

Mỗi tình đầu của em thuộc về anh



Chuyên Ngữ: Quả Tâm Xuân
Cover: Cần Du



NICOLAS ĐƯỜNG HỒ LÔ

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75 (Hoàn)

Chương 1

DTV-EBOOK

Ngày 31 tháng 8 năm 2021, tại thành phố Trường Ninh.

Ánh bình minh mới ló dạng, tòa nhà đài truyền hình cao chạm tới mây, một cô gái quẹt thẻ bước vào, vội vã đi vào thang máy.

Cô có mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa thấp, lông mày thanh mảnh được tỉa cẩn thận, trên sống mũi gần gốc mũi có một nốt ruồi nhạt, màu môi nhàn nhạt, vừa nhẹ nhàng lại hồ hững.

Thang máy dừng ở tầng mười, ngay trước mắt là dòng chữ lớn "Trung tâm Phim tài liệu".

Chung Ý đi đến bàn làm việc của mình rồi đặt máy tính xuống. Đồng nghiệp gọi cô: "Giám đốc nói 9 giờ sẽ họp ở phòng họp để bàn về tập phim tài liệu tiếp theo!"

"Tôi biết rồi."

Chung Ý rót một cốc cà phê, vị đắng trên đầu lưỡi làm cô tỉnh táo: "Chủ đề là gì?"

Đồng nghiệp nở nụ cười tươi đến tận tai: "Hợp tác với Cục Cảnh sát thành phố! Chúng ta sẽ quay phim về chi đội SWAT! Ước gì hôm nay được vào đội luôn nhỉ?"

Chung Ý khẽ mỉm cười, phản ứng bình thường.

Đồng nghiệp nhìn cô, ánh mắt đầy sự ngạc nhiên.

Chung Ý có làn da trắng trong suốt, màu tóc và mắt đều nhạt, cô đeo hoa tai ngọc trai, mặc áo sơ mi trắng rộng và quần tây màu xám, dáng người mảnh mai, đi đường nhẹ nhàng, khuôn mặt mộc đẹp như thể cô không hề thuộc về thế giới này.

Có rất nhiều chàng trai theo đuổi Chung Ý, từ sinh viên đại học giao hàng dưới quán cà phê đến các nhà đầu tư tài chính mặc vest bảnh bao, nhưng cô chưa từng để mắt đến ai. Bình thường Chung Ý cũng không thân thiết với ai, hầu như không tham gia tiệc tùng với mọi người nên luôn tạo cảm giác xa cách không dễ tiếp cận.

Một đồng nghiệp hỏi: "Cô không có hứng thú với trai đẹp à?"

Ngón tay Chung Ý dừng lại trên bàn phím, trong đầu không thể không hiện lên một hình ảnh.

Bộ quân phục phẳng phiu, mái tóc gọn gàng, đuôi mắt xếch lên, lông mi dài đến nỗi khi hôn có thể sẽ đụng vào mắt cô.

Cô mở bộ phim tối qua chưa biên tập xong, bình tĩnh nói: "Không thích."

Chung Ý làm việc tại Trung tâm Phim tài liệu của đài truyền hình, công việc của cô chủ yếu là quay phim tài liệu, hiện tại giữ chức phó đạo diễn.

Quay phim tài liệu nếu nhanh thì mất vài tháng, lâu thì vài năm, dù là nắng hè chói chang hay ngày mưa tầm tã thì cũng phải giữ vững máy quay.

Đồng hồ trên điện thoại hiển thị 8h55, mắt thấy cuộc họp sắp bắt đầu, Chung Ý cầm laptop lên và bước vào phòng họp.

Phòng họp đã bắt đầu chiếu slide, màn chiếu từ từ sáng lên, trên màn hình là một đội cảnh sát đặc nhiệm trẻ tuổi, trang bị đầy đủ vũ khí.

Họ đội mũ bảo hiểm, mặc đồng phục huấn luyện màu đen, đi giày chiến đấu cảnh sát, tay cầm súng bắn tỉa kiểu 95, ánh mắt sắc bén sau kính bảo hộ khiến người ta kinh sợ, bên cạnh là một đội chó nghiệp vụ oai phong, sẵn sàng hành động.

"Chủ đề của bộ phim tài liệu mà chúng ta thực hiện lần này là đội đặc nhiệm SWAT, đơn vị hợp tác là đội chống khủng bố chi đội SWAT thuộc Cục Công an thành phố."

"Đây là đội cảnh sát tinh nhuệ, mỗi người trong số họ đều có vũ khí sắc bén."

"Chúng ta sẽ tập trung quay về người này."

Slide trình chiếu dừng lại trong ánh lửa rực cháy, một bóng người đi ngược chiều ánh sáng, trên người mặc bộ đồ chống bom EOD.

"Đây là chuyên gia gỡ bom của chi đội SWAT. Nhiệm vụ hàng ngày của anh ấy là gỡ bom."

"Một nhân tài chống khủng bố cấp cao xuất thân từ Lực lượng Cảnh sát Vũ trang, đã lập được nhiều thành tích trong chiến đấu. Sau khi giải ngũ, anh ấy được chuyển đến Cục Công an Thành phố."

"Nói chung, những người làm công việc phá bom rất dễ chết hoặc bị thương. Việc mất tay hay chân là chuyện bình thường, hệ số rủi ro không thể so sánh với các kiểu cảnh sát khác. Chuyên gia phá bom này đã thực hiện hàng trăm nhiệm vụ có độ nguy hiểm cao, vô số thiết bị nổ đã được tháo gỡ."

Trên màn hình là tin tức về những lần anh thực hiện nhiệm vụ.

Trong một hội nghị quan trọng trên toàn quốc, nơi mà ngày nào cũng có hàng nghìn người qua lại, đã phát hiện một thiết bị

nổ.

Cảnh sát phong tỏa hiện trường, khẩn trương sơ tán người dân, còn anh mặc bộ đồ chống bom nặng 35kg, đội mũ bảo hiểm chống bom nặng 5kg, đi ngược dòng người, một mình tiến vào tâm điểm có thiết bị nổ, chẳng khác nào đang tiến vào chỗ chết.

Tiêu đề của bản tin là: [Người anh hùng đơn độc đi ngược dòng sinh tử.]

Trình chiếu kết thúc ở đây, Chung Ý mở nắp bút, ánh mắt trong veo bình tĩnh: "Anh ấy tên gì? Cục Công an thành phố không đưa thêm thông tin à?"

Giám đốc giải thích: "Mỗi khi thực hiện một nhiệm vụ, anh ấy đều từ chối để lộ mặt trước máy quay, đồng thời cũng từ chối công bố tên thật của mình trên truyền thông. Anh ấy giữ bảo mật thông tin rất tốt. Ngoài ra, với tư cách là nhân vật quan trọng của đội, anh ấy từ chối tham gia quay bộ phim tài liệu này, việc này cần có sự phối hợp thêm."

Chung Ý cúi đầu viết từ khóa: Đội đặc nhiệm SWAT, chuyên gia gỡ bom, không rõ tên, từ chối quay phim.

Nếu làm trong ngành có độ rủi ro cao như vậy, có lẽ cô cũng sẽ không tiết lộ một lời nào với gia đình và bạn bè.

Giám đốc chậm rãi nói: "Để đảm bảo nội dung phim tài liệu tuyệt đối chân thật và khách quan, mọi người phải sống cùng với chi đội SWAT, đạo diễn phải ăn ở cùng với đối tượng được quay để có thể làm quen lẫn nhau."

Trong khi Chung Ý đang ghi chép thì đồng nghiệp bên cạnh thuận miệng trêu đùa: "Cùng ăn, cùng ở! Đúng là làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật."

Ánh mắt giám đốc lướt qua, dừng lại trên đỉnh đầu Chung Ý: "Chung Ý, cô chịu trách nhiệm quay bộ phim này, có vấn đề gì không?"

Chung Ý đóng bút lại, đôi mắt màu hổ phách nhạt, ánh mắt như mèo nhìn thẳng vào mắt giám đốc: "Tôi sẽ cố gắng hết sức."

Giám đốc: "Ồ, đúng rồi!"

Chung Ý: "Có gì cần bổ sung không?"

Giám đốc cười nói: "Nghe đồn vị chuyên gia gỡ bom này vừa trẻ tuổi lại đẹp trai, hơn nữa anh ấy vẫn còn độc thân đấy."

-

Tan làm, Chung Ý đóng máy tính lại.

Màn hình điện thoại sáng lên, là tin nhắn từ bạn cô, Triệu Tuyết Thanh.

Triệu Tuyết Thanh: [Đạo diễn Chung! Tan làm chưa?]

Hành trình tình yêu kéo dài mười năm của Triệu Tuyết Thanh cuối cùng cũng đến ngày hái quả, cô ấy sẽ tổ chức một đám cưới hoành tráng vào ngày mai.

Là người bạn thân nhất từ thời cấp ba, tối nay Chung Ý phải đến sớm để hỗ trợ cô ấy sắp xếp các công việc linh tinh còn lại.

Chung Ý: [Tan làm rồi, đang chuẩn bị xuất phát.]

Trời đã tối, mưa lớn bất ngờ ập đến khiến các vùng trũng trong thành phố trở thành khu vực bị ảnh hưởng nặng nề nhất.

Chung Ý đi đến sảnh tầng một của đài truyền hình, các nhân viên văn phòng tan làm không bắt được xe đang loay hoay không biết làm gì.

Triệu Tuyết Thanh: [Trời mưa to quá, chồng mình có một người bạn thuận đường ghé qua đón cậu đó!]

Chung Ý trả lời [Được], Triệu Tuyết Thanh gửi cho cô biển số xe.

Một lúc sau, một con thú thép khổng lồ bị cơn mưa lớn cuốn trôi dừng lại trước mặt cô.

Đó là một chiếc xe địa hình màu đen, kiểu dáng rắn rỏi, biển số trùng khớp với tin nhắn của Triệu Tuyết Thanh. Chung Ý lưỡng lự không biết nên ngồi ở ghế phụ hay ghế sau.

Chàng trai cầm ô chạy xuống: "Cô là bạn của cô dâu Triệu Tuyết Thanh, đạo diễn Chung Ý phải không?"

Chung Ý gật đầu, chàng trai mở cửa sau cho cô: "Lên xe đi, chúng tôi đến đón cô."

Chung Ý gật đầu cảm ơn, nhét chiếc ô ướt vào túi bóng để khỏi ướt nước ra xe, ngược lên thì thấy một chàng trai trẻ đang ngồi ở ghế sau.

Chiếc xe địa hình màu đen lao vào trời mưa, ánh đèn trong xe tối mờ.

Đường nét của người đàn ông mờ ảo, ngoại trừ một đôi mắt phượng đen trong suốt với hàng mi dày và ánh mắt lạnh lùng.

Không khí dường như đứng yên trong giây lát.

Chàng trai lái xe mỉm cười giới thiệu: "Chào đạo diễn Chung, tôi tên Trâu Dương, còn đây là đội trưởng Cố Thanh Hoài."

Chung Ý còn chưa hồi phục tinh thần, cái tên đó như một cây kim sắc nhọn, bất ngờ đâm vào đầu dây thần kinh của cô.

Cố Thanh Hoài mặc áo sơ mi trắng quần đen, trang phục chỉnh tề không thể ngăn được sự phản nghịch của anh.

Hình bóng đó phản chiếu thẳng vào đồng tử của cô, đường nét mờ ảo dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Một khuôn mặt rất sạch sẽ, lông mày hình kiếm, đôi mắt phượng đen nhánh và lạnh lùng, khóe mắt sắc bén lộ ra một chút nham hiểm.

Nhưng cô nhớ rằng khi anh cười, môi đỏ, răng trắng, lông mày và ánh mắt rất quyến rũ.

Anh là một tên khốn xinh đẹp.

Chung Ý quay mặt đi, trái tim cô như nhấn lại giống quả óc chó: "Chào đội trưởng Cố."

Cố Thanh Hoài thản nhiên xoay di động trong tay, tựa như đang chơi đùa, hoàn toàn tùy ý.

Không khí im lặng mấy giây, anh lên tiếng qua loa, khóe miệng mềm mại cong lên lạnh lùng: "Chào đạo diễn Chung."

Chiếc xe địa hình đi ngang qua trường cấp ba cũ, tiếng chuông giờ tự học buổi tối vang lên.

Lại là một năm học mới, mỗi tình đầu có thể trở thành người xa lạ chỉ trong nháy mắt.

Bầu không khí trong xe thật kỳ lạ, vô tình khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Trâu Dương không có gì để nói, anh ấy gợi chuyện: "Đạo diễn Chung cũng học cấp ba ở trường chuyên phải không? Thế thì là bạn học với đội trưởng chúng tôi sao?"

Chung Ý nói hời hợt: "Bạn cùng bàn."

Giọng điệu của Cố Thanh Hoài hờ hững: "Không quen."

Chung Ý quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi bông tai ngọc trai trên tai trở thành màu sáng duy nhất.

Trâu Dương đổ mồ hôi hột, mặc dù không biết hai người có quan hệ như thế nào, nhưng bầu không khí trong xe lúc này quá kỳ lạ.

Anh ấy dựa trên góc độ chuyên nghiệp của một cảnh sát nhân dân mà phán đoán rằng chắc chắn hai người này đã từng có mâu thuẫn tình cảm, còn là loại mâu thuẫn khiến cả hai đều tổn thương.

"Xin lỗi, xin lỗi." Anh ấy nhanh chóng làm dịu bầu không khí: "Đội trưởng của chúng tôi đã ở trên núi hơn ba mươi tiếng để bắt tội phạm bị truy nã, hệ thống ngôn từ của anh ấy vẫn chưa phục hồi. Mong đạo diễn Chung đừng để ý nhé."

Chung Ý cong môi quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh được phản chiếu trên kính xe.

Lông mày của người cảnh sát trẻ thẳng tắp, sống mũi thẳng như lưỡi kiếm, lông mi rũ xuống dày và dài.

Khi còn trẻ họ từng hôn nhau, lông mi của Cố Thanh Hoài luôn chọc vào mắt và má cô.

Lúc đó cô bị chọc đến mức bật cười bỏ chạy, anh áp môi mình vào môi cô và nói: "Tập trung nào."

Trong giọng nói mang theo ý cười, anh lại ôm lấy gáy cô, quay đầu cắn môi cô cảnh cáo, dịu dàng và độc đoán.

Chung Ý vô thức vuốt v3 chiếc chìa khóa trong tay.

Chiếc móc khóa rỉ sét, để lại vết xước trên lòng bàn tay trắng nõn của cô.

Vì trời mưa to nên chặng đường mười phút kéo dài nửa tiếng, chậm đến mức có thể cảm nhận được từng phút từng giây.

Khi họ đến khách sạn, bầu trời vẫn còn rất u ám, những cơn mưa lớn đã chuyển thành mưa phùn dai dẳng.

"Cám ơn cảnh sát Trâu." Chung Ý lễ phép nói: "Tôi vào trước."

Trâu Dương: "Không cần cảm ơn, thật ra..."

Anh ấy liếc nhìn đội trưởng của mình đang toát ra khí chất của Diêm Vương, nuốt những lời gần như thoát ra khỏi miệng lại.

Cố Thanh Hoài không nói gì, anh mặc áo trắng quần đen, môi đỏ răng trắng, trông giống như một tên khốn đẹp trai khoác lên mình vẻ ngoài lạnh lùng, trông có vẻ xa cách lạnh lùng bao nhiêu thì khi gần gũi lại dữ dội bấy nhiêu.

Chung Ý mở cửa xe bước xuống, có gì đó rơi trên xe phát ra tiếng va chạm nhẹ nhưng cô không để ý.

Cô đi rất nhanh, như thể đang vội vã gặp lại bạn cũ, bóng lưng mỏng manh trong màn đêm.

Chung Ý đi xa rồi, Trâu Dương mới dám hạ giọng nói, bực bội như thể hận sắt không thể thành thép:

"Đội trưởng, có phải anh gỡ bom đến ngu người rồi không?"

"Không phải anh vội tới đón đạo diễn Chung à?"

"Không phải anh nói trời mưa to, lo lắng người khác lái xe không yên tâm sao?"

Trâu Dương nhìn đội trưởng của mình, Đội trưởng Cố- "Cố Diêm Vương" ngày hôm nay, anh trông giống một anh chàng quý tộc mặc áo trắng quần đen, là kiểu chơi bởi lêu lổng, lang thang khắp thế giới, ngoại hình ưu tú giống như một tên cận bã đào hoa.

Những chiếc cúc trên cổ áo sơ mi trắng của anh không được cài cẩn thận, cổ tay áo sơ mi được xắn lên một cách tùy tiện để lộ cánh tay cơ bắp rõ nét, bất kỳ cô gái nào cũng sẽ nhìn anh chăm chú vài lần. Các cô gái trong khu luôn thích nói rằng anh là "bạn trai hệ thống của tôi", tổng số nợ đào hoa của tất cả cảnh sát trong hệ thống công an thành phố cũng không nhiều bằng anh.

Tuy nhiên, ánh mắt của đạo diễn Chung Ý không dừng lại ở anh dù chỉ nửa giây.

Trâu Dương lẩm bẩm: "Sao anh lại kiêu ngạo như vậy? Giọng điệu ngang ngược quá đấy."

Cố Thanh Hoài nhướng mi, lông mày sắc bén, ánh mắt hung dữ như muốn coi Trâu Dương là quả bom cần phải phá hủy.

Gì mà "bạn trai hệ thống của tôi", có mà là "ông Diêm Vương hệ thống của tôi" thì có.

Sau đó Trâu Dương ngoan ngoãn im lặng, làm động tác kéo khóa miệng, thu mình nhỏ thành chim cú, không dám chọc giận vị Diêm vương này.

Năm đó, việc Cố Thanh Hoài từ cảnh sát vũ trang đặc nhiệm chuyển sang hệ thống công an đã gây chấn động cả trong lẫn ngoài hệ thống.

Đầu tiên, chuyên gia gỡ bom của Lực lượng Cảnh sát Vũ trang với chiến công hiển hách đã đến chỉ đội SWAT để lấp vào chỗ còn trống.

Thứ hai, chuyên gia gỡ bom này trẻ đến đáng sợ, như một huân chương quân sự di động nhưng lại có khuôn mặt đẹp trai khiến các cô gái say đắm.

Các lãnh đạo trên cục thành phố quan tâm đến công việc của anh, cũng không quên hỏi thăm về chuyện tình cảm của anh.

Mỗi lần Cố Thanh Hoài nghe được lời này, đều nhẹ nhàng cười nói: "Cảm ơn tổ chức đã quan tâm, tôi không có kế hoạch lập gia đình."

Nhưng hôm nay khi nghe nói cô gái mắc kẹt trong mưa lớn tên là Chung Ý, anh không nói lời nào đã cầm chìa khóa xe rời đi.

Trâu Dương lấy hết quyết tâm để hỏi: "Đội trưởng, anh và đạo diễn Chung có quan hệ gì vậy? Là từng yêu nhau hay yêu thầm?"

Khóe miệng Cố Thanh Hoài nhếch lên, vẫn cái vẻ đáng ghét như thể thần căn giết thần, Phật căn giết Phật, lạnh lùng nói: "Không có quan hệ gì."

Chỉ có ma mới tin thôi.

Trâu Dương nhìn thấy gì đó đột nhiên la lên: "Ấy, đạo diễn Chung để quên chìa khóa trong xe!"

Anh ta nhặt chiếc chìa khóa lên, khua khua trước mặt Cố Thanh Hoài: "Trên chùm chìa khóa này là gì vậy? Đội trưởng, anh có nhìn thấy không?"

Cố Thanh Hoài cúi xuống, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm, nhưng ánh mắt lại rất tập trung.

Ngoài chiếc chìa khóa, còn có một mảnh kim loại vụn được buộc vào chiếc móc chìa khóa tinh xảo.

Rỉ sét loang lổ, chỉ còn lại một hình dáng, trông vô cùng thể thảm.

Cố Thanh Hoài cong môi lên, trong giọng nói mang theo vẻ giễu cợt: "Vỏ đạn."

Mười năm trong sự nghiệp quân đội và cảnh sát, anh đã bắn vô số lần, cũng bóp cò vô số lần.

Mỗi năm, số đạn qua tay anh lên đến hàng vạn, nhưng anh vẫn nhớ vỏ đạn này.

Mười năm trước, anh đăng ký vào học viện quân sự và trải qua khóa huấn luyện quân sự dành cho tân binh.

Một chàng trai mười bảy tuổi chưa nhìn thấy nhiều khía cạnh khác nhau xã hội.

Anh hồi hộp và phấn khích khi lần đầu tiên chạm vào súng, rất muốn về kể cho cô nghe.

Vỏ đạn đầu tiên chỉ muốn tặng cho người yêu.

Bây giờ đã là một mảnh sắt vụn rỉ sét.

Đó là vỏ đạn anh đưa cho Chung Ý khi lần đầu tiên bắn đạn thật.

Đó cũng là trái tim trong sáng và chân thành của chàng trai trẻ Cố Thanh Hoài mười năm trước.

Chương 2

DTV-EBOOK

Khi Chung Ý đến, Triệu Tuyết Thanh đang liên hệ với người quay phim và thợ trang điểm cho ngày mai, cố gắng hoàn thành những bước chuẩn bị cuối cùng trước lễ cưới.

Nét mặt rạng rỡ khi lấy được người mình yêu, trên mặt Triệu Tuyết Thanh là niềm hạnh phúc không thể giấu được, Chung Ý nhìn thấy cô ấy như vậy cũng khẽ mỉm cười.

Cô cong mắt cười, lớn tiếng trêu cô ấy: "Cô dâu của chúng ta xinh quá."

Triệu Tuyết Thanh lập tức cúp điện thoại, đi tới ôm cô: "Mèo của chúng ta đến rồi."

Biệt danh của Chung Ý là mèo vì cô có một đôi mắt mèo màu hổ phách nhạt, đây là đặc điểm dễ thu hút sự chú ý của mọi người. Ngoài ra, tính cách của cô cũng rất giống mèo.

Cô xinh đẹp rạng ngời nhưng khi im lặng lại có cảm giác xa cách, chỉ khi ở trước những người mà cô tin tưởng mới bộc lộ vẻ dịu dàng.

Đã lâu không gặp, Triệu Tuyết Thanh kéo tay cô ngồi xuống: "Cậu lại gây đi rồi, với khả năng của mình có thể dễ dàng khống chế được cậu đó."

Chung Ý đeo một chuỗi tràng hạt nhỏ trên cổ tay, một trăm linh tám hạt, quấn nhiều vòng.

Vốn dĩ cô trông giống như một nàng tiên không dính đến khói lửa nhân gian, không có hỉ nộ ái ố, nhưng chuỗi tràng hạt này rất hợp với cô.

Triệu Tuyết Thanh do dự: "Mình có chuyện phiền đến cậu."

Đôi mắt màu hổ phách nhạt của Chung Ý trong suốt: "Nói đi."

Triệu Tuyết Thanh cân nhắc nói: "Nếu cậu không muốn đồng ý cũng không sao, đừng đặt nặng vấn đề nhé."

Chung Ý nhẹ nhàng gật đầu: "Được."

Triệu Tuyết Thanh hiếm khi do dự: "Chẳng phải trời đang mưa to sao? Chồng Mình có phù rể không thể đến, còn một phù dâu của mình lỡ chuyến tàu cao tốc... Vì vậy anh ấy đã gọi cho Cố Thanh Hoài, mình chỉ muốn hỏi cậu..."

Chung Ý hiểu ý Triệu Tuyết Thanh muốn cô làm phù dâu, nhưng vì Cố Thanh Hoài làm phù rể nên sợ trong lòng cô sẽ không được thoải mái.

Chia tay đã là chuyện từ rất lâu rồi, cô cũng không phải nhớ mãi không quên nên thoải mái trả lời: "Được mà, không sao đâu."

Cô gặp Triệu Tuyết Thanh vào năm lớp 10, cũng như Tạ Lẫm, chồng của Triệu Tuyết Thanh và Cố Thanh Hoài, bốn người họ luôn đồng hành cùng nhau.

Hai người đã đồng ý làm phù dâu cho nhau, nhưng mấy năm trước cô quay một bộ phim tài liệu về quấy rối tình d*ục, mấy năm nay lại đi quay phim ở nơi khác, không biết có thể đến dự đám cưới hay không.

Giờ đây, lời hứa thời trẻ đã thành hiện thực nhưng Chung Ý chưa bao giờ nghĩ phù rể lại chính là mối tình đầu và cũng là bạn trai cũ của mình.

Triệu Tuyết Thanh lại hỏi: "Cậu gặp Cố Thanh Hoài chưa?"

Chung Ý khẽ "ừm", lông mi dài cong cong, tỏa bóng râm che phủ mọi cảm xúc của cô.

Triệu Tuyết Thanh: "Cảm giác thế nào?"

Chung Ý bình tĩnh nói: "Đời này mình không tiếc nuôi khi hẹn hò với một anh chàng đẹp trai như vậy."

Đã nhiều năm không gặp, nhưng người đó vẫn đẹp trai phong độ, cả người mang đầy vẻ công kích như cũ, đường nét cũng mạnh mẽ hơn, lạnh lùng và xa cách như lần đầu họ gặp nhau. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, rõ ràng không hề có độ cong nào nhưng khi họ hôn nhau mãnh liệt thì lại rất dịu dàng.

Triệu Tuyết Thanh rất đồng tình với điều này: "Mấy cô gái đến giúp mình khi này còn xoắn xuýt đòi mình cho tài khoản WeChat của Cố Thanh Hoài. Mình nói biệt danh của Cố Thanh Hoài hung dữ, độc miệng là "Cố Diêm Vương", thế mà bọn họ lại biện minh là kiếm được trai đẹp chất lượng cao như vậy dù ngủ cũng không thiệt... Con gái thời nay cởi mở quá nhỉ?"

Khóe miệng Chung Ý hơi nhếch lên, không trả lời thêm câu hỏi nào nữa.

Là bạn thân của Chung Ý, Triệu Tuyết Thanh hơn ai hết hy vọng rằng Chung Ý sẽ có người ở bên cạnh để đồng hành cùng cô.

Cô ấy lo lắng hỏi: "Chia tay đã ba năm rồi cậu cũng không yêu đương gì. Cậu không muốn yêu đương nữa hay là không thích ai?"

Chung Ý: "Mình không thích ai cả."

Cô nhìn thấy đôi mắt của Triệu Tuyết Thanh trong gương, đôi mắt sáng và hàm răng trắng, lông mày vẫn dịu dàng như

xưa: "Cô Triệu à, không phải ai cũng có may mắn từ đồng phục đến váy cưới đâu."

Triệu Tuyết Thanh: "Rõ ràng có rất nhiều trai đẹp theo đuổi cậu. Có lần mình ngẫu nhiên đến gặp cậu một lần cũng nhìn thấy dưới lầu có người đưa hoa, bị cậu lạnh lùng từ chối."

Chung Ý không nói gì, Triệu Tuyết Thanh tiếp tục nói: "Mình hiểu rồi, do Cố Thanh Hoài dưỡng mắt cậu quá tốt."

Triệu Tuyết Thanh thâm than thở, thật sự là sau khi hẹn hò với Cố Thanh Hoài thì sẽ không dễ gì đi thích người khác.

Ở trường cấp ba, thành tích của Cố Thanh Hoài thuộc top ba trong trường, ông nội là thiếu tướng, anh là quân nhân đời thứ ba.

Chưa kể, anh còn có khuôn mặt được các cô gái nhỏ đặc biệt yêu thích, mỗi lần chơi bóng đều bị ba lớp trong ba lớp ngoài các bạn nữ vây quanh.

Chàng trai kiêu ngạo, thờ ơ, chơi được một nửa thì ra sân và nói "Chán quá".

Anh bỏ qua các cô gái đang đưa nước, chạy một mình đến góc sân bóng rổ.

Dưới bóng cây, Chung Ý đang ngồi mơ màng.

Chung Ý ngồi lặng lẽ dưới bóng cây học thuộc từ vựng, ôm bộ đồng phục học sinh của Cố Thanh Hoài trong tay.

Mãi cho đến khi chàng trai cầm cây kem nhẹ nhàng áp lên đôi má rạm nắng của cô thì Chung Ý mới ngơ ngác nhìn lên.

Triệu Tuyết Thanh: "Cố Thanh Hoài, cậu chỉ mua một cây thôi hả?"

Cố Thanh Hoài cười nhẹ: "Xin lỗi nhé Triệu Tuyết Thanh, tôi quên mất cậu ở đây nên chỉ mua một cái cho Chung Ý nhà tôi thôi."

Cô ấy trợn mắt, hậm hực tức giận: "Ai hiểm lạ kem của cậu? Bà đây bị cậu làm cho chua ê hết cả răng rồi."

Cố Thanh Hoài cầm cuốn sách từ tay Chung Ý: "Tôi không đẹp bằng sách từ vựng phải không?"

Chung Ý thành thật lắc đầu, ngẩng mặt lên thấp giọng hỏi: "Sao không chơi nữa?"

Cố Thanh Hoài ngồi xuống bên cạnh cô, nói lầy: "Cậu có nhìn tôi đâu, thế thì chơi làm gì?"

Anh chính là một người như vậy.

Chung Ý văng mắt, ánh mắt anh không bao giờ nhìn người khác.

Chung Ý ở đó, trong mắt anh chỉ có Chung Ý.

-

Đêm trước lễ cưới, Chung Ý theo Triệu Tuyết Thanh đến tiệm áo cưới để chọn và thử chiếc váy phù dâu mà cô sẽ mặc vào ngày mai.

Thoáng qua khóe mắt, cô thấy một người đàn ông cao lớn đang mặc vest vào phòng thay đồ nam. Cố Thanh Hoài cũng nhận nhiệm vụ phút chót đến thử quần áo phù rể giống như cô.

Trước mắt đều là những chiếc váy cưới rực rỡ và những bộ vest lịch sự, đặc biệt là chiếc váy cưới mới ở giữa phòng, lấp lánh và đẹp đến nghẹt thở.

Chung Ý không khỏi nhìn thêm vài lần, nhẹ nhàng thở dài với Triệu Tuyết Thanh: "Váy này đẹp quá."

Triệu Tuyết Thanh nhìn váy cười rồi lại nhìn Chung Ý, đột nhiên nghĩ ra gì đó: "Chung Ý."

Chung Ý phục hồi tinh thần: "Hả?"

Triệu Tuyết Thanh ôm cánh tay cô, làm điệu bộ nhõng nhẽo: "Cậu có thể thử chiếc váy cưới này không?"

Chung Ý không khỏi bật cười: "Cô Triệu ơi, mình chưa kết hôn, tại sao lại thử váy cưới?"

Triệu Tuyết Thanh: "Váy này đẹp quá! Chỉ có cậu mới có thể mặc! Mình cũng muốn nhìn cậu mặc váy cưới!"

Chung Ý mặt xinh chân dài, rõ ràng cô rất gầy, rất nhợt nhạt nhưng những chỗ cần phải phát triển cũng phát triển đầy đủ, chưa kể bờ vai thẳng tự nhiên và cổ thon dài. Tuy nhiên, từ cấp ba cô đã ăn mặc trung tính, không bao giờ mặc váy. Nếu mặc một chiếc váy cưới kiểu dáng cúp ngực như vậy, chắc chắn cô sẽ xinh đẹp tuyệt trần.

Bạn thân làm nũng, Chung Ý tỏ vẻ bất lực, cuối cùng đành phải ôm chiếc váy cưới vào phòng thay đồ.

Bên kia, Cố Thanh Hoài đang thay áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đen chỉnh tề, bước ra khỏi phòng thay đồ.

Dáng người anh cao, chân lại dài, khuôn mặt vừa sắc nét lại thêm phần anh tuấn không thể chê vào đâu được. Khi mặc vest, trông anh giống như một công tử quý tộc, khiến người ta liên tưởng đến vẻ đẹp chỉ có trong những bộ phim Hồng Kông của thập niên trước.

Một số cô gái đã nhầm anh với chú rể, túm tụm lại thì thầm--

"Chưa bao giờ thấy người đàn ông nào mặc vest đẹp như vậy, vai rộng, eo thon, chân dài, như một người mẫu trời sinh."

"Cô gái mặc váy cưới cũng rất xinh đẹp, vợ của anh ấy à?"

"Ngoại hình của hai cặp đôi này đúng đỉnh. Con cái của họ sau này không biết đẹp cỡ nào?"

Cố Thanh Hoài cúi đầu cài nút áo vest, cuộc sống quân nhân từ lâu đã rèn luyện cho anh thân thể rắn giỏi, dáng người cao ráo mạnh mẽ.

Giọng nói của cô gái vang lên bên tai không báo trước: "Thì ra mặc váy cưới khó chịu như vậy à? Tuyết Thanh, cậu có ở bên ngoài không?"

Khoảnh khắc anh ngược mắt lên, tấm màn ở giữa sảnh mở ra.

Cô gái mặc váy lụa trắng cúi đầu chỉnh lại vạt váy, cười hỏi: "Mình mặc váy cưới có đẹp không?"

Mái tóc dài của Chung Ý được búi lên, vài sợi tóc gãy nhẹ nhàng lướt qua đôi vai và chiếc cổ trắng nõn của cô.

Khuôn mặt mộc mạc không trang điểm, lông mày dài và đậm, đôi mắt trong veo, nụ cười rạng rỡ, đường nét gương mặt như tranh vẽ.

Dù mỗi năm gặp rất nhiều cô dâu, chú rể nhưng vào lúc này, những nhân viên có mặt đã quên hết lời cần nói, lặng lẽ chờ đợi "chú rể" lên tiếng.

Chung Ý không nhận được bất kỳ hồi âm nào, sau khi chỉnh sửa lại váy cưới, cô đứng thẳng dậy, trong ánh mắt vẫn còn chút

ý cười.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau đó, không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, cô đối diện với đôi mắt đen láy tuyệt đẹp của Cố Thanh Hoài.

Anh cảnh sát trẻ tuổi mặc bộ vest chỉnh tề, lông mày đen, làn da trắng lạnh, trông đẹp trai như trong tranh.

Váy cưới và vest đối diện nhau, mọi thứ trước mắt tựa như một cảnh tượng đã được diễn đi diễn lại hàng nghìn lần trong trí nhớ.

Nhân viên tự nhiên coi hai người như một cặp, nói với Cố Thanh Hoài: "Cô dâu của anh đẹp quá!"

Ánh mắt Cố Thanh Hoài lạnh lùng, anh nhìn thẳng về phía Chung Ý, khóe môi mím lại, không có một chút ý cười.

Không khí yên lặng, nhiệt độ giảm nhanh, có những trái tim đã quên đập trong lồng ngực.

Chung Ý giữ giọng bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: "Anh ấy không phải là chồng tôi. Cô hiểu lầm rồi."

Nhân viên rối rít xin lỗi: "Thực xin lỗi, xin lỗi, hai người thật sự rất đẹp đôi."

Chung Ý nâng làn váy cưới của mình lên, khi quay người lại, bờ vai như cánh bướm rung rinh: "Váy này hình như không hợp, tôi đổi cái khác."

-

Chung Ý trở về phòng khách sạn sau khi thử váy phù dâu.

Suốt đêm dài, ngoài cửa sổ có tiếng mưa hòa với tiếng sóng, trong phòng sáng như ban ngày, tất cả đèn đều bật sáng.

Chung Ý đột ngột mở to mắt, trong khoảnh khắc mơ màng, bên tai vẫn vang lên tiếng "bùm" của vật nặng rơi xuống đất.

Mồ hôi lạnh thấm đẫm bộ đồ ngủ của cô, như thể cô vừa bị mắc một cơn mưa phùn.

Khi ý thức dần dần trở lại, khuôn mặt hờ hững, lạnh lùng của Cố Thanh Hoài đột nhiên xuất hiện trước mắt khi cô đang mặc váy cưới.

Lúc đó cô còn tưởng rằng Cố Thanh Hoài sắp kết hôn, anh mặc vest và thắt cà vạt da cực kỳ bảnh bao như thể đang chuẩn bị cưới một cô gái khác.

Bầu trời hơi sáng và cơn buồn ngủ đã qua đi.

Chung Ý mặc áo khoác rồi đi dạo trên bãi biển cho đến khi Triệu Tuyết Thanh gọi về.

Khi một người bạn thân kết hôn, khó tránh khỏi việc nghĩ về những ngày tháng cấp ba cãi nhau vui vẻ.

Ở trường cấp ba, Triệu Tuyết Thanh mặc đồng phục học sinh, thì thầm thảo luận với cô: "Sau này chúng ta hãy tổ chức đám cưới tập thể nhé!"

Cô ngẩng đầu lên khỏi bài tập: "Ai tổ chức đám cưới tập thể với ai?"

Triệu Tuyết Thanh háo hức nói: "Tạ Lãm và mình, cậu với Cố Thanh Hoài!"

Lúc đó còn trẻ, chuyện học hành lại bận rộn, những tình cảm mơ hồ và rung động đều bị lấp đầy bởi đồng bài tập.

Hai người ngồi cùng bàn, Cố Thanh Hoài đang chớp mắt, lông mi bị ánh nắng chiều nhuộm vô cùng dịu dàng, thậm chí

còn có chút mềm mượt.

Cô căng thẳng đến mức thần kinh căng cứng, sợ anh sẽ nghe thấy.

Giây tiếp theo, chàng trai nói với giọng mũi đặc sệt: "Không cần."

Toàn thân cô cứng đờ, Cố Thanh Hoài đã mở mắt ra.

Lông mi của chàng trai trẻ dày và đẹp, sâu trong con ngươi tràn ngập ánh sáng mùa hè trong trẻo.

Triệu Tuyết Thanh tức giận: "Tại sao không? Lấy Chung Ý nhà tôi sẽ làm bề mặt cậu à?"

Cố Thanh Hoài còn chưa tỉnh táo, anh cười trêu chọc: "Lỡ như chúng tôi kết hôn sớm hơn thì thế nào? Còn lâu mới đợi các cậu."

Triệu Tuyết Thanh hưng phấn đến mức hét lên: "Cậu đã để ý đến Chung Ý nhà tôi từ lâu rồi phải không? Phải không?"

Mặt cô đỏ bừng, đỏ đến mức sắp bỏng, cô không dám nhìn ai mà mãi mê làm bài, bỗng nhiên không hiểu được một chữ.

Cố Thanh Hoài mỉm cười nhìn cô, hơi cong mắt, nhẹ giọng hỏi: "Sau khi thi đại học, hẹn hò không?"

Cho đến ngày nay, nhịp tim của khoảnh khắc đó vẫn còn rõ ràng.

Tiếng ve kêu giữa hè, chàng trai mỉm cười hỏi cô sau kỳ thi đại học hẹn hò không.

Ngân hà nổ tung, các ngôi sao rơi xuống Trái Đất, cũng chẳng là gì so với vết đỏ bên tai chàng trai trẻ.

-

Có tiếng gõ cửa phòng thay đồ.

Người tổ chức tiệc cưới mỉm cười gọi Triệu Tuyết Thanh: "Cô dâu chuẩn bị vào lễ đường nhé!"

Triệu Tuyết Thanh đứng dậy, Chung Ý đang mặc váy phù dâu khom người giúp cô chỉnh lại váy.

"Mình sẽ ném bó hoa cưới về phía cậu," Triệu Tuyết Thanh đưa tay ôm lấy cô: "Cậu phải hăng hái lên giành lấy."

Chung Ý vỗ lưng cô bạn thân, cười nói đồng ý.

Lễ cưới bắt đầu với rượu sâm panh, hoa và tất cả quan khách.

Cố Thanh Hoài và cô, một người mặc vest phẳng phiu, người còn lại mặc váy dài chấm đất, đều là những trang phục long lanh tham dự sự kiện.

Anh ở trong mắt cô giống như một tên phản diện căn bã trong phim, đẹp đến mức nữ chính ngay từ cái nhìn đầu tiên đã yêu anh suốt đời, anh đang trò chuyện và cười đùa với mọi người, lông mày cong rất đẹp, nhưng ánh mắt không hề dừng lại với ai.

Quyết định làm cho người ta nhớ mãi không quên suốt đời.

MC nói đùa: "Chú rể thật sự rất tự tin với chính mình. Tại sao lại phải tìm phù rể nổi bật như vậy?"

Chú rể Tạ Lãm nói đồng dục: "Đây là người anh em tốt nhất của tôi. Cậu ấy từng là cảnh sát vũ trang đặc nhiệm, bây giờ đã chuyển ngành. Cậu ấy đang làm cảnh sát ở Cục Công an thành phố. Quan trọng là vẫn đang độc thân đấy nhé, nếu mọi người

muốn có phương thức liên lạc của cậu ấy thì sau đám cưới hãy đến hỏi tôi..."

Các cô gái độc thân ở hậu trường rất nhiệt tình, lời Tạ Lãm nói có ẩn ý, ánh mắt anh ấy rơi vào trên mặt Chung Ý.

Chung Ý liếc mắt, gò má vẫn trang điểm nhẹ nhàng, không có gì ngoài những lời chúc chân thành.

"Tiếp theo, xin mời cô dâu chú rể trao nhẫn!"

Đột nhiên, Chung Ý nghe thấy tiếng chó sủa, thần kinh của cô lập tức căng thẳng đến cực điểm.

Một con Alaska kéo xe trượt tuyết giống sói ngậm một chiếc giỏ nhỏ có vòng trong miệng chạy về phía sân khấu, răng nanh lộ ra, càng lúc càng gần.

"Chú chó dễ thương ghê!"

"Giống như một thiên thần nhỏ vậy."

"Tôi nghe nói là chó nhà chú rể..."

Chung Ý đứng đó, hai tay buông thõng, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Đó là đám cưới của bạn thân cô, toàn bộ quá trình đều được quay video, cô không còn nơi nào để trốn.

Khi còn nhỏ, Chung Ý đi học một mình và bị chó dữ đuổi cắn.

Trên đường sáng sớm không có ai, cô khóc đến tuyệt vọng, bị vết cắn ở chân, phải khâu sáu bảy mũi.

Cái bóng tâm lý nặng nề đã đè nặng lên cô từ khi còn nhỏ, từ đó trở đi, dù có là con chó nhỏ đi ngang qua thì toàn thân cô cũng sẽ căng thẳng không thể kiểm soát.

Mọi người đều khen con chó dễ thương, con Alaska khổng lồ càng lúc càng chạy gần hơn.

Cả người Chung Ý cũng đơ, lông mi run rẩy, trên trán đổ mồ hôi, điều này chỉ xảy ra khi cô bị bệnh.

Lúc này, có người nắm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng kéo cô ra phía sau.

Đó là một bàn tay dài mảnh, đầy sự nghiêm nghị, các mạch máu nổi rõ khi hơi dùng lực, như thể sắp vượt qua làn da mỏng manh và lạnh lẽo.

Thế giới như dừng lại trong giây lát, mọi âm thanh bên tai đều bay đi rất xa.

Chung Ý vẫn còn bàng hoàng, cô ngẩng đầu lên, một bóng dáng cao lớn tuấn tú phản chiếu thẳng vào đôi mắt cô.

Cố Thanh Hoài mặc áo sơ mi trắng, trên cổ thiếu cà vạt, cổ áo không cài một nút, vạt áo nhét vào eo thon, trông như một vị thần có tấm lòng rộng mở, hoa và rượu sâm panh đều làm nền cho anh. Lẽ ra anh phải là một thanh niên tuấn tú nhưng lại không thể che giấu được sự nổi loạn của mình.

Anh không nhìn cô, giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại truyền vào tai cô: "Trốn sau lưng anh."

Chương 3

DTV-EBOOK

Chung Ý cúi đầu nhìn.

Những ngón tay thon dài sạch sẽ của Cố Thanh Hoài nắm hờ cổ tay cô. Da ở cổ tay cô mỏng, mạch đập rất nhanh, chuyển động mạnh mẽ trong lòng bàn tay khô mát của anh.

Con chó Alaska không còn nằm trong tầm nhìn của Chung Ý nữa, thay vào đó là bóng lưng của anh. Tên khốn đẹp trai này vốn đã cao ráo, bộ vest càng khiến anh trông vô cùng nổi bật, khí chất lạnh lùng lại tăng lên.

Hồi cấp ba, mấy người họ học cùng lớp, cô và anh ở bên nhau cả ngày nhưng không thể thấy bất kỳ sự thay đổi nào ở anh.

Đã hơn mười năm trôi qua, rượu mới đã biến thành rượu ngon, thiếu niên đã trưởng thành, những thay đổi nhỏ nhất chợt trở nên rõ ràng.

Cố Thanh Hoài trong hồi ức có mái tóc mềm, đôi mắt sáng, là một thiếu niên kiêu ngạo tự do, nụ cười của anh rực rỡ hơn bất kỳ ai khác.

Còn Cố Thanh Hoài của hiện tại, đôi mắt lạnh lùng, môi mỏng, đường nét trên khuôn mặt hiện rõ nét tuần tú, yểu hâu thô lạnh như đỉnh núi phủ tuyết.

Cô từng nói anh có xương cứng, tính tình cũng rất cứng rắn, chỉ có tóc và lông mi là mềm.

Anh mỉm cười chạm vào môi cô, chàng trai trẻ không được như ý, ngây ngô lại tỉ mỉ, hỏi: "Em quên nơi này rồi à?"

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ trao nhẫn, chú chó chạy đến chỗ cha mẹ chú rể dưới sân khấu, Cố Thanh Hoài cũng thả tay cô ra.

Họ đã từng có vô số lần nắm chặt tay nhau, còn lần này chỉ vừa chạm đã tách ra, hình bóng của anh vẫn cứ lưu luyến trong khóe mắt của cô.

Anh khẽ nhếch môi cười khi nghe MC phát biểu, đồng thời cũng nói vài lời nghiêm túc khi phát biểu với tư cách là bạn thân của chú rể.

Anh mặc vest cũng khác với những người bình thường, không đeo cà vạt, cúc trên cổ áo không cài, trông hờ hững vừa đủ, mạnh mẽ thu hút mọi người.

Lễ cưới diễn ra đều vào đấy.

"Tiếp theo, cô dâu có thể ném bó hoa của mình! Tất cả các nam thanh nữ tú độc thân hãy lên sân khấu đi!"

Khung cảnh đám cưới nhộn nhịp với hoa và bóng bay. Triệu Tuyết Thanh mặc váy lụa trắng, cô ấy quay lại với bó hoa trên tay, mỉm cười nhìn Chung Ý, liếc nhìn cô như muốn nói "Cậu phải dũng cảm lên".

Lúc này, Cố Thanh Hoài thuận theo ánh mắt Triệu Tuyết Thanh mà nhìn về phía Chung Ý.

Mặt Chung Ý nghiêm túc, cô gật đầu rất chân thành, giống như một học sinh tiểu học đã lên tinh thần nhất định phải chiến thắng.

Anh hơi cong môi, người luôn chẳng để ý gì đến đám cưới lại chuyển sự chú ý sang bó hoa.

Bó hoa được cô dâu tung lên cao, nam nữ độc thân đều nhảy lên với hy vọng nhận được sự may mắn của cô dâu chú rể.

Chung Ý bị các chàng trai cô gái bên cạnh đẩy ra ngoài, cô bất lực đứng ngoài đám đông xem ai sẽ bắt được bó hoa.

Giây tiếp theo, bông hoa nhẹ nhàng rơi vào bàn tay mảnh khảnh xinh đẹp.

Người cầm hoa có dáng người tuấn tú, lông mày rậm, mũi thẳng, lợi dụng chiều cao nên có thể bắt được dễ dàng. Chung Ý không hiểu sao lại nghĩ ra câu nói "hoa đẹp gặp mỹ nhân".

Người dẫn chương trình mỉm cười nói: "Anh chàng đẹp trai này đã nhận được bó hoa rồi! Chẳng lẽ anh đã có người yêu nên muốn kết hôn? Hay là muốn tặng cho cô gái nào đó không bắt được bó hoa?"

Bầu không khí sôi nổi, Cố Thanh Hoài im lặng mỉm cười, ánh mắt lộ rõ vẻ thờ ơ.

Anh bình thản đứng giữa đám đông nhưng tách biệt khỏi mọi ồn ào, náo nhiệt, giống như một nắm tuyết mới không ai chạm tới trên đỉnh núi.

Điều mà Chung Ý có thể nhìn thấy là khóe miệng anh hơi cong.

Một cô bé mạnh dạn nói ở bên tai: "Lát nữa tôi sẽ hỏi cô dâu xem anh ấy có còn độc thân không?"

"Nếu không thì sao?"

"Thì cứ kéo lên giường thôi!"

Dưới ánh mặt trời thiêu đốt, Chung Ý cúi xuống nhìn cổ tay mình, nhiệt độ cơ thể người đó như còn vương lại.

Có phải đúng như người dẫn chương trình nói, rằng anh đã có người trong lòng rồi, hoặc có thể là anh muốn kết hôn?

Bằng không, làm sao một người lạnh lùng như vậy lại có thể tham gia vào cuộc vui bắt bó hoa cưới?

Khoảnh khắc tiếp theo, bó hoa bất ngờ rơi vào trong ngực cô.

Chung Ý ngược mắt lên, đôi đồng tử trong sáng đầy vẻ bối rối.

Cố Thanh Hoài có một khuôn mặt cận bã không liên quan gì đến anh, nét đẹp ấy luôn có thể khiến người ta bối rối.

"Không muốn sao?" Hoa cát cánh tươi đậm sương thơm, Chung Ý nghe anh thuận miệng nói: "Tặng em."

-

Lễ cưới kết thúc, khách mời đã về lại chỗ ngồi.

Chung Ý thay váy phù dâu thành một chiếc áo sơ mi và quần tây đơn giản, từ xa đã nhìn thấy Cố Thanh Hoài đang ngồi ở chiếc bàn trong góc.

Áo khoác vest vắt trên ghế, anh quay đầu nói chuyện với đồng nghiệp bên cạnh, thỉnh thoảng lại khẽ mỉm cười. Ánh mắt anh hờ hững, nhưng chỉ cần có anh ở đó thì đã là điểm thu hút.

Cô gái mạnh dạn nói muốn "kéo anh lên giường" đi đến bên anh và nói: "Xin hỏi chỗ này có ai ngồi không?"

Cố Thanh Hoài hờ hững "Ừm" một tiếng.

"Đạo diễn Chung! Ở đây!"

Chung Ý ngẩng đầu, Trâu Dương nồng nhiệt vẫy tay với cô.

Trên chiếc bàn tròn có thể ngồi được mười người, chỉ còn lại chiếc ghế bên cạnh Cố Thanh Hoài, anh vừa nói với cô gái rằng ở đó có người.

Chung Ý do dự một chút, Trâu Dương nhanh mồm nói: "Đội trưởng! Đội trưởng! Nhanh mời đạo diễn Chung ngồi xuống!"

Sau đó Cố Thanh Hoài đứng dậy giúp cô kéo ghế ra, giọng nói lịch sự chu đáo nhưng vẫn có sự xa cách: "Mời đạo diễn Chung."

Chung Ý cảm ơn, cô ít nói, ăn cũng ít nên đặt đĩa sớm.

Trong lúc đó, Cố Thanh Hoài bị chú rể gọi đi hỗ trợ, bầu không khí trên bàn ăn lập tức trở nên sôi động hơn.

Các cô gái đều đang nói chuyện: "Trâu Dương, nghe thấy cậu gọi anh ấy là đội trưởng? Anh ấy là quân nhân à? Hay là cảnh sát vậy?"

Trâu Dương gật đầu: "Đội trưởng Cố vốn là cảnh sát vũ trang đặc nhiệm, bây giờ ở trong chi đội SWAT."

Quân nhân và cảnh sát đều là nghề nghiệp gắn liền với việc bảo vệ quốc gia nên thường có thêm cảm giác bí ẩn và chính trực, chưa kể Cố Thanh Hoài còn có khuôn mặt điển trai tiêu chuẩn.

Ánh mắt các cô gái lại sáng lên một chút: "Thảo nào vai và lưng thẳng như vậy, thì ra anh ấy là cảnh sát! Rốt cuộc đội trưởng của các anh làm nghề gì?"

Khi Trâu Dương nói về Cố Thanh Hoài, giọng điệu của anh ấy giống như một người hâm mộ nói về thần tượng của mình ngoài đời vậy.

"Tôi không thể nói chi tiết công việc mà anh ấy làm, nhưng đội trưởng của chúng tôi đã làm hết tất cả những công việc

nguy hiểm nhất của cảnh sát."

"Mỗi lần đội trưởng chúng tôi đi làm nhiệm vụ đều có khả năng không thể trở về, nhưng may mắn là anh ấy luôn luôn trở về."

Anh đã mã hóa tất cả các chi tiết bí mật, biến chúng thành một kho báu.

"Gần đây không phải có tin tức nói gia đình hai người đã mất, bệnh viện hỏa táng nhầm sao?"

"Khi kẻ buôn m@ túy bị bắt, đội trưởng đã bị bắn, hiện tại trên người vẫn còn mảnh đạn không thể lấy ra được."

"Đội trưởng nói, nếu có ngày anh ấy hi sinh, nhớ kiểm tra tro cốt trước khi chôn ở nghĩa trang liệt sĩ, nếu có mảnh đạn thì khả năng cao là anh ấy..."

"Kiểu cảnh sát nguy hiểm nhất", "bắt kẻ buôn m@ túy", "mảnh đạn" và "hy sinh" là những từ mà Chung Ý chưa bao giờ nghe thấy trước đây. Ba năm sau khi họ chia tay, cô lại nghe được từ những người khác về một Cố Thanh Hoài hoàn toàn xa lạ.

Sau khi Cố Thanh Hoài tốt nghiệp học viện quân sự và nhập ngũ, anh chưa bao giờ đề cập đến công việc của mình với cô, anh chỉ nói là bí mật.

Cô không biết anh đang ở đâu, đang làm gì, chứ đừng nói đến việc anh bị bắn khi nào và bao nhiêu mảnh đạn còn sót lại trong cơ thể.

Đột nhiên Trâu Dương im lặng.

Cố Thanh Hoài vỗ một cái vào sau đầu Trâu Dương, ánh mắt và giọng nói của anh đều mang theo sự lạnh lùng: "Nếu tôi tới

đây muộn một chút, có phải cậu định viết tự truyện cho tôi không?"

Trâu Dương co rúm như chim cú ở trong bóng tối của Cố Thanh Hoài, sau đó nghe được đội trưởng nói: "Về đội, chép quy tắc bảo mật mười lần."

Trong tích tắc, Chung Ý đã đoán được.

Cảnh sát vũ trang đặc biệt, quân đội chuyên nghiệp, cục công an thành phố, SWAT.

Chẳng lẽ chuyên gia xử lý bom mìn mơ hồ từ chối tham gia quay bộ phim tài liệu chính là Cố Thanh Hoài?

-

Sau khi mọi hoạt động hoàn tất, Triệu Tuyết Thanh chẳng còn chút sức lực nào.

"Đám cưới đúng là cực hình! Nếu biết trước phải mệt như thế này thì mình sẽ không tổ chức đám cưới!" Cô ấy vừa cởi giày cao gót vừa phàn nàn với Chung Ý.

"Khi cậu kết hôn đừng làm kiểu này nhé. Tổ chức đám cưới du lịch hoặc làm kiểu đám cưới nhỏ nhỏ chỉ mời bạn bè và gia đình thôi."

Chung Ý cúi đầu thu dọn đồ đạc, nheo mắt hỏi cô: "Mình cưới ai bây giờ?"

Triệu Tuyết Thanh nhìn cô đầy ẩn ý: "Mình nhìn thấy rồi đấy. Khi con chó tiến tới đưa nhả, Cố Thanh Hoài đã kéo cậu ra phía sau."

Chung Ý nheo mắt lại, nghe thấy Triệu Tuyết Thanh nói tiếp: "Người bạn mười mấy năm của mình bận rộn đến mức quên cả

cậu sợ chó, còn bạn trai cũ của cậu vẫn nhớ. Lúc thấy cậu muốn bắt hoa cưới, cậu ấy đã giành lấy tặng cho cậu, thật sự là không còn chút khả năng nào sao?"

Triệu Tuyết Thanh từ từ dẫn dắt: "Hiện tại cậu ấy đã xuất ngũ, ít nhất không còn cảnh một năm gặp một lần..."

Chung Ý lắc đầu ra hiệu Triệu Tuyết Thanh ngừng nói: "Giữa chúng mình không có khả năng."

Cô không muốn biết Cố Thanh Hoài chuyển nghề, cũng không muốn biết anh sẽ đi đâu, càng không muốn nghĩ đến bó hoa.

Anh quả thực đã tặng cô một bó hoa, giọng điệu thản nhiên như tặng kẹo cưới cho đám trẻ con có mặt.

Trước khi rời khách sạn, Chung Ý kiểm tra túi vải của mình lần cuối.

Điện thoại ở đó, bộ sạc ở đó, thẻ ngân hàng ở đó, nhưng chìa khóa nhà lại bị mất.

Chung Ý ném mọi thứ trong túi xuống sàn với tiếng "rắc".

Triệu Tuyết Thanh nhìn mặt tái nhợt của cô, lo lắng nói: "Sao vậy? Cậu làm mất thứ gì à?"

Chung Ý: "Chìa khóa của mình không thấy đâu rồi."

Triệu Tuyết Thanh: "Nếu không được thì đi tìm thợ mở khóa. Đừng lo lắng."

Lúc này Chung Ý hiền lành lại đột nhiên bướng bỉnh: "Nhưng mình chỉ muốn cái đó thôi."

Trong giọng điệu của cô có sự tủi thân không thể diễn tả được, nghe không phải là cô đã đánh mất chìa khóa mà giống

như cô đã đánh mất tín vật tình yêu nào đó.

Triệu Tuyết Thanh: "Lần cuối cùng cậu nhìn thấy nó là khi nào?"

Chung Ý lắc đầu: "Tối hôm qua mình không ngủ được nên đi dạo trên bờ biển... Mình tới bờ biển tìm."

Cố Thanh Hoài thay áo sơ mi, quần dài, đổi sang một quần áo thường ngày.

Quần áo được gấp gọn gàng, không hiểu sao lại nhớ đến khoảnh khắc tấm màn được kéo lên.

Chung Ý xinh đẹp lộng lầy trong bộ váy cưới.

Lúc đó, anh tưởng cô sắp lấy chồng.

Cố Thanh Hoài lấy điện thoại di động ra, bấm vào hộp thoại của cô: [Em ở đâu, để anh trả lại em chìa khóa.]

Cùng lúc tin nhắn được gửi đi, trong hộp thoại xuất hiện một lời nhắc nhở: [Người nhận bật xác nhận bạn bè.]

Ánh mắt của người cảnh sát trẻ rất bình tĩnh, không hề có chút ngạc nhiên nào.

Chung Ý bước ra khỏi khách sạn, đi đến bãi biển dạo bộ tối qua.

Sau vài tiếng sấm rền, cơn mưa xối xả xuất hiện không kịp trở tay, áo sơ mi cô lập tức ướt đẫm.

Thủy triều lên xuống, vỏ đạn rỉ sét không thể nhìn thấy được.

Tim cô đập thành thạch, mũi cô hơi đau nhức, không còn bình tĩnh như trước.

Đột nhiên, gió, mưa và sóng đều biến mất.

Cô ngồi xồm trên mặt đất, có người cầm ô che cho cô.

Mưa trượt theo sườn ô, không rơi xuống người cô.

Điều khiến cô chú ý là tay áo ngắn trắng như tuyết của anh, cô bối rối ngẩng mặt lên và bắt gặp ánh mắt của anh.

Không khí ngay lập tức đông cứng lại, như bộ phim bị bấm nút tạm dừng, dưới ô chỉ có anh và cô, Chung Ý quên cả thở.

Anh cảnh sát trẻ tuổi môi đỏ răng trắng, vẻ ngoài anh tuấn, bình tĩnh đứng trước mặt giống như một bức tranh thủy mặc bị ngấm nước mưa.

"Đang tìm cái này à?"

Ngón tay Cố Thanh Hoài thon dài thẳng tắp, lòng bàn tay có những đường nét rõ ràng có một chiếc móc khóa có vỏ đạn.

Chung Ý đứng dậy, lau nước mưa trên mặt và gạt đầu.

"Một mảnh sắt vụn mà em lại coi nó như báu vật."

Giọng điệu Cố Thanh Hoài mang theo chút giễu cợt, cực kỳ gay gắt.

Chiếc ô trong tay anh lặng lẽ nghiêng về phía cô, gần như vai anh đã sớm ướt đầm.

Đôi mắt ấy khi cười thì đầy gió trăng, lúc này khóe mắt sắc bén, vẻ mặt cũng thật lạnh lùng.

Cô nhớ những khi anh hôn cô sẽ không bao giờ nhắm mắt, trong đôi mắt đẹp nhìn cô vẫn có sự ngại ngùng.

Lúc này, trong mắt anh chỉ có sự lạnh lùng và thẳng thắn đặt lên người cô.

Chung Ý đáp lại: "Nếu anh thích mảnh sắt vụn này, tôi có thể tháo nó ra và đưa cho anh."

Đúng như dự đoán, sau ngày hôm nay sẽ không có cuộc gặp gỡ nào trong tương lai.

Tại đại học ở phương xa, trong lần đầu tiên gặp lại, anh đã tặng cho cô vỏ đạn này.

Lần đầu tiên nhìn thấy vỏ đạn khiến cô hơi kinh ngạc: "Súng thật à?"

Anh mỉm cười xoa đầu cô: "Đương nhiên là súng thật."

Cô cầm nó lên như báu vật: "Cảm giác thế nào?"

Cố Thanh Hoài: "Như có sấm vang bên tai."

Chung Ý cẩn thận cất nó đi.

Từ năm mười bảy đến năm hai mươi bảy tuổi, bởi vì ngày đó Cố Thanh Hoài đã nói cho cô biết---

"Khi nào em lớn thì mang nó đến cho anh."

Ánh mắt cô ngơ ngác: "Tại sao?"

Anh cúi đầu hôn cô, nụ cười trong trẻo như gió núi dịu dàng: "Anh đổi thành nhẫn cho em."

Chàng trai, cô gái trẻ tuổi cứ như thế hẹn ước trọn đời tại đầu ngõ mùa tuyết rơi đầu tiên.

-

Sau đám cưới, Chung Ý cùng Triệu Tuyết Thanh đến tiệm áo cưới để trả lại váy cưới, lễ phục và áo phù dâu mà họ đã thuê, một nhân viên mới tiếp đón họ.

Chiếc váy cưới cổ điển và sang trọng vẫn còn ở giữa phòng triển lãm, Chung Ý không khỏi nhìn lại vài lần, mới phát hiện trên đó có một tấm biển "Không bán".

Cô cảm thấy thất vọng không thể giải thích được, tỏ vẻ thản nhiên hỏi: "Cái này không bán à?"

Tuy cô sẽ không kết hôn nhưng vào lúc này cô đột nhiên có động lực muốn mua chiếc váy cưới này.

Nhân viên mới nói: "Có một anh đã mua lại, tạm thời cất giữ trong cửa hàng."

Triệu Tuyết Thanh cảm thấy tiếc cho Chung Ý.

Nếu Chung Ý muốn kết hôn thì chỉ có chiếc váy cưới này mới phù hợp với cô.

Chung Ý nhẹ giọng nói: "Người đó rất có mắt nhìn tốt đấy."

Không chỉ là mắt nhìn tốt.

Ngày hôm qua trước khi cửa hàng đóng cửa, anh chàng trai đẹp đó đến mua váy cưới, mặc áo sơ mi, quần tây trông rất hấp dẫn, quả thực đỉnh của chóp.

Khuôn mặt và dáng người của anh lại càng nổi bật hơn, cô gái quẹt thẻ cho anh ngày hôm qua gần ngơ đến mức suýt nữa báo thiếu một con số 0.

Trong mắt người bán hàng tràn đầy vẻ hào hứng, mỉm cười với Chung Ý nói: "Chúng tôi đoán cô dâu của anh ấy chắc cũng

đẹp đến kinh ngạc."

Chương 4

DTV-EBOOK

Sau đám cưới, Chung Ý vội vã quay lại trung tâm phim tư liệu để tăng ca.

Bộ phim tài liệu sắp tới của đài truyền hình sẽ lấy chủ đề SWAT, các cấp phê duyệt đã hoàn tất.

Vấn đề hiện tại là người chịu trách nhiệm gỡ bom chính của chi đội SWAT không muốn tham gia quay bộ phim tài liệu, vẫn cần phải thuyết phục thêm.

Hết giờ tăng ca, giám đốc đưa ra chỉ thị cuối cùng cho Chung Ý: "Ngày mai đoàn làm phim sẽ đến Cục Công an thành phố, cô đi nói chuyện với đội trưởng đội gỡ bom của họ. Nếu anh ta vẫn từ chối quay phim, chúng tôi sẽ có kế hoạch B."

Đôi mắt của Chung Ý đầy mệt mỏi, nhưng con ngươi màu hổ phách nhạt vẫn sáng: "Kế hoạch B là gì?"

Chủ nhiệm: "SWAT có bảy đại đội, đội đột kích chống khủng bố chỉ là một trong số đó. Nếu đội đột kích chống khủng bố có chuyên gia gỡ bom không muốn tham gia thì chúng ta có thể quay phim đại đội một của SWAT."

Điều này giống như quyết định chọn nhân vật chính và người thay thế, Chung Ý gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Trước khi rời khỏi văn phòng, ánh mắt của Chung Ý dán chặt vào một đồng thông tin in trên tay, nhịp tim bỗng nhiên đập nhanh.

Khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ EOD của nam chính chưa bao giờ lộ diện, chẳng lẽ là Cố Thanh Hoài?

Đêm khuya, đội SWAT của Công an thành phố nhận được yêu cầu hỗ trợ từ Đội phòng chống m@ túy: "Chúng tôi phát hiện một thiết bị nổ nghi ngờ tại nhà của tên buôn m@ túy, yêu cầu đội trưởng đội gỡ bom phối hợp gỡ bom."

Đội phòng chống m@ túy bắt giữ kẻ buôn m@ túy vào đêm khuya. Kẻ buôn m@ túy bị bắt, số m@ túy cũng đã được thu giữ nhưng không ai dám hành động liều lĩnh trước thiết bị nổ trong góc.

Các tòa nhà dân cư đã được phong tỏa, người dân cũng đang được sơ tán khẩn cấp để ngăn chặn thiết bị phát nổ bất ngờ.

Trâu Dương nóng lòng muốn thử: "Đội trưởng, lần này để em làm nhé!"

Khóe miệng Cố Thanh Hoài cong lên: "Ở nhà cậu còn có ông nội, nếu xảy ra chuyện gì, ông ấy không làm thịt tôi à?"

Trâu Dương: "Nhưng..."

Cố Thanh Hoài không chút cảm xúc, thản nhiên nói: "Tôi không có người nhà, chỉ có mình tôi."

Trâu Dương mím môi không nói gì, Cố Thanh Hoài liếc anh ta một cái, nói: "Đứng ngây ra đó làm gì? Giúp tôi mặc bộ đồ EOD vào."

Bộ đồ EOD nặng 35kg cần có sự hợp tác của hai đồng đội để mặc nó vào.

Cố Thanh Hoài cài chặt chiếc mũ bảo hiểm EOD nặng 5kg, thế giới lập tức trở nên yên tĩnh.

Bên trong không có gì ngoài hơi thở và nhịp tim.

Trong tất cả các lực lượng cảnh sát, độ nguy hiểm của cảnh sát gỡ bom không thua gì cảnh sát chống m@ túy. Cảnh sát chống m@ túy có thể áp dụng chiến lược và kỹ thuật, còn đối với cảnh sát gỡ bom thì mỗi lần đều phải đánh cược mạng sống, nếu sơ suất hoặc không đủ may mắn bị cắt nhầm dây thì sẽ tan xương nát thịt.

Trâu Dương cảm thấy rất buồn mỗi khi nhìn thấy đội trưởng của mình mặc bộ đồ gỡ bom.

Mỗi lần nhìn anh đi ngược chiều để gỡ bom đều giống như nhìn anh đi đến chỗ chết một mình.

Anh ấy từng hỏi Cố Thanh Hoài, nếu có một quả bom mà chúng ta không thể gỡ được thì sao?

Cố Thanh Hoài nhìn giống như một công tử bất cần đời, lúc không mặc cảnh phục nói anh là xã hội đen cũng có người tin, nhưng lời nói lúc đó của anh lại rất nghiêm túc: "Nếu không gỡ được, cho dù ôm nó chạy cũng phải nhớ chạy đến một nơi không có người."

Anh ấy sống sót, giọng nói của tên xã hội đen họ Cố vẫn cứ đều đều: "Nếu không thì nhà nước nuôi cậu để làm gì? Cậu là cảnh sát, nhớ đấy."

Toàn bộ người dân đã được sơ tán đến khu vực an toàn.

Trâu Dương lấy máy ảnh ra như bình thường, hướng ống kính về phía Cố Thanh Hoài.

Công việc của họ là chụp ảnh trước mỗi nhiệm vụ.

Một khi xảy ra chuyện, nó sẽ là di ảnh.

Đường phố vắng tanh vào ban đêm, tất cả cảnh sát vẫn ở bên ngoài hàng rào.

Cố Thanh Hoài xách thiết bị EOD, đi một mình về phía thiết bị nổ.

Bộ đồ EOD nặng 35kg trên vai cũng đè nặng lên sự an toàn của thành phố.

-

Ngày hôm sau, mặt trời vẫn mọc như thường lệ, chiếc xe bọc thép Sabretooth Tiger màu đen của đội đột kích chống khủng bố tiến vào khuôn viên Cục Công an.

Chi đội trưởng đội SWAT ra lệnh: "Cố Thanh Hoài ở lại, những người còn lại chuẩn bị chạy 5km---"

Chi đội trưởng lo lắng hỏi: "Hôm qua quả bom đó là sao?"

Cố Thanh Hoài Hồn bất đắc dĩ cười cười.

"Thằng nghiện tự chế làm kiểu dưa hồng, táo xấu thôi, trong vài giây là nổ được."

"Thứ đó xứng đáng được gọi là bom à? Tôi nghĩ nó giống gọi nó là "que pháo hoa" đúng hơn."

Về mặt chi đội trưởng rất nghiêm túc: "Nhưng tôi nghe nói quả bom chứa 2kg thuốc nổ T.N.T! Lực sát thương tương đương với 40 quả lựu đạn! Nó có thể nổ bất cứ lúc nào! Ít nhất cậu cũng phải có năm cảnh sát hỗ trợ! Cậu cứ đến đó một mình à? Cậu muốn làm anh hùng, không muốn sống nữa phải không?"

Cố Thanh Hoài trông không để tâm đến điều đó, cũng chẳng muốn nghe giảng: "Còn có chuyện gì không? Nếu không thì tôi về ký túc xá ngủ một giấc."

Chi đội trưởng dụ giọng: "Theo cấp trên thông báo, hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu quay một bộ phim tài liệu về đội SWAT."

Cố Thanh Hoài không nói gì, tên khốn đẹp trai này từ trước đến nay chỉ giỏi giả câm giả điếc.

Khi không được phép nói thì mỗi giây mỗi phút mở miệng đều khiến người ta tức giận, khi được phép nói thì lại giả câm.

Lúc chi đội trưởng đang nói mãi không ngừng thì Cố Thanh Hoài đã đi vào cõi thần tiên, ngẫm nghĩ rằng hôm nay là thứ bảy, anh sẽ xem một tập mới của "Shin- cậu bé bút chì".

Chi đội trưởng nói: "Là đội đột kích chống khủng bố cấp quốc gia, đội của cậu là mục tiêu quay phim chính, cậu là ưu tiên hàng đầu."

Cố Thanh Hoài đang thờ ơ cuối cùng cũng có biểu cảm, đôi lông mày nổi bật bắt đầu nhú lại: "Tại sao?"

Chi đội trưởng rất giỏi dụ dỗ: "Bởi vì nợ hoa đào của tất cả cảnh sát trong đội cộng lại cũng không bằng của cậu! Con gái trong khu không phải đã gọi cậu là "bạn trai hệ thống của tôi" đó sao? Khi cậu đi trực, người ta phải xếp hàng chờ đưa nước cho cậu. Nếu cậu tham gia quay phim thì tỷ suất người xem sẽ đảm bảo tăng cao..."

Cố Thanh Hoài cười lạnh: "Cả một đội SWAT phải dựa vào một mình cảnh sát ăn nói thô lỗ như tôi, tùy tiện bán nhan sắc. Đội trưởng, anh có thấy điều này buồn cười không?"

Chi đội trưởng tức giận khi nhìn thấy anh nở nụ cười vô sỉ: "Nhìn tính cà lơ phát phờ của cậu đi, không giống cảnh sát mà giống một tên côn đồ. Nếu lúc chiến đấu không mặc đồng phục cảnh sát thì anh em đồng nghiệp đập cho tơi bời đó."

Khóe môi Cố Thanh Hoài cong lên: "Ở trình độ của tôi, nhất định là ông tổ của bọn côn đồ đó."

Anh đã lập rất nhiều công lao trong Lực lượng Cảnh sát vũ trang, có cấp bậc cao, sau khi chuyển ngành được coi là cán bộ lãnh đạo trẻ nhất trong hệ thống công an thành phố.

Chi đội trưởng tức giận: "Cậu còn mạnh miệng lắm!"

Ông vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp Cố Thanh Hoài.

Khi đó, bộ quân phục của anh đã được thay thế bằng bộ đồng phục cảnh sát, sự nghiệp của anh bị hủy bỏ một cách bí thảm, nhưng ít nhất trong mắt anh cũng có ánh sáng.

Nhưng bây giờ, ánh sáng trong mắt tên khốn này đã vụt tắt, anh vô hồn, nhìn chẳng giống một thanh niên chút nào.

Trên thực tế, anh đã hoàn toàn mất đi sự sợ hãi với cái chết, như thể đã không còn h@m muốn được sống.

Cố Thanh Hoài bị người ta nhắc đến mức không còn sự kiên nhẫn: "Tôi không phải động vật trưng bày."

Cố Thanh Hoài rất giỏi giả điếc, chỉ đội trưởng cũng rất giỏi nói chuyện một mình.

Chi đội trưởng: "Trong khoảng thời gian này, cậu và đạo diễn phim tài liệu phải cùng ăn cùng nhau để hiểu nhau hơn."

Cố Thanh Hoài: "Anh bảo cô ta nằm mơ đi."

Chi đội trưởng nghiêm túc nói: "Cậu cần một chút k1ch thích trong cuộc sống. Rõ ràng còn trẻ mà trông như một cán bộ đã nghỉ hưu..."

Chi đội trưởng nhìn từ trên xuống dưới, không quên đâm vào tim Cố Thanh Hoài: "Vợ cũng không lấy được! Mặt đẹp cũng vô ích!"

Cố Thanh Hoài cau mày, giọng điệu tức giận nói: "Đội SWAT có bảy đại đội. Đội SWAT đột kích chống khủng bố sẽ không nhận nhiệm vụ này. Mời tìm anh tài khác."

-

Đúng 8 giờ sáng, đoàn làm phim tài liệu đã có mặt tại đội SWAT.

Ngoài Chung Ý còn có một số nhân viên khác, mỗi người đều có nhiệm vụ của mình.

Chi đội trưởng đội SWAT tiếp đón đoàn của Chung Ý, theo kế hoạch ban đầu, Cố Thanh Hoài cũng phải có mặt.

Nhưng anh vẫn luôn hành động theo kiểu Thần cảnh giết Thần, Phật cảnh giết Phật, mọi việc tùy theo tâm trạng, không nề mặt bất cứ ai.

Không nhìn thấy "chuyên gia gỡ bom" huyền thoại, Chung Ý đã hiểu ra: "Xin hỏi chuyên gỡ bom lý bom từ chối phỏng vấn đúng không?"

Chi đội trưởng nghiêm túc xin lỗi Chung Ý, trong lòng thầm mắng Cố Thanh Hoài: "Thật xin lỗi đạo diễn Chung, đội trưởng gỡ bom của chúng tôi có cá tính đặc biệt, không thể tham gia quay phim."

Chung Ý gật đầu: "Không sao đâu, nếu ép anh ấy quay thì hiệu quả cũng không tốt."

Chi đội trưởng hơi áy náy, nhất là khi đạo diễn nói chuyện nhẹ nhàng lịch sự, hoàn toàn khác với đám côn đồ trong đội, gật đầu: "Đúng vậy, cái thằng khó bảo đó, chúng tôi cũng không thể làm gì khác được."

Chung Ý mỉm cười: "Không sao. Chúng tôi quay những người khác cũng vậy, nhưng anh ấy là đội trưởng đội gỡ bom duy nhất trong thành phố. Tôi hy vọng sau này khi có nhiệm vụ có thể để cho chúng tôi quay vài cảnh."

Chi đội trưởng liên tục gật đầu, có mấy cảnh quay nên ông vẫn là quyết định được: "Lát nữa tôi sẽ nói với Cố Thanh Hoài, dù có trói cậu ta lại cũng cho các cô quay."

Cái tên in sâu trong trí nhớ mà cô sợ nhắc đến nhất chột lọt vào tai.

Giống như một vết sẹo đã khỏi bỗng nhiên bị xé toạc, máu thịt bên trong chưa bao giờ lành lại.

Bàn tay bên hông Chung Ý từ từ nắm chặt: "Cố Thanh Hoài?"

Nói đến anh, chi đội trưởng vừa yêu vừa ghét: "Còn trẻ đã là chuyên gia gỡ bom ở cục công an thành phố chúng ta rồi."

"Ngoài việc gỡ bom, kỹ năng bắn súng của cậu ta cũng xuất sắc."

"Đội bắn tỉa trong đội đột kích có nữ cảnh sát, có khi làm nhiệm vụ mang theo đồng nghiệp nữ không tiện, Cố Thanh Hoài sẽ tự mình đảm nhiệm."

"Thằng nhóc đó có thể cắt đứt ngòi nổ bằng một phát bắn từ khoảng cách hàng chục mét."

"Chỉ có điều rất xấu tính, hơi độc mồm độc miệng. Các thành viên trong đội thậm chí nói rằng cậu ta đẹp trai như vậy nhưng lại độc miệng."

"Các cô gái trẻ trong khu gọi cậu ta là "bạn trai hệ thống của tôi", nhưng tôi thấy cậu ta giống "ông Diêm Vương trong hệ thống của tôi" hơn!"

Từ cấp ba đến nay đã hơn mười năm trôi qua nhưng Chung Ý dường như mới gặp Cố Thanh Hoài lần đầu tiên.

Lời nói chỉ đội trưởng trông rõ là như chê trách nhưng thực ra lại là khen ngợi. Hồi cấp ba, khi Cố Thanh Hoài cũng kiêu căng, ngạo mạn y hệt như bây giờ, các giáo viên cũng đều có thái độ tương tự chỉ đội trưởng của anh hiện tại.

Thật lâu sau cô vẫn chưa tỉnh táo lại, chỉ đội trưởng thở dài: "Nếu cậu ta không nhận quay phim thì chỉ còn cách nào khác ngoài việc giao nhiệm vụ quay phim cho đại hội một của đội SWAT. Tôi thành thật xin lỗi."

Khóe miệng Chung Ý hơi cong lên: "Không sao đâu, tôi quay những thành viên khác trong đội cũng như vậy."

"Báo cáo đội trưởng!" Một giọng nói mạnh mẽ vang lên từ phía sau.

Chung Ý quay lại và nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi quen thuộc, chính là Trâu Dương đã gặp nhau một lần trong đám cưới.

Chàng trai có đôi lông mày sắc, đôi mắt sáng, nụ cười rạng rỡ: "Đạo diễn Chung! Trùng hợp quá! Thì ra cô chính là đạo diễn đến quay phim tài liệu!"

Chung Ý có ấn tượng tốt với anh ấy, đôi mắt cô hơi cong: "Chúng ta lại gặp nhau rồi, cảnh sát Trâu."

Trâu Dương dò hỏi: "Đội trưởng Cố có biết cô tới không?"

Ôi trời ơi, đây chính là định mệnh!

Mùa xuân của đội trưởng Cố đến rồi!

Đội trưởng Cố đâu rồi?

Tại sao đội trưởng Cố không có ở đây?

Chung Ý lắc đầu, chỉ đội trưởng tức giận khi nói về Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng Cố của cậu từ chối tham gia quay phim. Có thời gian thì nói chuyện với cậu ta đi!"

Trâu Dương vội vàng lấy điện thoại di động ra: "Sếp đừng lo, em đang bắt đầu nói chuyện đây."

Ngay sau đó, nhóm WeChat của [Đội đột kích chống khủng bố] bắt đầu làm mới màn hình---

[Đội trưởng Cố, anh không nên từ chối yêu cầu quay phim!]

[Đội trưởng Cố, anh đã lớn tuổi rồi, lại không có đối tượng, cả đội đều rất lo lắng!]

[Đạo diễn mới tới có vẻ là mẫu người của anh! Nói chuyện nhỏ nhẹ, dịu dàng!]

Tại sân tập leo dây từ trên cao, các thành viên đội SWAT luyện tập nhảy từ độ cao năm tầng lầu xuống, trông rất giống cảnh phim hành động.

Đối với một tòa nhà cao 16m, việc hạ cánh xuống mặt đất trong vòng 13 giây được coi là đủ điều kiện, yêu cầu của đội đột kích chống khủng bố còn cao hơn, tức là 10 giây.

Cố Thanh Hoài mặc đồng phục huấn luyện cảnh sát, hai tay đặt trên thắt lưng, ngẩng đầu nhìn các thành viên trong đội đang từ trên cao đi xuống---

"Các động tác đã học cho chó ăn hết rồi à?"

"Chậm như vậy, con tin chết mười lần rồi!"

"Lôi một con chó cảnh sát ra làm còn nhanh hơn các cậu."

"Lơ lửng giữa chừng như vậy làm gì? Chờ tôi đi lên bế xuống à?"

Lúc điện thoại reo, Cố Thanh Hoài nhìn thoáng qua, nghiêm nghị hơi nhú mày, khiến những người trong đội đứng gần đó sợ đến mức không dám thở.

Anh không chút biểu cảm ném điện thoại vào túi quần, sau đó bước nhanh về phía phòng họp của đội.

Mọi người đều cho rằng Diêm Vương đang vô cùng tức giận nên càng luyện tập chăm chỉ hơn.

Trong nhóm WeChat của đội đột kích chống kh ủng bố, những người còn lại trong nhóm đều không dám thở, từ đầu đến cuối chỉ có Trâu Dương tự nói với mình.

Một số thành viên trong nhóm thậm chí còn vui lòng gửi tin nhắn riêng cho Trâu Dương:

[Cậu xui xẻo! Nhanh im đi!]

[Đụng đến đội trưởng Cố, cậu chết không yên đâu!]

[Sau khi tham dự đám cưới, tâm trạng của Cố Diêm Vương không ổn lắm...]

Trâu Dương cười đầy ẩn ý, tiếp tục dùng ngón tay vuốt nhanh màn hình---

[Tên cô ấy cũng rất hay!]

[Cô ấy tên là Chung Ý! Anh thích tình yêu của em*!]

[*] Nguyên tác: 我钟意你的钟意哦! Trâu Dương đang nhắc tên của nữ chính. Trong tiếng Quảng Đông, người ta hay dùng 钟意 /zhong yi/ với ý nghĩa là thích.

Cuối cùng, Trâu Dương đã sử dụng con át chủ bài của mình---

[Nếu không quay, đạo diễn Chung chỉ có thể quay đại đội một của đội SWAT, bên đó toàn loại xấu xí.]

Chi đội trưởng nhìn màn hình điện thoại rồi lại nhìn Trâu Dương, trong mắt đã tràn đầy thương xót.

Ông luôn cảm thấy trong giây tiếp theo Cố Thanh Hoài sẽ bùng nổ và đá Trâu Dương khỏi nhóm, hoặc mang Trâu Dương đến sân tập đánh một trận.

Cả nhóm chìm trong im lặng chết chóc, các thành viên của đại đội một của đội SWAT lần lượt đến.

Chung Ý bật máy tính lên, chuẩn bị giải thích nội dung chung của bộ phim tài liệu cho đoàn làm phim và đội SWAT.

Cô tức giận nghĩ, trong đội SWAT có nhiều thành viên như vậy, Cố Thanh Hoài nếu không muốn quay thì thôi! Để cô quay thì cô còn phải xem xét đó!

Trong đầu Chung Ý nghĩ như vậy, tiếng bấm chuột cũng trở nên âm ỉ.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa phòng họp.

Trên mặt Trâu Dương tràn đầy vui mừng, chi đội trưởng sững sốt, các cô gái có mặt đều tỏ ra hớn hỏ.

Chung Ý ngược mắt lên, bóng dáng thẳng tắp của người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát chiếu thẳng vào mắt của cô.

Chi đội trưởng giả vờ tức giận: "Cậu không phải không muốn quay sao? Đến đây làm gì?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày cười, trên mặt mang theo vẻ thiếu đôn: "Phòng họp hình như không viết Cố Thanh Hoài

không được vào."

Chương 5

DTV-EBOOK

Có rất nhiều khoảnh khắc hồi hộp trong sự nghiệp của Chung Ý.

Trước khi trở thành đạo diễn phim tài liệu, cô đã từng là một nhà báo chuyên nghiệp. Đi đến hiện trường động đất, lũ lụt, lở đất hay giông bão đều là chuyện bình thường, nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy tim mình đập mạnh như bây giờ.

Chuyên gia gỡ bom với thành tích lừng lẫy và chuyên gia gỡ bom của đội SWAT chưa bao giờ lộ rõ danh tính hóa ra thực sự là Cố Thanh Hoài.

Cô đã nhìn thấy anh trong bộ quân phục vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trong bộ đồng phục cảnh sát.

Đồng phục huấn luyện SWAT màu đen lạnh lùng và trang nghiêm, cảnh sát trẻ có bờ vai rộng, eo nhỏ, chân dài. Không thể phủ nhận tên khốn này rất đẹp trai, thắt lưng có súng, đôi mắt sắc bén, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng khiến tất cả đồng nghiệp nữ có mặt đều phải nín thở.

"Đội trưởng Cố, anh đến rồi!"

Trâu Dương nhìn thấy Cố Thanh Hoài liền giống như một con chó cảnh sát nhìn thấy huấn luyện viên của mình, nếu có đuôi chắc cũng phải vẫy rất cao.

Cố Thanh Hoài nổi tiếng như vậy sao?

Trâu Dương lớn tiếng nói: "Đây là chuyên gia gỡ bom của đội đột kích chống khủng bố chi đội SWAT của chúng tôi, đội trưởng Cố Thanh Hoài."

Đồng nghiệp bên trái Chung Ý lấy tay ôm ngực, hạnh phúc đến mức không nói được gì, quên cả chớp mắt: "Chung Ý, anh chàng siêu đẹp trai này từ đâu đến vậy! Đến đúng lúc quá!"

Đồng nghiệp bên phải nhắc nhở: "Nước miếng chảy tới bàn rồi kìa."

Mặc dù công việc chủ yếu tập trung tại Trung tâm Phim tài liệu nhưng thực tế họ vẫn tính là đang làm việc trong tòa nhà của đài truyền hình. Mà thứ đài truyền hình không thiếu nhất chính là những trai xinh, gái đẹp, nhưng cô gái này lại cảm thấy anh cảnh sát mặt lạnh lùng trước mặt mới là người đẹp trai nhất mà cô ấy từng thấy.

Anh đứng ngược sáng, chiều cao gần một mét chín, vai và lưng thẳng tắp. Đôi mắt bị che bởi bóng của chiếc mũ đen, chỉ cần nhìn vào chiếc cằm trắng mịn cũng biết đó là một chàng trai cực kỳ đẹp trai, bộ đồng phục cảnh sát SWAT màu đen làm nổi bật lên những đường nét sắc sảo, sự lạnh lùng và cấm dục của anh khiến người ta nổi lên h@m muốn chinh phục.

Khi Chung Ý chuẩn bị slide thuyết trình và giới thiệu nhiệm vụ quay phim, lòng bàn tay đột nhiên bắt đầu đổ mồ hôi.

Nữ đạo diễn dù gặp phải rắn độc trong núi cũng không hề thay đổi sắc mặt, nhưng đầu óc trong giây phút này lại trở nên trống rỗng.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Thanh Hoài nhướng mày ra hiệu cho cô tiếp tục, vẻ mặt tên khốn đẹp trai này vẫn bình tĩnh như thường.

Chung Ý bấm chuột, giọng điệu bình tĩnh: "Bộ phim tài liệu này có thời gian quay khoảng mười hai tháng, chia làm năm kỳ."

Cô giới thiệu đại khái những điểm chính của mỗi kỳ: "Dựa trên tiến độ quay sẽ thảo luận và chỉnh sửa thêm. Trước khi

bấm máy, đoàn làm phim cần tiến hành nghiên cứu sơ bộ đầy đủ."

Ánh mắt Cố Thanh Hoài từ đầu đến cuối đều chỉ nhìn cô, anh tựa lưng vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, chuyên chú và lạnh lùng.

Chung Ý không chút do dự quay đầu lại, ánh mắt hai người giao nhau trong không khí im lặng, con ngươi màu hổ phách nhạt trong veo và bình tĩnh.

Góc trên bên phải của máy tính hiển thị lại là ngày 1 tháng 9.

Cô gặp anh vào ngày này năm lớp 10.

Sau khi giới thiệu kế hoạch quay phim, Chung Ý bước xuống dưới, đi ngang qua chi đội trưởng và Cố Thanh Hoài.

Lúc này, chi đội trưởng mới nhận ra đây là lần đầu tiên Chung Ý xuất hiện trước mặt đội của Cố Thanh Hoài nên nhanh chóng giới thiệu: "Đây là đạo diễn Chung Ý của Trung tâm Phim tài liệu. Nếu đội đột kích chống khủng bố của các cậu không tham gia vào quay phim, đối tượng sẽ là đại đội một của Đội SWAT."

Khóe miệng Cố Thanh Hoài hơi nhếch lên, thái độ lạnh nhạt nhưng rất thoải mái.

Chi đội trưởng tiếp tục nói: "Vừa rồi đạo diễn Chung nói cậu không tham gia quay phim cũng không sao, nhưng dù sao đây là nhiệm vụ cấp trên phân công, cậu phải đi theo quay mấy cảnh trong khi thực hiện nhiệm vụ là điều khó tránh khỏi."

Gò má Chung Ý trắng đến xuyên thấu, lời nói nhẹ nhàng, ngữ điệu bình tĩnh: "Sẽ không ảnh hưởng tới nhiệm vụ của anh."

Cố Thanh Hoài lúc nào cũng chậm chạp bày tỏ quan điểm, lãnh đạo cục thành phố cùng đoàn làm phim đang thảo luận việc sắp xếp quay phim trong phòng họp.

Khi Chung Ý đi ngang qua Cố Thanh Hoài, cô nói bằng giọng chỉ có hai người nghe được: "Nếu anh ngại để tôi quay phim, tôi cũng có thể tránh ra."

Cố Thanh Hoài nhướn mày, cô gái dùng ánh mắt trong trẻo nhìn anh, đồng tử trong suốt không có tạp niệm, khóe miệng cứng nhắc mím lại.

Cố Thanh Hoài nghe vậy, khóe miệng cong lên, mơ hồ mỉm cười: "Tránh ra?"

Anh nhìn cô, lạnh lùng nói: "Giữa tôi và đạo diễn Chung có gì phải tránh à? Sao tôi lại không biết?"

-

Buổi chiều, chi đội SWAT nhận được báo động mới, đại đội một của đội SWAT đã xuất phát.

Một vụ bắt cóc xảy ra tại một ngôi làng cách thành phố 50km, kẻ phạm tội bắt giữ con tin và yêu cầu 200.000 nhân dân tệ.

Chung Ý lịch sự hỏi: "Tôi có thể đi theo quay phim được không?"

Đội trưởng đại đội 1 họ Lô nghe xong liền cup mắt xuống nhìn nữ đạo diễn chưa từng trải qua gian khổ trước mặt.

"Tình hình rất nguy hiểm, các thành viên trong nhóm chúng tôi có thể không bảo vệ được cô."

Lời nói thẳng thắn và không khách sáo, nhưng hàm ý là tôi đã đủ bận rộn khi thực hiện nhiệm vụ rồi, không còn cách nào để chăm sóc cô đâu.

Nữ đạo diễn là một người đẹp lạnh lùng điển hình khi không cười, cô bình tĩnh đáp: "Tôi không cần ai bảo vệ mình, tôi có thể chịu trách nhiệm về sự an toàn cá nhân của mình."

Đội trưởng Lôi bóp điều thuốc trong tay rồi nói: "Được rồi, lên xe đi."

Một đoàn xe cảnh sát chạy ra khỏi cổng cục công an, Cố Thanh Hoài đang mặc bộ đồ EOD trên sân huấn luyện.

Bộ đồ EOD màu xanh quân đội nặng 35kg và đội mũ bảo hiểm EOD nặng 5kg trên đầu.

Thời tiết hơn ba mươi độ, bộ đồ chống bom như một lò hấp kín gió, cách âm mọi tiếng ồn từ bên ngoài, người bên trong chỉ có thể nghe thấy hơi thở và nhịp tim của chính mình.

Anh vừa mặc bộ đồ chống bom chạy hết năm ki-lô-mét, ngay sau đó bắt đầu thực hành gỡ bom. Trên thao trường, đèn lửa sáng lên, chất nổ phát nổ liên tiếp như sấm rền, anh nằm sấp xuống đất để gỡ bom, ánh mắt tập trung, đôi tay dài trắng mịn cẩn thận cắt dây dẫn.

Đây là một trong những bài huấn luyện chống nhiễu để rèn luyện khả năng chống chịu của người phá bom. Nhưng họ luôn nói khi cử Cố Thanh Hoài đi gỡ bom, điều cần kiểm tra không phải là khả năng chịu đựng của Cố Thanh Hoài mà là tâm lý của kẻ phạm tội.

Cố Thanh Hoài cởi mũ bảo hiểm EOD, toàn thân ướt đẫm như bị tắm mưa.

Trâu Dương cầm lấy mũ bảo hiểm EOD của anh rồi nói: "Đội trưởng, anh không muốn quay phim tài liệu nên chiều nay đạo diễn Chung đi quay đội 1 rồi."

Cố Thanh Hoài uống nửa chai nước khoáng trong một hơi, yết hầu chuyển động, lông mày ướt đầm, vẻ mặt càng thêm nghiêm nghị.

"Liên quan gì đến tôi." Hôm nay Cố Diêm Vương có vẻ vô cùng nóng nảy, môi mỏng hơi mím lại, quai hàm nghiến chặt, nước khoáng được nhét lại vào ngực Trâu Dương: "Đi tập luyện đi."

Khi Chung Ý đến hiện trường nhiệm vụ cùng với đại đội một của SWAT, những người xem đã vây quanh hiện trường vụ án từng lớp một đông kín không có kẽ hở.

Suốt buổi chiều, các chuyên gia đàm phán không thể thuyết phục được tên tội phạm, cuối cùng phải dùng biện pháp tấn công mạnh, sau khi nhiệm vụ cứu hộ kết thúc thì trời đã tối, để hoàn thành nhiệm vụ quay phim, Chung Ý không rời hiện trường nửa bước.

Trước khi sơ tán, cô tắt máy quay phim và nói với anh chàng trong đội SWAT bên cạnh: "Tôi đi vệ sinh một lát."

Khi Chung Ý quay lại, đám đông người xem vẫn chưa giải tán mà hai chiếc xe cảnh sát đã biến mất. Máy quay được đặt riêng ở một góc, thu hút một nhóm trẻ em tới xem.

Chung Ý chặn một người lớn tuổi bên cạnh lại, nhẹ nhàng hỏi: "Bà ơi, cảnh sát vừa này đi đâu hết rồi?"

Bà cụ chỉ đường đi tới, cười nói với cô: "Đã đi hết rồi!"

Nhìn vết bánh xe cảnh sát để lại trên con đường đất, Chung Ý khẽ nói cảm ơn.

Cô có một khuôn mặt trông như chưa bao giờ bị cháy nắng, làn da trong trẻo như vải quýt tươi vừa bóc.

Bà cụ ân cần hỏi cô: "Cô đến từ thành phố phải không?"

Chung Ý gật đầu: "Bà ơi, từ đây về thành phố như thế nào ạ?"

Những ngôi sao đã xuất hiện trên bầu trời, bà cụ nói: "Muộn rồi! Bây giờ không có xe nữa!"

Chung Ý nhanh chóng tìm điện thoại di động, lúc này cô mới nhận ra rằng cô không có số của đội 1 của đội SWAT.

Không còn cách nào khác ngoài việc xách những thiết bị quay phim nặng nề đi bộ dọc theo con đường bên ngoài làng để xem có thể bắt kịp xe không.

Một chiếc xe cảnh sát lái vào sân Cục công an, nghi phạm đã bị bắt giữ, tất cả cảnh sát đều thở phào nhẹ nhõm.

Cố Thanh Hoài họp đến chín giờ tối, không thay đồng phục, cũng không rời đi. Anh đứng dưới tòa nhà, liếc nhìn đám cảnh sát đi ngang qua, nhỏ giọng hỏi: "Đạo diễn quay phim đâu?"

Mấy anh cảnh sát giật mình nhìn nhau, chỉ chuyên tâm bắt người mà quên mất còn có đạo diễn quay phim.

Một thanh niên không chắc chắn nói: "Có lẽ là ở một chiếc xe cảnh sát khác?"

Ngay sau đó, một chiếc xe cảnh sát khác lái vào, cửa mở ra, một đội SWAT được trang bị đầy đủ vũ khí: "Sao mọi người lại đứng ở đây? Đội trưởng Cố cũng ở đây à?"

Vẻ mặt Cố Thanh Hoài lập tức trở nên lạnh lùng, thậm chí còn âm trầm hơn lúc ở sân tập: "Chung Ý đâu?"

Có người đáp: "Không có ở xe phía trước sao? Chúng tôi tưởng cô ấy đang ở xe phía trước..."

Cố Thanh Hoài nhắc máy gọi cho cô: "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau."

Trâu Dương cạ lời: "Không lẽ nào? Ở nơi hoang dã, các cậu để lại một cô gái ở hiện trường gây án?"

Một số cảnh sát nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình: "Chúng tôi sẽ đi đón ngay!"

Nhưng trước khi họ kịp hành động, chiếc xe việt dã màu đen của Cố Thanh Hoài đã lao ra khỏi cổng Cục công an.

-

Ở vùng nông thôn xa xôi, nếu muốn vào thành phố thì phải bắt xe buýt trước rồi mới đến bến bắt xe tiếp.

Chung Ý đi đến điểm chờ xe, cô chỉ thấy một tấm biển gỉ sét, chuyến xe buýt cuối cùng đã qua giờ.

Đèn đường bị hỏng, ánh đèn mờ ảo, trên đường đất ở nông thôn hiếm có xe cộ qua lại.

Cô đứng dưới biển báo trạm xe buýt, tiếng chó sủa không biết từ đâu vọng vào tai, mỗi âm thanh đều khiến toàn thân cô căng thẳng.

Trước mặt cô có một chiếc xe máy dừng lại: "Cô gái, đón xe à? Bây giờ không có xe đi vào thành phố đâu."

Mùi khói thuốc xộc vào chóp mũi, Chung Ý ngược lên và nhìn thấy một người đàn ông trung niên bụng bia.

Áo không cài cúc, cổ rộng, gấu áo lộn xộn bị bụng bia đẩy lên.

"Đi xe máy thì thế nào? Anh đây không lấy nhiều đâu, chỉ 500 thôi."

Chung Ý không nói gì, ánh mắt ông ta nhìn qua nhìn lại cô:
"Trông em xinh gái, ba trăm thì sao?"

Xung quanh nơi hoang dã đều có cây cối, nếu lên xe, cô không biết ngày mai mình có được lên mặt báo hay không.

Chung Ý: "Không cần, bạn trai của tôi cũng sắp đến rồi."

Vừa lúc một chiếc ô tô lao tới, người đàn ông đã lên xe máy phóng đi, để lại Chung Ý nắm chặt ngón tay.

Cô không có nhiều bạn bè nên muốn gọi cho Triệu Tuyết Thanh, nhưng rồi cô nhớ ra sau đám cưới cô bạn đã đi hưởng tuần trăng mật.

Màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên.

Tuy không lưu số điện thoại đó nhưng cô vẫn nhớ như in.

Cô trả lời, giả vờ như không quen biết, giọng điệu bình thản xa cách giống như đang nói chuyện với một người xa lạ: "Alo, tôi là Chung Ý."

Bên kia điện thoại, giọng nói của Cố Thanh Hoài lạnh lùng nhưng lại có thể chạm đến lòng người: "Bây giờ em đang ở đâu?"

Chung Ý nhìn biển báo trạm xe buýt và đọc tên.

"Ở yên tại chỗ đi."

Giọng nói của Cố Thanh Hoài mang theo từ tính, thờ ơ và bất cần, lúc này lại có chút hung dữ. Dù cô không thể thấy vẻ mặt của anh nhưng có thể tưởng tượng anh đang nhíu mày với vẻ không kiên nhẫn.

Cô không nói gì thêm, dường như chính anh cũng nhận ra điều này.

Vì vậy câu tiếp theo, Cố Thanh Hoài lập tức hạ giọng: "Chờ anh tới đón em."

Trong ống nghe, có tiếng động cơ xe SUV khởi động.

Nỗi tủi thân khi bị bỏ quên ở hiện trường vụ án dần dần thấm vào lòng cô, khiến trái tim cô thất lại.

Chung Ý thấp giọng nói: "Em có thể gọi xe, muộn như vậy phiền anh lắm..."

Nhưng cô còn chưa nói xong đã bị Cố Thanh Hoài cắt ngang: "Anh cúp máy đây."

Chung Ý mím môi.

Nếu trước đây gặp phải tình huống này, có lẽ cô sẽ phải làm nũng để anh dỗ dành, hoặc nói với anh rằng mình sợ.

Nhưng bây giờ, cô chỉ dùng giọng điệu vô cùng ái ngại, nhẹ nhàng nói "Được," cố gắng kìm nén tất cả nỗi sợ hãi.

Màn hình điện thoại vẫn sáng, những con số hiển thị thời gian cuộc gọi vẫn gõ.

Cố Thanh Hoài ở bên kia điện thoại hỏi cô: "Điện thoại có đủ pin không?"

Chung Ý không biết tại sao, nhưng theo bản năng trả lời câu hỏi của anh: "Đủ."

Cố Thanh Hoài: "Vậy thì đừng cúp máy."

Chung Ý bối rối: "Hả?"

Cố Thanh Hoài vô cảm trả lời: "Không phải em sợ tối sao?"

Những đêm căng thẳng không thể giải quyết bài tập lớp 12, những đêm trần trọc không ngủ được vì áp lực, anh cũng sẽ giữ liên lạc như vậy, chàng trai kiêu hãnh tự do đó sẽ dịu dàng nói bên tai cô: "Tôi đợi cậu ngủ rồi mới cúp máy."

Chung Ý khẽ nói: "Được".

Cô sợ bóng tối, lại mù đường, còn từng bị một kẻ bi3n thái quấy rầy khi học buổi tối ở trường cấp ba, từ đó để lại bóng ma tâm lý, nhưng bây giờ bên tai cô có thể nghe rõ hơi thở của anh như thể đã ở rất gần.

Cô nghe thấy anh phanh gấp, đoán là đang dừng đèn đỏ, sau đó nghe thấy anh nổ máy, khoảng cách dần dần rút ngắn giữa tiếng tim cô đập.

Tâm trí cô lang thang, giọng nói của anh lại vang lên từ ống nghe: "Còn đây không?"

Giọng nói Cố Thanh Hoài du dương như âm thanh loa siêu trầm, nếu nói nhỏ nhẹ sẽ dịu dàng đến mức người ta sẽ lầm tưởng anh đang ở trong lòng.

Cô trả lời: "Còn."

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức cô tưởng anh đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, cô nghe thấy anh hắng giọng nhẹ nhàng nói với cô: "Còn nửa tiếng nữa sẽ đến nơi."

Nhịp tim đập thành thịch trong lồng ngực, giọng nói của Chung Ý vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ "ừm" một tiếng.

Khi đèn đỏ đếm ngược, Cố Thanh Hoài nhìn khoảng cách trên bản đồ đang ngày càng thu hẹp lại, anh cởi nút cổ áo đồng

phục cảnh sát, bàn tay đặt trên vô lăng nổi rõ những đường gân xanh.

Một đám vô dụng đội 1 giỏi thật đấy.

Anh cau mày nhăn ga, chiếc xe địa hình màu đen giống như một con thú giận dữ, gương chiếu hậu phản chiếu quai hàm sắc sảo và căng thẳng của anh cảnh sát trẻ.

Gió đêm lướt qua chân mày anh, nhưng không thể xua tan vẻ lạnh lùng.

Nhưng khi nghe thấy giọng nói của cô, anh nhẹ nhàng nói.

"Còn hai mươi phút nữa."

"Vâng."

"Mười phút."

"Em biết rồi."

Gió đêm mát mẻ, Chung Ý đang cúi đầu ngồi dưới biển báo xe buýt, ôm máy quay trên tay.

Chỉ là kết nối qua điện thoại, nhưng đã là khoảng thời gian hai người ở riêng lâu nhất kể từ khi gặp lại.

Không biết qua bao lâu, ánh đèn pha của chiếc xe việt dã sáng rực, xé nát màn đêm từ xa đến gần.

Chung Ý ngẩng đầu, bên tai truyền đến thanh âm của anh:
"Tìm được rồi."

Trái tim đột nhiên phát ra một tiếng "rầm", trùng hợp với tiếng đóng mở cửa xe, Chung Ý ngẩng mặt nhìn vào đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Cố Thanh Hoài dưới ánh trăng.

Tim cô đập thành thạch, cô ngượng ngùng hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Cô không biết phải nói gì, chỉ có thể những lời này với giọng cứng nhắc.

Ánh trăng chiếu lên bóng dáng cao lớn của anh, cảnh sát trẻ với thân hình thanh mảnh, chiếc áo cảnh sát màu xanh nhạt cởi mở nút cổ áo, vạt áo gọn gàng trong thắt lưng, cà vạt thấp, huy hiệu quốc gia trên kẹp cà vạt sáng ngời.

"Đi quay phim tài liệu mà cũng để mình bị bỏ quên. Em giỏi lắm."

Giọng điệu thản nhiên giống như nhặt một con mèo hay một con chó ở ven đường.

Anh đứng, cô ngồi, cô hơi ngước mắt lên, nhìn thấy đôi chân dài miên man trong chiếc quần cảnh sát thẳng tắp của anh.

Ánh mắt không còn nơi nào để tập trung, Chung Ý cúi đầu: "Anh lái xe suốt một tiếng đồng hồ để chê cười em à?"

Mái tóc dài buộc thành kiểu đuôi ngựa thấp hơi rối, quần áo lấm lem bụi đất, nhưng con người sáng màu lại ướt át và bừng bình.

Nơi hoang vu đầy bụi đất này, vậy mà lại nở ra một bông hoa chuông trắng lạnh lùng trong trẻo.

Cố Thanh Hoài nhếch lên, khóe miệng và khuôn mặt đều hiện rõ vẻ giễu cợt, lạnh lùng trả lời: "Đạo diễn Chung nói chuyện cười đùa với người khác mà lại hung dữ với anh thế à?"

Chung Ý không thể tin được, anh thực sự đã nói cô là hung dữ!

Hôm nay đi ngang qua sân tập, cô tình cờ nhìn thấy Cố Thanh Hoài đang huấn luyện, ba chữ "Cố Diêm Vương" quả thực không làm anh bề mặt.

Chung Ý nghiêm mặt lên án: "Anh mới hung dữ! Nếu là em, em thà treo mình trên không trung còn hơn xuống dưới."

Con mèo bị chọc tức liền nhe móng vuốt và nói với giọng điệu trẻ con.

Khuôn mặt đẹp của Cố Thanh Hoài đột nhiên giãn ra, khẽ cười.

Khóe mắt sắc nhọn của anh dịu lại, con ngươi đen trong sáng, vừa có chút xấu xa, vừa có chút dung túng cho cô.

Tên khốn đẹp trai này cười lên môi đỏ răng trắng, thật sự là một kẻ hại người, biết rõ anh không có ý tốt nhưng vẫn không thể không rơi vào.

Gió chiều trong trẻo, trăng sáng chiếu rọi, Chung Ý không dám nhìn anh nữa.

Cố Thanh Hoài đút hai tay vào túi quần, cúi đầu nhìn cô: "Đứng dậy đi."

Cô ngẩng mặt lên, gương mặt của anh không chê vào đâu được, đường quai hàm sắc đẹp nhất khi hôn, yết hầu của anh hơi lặn, tính tình cứng rắn nhưng đôi môi lại mềm mại đến mức khiến người ta nhớ nhung.

Thức ăn và d*c vọng.

Cả người vô cùng mệt mỏi nhưng tim đập thành thịch, đầu óc Chung Ý bỗng chậm chạp: "Lại làm gì nữa?"

Sự dịu dàng vô tình của kẻ lưu manh là điều khó cưỡng lại nhất.

Trong bầu không khí im lặng, giọng nói của anh đặc biệt rõ ràng, từ đỉnh đầu truyền đến tai.

"Cố Thanh Hoài hưng dữ đưa em về nhà."

Chương 6

DTV-EBOOK

Năm lớp 10, Chung Ý, một "học sinh chuyên từ thị trấn nhỏ" đến từ trường cấp hai nông thôn, đã thi đỗ vào trường trọng điểm của tỉnh.

Trong màn tự giới thiệu thông thường tại buổi họp lớp đầu học kỳ, cô nói đơn giản, ngắn gọn: "Chào mọi người, mình tên là Chung Ý."

Những cô gái xinh đẹp luôn thu hút sự chú ý, một số bạn nam nghịch ngợm cố tình trêu chọc cô: "Trung Ý? Cậu biết bắt mạch không?"

Trong lớp vang lên một tràng cười nhưng bị chủ nhiệm quát ngăn lại, Chung Ý mím môi, nghiêm túc nói: "Chung Ý, mình thích tình yêu của cậu."

"Ồ, cậu thích mình à?" Cậu bạn nói còn ý giễu cợt đầy ẩn ý khác.

Khuôn mặt tươi sáng của Chung Ý không chút biểu cảm, đôi tay buông thõng bên hông đã nắm chặt.

Cho đến khi một chàng trai nói: "Thầy ơi, đến lượt em rồi phải không?"

Sự chú ý của cả lớp chuyển sang anh.

Chung Ý nghe được giọng nói dễ nghe của chàng trai trong sự ồn ào: "Tôi tên là Cố Thanh Hoài."

Cô ngược mắt lên và nhìn thấy một chàng trai với gương mặt sáng láng, trên người mang dáng vẻ một sách nhưng cũng kiêu

ngạo.

Chung Ý và Cố Thanh Hoài không có nhiều tương tác.

Dù vậy, cô thường xuyên nghe thấy tên anh từ những người khác, họ nói về điểm số, hoàn cảnh gia đình, đôi mắt đẹp và hàng lông mi siêu dài của anh. Những người bàn tán về anh đa phần là con gái.

Cô cũng từng nhìn thấy anh từ xa, một chàng trai gầy và cao, da rất trắng, lông mày đen sắc sảo, đôi mắt đẹp như băng tuyết, không cười thì có vẻ lạnh lùng, rất đẹp trai nhưng cũng rất khó gần.

Anh ngồi ở hàng ghế cuối bên cạnh cửa sổ. Trong tầm nhìn của cô, luôn có một vài chàng trai vây quanh anh, hoặc hỏi anh những câu hỏi toán học hoặc thảo luận về những ngôi sao bóng đá với những cái tên khó đọc.

Có lần, đám bạn nam phía sau đang thảo luận về một chủ đề nhạy cảm, con trai ở tuổi dậy thì không tránh khỏi tò mò về điều này, những âm thanh đó lọt vào tai Chung Ý khi đang làm bài khiến cô mím chặt môi, mặt đỏ bừng.

Sau đó, cô nghe thấy Cố Thanh Hoài bình thản nói: "Được rồi đó, có con gái ở đây mà."

Giọng nói của cậu thiếu niên trong trẻo như dòng suối, mang chút thờ ơ.

Cô quay đầu lại, Cố Thanh Hoài không nhìn cô, trong tay anh cầm một xấp giấy tờ giống như vừa thuận miệng nói gì đó.

Anh không tham gia vào cuộc trò chuyện của đám bạn, có lẽ vừa nghe thấy điều gì đó hay ho, thiếu niên nhếch khóe miệng, im lặng mỉm cười.

Ánh nắng chiều khiến mái tóc và hàng mi của anh trở nên mềm mại, nụ cười mỉm của anh cũng rất đẹp.

Cô quay mặt đi, bỗng nhiên trái tim có cảm giác lạ lùng, từ lần đó, cô không nhận được việc tìm anh trong đám đông.

Thực sự xuất hiện tương tác là sau một buổi học nào đó.

Giáo viên chủ nhiệm gọi cô lại nói chuyện, nói đến quên mất thời gian, đến khi cô ra khỏi văn phòng thì tòa nhà gần như đã vắng tanh.

Cô dừng cảm quay lại thu dọn sách vở, tắt đèn hành lang lớp học, một mình bước ra khỏi dãy nhà dạy học tối tăm, tay nắm chặt dây đeo cặp trên vai.

Từ trường về đến nhà thuê của bố mẹ, cô phải đi qua một con hẻm dài, thường ngày đầy ắp học sinh, giờ này lại không có ai.

"Chung Ý, tôi tìm cậu lâu lắm rồi."

Giọng nói của thiếu niên đột nhiên lọt vào tai, bước chân của Chung Ý dừng lại, toàn thân cứng đờ, sống lưng lạnh toát.

Cơ ác mộng mà cô tưởng mình có thể thoát khỏi thời cấp hai lại vang vọng vào lúc này.

Trong không khí im lặng, bước chân của người đó càng ngày càng gần: "Cậu có biết không? Tôi đỗ trường dạy nghề đối diện với trường cậu, tối nào cũng ở lại đây. Tôi muốn gặp cậu, muốn nói cho cậu biết tôi thích cậu đến nhường nào."

Trên đường không có ai, gương mặt Chung Ý tái nhợt, trong đầu hiện lên một cảnh tượng nào đó, những ký ức đau đớn xấu hổ ùa về.

Người đó tiến lại gần: "Nhưng trước đó bạn cùng lớp của cậu đều ở đây nên tôi không có cơ hội. Hôm nay cuối cùng tôi cũng đợi được cậu..."

Anh ta vừa nói vừa cười một cách hung ác, Chung Ý từng bước lùi về phía sau, đột nhiên đụng phải vật gì đó sau lưng khiến không kiềm được mà cô run rẩy.

Không khí như cứng lại trong giây lát, mùi cỏ xanh thoang thoảng bay vào chóp mũi.

Cô quay đầu lại, chạm phải một đôi mắt trong veo sắc bén, đen trắng rõ ràng.

Một chàng trai cao gầy, đẹp trai, nước da trắng và sạch sẽ.

Cố Thanh Hoài đứng ở bên cạnh cô, nhàn nhạt liếc nhìn người đang đứng ở phía đối diện.

"Không phải bảo cậu đợi tôi rồi cùng đi về hả?"

Giọng của chàng trai nhẹ nhàng, dịu dàng như đang dỗ dành bạn gái, đôi mắt đẹp lấp lánh dưới ánh đèn đường.

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, kéo cô lại gần, nở nụ cười hỏi: "Sao cậu lại chạy ra ngoài trước?"

Sau khi đi qua con hẻm dài, chàng trai buông tay ra.

Bình thường bọn họ không nói chuyện với nhau, xung quanh luôn không thiếu người, Chung Ý đoán có lẽ anh cũng không quen biết cô.

Thế là cô nhỏ giọng: "Cảm ơn, tôi là học sinh lớp 9..."

Cố Thanh Hoài không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô, cô nghĩ, anh thật sự không biết cô.

Cô mím môi, lấy dũng khí nói: "Tên tôi là..."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, giọng nói trong trẻo sáng khoái: "Tôi biết, cậu tên là Chung Ý."

Nhìn thấy cô quá căng thẳng giống như sợ mình, trong giọng nói Cố Thanh Hoài mang theo nụ cười vui vẻ: "Tôi thích tính yêu của cậu."

Chung Ý ngơ ngác gật đầu, sau đó anh hỏi: "Cậu biết bạn nam kia à?"

Chung Ý thấp giọng nói: "Cậu ta là bạn cùng bàn lớp 9 của tôi."

Cố Thanh Hoài như có điều suy nghĩ: "Nếu không ngại, từ nay về sau cậu có thể đợi tôi sau giờ học."

Chàng trai thanh tú, tuy không có nhiều cảm xúc nhưng dưới ánh trăng như thế này cũng đủ khiến người ta động lòng.

Con hẻm dẫn về nhà thực sự rất đẹp.

Có hoa anh đào vào mùa xuân, hương hoa quế vào mùa thu và cành cây phủ đầy tuyết vào mùa đông.

Không biết từ bao giờ mà bên cạnh Chung Ý lại có thêm một chàng trai đợi cô đến trường, đưa cô về nhà, đứng ngay ngắn dưới gốc cây hoa anh đào.

Ngay cả khi Cố Thanh Hoài bị cảm và xin nghỉ phép, cô vẫn có thể nhìn thấy anh đang đợi ở đầu ngõ khi cô bước ra khỏi trường.

Chàng trai mặc áo khoác bông đen rộng, ngồi xổm xuống cho mèo hoang ăn, gương mặt nghiêng đẹp như vẽ.

Thấy cô, anh đứng dậy, vì cảm lạnh nên khuôn mặt nhợt nhạt, môi lại càng tái.

Cô chạy đến gần anh, lo lắng hỏi: "Không phải cậu bị cảm nên xin nghỉ sao? Sao còn ở đây? Buổi tối gió lạnh lắm..."

Chàng trai cúi đầu nhìn cô, lông mi rũ nhẹ, khóe miệng trễ xuống, giọng mũi dày đặc: "Tôi sợ cậu đi một mình sẽ sợ."

Lúc ấy Chung Ý thật sự muốn khóc: "Lỡ như sau này tôi gặp lại cậu ta thì sao..."

Cậu sẽ không ở đó mọi lúc.

Chàng trai tùy ý xoa đầu cô, giọng nói trong trẻo hơn cả gió đông, cười nói: "Tôi sẽ bảo vệ cậu."

...

Nhưng không ngờ rằng sau khi chia tay nhiều năm, anh vẫn là người đưa cô về nhà.

Suốt chặng đường hai người đều im lặng cho đến tận cửa khách sạn.

Chung Ý tháo dây an toàn: "Làm phiền đội trưởng Cố rồi."

Cố Thanh Hoài nhếch khóe miệng, giống như một tên khốn đẹp trai: "Vì nhân dân phục vụ."

Chung Ý đóng cửa xe lại, chiếc xe việt dã màu đen lao ra ngoài hòa vào dòng xe cộ.

-

Sáng sớm hôm sau.

Cảnh sát Cố Thanh Hoài mặc đồng phục thẳng tắp đứng ở cửa văn phòng chi đội trưởng, gõ cửa ba lần.

Chi đội trưởng: "Mời vào."

Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng."

Chi đội trưởng: "Mới sáng sớm có chuyện gì vậy?"

Cố Thanh Hoài mặc đồng phục cảnh sát, lạnh lùng nghiêm nghị, trên khuôn mặt tuấn tú không có nụ cười, rất ít khi giống cảnh sát.

Cố Thanh Hoài: "Đội đột kích chống khủng bố của đội SWAT yêu cầu tham gia nhiệm vụ quay phim tài liệu."

Anh nhường mày, đồng tử đen kịt, lông mày sắc bén: "Kính mong tổ chức phê duyệt."

Đội trưởng khẽ cười lạnh, thẳng nhóc này nói là "kính mong" nhưng vẻ mặt kiêu ngạo và cái đầu ngẩng cao của anh trông chẳng giống như đang "kính mong tổ chức phê duyệt" mà chỉ như thông báo cho tổ chức về một quyết định ngông cuồng hoặc cụ thể hơn là đến để phá đám tổ chức.

Thằng lính hư hỏng, đúng kiểu lính hư hỏng! Cứ nghĩ đến cái thằng Cố Thanh Hoài này là ông lại...! Hơn nữa thằng nhóc này còn xuất thân từ đội đặc nhiệm, đã thấy đủ loại kẻ xấu xa, đã trải qua mưa đạn, Cố Thanh Hoài không sợ chết thì sợ ai chứ?

Nhưng chi đội trưởng vẫn cố tình hạ thấp tinh thần và lòng kiêu ngạo của anh, thổi lá trà trong cốc, từ tốn nói: "Điều gì đã khiến cậu thay đổi ý định?"

Cố Thanh Hoài im lặng, lông mày hơi nhíu lại, kiên nhẫn cạ kiệt: "Lãnh đạo có thể cho tôi một lời chính xác được không?"

Chi đội trưởng đặt chiếc cốc xuống bàn, giọng lạnh lạnh:
"Người không biết còn tưởng cậu mới là lãnh đạo của tôi đấy."

Cố Thanh Hoài rất giỏi giả điếc, nhưng bây giờ lại không nghe được nữa.

"Trước khi quay, tổ chức có thể quyết định chuyện này được, nhưng hiện tại đã bước vào giai đoạn nghiên cứu sơ bộ rồi."

"Nếu cậu có thể thuyết phục được đại đội một, thuyết phục đạo diễn Chung của đoàn làm phim thì tổ chức sẽ không phản đối."

Cố Thanh Hoài nhướn mày cười, tựa hồ không có ý tốt, có vẻ đang tính gây sự: "Đây chính là sếp nói nhé."

Chi đội trưởng còn chưa kịp phản ứng thì anh đã lùi hai bước, quay người lại, đôi chân dài miên man bước đi, trong mắt có gió, sỏi bước dài ra khỏi văn phòng.

Giữa mùa hè nóng nực, hình ảnh Chung Ý ngồi một mình ở bến xe buýt đổ nát ngày hôm qua hiện ra trước mắt.

Anh kéo cổ áo, tháo hai cúc ra, yết hầu chuyển động, sự bức bối cháy trong máu.

-

Trong giai đoạn nghiên cứu sơ bộ của bộ phim tài liệu, nhiệm vụ chính của đoàn làm phim là tìm hiểu quá trình huấn luyện và làm việc hàng ngày của đội SWAT.

"Đạo diễn Chung, đây là trường bắn của chúng tôi."

Cảnh sát Trần đưa Chung Ý đi thăm quan. Anh ta vừa tốt nghiệp học viện cảnh sát, là một thanh niên vui vẻ cởi mở với làn da ngăm đen và hàm răng rất trắng: "Sắp tới tuyển chọn cho

cuộc thi bắn súng lục của Cảnh sát Thế giới nên sau khi làm nhiệm vụ xong mọi người sẽ đến đây tập luyện."

Một nhóm cảnh sát từ các đội điều tra tội phạm, chống m@túy, đội SWAT mặc đồng phục huấn luyện màu đen.

Kiểm tra súng, nạp đạn, nhắm và bắn, các chuyển động đồng đều, tiếng súng không ngừng nghỉ.

"Đạo diễn Chung!"

Tiếng chào nồng nhiệt xuyên qua tiếng súng nổ, Chung Ý ngược lên và nhìn thấy Trâu Dương.

"Các thành viên đội đột kích chống kh ủng bố đang ở đây, hôm nay có cái xem rồi!"

"Hiếm đấy, đội trưởng Cố không gỡ bom, tới trường bắn cùng góp vui."

Trâu Dương khá cao, nhưng so ra vẫn thấp hơn những người xung quanh.

Cố Thanh Hoài vẻ mặt lạnh lùng nói: "Ai đến gần ta sẽ giết." Anh hất cằm nói với cô gái bên cạnh: "Đi đi, để tôi xem gần đây rèn luyện thế nào."

Cô gái không cao, làn da khỏe mạnh, ánh mắt sáng, dưới áo sơ mi ngắn tay là những cơ bắp, không chút do dự bước vào khu vực bắn, "kách, kách, kách" đạn được nạp vào.

Cảnh sát Trần bên cạnh giới thiệu: "Xạ thủ trong đội của Cố Thanh Hoài là một cô gái tên Dụ Hành. Cô ấy học chuyên ngành tâm lý học. Sau khi cha cô ấy qua đời, cô ấy vào học viện cảnh sát để học cao học. Năm Dụ Hành tốt nghiệp cao học, cô ấy đã nối lại số hiệu cảnh sát của cha."

Cô gái nghiêm mặt, ôm súng, mỗi phát đều trúng điểm mười, tiếng vỗ tay khen ngợi vang lên, Chung Ý nghĩ ngay đến từ: Lolita bạo lực.

Cố Thanh Hoài đút hai tay vào túi, nhẹ nhàng nói: "Thực sự không làm đội trưởng mất mặt."

Lúc này, cảnh sát Trần hỏi Chung Ý: "Đạo diễn Chung có muốn thử không?"

Chung Ý đang cúi đầu nhìn hình ảnh cô gái đánh mặt cầm súng trong camera, nghe vậy, cô mỉm cười nói: "Trước đây tôi đã đến công viên giải trí, mười đồng năm viên đạn bắn bóng bay. Tôi không bắn trúng phát nào."

Cảnh sát Trần nhặt một khẩu súng lục đưa cho cô, cười nói: "Cô có thể trải nghiệm bắn đạn thật để quay phim tài liệu được tốt hơn."

Chung Ý không hề làm kiêu, khẩu súng lục Type 92 nặng hơn cô tưởng tượng.

Khi ngón tay đặt trên cò súng, độ giật khiến người hơi ngã ra sau, khoảnh khắc viên đạn bay ra khỏi băng đạn, một số hình ảnh hiện lên trong trí nhớ.

Đó là kỳ nghỉ đông năm thứ nhất của cô, Cố Thanh Hoài dẫn cô đi công viên giải trí.

Hai người chơi trò bắn súng để lấy thú bông, trong góc có một chú mèo hoạt hình đang mỉm cười khiến cô cảm thấy rất thích.

Vì biệt danh của cô là mèo nên Triệu Tuyết Thanh gọi rất nhiệt tình.

Mà những lúc Cố Thanh Hoài gọi như vậy chính là sự cứng
chiều không thể diễn tả được.

Cô mới nhìn hai lần, Cố Thanh Hoài đã hỏi cô: "Muốn chơi cái
này không?"

Cô mỉm cười gật đầu, Cố Thanh Hoài cầm một khẩu súng đồ
chơi, cân nhắc đưa cho cô: "Em thử đi."

Cô giả vờ giơ súng lên, nhăn mũi nói: "Em có linh cảm không
bắn trúng, phí tiền lắm."

Đúng như cô đã nói, bốn phát đầu đều trượt.

Cố Thanh Hoài mỉm cười sờ sờ chớp mũi giống như chỉ là
đang xem náo nhiệt, không có liên quan gì.

"Cố Thanh Hoài."

"Ừm."

"Cảnh sát Cố."

"Ừm."

"Anh Tiểu Cố."

"Ừm."

Cô không còn cách nào khác, đành dùng giọng nhẹ nhàng gọi
anh: "Lại đây giúp em đi mà."

Anh bắt chước giọng điệu của cô, mỉm cười nói: "Đến giúp em
à?"

Người đang lười biếng đứng bên cạnh xem trò vui đã đứng
đằng sau cô.

Cánh tay của chàng trai vòng qua, một tay kéo súng, còn tay kia che tay cô.

"Đẩy tay ra phía sau."

"Ngã người về phía trước một chút."

"Nhắm mắt trái lại và nhắm bằng mắt phải."

Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô, giúp cô chỉnh lại động tác, giọng điệu khá nghiêm túc.

Cô hơi đỏ mặt, thấp giọng hỏi: "Cảnh sát Cố, tiếp theo thế nào?"

Cố Thanh Hoài cười: "Tiếp theo, chúng ta dành cho cô mèo một chú mèo."

Anh nắm lấy tay cô và bóp cò.

Lực phản hồi làm người cô bị đẩy lùi, cả người ngã vào lòng anh.

Quả bong bóng nổ tung và cô vui vẻ hôn lên một bên mặt anh.

Người thanh niên trên lông mày hiện lên một nụ cười thật sâu, anh xoa đầu cô nói: "Lời rồi."

...

Chung Ý tỉnh lại và đặt súng xuống.

Dù bắn trượt nhưng cảnh sát Trần vẫn nhận xét: "Tư thế cầm súng của đạo diễn Chung rất chuẩn. Có ai hướng dẫn cho cô không?"

Chung Ý mỉm cười lắc đầu, trong khi ở bên kia, các cảnh sát trẻ trên sân tập đang la ó.

"Đội đột kích chống kh ủng bố và đại đội 1 đều ở đây, mọi người đông đủ, chúng ta thi đấu đi!"

"Thi thì thi, ai sợ ai?"

"Lần này phần thưởng là gì?"

Chung Ý tò mò hỏi: "Các cuộc thi bắn súng bình thường như vậy có phần thưởng không?"

"Đây là hoạt động giải trí thường xuyên của chi đội SWAT, huấn luyện quá vất vả, cần chút giải trí. Đôi khi đại đội 1 chúng tôi có thể kiếm được một bữa tôm hùm đắt sau khi tăng ca từ đội đột kích chống kh ủng bố. Đội đột kích chống kh ủng bố cũng giành chiến thắng bữa sáng phong phú trong một tuần từ đội 1. Nói là cá cược, thực ra chỉ là để vui vẻ thôi."

Chung Ý cong mắt: "Thì ra là như vậy."

Cố Thanh Hoài khoanh tay, dáng người cao lớn dựa vào tường, giống như hồi còn học cấp ba, mặc dù xung quanh luôn có một đám bạn nam, nhưng anh thường không chủ động, hầu hết chỉ lắng nghe họ nói cười, môi hơi nhếch lên, không có cảm xúc gì đặc biệt

Mà bây giờ, trong bộ đồng phục cảnh sát thẳng tắp, anh vẫn là một người đứng ngoài cuộc.

Trâu Dương đến gần Cố Thanh Hoài, nói: "Đội trưởng, gần đây mỗi ngày Tiểu Trần đều ở cùng đạo diễn Chung!"

Cố Thanh Hoài ngược mắt lên, lông mày Chung Ý cong lên, khóe miệng nhếch lên vì nghe được điều gì đó thú vị.

Như có cảm giác, cô ngẩng đầu, nụ cười trên mặt chưa tan, anh chuyển ánh mắt đi, khóe môi không còn nét cười thường thấy.

Cuộc so tài giữa hai đội SWAT đã bắt đầu và rất khó để phân định thắng thua.

Lúc này, Cố Thanh Hoài đi tới, cúi đầu nhìn khẩu súng trước mặt.

Thành viên đại đội một hoảng hốt: "Đội trưởng Cố, anh không định tự mình tham gia chứ?"

Cố Thanh Hoài lười biếng cười: "Làm sao, ở đây cũng viết Cố Thanh Hoài không được phép vào trường bắn à?"

Chung Ý: "Sao không để Cố Thanh Hoài tham gia?"

Cảnh sát Trần cho biết: "Đội trưởng Cố xuất thân từ Lực lượng Cảnh sát Vũ trang. Anh ấy trong đội đặc nhiệm luyện tập phản xạ nhanh."

Chung Ý: "Phản xạ nhanh là gì?"

"Chuyển đổi giữa súng trường và súng ngắn trong vòng năm giây, không cần ngắm bắn, nâng súng và bắn ngay."

"Mọi người và đội trưởng Cố hoàn toàn không cùng đẳng cấp, để đội trưởng Cố tham gia tương đương với ban giám khảo tranh tài với thí sinh, rõ ràng là khinh thường mà."

Cố Thanh Hoài cầm khẩu súng lục loại 92, nạp đạn.

"Đội trưởng Cố, nếu anh tham gia thì chúng tôi sẽ không chơi với anh nữa!"

"Đội trưởng Cố đích thân tham gia? Xem ra muốn một thứ gì đó hơn là một bữa ăn đêm."

"Nếu là đội trưởng Cố, độ khó cần phải tăng lên đúng không?"

Cố Thanh Hoài nhếch lên khoe miệng: "Tăng như thế nào?"

Tiểu Trần lên tiếng: "Tôi nghe nói bên Lực lượng Cảnh sát Vũ trang đặc biệt đều bị bịt mắt bắn! Trăm nghe không bằng mắt thấy. Đội trưởng Cố, cho chúng tôi mở mang tầm mắt đi!"

Cố Thanh Hoài: "Tôi có điều kiện."

Đội trưởng Lô của đại đội một cũng có mặt ở đó: "Muốn ăn đêm hay ăn sáng? Chỉ cần trong phạm vi có thể làm được thì tôi sẽ đồng ý."

Cố Thanh Hoài cúi đầu kiểm tra súng, rút chốt, nạp đạn: "Được."

Đội trưởng Lô không nhịn được hỏi lại: "Đích thân đội trưởng Cố tham gia, muốn đại đội 1 chúng ta làm gì?"

Cố Thanh Hoài liếc nhìn Chung Ý.

Một đôi mắt phượng, hai mí rất hẹp, khoe mắt nhướng lên, nụ cười rất quyến rũ.

Nhưng khi nghiêm túc nhìn ai đó, ánh mắt lại đặc biệt nham hiểm, giống như chim ưng đang rình mồi.

Cố Thanh Hoài bình thản lắc khẩu súng trong tay, anh đột nhiên nhướng mày, cười nói hai chữ: "Muốn người."

Cách đó 25 mét, tám tấm bia kính song song được đặt ngay ngắn.

Cố Thanh Hoài cầm tấm vải đen Tiểu Trần đưa tới che mắt, chỉ để lộ sống mũi và cằm thẳng tắp.

Gương mặt được ánh sáng yêu thích, đường nét anh tuấn, góc nghiêng như một bức tranh.

Đôi môi anh rất đẹp, khóe môi nhọn, đường nét rõ ràng và tinh tế.

Cố Thanh Hoài cầm súng, tay thẳng đưa về phía trước.

Dưới làn da trắng lạnh, gân xanh rõ rệt, đầy sức mạnh kiềm nén, đường nét cơ bắp rõ ràng.

Anh không thể nhìn thấy mục tiêu, năm giây, tám viên đạn, tám bia thủy tinh đồng loạt vỡ vụn.

Cảm giác kinh ngạc không thể diễn tả, máu trong người như sôi sục, tim đột nhiên bắt đầu đập nhanh.

Chung Ý còn chưa kịp hoàn hồn, Cố Thanh Hoài đã gỡ mảnh vải, đi thẳng đến trước mặt cô.

Chiều cao của anh áp đảo, cả người cô đều ở trong bóng của anh, cảm giác áp bức bao trùm, mũi cô tràn ngập hơi thở của anh.

Đôi mắt của chàng cảnh sát trẻ đen thẫm và trong suốt, trong sâu thẳm có chút tấn công, ánh mắt không hề có chút nhượng bộ nào.

Anh nhìn cô, nhếch đôi môi mỏng, khẽ nói một câu như có ý hỏi bỏ nhà theo anh được không : "Đạo diễn Chung, đi cùng anh thì sao?"

Chương 7

DTV-EBOOK

"Đạo diễn Chung, đi cùng anh thì sao?"

Bóng tối từ trên đầu rơi xuống, Cố Thanh Hoài đứng trước mặt cô, cản trở tầm nhìn của mọi người.

Sân tập vừa nãy đang náo nhiệt bỗng trở nên yên tĩnh, không có tiếng súng hay tiếng hò reo.

Chung Ý chợt nghe thấy tiếng nhịp tim của chính mình.

Khuôn mặt của Cố Thanh Hoài cách cô một khoảng rất gần, lông mày dài và cong, ánh mắt sắc bén, mi dày không có vẻ dịu dàng mà chỉ làm nổi bật con ngươi đen láy, khi nhìn nghiêm túc càng tăng thêm cảm giác áp lực.

Có một nhiệm vụ, đội một không thích dẫn cô theo, trong tiềm thức họ cảm thấy nữ đạo diễn cần được bảo vệ. Sau khi nhiệm vụ kết thúc, cô bị bỏ quên ở một ngôi làng xa xôi, cô thuyết phục bản thân đặt mình vào vị trí của họ để suy nghĩ, không hề trách móc.

Nhưng bây giờ, người từng thân thiết nhất đang đứng trước mặt mình, nỗi ám ức vì bị cố tình phớt lờ trong nháy mắt cuộn cuộn kéo đến.

Giống như một đứa trẻ ở trường mẫu giáo không khóc khi bị bắt nạt, nhưng khi nhìn thấy cha mẹ đến đón, sự tủi thân bùng nổ.

Chung Ý nhớ lại lần hai người ngồi cùng bàn khi còn là học sinh cấp ba.

Cô rất yếu môn toán và vật lý, dù cố gắng đến đâu cô cũng không thể phá bỏ được định kiến "con gái không thể học toán lý hóa".

Tuần đầu tiên ngồi cùng bàn với Cố Thanh Hoài, giao tiếp của họ chỉ giới hạn ở việc cô cần anh nhường chỗ khi ra khỏi chỗ ngồi, hoặc khi cô không có ở đó thì anh giúp cô giữ lại bản mới và gấp trên bàn.

Xung quanh Cố Thanh Hoài không thiếu người, thỉnh thoảng cô vào phòng vệ sinh, khi quay lại lại có một bạn nam khác ngồi ở chỗ của cô.

Cố Thanh Hoài rất ít tham gia vào cuộc trò chuyện của bọn họ, cùng lắm là nhếch môi cười thầm, liếc nhìn cô và nói: "Bạn cùng bàn của tôi về rồi, tránh ra."

Giọng điệu nhạt nhẽo, kiểu như không liên quan đến mình.

Bàn trên Chung Ý là lớp phó học tập, thường hay quay xuống hỏi cô về môn tiếng Anh. Cô sẽ nghiêm túc giải thích cho cậu ta, tuy nhiên khi cô hỏi về các câu hỏi vật lý, lớp phó chỉ đưa ra một vài công thức một cách qua loa.

Cô thì thầm: "Xin lỗi, mình không hiểu. Cậu có thể nói lại được không?"

Cô rõ ràng nhìn thấy lớp phó cau mày, sốt ruột quay người lại và tiếp tục làm bài của mình.

Cô hiểu mọi người đều đang chạy đua với thời gian để cải thiện điểm số của mình.

Nhưng rõ ràng là cô đã rất nghiêm túc giải thích môn tiếng Anh cho cậu ta.

Cô thấy tủi thân, mũi cay cay, ngay lúc đó, cuốn bài tập trong tay cô bị một bàn tay thon dài xinh đẹp kéo ra.

Cố Thanh Hoài vừa từ lớp thể dục trở về, anh ôm quả bóng rổ trong tay, khí chất lạnh lùng quyến rũ: "Câu hỏi đơn giản như vậy mà cũng phải hỏi người khác."

Anh ném quả bóng rổ trong tay mình cho người khác, cầm vở bài tập của cô lên và bắt đầu viết các bước giải.

Khuôn mặt của chàng trai lạnh lùng, nhưng trong giọng nói lại có chút trêu chọc: "Bạn có thể cho bạn cùng bạn của cậu tăng thể diện."

Anh vừa chơi bóng rổ nên đi tắm, tóc còn hơi ướt, mùi sữa tắm sảng khoái trên người anh phả vào chóp mũi cô, khiến đầu óc cô cũng rối bời.

Cô vô tình mất tập trung, bỏ lỡ một bước, cô không hiểu được những bước tiếp theo. Cố Thanh Hoài quay đầu lại hỏi cô: "Biết làm chưa?"

Khi anh cúi đầu, cô có thể thấy nếp gấp mí mắt của anh, lông mi dày che khuất làm anh trông rất dịu dàng. Nhưng khi anh nâng mí mắt lên, ánh nhìn thẳng xuống, đồng tử đen kịt, khoảnh khắc gần gũi mang theo sự tấn công khó tả.

Cô muốn gạt đầu, nhưng trán nhúu lại.

Anh hạ ánh mắt xuống để ngang tầm với cô: "Biết thì gạt đầu, không biết thì lắc đầu."

Đôi mắt anh rất đẹp, anh nhìn cô rất chăm chú, nhịp tim cô đập nhanh không thể giải thích được, cuối cùng cô cũng lấy hết can đảm lắc đầu.

Anh mỉm cười, khoe miệng cong lên rất nhẹ nhàng: "Vậy thì giảng lại một lần nữa."

Cố Thanh Hoài lấy sách giáo khoa ra tìm công thức tương ứng, thản nhiên nói: "Sau này có câu hỏi nào không biết làm thì cứ hỏi tôi."

Sau này khi hẹn hò, cô mặt dày mày dạn hỏi Cố Thanh Hoài có phải từ lúc đó anh đã thích cô không.

"Khó mà nói." Chàng trai trẻ nói với giọng chân thành, mỉm cười vuốt tóc cô: "Anh chỉ không muốn thấy em cảm thấy bị tổn thương."

...

Và bây giờ, Cố Thanh Hoài, đội trưởng đội đột kích chống khủng bố SWAT, hỏi cô: "Đạo diễn Chung, đi cùng anh thì sao?"

Nhịp tim của cô khác thường, giọng nói không ổn định: "Có thể được sao?"

Từ lúc bắt đầu kế hoạch quay phim, anh chính là nhân vật chính, bây giờ anh chấp nhận, đương nhiên là điều tuyệt vời nhất.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, tên khốn đẹp trai này thu hồi lại thái độ thản nhiên, nghiêm túc nói: "Đã báo cáo cấp trên rồi, anh sẽ sắp xếp phía đội 1, em không cần ra mặt."

Chung Ý khẽ cắn môi, không thể ra quyết định ngay lập tức được.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ nói một câu: "Chỉ cần em muốn là có thể."

Chung Ý cất máy ảnh đi, hít một hơi thật sâu và nghiêm túc gật đầu.

-

Đội đột kích chống khủng bố chỉ đội SWAT.

Cố Thanh Hoài giới thiệu với các thành viên trong nhóm: "Đạo diễn phim tài liệu Chung Ý."

Các cảnh sát trẻ có vẻ nghiêm túc, bộ cảnh phục lạnh lùng nghiêm nghị không có chút tươi cười nào, tỏ rõ sự cấm kỵ.

Sau đó, anh giới thiệu với Chung Ý: "Phó đội trưởng đội đột kích chống khủng bố, Trần Tùng Bách, cựu vô địch giải vô địch võ thuật thế giới, đồng thời là cựu vận động viên thể thao."

Để nhanh chóng ghi nhớ tất cả, Chung Ý thích nhớ đặc điểm từng người. Trần Tùng Bách có khuôn mặt hiền lành và thân hình to lớn, Chung Ý viết trong sổ tay của mình: Đại Bách.

"Tay súng bắn tỉa, Dụ Hành, học tâm lý học, sau đó học nghiên cứu sinh tại học viện cảnh sát."

Một cô gái đẹp trai như vậy, Chung Ý đã viết: LOLita bạo lực.

"Phó chuyên gia gỡ bom, Trâu Dương, mới tốt nghiệp học viện cảnh sát vào năm ngoái."

Tai của Trâu Dương lớn hơn tai của người bình thường nên Chung Ý đã viết: Tai to.

Sau khi giới thiệu toàn bộ thành viên trong đội, Cố Thanh Hoài tự giới thiệu: "Đội trưởng, Cố Thanh Hoài, chuyên gia gỡ bom chính."

Chung Ý mím môi và viết từng nét một: Trai hư.

Trước khi giải tán, Cố Thanh Hoài tập hợp đội ngũ, gương mặt lạnh lùng, giọng điệu giảng giải: "Bỏ đạo diễn quay phim một mình ở hiện trường gây án. Chuyện vợ vắn này chỉ có kẻ không có đầu óc mới có thể làm được, tôi sẽ không cho phép nó xảy ra trong đội đột kích chống khủng bố."

Giống như hồi cấp ba, khi nhìn thấy cô bị người khác làm tổn thương, anh chẳng ngần ngại kéo cô về bên mình.

-

Nhiều khi để nâng cao sự hiểu biết giữa đạo diễn phim tài liệu và nhân vật chính, đạo diễn buộc phải ăn cùng, ở chung với nhân vật chính.

Tuy nhiên Chung Ý và Cố Thanh Hoài nam nữ khác biệt, nếu ở chung sẽ rất bất tiện nên cô đã chọn ở trong một khách sạn cách Cục Công an chỉ hai trạm dừng.

Sáng sớm hôm sau, Chung Ý ra ngoài đứng vào giờ cao điểm buổi sáng.

Xe buýt chật kín người, vất vả lắm mới tìm được một chỗ vịn tay để đứng.

Bên trái cô là một ông già mặc áo ba lỗ, quần đùi, đi giày xăng đan, tóc bạc hai bên thái dương, trong tay là xe đẩy đi chợ mua hàng.

Trước mặt ông già là một học sinh cấp ba mặc đồng phục và đeo cặp sách.

Nhìn đồng phục học sinh là đàn em trường chuyên, tai cô bé đỏ bừng, các khớp tay vịn trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, hình như sắp khóc.

Chung Ý định hỏi cô có cảm thấy không khỏe, cần sự giúp đỡ không thì thấy cô gái đẩy ông lão bên cạnh, khiến ông lão "hừ" một tiếng, càng áp sát hơn.

Chung Ý nhìn xuống, th@n dưới của ông già áp sát vào cô bé, lợi dụng khung cảnh hỗn loạn để âm thầm thực hiện hành vi quấy rối cô bé.

Khuôn mặt cô lập tức trở nên lạnh lùng: "Em gái, lại chỗ chị đi."

Cô gái ôm cặp sách trong tay đến trước mặt cô, mắt mũi đỏ bừng: "Cảm ơn chị."

Ông già không hài lòng, buông lời móc mả, Chung Ý tức giận trừng mắt, lạnh như băng nói: "Nếu còn quấy rối nữa thì tôi sẽ dùng kéo cắt luôn đi."

Cô bảo vệ cô gái bên cạnh: "Có cần chị gọi cảnh sát giúp không? Hay liên lạc với cha mẹ?"

Mặt cô gái tái mét, lấm bầm: "Em học lớp 12, còn phải đến lớp..."

Có một câu rất mỉa mai rằng những cô gái chưa từng trải qua quấy rối tình d*ch, chưa gặp phải những người có sở thích kỳ quặc, chưa từng bị bàn tay dơ bẩn sàm sỡ đều là những người may mắn.

Ngay cả khi chưa bao giờ gặp phải bất kỳ điều nào trong số này thì chắc chắn đã nghe thấy những câu nói đùa, trò đùa tục tĩu đó từ các bạn cùng lớp khi còn đi học.

Khi đến trạm dừng, cô gái nói cảm ơn cô rồi xuống xe.

Cánh cổng trường chuyên lướt qua trước mắt.

Khi còn học cấp ba, Chung Ý thích nhất xúc xích nướng mua ở căn tin trường, giá một đồng một cái, loại được nướng cho đến khi nổ tung, bên ngoài giòn, bên trong mềm là món cô thích nhất.

Cô hiếm khi mua đồ ăn vặt, chỉ tự thưởng cho mình khi làm bài thi đặc biệt tốt.

Trong giờ nghỉ trưa, lớp học không có ai, cô ngồi vào chỗ của mình, thối xúc xích đang bốc khói, mở cuốn "5.3"*, sửa những câu hỏi sai.

[*] Sách 5.3: *Cuốn sách này chủ yếu tổng hợp nội dung đề thi đại học, phân tích hình thức đề thi đại học và dự đoán đề thi đại học.*

Trong lớp có vài bạn nam đi ăn trở về, đứng trước cửa lớp nhìn nhau rồi đột nhiên bật cười khiến người khác không thoải mái.

Tục tũu, thô bỉ, đầy ẩn ý.

Chung Ý bối rối ngược lên, miệng vẫn cắn miếng xúc xích mới nướng.

Một bạn nam nói: "Ồ, Chung Ý, miệng cậu đang cắn cái gì vậy?"

Mấy bạn nam khác reo hò.

"To quá!"

"Dài quá!"

Chung Ý vừa cắn một miếng xúc xích trong tay, mặt đỏ bừng, trong lòng cảm thấy một sự ấm ức khó tả ập đến, cô ngồi đó, đột nhiên không biết phải làm sao.

Một cái bóng đổ xuống đỉnh đầu cô, trước mặt đột nhiên có thêm một hộp bánh matcha, ngón tay người đó thon dài thẳng tắp, các khớp tay đều sạch sẽ rõ ràng.

Nước mắt của cô rơi xuống tay của anh, chảy theo các khớp ngón tay.

Chung Ý ngẩng đầu, Cố Thanh Hoài đã quay người lại.

Đôi tay dài và đẹp ấy kéo cổ áo của cậu bạn, đi thẳng về phía cuối lớp học, đóng cửa lớp lại bằng tay trái.

Bạn nam kia mất mặt, tức giận đẩy Cố Thanh Hoài: "Làm sao? Tôi chỉ đùa thôi, cậu phải như thế này à?"

Đôi mắt của Chung Ý ngập tràn nước mắt, nghe thấy tiếng bàn ghế xô đẩy.

Khuôn mặt Cố Thanh Hoài tràn đầy tức giận, thân hình anh cao lớn, rõ ràng là cao gầy, nhưng bờ vai lại rất rộng, trên cánh tay nổi gân xanh, giống như một con báo điên đang cố gắng tấn công.

Bỗng chốc, tất cả bạn nam trong lớp đều sợ hãi, không ai tiến tới, vì họ sợ "Diêm Vương nổi giận" này có thể vô tình làm mình bị tương. Còn bạn nam rõ ràng lớn hơn anh hai tuổi lại là người đỏ mặt, chật vật, không chịu được nữa nên xin tha.

Chung Ý sợ hãi đến nỗi mặt tái đi, giọng nói run run: "Cố Thanh Hoài!"

Trên trán Cố Thanh Hoài nổi gân xanh, hai mắt đỏ bừng.

"Thử xuất hiện trước mặt Chung Ý lần nữa xem."

-

Xe buýt đến trạm Cục Công an thành phố, Chung Ý xuống xe.

Lúc đó, đội đột kích chống khủng bố đã tập hợp lại.

Ở giai đoạn đầu thu thập tài liệu, Cố Thanh Hoài chỉ định Trâu Dương dẫn Chung Ý đi làm quen với môi trường xung quanh, còn anh tiếp tục chuẩn bị cho việc huấn luyện thường ngày.

Hai mắt Trâu Dương sáng lên: "Đạo diễn Chung, nhìn thần tượng của tôi kìa!"

Đội lực lượng cảnh sát vũ trang vốn đã rất bí ẩn, đội đột kích mà Cố Thanh Hoài phục vụ thậm chí còn được gọi là "Đội chống khủng bố quốc gia". Đối với Trâu Dương, Cố Thanh Hoài là chuyên gia gỡ bom ưu tú hàng đầu, chỉ có thể nhìn từ xa, có chiến công quân sự vĩ đại, tóm lại là rất rất không gần gũi với thực tế.

Thiên tài luôn có tính xấu, Cố Thanh Hoài cũng không ngoại lệ. Rõ ràng anh đẹp trai như thế, nhưng khi nói chuyện hay giảng bài toán dùng những từ thô tục khiến người ta hoài nghi về cuộc sống. Mọi người thường thì thầm với nhau rằng huấn luyện cùng Cố Diêm Vương là một thách thức về tâm lý và thể chất, gấp đôi giới hạn, thực sự không thể không có một số khả năng chịu đựng áp lực.

Tất nhiên, đội trưởng quá đáng sợ cũng có những lợi thế. Ví dụ, sau đó họ phát hiện ra rằng tội phạm bị truy nã cấp A của Bộ Công an không đáng sợ bằng Cố Thanh Hoài, người có khuôn mặt lạnh lùng và hay giảng dạy người khác.

Trước mặt là robot gỡ bom, cánh tay máy móc và các loại thiết bị EOD không tên, Chung Ý nhìn kỹ, chỉ vào một "bảng" và hỏi Trâu Dương: "Đây là cái gì?"

"Dụng cụ cân bằng thủy ngân dùng để huấn luyện tay EOD, ở bốn góc đều có một giọt thủy ngân. Một khi tay rung, thủy ngân di chuyển, nó sẽ báo động," Trâu Dương nghiêm túc giới thiệu.

"Tay không được run khi gỡ bom, muốn không run cần rất nhiều luyện tập."

Chung Ý: "Tôi có thể thử không?"

Trâu Dương gật đầu, ngay khi Chung Ý cầm lên, thủy ngân trong máy cân bằng chảy ra, kích hoạt thiết bị báo động.

Âm thanh chói tai đột ngột xuất hiện, Chung Ý cảm nhận được đôi mắt sáng màu đầy khó chịu của huấn luyện viên Cố Thanh Hoài cười như không cười liếc nhìn cô.

Đôi mắt của Chung Ý giống như mắt mèo, cô cau mày hỏi: "Anh cười cái gì?"

Cố Thanh Hoài vẫn cái dáng vẻ đẹp trai vô lại như cũ, trả lời lạnh lùng thô lỗ: "Cười mèo nghịch lông."

Giọng nói của anh trở nên du dương hơn, từ tính hơn, từ "mèo" lười biếng khiến tai cô đỏ bừng. Chung Ý dứt khoát quay đầu lại, không để mắt đến anh, tiếp tục hỏi: "Vậy làm thế nào để sử dụng dụng cụ cân bằng thủy ngân trong luyện tập? Cứ cầm đi đường như vậy sao?"

Trâu Dương cười nói: "Chờ đội trưởng của chúng tôi biểu diễn cho cô xem."

Với sự giúp đỡ của hai cảnh sát, Cố Thanh Hoài mặc bộ đồ EOD nặng 35kg và mũ bảo hiểm EOD nặng 5kg, hai thứ này khiến anh trông to lớn hơn rất nhiều, không thể tưởng tượng được rằng trong tình trạng di chuyển bị hạn chế mà anh vẫn có thể cắt được kíp nổ.

Chung Ý điều chỉnh ống kính và chĩa vào Cố Thanh Hoài.

Dưới chiếc mũ bảo hiểm EOD, cô chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt của anh, lông mày hình kiếm sắc bén và đồng tử màu đen.

Một Cố Thanh Hoài nguy hiểm và mạnh mẽ mà cô chưa từng thấy trước đây, anh hoàn toàn khác với vẻ mặt vô lại vừa rồi.

Cố Thanh Hoài đứng trên cây cầu ván đơn của sân tập, tay cầm dụng cụ cân bằng thủy ngân bước đi, ngay lúc Chung Ý nghĩ như thế là tất cả thì vật cản lửa được kích hoạt, như ánh lửa bùng lên khắp nơi.

Chung Ý quên cả chớp mắt, vô thức nín thở, thậm chí tim cũng ngừng đập.

Tiếng nổ vang lên, nhân vật mặc bộ đồ EOD đang vững vàng giữ dụng cụ cân bằng thủy ngân, ngọn lửa cuộn cuộn, lửa cháy thiêu đốt, mỗi bước đi của anh đều rất chắc chắn.

Tay đặt bên hông nắm chặt, Chung Ý không quên nhiệm vụ: "Bộ đồ EOD có thể chống được bom nổ không?"

Giọng nói nhẹ nhàng êm ái đã hơi run lên.

Trâu Dương cười: "Bộ đồ EOD chỉ có tác dụng chống lại 100 gram thuốc nổ TNT, tương đương với sức mạnh của vài quả lựu đạn. Nói theo cách này, quả bom mà đội trưởng của chúng tôi đã gỡ bỏ vài ngày trước có chứa 2kg thuốc nổ TNT, tương đương là hàng chục quả lựu đạn."

Chung Ý không thể tin được hỏi: "Ý cậu là, trong trường hợp xảy ra vụ nổ, bộ đồ EOD gần như không có tác dụng?"

"Mục đích của bộ đồ EOD không phải là để bảo vệ sự an toàn cá nhân của người gỡ bom." Bất gặp ánh mắt nghi ngờ của Chung Ý, anh ấy trả lời: "Nhiệm vụ của nó là giữ lại thi thể hoàn chỉnh cho người gỡ bom nếu vụ nổ xảy ra."

Để lại thi thể hoàn chỉnh.

Đột nhiên cảnh tượng đâm máu hiện lên trong tâm trí.

Máu dường như càng ngày càng lạnh, Chung Ý lại xác nhận với Trâu Dương: "Cho nên phần lớn mỗi lần gỡ bom, nghĩa là họ không có biện pháp bảo vệ hữu hiệu nào?"

Trâu Dương gật đầu: "Có thể nói như vậy, chỉ là an ủi tâm lý, cũng thuận tiện cho việc thu thập thi thể."

Từng lời nói như một chiếc đinh, bất ngờ đánh vào dây thần kinh mỏng manh của cô, ánh mắt Chung Ý vô thức tìm kiếm bóng dáng Cố Thanh Hoài trong vòng lửa.

Trong nửa phút, toàn thân anh bốc cháy, khuôn mặt mờ mịt, đường nét không rõ ràng, cô chỉ có thể nhìn thấy một "người lửa".

Trâu Dương nói: "Mặc dù Đội trưởng Cố của chúng tôi trông không phải là người tốt, nhưng anh ấy là một chuyên gia xử lý bom, là người đã chiến đấu trong mưa đạn. Trong nghề này, chết hoặc bị thương, thiếu chân thiếu tay là chuyện bình thường, nhưng anh ấy đã gỡ được hàng trăm quả bom, còn có thể nguyên vẹn đứng ở chỗ này."

Anh ấy nghĩ đến việc nói điều gì đó hài hước, không để bầu không khí trở nên quá nghiêm trọng nên nói: "Đội trưởng của chúng tôi từng nghĩ đến việc mua một loại bảo hiểm, để có thể để lại sự bảo vệ cho gia đình mình nếu một ngày nào đó anh ấy hy sinh, nhưng người bán bảo hiểm nghe nói rằng anh ấy là chuyên gia gỡ bom, ép thế nào cũng không bán cho anh ấy."

Nắng nóng như thiêu đốt, nhưng Chung Ý cảm thấy lạnh toàn thân.

Trong những năm tháng đó, Cố Thanh Hoài chỉ nói rằng anh đang huấn luyện, đang đi công tác, đang thực hiện nhiệm vụ.

Anh không nói một lời nào với cô về việc gỡ bom, hóa ra chỉ riêng chuyện huấn luyện hàng ngày thôi cũng có thể khiến cô sợ

đến toát mồ hôi lạnh.

Chung Ý nhớ có lần cô đã mất liên lạc với anh rất lâu.

Sau này cô nghe Tạ Lãm kể rằng khi Cố Thanh Hoài đi làm nhiệm vụ, vết thương cũ của anh lại tái phát, cơ gân bị rách, năm chiếc đinh thép ghim vào vai.

Ánh mắt cô dõi theo anh xuyên qua ngọn lửa, mũi Chung Ý chột trở nên chua chát.

Cho đến khi Cố Thanh Hoài từng bước một đi tới gần cô, trên người thậm chí còn có hơi móng sót lại của ngọn lửa.

Anh cởi mũ bảo hiểm EOD và thản nhiên hỏi cô: "Sợ à?"

Đôi mắt mèo màu hổ phách nhạt của Chung Ý, long lanh nhìn thẳng vào anh: "Khốn nạn."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống.

Các đốt ngón tay cầm máy ảnh của Chung Ý trở nên trắng bệch, trên trán và chóp mũi xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Cô thản nhiên lau nó, nhưng đôi má trắng trẻo của cô không còn chút máu.

Sau nhiều năm giấu kín, chuyện này vẫn bị phát hiện.

Cố Thanh Hoài nhếch môi cười: "Anh khốn nạn đâu phải là ngày một ngày hai. Lần đầu tiên đạo diễn Chung biết hả?"

Chung Ý cất thiết bị quay phim và khẽ nói với Trâu Dương: "Cảnh sát Trâu vất vả rồi. Hôm nay quay đến đây thôi."

Không chút do dự, cô quay người bỏ đi.

Vẻ mặt Cố Thanh Hoài u ám, anh lấy một bao thuốc lá từ trong áo khoác đồng phục cảnh sát, lắc một điếu rồi ngậm hờ trong miệng.

Anh không nghiện thuốc lá, cũng rất hiếm khi hút thuốc.

Đó là một nhiệm vụ nhất định, quả bom rất khó đã được tháo gỡ, mọi người xung quanh hay kể cả là chính anh cũng đều cảm thấy lần này có thể không còn đường quay lại.

Trước khi xuất phát, đội trưởng già hỏi anh có muốn hút một điếu thuốc để bình tĩnh không.

Đó là lần đầu tiên anh hút thuốc, năm đầu tiên sau khi chia tay Chung Ý.

Bây giờ điếu thuốc sẽ bị dập tắt ngay khi nó được châm lửa.

Chung Ý ghét mùi thuốc lá, phải bỏ thôi.

Cố Thanh Hoài lạnh lùng ném điếu thuốc vào thùng rác:
"Trâu Dương."

Trâu Dương: "Có!"

Cố Thanh Hoài: "Camera rất nặng, đi giúp Chung Ý đi."

Trâu Dương: "Rõ!"

Ngay khi Trâu Dương chạy đi, Cố Thanh Hoài lại hét lớn:
"Quay lại."

Trâu Dương ngoan ngoãn chạy lại: "Sếp còn chỉ thị gì thêm?"

Cố Thanh Hoài nhìn về phía Chung Ý rời đi, giọng nói lạnh lùng nhưng lại có chút mềm mỏng: "Cô ấy nhất gan, cậu đừng dọa cô ấy."

Chương 8

DTV-EBOOK

Sao trời lấp lánh, tiếng ve kêu râm ran.

Sau khi Chung Ý trở về khách sạn liền đi tắm gội và sấy khô tóc, trong gương có thể thấy rõ làn da của cô trắng đến mức gần như bệnh lý. Cô cầm chuổi hạt tràng trên bồn rửa tay, quần quanh cổ tay mảnh khảnh của mình.

Chung Ý có thói quen ngủ chỗ quen thuộc, thần kinh của cô cũng thuộc dạng yếu, những nơi như khách sạn không có cảm giác an toàn sẽ khiến cô không thể nào ngủ được, phải để ghế sofa chắn cửa, khi ngủ cũng không dám tắt đèn.

Trần trọc liên tục, nhịp tim đập dồn dập, khi nhắm mắt lại sẽ lập tức nhìn thấy cảnh tượng ngọn lửa nuốt chửng Cố Thanh Hoài.

Không biết đã trôi qua bao lâu, ý thức của cô rơi vào tầng lớp giấc mơ đan xen, mơ màng tới nỗi không phân biệt được hôm nay là ngày nào.

Vào năm nhất đại học, trong lần đầu tiên gặp mặt nơi đất khách quê người, Chung Ý và Cố Thanh Hoài chỉ mong mỗi ngày đều được ở bên nhau không rời xa.

Họ cùng nhau xem phim, đi biển ngắm bình minh, cắm trại, đi dạo trên cầu vượt biển vào ban đêm để lắng nghe tiếng sóng, tiếng gió.

Màn đêm xanh như loại giấy Tuyên Thành thượng hạng, chàng trai cao gầy, trắng trẻo như trận tuyết đầu khi đông đến. Chỉ cần ở bên anh, cô sẽ muốn cười, cảm thấy hạnh phúc.

Cố Thanh Hoài hỏi: "Sao em lại cười?"

Cô mím môi, gió biển thổi qua thái dương, tóc vuốt v3 gò má, sự đụng chạm mềm mại quá đỗi dịu dàng đối với trái tim cô.

Anh cúi đầu, hơi thở gần cô hơn, mùi thơm mát lạnh của cỏ xanh.

Cô nhắm mắt lại, môi anh đặt lên môi cô, mềm mại đến không ngờ.

Lần đầu tiên thử... một nụ hôn sâu.

Chàng trai chưa thành thực, vừa trúc trắc lại sợ sệt, rụt rè.

Chung Ý căng thẳng đến mức nắm chặt áo của anh, lông mi rung rinh.

Cố Thanh Hoài hôn cô, ngậm môi cô, cọ xát môi của hai người với nhau.

Ngón tay anh vuốt v3 má và tai cô, dỗ dành cô như một đứa trẻ.

Quấn quýt.

Không biết đã mất bao lâu thì anh mới buông cô ra.

Cô vùi mặt vào vòng tay anh, xấu hổ đến mức không thở được, cũng không dám ngẩng đầu lên nữa.

"Cố Thanh Hoài."

"Ừm."

"Trước đây em từng thấy một câu nói."

"Nói gì?"

Chàng trai dưới ánh đèn đường trên bãi biển, giọng nói trầm khàn của anh khiến tai Chung Ý như tê dại.

"Khi thích một ai đó, nụ hôn sẽ rất ngọt ngào."

Tai của Cố Thanh Hoài đỏ bừng, giọng nói mang theo ý cười trêu chọc: "Sao em lại đọc loại truyện này?"

Anh cúi đầu nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của cô như thể muốn hôn cô lần nữa.

Cô ngẩng đầu trong vòng tay anh, thì thầm: "Có vẻ...thật sự rất ngọt ngào."

Cô xấu hổ muốn chết, nhưng vẫn nói với anh: "Cố Thanh Hoài, hình như em rất thích anh."

Gương mặt của chàng trai tươi rói, trên mặt là nụ cười dịu dàng, anh lại cúi đầu xuống.

Đột nhiên, bầu trời tràn ngập ánh lửa, cả người Cố Thanh Hoài bị ngọn lửa nuốt chửng.

Làn khói dày đặc tan đi, mọi thứ biến thành tro bụi, hình dáng một người trong bộ đồ EOD bị thiêu rụi thành người đang bốc cháy.

Bộ đồ EOD giữ cho thi thể người gỡ bom toàn vẹn.

Cô liều mạng lao về phía trước, ngón tay bỏng rát đến mất cảm giác, nhưng lại không thể dập tắt ngọn lửa trên người Cố Thanh Hoài...

Chung Ý bị đánh thức bởi một tiếng gào khóc.

Khi mở mắt ra, trán cô đầy mồ hôi, lồng ngực phập phồng dữ dội, không phân biệt được là mơ hay thực.

Những tiếng khóc đau xé lòng vẫn còn văng vẳng bên tai, tiếng khóc sau càng thảm thiết hơn tiếng khóc trước, chúng phát ra từ con đường tối tăm và vắng vẻ bên ngoài khách sạn, tạo ra cảm giác rùng rợn vào lúc nửa đêm.

Chung Ý mở cửa sổ, nhưng màn đêm quá tối khiến cô không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, cô nhắc điện thoại di động lên và chuẩn bị gọi cảnh sát. Ngay sau đó, còi xe cảnh sát từ xa đến gần vang lên, đèn báo động xanh đỏ xuyên thủng màn đêm, xe cảnh sát đã tới.

Vào lúc ba giờ sáng, Chung Ý cảm thấy lạnh toát toàn thân, tự hỏi liệu cô gái kia có gặp phải chuyện gì không may hay không.

Vì không thể ngủ lại nên cô xuống giường rửa mặt rồi bật máy tính để sắp xếp những tài liệu đã thu thập được trong mấy ngày qua.

Trong video, ngọn lửa bùng lên dữ dội, Cố Thanh Hoài trong bộ đồ EOD đã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Hình ảnh trước mắt chồng lên hình ảnh trong giấc mơ, Chung Ý theo bản năng nín thở, tim đau nhói.

Hóa ra mấy năm qua, ở một không gian và thời gian mà cô không nhìn thấy, anh đã trải qua cuộc sống như vậy.

Cô chỉ liếc nhìn phần nổi của tảng băng trôi nhưng có cảm giác như có ai đó đang bóp chặt cả trái tim cô.

Khi bị trúng đạn, khi phát nổ, khi có mảnh đạn ghim vào da thịt mà không thể lấy ra khỏi cơ thể.

Anh phải đau đớn cỡ nào...

Từ khi học đại học, cô đã quen với việc chờ đợi.

Chờ tin nhắn của anh, chờ cuộc gọi của anh, chờ kết nối video để được nhìn anh trong bộ quân phục trên màn hình.

Không được phép mặc quân phục ra ngoài khi không có nhiệm vụ, ảnh quân phục không được tung lên mạng.

Cô khẽ cầu nhàu trong video: "Em chưa bao giờ nhìn thấy anh mặc quân phục, nhưng mọi người xung quanh đều đã nhìn thấy rồi."

Cố Thanh Hoài hơi ngước mắt lên, giọng điệu có chút trêu chọc: "Trông đẹp không?"

Cô đưa tay chống cằm, không chớp mắt: "Ừm."

"Đồ mê trai." Cố Thanh Hoài nói lỏng cà vạt trên áo sơ mi quân đội, yết hầu nổi bật, cười nói: "Khi nào nghỉ anh sẽ mặc cho em xem."

Chung Ý gật đầu, nhìn thấy anh ở đầu video hơi nghiêng về phía màn hình, chậm rãi đóng mở đôi môi mỏng và nói: "Cũng có thể hôn em."

Chung Ý của chàng trai đỏ mặt, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Đợi anh nghỉ đông, đợi anh nghỉ hè, đợi anh tốt nghiệp học viện quân sự, đợi anh tốt nghiệp rồi nhập ngũ.

Đợi anh nói muốn xin nghỉ phép nhưng lại có nhiệm vụ khẩn cấp, cách hơn nửa đất nước mà một năm không gặp được một lần.

-

Sáng sớm hôm sau.

Chung Ý hỏi lễ tân khách sạn: "Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì thế?"

Biểu cảm của lễ tân khách sạn cứng đờ, không nhìn vào mắt cô: "Không có chuyện gì."

Ánh mắt Chung Ý trong suốt: "Tôi nghe được tiếng khóc rất lớn."

Lễ tân khách sạn: "Có thể là đôi trẻ nào đó đang cãi nhau chẳng?"

Chung Ý không tin điều đó.

Trước khi đến Cục Công an thành phố, cô đi vào con hẻm chật hẹp.

Đèn đường bị hư, không có camera an ninh, trên mặt đất một vũng máu đỏ sẫm khiến người ta kinh hãi.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, khách sạn sợ ảnh hưởng đến hoạt động kinh doanh nên mới không chịu nói ra sự thật.

Khi đến Cục công an thành phố, đội đột kích chống khủng bố đã bắt đầu huấn luyện.

Cầu Cầu Vòng cao hơn tòa nhà 5 tầng phải hoàn thành trong thời gian chưa đầy 20 giây, trước một tòa nhà cao hơn chục mét, họ giữ thân vuông góc với tòa nhà và đu dây leo từ trên cao xuống.

Đó là cảnh vượt nóc băng tường chỉ thấy trong phim.

Trâu Dương chăm chỉ đảm nhận vai trò lồng tiếng cho bộ phim tài liệu, giọng phổ thông tiêu chuẩn của anh ấy có thể so sánh với phát thanh viên chuyên nghiệp: "Bây giờ nhiệt độ khoảng 33 độ C, nhiệt độ mặt đất có thể còn cao hơn nữa."

Chung Ý ngược mặt lên nhìn nóc tòa nhà và hỏi: "Cảnh sát Trâu, độ cao để tập luyện đu dây, leo tường là bao nhiêu?"

Trâu Dương: "16m, tương đương với một tòa nhà năm tầng. Đây là độ cao cơ bản nhất. Trước kia chúng tôi còn đến biên giới huấn luyện, lúc đó thường là 100m."

Chung Ý: "Có giới hạn thời gian không?"

Trâu Dương: "Từ mái nhà xuống đất trong vòng 10 giây mới đạt tiêu chuẩn."

Chung Ý hỏi: "Khi nào thì sử dụng phương pháp thả dây từ trên cao?"

Trâu Dương: "Khi tội phạm bắt giữ con tin, có thể sẽ phải đột nhập qua cửa sổ, lợi dụng sự bất ngờ để khống chế chúng."

Chung Ý gật đầu, gương mặt trắng nõn lạnh lùng: "Thời tiết này vất vả lắm phải không?"

Cô đang đến kỳ kinh nguyệt, mặc dù đã uống thuốc giảm đau nhưng cơn đau ở bụng dưới rất dữ dội, đứng dưới nắng nóng mà toàn thân vẫn lạnh toát, đau đến mức muốn co rúm lại. Nhưng giờ là thời gian làm việc.

Trâu Dương nói: "Đội trưởng Cố mới vất vả. Ngoại trừ những buổi huấn luyện hàng ngày này, bất kể là trên 40 độ hay dưới 10 độ, chỉ cần không đi làm nhiệm vụ, mỗi ngày anh ấy đều có thể kiên trì chạy 5km trong bộ đồ EOD nặng 35 kg."

Chung Ý ngược mặt lên và nhìn thấy tên khốn đó đang quay lưng về phía cô, trên người là bộ đồng phục huấn luyện SWAT màu đen. Anh thuộc dạng cao gầy nhưng vai rất rộng, chỉ có bóng lưng đã rất thu hút.

Anh đeo dây đủ trang bị, cúi đầu buộc dây an toàn. Sau khi buộc "nút dây số tám" xong, anh giải thích những điểm mấu chốt của động tác đu dây trên cao cho các thành viên trong đội.

Máy quay ghi lại toàn bộ hình ảnh dáng người cao gầy nhảy xuống từ tòa nhà cao mười mấy mét, tất cả những cảnh xảy ra trước mắt khiến Chung Ý hồi hộp, lo sợ đều là những công việc hằng ngày của tên khốn này.

Cùng lúc đó, những hạt mưa lớn rơi xuống làm ướt máy quay khiến ống kính nhanh chóng bị mờ.

Cố Thanh Hoài từ trên cao đáp xuống đất.

Phía sau camera, Chung Ý chăm chú lắng nghe lời giới thiệu của Trâu Dương, quần áo của cô ướt đẫm nước mưa, đôi khi tay cô đặt lên bụng.

Cô cúi đầu, lông mi dài và dày tự nhiên, trông rất cứng rắn.

Trên trán là mồ hôi lạnh chứ không phải mưa.

Đột nhiên trời đổ mưa, Chung Ý vội vàng đặt máy quay vào trong tay rồi nói: "Ngày mưa còn phải tập luyện à?"

Trâu Dương: "Đội trưởng của chúng tôi nói, tội phạm không chọn thời tiết để hành động, cho nên bất kể thời tiết nào chúng tôi cũng sẽ phải..."

Anh ấy còn chưa nói xong, tiếng còi tập hợp vang lên bên tai, khuôn mặt của người cảnh sát trẻ tuổi lạnh lùng và trắng trẻo chỉ có thể nhìn thấy trong một bức tranh.

Vẫn là khuôn mặt ngọc bích đó, vẫn là giọng nói lạnh như băng đó, nhưng nội dung lại là---

"Hôm nay trời mưa, huấn luyện tạm dừng nửa ngày, ngày mai sẽ bù lại."

-

Cơn mưa đến bất ngờ, buổi tập bị giải tán ngoài dự kiến.

Trâu Dương đề nghị: "Đạo diễn Chung, thế này nhé, để tôi dẫn cô đi thăm ký túc xá của đội SWAT. Ăn, mặc, ở, đi lại, chỉ có "ở" là chưa giới thiệu."

Chung Ý gật đầu: "Được."

Trâu Dương: "Đạo diễn Chung, bên này."

Mặc dù Chung Ý chưa bao giờ đến ký túc xá của đội SWAT nhưng cô đã tìm kiếm trên mạng về hình ảnh của ký túc xá quân đội.

Những bức ảnh trên Internet cho thấy chăn gối được xếp gọn gàng, vuông vức, bên trên đặt một chiếc mũ bộ đội, ga chiếu phẳng phiu không có nếp nhăn.

Những năm Cố Thanh Hoài ở trong quân đội, cô luôn lo lắng không biết anh ăn ở ra sao. Sau này cô mới biết họ thường xuyên luyện tập ngoài trời, trong núi sâu rừng già, sa mạc hoang vu, thậm chí trong thời gian lạnh nhất của năm đi huấn luyện trên cao nguyên, lấy trời làm màn, lấy đất làm giường mới là bình thường.

Cửa ký túc xá đội chống kh ủng bố mở ra, không khác gì nhiều so với những gì cô thấy trên mạng, thậm chí ngay cả khăn lau cũng được gấp thành khối vuông, Chung Ý cảm thấy những điều nhỏ nhặt này rất đáng yêu, mỉm cười quay cận cảnh.

Trâu Dương giới thiệu: "Bên này là giường và bàn làm việc, bên này là tủ quần áo."

Vừa nói, anh ấy vừa thản nhiên mở tủ bên cạnh, bên trong bày đầy những bộ đồng phục cảnh sát, đồng phục thường ngày, đồng phục huấn luyện, từ quần áo mùa xuân đến quần áo mùa đông, gọn gàng ngăn nắp.

Chung Ý cup mắt xuống quan sát, trong góc tủ có một khung ảnh, ánh mắt cô lập tức cứng đờ.

Trâu Dương cũng nhìn thấy, ánh mắt anh ấy đảo qua nhìn lại giữa Chung Ý và bức ảnh, đôi mắt chột mở to như chuông đồng.

Với bàn tay thối của mình, anh ấy vô tình mở đúng tủ của Cố Diêm Vương!

Chẳng trách anh ấy lại thấy đạo diễn Chung sao trông quen đến thế!

Cô gái trong bức ảnh ở tủ đựng đồ của đội trưởng chẳng phải chính là đạo diễn Chung sao?

Cố Thanh Hoài vừa lúc quay lại để thay đồng phục bị ướt, anh không chút biểu cảm, nhanh chóng lật ngược khung ảnh lại.

Chung Ý ngược mắt lên, người cảnh sát trẻ tuổi thản nhiên nói: "Tôi cần thay quần áo, đồng chí xin tránh ra."

Ánh mắt của họ chạm nhau, âm thầm thi đấu với nhau, không ai chịu rời mắt trước.

Cố Thanh Hoài cười nhẹ, ngón tay dài và trắng mở nút cổ áo đồng phục, cúi đầu hỏi: "Sao, quay cảnh thay đồ cũng là một phần nội dung của đạo diễn Chung?"

Mười mấy năm trôi qua, Cố Thanh Hoài từ chàng trai lạnh lùng trở thành người đàn ông nguy hiểm, đôi mắt phượng sắc bén, sống mũi cao, khi không cười thì đầy sự u ám, vẫn là phong thái công tử ngỗ ngược của năm ấy.

Đồ tôi.

Chung Ý lạnh mặt, cô tắt máy quay, bước ra ngoài hành lang, lưng dựa vào bức tường lạnh lẽo. Cách một bức tường, anh thanh tao như ánh sáng mặt trời, còn tim cô thì loạn nhịp.

Đó là bức ảnh chung của hai người trong bộ đồng phục học sinh xanh trắng, góc dưới bên phải ghi ngày tháng, đó là tháng sáu sau kỳ thi đại học.

Sau kỳ thi, cả lớp tổ chức tiệc chia tay, vừa là để tạm biệt thời học sinh, vừa là để chào đón tương lai tươi sáng.

Giáo viên chủ nhiệm không còn nghiêm khắc, cho phép họ cười nói, nghịch ngợm thoải mái.

Sau bữa tiệc thì chuyển đến phần karaoke, ánh đèn mờ ảo, ồn ào náo nhiệt.

Cô liếc thấy một cô gái đến ngồi bên cạnh Cố Thanh Hoài, mặt đỏ bừng, lúng túng.

Anh nói gì đó, cô gái cắn môi rời đi với đôi mắt đỏ hoe.

Tổ tình à?

Đúng là tổ tình rồi.

Cô chợt thấy trong lòng thất lại.

Cô chợt cảm thấy mình cũng muốn tổ tình.

"Cố Thanh Hoài, Cố nam vương, cậu cũng hát một bài đi."

Cố Thanh Hoài cười lắc đầu, uể oải ngồi ở trong góc sofa.

Tạ Lãm không thuận theo là không buông tha, ánh mắt quét qua cô, nói giọng đầy ẩn ý: "Cơ hội ngàn vàng, bỏ lỡ là tiếc đấy!"

Cố Thanh Hoài luôn là người Thần cảm giết Thần, Phật cảm giết Phật, thế nhưng anh thực sự bị những lời này lay động.

Giữa hè tháng sáu, chàng trai mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh đậm, quần short thể thao màu trắng dài đến đầu gối và giày thể thao màu trắng, trông vô cùng sạch sẽ và khoan khoái.

Rõ ràng ánh sáng mờ ảo nhưng cũng đang thiên vị cho anh, dịu dàng chuyển lên khuôn mặt anh, sống mũi và đôi môi mỏng xinh đẹp của anh.

Cố Thanh Hoài cup mắt xuống, âm thanh trong trẻo truyền vào micro.

"Quên mất bao ngày xa cách, anh đã yêu một người, nhìn mưa rơi..."

"Ký ức độc quyền" là bài hát cô nghe khi bị mất ngủ.

Lông mi rũ xuống, anh vô cùng dịu dàng, trong khi cô ngồi trong góc nín thở.

Suy nghĩ sau khi lên đại học, cô sẽ không bao giờ làm bạn cùng bàn, cũng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, bây giờ là lúc cô ở gần anh nhất, mũi cô lại bỗng cay cay.

Trên bàn có loại đồ uống có cồn, cô cầm ống hút vào và uống, trong lòng như muôn sóng cuộn trào.

Nếu quá thích một ai đó, nhìn một cái là chỉ muốn có được, không dám nhìn nhiều thêm.

Tiếng nhạc dừng lại, Cố Thanh Hoài ném micro cho Tạ Lãm.

"Sao cậu không nhìn tôi?"

Trong đồ uống có cồn, nhanh chóng ngấm vào người, cô phản ứng chậm một nhịp, sau đó cô nhận ra anh đã ngồi bên

cạnh mình.

Khóe miệng Cố Thanh Hoài hơi cong lên, sau một khắc, anh ghé sát vào tai cô, thở ra một hơi: "Chung Ý, tôi đang hát cho cậu nghe."

Đối diện với gương mặt đẹp trai của anh, Chung Ý cảm thấy chệnh choạng như say.

Khi bước ra khỏi KTV, cô bước đi hơi loạng choạng như thể đang giẫm phải bông.

Suýt chút nữa thì Chung Ý vấp ngã, may mắn đã có người đỡ cô lên. Cố Thanh Hoài khẽ nhú mày hỏi: "Cậu ổn chứ?"

"Không ổn." Cô cau mày, cảm thấy mùi mật: "Đi không vững."

Cố Thanh Hoài cười, môi đỏ răng trắng.

Cô ra vẻ nghiêm túc: "Cậu cười gì thế?"

Lông mày Cố Thanh Hoài cong lên trông thật đẹp mắt: "Cười mèò say rượu."

Cô lắc đầu, giọng điệu nghiêm túc: "Không say."

Cô ngẩng mặt lên, đôi mắt của chàng trai trẻ trong veo, đồng tử sáng ngời, nụ cười đầy nuông chiều.

Anh đẹp trai thế mà sao không phải của mình, thật sự ước gì anh là của mình.

Vì vậy, cô đưa tay ra.

Chàng trai sửng sốt, cô cau mày nhỏ giọng nói: "Nhắm tay."

Cố Thanh Hoài cúi đầu nhìn cô: "Cậu có biết tôi là ai không?"

Cô gật đầu, nghiêm túc nói: "Bạn cùng bàn."

Anh bất đắc dĩ cười: "Tôi vốn không định nhân lúc say mà lợi dụng đâu."

Anh nắm tay cô như người lớn dắt trẻ con, cúi đầu hỏi cô: "Được chưa?"

Cô ngượng ngùng, mím môi cười rất lâu.

Gió đêm mát mẻ, anh đưa cô về nhà.

Ngày hôm sau là lễ tốt nghiệp của trường.

Trong tâm trí choáng váng của cô, từng khung hình của đêm qua đều hiện rõ.

Nhìn trời nhìn đất, nhìn hoa cỏ xung quanh nhưng lại không dám nhìn anh.

Mọi người đang chụp ảnh tập thể, giáo viên chủ nhiệm trở thành người chụp ảnh miễn phí.

Triệu Tuyết Thanh hỏi: "Có muốn chụp ảnh với Cố Thanh Hoài không?"

Cô chưa kịp nói gì thì anh đã đứng bên cạnh cô.

Cô chắc chắn mặt mình lúc đó đỏ như màu dưa hấu giữa mùa hè, sự lo lắng và hồi hộp khiến những hình ảnh khi say rượu tối qua cứ hiện lên trong đầu.

Cố Thanh Hoài mặc áo ngắn tay, anh đứng bên cạnh cô, thì thầm một câu: "Không ai thấy, chúng ta làm chuyện xấu đi."

Cô hơi nheo mắt vì ánh nắng: "Hả?"

Ngón tay thon dài của chàng trai chạm rãi luồn vào kẽ tay cô.

Không giống như ngày hôm qua là cái nắm tay của người lớn dắt trẻ con, hôm nay mới thực sự mười ngón tay đan với nhau.

Khoảnh khắc đó, thời gian như đóng băng.

Giọng nói tươi cười của chàng trai lọt vào tai cô một cách rõ ràng nhất.

"Chung Ý, anh thích em, làm bạn gái anh nhé?"

Tác giả có lời muốn nói:

"Quên mất bao ngày xa cách, anh đã yêu một người, nhìn mưa rơi..." - Trích "Ký ức độc quyền".

Chương 9

DTV-EBOOK

Hôm đó, đội SWAT tăng ca trực đến mười giờ đêm.

Trong phòng họp, do bị đau bụng kinh kèm theo cường độ làm việc căng thẳng nên mặt Chung Ý xanh xao khác thường, cô nhìn chăm chú vào hình ảnh do máy quay xuất ra mà đầu óc không khỏi nghĩ lung tung, đột nhiên lại thèm ăn bánh nếp dẻo nhân đường đỏ vừa thơm nóng vừa ngọt ngào.

Lúc bụng đau nhất chỉ muốn cuộn tròn người lại.

Tòa nhà văn phòng của Cục Công an bật đèn sáng trưng, những món ăn đêm thơm phức được giao đến, đôi mắt của các cô gái và chàng trai trong đội chống kh ửng bố chột sáng lên, họ đều mệt đến mức đói bụng mà ngực dím vào lưng.

Trần Tùng Bách liếc nhìn đơn hàng đặt ở ngoài mang về: "Ủi chà, đội trưởng Cổ của chúng ta đặt đấy à?"

Hộp cơm đầy ắp, đồ uống lạnh, trái cây và tôm hùm đất nướng, cái gì cần có đều rất đầy đủ.

Chung Ý ngồi trong góc không nhúc nhích, đau đớn cau mày.

Dụ Hành gọi cô: "Đạo diễn Chung, tới ăn cơm cùng đi!"

Trước đây cô đã uống quá nhiều thuốc giảm đau để giảm chứng đau bụng kinh, nhưng lần này uống một viên không có tác dụng, cả ngày cô ăn không nhiều, lúc này mùi thức ăn khiến cô đột nhiên thèm ăn.

Cô vừa định đưa tay nhận lấy hộp trái cây thì bị tập hồ sơ vụ án đập vào mu bàn tay.

Chung Ý rút tay lại, là Cố Thanh Hoài vừa mới kết thúc cuộc họp, anh không mặc đồng phục huấn luyện SWAT mà là đồng phục cảnh sát màu xanh nhạt, quần xanh đậm.

Cầu vai sắc bén, vai rộng rãi, thắt lưng thon gọn, bộ trang phục mùa hè này phát huy tối đa ưu thế vóc dáng của anh.

Chung Ý: "Làm sao?"

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, đồng tử Chung Ý màu hổ phách nhạt như ngọc trong suốt không tạp chất, trên trán cô lấm tấm mồ hôi.

Những gì có thể ăn và không thể ăn, cô thật sự không nhớ được.

Cố Thanh Hoài cau mày, mặt không biểu cảm nói: "Không mua phần của em."

Khóe miệng cong lên như mèo của cô chùng xuống, đôi mắt bừng bừng hơi ứ. Nhìn thấy cô ảm ức, anh theo phản xạ muốn dỗ dành, nhưng ngay sau đó lại có người đến gọi, nói rằng lãnh đạo tìm.

Chung Ý quay trở lại góc đặt máy tính, Dụ Hành cẩn thận đẩy hộp trái cây trước mặt, cô lắc đầu, nhẹ nhàng cảm ơn cô ấy, dùng lòng bàn tay ấn vào bụng rồi tiếp tục làm việc.

Hồi cấp ba, mỗi lần Cố Thanh Hoài trở lại lớp học, anh luôn lấy ra những món ngon khác nhau từ túi đồng phục.

Cô ngạc nhiên ngược lên khỏi bài tập, khuôn mặt của chàng trai sáng rực rỡ, xoa đầu cô: "Tặng cho cậu gói đồ ăn mèo coi như phần thưởng vì học tập chăm chỉ."

Khi cơ thể không khỏe, nỗi buồn ủa đến, và người ta dễ tổn thương hơn.

Lúc này, một giọng nói xa lạ vang lên: "Chung Ý là ai?"

Chung Ý ngẩng đầu lên, người giao hàng giờ món đồ ăn mang về trong tay lên.

Cô trả lời: "Tôi không gọi đồ. Bạn gửi nhầm à?"

Không những không đặt đồ ăn, đồ ăn do Cố Thanh Hoài đặt còn không cho cô ăn miếng nào.

Nhân viên giao hàng đọc đúng tên và số điện thoại di động rồi đưa cho cô hai túi giấy còn đang bốc khói.

Chung Ý hoang mang, cô cầm lấy rồi mở ra.

Một túi giấy đựng thuốc giảm đau, túi kia khá nặng.

Đồ uống là trà gừng đường đỏ, sờ vào vẫn còn rất nóng.

Món chính là bánh nếp dẻo nhân đường đỏ, cả đường đỏ, gạo nếp, bánh dẻo đều đến từ nhà hàng cô yêu thích.

Không ai biết ngoại trừ Cố Thanh Hoài.

Sau đó cô nhìn hộp trái cây Dự Hành đưa cho mình, bên trong màu vàng là xoài, cô mới nhớ ra mình bị dị ứng với xoài.

Chung Ý mở nó ra và ăn từng miếng nhỏ.

Hơi ấm lan tỏa khắp cơ thể, mũi chột cay cay.

-

"Mọi người nghe chuyện gì chưa? Đêm qua có một cô gái đã bị sát hại."

Chung Ý ngẩng đầu, nghe Dự Hành nói: "Người bên đội hình sự nói với tôi, cô gái đó buổi tối đến khách sạn, rồi bị kéo vào

một con hẻm..."

Bắt gặp ánh mắt của Chung Ý, cô ấy lo lắng nói: "Đạo diễn Chung, ban đêm đừng làm việc ngoài giờ với chúng tôi nữa. Cô gái đó đã gặp kẻ xấu ở gần khách sạn nơi cô ở đấy."

Nghĩ đến tiếng khóc đêm qua, Chung Ý lạnh sống lưng: "Nửa đêm hôm qua tôi nghe thấy... Cô ấy không sao chứ?"

Dụ Hành: "Chỗ đó rất gần đồn cảnh sát. May mà cảnh sát đã đến kịp thời, nhưng cô gái lại rất sợ hãi, có thể sẽ bị ám ảnh suốt đời... Gần đây còn có một người mất tích khi chạy bộ buổi tối, tuần trước mới tìm thấy thi thể... Những kẻ cầm thú đó!"

Đội SWAT làm việc cả ngày lẫn đêm, Chung Ý cần theo dõi quá trình quay phim nên giờ làm việc được sắp xếp giống với họ, có thể có thông báo mới bất cứ lúc nào, không thể để buổi tối đội SWAT thực hiện nhiệm vụ bắt tội phạm còn đạo diễn phim tài liệu quay về khách sạn trốn.

Chung Ý: "Tôi sẽ cẩn thận."

Trâu Dương: "Còn nữa, nếu không thể đi nhờ xe được thì cô nên đi taxi, nhớ gửi biển số xe cho nhóm chúng tôi, để mọi người biết khi đến khách sạn cô vẫn an toàn."

Chung Ý gật đầu, cô nói: "Tôi nhớ hết rồi, cảm ơn mọi người."

Ngày hôm đó quay phim kết thúc đã là mười hai giờ đêm, nghĩ đến cảnh cô gái khóc lóc đêm qua mà Dụ Hành nhắc tới, Chung Ý đứng ở bên đường chờ đợi xe, gió đêm mát lạnh, lòng cô sợ hãi.

Nghĩ lại quá khứ, ở học viện quân sự xa xôi Cố Thanh Hoài không yên tâm về cô, trong kỳ nghỉ, anh đã dạy cô cách phòng vệ và cách đối phó với bọn lưu manh.

Anh muốn cô thử nghiệm trên anh, nhưng cô luôn mềm lòng, chỉ cần mất tập trung một chút là bị anh cười kéo vào lòng, cảm anh tựa l3n đỉnh đầu cô, anh nói rằng hy vọng em sẽ không bao giờ cần đến những thứ này.

Cô cũng nhớ chuyện anh không thể lười biếng dù trong kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè, nếu không anh sẽ trượt kỳ thi đầu học kỳ của học viện quân sự, vì vậy cô thường giúp anh giữ chân khi thực hiện động tác gấp bụng.

Cơ bụng lờ mờ ẩn hiện dưới lớp áo của chàng trai trẻ, ngay khi đang nghiêm túc nhìn kỹ hơn, anh đã đẩy cô xuống tấm thảm.

Cô đỏ mặt nói rằng cô chưa từng gặp một tên lưu manh nào, mà lưu manh nhất chính là anh. Anh buồn cười hỏi cô: "Anh lưu manh em thế nào? Hả?"

Chàng trai với đôi mắt ngang ngược và kiêu ngạo, đôi mắt anh sáng như ngọc, anh là tên khốn nhưng lại đẹp trai, tình yêu và sự rung động trong trẻ khiến cô không kìm được mà ngẩng cổ lên đón nhận nụ hôn của anh.

Nhưng bây giờ họ đã chia tay.

Anh sẽ không còn đưa cô về nhà mỗi ngày như thời cấp ba nữa.

Ứng dụng đặt xe vẫn không nhận, Chung Ý đang lơ đãng đứng đợi bên đường thì một chiếc xe địa hình màu đen chậm rãi dừng lại bên cạnh cô.

Cố Thanh Hoài bước xuống xe, khuôn mặt vừa có vẻ du côn lưu manh vừa rất tuấn tú, chiều cao 1m88 khi đến gần rất dễ khiến người khác cảm giác ngọt ngào.

Anh mặc thường phục, áo ngắn tay và quần thể thao màu đen, rõ ràng là một tên khốn đẹp trai. Nếu không mặc đồng phục cảnh sát, ai cũng thấy anh không giống cảnh sát chút nào.

Nghĩ đến bữa ăn khuya đêm nay, Chung Ý nhẹ giọng nói: "Cảm ơn đội trưởng Cố."

"Đạo diễn Chung không cần khách sáo." Cố Thanh Hoài đút hai tay vào túi quần, dùng giọng nói ra vẻ công việc đứng trước mặt cô: "Cấp trên bảo anh phải phục vụ tốt cho đạo diễn Chung."

Lòng Chung Ý chùng xuống, cô siết chặt những ngón tay đang buông thõng bên mình.

Cố Thanh Hoài tiếp tục nói: "Vừa rồi anh bị cục trưởng mắng."

Chung Ý ngơ ngác: "Tại sao?"

Cố Thanh Hoài tự giễu cười nói: "Cục trưởng nói anh không thực hiện nhiệm vụ, ngang nhiên không tuân theo mệnh lệnh của tổ chức."

Nghe có vẻ nghiêm túc, Chung Ý nói: "Anh phạm lỗi gì sao?"

Cố Thanh Hoài nhìn cô nhú mày, thản nhiên nói: "Bởi vì đạo diễn quay phim tài liệu nhất định phải cùng ăn, cùng ở với nhân vật chính, nhưng mà anh không ở cùng với em."

Hóa ra là vì việc này.

Nhiều khi, các nhà làm phim tài liệu và nhiếp ảnh gia cần phải sống cùng ăn cùng. Trước đây Chung Ý làm một bộ phim tài liệu về quý tộc tình d*ch nên đã sống chung với cô gái đó hơn hai năm.

Lúc này cô không muốn anh gặp rắc rối: "Anh không cần lo lắng đâu."

Cố Thanh Hoài mỉm cười, dùng đôi mắt đẹp nhìn cô giống như có thể khiến người ta bị mê hoặc: "Áp lực từ quan lớn, cấp trên đã lên tiếng thì có thể làm sao?"

Chung Ý không biết nên nói gì.

Cố Thanh Hoài đút hai tay vào túi quần, anh cúi đầu nhìn cô, dùng giọng điệu công việc nói: "Hay là đạo diễn Chung phối hợp chút đi?"

Tim Chung Ý đột nhiên đập nhanh mấy nhịp: "Phải phối hợp như thế nào?"

Cố Thanh Hoài nhìn vào mắt cô, nói từng chữ một: "Ở cùng với anh."

-

Thang máy dừng ở tầng chín, đèn kích hoạt bằng giọng nói bật sáng.

Cố Thanh Hoài mở cửa, giọng điệu thản nhiên nói: "Đạo diễn Chung, mời vào."

Khi họ mới chia tay, cô không khỏi nghĩ về nơi anh ở sau này, về cuộc sống mà anh sẽ trải qua như thế nào, về cách bố trí ngôi nhà ra làm sao.

Có cô chủ dịu dàng, đáng yêu nào dang tay ôm anh ngay khi anh đi làm về không?

Bây giờ cô đang ở nhà anh.

Căn nhà trống có tường trắng, sàn xám nhạt, chỉ có bàn ghế đơn giản và những đồ dùng cần thiết, không có hơi người,

không phải là nhà, chỉ là nơi ở.

Cố Thanh Hoài thấp giọng nói: "Trong nhà anh chỉ có một cái giường, tối nay em ngủ trong phòng của anh, anh ngủ trên sofa."

Tu hú chiếm chỗ chim khách thực sự không thích hợp, nhưng cô chưa kịp nói gì thì anh đã thu dọn chăn gối rồi ném lên ghế sofa.

Anh vẫn giữ thói quen còn sót lại từ thời quân ngũ, những chiếc chăn mỏng đơn giản đều được xếp vuông vức.

Cô đứng trước cửa phòng ngủ chính, đầu óc như ngừng hoạt động, phòng Cố Thanh Hoài đơn giản đến mức cô nhìn thoáng qua là có thể nhìn thấy rõ ràng, giá sách, bàn học, giường, tủ quần áo, gần như có đầy đủ mọi thứ.

Cố Thanh Hoài thấy cô vẫn còn bị kẹt tại chỗ liền hỏi: "Đạo diễn Chung, đang bị phạt đứng à?"

Nhìn qua giá sách của anh, Chung Ý hỏi: "Nếu em không ngủ được thì đọc sách được không?"

Cố Thanh Hoài không mẫn không nhạt trả lời: "Tùy em."

Anh đóng cửa đi ra ngoài, Chung Ý đứng đó hồi lâu vẫn không động đậy.

Căn phòng tràn ngập đồ đạc của anh, trong không khí tràn ngập mùi hương của anh, mọi ngóc ngách đều tràn ngập mùi hương của nơi anh sống, trong góc là một lâu đài chạm khắc bằng gỗ.

Cô không biết anh làm nó khi nào và muốn tặng nó cho ai.

Cố Thanh Hoài từ nhỏ đã thích tháo rời đồ vật, từ đồng hồ cơ khí cho đến các loại thiết bị điện, anh rất chịu khó tháo ra rồi lắp vào.

Cô từng nắm lấy cánh tay anh, làm điệu bộ nũng nịu: "Anh làm cho em một căn nhà nhỏ, một chiếc xích đu nhỏ trong khu vườn, còn có một chú mèo để phoir nắng..."

Gương mặt anh rạng rỡ: "Thù lao."

Cô tựa cằm vào cánh tay anh: "Anh muốn bao nhiêu?"

Chàng trai cúi đầu lại gần, cho đến khi chóp mũi chạm vào chóp mũi, đôi môi đặt xuống: "Thế này là được rồi."

Căn phòng tràn ngập hơi thở của anh, khiến cô chìm vào giấc ngủ yên bình.

Sau đám cưới của Triệu Tuyết Thanh, cô nghĩ mình sẽ không còn gặp lại anh nữa.

Giờ đây, cô đang ở trong phòng anh, như thể năm tháng xa cách đó chỉ là một giấc mơ.

Ánh mắt Chung Ý rơi vào tủ sách của anh, trong góc là cuốn sách giáo khoa toán lớp 10, cô thuận tay lật sang một trang, trong đó có bằng chứng cho thấy nam sinh và nữ sinh không chú ý đến giờ học.

--- Sau giờ học đi xem tôi chơi bóng không?

--- Cậu chú ý nghe giảng đi.

--- Lúc nào Tạ Lãm cũng có bạn nữ cùng bàn đến xem cậu ta chơi bóng.

--- Vậy tôi cũng sẽ đi.

Chỗ bạn nữ cùng bàn còn có chữ bị gạch đi, đó là "bạn"

Trên thực tế, Tạ Lãm luôn có bạn gái đến xem.

Thời cấp ba, Cố Thanh Hoài đi chơi bóng, cô ngồi ở bên ngoài sân, ôm đồng phục học sinh của anh trong tay và đọc thuộc lòng từ vựng.

Một cái bóng che trên đầu, đó là anh chơi được nửa trận đấu rồi bỏ chạy về phía cô.

Cô bối rối: "Sao cậu không chơi nữa?"

Chàng trai ngồi xuống bên cạnh cô: "Cậu không nhìn thì tôi chơi làm gì nữa."

Nhìn xuống cuốn từ vựng trong tay cô, anh hỏi: "Tôi không đẹp bằng mấy chữ này ư?"

Cô nghiêm túc nói với anh: "Không phải."

Cố Thanh Hoài không tin, chàng trai có khuôn mặt thanh tú trắng trẻo, khi yên tĩnh nhìn người, lông mi dài rủ xuống, đẹp đến nỗi khiến người ta đỏ mặt, tim đập nhanh không dám nhìn thẳng.

Khi anh nhìn cô từ khoảng cách gần, nhịp tim của cô bắt đầu tăng lên, cuốn từ vựng che mất nửa khuôn mặt của cô, chỉ để lộ ra đôi mắt, cô thì thầm: "Tôi muốn đợi cho đến khi ghi nhớ hết các từ vựng, sau đó..."

Cố Thanh Hoài cúi đầu nhìn cô: "Sao đó thì sao?"

"Sau đó..." Chung Ý mím môi, không nói nên lời.

Nhưng, đôi mắt đẹp của anh như thể có thể mê hoặc lòng người, khoảng cách rất gần, gần đến mức cô có thể ngửi thấy

mùi cỏ non thoang thoảng trên người anh, cô có thể nhìn thấy bóng của hàng mi dài trên đôi mắt của anh.

Vì vậy, cuốn sách chữ trong tay anh lại nhích lên một inch: "Sau đó thưởng cho mình được nhìn cậu."

Một câu nói giống như lời thổ lộ.

Nói xong lời này, Chung Ý có cảm giác như bị ánh mặt trời thiêu cháy.

Rất lâu sau đó, bên cạnh không còn một âm thanh nào nữa.

Chung Ý lặng lẽ nhìn lên, chỉ thấy anh đang nhìn xuống cô và mỉm cười.

Không nói thật, anh sẽ không vui.

Nói thật rồi thì anh lại cười.

Con người này bị làm sao vậy...

Cô bực mình, bản thân đã rơi vào bẫy của anh, không còn khí thế nữa: "Sao cậu lại cười?"

Cố Thanh Hoài đặt hai tay lên đầu gối, tựa cằm vào cánh tay, nghiêng đầu nhìn cô, lông mi mềm mại: "Cười mèò xấu hổ."

Mùa hè rất nóng, má cô cũng rất nóng, dáng vẻ đỏ mặt nhất định trông rất ngốc, rất ngớ ngẩn, rất buồn cười, nếu không anh sẽ không cười như vậy.

Chung Ý đẩy anh, ý bảo anh đừng nhìn cô nữa.

Khung xương của chàng trai rất cứng, nhiệt độ cơ thể truyền vào lòng bàn tay của cô.

Mà mắt anh cong lên, lông mi dài, giọng nói cười vang: "Mèo cào."

Cố Thanh Hoài khi cười trông đẹp trai khủng khiếp, đường nét trên khuôn mặt rất tinh xảo, khóe miệng cong cong mềm mại, trên người có một khí chất trẻ trung hấp dẫn.

Cô dứt khoát không để ý đến anh nữa, cầm cuốn từ vựng trong tay hướng lên trên che kín toàn bộ khuôn mặt, sao nhịp tim của cô có thể nhanh như vậy, bang bang bang, càng lúc càng to.

Đúng lúc này, cuốn sách trước mặt bị một bàn tay với các khớp xương rõ ràng kéo đi.

Trước mắt Chung Ýsáng bừng, không kịp chuẩn bị liền đụng phải đôi mắt đen sâu thẳm của anh, nụ cười nhẹ nhàng hơn cả gió và dịu dàng hơn cả nắng.

"Đừng che nữa." chàng trai anh tuấn nghiêng người, chăm chú nhìn cô: "Mèo đỏ mặt nhìn vẫn xinh."

Chương 10

DTV-EBOOK

Ngày hôm sau, trời vừa rạng sáng, tiệm bánh lâu đời vừa mới mở cửa.

Người đàn ông cao gầy bước vào cửa, anh mặc áo ngắn tay màu trắng, quần thể thao màu đen, đôi lông mày tuấn tú lạnh lùng như thuở niên thiếu.

Bà cụ có mái tóc hoa râm đang bận rộn bên trong dừng việc đang làm khi nhìn thấy anh: "Cháu lớn vậy rồi cơ à?"

Cố Thanh Hoài hơi nhướn mày lên, cười nói: "Bà còn nhớ cháu ạ?"

"Sao lại không nhớ?" Bà cụ cười nhìn anh: "Hồi cấp ba cháu còn trốn học đi mua đồ ăn vặt cho bạn gái mà."

Chớp mắt mười mấy năm trôi qua, thiếu niên đẹp trai lạnh lùng đã trở thành một người đàn ông tuấn tú.

Bà cụ mỉm cười và hỏi: "Vẫn mua bánh nếp nhân ngọt phải không?"

Loại bánh ngọt và đồ ăn nhẹ truyền thống có cái tên dễ thương, chỉ có cửa hàng lâu đời này mới có hương vị chính thống nhất.

Lớp vỏ bánh nếp bên ngoài mềm và dẻo, nhân bánh bên trong có hạt vừng, vị chua ngọt hòa quyện.

Cố Thanh Hoài gật đầu, cặp mắt xuống lộ ra vẻ dè dàng khó thấy: "Cô ấy kén ăn, nhờ bà cho thêm ít bánh táo đỏ và vừng ạ."

Đêm qua trời mưa suốt, Chung Ý cảm thấy trong người uể oải.

Cô không tắt đèn, mãi đến ba bốn giờ sáng mới ngủ.

Trong giấc mơ có người đến gần, cổ họng có mùi tanh, chân tay đau nhức.

Ngay khi người đó đưa tay về phía cô, cô giật mình tỉnh dậy từ cơn ác mộng.

Lồ ng ngực phập phồng dữ dội, hơi thở không đều, Chung Ý mở choàng mắt ra, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Căn phòng ngủ lạnh lẽo không có gì ngoài bàn làm việc, giá sách, giường, tủ quần áo và một lâu đài bằng gỗ trong góc.

Tủ quần áo không đóng kín, một dây đồng phục cảnh sát xanh nhạt và xanh đậm ngay ngắn nhắc nhở cô rằng đây là nhà của Cố Thanh Hoài.

Còn cô đang ở trong phòng ngủ của anh, ngủ trên giường của anh, không khí tràn ngập hương cỏ xanh trong lành giống như trên người anh.

Chung Ý cầm điện thoại lên và nhìn thời gian, chỉ mới sáu giờ rưỡi.

Có một tin nhắn chưa đọc từ người quen cũ, Ngụy Hàn, hỏi cô: [Dạo này cô thế nào?]

Cô cầm điện thoại di động đi vào phòng tắm, vừa rửa mặt vừa trả lời tin nhắn [Vẫn ổn].

Cô lại nhớ sắp đến ngày giỗ của em gái Ngụy Hàn, vì thế ngăn thêm dòng chữ [Nén bi thương].

Nguy Hàn đáp: [Lần này về tôi sẽ không đi nữa, có thời gian sẽ hẹn cô đi ăn.]

Cô trả lời: [Ừm.]

Cô thuận tay búi mái tóc dài hơi xoắn thành búi bằng kẹp tóc, mái tóc gãy rụng lười biếng và khuôn mặt lạnh lùng.

Cô mặc một chiếc áo sơmi cotton rộng thùng thình và quần sáng màu, thân hình mong manh gầy gò.

Sau khi rửa mặt xong, cha mẹ gọi video tới.

Điện thoại vừa kết nối, cô nở nụ cười giống như một đứa con gái ngoan: "Cha mẹ."

Trên màn hình, cha mẹ chen chúc trước ống kính, nếp nhăn trên khóe mắt càng ngày càng sâu: "Sao con lại sụt cân nữa rồi? Công việc bận quá à?"

Chung Ý lắc đầu: "Không ạ. Mà cha mẹ đó, lớn tuổi hết rồi, không cần cực nhọc như vậy nữa đâu, được không ạ?"

Mẹ cười nói: "Cha mẹ không cực đâu. À đúng rồi, trung thu con có về nhà được không? Từ tuần trước cha con đã lên kế hoạch nấu cái gì ngon ngon cho con rồi!"

Sau khi tốt nghiệp đại học, Chung Ý chưa bao giờ đón Trung thu ở nhà.

Khởi đầu của cô là một phóng viên tin tức, phải đi đến các địa điểm xảy ra lũ lụt, động đất, bão và lở đất.

Sau này, cô trở thành đạo diễn phim tài liệu với các chủ đề khó, tập trung vào những phụ nữ bị quấy rối tình d*ch.

Bây giờ lại thêm một bộ phim tài liệu khác về chi đội SWAT.

Chung Ý cảm thấy áy náy: "Con xin lỗi, năm nay có lẽ con vẫn không thể về được."

Cha ở trong màn hình mỉm cười đề nghị: "Hay là cha mẹ đến thăm con nhé?"

Cô gật đầu như gà mổ thóc, vô thức lộ vẻ trẻ con hiếm có: "Được ạ! Con sẽ dẫn cha mẹ đi chơi! Đi ăn đồ ăn ngon nữa."

"Nhân tiện..." Mẹ cô dịu dàng hỏi: "Tiểu Cố có thời gian không? Tết Trung Thu nó có được nghỉ không?"

Nụ cười của Chung Ý nhạt dần đi.

Năm đó hai người chia tay, Chung Ý cực kỳ đau khổ, sợ cha mẹ lo lắng nên cô phải một mình chịu đựng mọi cảm xúc.

Ba năm sau khi chia tay, cha mẹ cô vẫn chẳng hay biết gì, thậm chí còn bóng gió hỏi cô khi nào cô sẽ kết hôn.

Bên tai vang lên tiếng mở ổ khóa, ngay sau đó Cố Thanh Hoài đẩy cửa đi vào.

Cảnh sát trẻ tuổi mặc thường phục, áo đen quần đen tạo cho anh vẻ ngoài sắc sảo và lạnh lùng, anh đặt túi giấy bốc khói trên tay lên bàn ăn.

Anh bình thản liếc nhìn cô, rõ ràng không nhận ra cô đang gọi video, băng quơ nói hai chữ: "Ăn đi."

"Phải tiếng của Tiểu Cố không?" Giọng mẹ Chung Ý vang lên trong không gian yên tĩnh.

Chung Ý nhìn Cố Thanh Hoài, anh nhanh chóng phản ứng lại, hỏi Chung Ý: "Gọi video?"

Chung Ý gật đầu, đôi mắt sáng long lanh, tràn ngập cảm giác bối rối.

Trên đầu cô có một bóng đen che lấp, Cố Thanh Hoài đi tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Với lợi thế chiều cao, dù ngồi anh cũng cao hơn cô rất nhiều, vì muốn chào hỏi người lớn, anh nghiêng người gần cô hơn.

Chóp mũi cô tràn ngập hơi thở lành lạnh của anh.

Trên màn hình điện thoại xuất hiện khuôn mặt của tên cặn bã đẹp trai, khốn nạn đến không thể bắt bẻ, lúc này lại khá nghiêm túc: "Cháu chào chú dì."

Giọng mẹ Chung Ý có vẻ phẫn khích: "Tiểu Cố đang nghỉ phép à? Đã mấy năm rồi dì không gặp cháu! Trong bộ đội có vất vả, có mệt lắm không?"

Cố Thanh Hoài cup lông mi dài xuống, cười nói: "Cháu đã xuất ngũ rồi ạ, hiện tại đang ở đội SWAT của Cục Công an thành phố."

Giọng của cha Chung Ý vang lên: "Đã quen hết chưa? Gần đây cháu thế nào rồi? Con nhóc Chung Ý đó cũng không nói cho chúng ta biết!"

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng trả lời: "Do cháu bảo cô ấy đừng nói."

Tim Chung Ý không ngừng thắt lại, chặt đến phát đau.

Mẹ của Chung Ý mỉm cười: "Giờ là cảnh sát thì có thể gặp nhau mỗi ngày rồi phải không? Khỏi để Chung Ý ngày nào cũng nhớ cháu..."

Chung Ý hơi giật mình, nhanh chóng đổi chủ đề: "Mẹ, gần đây con đã nhận lời quay phim tài liệu. Chúng con ở cùng nhau vì anh ấy là một trong những nhân vật chính."

Cô sợ mẹ sẽ nói điều gì đó gây sốc: "Cha mẹ, đến giờ rồi, con phải ăn rồi đi làm đây ạ."

Giọng nói của cha mẹ trong video đều tươi vui: "Đi nhanh đi. Đợi đến Trung thu, Tiểu Cố cũng cùng đi ăn với chúng ta nhé!"

Cuộc gọi video đã kết thúc, bầu không khí trở nên im lặng.

Nụ cười Cố Thanh Hoài trên mặt nhạt đi, Chung Ý khẽ cau mày.

Cố Thanh Hoài là người đứng lên trước, lưng thon dài thẳng tắp, bờ vai rộng.

Chung Ý thấp giọng nói: "Đội trưởng Cố."

Giọng nói Cố Thanh Hoài lạnh lùng, không rõ cảm xúc, bình tĩnh hỏi cô: "Đạo diễn Chung có chuyện gì sao?"

Chung Ý giữ nét mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại như cuộn sóng trào: "Nếu cha mẹ em tới, có lẽ sẽ phải làm phiền anh..."

Anh đứng còn cô đang ngồi.

Ánh mắt anh tập trung vào cánh tay dưới ống tay áo ngắn, gân xanh xen lẫn những vết sẹo, vết cũ vết mới, vết sâu vết nông.

Ánh mắt Chung Ý sụp xuống, Cố Thanh Hoài thờ ơ đưa hai tay ra sau lưng: "Em nói đi."

Anh nhìn cô, đôi mắt phượng lạnh lùng như nhúng vào băng, tối tăm, lạnh lẽo, không phân biệt được vui giận.

Chung Ý cắn vào bên trong môi, chỉ cảm thấy mình như người xấu: "Chuyện chúng ta chia tay, em chưa nói với cha mẹ, nếu họ đến ăn Tết Trung thu, có thể sẽ làm phiền anh..."

Chung Ý không thể nói những lời tiếp theo.

Cố Thanh Hoài lại thản nhiên tiếp nhận, trong đôi mắt trong veo hiện lên vẻ giễu cợt: "Phiền anh đóng giả làm bạn trai của em?"

Chung Ý nghiêng đầu không nói gì, xem như là xác nhận.

Khóe miệng Cố Thanh Hoài nhếch lên, giống như nghe được một câu nói đùa, đi thẳng đến bàn ăn.

Chung Ý ngồi ở trên sofa không nhúc nhích, giọng điệu đã khôi phục bình tĩnh: "Em xin lỗi, em sẽ nói rõ ràng với cha mẹ."

Đồ ăn sáng đựng trong túi giấy được bày lên đĩa, những chiếc bánh ngọt sữa trắng mềm dẻo, món ăn cô thích nhất hồi cấp ba.

Không cần phải suy nghĩ cũng biết đó phải là nhân vùng và sơn trà.

"Đạo diễn Chung định tu tiên à?"

Hai người cách nhau gần hết phòng khách, đôi mắt mèo sáng màu của Chung Ý có hơi ươn ướt.

"Tới đây ăn đi." Cố Thanh Hoài lảng tránh ánh mắt của cô, cúi đầu thở dài, bốn chữ rơi vào trong không gian tĩnh lặng: "Anh hứa với em."

-

Suốt cả ngày, Chung Ý chỉ cảm thấy rất rối bời, sau đó tự ép buộc bản thân phải vui lên.

Cứ như thế đến lúc tan làm, nhưng cô không cảm thấy vui vẻ gì khi kết thúc một ngày.

Cô dường như đã vô tình gây ra rất nhiều rắc rối cho Cố Thanh Hoài, đầu tiên là quay phim tài liệu, sau đó ở lại nhà anh.

Bây giờ cô còn muốn anh hợp tác, đóng giả làm bạn trai cô trước mặt cha mẹ.

Chung Ý, mày đang đi quá xa, mày có biết không?

Dụ Hành hỏi: "Đạo diễn Chung, cô vẫn ở khách sạn một mình à?"

Chung Ý lắc đầu: "Bây giờ tôi ở nhà của đội trưởng Cố, vì quay phim tài liệu nên chúng tôi phải sống cùng nhau trong thời gian tới."

Giọng điệu có vẻ như giải quyết công việc chung của cô khiến các bạn trẻ trong đội đột kích chống khủng bố lập tức sửng sốt: "Wow!"

Chung Ý chẳng hiểu gì.

Trâu Dương còn nhớ rõ lời nói của Cố Thanh Hoài khi nghe tin chi đội chuẩn bị làm phim tài liệu: "Hãy bảo cô ta nằm mơ đi."

Thấy mọi người hiểu lầm, Chung Ý giải thích: "Do cục trưởng gây áp lực cho anh ấy. Nhất định phải để tôi ở nhà anh ấy, anh ấy không còn lựa chọn nào khác."

Rốt cuộc Trâu Dương cũng không thể nghe được nữa: "Còn lâu nhé! Chuyên gia EOD duy nhất trong thành phố, việc gỡ bom đều dựa vào anh ấy hết! Ai có thể làm gì được anh ấy chứ? Anh ấy không làm cục trưởng tức đến rút tóc giả là may lắm rồi."

"Đạo diễn Chung, cô hãy cẩn thận." Về mặt Dụ Hành rất nghiêm túc: "Tôi có lý do nghi ngờ rằng Cố Thanh Hoài có ác ý với cô."

Khỏe miệng Chung Ý hơi cong lên, thấp giọng nói: "Đúng là như vậy."

Đột nhiên, tiếng còi tập hợp khẩn cấp vang lên, báo hiệu một báo động mới.

Nhóm người vừa cười đùa trong nháy mắt đã thay mặc đồng phục chiến đấu, ủng chiến đấu, áo chống đạn, đồ dùng cảnh sát, cầm súng bắn tỉa chạy về phía con xe bọc thép màu đen.

Chung Ý xin chỉ thị: "Đội trưởng Cố, nhiệm vụ này có thể đi theo quay được không?"

Cố Thanh Hoài lạnh lùng nhìn cô một cái: "Không sợ à?"

Chung Ý gật đầu, lông mày bướng bỉnh.

Cố Thanh Hoài: "Vậy thì đi."

Trên đường đến hiện trường gây án, Cố Thanh Hoài báo cáo ngắn gọn với cảnh sát: "Một người đàn ông mang quả bom trên thắt lưng vào ký túc xá nữ, trong ký túc xá nữ có bốn cô gái, anh ta bắt con tin và đòi tiền chuộc."

Hai mươi phút sau chiếc xe đã đến hiện trường.

Do người đàn ông này cột một quả bom trên người, nếu thẹn quá hóa giận thì có thể kích nổ bất cứ lúc nào, vậy nên cảnh sát có mặt tại hiện trường đã giăng dây giới hạn, nhanh chóng sơ tán học sinh, giáo viên và quần chúng vây xem, vài người nhà của con tin đã có mặt ở hiện trường, khóc la thảm thiết.

"SWAT, các anh là SWAT, sao còn không lên đi?"

"Nếu con tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ đến gặp lãnh đạo của các anh để kiện!"

Một phụ huynh lo lắng đến mức túm lấy cổ áo Trâu Dương và đánh mạnh: "Cậu có nghe thấy không? Nhanh đi cứu người đi! Cậu có nghe thấy không?"

Dù sao Trâu Dương còn trẻ, nhút nhát, sợ xảy ra xô xát với quần chúng nhân dân.

Cố Thanh Hoài lạnh mặt kéo Trâu Dương ra phía sau mình, mặt mũi anh tuấn, ánh mắt hung ác: "Hành vi tấn công cảnh sát sẽ bị phạt tù lên đến ba năm."

Người đàn ông im lặng, Cố Thanh Hoài đặt tay lên vai Trâu Dương sắp xếp nhân lực: "Kế hoạch tác chiến sơ bộ là chia làm hai nhóm, một nhóm sẽ đi cùng người đàm phán thương lượng, tìm kiếm thời cơ thích hợp."

Trên gương mặt của anh không có nụ cười trêu chọc hay chế giễu như thường lệ, khuôn mặt anh tuấn, đường nét rõ ràng, trông rất nghiêm túc.

"Súc..." Cố Thanh Hoài liếc nhìn Chung Ý, đổi lời: "Nghỉ phạm đã dùng một chiếc giường và một cái bàn chặn cửa lại, anh ta ngồi dưới cửa sổ, lấy các cô gái ra làm tấm chắn, Dụ Hành không có cách nào để nhắm bắn."

"Xem xét việc anh ta mang theo một quả bom, tôi sẽ đu dây xuống bệ cửa sổ tầng sáu nơi anh ta ở và phá cửa sổ nếu cần thiết."

Chung Ý sợ hãi, màn đêm trong máy quay kéo dài vô tận.

Tên khốn đẹp trai đó có vẻ mặt điềm tĩnh, đôi mắt sau cặp kính đen trắng, lạnh lùng và sắc bén.

Cô muốn ghi lại toàn bộ thao tác này cho mọi người xem.

Hóa ra không phải lúc nào "dùng tính mạng để bảo vệ tính mạng" đều sẽ nhận được lòng biết ơn.

Camera theo dõi hành động của các thành viên đội SWAT, lúc sắp đến gần dây cảnh giới.

Bất thành linh, Chung Ý bị Cố Thanh Hoài cảnh sát chỉ huy tại chỗ chặn lại: "Em đang làm gì? Không muốn sống nữa à?"

Cố Thanh Hoài cau mày, trông cô lúc này thật dữ tợn, trong con ngươi đen nhánh tràn đầy tức giận.

Chung Ý không hề trốn tránh nhìn thẳng vào anh: "Em đi theo để quay."

Cố Thanh Hoài: "Lần này không được."

Chung Ý ngẩng mặt lên yêu cầu giải thích, cô thấy rõ phóng viên truyền hình đưa tin tại chỗ mà không ảnh hưởng đến việc thực hiện nhiệm vụ.

Cố Thanh Hoài cúi đầu mặc áo chống đạn, không thèm nhìn cô: "Quả bom trên người nghi phạm có thể nổ bất cứ lúc nào, anh không thể để ý đến em được."

Nó có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Vậy anh phải làm sao đây?

Lần này, anh cần phải leo từ trên cao xuống, thậm chí trên người còn không có bộ đồ EOD để "giữ thi thể toàn vẹn cho người gỡ bom".

Tim như thắt lại, Chung Ý không nói được lời nào.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, cô gái trước mặt này cúi đầu xuống, chớp mũi hơi ửng đỏ.

Giọng điệu vừa rồi của anh có phải gay gắt quá không?

Chuyên gia xử lý bom chưa bao giờ hoảng sợ trước sự sống và cái chết, lúc này lại ra lệnh bằng giọng lạnh lùng: "Trâu Dương, mang camera nhiệt tới đây!"

Trâu Dương: "Rõ!"

Chung Ý ngược mắt lên, nhìn thấy Cố Thanh Hoài đang cầm trên tay một thiết bị màu đen vô cùng tinh xảo, kích thước chỉ bằng một nửa chiếc điện thoại di động.

Anh thân nhiên giới thiệu với cô: "Camera nhiệt của đội SWAT cũng không thua kém gì ống kính của em đâu."

Chung Ý không hiểu nên Cố Thanh Hoài cởi mũ bảo hiểm chống đạn và cài camera vào thanh trượt của mũ bảo hiểm.

Đèn tín hiệu của camera nhấp nháy, cho biết camera đã được bật.

Tất cả những cảnh tiếp theo sẽ đến từ anh cảnh sát đặc biệt tiên phong vào sinh ra tử này.

Cố Thanh Hoài được trang bị đầy đủ súng đạn, cơ bản là bất khả xâm phạm.

Với trái tim đập mạnh trong lồng ngực, cô nhìn anh đội mũ bảo hiểm, đeo kính bảo hộ và nhìn cô lần cuối.

"Anh sẽ quay thay cho em, ra ngoài đây cảnh giới đợi anh."

Chương 11

DTV-EBOOK

Cố Thanh Hoài xoay người bước đi, gió cuốn tung mái tóc bay lộn xộn ở bên mặt của Chung Ý.

Cô nhớ lại một câu đã từng đọc, trong đó mô tả công việc của những người gỡ bom là mỗi lần gỡ bom chẳng khác nào một lần cô đơn tiến gần đến cái chết.

Ánh mắt Chung Ý dõi theo anh, tim cũng bị cuốn theo, không chớp mắt.

Tên khốn đó, lúc đầu còn thấy dáng người cao gầy cùng đôi chân dài, nhưng cuối cùng cả người anh hòa vào màn đêm dày đặc, không còn nhìn rõ nữa.

Chẳng bao lâu, một bóng người được vũ trang đầy đủ và sắc bén xuất hiện trên nóc tòa nhà ký túc xá cao hơn mười tầng.

Cùng lúc đó, Trâu Dương chuẩn bị chiến đấu, Dụ Hành khởi động mục tiêu ngắm bắn, Trần Tùng Bách đi cùng chuyên gia đàm phán để thương lượng với tội phạm.

Có tin tức từ phía trước: "Tội phạm không chịu mở cửa và không chịu đàm phán."

Bom trên người tội phạm có thể phát nổ bất cứ lúc nào, thời gian càng dài thì mức độ nguy hiểm càng lớn.

Không biết đã qua bao lâu, từ cửa sổ ký túc xá nữa đã phản chiếu một bóng người dựa lưng vào cửa sổ.

Nghi phạm quần quả bom quanh eo nghi ngờ có người ở phía sau cửa sổ, lần đầu tiên hấn ta lộ diện trước công chúng.

Trong đám đông vang lên một tiếng hét kinh hoàng, Chung Ý ngẩng đầu theo ánh mắt của mọi người xung quanh.

Ở độ cao hàng chục mét, người bình thường chỉ cần nhìn xuống là hai hàm răng sẽ lập cập vào nhau.

Cố Thanh Hoài trang bị đầy đủ quay lưng về phía dưới, dựa vào lực của hai chân nhanh chóng nhảy xuống, không do dự một giây nào.

Hóa ra việc vượt nóc bằng tường, ranh giới mỏng manh giữa sự sống và cái chết chỉ có trong phim ảnh lại đều là cuộc sống thường ngày của anh.

Nhưng lúc đó khi nghe anh huấn luyện mọi người trên sân tập - "Xuống chậm như vậy, đủ cho con tin chết mười lần", cô vẫn nghĩ anh thật tàn nhẫn.

Cố Thanh Hoài lao từ mái nhà xuống cửa sổ tầng sáu trong ba giây, bất ngờ đá vào kính và hướng về phía nghi phạm đang quần bom trên người.

Anh phải khống chế tên tội phạm khi hắn ta chưa chuẩn bị sẵn sàng, ngăn chặn hắn ta tức lên làm liều cho nổ bom.

Chỉ là ngay giây phút anh đập vỡ cửa sổ đột nhập vào, ngọn lửa bùng lên, khói đen cuộn cuộn---

Quả bom phát nổ.

Trong vòng vây, các thành viên đội SWAT ở chế độ chờ lao lên tầng sáu, các thành viên khác canh gác bên ngoài cửa ký túc xá xông vào.

Bên ngoài dây cảnh giới, toàn thân Chung Ý lạnh toát ngay tức khắc.

Trước khi xuất phát, anh vẫn bình thản nói "Anh sẽ quay thay cho em, ra ngoài đường đây cảnh giới đợi anh."

Giọng nói trong trẻo hơn cả gió đêm.

Vào lúc này có nhân viên y tế, cảnh sát và quần chúng vây xem, hiện trường rất hỗn loạn và ồn ào.

Cô đứng đó, toàn thân lạnh lẽo như đang chìm trong một vực nước sâu tĩnh lặng, mắt có thể nhìn, tai có thể nghe, miệng có thể nói, đầu óc trống rỗng.

Cố Thanh Hoài đâu rồi?

Cho đến khi tai cô nghe được một giọng nói du dương và lời cuốn: "Tư vấn tâm lý tốt cho các con tin để ngăn chặn chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương."

Đột nhiên Chung Ý quay người lại.

Cố Thanh Hoài liếc nhìn cô, bình thản giải thích với đồng nghiệp cảnh sát hình sự: "Quả bom là một thiết bị kích nổ mềm, nghi phạm chết ngay tại chỗ."

Anh cảnh sát hình sự vỗ vỗ vai Cố Thanh Hoài: "Chuyên gia vất vả rồi."

Cố Thanh Hoài cười nói: "Bớt bớt đi."

Bàn tay đang buông thõng bên hông của Chung Ý nắm chặt thành nắm đấm, móng tay ghim vào lòng bàn tay, cơn đau nhói đưa cô trở về thực tại.

Nếu Cố Thanh Hoài không khống chế tên tội phạm lúc hấn ta không hề hay biết, quả bom đã phát nổ.

Nếu anh bị tên tội phạm phát hiện khi đang nhảy từ trên cao xuống thì cả tên tội phạm và cảnh sát sẽ cùng chết...

Bộ đồ EOD chỉ giúp người gỡ bom giữ thi thể nguyên vẹn.

Khi xuất phát, anh không có phương pháp bảo vệ nào.

Cái lạnh lan tỏa khắp cơ thể theo dây thần kinh, đang hè mà tựa như giữa mùa đông.

Nữ đạo diễn từng đưa tin khi có dư chấn động đất bằng vẻ mặt không cảm xúc, giờ đây phải nghiêng răng nghiêng lợi để bản thân không mất bình tĩnh.

Chung Ý hỏi từng từ một: "Điều gì sẽ xảy ra nếu anh không đá ngã tên tội phạm khi nhảy từ trên cao xuống?"

Cố Thanh Hoài hơi nhướn mày, anh nói: "Chuyện có thể mà đã dọa em rồi à?"

Anh thoáng thấy vài đồng chí cảnh sát hình sự đang thu thập xác, máu thịt vẫn lẫn lộn của nghi phạm sau khi kiểm tra hiện trường.

Vì vậy, anh bước một bước, dùng cơ thể mình chắn hoàn toàn tầm nhìn của Chung Ý, khoảng cách giữa hai người đột nhiên trở nên rất gần.

Khuôn mặt Chung Ý không có chút máu, môi mím thành một đường cứng nhắc, đồng tử sáng màu phản chiếu bóng dáng anh.

Anh tháo camera trên mũ sắt chống đạn xuống, nhẹ giọng nói: "Xem video của chú cảnh sát của em quay có ổn không."

Chung Ý bướng bỉnh nói: "Anh chưa trả lời câu hỏi của em."

Cố Thanh Hoài mỉm cười, nhưng vẫn làm ra vẻ như một tên khốn nạn không quan tâm đến bất cứ điều gì: "Có lẽ là không thể giả vờ làm bạn trai của đạo diễn Chung được nữa."

-

Chi đội SWAT đang chuẩn bị cho Tết Trung Thu, trong những ngày nghỉ lễ càng bận rộn hơn.

Vì vậy, cha mẹ Chung Ý đã đến Trường Ninh vào cuối tuần trước Tết Trung thu.

Mười giờ sáng, Chung Ý đứng đợi ở lối ra, từ xa cô đã nhìn thấy mẹ mặc bộ váy cô mua cho, còn cha thì xách trên tay rất nhiều đồ đặc. Họ cũng đang tìm kiếm cô giữa đám đông, mũi cô đột nhiên cay cay.

Cô cúi người xuống định cầm bớt đồ, nhưng một bàn tay mảnh khảnh đẹp đẽ đã cầm chiếc vali trước cô một bước.

"Chú dì, đã lâu quá rồi chưa gặp ạ."

Cố Thanh Hoài mặc áo trắng quần đen, tóc ngắn để lộ lông mày, đẹp trai đến nỗi các cô gái đi ngang qua phải ngoái lại ngó nhìn.

Đã nhiều năm không gặp, mẹ Chung Ý nhìn anh: "Con ngoan, mấy năm nay ở trong quân ngũ chắc đã phải chịu khổ nhiều lắm phải không?"

Cố Thanh Hoài cười: "Không ạ, cháu vẫn rất tốt."

Chung Ý ôm lấy cánh tay mẹ: "Sao cha lại mang nhiều đồ thế?"

Mẹ Chung cười nói: "Đơn vị của cha con phát bánh trung thu trái cây. Ông ấy nói con gái ông ấy thích đồ ngọt."

Bữa trưa diễn ra tại một biệt thự ngoại ô độc đáo với những hòn non bộ và dòng nước chảy đầy cây xanh.

Cố Thanh Hoài ngồi ở bên cạnh bề trên, khuôn mặt không chê vào đâu được, khóe miệng luôn mỉm cười, lông mi dài rất đẹp.

Anh hỏi: "Chú, dạo này chân chú còn đau không?"

Cha của Chung Ý thở dài và nói: "Vẫn như vậy, không sao đâu."

Mẹ Chung Ý lại hỏi: "Gần đây mẹ cháu thế nào rồi? Dì nhớ sức khỏe của bà ấy không tốt lắm, phải chăm sóc cẩn thận."

Cố Thanh Hoài khẽ nói: "Bà ấy đi hưởng thụ cuộc sống rồi."

Chung Ý cụp mắt xuống cho đến khi người phục vụ bưng đồ ăn lên, một bàn tay xương gân rõ ràng đẩy chiếc bánh nếp đường đỏ tới trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu lên, nhưng người đó không nhìn cô, anh đang tươi cười nói chuyện với cha mẹ cô, dáng vẻ lịch lãm, khiêm tốn và rất hấp dẫn.

Cô gắp một miếng lên ăn chậm rãi, cảm nhận được vị đắng.

Nếu ba năm trước cô không gọi điện chia tay thì tất cả sự ấm áp bây giờ sẽ không phải là ảo ảnh.

Mẹ Chung Ý nhìn qua nhìn lại giữa hai người.

Họ từng thích ngồi một bên, nắm tay nhau khi ăn, bị phát hiện sẽ cười mà vẫn không chịu buông.

Bà nắm lấy tay Chung Ý, dùng giọng dịu dàng hỏi: "Nói cho mẹ biết, các con sao vậy? Có phải cãi nhau gì không?"

Cha Chung Ý đặt đũa xuống, cha mẹ là người hiểu rõ con gái mình nhất

Chung Ý là người sống nội tâm, thích giữ mọi chuyện trong lòng, không giỏi ăn nói và không giỏi giao tiếp với người khác.

Đến năm lớp 9, cha mẹ chuyển cô sang trường khác, khi cô về nhà nghỉ lễ, con người cô thay đổi hoàn toàn, cô không nói chuyện với người khác, không chịu giao tiếp.

Khi được hỏi, cô luôn nói mình vẫn ổn nhưng chưa bao giờ nhắc đến bạn bè.

Mãi đến cấp ba, cô con gái lìm lìm mới bắt đầu thi thoảng nhắc đến tên một chàng trai---

"Mẹ của Cố Thanh Hoài mang cơm tới cho con rồi."

"Bài thi lần này tốt, có thể là do Cố Thanh Hoài từng giảng đề này cho con."

"Cố Thanh Hoài hẹn con ở KFC làm bài tập, con đi đây cha mẹ."

Cha Chung hỏi: "Chung Ý có chỗ nào làm chưa tốt sao?"

Đôi mắt lạnh lùng băng bĩnh của Chung Ý hiển nhiên đang hoảng sợ và bối rối, cô vô thức nhìn Cố Thanh Hoài bên cạnh.

Cố Thanh Hoài hơi cup mắt xuống, sống mũi thẳng tắp, không còn vẻ ngây ngô, đường nét trên khuôn mặt cũng sắc sảo hơn.

"Là lỗi của cháu, làm cô ấy không vui."

Mẹ của Chung Ý nói: "Chung Ý nhút nhát, xảy ra chuyện nếu không hỏi nó thì nó cũng sẽ không nói gì. Cháu hãy rộng lượng với nó nhé."

Cố Thanh Hoài cup mi xuống nên nhìn không thấy rõ cảm xúc, khóe miệng hơi cong: "Cô ấy rất tốt, do cháu không tốt ạ."

Chiếc bánh nếp đường đỏ trong miệng Chung Ý có vị đắng, lòng cô cũng nhăn thành quả óc chó.

Từ đầu đến cuối, anh không hề có lỗi.

Cô mới là kẻ khốn nạn bạc tình bạc nghĩa.

-

Buổi chiều, Chung Ý dẫn cha mẹ đi tham quan danh lam thắng cảnh, Cố Thanh Hoài cũng đi cùng.

Mẹ muốn sáng mai đi chùa cầu phúc nên sẽ ở gần đó qua đêm.

Tuy nhiên trong dịp nghỉ lễ Trung thu, khách sạn đã kín phòng, phòng tiêu chuẩn chỉ có hai phòng giường đôi.

Chung Ý mở ứng dụng di động: "Để con tìm xem những khách sạn khác."

Mẹ cô ngăn lại: "Muộn rồi, chúng ta ở lại đây đi. Mẹ và cha con sẽ ở chung một phòng, con và Tiểu Cố sẽ ở chung một phòng."

Chung Ý sửng sốt, nhưng mẹ lại nhìn bằng ánh mắt "Cha mẹ rất cởi mở" rồi đưa thẻ phòng cho cô.

Cô còn đang định nói gì đó thì Cố Thanh Hoài đã cầm lấy thẻ phòng, ầm áp nói: "Chú dì nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Sau khi mở cửa, Chung Ý đứng ở cửa, giống như một học sinh bị phạt phải đứng.

Sắc mặt Cố Thanh Hoài lạnh lùng, khóe miệng không có ý cười, dáng vẻ hoàn toàn khác với lúc ở trước mặt cha mẹ.

Anh nói vừa lạnh nhạt vừa vô lại: "Đừng lo, anh sẽ không làm gì em đâu."

Cửa đóng chặt, không khí loãng đến mức ngột ngạt, cô nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi vì phải phiền anh ở chung phòng với em."

Cố Thanh Hoài nghiêng người tựa lưng vào tường. Anh mặc áo trắng quần đen trông cấm dục mà tuần tú, rõ ràng là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm.

Anh cúi đầu hờ hững nhìn cô, dáng vẻ cau mày vừa đẹp trai lại hung dữ: "Xin lỗi là câu nói cửa miệng của đạo diễn Chung hả?"

Chung Ý nói cảm ơn với anh: "Không phải, hôm nay thực sự làm phiền anh rồi."

Cô phiền bạn trai cũ giả vờ làm bạn trai mình, phiền anh phải đi cùng cha mẹ, phiền anh đến tận giờ này rồi mà vẫn phải ở cùng phòng với cô.

Nếu đổi lại là cô...

Cô sẽ không quay phim tài liệu, sẽ không cho anh ở nhà mình, càng không thể giả vờ làm bạn trai bạn gái với anh.

Vì chính cô đang nhờ giúp đỡ, chỉ có một chiếc giường nên đương nhiên cô không thể để anh ngủ trên sàn được.

Chung Ý tìm trong tủ một bộ chăn đệm dự phòng, dứt khoát dọn một chỗ ngủ trên sàn nhà.

Cô lấy một cái gối trên giường xuống: "Em ngủ dưới sàn, anh ngủ trên giường."

Cố Thanh Hoài thế nào cũng được, mang khuôn mặt đẹp trai cận bã, vô cảm dùng ánh mắt tra tấn cô.

Chung Ý cup mắt xuống, tim đập nhanh muốn bỏ chạy nên cắn răng đi vào phòng tắm trước.

Sau khi tắm rửa đơn giản, Chung Ý nằm xuống, Cố Thanh Hoài tắt đèn.

Tầm nhìn của cô đột nhiên tối sầm, ngón tay vô thức nắm chặt chăn bông.

Cô đã ba năm đi ngủ không tắt đèn, nhịp tim đập nhanh nhưng dần dần bình tĩnh lại.

Bởi vì hơi thở của anh ở bên tai, mùi hương của anh ở trong không khí, yên tĩnh lại chữa lành giống như một liều thuốc an thần.

"Cố Thanh Hoài."

"Ừm."

Giọng cô vang lên nhẹ nhàng trong không gian im lặng.

Có lẽ vì không nhìn thấy nên giọng cô không run.

"Cảm ơn anh."

Cố Thanh Hoài tựa đầu vào cánh tay, thản nhiên hỏi: "Cảm ơn cái gì?"

Căn phòng tối om, nhưng ánh trăng soi sáng nét mặt anh, đen trắng rõ ràng.

Ánh mắt họ chạm nhau, im lặng quấn lấy nhau, nhịp tim đột nhiên bắt đầu đập không thể kiểm soát.

Chung Ý là người đầu tiên nhìn đi chỗ khác.

Cảm ơn anh không một lời chê trách dù đã chia tay mấy năm.

Cảm ơn anh đã phối hợp giữ thể diện cho cô đến tận bây giờ.

"Không cần phải cảm ơn, vì nhân dân phục vụ mà thôi."

Trong giọng nói của Cố Thanh Hoài vẫn có vẻ không quan tâm như thường lệ.

Chung Ý thậm chí có thể tưởng tượng khoe miệng anh hơi nhếch lên, đầy giễu cợt.

Ánh trăng như nước chảy, gió thổi qua đường như có tiếng tích tắc.

Ba năm trước, chính cô đã gọi cho anh.

--- Cố Thanh Hoài, chúng ta chia tay đi.

Một lúc lâu sau, đầu bên kia điện thoại anh thấp giọng hỏi: "Trong lòng em không còn có anh nữa à?"

Chung Ý nhắm chặt mắt lại, có anh ở đây làm sao cô có thể ngủ được.

Trong bóng tối, giác quan của cô trở nên cực kỳ nhạy cảm, Cố Thanh Hoài dường như đang nhìn cô.

Đôi mắt cô nhắm chặt, nhịp tim đập nhanh, thậm chí cô còn vô thức muốn nín thở.

Cô nghe thấy anh đứng dậy.

Cố Thanh Hoài xuống giường, đi tới gần cô sau đó cúi người xuống.

Bóng anh rủ xuống, hơi thở của anh phả vào má cô.

Một giây tiếp theo, anh hành động bất thành lời, cô đang ngủ trên sàn nhà thì được anh bế lên.

Động tác của Cố Thanh Hoài rất nhẹ nhàng như sợ đánh thức cô.

Vòng tay của anh quen thuộc và ấm áp, hơi thở của anh tràn ngập mùi hương sữa tắm sạch sẽ và sảng khoái.

Đó là hơi thở mà cô quyến luyến nhất.

Trước đây khi họ còn ở bên nhau, lúc được anh ôm, cô luôn thích áp má mình vào cổ anh và hít một hơi thật sâu.

Sau đó anh cười và ôm sau cổ cô: "Mèo làm nũng à?"

Bộ đồ ngủ mùa hè mỏng đến mức nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo ngấm vào, ngay cả trái tim cô cũng treo lơ lửng, nhịp đập rề rắt.

Cố Thanh Hoài từng bước bế cô đến bên giường, trong lúc anh nghiêng người, lưng cô rơi vào trong chăn bông mềm mại.

Ngay lập tức trái tim cô co rút lại, gần như ngừng hô hấp.

Cố Thanh Hoài tự giấu cười, âm thanh lạnh lùng rơi vào trong không khí yên tĩnh.

"Chung Ý, chỉ mình em mới có thể bắt nạt anh như vậy."

Tác giả có lời muốn nói:

Vụ án dựa trên thực tế.

Chương 12

DTV-EBOOK

Năm đó khi Cố Thanh Hoài mới gia nhập Lực lượng Cảnh sát Vũ trang, hai người cách nhau hơn nửa đất nước, mất ba bốn tiếng ngồi máy bay, hơn hai mươi tiếng đi tàu hỏa.

Dịp Trung Thu, anh nói sẽ dẫn cô đi xem pháo hoa. Qua video, cô gái nhỏ mắt sáng rực, cười tươi nhìn anh.

Anh hỏi: "Vui thế à?"

Cô gật đầu, ánh mắt trong veo, nghiêm túc nói: "Có thể gặp anh nên em rất vui."

Anh mỉm cười: "Nhớ anh đến thế ư?"

Ngay lập tức cô đỏ mặt, nhưng vẫn cụp mắt xuống và gật đầu.

Anh kê sát vào, nói nghiêm túc: "Nhớ anh làm gì? Nhớ anh hôn em hay nhớ anh ôm em?"

Mặt cô gái đỏ bừng như sắp bị bỏng, sau đó cô nhìn anh, thành thật nói: "Nhớ hết."

Tổng cộng chỉ có ba ngày nghỉ phép.

Vì muốn tiết kiệm thời gian đi đường, Chung Ý mới bắt đầu đi làm, không nỡ mua quần áo có giá 100 tệ để tiết kiệm mua vé máy bay.

Nhưng khi cô xuống máy bay chuyển sang xe buýt để đi đến nơi quân đội đóng quân, đột nhiên quân đội ban hành lệnh khẩn cấp---

Kẻ buôn m@ túy mà họ theo dõi suốt nửa năm bất ngờ nhập cảnh vào dịp Trung thu năm nay.

Khi anh gọi cho Chung Ý, cô vui vẻ nói với anh: "Còn mười phút nữa là em đến nơi rồi."

Anh nói có nhiệm vụ khẩn cấp, phải lên đường ngay nên họ không thể gặp mặt được. Cuối cùng, anh lại thì thầm nói xin lỗi.

Bên kia điện thoại im lặng vài giây, sau đó giọng nói dịu dàng của cô lại vang lên: "Bảo vệ tổ quốc của chúng ta, chú bộ đội vất vả quá!"

Cô mỉm cười rồi an ủi anh: "Không sao đâu mà, em mang theo rất nhiều đồ ăn ngon, để lại ở trạm gác cho anh được không?"

Anh không nói lời nào, cô lại lên tiếng: "Anh yên tâm, không có anh ở đây thì em cũng ra ngoài chơi một mình được, một mình đi xem pháo hoa. Anh nhớ cẩn thận khi làm nhiệm vụ nhé!"

Xe quân sự chạy ra khỏi doanh trại quân đội, từ xa anh đã nhìn thấy cô xuống xe.

Cô đứng bên đường như một đứa trẻ bị bỏ rơi, lấy mu bàn tay lau nước mắt.

Sau đó, Triệu Tuyết Thanh nói với anh rằng Chung Ý đã không ra ngoài chơi vào dịp Trung thu năm đó.

Cô hủy vé khứ hồi, mua một ghế cứng trên tàu, dành cả kỳ nghỉ để đi đường.

-

Cha mẹ Chung Ý chỉ dành một cuối tuần ở Trường Ninh.

Chia tay cha mẹ, Chung Ý cảm thấy như có đám mây đen trong lòng, nếu không cẩn thận, trời sẽ mưa.

Đêm hôm đó, ánh trăng lạnh lẽo, không khí im lặng, câu nói "Chung Ý, chỉ có em mới có thể bắt nạt anh như vậy" khiến trái tim cô đau thắt.

Cô không biết mình nên làm gì.

Nếu ngay từ đầu cô biết chuyên gia gỡ bom không lộ rõ danh tính là Cố Thanh Hoài thì cô sẽ không bao giờ nhận công việc này.

Sau đó, mọi chuyện bắt đầu vượt quá tầm kiểm soát, thậm chí cô còn chuyển đến nhà anh rồi đề nghị anh phối hợp với mình để lừa dối cha mẹ.

Chung Ý vốn là người sống nội tâm, ít nói, sau lần đó cô lại càng trầm mặc hơn.

Thỉnh thoảng ánh mắt Cố Thanh Hoài liếc nhìn cô, mái tóc và đôi mắt của Chung Ý đều có màu nhạt, nước da trắng bệch như người bệnh, môi không nở nụ cười, trong lòng đầy tâm sự, tách biệt với mọi người.

Chớp mắt một mùa thu lại đến.

Hôm nay là thứ bảy, tại khu danh lam thắng cảnh của thành phố Trường Ninh sẽ diễn ra màn bắn pháo hoa quy mô lớn.

Với tư cách là đội đột kích chống khủng bố, đội của Cố Thanh Hoài được yêu cầu tham gia tuần tra an ninh và ngăn chặn tội phạm.

Cố Thanh Hoài được trang bị sẵn sàng, trên tay cầm súng trường, thêm cả súng lục.

Chung Ý nhin không được nên hỏi: "Anh không về nhà thăm dì hả?"

Cố Thanh Hoài đang kiểm tra súng trên tay nổi rõ gân xanh, nghe cô hỏi vậy, anh dừng lại một chút rồi nói: "Mấy ngày nữa."

Chung Ý mím môi: "Em cũng muốn đi thăm dì, nhớ gọi em đi cùng nhé."

Cố Thanh Hoài thản nhiên đáp lại.

Chung Ý rất thích mẹ của Cố Thanh Hoài.

Hồi cấp 3, bà ấy đến trường đưa đồ ăn cho Cố Thanh Hoài thì luôn làm thêm một phần cho cô.

Cô nhớ trong kỳ nghỉ hè sau kỳ thi đại học, hai người lúc nào cũng dính lấy nhau, cười đùa và trêu chọc cho đến khi trời tối.

Cố Thanh Hoài đưa cô về nhà, anh ép cô vào hành lang, hai tay ôm mặt cô, cúi đầu. Cả kỳ nghỉ hè, chàng trai hôn cô càng ngày càng thuần thực.

Mẹ của Cố Thanh Hoài tình cờ bắt gặp họ khi đang dắt xe đạp sau giờ làm về.

Cố Thanh Hoài cười ôm khuôn mặt đỏ bừng của cô vào lòng, bà ấy nói một câu trêu chọc: "Mẹ không nhìn thấy gì cả."

Đầu cô ong ong, tâm trí trống rỗng, cô khẽ chào "Cháu chào dì", lông mi của cô run lên vì căng thẳng.

Sau đó, cô giống như một con ốc sên nhỏ, lặng lẽ thu mình lại phía sau Cố Thanh Hoài cao lớn.

Cố Thanh Hoài quay đầu, cười gian nhìn cô xấu hổ, đôi mắt anh sáng ngời, đẹp đến suýt chút nữa đốt cháy mắt cô.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh ôm cô vào lòng, thản nhiên đẩy cô đến trước mẹ anh.

"Mẹ ơi, con dâu của mẹ này, có đáng yêu không?" Giọng nói của chàng trai trong trẻo, nét mặt tươi sáng nhưng lại khiến cô đỏ mặt.

Chung Ý cực kỳ xấu hổ nhưng lại nhìn thấy dì cười rạng rỡ với mình: "Ôi đáng yêu quá, cô bé hẹn hò với con đúng là phí phạm."

Chung Ý chớp mắt, bà ấy đã giải cứu cô khỏi vòng tay của kẻ xấu Cố Thanh Hoài.

Mẹ anh ôm vai cô bước về nhà, trong người mang theo sự dịu dàng hiền hậu của người mẹ: "Ở lại ăn tối nhé, dì sẽ làm món cá chua ngọt cho cháu ăn. Thằng nhóc hư đó hay bắt nạt cháu lắm đúng không?"

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Cố Thanh Hoài hai tay ôm túi đang từ trên bậc thang đi lên, phía sau là cả mùa hè và một dải ngân hà rực rỡ.

Năm đó, họ vừa hoàn thành kỳ thi đại học.

Chung Ý thực sự muốn kết hôn với Cố Thanh Hoài vào ngày hôm đó.

-

Vào lúc sáu giờ tối, chỉ còn hai giờ trước khi bắn pháo hoa, lực lượng đột kích chống khủng bố đã có mặt.

Trâu Dương: "Đội trưởng, nhìn xem, người quen cũ kìa!"

Cách lối vào của danh lam thắng cảnh không xa, cảnh sát chống lừa đảo của văn phòng thành phố đang quảng bá ứng

dụng Trung tâm chống lừa đảo quốc gia, bên cạnh họ có một mã QR rất lớn nhưng rất ít người đến tải xuống.

Chung Ý nhìn sang thì thấy cảnh sát chống lừa đảo thoát nhìn còn rất trẻ, có lẽ mới tốt nghiệp học viện cảnh sát, vì để quảng bá mã QR nên anh ta đang bị các cô gái trêu chọc nhưng chẳng có tác dụng gì. Cô nhìn mà cũng thấy lo lắng.

Ở bên cạnh cô, Cố Thanh Hoài vui vẻ, nhếch môi cười khi nhìn thấy đồng nghiệp đổ mồ hôi đầm đìa vẫn không đạt được KPI của mình.

Trai hư.

Trên đường phố khu du lịch đông đúc, Cố Thanh Hoài trang bị đầy đủ, đội mũ bảo hộ, mặc đồ tập, đi ủng chiến đấu, chiều cao vượt trội và đôi chân dài khiến mọi trang phục như đều trở thành giá treo đồ, thu hút ánh nhìn của các cô gái đi qua.

Cảnh sát chống lừa đảo Tiểu Lưu chợt nhớ rằng các đồng nghiệp bên thành phố khác đã thành công với hoạt động quét mã QR, cho phép sờ chớ cảnh sát miễn phí.

Đột nhiên phúc đến thì lòng cũng sáng ra, anh ta nghĩ ra một kế hoạch, khi không còn cách nào khác, anh ta buộc phải mặt dày hơn---

Không phải có đội trưởng đội SWAT chống khủng bố ở đây sao?

Không phải là EOD có kinh nghiệm về phá dỡ bom mìn à?

Biệt danh là "Cố Diêm Vương" không phải à?

Mặc kệ! Anh ta phải làm được bằng bất cứ giá nào!

Tiểu Lưu đội chống lừa đảo sốc lại tinh thần và cầm loa lên: "Quét mã QR của APP Trung tâm chống lừa đảo quốc gia để có cơ hội chụp ảnh với chú cảnh sát SWAT! Mỗi người chỉ được chụp một ảnh! Nếu muốn chụp thêm ảnh, hãy mời bạn bè và người thân tải APP Trung tâm chống lừa đảo quốc gia!"

Anh ta hét lên đến cuối, phấn khích đến mức vỡ cả giọng.

Cố Thanh Hoài tức giận, giơ tay vỗ vào gáy anh ta một cái, cau mày nói: "Cậu nh ỏ người mà gan lớn nhỉ?"

Trâu Dương trừng mắt: "Tiểu Lưu chống lừa đảo lớn gan quá, về rồi sẽ phạt cậu sau!"

Trần Tùng Bách nghiêng đầu: "Anh em chúng tôi sẽ không làm ra chuyện xấu hổ như vậy đâu."

Dụ Hành cau mày: "Đội trưởng, chúng ta không phải linh vật, không thể chụp ảnh cùng người lạ!"

Chung Ý ở phía sau máy quay không khỏi bật cười.

Khi cô cười, mọi cảm giác lạnh lùng và xa cách đều biến mất, đôi mắt và khóe miệng cong lên như một mèo con. Cô vốn có mắt ngọc mày ngài, bây giờ cô lại càng xinh đẹp hơn giống như không cùng thế giới với những người khác.

Cố Thanh Hoài lạnh lẽo nhìn cô một cái, lời từ chối đến cửa miệng biến thành chữ "Được".

Các cô gái và chàng trai trong đội đột kích chống kh ủng bố nghi ngờ nhân sinh, cùng nhìn về phía đội trưởng. Họ chỉ thấy Cố Thanh Hoài cụp mắt nhìn đạo diễn Chung đang mỉm cười, họ chưa bao giờ thấy sự dịu dàng đó.

Vào lúc này, cô gái đầu tiên đến quét mã và tải APP xuống đã rụt rè đứng cạnh Cố Thanh Hoài được vũ trang đầy đủ.

Nếu không phải anh mặc đồng phục cảnh sát, nếu không phải anh là cảnh sát, chắc chắn bây giờ anh sẽ lạnh lùng hất tay bỏ đi. Tuy nhiên chuyên gia gỡ bom đang trong giờ làm việc, anh rất có ý thức trách nhiệm phục vụ nhân dân.

Cố Thanh Hoài kéo mặt nạ xuống, chỉ lộ ra một đôi mắt có lông mi dày sau cặp kính bảo hộ, mặt vô cảm ra hiệu cho cô bé đứng cạnh mình. Anh đeo găng tay đen, không quên ấn đầu súng trường xuống để tránh bắn nhầm.

Các cô gái, chàng trai trong đội SWAT chống kh ủng bố miệng nói không muốn nhưng hành động rất thành thật. Họ nói không chụp ảnh, nhưng ngay khi máy ảnh chĩa vào phía họ, họ ngay lập tức tạo dáng hành động, dáng vẻ không tình nguyện, rõ ràng là bị ép buộc nhưng cũng rất nghiêm túc và hoạt bát, vô cùng dễ thương.

Chung Ý hiếm khi có cảm giác vui vẻ, đôi mắt mèo trong sáng cong lên như trăng lưỡi liềm. Cô giống như một đứa trẻ tham gia cuộc vui, cầm lấy đồng điện thoại di động: "Để tôi chụp cho mọi người."

Hiệu suất chống lừa đảo của Tiểu Lưu đã tăng vọt: "Này, cô bé mặc váy trắng đó, bạn vẫn chưa quét mã QR! Quét xong mới được chụp hình đó biết không?"

Cô bé cười toe toét: "Xin lỗi, xin lỗi, anh ấy đẹp trai quá!"

Cảnh sát chống lừa đảo Tiểu Lưu: "Đây là cảnh sát thuộc chi đội SWAT của chúng tôi, bộ mặt của Cục Công an thành phố. Nào, nào, đừng chỉ có mà mê trai, nhanh quét mã đi."

Cô bé chạy tới quét mã QR và hào hứng hỏi: "Quét mã có thể chụp ảnh. Làm sao mới có được thông tin liên hệ?"

Chống lừa đảo Tiểu Lưu: "Cái này không được, nào, người tiếp theo!"

Đôi mắt của Chung Ý sáng lên, khóe miệng cong lên như vòng cung cầu vồng sau một ngày mưa.

Cô điều chỉnh ống kính, quan sát anh qua màn hình. Hôm nay, bộ đồng phục của tên khốn đẹp trai quá phẳng phiu và đẹp đẽ, may mắn là anh được trang bị đầy đủ chỉ để lộ một đôi mắt. Nhưng anh chỉ cần đôi lông mày đen sắc bén, đôi mắt phượng lạnh lùng nhướn lên đầy vẻ áp bách cũng đủ hấp dẫn rồi.

Giây tiếp theo, cô bắt gặp ánh mắt của Cố Thanh Hoài trong ống kính.

Đôi mắt phượng đầy hung ác đó đang cố cong lên.

Băng tuyết tan chảy.

Hơi thở cô ngừng lại, tim đập không đều, cô nhanh chóng nhấn nút chụp.

Khoảnh khắc tiếp theo, máy ảnh trên tay chuyển hướng, không dám chỉ tập trung vào anh.

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, nhìn về phía Chung Ý ở phía sau máy ảnh.

Cô đang mỉm cười, lông mày cong lên, đã lâu rồi anh không thấy như vậy.

Sau đó anh nghĩ rằng vì hiếm thấy cô cười nên anh sẽ khiến cô cười lâu hơn.

Đêm đó, đạo diễn phim tài liệu Chung Ý bận rộn chụp ảnh tập thể với mọi người, một chuyên gia xử lý bom Thần cảnh giết Thần, Phật cảnh giết Phật như Cố Thanh Hoài đã nghiêm túc đóng vai con người trong bức ảnh tập thể.

Sau khi xong nhiệm vụ, Chung Ý cúi đầu xem ảnh trong máy ảnh. Một bóng đen rơi xuống đầu, cô ngẩng đầu lên, nụ cười trên môi rơi vào trong mắt Cố Thanh Hoài.

Anh thản nhiên hỏi cô: "Em chơi vui không?"

Chung Ý hít một hơi thật sâu.

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa, khoảnh khắc tiếp theo ánh mắt anh chạm tới một nơi, âm thanh "bang, bang, bang" ngoài dự kiến nổ tung trong tai anh, sau đó đám đông ồ lên hoan hô, bầu trời đêm rực sáng, tầm nhìn đột nhiên trở nên sáng sủa.

Bảy năm trước, Chung Ý lặn lội nửa vòng đất nước mà không kịp xem pháo hoa. Pháo hoa nở rực rỡ trên đầu phản chiếu trong đôi mắt sáng màu của Chung Ý biến thành một nụ cười tươi sáng mừng rỡ.

Sau khi xem pháo hoa, cô không khỏi ngăm nhìn khuôn mặt nghiêng của anh dưới bầu trời đầy sao.

Cố Thanh Hoài đứng cạnh cô, cởi mũ chống đạn, lặng lẽ nhìn bầu trời đêm. Nếu anh để khuôn mặt như vậy khi chụp ảnh nhóm, hậu quả có thể rất thảm khốc.

Ánh mắt cô dõi theo sống mũi của anh, từ quai hàm sắc sảo đến khóe miệng hơi nhếch lên của anh. Cô mơ hồ nhớ đến cái chạm nhẹ nhàng mê hoặc, đồng thời nhớ đến nụ cười dịu dàng của anh khi cô chủ động dâng hiến nụ hôn, nhớ đến khi anh giữ sau đầu cô và hôn nồng cháy.

Lúc này Cố Thanh Hoài cúi đầu nhìn cô, đôi môi xinh đẹp mấp máy. Có quá nhiều tiếng ồn lọt vào tai cô đến nỗi cô không thể nghe thấy giọng nói của anh, nhưng cô có thể đọc được khẩu hình miệng của anh.

"Cuối cùng em cũng cười rồi."

-

Từ chiều đến tối, Chung Ý bận rộn chụp ảnh cho mọi người, vui vẻ không chê việc gì, hoàn toàn quên mất việc chưa ăn tối.

Khi về đến nhà cũng đã mười giờ tối, cô đói đến mức buông máy ảnh xuống, mở ứng dụng mua mang về, chủ động hỏi Cố Thanh Hoài: "Em đặt đồ ăn, đội trưởng Cố muốn ăn gì?"

Cố Thanh Hoài: "Giống em là được."

Nói xong, anh xách quần áo vào phòng tắm, sau đó phòng tắm truyền ra tiếng nước.

Chung Ý gọi hai món salad ức gà và hai chiếc bánh sandwich, đồ ăn sẽ được giao sau 25 phút nữa.

Không lâu sau, Cố Thanh Hoài mang theo mùi sữa tắm sảng khoái xuất hiện ở phòng khách.

Nước da của anh rất trắng, mái tóc hơi ẩm và lông mày đen tuyền, anh mặc áo tay ngắn rộng thùng thình, quần thể thao màu đen dài đến đầu gối, sạch sẽ tới mức chỉ còn hơi thở của tuổi trẻ.

Anh quấn chiếc khăn màu xanh đậm quanh cổ, thuận tay lau hai lần, mùi hương sảng khoái xộc vào mũi cô.

Hai má Chung Ý nóng bừng.

Trong khi chờ đồ ăn, cô có thể đi tắm trước không?

Chung Ý đứng dậy, đặt điện thoại di động lên bàn: "Nếu có giao hàng gọi tới, phiền đội trưởng Cố nhận giúp."

Cố Thanh Hoài khép hờ mí mắt, đồng ý với vẻ cực kỳ trịch thượng.

Chung Ý ôm quần áo để thay và trở lại phòng.

Một lúc sau, điện thoại di động của Chung Ý đổ chuông.

Không lưu tên, chỉ là một dãy số, đoán đó là giao hàng nên Cố Thanh Hoài ấn loa ngoài.

Giây tiếp theo, giọng nói ôn hòa tươi cười của người đàn ông vang lên trong điện thoại, quen thuộc khó tả-

"Chung Ý, tôi vừa xuống máy bay."

"Ngày mai có thời gian gặp nhau không? Tan giờ tôi đến đón cô nhé?"

Cố Thanh Hoài cứng đờ, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng như sương tuyết.

Cùng lúc đó, cánh cửa mở ra.

Sau khi tắm xong, Chung Ý đứng ở hành lang, nhìn thẳng vào mắt anh.

Tác giả có lời muốn nói:

Không có nam phụ, nữ phụ.

Quét mã QR để chụp ảnh chung với đội SWAT, chụp chung với đầu súng đã bị che từ tư liệu thực tế.

Chương 13

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi tắm xong, Chung Ý mặc một chiếc áo ngắn tay màu trắng rộng thùng thình và quần thể thao màu xám, đây là phong cách phi giới tính thường ngày của cô.

Mái tóc dài được quấn trong một chiếc khăn khô, khuôn mặt trái xoan cỡ lòng bàn tay không bị che bởi bất cứ thứ gì. Bởi vì mới tắm xong, làn da trắng nhợt đã hơi ửng hồng.

Nhiệt độ trong phòng tắm rất cao, khi cô đột nhiên bước vào phòng khách, gió lạnh thổi khiến cánh tay nổi da gà, ác thần mặt ngọc ngồi trên ghế sofa quả thực chính là trung tâm của áp suất thấp.

Mái tóc dài xoăn của cô dày tự nhiên, để tự khô thì rất tốn thời gian, cô tìm mãi không thấy máy sấy tóc, đành phải hỏi Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng Cố, nhà anh có máy sấy tóc không?"

Lúc này Cố Thanh Hoài mới ngẩng đầu, cau mày và nói: "Không có."

Giọng điệu của anh không lịch sự, thái độ lạnh lùng khiến người ta hoảng sợ, nghe có vẻ hung dữ.

Chung Ý không biết mình lại chọc giận gì đến anh, rõ ràng là cô đã mời anh đi ăn tối.

Cô bước lại gần và hỏi: "Vừa rồi giao hàng gọi điện đến phải không?"

Cố Thanh Hoài với khuôn mặt đẹp trai cặn bã, nói chuyện không mặn không nhạt: "Vừa rồi có một người đàn ông gọi điện cho em, anh tưởng là giao hàng nên mới trả lời."

Chung Ý tạm thời không nghĩ ra người đàn ông nào lại gọi cho mình vào lúc nửa đêm, cô cầm điện thoại lên xem lịch sử cuộc gọi, ánh mắt dừng lại, nét mặt trong chốc lát có vẻ mất tự nhiên.

Cô cup mắt xuống, nhẹ giọng hỏi: "Anh ấy nói gì thế?"

Đôi mắt phượng của Cố Thanh Hoài lạnh lùng, lúc không cười trông cực kỳ hung ác, tràn đầy áp bức: "Nói, ngày mai tan sở anh ta sẽ đón em."

Cái lạnh lan xuống từng lỗ chân lông của cô, không khí ngột ngạt khiến cô bức bách muốn trốn thoát.

Lúc này, màn hình điện thoại di động trên bàn lại sáng lên, lần này là nhân viên giao hàng.

Chung Ý trả lời điện thoại, mở cửa lấy đồ ăn giao đến.

Cô đưa món ăn khuya cho Cố Thanh Hoài, cô cầm phần còn lại, nhỏ giọng nói: "Anh ngủ sớm đi." Sau đó cầm hộp đồ ăn và điện thoại di động trở về phòng.

Sau khi đóng cửa lại, Chung Ý tựa người vào cửa, một lúc lâu không động đậy.

Cô gọi điện thoại lại, người đó nhanh chóng trả lời và mỉm cười hỏi: "Vừa rồi là bạn trai của cô phải không?"

"Không phải." Chung Ý nhẹ nhàng hỏi, ngón tay vô thức xoa xoa tràng hạt trên cổ tay: "Tối mai thì thế nào? Tôi đãi anh một bữa."

Giọng nói của người đàn ông đối diện dịu dàng: "Được, ngày mai gặp lại."

-

Ngày hôm sau, trước khi tan làm nửa tiếng, đoàn làm phim tài liệu đã tổ chức cuộc họp ngắn 20 phút với đội SWAT chống khủng bố của Cục công an.

Giai đoạn nghiên cứu sơ bộ đã kết thúc, bước tiếp theo sẽ thực sự bắt đầu quay phim tài liệu, sau khi Chung Ý biên soạn tất cả tài liệu, cô đặt tên cho kỳ đầu tiên của bộ phim tài liệu là "Ngày ba bữa".

Nữ đạo diễn trình chiếu slide ở trên mục rất chuyên nghiệp và điềm tĩnh, tổ chức vượt trội: "Đối với người bình thường, ngày ba bữa là sáng, trưa và tối."

"Đối với đội đột kích chống khủng bố của biệt đội SWAT, ngày ba bữa là chống khủng bố, gỡ bom và xử lý các trường hợp khẩn cấp."

Cuối cùng ánh mắt của cô cũng rơi vào người Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng Cố, anh có gì bổ sung không?"

Cố Thanh Hoài khoanh tay, uể oải dựa lưng vào ghế, giọng thờ ơ: "Cứ theo ý đạo diễn Chung đi."

Còn mấy phút nữa là hết giờ làm, Trâu Dương đề nghị: "Đạo diễn Chung đã ở đây lâu rồi, chúng ta vẫn chưa có bữa ăn chung nào, buổi tối chúng ta cùng đi ăn nhé?"

Trần Tùng Bách nhẹ nhàng hỏi: "Buổi tối mọi người có thời gian không?"

Dụ Hành nhiệt tình gật đầu.

Cố Thanh Hoài không lên tiếng, ánh mắt dán chặt vào Chung Ý.

Chung Ý nói xin lỗi: "Tôi đã hẹn với một người bạn, tối nay có thể tôi sẽ không đi được."

Trâu Dương bình thản nói: "Không sao, không sao, lẽ ra nên nói trước, vậy thì đợi lần sau đi."

Dụ Hành chớp mắt: "Bạn? Bạn trai hay bạn gái?"

Chung Ý thấp giọng nói: "Giới tính nam."

So với con trai, con gái thích ngắm gái hơn.

Lần đầu tiên Dụ Hành nhìn thấy Chung Ý, cô ấy đã cảm thấy kinh ngạc. Chung Ý có đôi mắt màu hổ phách như mèo, đồng tử trong suốt như ngọc, đẹp đến nghẹt thở.

Chung Ý ăn nói nhỏ nhẹ, hiền lành, không nóng nảy, cô đi theo họ vào sinh ra tử, chạy đến nhiều hiện trường vụ án, chưa bao giờ kêu khổ, kêu mệt, tương phản cực kỳ lớn.

Dụ Hành không thể tưởng tượng được người như thế nào mới có thể xứng đôi với Chung Ý. Về ngoại hình thì Cố Thanh Hoài có thể, nhưng xét về tính cách thì Cố Diêm Vương lại cộc cằn, ăn nói cay độc, tính tình không tốt, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Chung Ý đi tới trước mặt Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài từ trên cao nhìn xuống cô, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng như sương, hỏi: "Đạo diễn Chung còn có dặn dò gì à?"

Chung Ý buộc tóc đuôi ngựa, trước trán không che, lông mày mảnh tương đối dài và dày, kết hợp với con ngươi màu sáng lạnh lùng tự nhiên, trông rất bướng bỉnh.

Bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh, cô đáp: "Có lẽ tối nay em sẽ về muộn một chút."

Cố Thanh Hoài mỉm cười, chỉ dùng vài chữ xác nhận biệt hiệu "Diêm Vương" của mình, trước khi rời đi anh lạnh lùng nói: "Tùy đạo diễn Chung thôi."

Khi đi ngang qua cô, anh hơi quay đầu lại, thân hình cao lớn che khuất mọi tầm nhìn.

Anh nghiêng người, bóng tối đổ xuống đỉnh đầu, toàn bộ hơi thở dồn vào tai, Chung Ý sống sờ.

Tên khốn Cố Thanh Hoài đó lại thản nhiên nói: "Tốt nhất đừng làm phiền giấc ngủ của anh, khi tỉnh dậy anh để cái kính. Đạo diễn Chung chắc là biết rõ rồi đó."

Nói xong, anh đứng thẳng người và sải bước ra ngoài.

-

Tan làm, Chung Ý đến chỗ hẹn, đó là một nhà hàng Nhật Bản trên tầng cao nhất của một trung tâm mua sắm trong thành phố.

"Đợi lâu chưa?" Chung Ý ra hiệu cho người phục vụ bưng đồ ăn lên.

Ngụy Hàn cười nói: "Vừa tới."

Nhà hàng Nhật có không gian yên tĩnh, Chung Ý mặc áo sơ mi trắng ngọc trai, quần âu ống rộng màu xám, khi cô cúi đầu không nói gì thì trông như một bức tranh trên tấm bình phong.

Chàng trai trẻ đối diện cô mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, đôi mắt viền bạc, khi người phục vụ đi ngang qua hai người cũng phải nhìn thêm vài lần.

Ngụy Hàn cười nhẹ: "Để tôi đoán nhé, gần đây có chuyện vui phải không?"

Chung Ý nhấp một ngụm trà, mỉm cười: "Chắc là không."

Ngụy Hàn: "Không trực tiếp phủ nhận, vậy là có rồi."

"Chung Ý" Anh ấy mỉm cười, nhìn vào đôi mắt trong veo của cô: "Tôi đoán cô đã gặp được người đó rồi."

Ở tầng một của trung tâm mua sắm, sự chú ý của nhân viên cửa hàng đều đổ dồn vào một cô gái và người đàn ông bên cạnh.

Cố Nguyệt cười vui vẻ đến gần Cố Thanh Hoài, cười gian: "Anh à, hình như họ coi chúng ta là một đôi đó."

Tuy Cố Thanh Hoài trông hơi dữ tợn nhưng dáng người anh cao, nước da trắng, chỉ cần anh không mở miệng mắng người thì chính là một anh trai tuấn tú, Cố Nguyệt cảm thấy vô cùng hãnh diện.

Chỉ là cô ấy vừa nói xong thì đã bị Cố Thanh Hoài không nương tay gõ vào trán, đau đến nỗi Cố Nguyệt nhăn nhó và hét lên: "Chú cảnh sát đánh người!"

Cố Thanh Hoài chẳng thèm để ý tới, Cố Nguyệt không ngừng lẩm bẩm: "Anh ơi, trong lớp bọn em có một bạn đang hẹn hò với một người hơn mười tuổi, cô ấy gọi người đó là chú..."

Cố Thanh Hoài: "Em nói cái gì?"

Cố Nguyệt: "Một cô bạn trong lớp bọn em quen một người đàn ông hơn mười tuổi. Người đàn ông đó là bác sĩ, mặc áo blouse trắng vô cùng quyến rũ... Con gái trong lớp em đều là fan couple của hai người đó. Ship đến sống đi chết lại..."

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, nhìn thấy trên mặt ngây thơ của Cố Nguyệt có sự khao khát.

"Cô ấy bị cha bạo hành nên bỏ chạy theo mẹ nhưng thực sự không ai quan tâm đến cô ấy... Sau đó, cô ấy gặp được chú bác sĩ trên một ứng dụng, chú bác sĩ chính là sự cứu rỗi của cô ấy..."

Cặp lông mày bắt mắt của Cố Thanh Hoài từ từ nhíu lại, anh nhìn Cố Nguyệt như nhìn một con gà con, vẻ mặt nghiêm túc giảng giải: "Bạn học của em bao nhiêu tuổi? Cha mẹ cô ấy có biết không? Dạy dỗ học sinh, đây chính là ấu dâm."

Cố Nguyệt không đồng ý, cô bé ở độ tuổi này đọc quá nhiều tiểu thuyết truyện tranh, có hiểu biết mơ hồ về tình yêu: "Không phải đâu, chú ấy rất chiều chuộng và lãng mạn."

Cố Thanh Hoài giơ ngón tay gõ lên trán cô em gái: "Em tỉnh táo lại đi. Nếu có người đàn ông trưởng thành nào đó biểu hiện ý đồ với em, em nên báo cảnh sát."

Cố Nguyệt cau mày xoa đầu suy nghĩ, Cố Thanh Hoài hung hăng cảnh cáo: "Nếu không anh sẽ đánh gãy chân em, có nghe thấy không?"

Cố Nguyệt vẫn im lặng, vì sự nhạy cảm nghề nghiệp nên Cố Thanh Hoài lại lên tiếng, giọng điệu nghiêm túc như đang tra hỏi tù nhân: "Bọn họ gặp nhau như thế nào? Ứng dụng đó tên gì?"

"Lát nữa em hỏi lại cô ấy là được chứ gì." Cố Nguyệt nhăn mặt đáng thương: "Biết ngay là không nên nói chuyện với người lớn như anh mà."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến quầy bán đồ gia dụng.

Cố Nguyệt khó hiểu: "Sao đột nhiên anh lại muốn mua máy sấy tóc thế? Dùng khăn tắm lau tóc hai ba lần không phải là

xong rồi à?"

Cố Thanh Hoài thản nhiên nói: "Có một khách thuê mới."

Cố Nguyệt không ngừng lảm nhảm: "Anh ơi, máy sấy tóc này sử dụng ion âm, giúp tóc mượt hơn."

Cố Thanh Hoài cau mày, Cố Nguyệt lại cầm lên một cái: "Cái này là ion nước nano, có thể dưỡng ẩm cho tóc."

Ngay sau đó, cô ấy bỗng nhiên tìm được một cái khác: "Loại này đỉnh đây, ion âm bạch kim."

Cố Thanh Hoài cười lạnh: "Có thể mạ vàng cho tóc hả?"

Cố Nguyệt cạ lời: "Đúng là trai thẳng, đó là để giảm bớt tia cực tím tổn hại!"

Cặp chân mày của Cố Thanh Hoài bắt đầu nhú lại, Cố Nguyệt quả thực vô cùng ồn ào khiến anh đau đầu. Anh mặc kệ cô ấy, dứt khoát lấy chiếc đất nhất bỏ vào xe đẩy: "Lấy cái này."

Cảnh sát Cố như vậy quả thực là một anh công tử ăn chơi tiêu tiền như nước, Cố Nguyệt ngạc nhiên, cảm thấy mình giống như người giúp việc đi bên cạnh, sau đó lại nghe công tử đó nói: "Em cứ bỏ hết những đồ con gái thường dùng vào đi."

Cố Nguyệt chớp chớp mắt, bắt đầu suy nghĩ: "Con gái chắc hẳn không cầu thả như con trai các anh, ngoài máy sấy tóc còn phải mua sữa tắm và sữa dưỡng thể!"

Nói xong, cô ấy lại ném thêm rất nhiều chai vào xe đẩy: "Còn nữa, ở nhà có cần để băng vệ sinh không?"

Cố Thanh Hoài ghen lời.

"Còn việc thay giặt đồ lót, đồ ngủ các thứ gì đó thì sao?"

Cố Thanh Hoài không nói gì, nhưng lỗ tai lại đỏ lên, nhìn rất thú vị.

Cố Nguyệt nhìn, anh họ đang xấu hổ, đúng là kỳ tích trên thế giới.

Cố Thanh Hoài túm cổ áo cô ấy ném sang một bên như con gà nhỏ, không chớp mắt quệt thẻ trả tiền. Cố Nguyệt thầm nghĩ đây không phải là "Có một khách thuê mới", chắc chắn là đang nuôi cô nào đó mà thôi!

"Rốt cuộc là ai? Chị gái nào sắp đến ở nhà anh à? Em có quen không?"

"Kiểm tra hộ khẩu của anh hả, chán sống à?"

Khí thế uy nghiêm của chú cảnh sát vẫn còn đó, Cố Nguyệt lại im lặng.

"Em mệt quá" Cô ấy không thể đi được nữa: "Anh ơi, đãi em bữa tối nhé."

Cố Thanh Hoài lạnh lùng liếc một cái: "Ăn cái gì?"

Đôi mắt Cố Nguyệt lấp lánh: "Đồ Nhật!"

Cố Thanh Hoài không thích đồ ăn nước ngoài, đơn cử như mấy loại thịt cá sống, trứng sống gì đó.

Cố Nguyệt kéo tay áo anh chen vào tiệm đồ ngọt, có anh họ tuần tú đi theo phía sau khiến cô ấy cảm thấy cực kỳ tự hào: "Kem! Anh! Mua kem trước đi!"

Cố Thanh Hoài trả tiền, Cố Nguyệt ngơ ngác nhìn anh: "Anh hoàn toàn không biết dỗ dành con gái."

Cố Thanh Hoài nghĩ tới một quán ăn vỉa hè trước cổng trường chuyên bán thạch rau câu* vào mùa hè, Chung Ý nhìn

thấy là không kiểm chế được.

[*] 冰粉: Là một món ăn vặt ở Thành Đô, Tứ Xuyên, nó tương tự như thạch rau câu có topping cơm rượu, đậu các thể loại, trái cây, thêm bánh trôi chay mini, có quán thêm đá bào. Ăn vào ngọt thanh, vị của cơm rượu tạo nên điểm nhấn khác lạ.



undefined

Cô kéo tay áo đồng phục của anh, ánh mắt cô sáng lấp lánh: "Cố Thanh Hoài, tôi muốn ăn cái này, cậu có ăn không?"

Nhà hàng Nhật Bản có khung cảnh yên tĩnh, không thích hợp với Cố Thanh Hoài. Anh loay hoay chọn tới chọn lui nhưng chẳng muốn đụng đĩa món nào, anh đặt đĩa xuống và uống trà.

Cố Nguyệt hài lòng, nhìn về phía nào đó, bỗng nhiên nheo mắt lại: "Cô gái đó nhìn quen quá, hình như em đã gặp ở đâu rồi."

Cố Thanh Hoài cũng không ngẩng đầu lên: "Ăn đi."

Cố Nguyệt dừng một chút, đột nhiên hai mắt sáng lên: "Đó không phải bạn gái cũ của anh à?"

Cô ấy mơ hồ nhớ ra, vào dịp Trung thu, anh họ không về nhà nên gia đình bảo cô ấy đi đưa đồ cho anh.

Máy tính của Cố Thanh Hoài đặt ở phòng khách còn chưa tắt, trên máy tính có một bức ảnh tập thể, thiếu niên mặc đồng phục xanh trắng có khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại mỉm cười với cô gái đứng cạnh.

Nhìn kỹ hơn sẽ thấy cô gái trong ảnh có khuôn mặt trái xoan thanh tú, đôi lông mày đẹp như tranh vẽ và khuôn mặt hơi đỏ, đáng vẻ rất nhút nhát.

Tay phải của anh và tay trái của cô gái đều ở phía sau anh.

Cố Nguyệt đoán rằng anh họ xấu xa nhất định đang lén lút nắm tay cô gái đó.

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Ai?"

Cố Nguyệt: "Tên gì ấy nhỉ? Chung Ý! Em thích tình yêu của anh!"

Cố Thanh Hoài nhướn mi, Chung Ý dường như cũng cảm ứng được, cô ngẩng đầu lên.

Cách nhau nửa cái nhà hàng, ánh mắt hai người thoáng chốc chạm nhau, sau đó nhanh chóng chuyển hướng nhìn đi nơi khác, không ai nhìn đối phương.

Sau đó Cố Nguyệt phát hiện ánh mắt của Cố Thanh Hoài đã thay đổi, anh đang kiểm chế sự công kích trong ánh mắt, giống như một con sói đơn độc nhìn thấy con mồi.

"Anh, người đàn ông đối diện với chị dâu cũ của em là ai thế? Bạn trai hiện tại của chị ấy à?"

Cố Nguyệt cẩn thận nhìn: "Anh ấy lịch sự nhã nhặn, còn đeo kính, nhìn có vẻ thành đạt."

Cô ấy nhìn người kia rồi nhìn ông anh họ của mình, rõ ràng anh họ có một khuôn mặt đẹp trai mà các cô gái đều thích nhưng lại có dáng vẻ ngang ngược, bất cần đời, đôi mắt phượng của anh có vẻ hung ác, trông đặc biệt nham hiểm khi nhướn mày.

Nghe nói trong đội đột kích chống khủng bố, mọi người đều gọi anh là "Cố Diêm Vương", thực sự là rất ấn tượng.

Tuy gương mặt của người đối diện với chị dâu cũ không nổi bật bằng Cố Diêm Vương nhưng vừa nhìn đã thấy rất dịu dàng và ân cần, tụi con gái vô cùng thích kiểu này.

Cố Nguyệt liếc nhìn Cố Thanh Hoài, anh vẫn giữ khuôn mặt cặn bã thờ ơ như cũ, nhưng anh đã không đụng đũa nữa.

Cố Nguyệt khẽ nói: "Anh ơi, nếu chị dâu cũ của em có bạn trai thì anh chính là người thứ ba, chúng ta không thể làm chuyện như vậy, anh biết không?"

Cố Thanh Hoài lạnh lùng: "Không muốn ăn nữa thì về."

Cố Nguyệt mím môi: "Ăn, ăn, ăn, anh trai dữ quá."

Chung Ý vẫn có thể nghe thấy giọng nói của Cố Thanh Hoài trong đám đông hỗn loạn, chưa kể khung cảnh yên tĩnh của nhà hàng Nhật Bản, tiếng gọi "anh trai" giòn tan của cô gái lọt vào tai cô.

Thức ăn trong miệng bắt đầu có vị chát đắng, Chung Ý quyết định không động đũa nữa.

Khi Cố Thanh Hoài ngược mắt lên, cô cúi đầu nhìn xuống, trầm mặc, yên tĩnh, vô cùng xa cách.

Chín giờ tối.

Ngụy Hàn đứng ở cửa nhà hàng, tạm biệt Chung Ý: "Cảm ơn vì bữa ăn."

Chung Ý: "Nên vậy mà."

Ngụy Hàn: "Cô đến đây bằng gì? Tôi đưa cô về nhé."

Chung Ý: "Không cần, ăn xong tôi quen đi bộ."

Ngụy Hàn: "Trước đây tôi khuyên cô nên luyện tập hợp lý, việc này sẽ cải thiện chứng mất ngủ, cô đã thử chưa?"

Chung Ý có cảm giác chột dạ như bị giáo viên bắt vì không làm bài tập về nhà: "Tôi bận quá."

Ngụy Hàn: "Bây giờ gia nhập đội SWAT chẳng phải là thời điểm thích hợp sao?"

Khi họ đang trò chuyện, giọng nói sôi nổi và vui vẻ của cô gái vang lên từ xa, Chung Ý nhìn lại.

Cô gái dễ thương tràn đầy năng lượng, phù hợp với tất cả tưởng tượng của cô về bạn gái anh, khuôn mặt trẻ con, vui vẻ gọi anh Cố Thanh Hoài, miệt mài lúc nào cũng lú lo không ngừng nghỉ.

Cố Thanh Hoài đi bên cạnh cao hơn cô gái một cái đầu, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ lặng lẽ nghe lời cô ấy nói, như nghe thấy điều gì buồn cười, anh cup mắt xuống, im lặng mỉm cười, đường cong khóe môi mềm mại hiếm thấy rất hấp dẫn.

Ánh mắt anh lướt qua cô, anh hờ hững, khóe môi hơi cong: "Đạo diễn Chung, trùng hợp thế."

Một tên khốn đẹp trai, gương mặt tuần tú quen với việc quyến rũ trái tim người khác, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta muốn bỏ trốn cùng anh.

Tâm trạng tuy lúc thăng lúc trầm nhưng trên mặt Chung Ý không lộ ra sơ hở nào: "Đội trưởng Cố."

Cùng lúc đó, Ngụy Hàn khởi động xe: "Đạo diễn Chung, thứ bảy tuần sau gặp lại, đừng quên nhé."

Chung Ý còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông bên cạnh cô đã lạnh lùng nhìn qua.

Cảnh sát đúng là cảnh sát, ánh mắt sắc như dao.

Đội trưởng Cố.

Vậy thì đây chắc là Cố Thanh Hoài.

Người mà Chung Ý từng đặt ở vị trí hàng đầu trong trái tim.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, nhưng cách Cố Thanh Hoài nhìn anh ấy không có vẻ gì là người xa lạ mà giống như đang nhìn một tên tội phạm bị truy nã đã bị truy nã từ lâu và cuối cùng cũng xuất hiện.

Chú cảnh sát quá đáng sợ nên lựa chọn tốt nhất của Ngụy Hàn là đạp ga bỏ chạy.

Chung Ý đứng đó nhìn chiếc xe màu trắng biến mất khỏi tầm mắt.

Cố Thanh Hoài gọi một chiếc taxi, khi cô gái lên xe, Chung Ý nhìn thấy anh đưa tay lên đầu cô ấy để tránh đụng đầu.

"Về đến nhà thì gửi tin nhắn cho anh."

"Em biết rồi, anh trai."

Chung Ý bước vào màn đêm mà không ngoảnh lại.

Cô vốn không thích mặc váy, chiếc áo sơ mi rộng thùng thình trên người có màu trắng như ngọc trai, gió chiều thổi qua tóc và lưng áo, chiếc quần tây màu xám gọn gàng để lộ mắt cá chân trắng hơi xương, đôi giày thể thao màu trắng không hề giấu lên một hạt bụi nào.

Chung Ý nghe thấy tiếng bước chân phía sau, nhìn thấy bóng dáng cao lớn thẳng tắp của anh luôn cách cô vài bước, cô có cảm giác như mình đang quay lại thời cấp ba, khoảng cách không quá xa cũng không quá gần, anh đang dẫn cô về nhà.

Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lùng truyền vào tai cô:
"Người đàn ông đó là ai?"

Chung Ý đứng yên, cô quay người lại, đôi mắt sáng trong hơn ánh trăng, hỏi vặn: "Cô gái đó là ai?"

Cố Thanh Hoài cúi đầu khẽ cười rồi lại ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng trong suốt: "Chuyện tình cảm của anh cũng là một phần trong phim tài liệu hả?"

Anh không phải là một người đàn ông cứng rắn, hormone nam mạnh mẽ, anh đẹp trai và có làn da trắng, khi không cười thì trông cảm dục lạnh lùng, khi anh cười thì hốc mắt hơi trũng xuống và khóe mắt nhếch lên, mang đến cho anh vẻ trắng hoa quyền rũ.

"Không phải."

Chung Ý nhếch môi, môi của cô rất xinh đẹp, nhẹ nhàng như quả anh đào mọng nước nhưng lời nói lại sắc bén ẩn ý: "Trong quá trình quay phim tài liệu, nếu bạn gái của đội trưởng Cố có đến nhà, vui lòng báo trước cho em biết. Nếu cần hợp tác giải thích, em sẽ cố gắng hết sức."

Cô gái đó gọi anh là anh trai.

Trước đây khi họ ở bên nhau, anh thường trêu chọc cô và bảo cô gọi anh là anh trai.

Khi cô thực sự gọi như vậy, yết hầu của anh lại lặn lên lặn xuống, đôi môi mỏng áp xuống: "Ai muốn làm anh trai, anh muốn làm bạn trai."

Chung Ý cảm thấy lỗ ng ngực như thắt lại, trái tim đau nhói.

Cả người cô giống như một thanh kiếm sắc, khi gặp Cố Thanh Hoài, cô giống như một con mèo tức giận xù hết lông lên. Thay

thế bạn gái của anh bằng một nữ đạo diễn sống trong nhà, 24 giờ một ngày trừ lúc ngủ họ đều ở bên nhau, thậm chí còn là bạn gái cũ, điều này không thể chấp nhận được, đây là vi phạm đạo đức, cô đã quên xem xét những điều này.

Hoặc nếu cô là Cố Thanh Hoài, có lẽ cô sẽ hận bản thân đến tận xương tủy.

Phim tài liệu? Năm mơ.

Sống cùng nhà? Năm mơ.

Giả vờ là bạn trai? Tất cả chỉ là một giấc mơ.

Chung Ý, mày không thể bắt nạt anh ấy như thế này.

Màn đêm yên tĩnh, giọng nói của cô rất nhẹ nhàng: "Đội trưởng Cố, em sẽ ở khách sạn."

"Em nói gì chính là cái đó?"

Cố Thanh Hoài gần như tức giận cười nhạo cô, anh vô thức sờ túi quần, không có thuốc lá, chỉ còn lại một cái bật lửa, liếc nhìn cửa hàng tiện lợi trên đường.

Anh lại thoáng thấy một quán vỉa hè bán thạch rau câu, nước đường đỏ đặc sánh, bánh gạo nếp mềm dẻo, khung cảnh là ngôi trường cấp 3 mà họ từng theo học.

Mặc dù anh không hút thuốc nhưng dường như anh đang bị sặc.

Một nhóm học sinh mặc đồng phục xanh trắng đang tụ tập ở đó.

Chung Ý của mười năm trước, với mái tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng, đang đứng đó.

Anh không thích đồ ngọt nhưng cô lại đút chiếc thìa nhỏ vào miệng anh.

Trán cô gái hơi đầm mồ hôi, đôi mắt sáng trong, môi hơi nhếch lên, mỉm cười ra hiệu cho anh mở miệng.

Anh không muốn ăn.

Anh chỉ muốn hôn cô.

Mười năm sau, Chung Ý bướng bỉnh không chịu cúi đầu.

Cả tối cô không hề động đũa.

Người đàn ông đó có tốt không, không biết cô có ghét đồ Nhật nhất sao.

"Anh không có bạn gái, đó là em họ, con nhà chú hai."

Giọng nói của Cố Thanh Hoài đột nhiên vang lên, lông mày anh nhíu lại, mang theo vẻ mặt bất lực đầu hàng.

Chung Ý ngẩng mặt lên, mím chặt môi, giống như một con mèo cảnh giặc, hai mắt đỏ hoe.

Khuôn mặt Cố Thanh Hoài góc cạnh, anh hất cằm sang một bên, khi hạ giọng gần như mang lại ảo giác dịu dàng: "Em có muốn ăn thạch rau câu không? Đó không phải là món em thích nhất hồi cấp ba sao?"

Tác giả có lời muốn nói:

Không có nam phụ, nữ phụ.

Chương tiếp theo sẽ được cập nhật vào lúc 0h thứ năm

Chương 14

DTV-EBOOK

Điều đáng sợ nhất chính là sự dịu dàng vô tình của lưu manh.

Một giây trước bọn họ còn đang đối đầu căng thẳng, không ai chịu nhường ai, bầu không khí chỉ có mùi thuốc súng.

Mà giây sau, anh chỉ nhú mày nhẹ, vẻ mặt vẫn còn sự tức giận nhưng lại nhớ cô thích ăn gì.

Khi bắt đầu hẹn hò, họ mới tốt nghiệp cấp ba, non nớt hơn so với bây giờ rất nhiều.

Không thể không có những mâu thuẫn, nhưng cho dù Cố Thanh Hoài có sai hay không, người cúi đầu trước tiên vẫn luôn là anh.

Một chàng trai kiêu ngạo như vậy lại nói với cô rằng đây là lần đầu tiên anh yêu, nếu anh làm cô không vui thì nhất định phải nói với anh.

Trên con đường đầy tuyết, cô cong mắt nói: "Tiếp theo thì sao?"

Vẻ mặt anh nghiêm túc, anh lấy tay che đôi tai đỏ bừng vì lạnh của cô: "Anh sẽ dỗ em."

Cô hỏi lại: "Nếu em sai thì sao?"

Khuôn mặt chàng trai tuần tú, trong mắt ôn trản đầy dịu dàng, anh mỉm cười: "Vậy anh vẫn dỗ em, anh cũng sẽ không giận đối với em đâu."

Rõ ràng họ bằng tuổi nhau, sinh nhật cũng chỉ cách nhau có vài tháng, tính cách cả hai đều vô cùng cứng rắn đúng như cung Bọ Cạp, nhưng anh lại giống như một người anh trai.

Thỉnh thoảng cô vô tình bắt gặp anh đang nhìn cô, anh là một chàng trai kiêu ngạo tùy hứng, ánh mắt nhìn cô luôn mang vẻ cứng chiều một đứa trẻ.

Vào lúc này, anh hỏi cô có muốn ăn thạch rau câu hay không, giọng điệu nhẹ nhàng của anh đưa cô trở về thời thanh xuân.

Trong lòng cô đang hoảng loạn, khi cô bình tĩnh lại thì anh cảnh sát trẻ nói chuyện lạnh nhạt đã đi thẳng đến quán bán thạch rau câu.

Chàng trai với đường nét điển trai chỉ mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng đơn giản và quần thể thao màu đen cũng đủ sức nổi bật.

Dáng người cao lớn, anh hơi nghiêng người để nói chuyện với bà cụ trước mặt, nở một nụ cười nhàn nhạt, dưới bóng đèn lồng mi của anh vô cùng mềm mại.

Cô bước lại gần phía sau anh, tình cờ nghe thấy anh nói: "Buổi tối cô ấy ăn không nhiều, bà cho thêm một phần bánh nếp nhé."

Một lời nói nhẹ nhàng biến thành một con chim nhỏ bay trúng trái tim cô, trái tim cô nhanh chóng rơi xuống biển sâu.

Trăng sáng sao thưa, bên tai đều là tiếng ve sầu giữa hè, bà cụ ở quán vỉa hè mỉm cười nhìn cô rồi cho thêm rất nhiều đồ ăn.

Chung Ý nhận lấy phần thạch rau câu do bà cụ đưa cho, sức nặng trong lòng bàn tay đè thẳng lên trái tim khiến cô khó thở.

Từ đây về đến nhà Cố Thanh Hoài không xa, chàng cảnh sát trẻ đi bên cạnh cô, khoảng cách không quá xa cũng không quá

gân.

Hành trình mười phút cũng đủ để cô chậm rãi ăn xong một phần thạch rau câu, chiếc bánh nếp được ngâm trong nước đường đỏ đặc sệt vừa ngọt vừa dẻo.

Toàn bộ cuộc hành trình không ai nói gì.

Về đến nhà, Cố Thanh Hoài ném túi mua sắm của mình lên tủ ở huyền quan, vẻ mặt ngang ngược lạnh lùng nói: "Cần gì thì cứ tìm ở bên trong."

Anh đi thẳng qua người cô, mở cửa tủ lạnh lấy chai nước, bỏ mặc cô đứng đó. Giọng điệu thờ ơ đó giống như ném một túi rác vào cô.

Chung Ý cup mắt xuống, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là chiếc máy sấy tóc nữ tính phía trên túi mua sắm, đây không phải kiểu dáng mà một trai thẳng như anh sẽ mua.

Mà tối qua, cô hỏi anh có máy sấy tóc ở nhà không.

Dưới hộp máy sấy tóc, mọi thứ từ đồ vệ sinh cá nhân đến khăn tắm, dép đều là đồ con gái cần dùng.

Vậy là anh đã nhờ em họ đi cùng để mua những thứ này?

Cố Thanh Hoài tựa vào cửa tủ lạnh, chậm rãi vặn nắp chai nước, dáng vẻ lại giống một tên khốn nạn đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh cười không mấy thiện ý: "Em nghĩ anh cố tình đi mua những thứ này vì em à?"

Chung Ý mím môi, Cố Thanh Hoài nhếch khóe miệng lên: "Tổ chức dọn đồ mà thôi, yêu cầu anh nhất định phải phục vụ tốt cho đạo diễn Chung."

Anh lúc nào cũng có vẻ điềm tĩnh dịu dàng, giống như một cao thủ tình trường, khi tâm trạng tốt sẽ dành cho bạn một chút dịu dàng.

Thạch rau câu vừa ăn xong để lại cảm giác khó chịu trong bụng.

Cô nhìn vào đôi mắt vô cảm của anh, anh mua đồ theo yêu cầu của tổ chức, còn thạch rau câu thì sao? Cũng giống như vậy à?

Chỉ là con người Cố Thanh Hoài bề ngoài có vẻ hào phóng, không quan tâm đến bất cứ điều gì, thực ra lại tốt bụng hơn bất kỳ ai khác. Hồi cấp ba, những chú mèo và chó con ven đường luôn nhận được sự quan tâm từ anh, chúng nó nhìn thấy anh như gặp người thân. Vậy nên anh cũng mua thạch rau câu cho cô có lẽ cũng vì lý do tương tự.

Đối với anh, cô chỉ là một nhiệm vụ trong công việc.

Chung Ý gật đầu: "Làm phiền đội trưởng Cố rồi. Những thứ này hết bao nhiêu tiền, em chuyển lại cho anh."

Cố Thanh Hoài hơi nhướng mày, trong mắt mang theo ý cười.

Cô đã từng cực kỳ say mê khi anh cười, gương mặt dịu dàng hiếm thấy, hàng mi dày mang theo ý cười, khóe môi đẹp dễ mềm mại, còn trong mắt chỉ tập trung vào một mình cô. Khi anh nhìn cô, nụ cười đó là nụ cười của sự yêu thích, sự nuông chiều và tình yêu sâu đậm mà không hề hay biết.

Nhưng bây giờ, trong đôi mắt đen đó đã hiện rõ vẻ mỉa mai: "Chuyển cho anh? Đạo diễn Chung chuyển như thế nào?"

Chung Ý phản xạ tự nhiên: "We..." WeChat.

Nói đến đây cô mới nhớ ra rằng cô đã xóa hết thông tin liên lạc của anh từ khi họ chia tay.

Điện thoại, WeChat, tài khoản QQ, nhưng nếu anh gọi, chỉ nhìn thoáng qua thôi cô cũng nhận ra số của anh.

Cố Thanh Hoài là người bạn QQ đầu tiên và là người bạn WeChat đầu tiên của cô.

Khi Chung Ý học lớp 12, cha mẹ cô nói với cô rằng em trai hàng xóm cũng đã đỗ kỳ thi trọng điểm cấp tỉnh từ một thị trấn nhỏ.

Em trai hàng xóm không quen nơi này, gia đình lo lắng, khi vừa mới đến đã nhờ cô chăm sóc giúp.

Hai gia đình có mối quan hệ thân thiết, Chung Ý và cậu bé quen nhau từ nhỏ, gần như "thanh mai trúc mã" nên cô đã đồng ý mà không hề suy nghĩ.

Vào năm cuối cấp ba, Chung Ý ở nội trú.

Trường chuyên quy định học sinh lớp 12 nửa tháng nghỉ một lần, học sinh lớp 10, lớp 11 thì một tuần sẽ được nghỉ một lần. Chính vì vậy, năm lớp 12 Chung Ý không thể thường xuyên về nhà, cha mẹ Chung Ý thường yêu cầu cậu bé mang cho cô áo bông giữ ấm hoặc đồ ăn vặt.

Vì vậy, vào những ngày cuối tuần không thể về nhà, Chung Ý luôn mong chờ lần này cha mẹ sẽ mang đến cho cô món gì.

Cậu bé đến lớp và nói với các bạn học ở cửa: "Làm phiên gọi Chung Ý của lớp anh chị, cảm ơn."

Chung Ý ngẩng đầu lên, nhìn thấy đó là em trai hàng xóm thì vui vẻ chạy ra cửa.

Vô tình đụng phải một người đi vào phòng học, Chung Ý chưa nhìn lên đã lên tiếng: "Xin lỗi."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy đó là Cố Thanh Hoài đi chơi bóng rổ trở về, trong đôi mắt sáng của thiếu niên chậm rãi mang ý cười, xoa xoa mái tóc ngắn của cô: "Sao chạy nhanh thế?"

Chung Ý bị nụ cười trên môi anh làm lóa mắt, gò má hơi ửng đỏ, sau đó cô nghe thấy một giọng nói: "Chị!"

Chung Ý đáp lại, Cố Thanh Hoài nhìn sang, cô vòng qua anh, đi tới trước mặt em trai hàng xóm.

"Túi này là áo khoác mà chú dì đưa cho chị. Túi này là bánh nếp dẻo do cha mẹ em làm, em nhớ là chị rất thích ăn."

Hai mắt Chung Ý sáng lên, tràn đầy vui mừng: "Cảm ơn em nhé!"

"Không phải khách sáo." Cậu bé đã cao hơn cô một cái đầu: "Khi em còn nhỏ, bị người khác bắt nạt, chị đã đứng ra giúp em, bây giờ em đã lớn rồi, nên phải tốt với chị!"

Chung Ý cười: "Em lớn gì chứ? Chẳng phải vẫn nhỏ hơn chị hai tuổi hả?"

Cậu bé bước lại gần để so sánh chiều cao: "Chị nhìn xem, lúc nhỏ chị cao hơn em, nhưng bây giờ em cao hơn chị đó!"

Chung Ý hoàn toàn thoải mái, cười tươi rói, lại trò chuyện thêm một chút về việc cậu ấy có quen với trường học không và có quen đồ ăn căng tin hay không.

Cô có giọng nói nhỏ nhẹ, mà lúc này lại nói chuyện càng nhẹ nhàng khiến người ta thích nghe.

Cậu bé mắc cỡ: "Chị này, chị cho em số điện thoại đi để lần sau tìm chị cho tiện."

"Em nói đúng." Chung Ý đọc một dãy số, cậu bé lén lút bấm.

Chung Ý rất cẩn thận đứng trước mặt cậu bé che lại, bởi vì nếu giáo viên nhìn thấy chắc chắn sẽ tịch thu.

"Chị ơi, em vào lớp đây!"

Cậu bé bỏ chạy, tươi tắn rạng rỡ, khuôn mặt không có chút sương mù nào, nụ cười rạng ngời tỏa nắng.

Trường cấp ba không cho phép sử dụng điện thoại di động, Chung Ý luôn cất ở trong cặp sách, mang theo điện thoại di động chỉ để tiện gọi cho cha mẹ.

"Chung Ý nhà cậu còn có em trai hả?" Tạ Lãm chọc Cố Thanh Hoài: "Em vợ của cậu?"

Chung Ý quay người lại, phát hiện Cố Thanh Hoài đang lười biếng dựa vào cửa phòng học.

Chẳng trách những cô gái vừa đi ngang qua cửa lớp của mình thường xuyên phấn khích quay lại.

Chung Ý ngẩng mặt lên, ánh mắt Cố Thanh Hoài nham hiểm, lúc không cười cũng không phân biệt được là vui hay tức giận, khó mà đoán ra.

Khóe miệng cô vẫn cong cong, trên điện thoại di động cô viết: [Em trai hàng xóm].

Cố Thanh Hoài đi đến bên cạnh cô, anh dựa rất gần, hơi thở mát lạnh.

Chàng trai hờ hững, khẽ hỏi bên tai cô: "Cậu thích người nhỏ tuổi hơn mình à?"

Hơi thở của anh phả vào bên tai cô, một cảm giác rung động khó gọi tên, hơi nóng từ lỗ chân lông truyền đến khắp cả người, khi ngẩng đầu lên, cô đụng phải đôi mắt đen của anh.

Tai và má của Chung Ý ngay lập tức đỏ bừng, không thể nói gì.

Cố Thanh Hoài liếc nhìn màn hình điện thoại di động của cô, đôi môi đẹp mấp máy: "Chị ơi, em cũng không có số điện thoại của chị."

Anh lớn hơn cô, lớn hơn vài tháng.

Khoảnh khắc này, anh đang đứng sau lưng cô, nhẹ nhàng nói vào tai cô mang chút giọng mũi, lạnh lùng mà quan tâm khiến tai cô lập tức bỏng rát.

Nhịp tim của cô đập dữ dội đến mức cô cảm thấy như đang sốt cao, không dám nhìn vào mắt anh.

Sau đó cô mới nhớ ra mình không có số điện thoại của Cố Thanh Hoài, cô đã muốn gọi cho anh mấy lần nhưng lại không tìm được lý do, không nói được.

Chung Ý cầm chiếc điện thoại nặng trĩu trên đầu ngón tay, rồi từ từ đưa điện thoại cho anh.

Ngón tay của Cố Thanh Hoài trắng và thon dài, sạch sẽ, mu bàn tay lại có lộ rõ gân xương.

Từng phím anh bấm vào dường như đang đè lên trái tim cô, nhịp tim cô đập thành thịch cho đến khi anh trả lại điện thoại.

Chung Ý cúi đầu liếc nhìn, cô ghi chú em trai hàng xóm là "Em trai hàng xóm", còn Cố Thanh Hoài lưu cho mình là "Anh trai cùng bàn."

Cô ngẩng mặt lên, khuôn mặt của chàng trai sáng lên, khoe miệng cong lên, nụ cười sáng hơn gió, sáng hơn mặt trời, khiến cô lóa mắt.

Anh vỗ nhẹ vào gáy cô rồi nói: "Vào lớp thôi."

Tim cô đập như điên cuồng sau lưng anh.

Cố Thanh Hoài có bộ mặt cặn bã, hoàn toàn có thể dựa vào vẻ đẹp trai để phạm tội, bình thường khi không nghiêm túc thì trông rất xa cách.

Đặc biệt, đôi mắt phượng của anh lạnh lùng và đen nhánh, khi nhướn lên thì có vẻ khiêu khích và sát khí.

Nếu không nhìn vào phiếu điểm gần như hoàn hảo của anh thì sẽ không ai có thể tin rằng đây là học sinh đứng đầu.

Nhưng sau này Cố Thanh Hoài lại nói, chuyện phản nghịch nhất anh từng làm ở thời cấp ba chính là thăm mền cô suốt ba năm.

...

Hiện tại Chung Ý chỉ cảm thấy điện thoại di động trong tay giống như một củ khoai tây nóng hổi, chỉ là cô đã đi qua quá nhiều hiện trường thảm họa, nhìn thấy quá nhiều mặt tối và máu me, từ lâu cô đã rèn luyện được năng lực nói gì cũng thay đổi biểu cảm.

Giọng điệu của cô rất bình tĩnh: "Em sẽ thêm bạn với anh trên WeChat."

Ngón tay Cố Thanh Hoài thon dài và rõ ràng, có mạch máu màu xanh lam, cho dù là da quá trắng, khớp xương cũng có màu hồng nhạt.

Chung Ý quét mã QR và chuyển trang, để tên là Cố Thanh Hoài, chắc chắn là do yêu cầu công việc.

Hình đại diện là cậu bé bút chì Shin đang ngủ trên bãi cỏ.

Người này thực sự là chung tình.

Chung Ý bấm vào chỗ kết bạn, hệ thống thông báo hai người đã trở thành bạn bè, trong đầu cô đang tính toán xem hôm nay anh đã tiêu bao nhiêu tiền, cuối cùng cô trực tiếp chuyển toàn bộ số dư trong thẻ lương của mình cho anh.

Cô nhắm mắt, trịnh trọng nói: "Phiền đội trưởng Cố bấm vào nút nhận chuyển khoản."

Cố Thanh Hoài liếc nhìn số tiền chuyển khoản, sau một khắc, anh dứt khoát nhét điện thoại vào túi quần.

Chung Ý bối rối: "Anh không hài lòng vì chuyển quá ít à?"

Dáng vẻ cô cau mày rất nghiêm túc, rất thành thật và thậm chí có hơi dễ thương mà không hề hay biết.

"Mới nhớ ra là tổ chức sẽ hoàn trả hóa đơn cho anh."

Cố Thanh Hoài dứt hai tay vào túi quần, hơi nghiêng người, khoảng cách đột nhiên rút ngắn lại.

Điều thu hút ánh nhìn chính là đôi lông mày đen tuyền, hàng mi dày được nhuộm một lớp ánh sáng và bóng tối ấm áp, sống mũi cao và thẳng.

Chung Ý kiềm chế xúc động, lui ra sau.

Và khi anh nhìn vào đôi mắt bối rối của cô, khóe môi anh lại nhếch lên.

Chỉ với một nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt phong lưu của anh lại lộ ra, đôi đồng tử đen và sáng, đẹp đến mức khiến người ta không nói nên lời.

"Tiền của em giữ lại mua đồ ăn cho mèo đi."

-

Trở về phòng, Chung Ý nằm trên giường, điện thoại di động để ở đầu giường.

Sau khi thêm WeChat của Cố Thanh Hoài, điện thoại di động không còn là điện thoại di động nữa mà trở thành chiếc hộp Pandora.

Cô không thể cưỡng lại sự thôi thúc muốn mở nó ra, muốn xem anh đã sống như thế nào trong những năm qua và xung quanh anh có những gương mặt mới nào.

Tốt nhất là ngồi dậy, co đầu gối rồi tựa cằm lên, ngón tay ấn vào ảnh đại diện của Cố Thanh Hoài.

Cô nín thở, tim như ngừng đập.

Tuy nhiên, đúng như cô nghĩ, vòng tròn bạn bè của Cố Thanh Hoài chẳng có gì ngoài một liên kết quảng bá APP Trung tâm chống lừa đảo quốc gia.

Chung Ý thoát ra, nhìn lại vòng bạn bè, trạng thái mới nhất là của một cô gái tên Tiểu Mẫn.

Bộ phim tài liệu gần nhất của cô có ba cô gái từng bị quấy rối tình d*, Tiểu Mẫn là một trong số họ.

Cha của Tiểu Mẫn là người bạo lực và nghiện rượu, chỉ về nhà khi không có tiền.

Cuối cùng, mẹ của Tiểu Mẫn không thể chịu đựng được nữa nên ra ngoài làm việc một mình, mỗi dịp Tết chỉ gửi cho Tiểu Mẫn một ít tiền.

Lần đầu tiên Chung Ý gặp Tiểu Mẫn, cô gái có đôi mắt sáng và lúm đồng tiền e thẹn trên má khi cười.

Cô bé rụt rè nhét một quả cam hoặc một gói bánh quy vào túi của cô, đây là cách hồn nhiên mà đơn giản của cô bé thể hiện lòng tốt với người khác.

Hai năm sau, vào ngày bộ phim tài liệu kết thúc, Tiểu Mẫn hiếm khi vui vẻ.

Cô hỏi điều gì đã khiến cô bé vui vẻ như vậy, Tiểu Mẫn nói rằng mẹ cô bé đã gọi điện và bảo cô bé đến gặp bà ấy.

Mới khi này, cô bé cập nhật trạng thái: [Kỷ niệm 100 ngày đầu tiên của mình với chú bác sĩ.]

Chỉ là khi Chung Ý bấm vào và nhìn thấy phần đầu thì màn hình hiện lên thông báo "Nội dung này đã bị xóa".

Chung Ý suy nghĩ một lúc rồi gửi tin nhắn cho cô: [Tiểu Mẫn, lâu rồi không gặp, dạo này em thế nào?]

Tiểu Mẫn nhanh chóng trả lời: [Rất tốt ạ.]

Chung Ý: [Ngày mai có tiện không? Chị đến thăm em được không?]

Tiểu Mẫn: [Được ạ, chị Chung Ý.]

-

Cuối tuần Cố Thanh Hoài nghỉ ngơi, Chung Ý không có nhiệm vụ quay phim.

Cô dậy sớm, đến trung tâm thương mại chọn quà rồi bắt taxi đến địa chỉ mà Tiểu Mẫn đã chỉ cho cô.

Mẹ của Tiểu Mẫn làm việc ở thành phố Trường Ninh, vì lịch làm việc bận rộn nên Chung Ý chưa bao giờ có thời gian để gặp mẹ cô bé.

Cô vừa bước xuống taxi, một chiếc xe máy chạy ngang qua, bèn bắn tung tóe và làm bắn chiếc quần sáng màu của cô.

Những tòa nhà đổ nát đan xen vào nhau như thể chúng sẽ sụp đổ trong giây tiếp theo, bầu trời bị dây điện cắt thành từng mảnh.

Chung Ý đứng ở cửa tầng hầm nào đó và gõ ba lần.

Cánh cửa từ bên trong mở ra, một người phụ nữ tóc vàng, xoăn, đôi mắt to lồi ra, vẻ mặt không tốt nhìn cô, liếc nhìn từ trên xuống dưới: "Cô là ai?"

Chung Ý: "Chào cô, Tiểu Mẫn sống ở đây phải không?"

Người phụ nữ mở cửa bước vào, giẫm phải quần áo và rác trên mặt đất: "Chết ở đâu rồi?! Có người đang tìm mày kìa!"

Một lúc sau, Tiểu Mẫn bước ra.

Chung Ý gọi: "Tiểu Mẫn."

Tiểu Mẫn nhìn thấy cô, không còn có được sự thân thiết như khi quay phim tài liệu nữa.

Cô bé cười ngượng: "Chị Chung Ý, vào phòng em đi."

Chung Ý bước vào một căn phòng nhỏ được ngăn cách bằng rèm, trên giường vương vãi quần áo con gái, một chiếc váy ren công chúa xê sâu quá trưởng thành, hở hang so với tuổi của Tiểu Mẫn.

Cạnh cửa sổ có một chiếc bàn gỗ nhỏ, không có sách, chỉ có gương, lược và bảng phấn mắt bong tróc, trong lòng cô dâng lên một cảm giác xa lạ, Chung Ý chợt không biết phải nói gì.

Tiểu Mẫn: "Chị Chung Ý, sao chị lại tới gặp em?"

Chung Ý: "Em đã quen ở Trường Ninh chưa? Có gặp khó khăn gì không?"

Tiểu Mẫn mỉm cười, nụ cười giống như một chiếc mặt nạ không phù hợp với tuổi tác: "Không ạ, em sống rất tốt."

"Còn bài đăng trên trang cá nhân của em ngày hôm qua..." Chung Ý ngập ngừng nói: "Chị không có ý can thiệp, chỉ là tình cờ nhìn thấy mà thôi."

Trên mặt Tiểu Mẫn thoáng hiện vẻ khó chịu, nhưng khi cô bé ngẩng đầu lên lại cười vô tư như búp bê: "Em chia sẻ lại từ trên mạng thôi, không phải thật đâu ạ. Chị Chung Ý, em phải ra ngoài đây, chị còn chuyện gì nữa không?"

Chung Ý đưa cho cô bé những món đồ đã mua: "Hết rồi, Tiểu Mẫn, có cần gì thì gọi cho chị nhé."

Tiểu Mẫn mỉm cười tiếp nhận: "Vâng ạ."

Cửa vừa đóng lại, Tiểu Mẫn mở túi giấy nhìn vào trong, tài liệu học tập bị ném vào thùng rác, đồ ăn vặt và mấy bộ quần áo đều vứt trên giường.

Trong tầng hầm tối tăm, Tiểu Mẫn chỉnh lại tấm gương.

Cô bé tự chuốt lông mi dài, kẻ mắt đen dày, tô son môi đỏ, kỳ lạ không thể tả.

Cuối cùng, cô bé diện chiếc váy ren để lộ nửa ngực.

Người đàn ông gọi video đến, cô bé trả lời và ngọt ngào gọi "Chú bác sĩ".

-

Cố Thanh Hoài ngủ dậy, Chung Ý đã không thấy đâu.

Nghĩ đến những gì Cố Nguyệt kể cho anh nghe về cô gái cùng lớp yêu "chú", anh lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho em họ: [Ứng dụng hẹn hò đó tên là gì? Hỏi được chưa?]

Một lúc sau, có điện thoại tới, Cố Thanh Hoài nghe máy.

Giọng điệu bên kia điện thoại không mấy vui vẻ: "Bao lâu rồi chưa về nhà?"

Sắc mặt Cố Thanh Hoài lạnh lùng: "Bà nội."

Sau khi cha qua đời, Cố Thanh Hoài lớn lên cùng mẹ nên không gần gũi với ông bà nội. Ngay cả trước khi học cấp ba, số lần anh gặp ông bà có thể đếm trên đầu ngón tay, giới hạn chỉ vào ngày giỗ của cha.

"Cháu cũng biết bà là bà nội của cháu à?" Bà cụ bên trong điện thoại bình tĩnh ra lệnh: "Hôm nay chú bác đều đến cả, buổi trưa về nhà ăn cơm đi."

Cố Thanh Hoài còn chưa nói cái gì, em họ vô tư ngây thơ của anh lại sắp đến: "Anh, em đã tìm được tin tức anh muốn rồi, nhanh đến đây đi."

Xe việt dã chạy vào khu nhà, Cố Thanh Hoài vừa vào cửa đã nhìn thấy ông bà nội, bên cạnh có một cô gái, bà nội nắm tay cô gái trò chuyện thân mật.

Cố Thanh Hoài gật đầu: "Ông nội, bà nội."

Đôi mắt cô gái lập tức sáng lên, ngượng ngùng đi đến trước mặt anh: "Cố Thanh Hoài, anh còn nhớ em không? Phóng viên tin tức Khương Huệ."

Lần đó tại cuộc họp quốc gia quan trọng, cô ta đã đến hiện trường để lấy sẵn tin, còn đội cảnh sát đặc nhiệm với tư cách là lực lượng tinh nhuệ nhất của Lực lượng Cảnh sát vũ trang đã thực hiện nhiệm vụ chống khủng bố và xử lý bom mìn tại hiện trường.

Vào lúc đó, Cố Thanh Hoài được trang bị đầy đủ vũ khí, vẻ mặt lạnh lùng không cười, chấn chỉnh cả đội: "Nếu gặp phải bom không thể gỡ được, dù có bỏ chạy cũng phải ôm nó chạy tới một nơi không có ai."

Khoảnh khắc nhìn thấy Cố Thanh Hoài, Khương Huệ hoàn toàn hiểu rõ cái gì gọi là "sức quyến rũ của đồng phục".

Anh cảnh sát trẻ tuổi có đôi mắt lạnh lùng, sắc bén, chiếc mũi thẳng, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo, ánh mắt anh không hề dừng lại ở cô ta một giây nào.

Anh mặc trang phục màu rằn ri, cài cúc kín, thắt lưng quân đội xuyên qua vòng eo thon gọn, càng nghiêm nghị càng khiến người ta muốn cởi quân phục của anh.

Cô ta tưởng anh chỉ là một trung úy bình thường vừa mới tốt nghiệp học viện quân sự, kiêu ngạo ngông cuồng, không xem ai ra gì nhưng lại được lãnh đạo quân đội giới thiệu: "Đây là chuyên gia gỡ bom của chúng tôi, nhân tài trẻ tuổi nhất trong đội chống khủng bố cấp cao của Lực lượng cảnh sát vũ trang, Cố Thanh Hoài."

Cô ta đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên và lấy hết can đảm để xin thông tin liên lạc, nhưng vẫn không thể được chấp nhận kết bạn.

Sau này nghe nói Cố Thanh Hoài đã có bạn gái, anh rất yêu cô bạn gái đó. Kể từ khi vào học viện quân sự, mỗi lần Cố Thanh Hoài được dùng điện thoại di động đều gọi hai cuộc, một cho mẹ, một cho bạn gái. Đó là khoảnh khắc duy nhất có thể nhìn thấy Cố Thanh Hoài mỉm cười.

Người ta nói Cố Thanh Hoài nhìn có vẻ nghiêm nghị và xa cách như nam thần, nhưng đôi khi lại vô cùng phóng túng, khi gọi video với người yêu, anh cố tình thay bộ quân phục đẹp nhất. Vào ban đêm mặc áo sơ mi và thắt cà vạt, anh trông như một con thú...

Không biết anh đã nói gì mà trêu chọc cô gái đến mức mặt đỏ bừng, còn anh thì cúi đầu cười, cả ký túc xá toàn mùi cơm chó đáng ghê tởm.

Lúc đó cô ta rất tò mò không biết cô gái ấy là người như thế nào, là người không vướng bận khói lửa nhân gian hay là người rất duyên dáng, quyến rũ, rạng rỡ không gì sánh được. Cô ta cũng tò mò không biết một cảnh sát trẻ máu lạnh như vậy lại trêu chọc một cô gái sẽ như thế nào.

Cố Thanh Hoài khẽ gật đầu, chào hỏi một tiếng, đến thẳng chỗ Cố Nguyệt rồi đi theo vào phòng sách.

Bà cụ Cố khẽ thở dài: "Đứa cháu nội này không thân thiết với ai trong nhà cả."

Ánh mắt của Khương Huệ mãi không thu hồi, bà cụ Cố nhìn ra manh mối, thế là lại nói: "Suốt ngày xa nhà, thậm chí còn không có bạn gái, thật sự khiến cả nhà lo lắng."

Quả nhiên, Khương Huệ quay đầu lại, không nhìn được cong khóe miệng: "Cảnh sát Cố ưu tú như vậy, sao lại không có bạn gái?"

Bà cụ Cố hiểu ý, cười nói: "Bà nghe Cố Nguyệt nói là đã chia tay rồi. Trẻ tuổi mà, không thích ổn định."

-

Trong phòng sách, Cố Nguyệt cầm một quả táo gặm: "Anh, anh có thấy chị Khương Huệ ở trong phòng khách không?"

Cố Thanh Hoài "Ừm", Cố Nguyệt tiếp tục nói: "Chị ấy là cháu gái họ hàng xa của bà nội, đến nhờ bà nội giúp chuyển công việc về Trường Ninh. Bà nội thấy chị ấy ngoan ngoãn nên muốn tác hợp cho hai người đó."

"Em bớt bớt lại đi." Cố Thanh Hoài cười mỉa, hoàn toàn không để trong lòng: "Đừng nói nhảm nữa, ứng dụng đó tên là gì?"

Cố Nguyệt nghiêm túc, trong lòng phấn khích đi theo cảnh sát nhân dân làm nên việc lớn: "Định Mệnh."

Cố Thanh Hoài tìm kiếm tải xuống, nhưng khi đăng ký lại hiện ra đăng ký thất bại.

Cố Nguyệt đi tới nhìn xem: "Ơ vậy mà cần có mã giới thiệu à?"

Cố Thanh Hoài cau mày: "Nói với bạn học là em muốn đăng ký."

Cố Nguyệt cảm thấy anh họ như thế này cực kỳ đẹp trai, tuy không mặc đồng phục cảnh sát nhưng trông vẫn lạnh lùng và nghiêm nghị.

Cô ấy làm động tác "OK" và hỏi: "Anh ơi, anh nghi ngờ ứng dụng này có vấn đề gì hả?"

Cố Thanh Hoài không nói gì, mã giới thiệu đã được gửi đi, sau khi nhập vào, trang chủ mở ra, biểu thị đăng ký thành công.

Giao diện màu hồng rất nữ tính.

Cố Thanh Hoài chọn giới tính là "nữ" và sau khi cân nhắc kỹ lưỡng về độ tuổi thì chọn "15", anh lại gặp khó khăn khi đặt tên.

Cố Nguyệt nhìn Cố Thanh Hoài, tưởng tượng chú cảnh sát biến thành con gái sẽ như thế nào, đột nhiên nảy ra ý tưởng này.

Cô ấy giật lấy điện thoại di động của Cố Thanh Hoài, nhập bốn chữ: [Lolita bạo lực].

Cố Thanh Hoài không nói gì, Cố Nguyệt nghĩ ra gì đó rồi nói: "Hôm qua cô ấy đăng lên trang cá nhân là kỷ niệm 100 ngày với chú bác sĩ, nhưng mà sau đó xóa đi ngay, em chỉ chụp được một phần nhỏ thôi."

Cố Thanh Hoài: "Sao lại chụp ảnh màn hình?"

Cố Nguyệt: "Ship couple!"

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, mỗi lần quét mười dòng.

[Tôi và chú bác sĩ gặp nhau trên ứng dụng Định Mệnh. Chú ấy nói với tôi rằng nếu sau này tôi có chuyện gì không vui thì có thể nói với chú ấy. Chú ấy còn nói rằng ở bên chú ấy, tôi có thể mãi mãi là một đứa trẻ...]

Cố Nguyệt: "Lạ là trước đây Tiểu Mẫn đều chia sẻ mọi chuyện với bọn em, nhưng hôm qua cô ấy xóa trạng thái trên WeChat, nói sau này không được nhắc đến chuyện đó nữa..."

Đúng lúc này, cửa phòng sách bị đẩy ra: "Đã đến giờ ăn cơm rồi."

-

Hiếm khi cả gia đình mới có thể ngồi cùng nhau.

Bác trai, bác gái, anh họ, chú, thím, em họ, khi Cố Thanh Hoài tới đây chỉ có một mình anh.

Mà bên phải anh là Khương Huệ, ý là gì không cần nói cũng biết.

Bà cụ Cố nói: "Thanh Hoài, Khương Huệ là con gái, cháu gặp thêm đồ ăn cho con bé đi."

Cố Thanh Hoài rất giỏi giả điếc, giữ im lặng.

Khương Huệ dè dặt, che giấu cảm xúc, chỉ dám nhìn lén nhìn người bên cạnh.

Mặt mũi của người đàn ông này không chê vào đâu được, nếu nhìn kỹ sẽ thấy sống mũi thẳng và lông mi dày. Ngoài ra, rõ ràng là gầy và cao nhưng tại sao vai lại rộng và eo lại thon đến thế, một sự giải thích hoàn hảo về nhan sắc đó. Quan trọng hơn, anh gánh được bốn chữ "gia thế xuất sắc".

Bà cụ Cố nói: "Các cháu còn trẻ nên đi chơi, nói chuyện với nhau nhiều hơn. Làm sao Tiểu Khương lại biết Thanh Hoài thế?"

Trên mặt Khương Huệ tràn đầy ý cười: "Trước đây cháu đi cùng đàn anh đến hội nghị lấy tin tức, tình cờ gặp được đội trưởng Cố đang đi làm nhiệm vụ."

Cố Nguyệt: "Anh, có thật không?"

Cố Thanh Hoài tuần tú, đẹp trai, giọng nói đều đều: "Không nhớ nữa."

Có lẽ do liên quan đến công việc, thường xuyên phải xử lý súng ống nên trên người anh vẫn mang một vẻ lạnh lùng, như thể chẳng có gì có thể làm anh lo lắng.

Khi điện thoại reo, lông mày Cố Thanh Hoài hơi nhíu rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Giống như đang đợi tin tức của ai đó, phát hiện ra lại không phải, anh nhanh chóng trở nên lạnh lùng, giống một thiếu niên đang tức giận.

Khuơng Huệ đã gặp rất nhiều người, nhưng Cố Thanh Hoài thì khác.

Ở anh không hề có chút dấu vết nào của sự bóng bẩy, khéo léo và trần tục mà đàn ông ở độ tuổi này có.

Anh mang lại cảm giác về tuổi trẻ chưa bao giờ bị biến đổi, trưởng thành theo tuổi tác, khí chất vẫn lạnh lùng như cũ

Rốt cuộc Cố Thanh Hoài buông đũa xuống, anh lấy một tờ khăn giấy, chậm rãi ấn vào khóe miệng: "Cháu no rồi, cháu xin phép đi trước."

Nét mặt của bà cụ Cố không vui, bà ấy nhìn thấy trên khuôn mặt của Cố Thanh Hoài có bóng dáng của người phụ nữ bướng bỉnh đó, thói quen dụ dỗ người khác, cũng ngang ngược như người mẹ lớn lên ở vùng núi không có giáo dục.

Bà cụ mỉa mai: "Đội trưởng Cố ngày nào cũng trăm công nghìn việc, cục công can nên trao danh hiệu chiến sĩ thi đua cho cháu ấy nhỉ?"

Trên mặt Cố Thanh Hoài không có ý cười, anh ngược mắt phượng lên, cực kỳ lạnh lùng: "Trong nhà mất điện, cháu về nhà xem thử."

Ông cụ Cố tức giận: "Trong nhà có cái gì mà suốt cả bữa ăn khiến cháu hờn vía lên mây."

Cố Thanh Hoài nhướn mày cười, giống như là một tên vô lại: "Cháu nuôi mèo, sợ tối."

Trước khi rời đi, Cố Thanh Hoài không quên dặn Cố Nguyệt chăm chỉ học tập, đừng mơ mộng lung tung.

Bà nội tưởng rằng anh cố ý nói những lời châm chọc để làm người khác bực mình, nhưng ngay khi cánh cửa đóng lại, anh quả thực không để ý đến cảm giác của người khác.

Ông bà nội có ba người con, bác cả làm kinh doanh, cha anh đi bộ đội, chú út tốt nghiệp ở lại trường để trở thành giáo sư, cha anh và chú út có mối quan hệ thân thiết nhất.

Sau khi cha qua đời, chú đã rất quan tâm đến anh, chính vì vậy, tuy mối quan hệ của anh với anh họ rất lạnh nhạt, nhưng giữa anh và em gái họ lại rất thân thiết.

Tình cảm của anh dành cho ông bà nội chỉ giới hạn ở việc họ là cha mẹ của cha anh chứ không phải vì hai người đó là ông bà nội của anh.

Cố Thanh Hoài ngồi trong xe lấy hộp thuốc lá ra, miệng ngậm điếu thuốc, đang định châm lửa thì chợt nhớ ra Chung Ý không thích mùi thuốc lá.

Trước đây, khi đi ngang qua một người hút thuốc, cô luôn nín thở và đi về phía anh, mặt nhăn lại rất đáng yêu.

Đã một ngày không gặp Cố Thanh Hoài.

Sau bữa tối, Chung Ý nhớ đến lời đề nghị của Ngụy Hàn về việc tăng cường rèn luyện thể chất.

Sau khi cô xuống siêu thị mua một ít trái cây xong, cô đi lên bằng cầu thang bộ thay vì thang máy.

Chung Ý mua rất nhiều trái cây, nghĩ đến việc lấp đầy tủ lạnh trống rỗng trong nhà Cố Thanh Hoài.

Nhà anh ở tầng chín, khi cô lên đến tầng ba, tầm nhìn của cô chợt tối sầm.

Chung Ý không kịp chuẩn bị, vấp phải bậc thang, cả người không điều khiển được nên ngã về phía trước, tròng hạt trên cổ tay phát ra âm thanh chói tai, hoa quả rơi vãi khắp nơi, lăn xuống cầu thang nhưng cô không nhìn thấy gì.

Cô cố ngồi xuống, thở hổn hển vì đau, ánh trăng từ cửa sổ trên cao chiếu vào, giống như đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của anh.

Khi Cố Thanh Hoài về đến nhà, cả tòa nhà tối om, Chung Ý không có ở nhà.

Anh bấm số và điện thoại của cô reo lên, đang sạc pin trong phòng khách.

Lần đầu tiên gỡ bom, đội trưởng nói anh có tố chất tâm lý bi3n thái, không hề hoảng sợ.

Tại sao không? Lúc đó anh vừa lau thuốc nổ vừa cười nói, khi tỏ tình với cô gái mà mình thậm mến căng thẳng hơn.

Chung Ý sợ bóng tối, không phải vì nhát gan, không phải vì ám ảnh do con hẻm trường cấp ba để lại, mà vì quáng gà.

Triệu chứng của cô không phải như trong sách giáo khoa sinh học nói có thể chữa khỏi bằng cách bổ sung vitamin A, mà là bệnh quáng gà bẩm sinh. Khi đi vào ban đêm, tầm nhìn của cô bị mờ rất nhiều, giống như bị mù một nửa. Đối với cô mà nói, bậc thang chính là mặt phẳng, vì cô hoàn toàn không thể nhìn rõ.

Hồi cấp ba, không nhớ rõ là thời gian nào, cả khu nhà bị mất điện, cô đã kêu anh dừng lại.

Cô gái nén nhịn một lúc lâu rồi mới nhỏ giọng nói: "Cậu có thể đưa tớ lên được không?"

Anh gật đầu, nghĩ rằng cô sợ bóng tối.

Vừa bước ra được vài bước, anh đã nhận ra có gì đó không ổn.

Chung Ý dường như không thể nhìn thấy gì, khi nói chuyện với anh giống như đang nói một mình với không khí.

Khi bước lên bậc thang, giống như đang đi trên mặt phẳng, kết quả đúng như dự đoán, khoảnh khắc tiếp theo cô đã ngã thẳng về phía trước.

Anh đỡ lấy cô cho đến khi cô đứng vững: "Quáng gà à?"

Cô khẽ "Ừm" rồi nói thêm: "Từ nhỏ khi tôi bị ngã cầu thang, cha mẹ mới biết là quáng gà."

Sau khi cúp điện, thang máy ngừng chạy, Cố Thanh Hoài đi cầu thang bộ xuống.

Có ba cầu thang trong tòa nhà này.

Anh đi hai cầu thang đầu tiên từ tầng chín lên tầng một, rồi từ tầng một lên tầng chín, nhưng anh không thấy Chung Ý.

Cuối cùng, ở góc tầng ba của lối cầu thang cuối cùng, anh nhìn thấy hình dáng gầy gò trong bóng tối.

Trong sự hoảng hốt, dường như cô vẫn còn là một cô bé cấp ba sợ bóng tối.

Chung Ý không biết khi nào mới có điện, cũng không biết mình có phải ngồi đây cả đêm hay không.

Tất cả những gì cô biết là đầu gối đau khủng khiếp, đầu ngón tay cảm giác dính dính ở quần, có lẽ đang chảy máu.

Bỗng nhiên nhớ lại thời cấp ba, hằng ngày Cố Thanh Hoài đều đưa cô về nhà.

Khi chưa hẹn hò, cô chỉ dám nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo đồng phục học sinh của anh, trong bóng tối, tim cô đập thình thịch không ngừng, không biết có phải vì không thể nhìn thấy hay vì bên cạnh có anh.

Sau này hẹn hò rồi, khi cúp điện cô đều làm nũng.

Cô chỉ vào cả tòa nhà tối tăm: "Cố Thanh Hoài, mất điện rồi."

Cố Thanh Hoài hừ một tiếng, trong giọng nói mang theo nụ cười đang trêu chọc một đứa trẻ: "Anh sẽ đưa mèo về đến nhà an toàn."

"Nhưng em không thấy cầu thang."

Cô rõ ràng đang nói về điều mình sợ hãi, nhưng âm cuối lại ngọt ngào làm nũng.

Chàng trai cười: "Vậy em định làm gì?"

Cô mặt dày mày dạn, nói nghiêm túc: "Em kiểm tra xem anh có lười biếng trong học viện quân sự hay không, anh cống em."

Cố Thanh Hoài không khỏi bật cười: "Nay giỏi nhỉ, còn muốn kiểm tra anh à?"

Anh làm thinh, cô tiến lên một bước, lặng lẽ ôm lấy vòng eo săn chắc của thiếu niên: "Tiểu Cố."

Cố Thanh Hoài nhượng mày, ung dung xem cô giở trò, cô cố ý ghé vào tai anh, nhẹ giọng gọi: "Anh Tiểu Cố."

Anh dùng ngón tay véo mặt cô, cúi đầu, chóp mũi gần như chạm vào nhau: "Anh có thể làm gì em đây?"

Cố Thanh Hoài ngồi xổm ở trước mặt cô, cô vui vẻ nhẩy lên lưng anh.

Đi lên từng bước một, lúc đó cô vô cùng ước mình không sống ở tầng sáu mà ở tầng sáu mươi.

Cô ghé sát vào tai anh thì thầm: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài: "Ừm".

"Thích anh quá."

"Ừm."

Cô véo tai anh, không hài lòng: "Em nói em thích anh, anh chỉ nói 'ừm'? Trong học viện quân sự anh có nuôi chó à?"

Khóe môi Cố Thanh Hoài nhếch lên, cô nghe được tiếng cười của anh.

Cô nổi giận: "Trai hư, nói anh cũng thích em đi mà!"

Cố Thanh Hoài nói: "Không cần."

Cô ôm cổ anh, tựa cằm vào vai anh thì thầm: "Anh lúc nào cũng ít nói."

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nói: "Khi em không biết..."

Đầu ngón tay cô cảm thấy tai anh hơi nóng, nếu nhìn được cô sẽ thấy tai anh đỏ đến mức nào.

Giọng nói của Cố Thanh Hoài rất dịu dàng, mỗi chữ đều nhẹ nhàng rơi vào trong lòng của nàng.

"Anh đã nói điều đó trong lòng hàng ngàn lần rồi."

...

Chung Ý không sợ bất cứ điều gì.

Không sợ hiện trường thảm họa, không sợ hiện trường án mạng, thậm chí không sợ cô bị quáng gà.

Cô sợ ký ức đó sẽ ập đến mà không báo trước.

Có tiếng bước chân từ xa truyền đến, ai đó đang đi xuống lầu, chắc chắn họ là cư dân của tòa nhà này.

Cô hít một hơi thật sâu nhưng vẫn không thấy ai, đành phải áy náy nói với không khí: "Xin lỗi, tôi làm rơi trái cây nhưng không nhìn thấy. Anh hay chị khi đi xuống nhà nhớ cẩn thận chút nhé..."

Nói xong, mũi cô rất đau, đầu gối càng ngày càng nhức nhối khiến cô cảm thấy vô cùng tủ thân.

Người đó không lên tiếng, Chung Ý quay người lại, cố gắng nhìn.

Mặc dù bị quáng gà, nhìn không rõ, nhưng trong bóng tối cô vẫn luôn có thể nhận ra người này.

Dù không nhìn thấy nhưng vẫn biết anh rất đẹp, đôi mắt đẹp nhất khi anh cười, đầy vẻ quyến rũ làm rung động trái tim người khác.

"Tìm thấy rồi."

Cố Thanh Hoài từng bước một đi đến bên cạnh cô, như thể anh đã đi từ ký ức không thể chạm tới đến hiện thực.

Ánh trăng soi rõ nét trong sáng của anh, giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, sợ làm cô sợ hãi, khiến cô nghe như ảo giác đến từ sâu trong giấc mơ.

"Mèo đang ở đây."

Tác giả có lời muốn nói:

Chương tiếp theo Thứ Sáu lúc 0:00

Chương 15

DTV-EBOOK

Chung Ý nhìn anh, bỗng nhiên không nói được lời nào.

Ngay cả khi mới tốt nghiệp đại học bị ban lãnh đạo nhắm đến, ném vào hiện trường vụ giết người đẫm máu để đưa tin thì cô cũng chưa bao giờ có khoảnh khắc không nói nên lời như vậy.

Khi gặp một người xấu, cô có thể khiến trái tim mình cứng cõi hơn người xấu để chống lại người ta, nhưng cô chỉ sợ sự dịu dàng đơn thuần của người này, khiến trái tim cô đau nhức, mềm nhũn, dễ dàng sụp đổ.

Cố Thanh Hoài bật đèn pin điện thoại lên, đặt vào tay cô: "Cầm lấy."

Tầm nhìn của cô sáng lên, trong rất rất nhiều năm, nguồn sáng của cô chính là anh.

Cô nhìn Cố Thanh Hoài xách túi mua hàng lên, nhặt trái cây rơi trên bậc thang và trong góc, cầm trên tay rồi đi về phía cô.

Chung Ý đứng dậy, đầu gối rất đau, cơn đau nhức dày đặc như bị kim đâm nhưng cô cố gắng không để người khác nhận ra điều gì kỳ lạ.

Cố Thanh Hoài cao lớn, mỗi bước đi đều chậm rãi.

Còn cô cầm điện thoại di động của anh, thấp sáng từng bước đi.

Cả buổi tối một trái tim không tìm được nơi dừng chân, chậm rãi trùng xuống rơi vào vòng tay ấm áp.

Đến trước cửa nhà, Cố Thanh Hoài cúi đầu ấn mặt khẩu.

Lúc anh đẩy cửa mở, đèn tủ lạnh bật sáng và máy điều hòa bắt đầu chạy.

Thế giới này được như một ngọn nến thấp sáng rồi đột nhiên trở nên sáng sủa hơn.

Ánh sáng chiếu vào vầng trán đầy mồ hôi lạnh của Chung Ý, giọng nói của cô vừa nhẹ nhàng vừa êm ái: "Cảm ơn anh đã đến tìm em."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, Chung Ý đã lên tiếng trước: "Em biết là tổ chức gây áp lực ép buộc anh, bắt phải chăm sóc thật tốt cho em."

Khóe miệng Cố Thanh Hoài nhếch lên, cười như không cười: "Em nói thế nào thì là thế đó."

Chung Ý trở về phòng, xắn quần thể thao màu đen lên, đầu gối bị trầy xước và bầm tím.

May mắn thay, ngay cả trong mùa hè, cô đã quen mặc áo sơ mi và quần tây nên không ai nhìn thấy.

Sau khi tắm rửa và sơ cứu vết thương, cô nằm trên giường, hoàn toàn mất ngủ.

Cô đã quen với tình huống này từ lâu, ngủ được mới là không bình thường.

Điều khiến cô cảm thấy đau khổ hơn nữa chính là khi cô nhắm mắt lại, thứ xuất hiện trước mặt cô là đôi mắt đen trắng của Cố Thanh Hoài dưới ánh trăng, cùng giọng nói nhẹ nhàng vang lên---

"Tìm thấy rồi, mèo đang ở đây."

Cô không nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng ra ánh sáng trong con người của anh, chỉ tiết khi anh phát âm, làn gió khi anh nói, cả mùi hương sạch sẽ, tươi mát khi anh đến gần, tất cả đều rất rõ ràng. Sự dịu dàng lâu ngày không gặp gần như là ảo giác, khiến người ta không kìm lòng được mà muốn vươn tay nắm giữ.

Chung Ý mở ngăn kéo, tìm một lọ kẹo nhỏ rồi lấy ra một viên kẹo nhỏ từ trong đó. Ly trên bàn đầu giường không có nước nên cô đẩy cửa bước ra khỏi phòng ngủ.

Giây tiếp theo, tiếng cửa phòng ngủ dành cho khách đóng mở đột nhiên khiến cô giật mình, chỉ cần lắc tay viên kẹo nhỏ đã rơi xuống gầm bàn và biến mất.

Cố Thanh Hoài: "Sao còn chưa ngủ?"

Chung Ý mím môi, đang nói thì điện thoại rung lên.

Cố Thanh Hoài nhìn thoáng qua, chậm rãi cau mày, tin nhắn đến từ ứng dụng "Định Mệnh", có một người tên là [Chú] gửi tin nhắn cho anh.

Cố Thanh Hoài nói: "Đạo diễn Chung, có thể giúp anh được không?"

Chung Ý đặt ly xuống, đi tới trước mặt anh: "Chuyện gì thế?"

Cố Thanh Hoài bấm vào giao diện APP: "Em họ của anh có một bạn cùng lớp đang hẹn hò qua mạng với ai đó thông qua ứng dụng này. Anh nghi ngờ đó là tội phạm ấu d@n, nhưng không có bằng chứng."

Anh mặc áo sơ mi ngắn tay và quần thể thao, thân người đứng dựa vào tường, mái tóc đen mới gội mềm mại bồng bênh trên trán, nếu quen với mái tóc ngắn của anh khi còn trong

quân đội, bây giờ sẽ cảm thấy anh trông tươi tắn và ưa nhìn, trông anh giống như một sinh viên đại học mới đôi mươi.

Nhưng mặt anh lạnh lùng, dùng giọng điệu như đang phân tích vụ án, ánh mắt nghiêm nghị, không ai hấp dẫn hơn anh.

Chung Ý bị sắc đẹp mê hoặc đến mức cô bình tĩnh lại mà nhịp tim vẫn đập nhanh, cúi đầu sát vào màn hình điện thoại trên tay anh.

Cố Thanh Hoài đã đăng ký APP kia, mười lăm tuổi, tên là Lolita bạo lực, avatar nữ tính, không giống thẩm mỹ trai thẳng của anh.

"Em họ của anh chọn." Giọng nói của anh từ đỉnh đầu rơi xuống, giọng điệu sáng khoái dễ chịu.

Chung Ý: "Em có thể giúp gì cho anh?"

Cố Thanh Hoài cho cô xem lịch sử trò chuyện, Chung Ý vuốt lên để hiểu.

Cố Thanh Hoài không có cách nào có thể lừa cá cắn câu, anh không dọa "cá" bỏ chạy thì tốt lắm rồi.

Ví dụ, khi ai đó gọi anh là "em bé", anh mắng họ: [Chú mới là em bé, cả gia đình chú đều là em bé.]

Chung Ý phân tích một cách hợp lý: "Đúng là các cô gái trẻ chưa trải sự đời sẽ dễ bị một người đàn ông trưởng thành hơn mình mê hoặc."

Cố Thanh Hoài thản nhiên liếc cô một cái: "Người đàn ông kia cũng lớn tuổi hơn anh hả?"

Chung Ý hơi giật mình, chưa kịp hiểu anh đang nói đến ai thì điện thoại rung lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Chú: [Sao cháu không nói chuyện với chú?]

Thật sự là khó khăn cho Cố Thanh Hoài.

Chung Ý, một nhà báo, rất thẳng thắn: "Hỏi anh ta kiếm sống bằng nghề gì."

Lolita bạo lực: [Nghề nghiệp là gì?]

Giọng điệu thẩm vấn tiêu chuẩn của cảnh sát.

Chú: [Cảnh sát, chú là chú cảnh sát.]

Cố Thanh Hoài lạnh lùng đáp lại hai chữ: [Ồ haha.]

Cảnh sát giả gặp cảnh sát thật.

"Chú" này thực sự hài hước.

Nếu đúng như Cố Thanh Hoài nói, có vô số nữ sinh bị đầu độc, Chung Ý hỏi: "Anh định làm gì?"

Dáng vẻ cau mày Cố Thanh Hoài vừa dữ vừa ngầu: "Tìm kiếm chứng cứ, chuyển cho cơ quan điều tra hình sự lập hồ sơ vụ án."

-

Ngày hôm sau, tại cục công an thành phố.

Không có thông báo điều động mới nên những gì Chung Ý quay lại trong camera chỉ là quá trình luyện tập hàng ngày.

Khi công việc sắp kết thúc, Chung Ý nhìn thấy Trần Tùng Bách dẫn một cô gái đến thăm sân huấn luyện của cục thành phố: "Phóng viên Khương, đây là nơi huấn luyện của đội đột kích chống khủng bố."

Chung Ý ngược mắt lên và nhìn thấy cô gái đang đi thẳng về phía Cổ Thanh Hoài.

Cổ Thanh Hoài mặc đồng phục huấn luyện SWAT màu đen, vai rộng, eo thon, chiều cao nổi trội, lưng thẳng như một lưỡi kiếm.

Cô không phải là người duy nhất có thể nhận ra anh trong đám đông.

Khuơng Huệ: "Sao anh không trả lời tin nhắn của tôi?"

Cảnh sát trẻ cao lớn nhìn cô ta, dường như đang cố nhớ ra cô ta là ai.

Anh không buồn chào hỏi mà đang kiểm tra đồng hồ của các thành viên trong đội leo tường từ trên cao và thản nhiên nói: "Tôi tưởng đó là tin nhắn rác."

Khuơng Huệ thở dài: "Gặp được anh chẳng dễ dàng chút nào."

Nếu lãnh đạo đơn vị không cử cô ta đến Cục Công an thành phố để lấy tin tức vụ bắt giữ con tin ở ký túc xá nữ thì cô ta sẽ không bao giờ gặp được anh.

May mắn thay Cổ Thanh Hoài chính là người góp công chính trong vụ án bắt giữ con tin này, ngoài việc tìm hiểu tình hình với đội điều tra tội phạm, cô ta cũng cần tập trung phỏng vấn anh nữa.

Cổ Thanh Hoài không nể nang gì: "Có cần thiết không?"

Cô ta ngược mắt lên, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng sạch sẽ của Cổ Thanh Hoài, trên đó hiện lên chút chán ghét, nhưng đôi mắt phượng thanh tú và trong suốt lại quá quyến rũ.

Khương Huệ có vẻ không nhin được: "Tôi tới đây để phỏng vấn vụ án bắt cóc thời gian trước."

Ánh mắt Cố Thanh Hoài lạnh lùng: "Trần Tùng Bách, nói cho phóng viên này biết tình huống đó đi."

Hàm ý là muốn phỏng vấn tôi à, mơ đi.

Trần Tùng Bách kinh ngạc: "Phóng viên Khuơng biết đội trưởng Cố của chúng tôi à?"

Khương Huệ gật đầu: "Xem như người quen cũ."

Lúc này, Khuơng Huệ ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy gì đó bỗng sững sờ.

Nụ cười phóng khoáng và đoan trang trên khuôn mặt cô ta không còn nữa, cứ như thể cô ta đã nhìn thấy ma giữa ban ngày.

Chung Ý thì lạnh lùng đi tới trước mặt cô ta, trên môi không có ý cười: "Khuơng Huệ, lâu rồi không gặp, dạo này khỏe không?"

Khương Huệ không thể tin được, nếu có ai trải qua những gì Chung Ý đã trải qua, chắc chắn sẽ không thể gượng dậy hoặc nước chảy bèo trôi, nhưng sau ba năm không gặp, Chung Ý vẫn xinh đẹp rạng rỡ, đôi mắt mèo sáng màu của cô trong suốt như pha lê, không có chút sương mù nào, trong suốt như không có tạp chất của đá quý.

Cô trông vừa yếu đuối vừa xinh đẹp, giống như một con chim hoàng yến trong lồng, một bông hoa quý giá trong nhà kính, nhưng thực chất cô là một bông hồng hài hòa với những chiếc gai chỉ có thể nhìn thấy từ xa.

Khương Huệ hít sâu một hơi, cố gắng nâng cằm lên: "Chung Ý, đã lâu không gặp."

Lúc này Trần Tùng Bách càng kinh ngạc hơn: "Phóng viên Khương và đạo diễn Chung cũng quen nhau à?"

Gương mặt của Chung Ý đẹp như tranh vẽ: "Khi tôi mới ra trường làm phóng viên, Khương Huệ là đồng nghiệp rất thân thiết."

Đó là giọng nói thường ngày của cô, dịu dàng nhẹ nhàng, cô nhấn mạnh thêm câu "quan hệ thân thiết" mà không để lại dấu vết.

Sắc mặt Khương Huệ lập tức thay đổi, hồi lâu mới từ từ nói: "Đúng vậy, năm đó chúng tôi đều ở Bình Thành..."

"Vậy à?" Trần Tùng Bách nhìn thời gian, cũng là lúc tan làm: "Trâu Dương, cậu nói với ông nội là cả đội tới ăn chưa?"

Trâu Dương từ độ cao hơn mười mét chạy xuống, thân hình song song với mặt đất: "Nói rồi, ông nội giữ lại bàn rồi đó!"

Khương Huệ chuyển hướng sự chú ý: "Trong đội có liên hoan à?"

Trần Tùng Bách gật đầu: "Đúng vậy, bình thường mọi người gặp nhiều áp lực trong công việc, có thời gian thì đi thư giãn."

Khương Huệ liếc nhìn Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng Cố có đi không?"

Trần Tùng Bách nói đùa: "Trong nhóm của chúng tôi chỉ có một anh trai tiêu tiền như nước, anh ấy phải đi để trả hóa đơn chứ."

Nhớ tới mục đích quan trọng nhất của chuyến đi này là Cố Thanh Hoài, Khương Huệ phấn chấn: "Tôi có thể đi cùng được không?"

Trần Tùng Bách không được tự nhiên, Trâu Dương lại vô tư, nhiệt tình hiếu khách: "Đương nhiên là được, càng đông càng vui."

-

Trâu Dương được ông nội nuôi nấng.

Ông nội Trâu mở quán ăn bình dân, mấy chục năm không tăng giá, một bát mì giá 5 tệ một người có thể ăn no. Hầu hết các bữa liên hoan của đội SWAT đều đến chỗ ông nội để hỗ trợ công việc kinh doanh cho ông.

Quán tên là "Quán ăn Dương Dương", trên tường treo một bức ảnh của đội SWAT, làm tăng thêm thể diện cho quán.

Ông nội để lại cho họ một chiếc bàn tròn, loại có bàn xoay, cả đội vừa đủ ngồi hết bàn tròn.

Chung Ý tìm một chỗ gần góc ngồi xuống, có người kéo ghế bên cạnh, một hơi thở sảng khoái phả vào mũi cô, có mùi chanh hoặc bạc hà, nhưng đó chỉ là mùi đặc trưng của anh.

Ánh sáng từ nơi cao hắt xuống, lông mi Cố Thanh Hoài rất dày và dài, dưới mắt anh tỏa ra bóng mờ rõ ràng. Hơn mười năm ở trong quân đội và cảnh sát, cả người anh như một con dao sắc bén, loại bỏ đi đáng vẻ ngây ngô, khiến khí chất của anh càng sâu lắng khó lường.

Khi Trâu Dương mang thực đơn đến cho mọi người gọi món, điện thoại trên bàn của Chung Ý rung lên.

Cô liếc nhìn số điện thoại, thấy là Ngụy Hàn liền quay đầu nhẹ giọng nói với Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng Cố, xin nhường chút, em ra ngoài nghe điện thoại."

Ghế của Cố Thanh Hoài dựa vào tường, anh không đứng dậy thì không thể ra ngoài.

Cố Thanh Hoài ngược mắt lên, bỗng nhiên nhớ tới thời trung học, bạn nữ dịu dàng ít nói bên cạnh anh dường như rất sợ anh, lúc nào nói chuyện cũng như thỏ thề.

"Cố Thanh Hoài, phiền cậu tránh ra, tôi đi vệ sinh."

"Cố Thanh Hoài, phiền cậu tránh ra, tôi đến văn phòng."

"Cố Thanh Hoài, phiền cậu tránh ra, tôi đi tập thể dục."

Thỉnh thoảng anh làm biếng, đứng dậy lại càu nhàu nên anh đẩy ghế về phía trước và lười đứng dậy.

Đồng phục của nữ sinh cọ sát vào người anh, nhiệt độ cơ thể mềm mại đột nhiên rơi xuống lưng anh, khiến toàn thân anh cứng đờ.

Từ đó trở đi, dù có buồn ngủ đến mấy anh cũng phải đứng dậy nhường chỗ cho cô.

Cố Thanh Hoài đứng dậy, liếc nhìn màn hình điện thoại di động của Chung Ý, khóe miệng nhếch lên: "Quản lý chặt chẽ."

Chung Ý khẽ cau mày, không trả lời anh, cô nhấn nút trả lời điện thoại khi đến hành lang.

Hôm nay là ngày giỗ của em gái Ngụy Hàn, cô không quên.

"Ngụy Hàn, anh không sao chứ?"

Chung Ý nhẹ nhàng thì thầm và đóng cửa phòng ăn lại để chặn mọi âm thanh.

Cố Thanh Hoài mím môi mỏng thành một đường thẳng.

Khuơng Huệ gợi chuyện: "Vừa rồi tôi đang muốn hỏi, tại sao Chung Ý lại ở trong đội SWAT?"

Dụ Hành: "Đạo diễn Chung tới đây để quay phim tài liệu, cô ấy là nữ thần của tôi, rất xinh đẹp phải không?"

Khuơng Huệ gật đầu, ánh mắt luôn nhìn về phía Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng Cố, anh thấy đạo diễn Chung có đẹp không?"

Khóe miệng Cố Thanh Hoài cong lên, không nhìn ai cũng không lên tiếng, anh cúi đầu gọi món, ánh sáng làm nổi bật những đường cong đẹp trai lạnh lùng trên gương mặt anh.

Khuơng Huệ đã quen với điều đó, lại hỏi: "Bạn trai của đạo diễn Chung làm nghề gì?"

Dụ Hành: "Đạo diễn Chung không thích chia sẻ về đời tư cá nhân của mình."

Trâu Dương lén nhìn đội trưởng của mình.

Cố Thanh Hoài thuận tay cầm danh sách mấy món ăn đưa cho anh ấy, sắc mặt không thể lạnh hơn, nhiệt độ gần như xuống âm.

Kỳ lạ, Trâu Dương nhìn vào danh sách món ăn trước mặt. Đội trưởng rõ ràng không thích đồ ngọt, vậy tại sao lại gọi một đồng đồ ăn vặt ngọt và mềm dẻo này?

Trâu Dương đi vào phòng bếp phía sau dọn đồ đầu bếp, Chung Ý đẩy cửa bước vào.

Sau khi phơi nắng một ngày, nước ép lon vừa được lấy ra khỏi tủ lạnh, mang theo mùi thơm sảng khoái của mùa hè.

Ngón tay của Chung Ý hơi ướt đẫm mồ hôi, chưa mở được ngay nên cô tạm thời đặt nó sang một bên, nghĩ đến lời Ngụy

Hàn nói, ngơ ngác nhìn quả nho trên chai kim loại.

Một đôi tay dài đẹp dễ xuất hiện trong tầm mắt, tay trái, gân guốc rõ ràng, ngón trỏ kéo tab, nhẹ nhàng mở chai, tiếng nổ nhỏ nhẹ vang lên, đặt chai trước mặt mình mà không nhìn Chung Ý.

Chung Ý áp môi sát mép lon, không khỏi thắc mắc liệu vừa rồi ngón tay của Cố Thanh Hoài có chạm vào vị trí này không, môi dường như đã vô tình nóng lên.

Một nhóm trẻ tuổi vì ban ngày tập luyện quá mệt mỏi nên ăn vội ăn vàng.

Nhiều lần, ngay khi Chung Ý vừa nhắc đĩa lên thì bàn xoay lại quay lại, khiến cô phải rút đĩa ra và im lặng ăn món rau nguội gần mình nhất.

Bên cạnh cô, Cố Thanh Hoài và những người khác đang thảo luận về xu hướng phát triển của robot xử lý bom mìn, nhưng cô không thể hiểu được nên cứ ngây ngốc ngồi ăn cho đến khi được phục vụ bánh nếp dẻo có đường và vùng.

Cố Thanh Hoài nhìn cô gắp một miếng lên cắn, đôi mắt hơi sáng lên, hài lòng như mèo ăn được cá khô.

Anh biết cô sẽ thích ăn mà, đoán đúng rồi.

Khuơng Huệ cũng thích đồ ngọt, lúc ngẩng đầu liền nhìn thấy Cố Thanh Hoài ngồi với tư thế thư thái, tựa lưng vào ghế, nghe đồng đội nói chuyện công việc.

Anh hiếm khi nói, khóe miệng cong lên khi nghe thấy điều gì đó thú vị, anh không mặc đồng phục, ngồi dưới bóng đèn với nụ cười yếu ớt, trông anh không giống cảnh sát mà như một công tử hấp dẫn người khác.

Tuy nhiên, rõ ràng anh đang nói chuyện với người xung quanh nhưng khi cô gái bên cạnh cầm đĩa lên, anh liền dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn vào bàn xoay.

Đôi tay gõ bom rất đẹp, làn da trắng nõn, nổi gân xanh, cho đến khi cô gái lấy đi đồ ăn vặt anh mới buông ra.

Trong suốt bữa ăn, hai người gần như không giao tiếp, ánh mắt anh cũng không hề rơi vào cô, nhưng dường như luôn có một chút ánh sáng vương vấn nào đó dành cho cô.

Khuơng Huệ không biết đây là ảo giác của mình hay Cố Thanh Hoài thực sự lịch lãm đến vậy.

-

Bầu trời u ám và một cơn mưa lớn bất ngờ ập đến.

Lúc ra khỏi quán ăn, Cố Thanh Hoài gọi điện cho Chung Ý: "Đợi anh ở đây, anh đi lấy xe."

Chung Ý nhẹ gật đầu, Khuơng Huệ đi đến bên cạnh cô: "Nghe nói cô đến đội SWAT quay phim tài liệu."

Chung Ý không trả lời, Khuơng Huệ vẫn nói tiếp: "Thật ghen tị, cô được ở cùng Cố Thanh Hoài. Tôi theo đuổi bao lâu rồi mà anh ấy cũng không mời tôi một bữa."

Chung Ý ngược mắt lên, cô thực tập sinh từng khúm núm giờ đây có thể ngồi cùng bàn với người lạ, trò chuyện cười đùa vui vẻ.

Khi màn đêm càng lúc càng tối, Chung Ý có mái tóc dày, lông mày mảnh, đôi mắt lạnh lùng và bướng bỉnh, dùng giọng nói dịu dàng nhất để nói ra những lời tàn nhẫn nhất: "Khuơng Huệ, bớt lại đi, cô không phải là kiểu Cố Thanh Hoài thích đâu."

Sắc mặt Khương Huệ tái nhợt, cô ta vô cùng xấu hổ vì bí mật của mình bị vạch trần không thương tiếc.

Lời nói nhẹ nhàng của Chung Ý khiến mọi việc cô ta làm tối nay trông buồn cười như một chú hề.

Cô ta từng cho rằng mình và Chung Ý là cùng loại nên có thể thân thiết hơn.

Sau đó, khi Chung Ý ném đơn từ chúc vào mặt lãnh đạo, cô ta nhận ra rằng họ hoàn toàn khác nhau.

Chung Ý mỏng manh nhưng kiên cường, xinh đẹp nhưng đầy gai góc.

Trong cơn mưa, đèn ô tô sáng rực, chiếc xe địa hình màu đen từ từ dừng lại trước mặt.

Cố Thanh Hoài ấn xuống cửa kính bên ghế phụ xuống, nói với Chung Ý đang đứng dưới mái hiên: "Lên xe đi."

Khương Huệ dẫn đầu vòng qua Chung Ý, đi tới xe cúi người xuống, trong nháy mắt mưa to ướt đầm, vô cùng nhếch nhác: "Đội trưởng Cố, anh có thể cho tôi quá giang được không? Tôi ở khu đối diện nhà anh."

Đôi mắt của người đàn ông ngồi trong xe như bị băng giá lạnh lùng, chưa kịp nói gì thì Khương Huệ đã đưa tay mở cửa bên ghế phụ.

"Cô ngồi ở ghế sau."

"Đạo diễn Chung, em lên phía trước đi."

Khương Huệ cứng đờ, trong lòng cô ta có cảm giác nếu cố chắp ngồi vào ghế phụ, cô ta có thể sẽ bị Cố Thanh Hoài ném ra ngoài.

Anh cảnh sát trẻ cau mày, rất thiếu kiên nhẫn và dễ cáu giận. Có lẽ phong thái lịch thiệp của anh chỉ bị giới hạn cho Chung Ý mà thôi.

Chung Ý luôn có khả năng này, xa cách và thờ ơ với người khác, nhưng cô luôn có thể khiến những người đàn ông xung quanh bị mê hoặc.

Xe địa hình lao vào trời mưa, trong xe im lặng, có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Khuơng Huệ tìm có bắt chuyện: "Đội trưởng Cố, anh có bao nhiêu bạn gái?"

Cố Thanh Hoài đặt đôi bàn tay thon dài trắng nõn lên vô lăng, cười lạnh: "Có liên quan gì đến cô à?"

Khuơng Huệ vẫn tiếp tục nói: "Mọi người đều nói anh độc thân nhiều năm như vậy là bởi vì tiêu chuẩn cao, muốn hẹn hò với tiên nữ."

Cố Thanh Hoài lười nói chuyện, bề ngoài thì đẹp trai nhưng bên trong lại là một kẻ khốn nạn, sự kiên nhẫn của anh hiển nhiên đã cạn kiệt.

Chung Ý vô thức quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt họ chạm nhau rồi nhanh chóng quay đi nhìn mưa đang chảy trên cửa sổ xe.

Khi họ học cấp ba, có rất nhiều cô gái trong trường công khai hoặc âm thầm thích anh.

Anh càng lạnh lùng, thờ ơ thì các cô gái càng háo hức muốn thử và muốn xem cảm giác yêu một người như vậy sẽ như thế nào.

Vì anh ngồi cùng bàn với cô nên các cô gái luôn đi đường vòng nhờ cô gửi thư tình.

Cô cầm chiếc phong bì mỏng, chột sinh ra sợ hãi.

Sợ anh có bạn gái rồi sẽ không giảng bài cho mình nữa, sợ anh sẽ đi ngồi cùng bàn với bạn gái.

Cũng sợ, nỗi sợ của mình không phải là sợ mà là yêu.

Cô ngơ ngác, một bóng đen phủ xuống đầu cô, cô ngẩng đầu đón nhận đôi mắt trong veo của anh.

Thiếu niên đặt thức ăn trước mặt cô và trêu chọc với giọng hài hước: "Ai đã làm mèo của chúng ta không vui thế?"

Cô mím môi, đẩy phong bì mỏng đến trước mặt anh: "Người ta gửi thư tình cho cậu."

Cố Thanh Hoài không thèm nhìn, cắt vào cặp.

Cô buồn bã không biết phải làm sao, hồi lâu mới cô mới cố gắng nói ra: "Là bạn cùng bàn, tôi muốn nhắc nhở cậu..."

Cố Thanh Hoài nghiêng đầu, anh cắt tóc không che được khuôn mặt, làn da trắng, có dáng vẻ thiếu niên tuấn tú.

Cô thuận miệng nói bừa: "Bây giờ là thời điểm quan trọng để chăm chỉ học tập. Cậu đừng phân tâm."

Chàng trai nhìn cô một lúc lâu, sau đó đột nhiên nhú mày, bắt chước giọng nói của cô: "Là bạn cùng bàn, tôi cũng muốn nói với cậu."

Anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt trong veo nhìn sâu vào trong lòng: "Tôi không thích cô ấy."

Hòn đá rơi xuống đất, đuôi mắt Chung Ý hơi cong nhẹ, nụ cười khó thể che giấu.

Cố Thanh Hoài khẽ cười, xoa đầu cô, dùng giọng điệu sủng ái: "Bây giờ vui vẻ chưa?"

Sau này không biết Cố Thanh Hoài đã nói gì với cô gái đó, cũng không có ai yêu cầu cô gửi thư tình cho anh nữa.

Hơn nữa, cách các cô gái đó nhìn cô chứa đựng những cảm xúc khó tả.

Sau khi thi tuyển sinh đại học, cuối cùng cô cũng không nhận được hỏi anh: "Sao sau này mấy bạn gái đó không nhờ em gửi thư tình cho anh nữa?"

Đó là một sân bóng rổ vào mùa hè, ánh sáng và bóng tối mờ ảo lại dịu nhẹ.

Cố Thanh Hoài vừa chơi xong, mái tóc đen hơi ướt mồ hôi, nhướn mày cười: "Muốn biết?"

Cô gật đầu, bóng anh tiến lại gần, muốn hôn cô nhưng cô tránh mặt anh.

Cô lấy khăn giấy ra lau mồ hôi trên trán anh.

Anh quá cao lại ngoan ngoãn cúi xuống, đặt tay lên đầu gối.

Cô thực sự tò mò: "Nói cho em biết đi mà, anh đã nói gì với họ?"

Đôi mắt đẹp với hàng mi dày của Cố Thanh Hoài có chút ánh sáng, chỉ nhìn cô.

Anh mỉm cười, trong giọng điệu có hơi miễn cưỡng và cứng chiều.

"Anh nói, họ nhờ đối tượng yêu thầm của anh đưa thư tình cho anh, thú vị lắm hả? Vốn đã khó theo đuổi rồi."

...

Ít phút sau, chiếc xe địa hình lao vào cổng khu nhà.

Cố Thanh Hoài không có trả lời câu hỏi của Khương Huệ, giống như âm thầm xác nhận mình độc thân là vì muốn tìm tiên nữ.

Nhưng Khương Huệ lại ồn ào như chim sẻ: "Người yêu cũ của anh thì sao? Người yêu cũ của anh là tiên nữ à?"

Xe việt dã lái xuống tầng dưới, Cố Thanh Hoài lùi xe, một tay đặt lên vô lăng, một tay đặt lên ghế sau Chung Ý.

Chung Ý cứng đờ, vô thức nín thở, chàng cảnh sát trẻ gần sát cạnh cô này thực sự quá đẹp trai.

Những luồng ánh sáng và bóng tối hiện lên trên khuôn mặt anh, từ đôi mắt, sống mũi cho đến khóe miệng mềm mại duy nhất.

Giây phút anh quay đầu lại gần, hơi thở và mùi hương quen thuộc tràn ngập, cảm giác như họ vẫn còn ở bên nhau trong trạng thái xuất thần.

Đồng tử của anh tối sâu, ánh mắt anh như quét qua môi cô, quả táo của anh hơi lặn.

Khi họ hẹn hò, anh dừng xe, tháo dây an toàn và cúi xuống hôn cô, anh có thể làm việc đó một cách dễ dàng, không đợi cô thở không nổi không biết buồn cô ra.

Cô quay mặt đi, anh nhìn đi chỗ khác, chiếc xe dừng lại.

Giọng nói của Cố Thanh Hoài lạnh lùng vẫn như cũ, thuận miệng nói: "Xin lỗi chứ, cô ấy đúng là như vậy."

Tác giả có lời muốn nói:

1. Sẽ không có cập nhật vào lúc 0:00 thứ Bảy mà cập nhật vào lúc 23:00 tối.

2. Khương Huệ rất hiếm khi xuất hiện và sẽ không gây ra bất kỳ hiểu lầm hay đe dọa nào cho nam và nữ chính.

Chương 16

DTV-EBOOK

— "Người yêu cũ của anh thì sao? Người yêu cũ của anh là tiên nữ à?"

— "Xin lỗi chứ, cô ấy đúng là như vậy."

Chiếc mặt nạ tươi cười mà Khương Huệ đeo suốt buổi tối cuối cùng cũng vỡ vụn vào lúc Cố Thanh Hoài nói câu này.

Cô ta không còn là một cô bé nữa, chuyện hẹn hò và kết hôn chẳng qua là muốn cấp tốc tìm kiếm một người để dựa vào.

Cố Thanh Hoài xuất thân từ một gia đình danh giá, có ông nội là thiếu tướng nên anh là đối tượng kết hôn xuất sắc, cho dù anh có thất nghiệp hay vừa lùn vừa xấu thì có lẽ cô ta vẫn sẽ đồng ý.

Nhưng Cố Thanh Hoài lại là một cảnh sát trẻ, trên vai có thành tích to lớn, gương mặt đẹp, bờ vai rộng, đôi chân dài, còn có một đôi mắt phượng vô cùng quyến rũ, khi nhìn ai đó khóe mắt cong lên lạnh lùng như lưỡi câu.

Cô ta không biết mối quan hệ của anh với Chung Ý là gì, nhưng ai nhìn thoáng qua cũng biết Cố Thanh Hoài có tình cảm với Chung Ý.

Chỉ cần anh nhìn cô ta nửa giây, chỉ cần anh nghiêm túc nhìn cô ta hoặc Chung Ý thì có lẽ cô ta cũng sẽ không bỏ cuộc như bây giờ.

Khương Huệ đẩy cửa xe bước xuống, cô ta lại thất bại một lần nữa trước mặt Chung Ý.

Cửa xe đóng lại, không khí dần dần trở nên ngại ngùng rồi lại trở về im lặng, tiếng mưa trở thành âm thanh nền mơ hồ, trên chóp mũi Chung Ý là hơi thở đặc biệt mát lạnh của anh.

Chung Ý mím môi, cô cảm thấy rất mâu thuẫn, trong bụng có vạn con bướm muốn bay ra, con bướm nào cũng muốn bay đến chỗ anh, nhưng trái tim cô lại như bị một tảng đá nặng đè lên, bức tường xây bằng đá cao vờ vờ, giam cầm mọi nhịp tim và cảm xúc.

Cô giả vờ bình tĩnh, giả vờ không hiểu, thậm chí còn giả vờ như bạn gái cũ mà Cố Thanh Hoài nhắc đến không phải là cô.

Cố Thanh Hoài là một người yêu cũ hoàn hảo, cho dù hai người họ có chia tay thì anh cũng sẽ không nói xấu cô, trước mặt người ngoài vẫn bảo vệ cô.

Nếu cô là anh thì cô không thể làm được, cô chỉ muốn giữ khoảng cách với anh, mọi chuyện của anh đều không liên quan gì đến cô.

Điều duy nhất Chung Ý có thể làm là nhắc nhở anh rằng Khương Huệ không phải là người tốt, sau này nếu có thể ít tiếp xúc thì nên ít tiếp xúc lại.

Cô không nhìn anh, cô sợ anh sẽ nhìn thấy những con bướm từ trong lòng cô bay lên đôi mắt, chỉ nhẹ giọng nói: "Đội trưởng Cố."

Những ngón tay thon dài siết chặt rồi lại buông ra, giọng nói nhẹ nhàng dễ khiến người ta mềm lòng.

"Là bạn gái cũ của anh, em muốn nhắc nhở anh, Khương Huệ không phải là một đối tượng tốt."

Những lời đó bật ra khỏi miệng xong thì Chung Ý mới cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Chung Ý, mà thực sự chỉ muốn nhắc nhở anh ấy đề phòng Khương Huệ, hay mà có động cơ thâm kín nào đó?

Trong lúc thất thần, Chung Ý như đang quay lại khoảng thời gian hơn mười năm đã biến mất, khi mà cô vẫn là một cô bé nhút nhát nói với chàng trai mình thầm mến rằng---

"Là bạn cùng bàn, tôi muốn nhắc nhở cậu..."

"Bây giờ là thời điểm quan trọng để chăm chỉ học tập. Cậu đừng phân tâm."

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, Chung Ý nhìn vào đôi mắt phượng đen nhánh dưới đôi lông mày sắc như kiếm của anh.

Những con bướm trong lòng lại bắt đầu bay, dù cô cố gắng kiềm chế chúng nhưng không thể, nhịp tim cứ lên rồi lại xuống.

Cố Thanh Hoài im lặng cười, khóe miệng mềm mại cong cong nhưng lại không có chút cảm xúc nào, giống như anh vừa nghe được chuyện gì buồn cười nhưng vì lười nói chuyện nên chỉ cười cho qua.

Anh bước ra khỏi xe, tiếng đóng cửa như một cái tát lớn vào mặt cô.

Chung Ý, mà đang nói cái gì vậy?

Không thể không nhớ về thời cấp ba, Cố Thanh Hoài khẽ mỉm cười, đôi mắt cười thật đẹp, anh nói với cô---

"Là bạn cùng bàn, tôi cũng muốn nói với cậu rằng tôi không thích cô ấy."

Cô im lặng ngồi ở ghế phụ, vừa định mở cửa xe thì Cố Thanh Hoài ở bên ngoài đã nhanh tay giành trước.

Gió đêm mát lạnh lập tức ập vào, thân hình cao gầy đó đâm thẳng vào trong đôi mắt sáng màu của cô.

Cố Thanh Hoài đút hai tay vào túi, dáng đứng như một tên lưu manh: "Là bạn trai cũ của em, anh cũng không ngại nói cho em biết."

Anh nhìn vào mắt cô, nói từng chữ một bằng giọng cà lơ phất phơ, có chút thiếu kiên nhẫn: "Anh không thích cô ta."

-

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Chung Ý bật đèn ngủ đầu giường, trần trọc mãi mà vẫn không ngủ được.

Em gái của Ngụy Hàn, Ngụy Ninh đã tự sát vào ngày này năm ngoái khiến đầu óc cô rối bời, trong lòng rất nặng nề. Sự xuất hiện của Khương Huệ khiến chứng mất ngủ của cô trở nên trầm trọng hơn.

Chứng kiến cô gái khác khao khát người yêu cũ của mình suốt một đêm không phải là một trải nghiệm hay ho.

Dù Cố Thanh Hoài đã thể hiện không có chút hứng thú nào, thậm chí một chút lầy lệ cũng không có.

Suốt bữa ăn, cô chỉ ăn vài miếng bánh nếp dẻo.

Nhân bánh được làm từ đậu phộng, đường trắng và hạt vừng giã nhuyễn, có vị hơi ngọt, vỏ bánh mềm và dẻo, để lại hương vị dai dẳng trong miệng.

Bây giờ đói bụng cô mới thấy tiếc, lẽ ra nên lấy một phần mang về.

Đang trần trọc xoay người, Chung Ý nghe thấy trong phòng khách có một tiếng động nhỏ, sau tiếng đóng cửa thì đột nhiên

ngừng lại.

Vài phút sau, có tiếng động cơ ô tô nổ máy ở tầng dưới.

Cô bước đến bên cửa sổ, nhìn chiếc việt dã màu đen của Cố Thanh Hoài lái theo hướng đông về phía cục công an cho đến khi biến mất.

Có nhiệm vụ khẩn cấp sao?

Chung Ý dựa vào đầu giường và bật máy chiếu.

Trên màn ảnh hiển thị một bộ phim tình cảm mập mờ, lưu luyến.

Lần đầu tiên cô và Cố Thanh Hoài xem phim ở nhà anh chính là bộ này.

Nhân vật nam chính là một người lính, nhân vật nữ chính là một cô chủ nhà giàu, sau này chiến tranh đã chia cắt họ.

Chung Ý và Cố Thanh Hoài hẹn hò sau khi thi đại học, chỉ có kỳ nghỉ đông và nghỉ hè là không phải xa nhau.

Sau khi ngắm bình minh trên bãi biển và đi chùa trên núi cao, cuối cùng cô phát hiện ra rằng điều cô thích nhất là được ở bên anh.

Chỉ cần có anh bên cạnh thì thế nào cũng được.

Hơn nữa, tuyết đầu mùa, bãi biển và ánh bình minh đều không đẹp bằng anh.

Họ cùng nhau xem một bộ phim, hồi đó bộ phim họ chọn không hay lắm.

Hình ảnh mờ nhạt, không khí vốn đã mơ hồ lại trở nên dày đặc hơn.

Trong lúc cô đang phân tâm thì cô gái trong phim đã bắt đầu cởi bỏ quần áo.

Cố Thanh Hoài dựa vào đầu giường, một tay đỡ sau đầu, ánh sáng và bóng tối chảy trên khuôn mặt sắc sảo của anh, đường cắt ngắn hoàn toàn làm nổi bật ưu điểm trên khuôn mặt, lông mày đen dày như kiếm, sống mũi thẳng tắp. Rõ ràng anh có đường nét lạnh lùng và cứng rắn, nhưng khóe miệng lại hơi cong mềm mại.

Có vẻ như tên khốn đẹp trai này còn nổi bật hơn gấp vạn lần so với nam chính trong phim, thực sự khiến người ta mê mẩn.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, cau mày, không muốn anh nhìn.

Cố Thanh Hoài nở nụ cười tươi sáng, giọng điệu ngây thơ đến mức tà ác: "Sao vậy?"

Biết rồi còn cố tình hỏi, hư hỏng.

Trên màn hình, quần áo của cô gái bị xé rách một nửa, cô tức giận: "Anh còn xem!"

Anh mỉm cười nhéo nhéo mặt cô: "Xem thử thì sao?"

Cố Thanh Hoài thấy cô tức giận, ý cười trong mắt càng rõ ràng, dùng ngón tay giữ cằm cô: "Đối với mèo mới lớn mà nói, thế này hơi nặng đô."

Hành động của chàng trai trẻ tuy lưu manh nhưng lại rất quyến rũ, anh luôn có thể tỏ vẻ hư đốn ở mức vừa phải nhưng một khi khoác lên người bộ quân phục lại lập tức tỏa ra sức hấp dẫn mê người.

Cầm cô hơi ngửa, cô được anh ôm vào lòng như một con mèo, giọng điệu rầu rĩ: "Vậy sao anh còn xem..."

"Có mùi giấm."

Cố Thanh Hoài chậm rãi tới gần, hơi thở của anh rơi vào trên môi cô, khoảng cách mơ hồ đến mức không thể mập mờ hơn.

Ánh sáng và bóng tối chảy trong đôi mắt trong trẻo sâu thẳm của anh, anh cúi đầu hôn cô: "Anh biết rồi, anh chỉ nhìn em thôi."

-

Vào lúc một giờ sáng ngày thứ bảy, tòa nhà Cục Công an thành phố được thắp sáng rực rỡ, các đội chống m@ túy, điều tra tội phạm và đội SWAT vừa tổ chức một cuộc họp chung suốt đêm.

Điều động cả đội SWAT tới thì chắc chắn là một vụ án nghiêm trọng, đối tượng rất có thể không phải là những kẻ buôn m@ túy lẻ tẻ, khả năng cao sẽ quét sạch toàn bộ băng nhóm buôn bán m@ túy có vũ khí.

Cố Thanh Hoài được trang bị đầy đủ áo chống đạn, mũ bảo hiểm bằng thép, kính bảo hộ và một khẩu súng trên thắt lưng.

Trước khi xuất phát, bàn tay trắng và hơi xương cầm chiếc quay phim nhiệt của đội SWAT, thuận tay cài lên vai bộ đồng phục cảnh sát.

Không biết liệu đạo diễn Chung Ý đến quay bộ phim tài có thích những hình ảnh tuyến đầu của hoạt động chống m@ túy này hay không.

Trên đường đến địa điểm đã định trước, Cố Thanh Hoài thông báo ngắn gọn tình hình cho đồng nghiệp---

"Theo tin tức của đội chống m@ túy, đối tượng lần này có tổng cộng 4 chiếc xe, cầu Khoa Giang là con đường duy nhất để

chúng đi vào thị trường."

"Các băng đảng m@ túy có vũ trang chắc chắn sẽ có súng, không biết chúng có vũ khí hủy diệt khác hay không..."

Bầu trời thành phố có rất ít sao, tất cả như đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Không ai biết rằng vẫn còn một nhóm người đang chờ phục kích ở lối vào thành phố.

Bốn giờ sáng, bộ đàm của Cố Thanh Hoài truyền đến lệnh hành động của đội chống m@ túy: "Xe của bọn buôn m@ túy đã xuất hiện."

Kẻ buôn m@ túy dùng súng chống cự lại, xe chạy âm âm trên cầu Khoa Giang, đạn bắn xuyên qua cửa kính ô tô.

Cố Thanh Hoài ra quyết định dứt khoát, anh đạp phanh, mở cửa xe đối diện với họng súng đen sẫm của tên buôn m@ túy.

Bộ đồng phục huấn luyện SWAT màu đen gần như hòa vào màn đêm.

Không ai có thể nhìn thấy, nhưng vẫn nghe được có tiếng súng vang lên, tiếp theo là vô số tiếng súng khác.

Chung Ý không biết mình đã ngủ quên từ lúc nào.

Bóng tối vô tận che kín mũi và miệng cô, đè lên mắt như muốn nuốt chửng cô, trong nỗi đau gần như nghẹt thở, âm thanh vật nặng rơi xuống bên tai như những vụ nổ, chỉ cần nghe âm thanh đã có thể tưởng tượng cảnh máu me be bét, da thịt bị xé toạc.

Cô khao khát thoát khỏi, nhưng bóng đêm mù mịt không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ có thể dò dẫm tiến về phía trước,

không kịp phòng bị, cô bị cơ thể mềm nhũn, dính đầy máu vấp ngã... Cô nhìn xuống, đối diện với đôi mắt mờ mịt, đầm máu và nước mắt của Nguyễn Ninh.

Chung Ý đột nhiên mở mắt, một bên tóc ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hôm qua là ngày giỗ của Nguyễn Ninh nên buổi tối cô mơ về cô ấy.

Thời điểm đó nếu cô mạnh mẽ hơn thì tốt biết bao.

Chung Ý mở cửa phòng ngủ, Cố Thanh Hoài đi cả đêm không về nhà.

Cô bật hết đèn trong nhà, ngồi trên ghế sofa, ôm đầu gối, không ngừng run rẩy cho đến tận bình minh.

Bảy giờ sáng, Chung Ý mặc áo sơ mi trắng, quần jean xanh nhạt, một đôi giày vải màu trắng, cả người sạch sẽ tươi tắn đi ra ngoài.

Xe của Nguyễn Hàn đã đợi ở dưới lầu, anh ta hạ cửa kính xuống, khuôn mặt mệt mỏi nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng: "Hiếm khi không cần tôi nhắc nhở mà cô vẫn nhớ lịch hẹn đấy."

Buổi sáng, người người ra vào trong sảnh bệnh viện, trên tivi đang phát bản tin buổi sáng nhưng không có ai dừng lại xem, chỉ là một thứ âm thanh nền như có như không.

"Rạng sáng hôm nay, đội phòng chống m@ túy của cục thành phố đã bắt giữ một băng nhóm buôn bán m@ túy có vũ trang lớn. Băng nhóm buôn bán m@ túy có vũ trang dùng súng chống lại việc bắt giữ và bắn vào cảnh sát, làm bị thương một cảnh sát đội SWAT..."

Chung Ý và Ngụy Hàn chờ thang máy, số tầng nhảy vọt, tiếng ồn ào che mất nửa sau của bản tin.

Sáng nay, phòng cấp cứu của bệnh viện Trường Ninh đã tiếp nhận một bệnh nhân đặc biệt.

Anh còn rất trẻ, dáng người tuấn tú, đường nét nổi trội, đôi mắt phượng trong sáng và sắc bén, khi nhìn người khác có vẻ có chút nham hiểm.

Không ai biết anh làm nghề gì, từ mu bàn tay đến xương bàn tay đều bị thương, cánh tay bị một vết cắt dài và sâu, khi cởi áo khoác ra thì máu chảy đầm đìa tỏa mùi tanh nồng, toàn thân toát ra vẻ "Tôi không phải người tốt".

Nhìn vào đôi mắt đen láy đầy ám ảnh đó, bác sĩ cấp cứu dễ dàng đoán rằng anh là một tên côn đồ trong hộp đêm.

Bác sĩ cau mày: "Làm sao bị thương?"

Cố Thanh Hoài mở miệng, giọng nói khàn khàn vì đã thức cả đêm: "Bị quẹt vào kính xe."

Kẻ buôn m@ túy đi vào đường cùng bị xe cảnh sát bao vây, nhưng cửa xe vẫn khóa, rõ ràng hẳn ta không chịu đầu hàng.

Anh phải dùng nắm đấm đập vỡ cửa kính ô tô, sau khi cửa kính vỡ nát, anh trực tiếp nhảy lên người tên buôn m@ túy để khống chế.

Anh nghĩ nếu tên buôn m@ túy nổ súng vào khoảnh khắc này thì ít nhất anh cũng có thể chặn được súng cho lũ trẻ trong đội mình.

Bản tin buổi sáng được phát trên tivi của bệnh viện, cảnh sát đã thành công trong chiến dịch chống m@ túy và chỉ có một người bị thương.

Mặt Cố Thanh Hoài trắng bệch, lông mi rậm rủ xuống, cánh tay bị thương nặng đến mất cảm giác.

Bác sĩ khử trùng, một cảm giác mát lạnh, chớp mũi tràn ngập mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, đột nhiên gợi lên hình ảnh nào đó sâu trong ký ức.

Khi đó, một mình mẹ anh ở trong bệnh viện, đối mặt với những mũi kim tiêm lạnh buốt và những đợt truyền máu không ngừng nghỉ suốt ngày.

Cuối cùng bà cũng nhìn thấy đứa con trai bất hiếu của mình, nhưng đó là trên bản tin truyền hình— "Đội trưởng Cố Thanh Hoài của lực lượng cảnh sát vũ trang đặc biệt đi thực hiện nhiệm vụ gỡ bom đã bị thương nặng do một quả bom phát nổ bất ngờ. Tình trạng tính mạng không rõ."

Trâu Dương ở bên cạnh gần như gục đầu vào ngực: "Đội trưởng, lần sau anh đừng làm như vậy nữa."

Sau sự việc đó, đội trưởng của họ đã trở thành một con người hoàn toàn khác.

Người nói với họ "không được thiếu một người" trước mỗi nhiệm vụ dường như đã hoàn toàn mất đi động lực để sống.

Cố Thanh Hoài mở mắt ra, làn da vốn trắng bây giờ gần như nhợt nhạt, môi không còn chút máu, cảm mọc đầy râu sau một đêm thức trắng.

Một cánh tay vô tội được bao bọc bởi những cơ bắp sạch sẽ lại đau đớn khi kim và sợi chỉ trong tay bác sĩ đâm vào, nhưng anh vẫn giữ thái độ xa cách.

Anh nhếch môi nói: "Đi nộp phí cho tôi đi, thẻ ở trong túi áo khoác đây."

Trâu Dương cởi áo khoác đen, sờ sờ vào túi đồ ăn nóng hổi.

Đội trưởng của họ ghét đồ ngọt nhất nhưng lại mua một túi bánh nếp dẻo khi đi ngang qua cửa hàng của một ông cụ lúc kết thúc nhiệm vụ.

Đói đến vậy à?

Sau khi Trâu Dương trả viện phí quay lại thì chợt nhìn thấy một người quen đang ở sảnh tầng một.

Chàng trai trẻ ngạc nhiên nói: "Đạo diễn Chung, sao cô lại đến đây?"

Chung Ý sửng sốt, Trâu Dương nhìn cô, lại nhìn người đàn ông mặc áo khoác trắng lịch sự phía sau, gãi đầu.

Nhìn thấy tờ biên lai thu tiền trên tay anh ấy, Chung Ý có dự cảm không lành, trong lòng đột nhiên thất lại: "Tại sao cảnh sát Trâu lại ở đây?"

Trâu Dương ậm ờ: "Bị thương..."

Chung Ý: "Ai bị thương?"

Trâu Dương: "Đội trưởng..."

Nữ đạo diễn vốn luôn lý trí bình tĩnh ngay lập tức tái mặt: "Anh ấy ở đâu? Có nghiêm trọng không? Bây giờ anh ấy thế nào rồi?"

Ngụy Hàn vỗ vỗ vai cô, ra hiệu cô đừng gấp gáp, Trâu Dương nhìn qua nhìn lại giữa hai người, cuối cùng trầm giọng nói: "Theo tôi."

Không lẽ nào... Đạo diễn Chung có bạn trai rồi à?

Cho nên đội trưởng của bọn họ nhận được không phải kịch bản nam chính, mà là kịch bản nam phụ?

Về mặt Trâu Dương nghiêm túc, thậm chí còn tức giận trừng mắt nhìn Ngụy Hàn.

"Tình hình rất khẩn cấp, tên buôn m@ túy lái xe như điên, đội trưởng lao tới đập vỡ cửa kính xe của tên buôn m@ túy, súng nổ..."

Hàm ý rằng đội trưởng của chúng tôi là một người đàn ông thực sự! Tốt hơn vị bác sĩ bên cạnh này!

Trong phòng cấp cứu đủ mọi trạng thái, mọi thứ trước mắt đều đổ đến kinh người, những vết thương đâm máu đang lấp đầy mắt.

Trên đường từ sảnh bệnh viện đến phòng cấp cứu, đầu óc Chung Ý trống rỗng, mấy lần suýt đụng phải nhân viên y tế.

Ngụy Hàn chưa bao giờ thấy Chung Ý hoảng sợ như vậy, kể cả lần đầu gặp cô.

Cố Thanh Hoài như cảm nhận được điều gì, anh ngẩng đầu lên.

Đôi mắt phượng sắc bén, nham hiểm lướt qua cô, nhìn về phía Ngụy Hàn mặc áo khoác trắng phía sau.

Chỉ trong nửa giây, anh đã hạ mi xuống và nhướng mày.

Ngụy Hàn hơi cúi đầu, nói với Chung Ý: "Có chuyện gì thì gọi cho tôi, tôi sẽ giúp."

Chung Ý dường như không nghe thấy gì, gật đầu máy móc, từng bước một đi qua đám người đến đứng trước mặt Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài mặc đồ đen, áo khoác vút sang một bên, dang rộng hai chân ngồi trên giường bệnh, tư thế thả nhiên đến mức khiến cô lầm tưởng rằng thực ra anh không sao.

Cho đến khi cô còn cách anh vài bước, anh vô thức muốn đặt cánh tay của mình ra sau lưng, nhưng bác sĩ đã la lớn lên: "Đừng cử động! Muốn cánh tay hư luôn mới vui phải không?!"

Chung Ý cup mắt xuống, nhìn thấy phần thịt vừa được khâu lại đầy máu.

Cánh tay phải đã vô số lần ôm cô trong tay có hàng chục mũi khâu dày đặc, từ mặt ngoài khuỷu tay đến mặt trong cánh tay.

Khóe miệng anh vẫn cong lên, thể hiện hành vi khốn nạn của mình như thể không hề quan tâm.

Bác sĩ lại hỏi: "Sợ bạn gái nhìn thấy thì đau lòng hả? Tại sao lúc bị thương anh lại đến đó?"

Từ "bạn gái" giống như một cái đinh, đóng đinh cô vào đúng chỗ.

Cố Thanh Hoài liếc nhìn Ngụy Hàn mặc áo blouse trắng cách đó không xa, trong lời nói tràn đầy tức giận và gai góc: "Bị thương cũng là một phần trong phim tài liệu?"

Lúc này Chung Ý mới chuyển ánh nhìn từ cánh tay bị thương sang mặt anh.

Ngoài cánh tay, trên đầu lông mày và gò má của anh còn có vết xước, vết thương ở khóe miệng đã đóng vảy và chuyển sang màu đỏ sẫm.

Nữ đạo diễn luôn giữ bình tĩnh khi gặp khó khăn và tàn nhẫn khi tấn công người khác, dường như vào lúc này đã mất khả năng ngôn ngữ.

Cô thả tay sang hai bên, nắm chặt vạt áo, dùng răng cắn vào bên trong môi mà không thấy đau.

Người trước mặt hồi lâu không nhúc nhích, Cố Thanh Hoài ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt sáng trong trẻo mà buống bình kia.

Thế là câu nói "Đau lòng cho bạn trai cũ trước mặt bạn trai mới thì không hay lắm đâu" như bị nuốt lại vào bụng anh.

Anh vô thức đưa tay vào túi quần, nhưng hộp thuốc lá không có ở đó.

Anh đã bỏ thuốc lá kể từ ngày Chung Ý chuyển đến nhà.

Giọng điệu của Chung Ý bình tĩnh, không chút dao động: "Không thể xem em như bạn bè đến thăm anh được à?"

Bạn bè.

Hai chữ này khiến sắc mặt Cố Thanh Hoài càng lạnh lùng hơn.

Đôi mắt anh sụp xuống, hàng mi rũ, cảm xúc của anh sâu sắc khó đoán đến nỗi khó có thể phân biệt giữa vui và giận.

Bắt gặp ánh mắt của Chung Ý, anh cong môi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, giọng nói lại như giễu cợt: "Được chứ, sao lại không."

Lúc đó cô mới nhận ra rằng việc quan tâm cần có lập trường, còn cô thì không có lập trường.

Cô là người đã làm tổn thương anh, cô cũng xấu xa như người đã làm tổn thương anh, không nên được tha thứ.

Cụm từ "khốn nạn" mắc kẹt trong cổ họng cô như xương cá, khiến đôi mắt cô nóng lên và chóp mũi đau nhức.

Khiến cô muốn túm cổ áo và nói với anh, Cố Thanh Hoài, em chia tay anh không phải vì muốn thấy anh sống như thế này.

Anh luôn sống như vậy sao?

Bất cứ nhiệm vụ nào cũng lao vào như không còn muốn sống nữa à?

Sống không phải tuyệt lắm sao.

Anh có biết rằng vẫn còn có rất nhiều người muốn sống mà không thể sống không...

Tầm nhìn không còn rõ ràng nữa, vết thương đâm máu biến thành một vết đỏ mờ.

"Anh sợ em rồi."

Giọng nói bất lực của anh đột nhiên rơi vào không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Chuyên gia phá bom bước ra từ làn đạn, đội trưởng đội biệt kích chống kh ủng bố ngày đêm bước đi trên ranh giới sinh tử đã đầu hàng và thất bại hoàn toàn chỉ vì đôi mắt căm lạnh đỏ hoe của cô.

Gặp Chung Ý giống như gặp quả bom khó gỡ nhất trong đời.

Cố Thanh Hoài, chấp nhận đi, thừa nhận đi, mày không thể làm gì được cô ấy.

Anh nhặt chiếc áo khoác lên bằng bàn tay không bị thương rồi ném về phía cô gái trước mặt một cách bất cẩn như thể đang vứt một mảnh rác.

Chung Ý ôm lấy trong tiềm thức, giống như khi anh đi chơi bóng ở trường trung học.

Có rất nhiều nữ sinh đang nhìn cô, Cố Thanh Hoài cúi đ ồng phục đi về phía cô: "Giữ giùm tôi."

Anh mỉm cười xoa đầu cô như muốn nói, đồng phục của anh là của em, cả người của anh cũng là của em.

Chung Ý cụp mắt xuống, trong tay cô không còn là bộ đồng phục học sinh màu trắng xanh vương mùi bột giặt mà là một chiếc áo khoác đen rộng rãi, không hoa văn, làm bằng chất liệu cứng, thậm chí còn ngửi thấy mùi máu thoang thoảng.

Ngón tay cô vô thức chạm vào thứ gì đó, hơi ấm truyền vào lòng bàn tay.

"Mua ở ven đường, tự lấy đi." Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, anh không nhìn cô, giọng điệu lại có chút mềm mại: "Để nguội sẽ không ngon."

Chung Ý mở túi áo khoác đen, lấy ra một túi đồ ăn. Một món ăn nhẹ từ miền Tây Nam gọi là bánh nếp dẻo.

Bánh nếp dẻo mới làm có nhân đường trắng, đậu phộng và hạt vừng, mềm mại vì làm từ gạo nếp, ăn vào trong miệng sẽ hơi ngọt, có mùi thơm thơm.

Cầm trên tay thực sự vẫn còn ấm.

Cô sống sờ trong giây lát, cảm xúc dâng trào, hàng ngàn con bướm bay phấp phới trong bụng, tràn vào mắt khi cô nhìn anh.

Dưới ánh sáng trắng lạnh lẽo của bệnh viện, khuôn mặt Cố Thanh Hoài hiện rõ, lộ ra vẻ lạnh lùng vô nhân đạo.

Chung Ý thích ai thì sẽ giấu trong lòng, còn ghét ai thì ghi trên mặt.

Đối với những chàng trai theo đuổi cô, cô luôn từ chối dứt khoát, không dây dưa lằng nhằng, không cho họ một chút hy vọng nào.

Anh từng nhìn thấy cô cầm socola và búp bê đi đến lớp học của người theo đuổi cô, cũng từng nhìn thấy cô được tỏ tình rồi từ chối người ta, sau đó bỏ đi.

Nhưng bác sĩ vừa rồi dù có thừa nhận hay không thì cũng rất khác.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy không phải ở trước cửa hàng đồ ăn Nhật mà là ở tầng dưới nhà cô.

Bác sĩ đưa Chung Ý lên lầu, đèn trong nhà Chung Ý bật sáng rồi không bao lâu lại tắt đi.

Xe của bác sĩ đỗ ở tầng dưới nhà cô suốt đêm.

Cố Thanh Hoài nhắm mắt lại không chú ý nữa, lông mi tản ra một bóng mờ yên tĩnh.

Sau khi thuốc tê hết tác dụng, anh cảm thấy cánh tay đau khủng khiếp, trán đầy mồ hôi lạnh.

Đêm qua Chung Ý ăn không nhiều.

Thứ duy nhất cô đựng đĩa là đĩa bánh nếp dẻo.

Tác giả có lời muốn nói:

Cập nhật hàng ngày sẽ tiếp tục vào lúc 18h tối hàng ngày bắt đầu từ ngày mai, cảm ơn tất cả các bạn.

Chương 17

DTV-EBOOK

"Đội trưởng!"

Một tiếng gọi lớn thu hút sự chú ý của mọi người.

Chung Ý nhìn lên và thấy một thanh niên cao gầy đang chạy tới.

Anh ta có làn da ngăm đen, đôi mắt sáng, mái tóc cắt theo tiêu chuẩn ba milimet, có tổ chất quân nhân rõ ràng.

"Đội trưởng, đúng là anh rồi!"

Người đó đi tới bên cạnh Cố Thanh Hoài, nhìn một lượt xung quanh người anh, xác nhận không thiếu một cái tay chân nào, mới thở phào nhẹ nhõm: "May quá, may quá, không thiếu cái gì cả, chỉ là vết thương ngoài da thôi, trong cái rủi có cái may."

Khuôn mặt u ám của Cố Thanh Hoài suốt buổi sáng cuối cùng cũng lộ ra chút biểu cảm khác, anh vừa cười vừa mắng: "Cậu không thể mong cho tôi điều gì tốt đẹp hơn à?"

Người thanh niên tên là Dương Thần, khi Cố Thanh Hoài còn ở trong đơn vị cảnh sát vũ trang đặc biệt, Dương Thần là lính dưới quyền của anh.

Trên sân tập, bọn họ cực kỳ sợ hãi vị "Diêm Vương" này, nhưng trong lòng Cố Thanh Hoài chưa bao giờ ra vẻ kiêu căng nên bọn họ rất thích anh, hơn nữa trong lòng còn có vẻ "hâm mộ kẻ mạnh", dù sao thì người bình thường có khi cả đời cũng không bao giờ được gặp chuyên gia gỡ bom đấy chứ.

Dương Thần đếm số mũi khâu trên cánh tay Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng, đường khâu trên quần áo không tỉ mỉ như trên cánh tay của anh, sao anh làm được vậy?"

Cố Thanh Hoài không có trả lời, trực tiếp hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"

Dương Thần: "Có một người anh em bị thương trong lúc diễn tập quân sự, phải nhập viện ở đây. Vừa hay nhìn thấy anh luôn."

Khóe miệng Cố Thanh Hoài cong lên.

Dương Thần gãi đầu: "Đội trưởng, sao anh không quay về thăm chúng em? Mọi người đều rất nhớ anh. Mấy ngày trước chúng ta đã gặp phải một quả bom suýt nữa là không thể tháo gỡ được. Nếu có anh ở đây thì mừng rồi."

Cố Thanh Hoài liếc anh ta: "Sến quá đấy."

Chung Ý sụp mắt xuống.

Không ai trong số những người có mặt dừng lại để nhìn vào vết thương đã khâu hơn chục mũi đó, chứng tỏ rằng không chỉ riêng anh, tất cả họ đều đã trải qua những năm tháng như vậy. Thời bình, mọi mặt tối đều được nhóm người này – những quân nhân, cảnh sát sinh tử cận kề – dùng thân xác để chặn lại phía sau.

Khi gặp lại người lính cũ của mình, nghe cậu ta nhắc đến những ngày tháng trong quân đội, những con người và câu chuyện đã qua, Cố Thanh Hoài sụp mắt, miệng hơi cong. Anh ít khi nói chuyện, đã quen với việc lắng nghe, khóe mắt và miệng đều mang một nụ cười mềm mại.

Vậy tại sao anh lại xuất ngũ?

Nếu anh không chủ động, với quân hàm và chức vụ của mình, chắc chắn anh sẽ không thể rời đi.

Một chuyên gia xử lý bom trẻ tuổi, là tài năng chống khủng bố cấp cao trẻ nhất trong Lực lượng Cảnh sát Vũ trang.

Khi cởi bỏ bộ quân phục, có lẽ anh chỉ còn một bước nữa là đến đỉnh cao sự nghiệp.

Sương mù dày đặc đến nỗi Chung Ý không thể nhận ra.

Trong ba năm chia tay, Cố Thanh Hoài đã trải qua những gì?

Khi Dương Thần gặp được đội trưởng, muốn nhanh chóng kể lại mọi chuyện xảy ra sau khi rời đi, cuối cùng vỗ trán nhớ lại điều quan trọng nhất—

"Đội trưởng, báo cho anh một tin vui! Tháng sau Quy Lai sẽ xuất ngũ. Nếu anh muốn nhận nuôi nó, có thể đánh tiếng với đơn vị trước!"

Cố Thanh Hoài nhướng mi, đôi mắt đen dưới lông mày tuấn tú trở nên sáng hơn một chút.

"Tháng sau?"

Dương Thần gật đầu: "Vâng, tháng sau."

Cuối cùng Cố Thanh Hoài cũng cười: "Nói với đơn vị, tháng sau tôi sẽ đón nó xuất ngũ."

Dương Thần lập tức đáp lại: "Vâng!"

Cánh tay của Cố Thanh Hoài đã được khâu xong, anh bị bác sĩ gọi đi kiểm tra thêm.

Dương Thần là cảnh sát vũ trang, Trâu Dương là SWAT, cả hai đều là lính của Cố Thanh Hoài nên không ngại ngần gì, nhanh

chóng đã nhiệt tình trò chuyện.

Lúc này Dương Thần mới chú ý tới Chung Ý.

Ban đầu, cậu ta tưởng cô gái này là người nhà của một bệnh nhân nào đó.

Trước đó không bao giờ có một cô gái nào ở bên cạnh đội trưởng của họ.

Dương Thần cúi đầu: "Xin lỗi, cô là bạn của đội trưởng à?"

Chung Ý còn chưa kịp mở miệng, Trâu Dương đã nhiệt tình giới thiệu: "Đây là đạo diễn Chung, Đội SWAT đang được cô ấy quay phim tài liệu."

Dương Thần cười rạng rỡ: "Xin hãy quay đội trưởng của chúng tôi nhiều hơn nhé! Đội trưởng của chúng tôi đẹp trai quá mà!"

Chung Ý nhẹ nhàng gạt đầu: "Không thành vấn đề."

Đội trưởng không có ở đây nên ba người họ nhân cơ hội để buôn chuyện.

Dương Thần hạ giọng hỏi: "Đội trưởng đã xuất ngũ được ba năm rồi, anh ấy kết hôn chưa?"

Trâu Dương cười: "Bạn gái còn không có, lấy đâu ra kết hôn."

Dương Thần cau mày: "Không đúng, đội trưởng có bạn gái rất đáng yêu mà."

Trâu Dương liếc nhìn Chung Ý, thấy cô hơi giật mình nên anh ấy vội vàng muốn ngăn cản Dương Thần bắt đầu chủ đề này.

Chỉ là Dương Thần hiểu lầm, cho rằng Trâu Dương cũng muốn tám chuyện của lãnh đạo giống mình, nên nhìn cậu ta ra

ám hiệu "Tôi hiểu rồi", vừa nói vừa nhớ lại.

"Khi Đội trưởng Cố mới đến đơn vị, anh ấy cũng chỉ là một trung đội trưởng cao ráo, da trắng, trông cũng bảnh bao, giống như một công tử bột đến trải nghiệm cuộc sống, rất nhiều lãnh đạo đồng nghiệp muốn giới thiệu đối tượng cho anh ấy, các cô gái ở khu gia đình cũng dòm ngó suốt ngày, trong đó có cả con gái của một vị chỉ huy... Nhưng không có ai là ngoại lệ, tất cả đều bị từ chối, anh ấy nói, tôi có bạn gái rồi."

"Sau đó mọi người phát hiện ra, khi được phát điện thoại di động, đội trưởng Cố đã gọi hai cuộc, một cho mẹ anh ở nhà và một cho bạn gái. Nghe nói hai người là thanh mai trúc mã, là bạn cùng bàn thời cấp ba, đã từng yêu xa thời đại học. Mỗi dịp Trung thu hay Tết đến, bạn gái của đội trưởng Cố đều gửi rất nhiều đồ ăn và đồ dùng cho mọi người, không phải kiểu lúc nào cũng dính lấy, rất hiền lành, chưa bao giờ cãi nhau hay nổi nóng với đội trưởng."

"Đội trưởng Cố cũng giỏi dỗ bạn gái lắm. Một tuần ma quỷ chúng tôi ở sa mạc Gobi hoang vắng, luyện tập nằm trần ở thời tiết dưới âm cả chục độ, anh ấy nói với bạn gái là đang đi dã ngoại; chúng tôi ở lại rừng nhiệt đới trong một tuần để huấn luyện môi trường hoang dã, anh ấy nói với bạn gái là đi tham quan..."

"Nghiêm trọng nhất là có lần anh ấy đã bị một tên buôn m@ túy bắn trúng khi che chắn cho một tân binh nên phải nhập viện, bị hôn mê và phải ở phòng ICU để theo dõi mấy ngày rồi mới được chuyển đến phòng bệnh bình thường... Bạn gái anh ấy gọi video nhưng anh cúp máy, còn trêu rằng không thể gọi video vì không mặc quần áo."

"Lần đó, đội trưởng thật ra đã suýt chút nữa không về được."

Suýt chút nữa là không về được...

Từng chữ vang lên giống như một mũi băng nhọn, đâm thẳng vào trái tim.

Đó là năm đầu tiên anh vào quân đội, cũng là năm đầu tiên cô đi làm.

Làm phóng viên rất bận rộn và mệt mỏi, khi rảnh rỗi cô chỉ muốn nghe giọng nói hoặc nhìn thấy anh.

Cô gọi điện video, Cố Thanh Hoài cúp máy, nói anh không mặc quần áo.

Cô không tin, trực giác mách bảo cô có vấn đề nên cô lại gọi, anh đành phải bắt máy.

Đôi mắt lạnh lùng, ánh nhìn vẫn luôn quyến rũ, sống mũi cao, đôi môi mỏng tinh tế.

Sau đó cô phát hiện anh thật sự không mặc áo, đường nét trên chiếc cổ lạnh lùng như băng, xương đòn và vai hiện rõ, có lẽ vì ánh nắng không chiếu tới nên da anh lúc đó thật sự rất trắng.

Cô che gò má nóng bừng của mình: "Tắt đi, tắt đi, em không xem đâu..."

Khuôn mặt của Cố Thanh Hoài trông rất gian manh, giọng điệu lại như vô tội: "Em không thích à? Anh còn tưởng em lớn rồi muốn nhìn thấy thế này..."

Cô cực kỳ xấu hổ, cau mày nói với anh: "Anh chỉ biết trêu ghẹo lưu manh."

Cố Thanh Hoài cười nói: "Ừm, anh chỉ trêu ghẹo em thôi."

Không dám nhìn vào đôi mắt sáng tươi cười đó nữa, nhịp tim cô đập nhanh đến đáng sợ, cô vội nói: "Anh nhanh cúp máy đi!"

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng đáp lại: "Mèo cúp máy đi."

Bây giờ nghĩ lại, trên cơ thể anh, ở những chỗ camera không thể nhìn thấy là những vết thương vừa được chữa trị và được băng bó quanh người.

Chung Ý nhớ rằng tại tiệc cưới của Triệu Tuyết Thanh, Trâu Dương từng nói trên người đội trưởng của họ vẫn còn mảnh đạn sót lại.

Cố Thanh Hoài cũng dặn nếu có ngày anh chết thì phải kiểm tra kĩ tro cốt, có mảnh đạn mới là anh, đừng chôn nhầm.

Tên khốn này.

Đúng lúc này, Ngụy Hàn gọi: "Chung Ý, đến lượt cô rồi."

Chung Ý cúp điện thoại, nhẹ nhàng dùng giọng bình tĩnh thường ngày chào tạm biệt: "Cảnh sát Trâu, cảnh sát Dương, tôi xin phép đi trước."

Hai chàng trai vô tư vẫy tay chào tạm biệt cô.

Khi quay lưng đi, trong lòng Chung Ý nhói đau, nước mắt đột nhiên chảy ra, lông mi ươn ướt.

-

Khi Cố Thanh Hoài quay về thì không thấy Chung Ý đâu nữa.

Cô gái nhút nhát, thường trốn một mình và khóc thầm.

Trên tầng mười của bệnh viện, Chung Ý tạm biệt Ngụy Hàn nhưng lại nhìn thấy một khuôn mặt mà có duyên từng gặp một lần.

Người đàn ông mặc áo blouse trắng đi lướt qua cô rồi lại quay lại, gọi cô: "Chung Ý phải không? Tôi không nhớ nhầm chứ? Sao thế, cô vẫn còn mất ngủ à?"

Chung Ý xem như không thấy, lập tức rời đi.

Cô từng tiếp nhận tư vấn tâm lý, cô nói với bác sĩ mình bị mất ngủ trầm trọng và dễ gặp ác mộng.

Còn bác sĩ tâm lý lại hỏi đầy ẩn ý: "Có phải vì ngủ với bạn trai không? Làm việc mà giới trẻ thích làm?"

Cô cảm thấy bị xúc phạm, đứng dậy và bỏ đi.

Cũng vào lúc này, Ngụy Hàn từ nước ngoài trở về và liên lạc với cô.

Chung Ý đi qua hành lang dài và bước vào thang máy đông đúc, trước mặt nhìn thấy đủ thứ trên thế giới.

Nhưng trong đầu cô chỉ còn lại câu nói của Dương Thần—"Lần đó, đội trưởng thực ra đã suýt chút nữa không thể quay về."

Chiếc bánh nếp mềm ngọt trong tay lúc này sắc như dao.

Cố Thanh Hoài thích ăn chua, không thích ăn ngọt, trong túi anh luôn có kẹo chanh, chua đến mức khiến người ta cau mày.

Cô vô tình bị anh lừa ăn kẹo anh bóc ra cho cô.

Vị chua lan ra đầu lưỡi, khuôn mặt nhăn lại giống như một con sóc đang run rẩy, hai vai gồng lên.

Cố Thanh Hoài nghiêng người ôm lấy mặt cô, cọ xát đôi môi mỏng của anh cho đến khi cô vô thức mở miệng, cạy hàm răng ra.

Sau một nụ hôn dài và nhẹ nhàng, anh cười tinh quái: "Ngọt chưa?"

Cô không thể bình tĩnh, cũng không thể thở được, trên mặt chàng trai nở nụ cười, dù đang trêu chọc người khác nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo: "Không phải em đã nói sao? Thích một người thì hôn mới ngọt."

Cô quá xấu hổ nên không dám nhìn, nhưng thực ra trong lòng cô rất vui.

Cô biết anh không thích đồ ngọt từ khi học lớp 10.

Lần đó, sau giờ tự học buổi tối, cô bị chặn ở ngõ gần trường, Cố Thanh Hoài đưa cô về nhà.

Sau khi trở về nhà, cô không khỏi lo sợ nếu Cố Thanh Hoài không đi ngang qua thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Bạn nam đó đã làm phiền cô từ thời cấp hai, là nỗi ám ảnh không thể tránh khỏi trong thời học sinh của cô.

Cô không biết phải cảm ơn Cố Thanh Hoài thế nào, nghĩ nhiều đến mất ngủ, dưới mắt cô xuất hiện quầng thâm.

Buổi sáng khi Chung Ý thức dậy, trên bàn có một chiếc bánh nếp thơm ngon, nhân đậu phộng, gừng và đường giã nhuyễn, đây là món cô thích nhất.

Cha mẹ đã làm việc rất vất vả, không biết từ bao giờ họ đã dậy sớm để làm món ăn vặt này.

Cô để lại một nửa, bỏ vào hộp cơm sạch đã được tráng qua nước nóng, trên hộp cơm có dòng chữ: [Cảm ơn cậu.]

Cho hộp bánh vào cặp và ôm trong lòng như thể ôm trái tim đang đập thình thịch của chính mình.

Phải đưa cho anh như thế nào?

--- Bánh ngọt mẹ tôi làm, cậu thử ăn nhé.

--- Cảm ơn đã đưa tôi về, đây là quà cảm ơn.

--- Cố Thanh Hoài, cho cậu này.

Cô thầm nghĩ một hồi, nhưng khi đến phòng học, chỗ ngồi của Cố Thanh Hoài không có ai.

Tất cả những luyện tập trước đó đều vô ích, cô ngồi xồm xuống như một tên trộm, lặng lẽ đặt hộp bánh ngọt lên bàn anh, lúc này cô mới phát hiện trong đó chất đầy các loại quà, thiệp, thư.

Hộp bánh nếp trông không thu hút và quá giản dị.

Cô do dự không biết có nên lấy lại, không đưa cho anh nữa hay không.

Trong hành lang, giọng một bạn nam xa xa truyền đến: "Cố Thanh Hoài, nhanh đưa sách bài tập toán cho tôi chép!"

Cô lập tức đứng dậy, bị đập đầu rồi bất chợt bắt gặp ánh mắt của anh.

Chàng trai khẽ nhướn mày không chút cảm xúc, giống như một lời chào.

Bạn nam tìm sách bài tập toán trên bàn: "Lại là ai đây, đâm đầu vào họng súng?"

Khi mắt cô chạm vào hộp bánh gạo nếp, mặt cô chợt đỏ bừng.

Tạ Lãm nói thầm: "Cố Thanh Hoài không ăn đồ ngọt, việc này mà cũng không biết, còn muốn đuổi theo cậu ta?"

Cô còn nhỏ dễ xấu hổ, mặt cô ngay lập tức đỏ bừng khi ngồi vào chỗ của mình.

Ánh mắt Cố Thanh Hoài dừng lại, sau đó giơ tay đoạt lấy:
"Cậu nói nhiều thế."

Hộp bánh gạo nếp được đặt trên bàn của Cố Thanh Hoài. Anh cúi xuống thu dọn bàn học, lấy từng thứ một ra, khẽ cau mày, giọng điệu cáu kỉnh: "Điều kiện được chép bài tập là giúp tôi trả lại hết đồng này."

Suốt cả ngày, lúc tan học cô luôn lo sợ không yên.

Cô luôn cảm thấy, giây phút tiếp theo Cố Thanh Hoài sẽ cầm hộp bánh ném lên bàn cô.

Cho đến khi tan học vào buổi tối, chuyện này vẫn không xảy ra.

Hai người bước đi song song, cô vẫn im lặng, không biết nên nói thế nào.

Cô có thể nhìn thấy ở một góc nào đó bóng của hai người đang đan vào nhau, đồng thời cô cũng có thể nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi của chàng trai.

Khi gió thổi, hương chanh nhẹ nhàng, mát lạnh của anh sẽ xộc vào chóp mũi cô.

Đèn đường trước nhà đã hỏng, chiếc bóng nghiêng ngả ở đó, ánh sáng chập chờn, khuôn mặt tuần tú của chàng trai lúc sáng lúc tối.

Cô ngẩng mặt lên, lần đầu tiên nhìn anh một cách nghiêm túc.

Chàng trai có lông mi đen dày, mũi thẳng, khuôn mặt góc cạnh, sạch sẽ và nước da rất trắng.

Anh thực sự rất đẹp trai, vậy nên mới có thể chiếm được cảm tình của các bạn nữ.

Anh dường như cũng không bao giờ đến gần người khác, cảm giác xa cách, lạnh lùng càng khiến anh càng hấp dẫn, khiến người ta muốn lại gần hơn.

Cô mím môi rồi mở ra, một lúc lâu cũng không thể nói được lời nào.

"Tôi rất đáng sợ à?" Khóe miệng Cố Thanh Hoài cong lên.

Cô lắc đầu, lông mi run rẩy nhưng không dám nhìn anh.

Cố Thanh Hoài cúi đầu: "Vậy có gì muốn nói hả?"

Ngón tay Chung Ý nắm chặt quai cặp sách hai tập trên vai, cúi đầu: "Cậu không ăn đồ ngọt thì trả lại cho tôi đi."

Sau khi bắt đầu, những lời tiếp theo phát ra một cách dễ dàng, mặc dù giọng cô ngày càng nhỏ dần và hòa vào gió: "Đừng lãng phí, vì đó là do mẹ tôi làm."

Có thể vứt đồ cô làm, nhưng không thể vứt đồ mẹ làm cho.

Cố Thanh Hoài "Ồ" như nhớ ra điều gì, sau đó anh lấy hộp bánh từ trong cặp ra đưa cho cô: "Đây."

Hộp bánh nặng trĩu, hoàn toàn không có động chạm, lúc này biến thành một cái tát thật lớn vào mặt.

Cô cụp mắt xuống, cảm thấy gò má nóng bừng, mắt cũng nóng bừng.

Cô khẽ nói "cảm ơn" rồi quay người chạy về nhà.

Món quà cảm ơn lại quay trở về vị trí vốn có. Không thể biết rõ đó là âm ức hay là khó chịu, nhưng không có gì đáng trách cả.

Anh không ăn thì cô ăn.

Cô phải ăn sạch sẽ.

Chung Ý ngồi dưới đèn bàn và hậm hực mở hộp bánh ra rồi lập tức choáng váng vào khoảnh khắc tiếp theo.

Trong hộp không có bánh nếp, chỉ có miếng bánh matcha thanh ngọt.

Với một lượng bột matcha vừa phải, lớp trên cùng là mousse phô mai, ở giữa là phô mai nướng matcha, lớp cuối cùng là matcha souffle, với các sắc xanh khác nhau.

Cắm chiếc nĩa vào, miếng bánh rơi ra, trong miệng có vị hơi đắng nhưng sau đó lại có vị ngọt, giống như trái tim nhỏ bé của một cô bé bất ngờ lún sâu.

Dưới chữ [Cảm ơn] còn có thêm một dòng chữ nữa.

Chữ viết của Cố Thanh Hoài rất đẹp, giống như chính con người anh, điên cuồng cũng ngang ngược.

Nhưng dòng chữ này, anh đã cố tình hạn chế lối viết của mình, đó là một lối viết thông thường rất gọn gàng và nghiêm túc.

Cô dường như có thể tưởng tượng ra giọng điệu mà anh nói điều này, hoặc khi viết câu này anh sẽ nhếch môi cười giống những lúc anh không tham gia vào cuộc trò chuyện của đám con trai mà chỉ thản nhiên nhếch môi.

Anh trả lời là: [Có đi có lại, cảm ơn bánh nếp của cậu.]

Chương 18

DTV-EBOOK

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, quá trình huấn luyện của đội SWAT đã bắt đầu.

Cố Thanh Hoài xuất hiện trong đội đột kích chống khủng bố như không có chuyện gì xảy ra, ngay sau đó anh đã bị chỉ đội trưởng gọi ra ngoài---

"Chỉ có cậu là giỏi thôi phải không? Đội đột kích chống khủng bố chỉ có mình cậu thôi phải không? Cậu đã bao giờ nghĩ khi đập vỡ cửa kính xe của tên buôn m@ túy, nếu thẳng súc sinh kia chĩa súng thẳng vào đầu cậu thì phải làm sao chưa?!!"

Nhưng mà chẳng phải chúng không dí súng vào đầu mình à, Cố Thanh Hoài thầm nói ở trong lòng.

Anh vốn rất giỏi giả câm giả điếc, giờ lại điếc có chọn lọc.

Mặc cho sự tận tình khuyên bảo của chỉ đội trưởng, anh cũng chẳng cau mày, thậm chí còn có phần thoải mái, suy nghĩ lạc đến chỗ sáng nay ở căng tin sẽ có bánh bao thơm ngon.

"Tôi biết chuyện đó gây tổn thương lớn cho cậu, đổi là ai cũng không chịu nổi, nhưng mà dù có như thế thì sao, cậu định không sống nữa hả? Không còn muốn sống nữa sao? Cậu cứ muốn chết thì trong lòng cậu sẽ thoải mái à?"

Chết cũng là hy sinh vì Tổ quốc, sẽ được an táng tại Nghĩa trang Liệt sĩ giống như cha mình.

Nghĩ lại, anh thực ra có chút vô trách nhiệm, để mẹ một mình nuôi anh.

Cố Thanh Hoài hiếm khi tỏ ra nghiêm túc, anh nói: "Đội trưởng, nếu không có việc gì khác thì tôi xin phép về trước."

"Thằng này, đứng lại cho tôi." Chi đội trưởng nhìn vết thương trên cánh tay anh "Cậu còn muốn làm gì nữa? Vết thương đã khô lại như con rết, cậu còn muốn mặc bộ đồ EOD nữa phải không? Không làm vết thương nặng hơn thì không vui hả?"

Cố Thanh Hoài vô cùng kiên nhẫn, hiện tại đã hoàn toàn từ bỏ phản kháng.

Anh đứng trước mặt chi đội trưởng, nhưng thực ra lại không hề để ý đến ông, tên khốn này nói với giọng điệu lưỡi biếng như thể muốn bị đánh: "Sếp dạy đúng lắm, hôm nay tôi sẽ không đi đâu, chỉ đứng ở đây nghe lời sếp dạy."

Khi không mặc đồng phục cảnh sát, anh thực sự trông không giống cảnh sát chút nào, quá vô liêm sỉ và ngông nghênh, ngay cả dân xã hội đen lôi từ ngoài đường về trông còn nghiêm túc hơn anh.

Chi đội trưởng tức giận khi nhìn thấy dáng vẻ lì lợm của anh, hoàn toàn quên mất khi ông đến văn phòng của cục trưởng và Cố Thanh Hoài cũng ở đó, cục trưởng lớn tuổi, khỏe mạnh, hỏi đầu mà còn bị tên ngông cuồng Cố Thanh Hoài làm cho tức giận đến mức ném bộ tóc giả trên người...

Chi đội trưởng không muốn nhìn thấy tên khốn kiếp này một chút nào cả: "Tôi không muốn nhìn thấy cậu! Về nhà nghỉ ngơi đi! Trừ khi cắt chỉ rồi thì đừng hòng bước vào cục thành phố!"

Sau khi trời sáng.

Thứ đầu tiên Chung Ý nhìn thấy khi mở mắt ra là chiếc túi đựng hộp đồ ăn trên bàn.

Hôm qua Cố Thanh Hoài ném cho cô, giống như ném rác vậy.

Cô đứng dậy bước vào phòng tắm, mặc một chiếc quần thể thao, áo ngắn tay rộng thùng thình khiến cô trông mảnh mai yếu đuối.

Cô đặt tay lên bồn rửa, nước nhỏ giọt xuống gò má, cô không khỏi nghĩ đến túi bánh gạo nếp dẻo.

Thật sự là tiện tay mua như lời anh nói sao?

Cô đã gây cho anh quá nhiều phiền phức, hiện tại đã quen rồi, cô có nên dọn ra ngoài không?

Nhưng tại sao khi ý đến chuyện phải chuyển đi nơi khác thì cô lại thấy thật khó chịu, dù cô đã ở một mình suốt bao năm qua.

Cô bắt đầu quen với việc mỗi ngày mở mắt ra sẽ nhìn thấy tên khốn đẹp trai đó từ bếp mang bữa sáng đi ra, quen với giọng điệu cáu kỉnh, nét mặt thiếu kiên nhẫn và những lời nói mỉa mai của anh, quen với thái độ lưu manh của anh, quen dần trước sự dịu dàng nho nhỏ mà anh vô tình dành cho cô...

Kết quả là cô bắt đầu sợ căn nhà trống, sợ ở một mình, sợ nửa đêm tỉnh dậy và không thể phân biệt được giữa mơ và thực, với những xác chết nằm khắp nơi và rỉ máu.

Ở đây có Cố Thanh Hoài, tử quần áo của anh, bộ đồng phục cảnh sát trong tử quần áo, lâu đài gỗ của anh và mùi không khí giống với mùi trên người anh, mọi thứ đều đang thầm nói với cô: *Đừng sợ, có anh ở đây.*

Chung Ý lau mặt, đi ra khỏi phòng ngủ, Cố Thanh Hoài lại không có ở đó.

Chấn thương nặng như vậy còn phải đi làm sao?

Anh lo chỗ ở, còn lo cơm ba bữa một ngày và việc nhà hàng ngày.

Chung Ý muốn dọn dẹp nhà cửa, nhưng phát hiện mình không có chỗ để phát huy tài năng, người từng ở trong quân đội thực sự rất khác biệt, mọi thứ gọn gàng sạch sẽ, thậm chí cả khăn lau nhà cũng được gấp gọn gàng.

Hay là... cô học nấu ăn?

Cô từ nhỏ đã ăn đồ ăn do cha mẹ nấu, sau khi tốt nghiệp đại học toàn gọi đồ ăn nhanh mang đi, khi đi làm chỉ ăn bánh mì, mì ăn liền, lương khô, chuyện nấu ăn thì cô thực sự chẳng biết gì.

Chung Ý đã tìm ra công thức nấu các món ăn đơn giản tại nhà, bắt đầu với món trứng xào cà chua mà cô yêu thích.

Đổ dầu nóng vào nồi, tiếng xèo xèo khiến cô muốn nhảy ra xa ba mét.

Khi Cố Thanh Hoài về đến nhà, tiếng rơi vỡ vang lên khiến anh nghi ngờ trong nhà có trộm.

Lần theo nguồn gốc của âm thanh, anh bước vào bếp, sau đó nhìn thấy một bóng người đang bận rộn “chiến đấu”.

Mái tóc dài xoăn của Chung Ý được buộc lỏng lẻo thành đuôi ngựa, cô mặc áo thun trắng đơn giản và quần thể thao màu xám, đều là đồ mặc ở nhà đơn giản. Trên cổ tay trái của cô là một chuỗi tràng hạt mảnh mai, vì cổ tay cô mảnh khảnh nên phải quấn nhiều vòng.

Cô không trang điểm nhưng làn da rất trắng, đôi lông mày dài đậm và đôi đồng tử lạnh lùng, trông không dễ gần, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên trán cô có vài sợi tóc con mỏng manh, là loại tóc chỉ trẻ con mới có.

Lúc này, cô gái nhả mặt lại, vẻ mặt như đang đi trên băng mỏng trong vực sâu, không kém gì tân binh lần đầu gỡ bom.

Cố Thanh Hoài cảm thấy buồn cười, khoanh tay dựa vào cửa bếp: "Đạo diễn Chung, em muốn cho nổ tung nhà bếp của chúng ta à?"

Lúc này, Chung Ý mới ý thức được Cố Thanh Hoài đã về, tên khốn này ung dung nhìn cô gập rắc rối, lời nói nghe như châm chọc, lúc không cười khuôn mặt anh hiện lên một loại cảm giác áp bức.

Dầu nóng trong nồi bay tứ tung, cô nhấc nắp chặn dầu: "Đừng gọi em là Đạo diễn Chung..."

Cô sợ hãi đến mức tay cầm thìa vô tình chạm vào thành nồi rồi nhanh chóng rút tay lại vì bị bỏng.

Cố Thanh Hoài cau mày, từ phía sau nghiêng người tới, anh tắt máy hút mùi, trực tiếp bế người đến trước vòi nước.

Khi nước lạnh được mở, anh nắm lấy cổ tay cô, đặt tay cô dưới vòi nước, đột nhiên cả người Chung Ý cứng đờ, lưng cô dán chặt vào ngực anh.

Tay anh dài và mạnh mẽ, nắm chặt cổ tay cô rồi đưa bàn tay của cô xuống dưới dòng nước lạnh. Ngón tay anh có một lớp chai mỏng, nước chảy qua làm dòng điện nhỏ lan tỏa khắp cơ thể cô.

"Được rồi, anh sẽ không gọi em là đạo diễn Chung nữa."

Cố Thanh Hoài hơi nghiêng người về phía sau, hơi thở nóng hổi của anh như có như không phả vào tai và cổ cô, trái tim cô đột nhiên loạn nhịp.

Anh liếc nhìn căn bếp bừa bộn, gần như bật cười, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ trên đầu truyền xuống: "Anh gọi em là bà nhỏ."

Ánh mắt anh thoáng nhìn thấy dưới chuỗi tràng hạt trên cổ tay của Chung Ý có gì đó nằm dưới làn da trắng đến trong suốt của cô, trông như một con nhện đỏ sẫm với móng vuốt xù xì, ngay sau đó chuỗi hạt rơi xuống, anh muốn nhìn rõ hơn thì Chung Ý đã nhanh chóng rút tay về.

Mặt Chung Ý lập tức đỏ bừng vì hơi thở của anh phả vào tai.

Cố Thanh Hoài đành phải đuổi khách ra ngoài: "Ra ngoài chờ đi."

Cánh tay của anh bị thương, anh không thể nấu ăn nên đã gói vài món ăn từ căng tin của Cục.

Chung Ý cảm thấy áy náy, cô đứng cạnh anh, giống như một học sinh tiểu học đã làm sai điều gì đó.

Cô không khỏi bối rối, anh nhớ những món ăn cô thích, thậm chí còn có thể nấu chúng thật dễ dàng.

Trước đây, khi họ có thể cùng nhau trải qua những ngày nghỉ lễ, một ngày ba bữa đều do anh chịu trách nhiệm.

Cô cảm thấy xấu hổ vì bản thân đã trở nên vô dụng, chỉ có thể đưa tay ra lấy thức ăn, cô hỏi anh xem có việc gì cần cô giúp không.

Giọng điệu của anh khá nghiêm túc: "Đưa tay cho anh."

Cô làm theo lời anh, bàn tay anh được nắm lấy và đặt lên eo anh.

Vòng eo của chàng trai trẻ vừa thon vừa nhỏ, từng đường nét trên cơ thể đều sạch sẽ khiến người ta ấm lòng.

Cô mỉm cười ôm anh, thò đầu từ phía sau anh: "Phải làm sao đây, em không biết nấu ăn..."

Anh trai học trường quân đội đẹp trai lạnh lùng, thân đeo tạp dề trông rất đáng yêu, giọng nói trong trẻo và nụ cười nói: "Anh biết nấu là được rồi."

-

Ăn sáng xong, hai người ở chung một không gian nhưng không có gì để làm cả.

Chung Ý cầm máy tính lên, quay lại phòng để chỉnh sửa tài liệu gần đây.

Số lần Cố Thanh Hoài nghỉ phép có thể đếm trên đầu ngón tay.

Anh nhàn nhã tận hưởng thời gian, dáng người anh cao ráo, đôi chân dài, giống hệt như một thiếu gia, thoải mái tựa người vào ghế sofa ở nhà.

Vì đang đi nghỉ nên bắt đầu với "Shin- cậu bé bút chì".

Anh muốn bật TV lên nhưng không thấy điều khiển, lật tìm hồi lâu mới phát hiện nó đã rơi xuống gầm ghế sofa từ lúc nào không hay.

Cố Thanh Hoài đưa tay lấy điều khiển, nhìn thấy một viên kẹo trắng lạng yên nằm trên sàn.

Chung Ý có một hộp kẹo rục rở, bên trong có những viên kẹo đầy màu sắc.

Hôm đó anh về nhà, tình cờ bắt gặp cô đang mở hộp, cô hỏi anh có muốn ăn không.

Cô nghiền đồ ngọt, ăn cháo phải cho đường, bánh bao phải chấm sữa đặc, chỉ ăn quả táo gai phủ một lớp đường.

Nhưng "viên kẹo" màu trắng trước mặt rơi vào khe hở của ghế sofa từ lúc nào đó, trông không giống một viên kẹo chút nào.

Cố Thanh Hoài lấy một cái túi trong suốt dán kín, niêm phong lại, nhét vào trong túi đồng phục cảnh sát.

Là đường hay thứ gì khác, chỉ cần mang về cục nhờ bác sĩ pháp y tìm hiểu là biết.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Cố Thanh Hoài đứng dậy.

Khi mở cửa, đập vào mắt là những hộp quà chồng chất.

Sau đó, từ trên đồng quà hiện ra một cái đầu nhỏ, khuôn mặt tròn trịa vui vẻ của Cố Nguyệt lộ ra.

Cô ấy ôm rất nhiều thứ, giống như người bán hàng rong đang bày hàng: "Nghe nói anh bị thương, cha em bảo mang đồ đến để bồi bổ cho anh."

Cố Thanh Hoài buồn cười hỏi: "Có cần làm quá như vậy không?"

Chung Ý bước ra khỏi phòng để rót nước, đúng lúc chạm mắt với Cố Nguyệt.

Cô gái nhỏ với đôi mắt to tròn sáng ngời, khuôn mặt đầy đặn, nhìn cô mà không chớp mắt.

Chung Ý nhớ tới Cố Thanh Hoài đã nói—"Không có bạn gái, em họ, con nhà chú hai."

Cô nhẹ nhàng đảo mắt: "Chào em."

Cố Nguyệt ngậy người nhìn cô, chị gái này đẹp quá, đôi lông mày đậm và dài, đôi mắt trong suốt màu nhạt, đứng đó không nói gì đã đẹp như một bức tranh, trên sống mũi còn có một nốt ruồi nhỏ màu nhạt, như thể Nữ Oa đã đánh dấu trên tác phẩm tốt nghiệp của mình.

Cô ấy chợt nhớ tới hôm nọ anh họ về nhà ăn cơm, nói ở nhà có một con mèo, sợ bóng tối.

Nếu đây là con mèo đó, thì chắc chắn là con mèo Ragdoll xinh đẹp nhất!

Cố Nguyệt nhét thuốc bỏ mình mang vào trong ngực Cố Thanh Hoài, hết sức niềm nở: "Em chào chị, em là Cố Nguyệt, em họ của Cố Thanh Hoài."

Ánh mắt Chung Ý thích thú trước vẻ nghiêm túc của cô: "Chào em, chị là Chung Ý."

Khi cô mỉm cười, Cố Nguyệt hiểu rõ câu "mắt ngọc mày ngài" nghĩa là gì.

Mặc dù cô ấy thích nam nhưng bây giờ cô ấy thực sự muốn sáp lại gần người đẹp này.

Giọng điệu của Cố Thanh Hoài như không có gì, bình tĩnh giống mỗi lần làm nhiệm vụ: "Trong đội đang quay phim tài liệu, đạo diễn Chung."

Ánh mắt Cố Nguyệt qua lại giữa hai người, đôi mắt cô đột nhiên mở to!

Người thuê nhà mới chính là Chung Ý!

Đạo diễn phim tài liệu cũng là Chung Ý!

Bạn gái cũ lại là Chung Ý!

Đây là duyên phận gì vậy?!

Chú cảnh sát tràn đầy hormone nam tính và đạo diễn phim tài liệu lạnh lùng nên bị khóa chặt trên giường!!!!

Cố Nguyệt lập tức cảm thấy ship cặp đôi bạn học và ông chú không còn vui nữa, muốn ship thì phải ship anh họ và bạn gái cũ cơ!

Gương vỡ lại lành quá ngon!

Khi Chung Ý đi tìm cốc rót nước cho Cố Nguyệt, cô ấy tinh quái đến gần Cố Thanh Hoài: "Anh à, nổi lại tình xưa hử? Gương vỡ lại lành?"

Cố Thanh Hoài thản nhiên liếc nhìn cô ấy một cái: "Chỉ là quan hệ công việc thôi."

Cố Nguyệt cau mày, Chung Ý đưa ly nước cho cô ấy, chị gái xinh đẹp lại cho thêm mật ong và chanh vào nữa!

Ánh mắt cô ấy tràn đầy yêu thương, giọng nói cũng dịu dàng hơn bình thường rất nhiều lần: "Cám ơn chị ạ."

Đôi mắt của Chung Ý như biết cười, giống vầng trăng lưỡi liềm trong vắt.

Cố Thanh Hoài khinh dáng vẻ mê gái của em họ: "Em còn có chuyện gì nữa không?"

Lệnh đuổi khách được ban hành.

Kkhông gì có thể thoát khỏi tầm mắt của chú cảnh sát.

"Là thế này ạ." Cố Nguyệt cau mày: "Em có thích một ban nhạc, muốn tham gia lễ hội âm nhạc."

Cố Thanh Hoài khoanh tay, nhướng mi, ra hiệu cho cô em tiếp tục.

Cố Nguyệt do dự: "Nhưng cha em không cho em đi xem một mình, nói là không an toàn."

Cố Thanh Hoài không thay đổi sắc mặt: "Cha em nói đúng."

Cố Nguyệt: "Nhưng khó khăn lắm em mới giành được vé!"

Chung Ý suy nghĩ rồi nói ra một cái tên, hỏi Cố Nguyệt liệu nó có phải của ban nhạc đó không.

Đôi mắt Cố Nguyệt sáng lên: "Chị cũng là fan của ban nhạc này à?"

Chung Ý nói "ừm": "Chị muốn mua vé đi xem, nhưng bận việc quá nên quên mất."

Cố Nguyệt cực kỳ hưng phấn: "Vậy chị có muốn cùng em đi tham dự lễ hội âm nhạc không?"

Chung Ý gật đầu: "Em chỉ cho chị biết cách mua vé đi."

Cố Nguyệt: "Em có cách, để em xử lý!"

Cô ấy quay sang hỏi Cố Thanh Hoài: "Anh, anh có muốn đi cùng không?"

Cố Thanh Hoài: "Không."

Cố Nguyệt: "Nhưng hai cô gái xinh như hoa thế này cần một vệ sĩ đó!"

Cố Thanh Hoài cười lạnh: "Liên quan gì đến anh."

Cố Nguyệt giơ điện thoại lên, dùng át chủ bài: "Em có tin tình báo mới!"

Cố Thanh Hoài lười biếng ngồi ở trên sofa, nhìn cô em họ như kẻ ngốc, lúc này lại ngồi thẳng dậy nói: "Nói thử xem nào."

Chung Ý chẳng hiểu gì.

Cố Thanh Hoài nói ngắn gọn: "Chuyện về cái APP lần trước đó."

Cô nhớ Cố Thanh Hoài từng nói anh tìm thấy một ứng dụng hẹn hò trực tuyến và nghi ngờ trên đó có nội dung ấu dâm.

Anh thậm chí còn đăng ký một tài khoản tên là "Lolita bạo lực" và giao nó cho Dự Hành để cô ấy liên lạc với [chú] đó.

Cố Nguyệt ngồi xếp bằng trên sofa, hăng giọng: "Lớp em có một bạn gái, cô ấy có bạn trai hơn cả mười tuổi, người đó là bác sĩ, hai người vô cùng ngọt ngào!"

Chung Ý chợt nhớ đến Tiểu Mẫn: "Bạn ấy tên gì?"

Cố Nguyệt: "Tiểu Mẫn! Hôm qua họ đã cùng nhau tổ chức sinh nhật cho Tiểu Mẫn. Có một bó hoa hồng to lắm, lãng mạn vô cùng. Tiểu Mẫn đã đăng nó lên mạng xã hội."

Chung Ý bấm vào WeChat, trang cá nhân của Tiểu Mẫn trống không, cô đã bị chặn.

Cô đưa ảnh đại diện WeChat của Tiểu Mẫn cho Cố Nguyệt và hỏi: "Đây có phải là Tiểu Mẫn không?"

Cố Nguyệt kinh ngạc: "Chị, chị biết bạn ấy à?"

Chung Ý gật đầu, lần cuối gặp nhau, Tiểu Mẫn có thái độ kỳ lạ với cô, trong sự khách sáo và xa cách bộc lộ sự thiếu kiên nhẫn đang được cố gắng kìm nén.

Tiểu Mẫn được ông bà nội nuôi dưỡng vì cha nghiện rượu, còn mẹ đi làm xa, cô ấy còn có một người chú chưa kết hôn,

cùng sống ở nhà bà nội.

Sau khi bị người chú xâm hại, cô ấy sa sút tinh thần, thậm chí còn mắc chứng rối loạn căng thẳng hậu chấn thương mức độ nhẹ, trở thành khách thường xuyên đến phòng khám tâm lý của trường.

Cố Nguyệt nói: "Tin tình báo mới nhất là có rất nhiều bạn gái giống như Tiểu Mẫn đã tìm được tình yêu đích thực trên ứng dụng đó... À đúng rồi, chú bác sĩ đó là bác sĩ tâm lý, đi du học về, đúng là một nhân tài trong xã hội."

Chung Ý hỏi: "Bác sĩ đó tên gì?"

"Tiểu Mẫn không có nói cho bọn em biết," Cố Nguyệt ôm mặt, tràn đầy khao khát: "Ship đúng đã luôn ạ."

"Ship cái đầu em." Cố Thanh Hoài đánh vào đầu em họ "Đây là ầu d@m!"

Cố Nguyệt kêu đau, vẻ mặt Cố Thanh Hoài lạnh lùng cầm điện thoại di động đi vào phòng làm việc gọi điện cho đồng nghiệp ở đội điều tra tội phạm.

Cố Nguyệt không nhịn được tò mò đến gần Chung Ý: "Chị, chị và anh trai em..."

Chung Ý khẽ mỉm cười: "Chị và anh trai em chỉ là bạn bè thôi."

Ngón tay cô vô thức vuốt v3 chiếc ly trong tay, giọng nói nhẹ nhàng kết án tử hình mối quan hệ giữa hai người: "Khi phim tài liệu kết thúc, sẽ không còn liên lạc nữa."

Vừa dứt lời, Chung Ý đã ngược lên như thể đã nhận ra điều đó.

Cố Thanh Hoài đã cúp điện thoại, anh đang đứng dựa vào tường, vai rũ xuống, dáng người cao gầy.

Anh đứng đó với vẻ ngoài quẩn rữ như một tên đào hoa, giọng nói vẫn lạnh lùng mang chút mỉa mai: "Đạo diễn Chung nói đúng đấy."

-

Lễ hội âm nhạc diễn ra vào thứ Bảy tuần sau.

Chung Ý thức dậy từ rất sớm, việc đầu tiên làm khi mở mắt là nhìn vào thời gian ngủ được ghi trên ứng dụng.

Tình trạng ngủ vẫn đáng lo như thường lệ, chỉ vồn vện ba bốn tiếng.

Con số trên lịch cũng khiến cô hơi choáng váng.

Hôm nay là sinh nhật của cô.

Chung Ý hiếm khi như một đứa trẻ mong chờ quà, cầm điện thoại lên mở máy.

Không có tin nhắn, cũng không có cuộc gọi nhớ nào.

Cha mẹ đang bận rộn kiếm sống, người bạn thân nhất của họ Triệu Tuyết Thanh đang hưởng tuần trăng mật với Tạ Lãm ở nước ngoài.

Chung Ý đặt điện thoại xuống, nhanh chóng rửa mặt gội đầu rồi thay quần áo, hôm nay cô phải đi dự lễ hội âm nhạc với Cố Nguyệt.

Cố Nguyệt vui vẻ như một chú cún con tinh nghịch, cô gái mặc váy đen siết eo, buộc tóc kiểu công chúa, đeo choker bằng nhung trên cổ, dù trang điểm đậm nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến hình ảnh công chúa ngốc ngây ngô của cô ấy.

Ban nhạc yêu thích của họ ở phía sau, Cố Nguyệt đang bận rộn chạy khắp nơi tạo dáng chụp ảnh.

Khi màn đêm buông xuống, cô ấy nói một cách đáng thương: "Anh ơi, em đói quá. Gần đây chỉ có một quán bar thôi. Có thể gọi món gì đó để ăn."

Vết thương trên cánh tay của Cố Thanh Hoài đã lành nhưng vẫn chưa cắt chỉ, anh mặc một chiếc quần thể thao màu đen, áo ngắn tay màu trắng, bờ vai rộng nhưng gầy, dáng người cao, tóc mềm mại không che được khuôn mặt. Nhìn thế này trông anh không giống một chuyên gia xử lý bom mà giống hotboy đẹp trai từ một trường công nghệ nào đó.

Trong quán bar, anh chặn Cố Nguyệt đang háo hức uống rượu lại, gọi hai món mì.

Cố Nguyệt phồng má, không hài lòng: "Anh, anh đúng là gỡ bom đến người rồi, sao có thể tới quán bar gọi mì chứ?"

Chỉ có Chung Ý hơi giật mình.

Người phục vụ mang tới, cười nói: "Cô bé, vậy là em không biết rồi. Bảng hiệu của quán chính là mì sợi."

Có lẽ do bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, Chung Ý lặng lẽ cầm đũa lên.

Cố Thanh Hoài không nói gì, anh đưa bát không có ớt cho Chung Ý, bát có tôm nõn cho Cố Nguyệt.

Anh không muốn ăn, uống một ly mojito không cồn.

Cố Nguyệt thích nói nhiều: "Chị Chung Ý, chị thích kiểu con trai như thế nào vậy?"

Chung Ý dừng đùa, cười hỏi cô: "Em thích mẫu con trai như thế nào?"

Cố Nguyệt ghé sát vào tai Chung Ý: "Em thăm mền bạn cùng bàn, em rất thích cậu ấy. Ngày nào em cũng mong được đến trường, mong cậu ấy đến trường sớm. Nếu cuối tuần hẹn được cậu ấy đi thư viện thì giống như Tết đến vậy."

Trẻ tuổi rung động với bạn cùng bàn là chuyện rất bình thường.

Chẳng phải giữa cô và Cố Thanh Hoài cũng như vậy sao, trái tim họ rung động vô số lần, hóa thành tình yêu lâu dài.

Cố Nguyệt rất muốn kéo họ lại với nhau nên vui vẻ hỏi: "Chị Chung Ý, kể cho em nghe về chị đi! Chị thích người cao hay người thấp?"

Cố Thanh Hoài cao 1m88 nhưng lúc hôn sẽ bị mỗi cổ...

Sau này phát hiện ra rằng tư thế thoải mái nhất cho cả hai người là ngồi trên đùi anh.

Chung Ý mím môi: "Đừng cao quá."

Toang rồi, Cố Nguyệt liếc nhìn anh họ mình.

Anh họ cao 1m88, nhờ đôi chân dài và bờ vai thẳng nên trông lại càng cao hơn.

Cố Nguyệt lại hỏi: "Chị thích người mập hay người gầy? Thích đàn ông cơ bắp hay đàn ông thanh mảnh?"

Đường nét trên cơ thể Cố Thanh Hoài gọn gàng, không có chút dư thừa nào, đường nhân ngư trên cơ ngực và bụng của anh cũng hiện rõ ràng.

Chung Ý: "Mập một tí trông rất dễ thương, giống như Baymax ấy, có cảm giác an toàn."

Toang thật rồi, Cố Thanh Hoài từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ mập lên, chỉ gầy, không những cao mà còn trắng nữa.

Khi còn là thiếu niên, anh mặc áo sơ mi trắng chẳng khác nào diễn viên chính trong các bộ phim học đường. Thỉnh thoảng anh sẽ đón cô đi học, điều này khiến các cô gái trong trường vô cùng ngưỡng mộ.

Cố Nguyệt: "Câu hỏi cuối cùng, chị Chung Ý, chị thích người lớn tuổi hay người trẻ tuổi?"

Cố Thanh Hoài chỉ hơn cô mấy tháng, nhưng anh luôn thích trêu chọc cô, bắt cô gọi anh là anh trai.

Chung Ý cắn viên đạn và nói: "Ít tuổi."

Cố Nguyệt không tin, vì vậy cô ấy tiếp tục nghịch sáp lại gần Chung Ý: "Chị Chung Ý, chị thấy anh trai em thế nào?"

Giọng nói của hai người không quá to cũng không quá nhỏ.

Trong không gian mập mờ như vậy, khuôn mặt của Cố Thanh Hoài vẫn giữ vẻ lạnh lùng, yết hầu của anh giống như một viên đá tan trong rượu, chỉ có tóc, lông mi và khóe miệng là mềm mại.

Tâm trạng của Chung Ý lúc thăng lúc trầm, giọng nói rất nhẹ nhàng: "Anh trai em rất tốt, nhưng anh ấy không phải mẫu người của chị."

Khi bước ra khỏi quán bar, mặt trăng đã treo trên đỉnh núi.

Càng đến gần lễ hội âm nhạc, bầu không khí càng trở nên sôi nổi, Cố Nguyệt ở phía trước nháy nhót.

Món mì ăn ở quán không hợp với bầu không khí chút nào, nhưng Chung Ý lại cảm thấy ấm áp.

Mấy chàng trai đi về phía cô, nhìn thấy cô liền xô đẩy nhau, Chung Ý ngược mắt lên trong giây lát, xinh đẹp đến nghẹt thở.

"Có thể cho xin WeChat không?" Chàng trai đỏ mặt.

Môi Chung Ý tái nhợt, không có ý cười: "Xin lỗi."

Chàng trai không chịu bỏ cuộc: "Tại sao? Tôi cảm thấy rất xứng đôi..."

Chung Ý thẳng thắn từ chối: "Bạn không phải là mẫu người yêu thích của tôi."

Cố Thanh Hoài im lặng mỉm cười.

Người cao không thích, người gầy không thích, người lớn tuổi cũng không thích.

Chàng trai vừa rồi không phải rất phù hợp với sở thích hiện tại của cô à?

Chung Ý cúi đầu bước về phía trước.

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng lúc này từ trên đầu truyền xuống: "Anh hơi tò mò, không biết Đạo diễn Chung thích người như thế nào?"

Cố Thanh Hoài quá cao, nói chuyện với anh luôn phải ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đó từng chứa đựng tất cả những cảm xúc thanh xuân không thể bày tỏ của cô, đồng tử của anh trong suốt đến mức anh nhìn cô như nhìn người mình yêu, như thể sắp nói những lời tình tứ.

Bắt gặp ánh mắt của cô, anh đút hai tay vào túi quần, hơi nghiêng người về phía trước, bóng tối đổ xuống trên đầu anh, tạo thành một mạng lưới không có nơi nào để trốn thoát.

Cô vô thức nín thở, ánh mắt Cố Thanh Hoài rơi thẳng vào môi cô.

Giống như mở đầu cho một nụ hôn, như thể họ đang dần dần gần nhau hơn, chóp mũi chạm vào nhau, tai và thái dương cọ sát vào nhau.

Nhưng anh chỉ nhìn vào mắt cô, giọng hạ thấp, giống như lời thì thầm thân mật giữa những người yêu nhau: "Trước đây không phải em đã cắn môi anh sao?"

Tiếng gió, tiếng người và tiếng nhạc cũng không thể át đi tiếng nhịp tim.

Nếu trong giọng nói của anh có ý cười trêu chọc và đôi mắt hơi cong lên thì lời nói đó chắc chắn là đang tán tỉnh. Tuy nhiên, đường nét khuôn mặt của anh rất nham hiểm, anh nhìn cô không chút che giấu, quả táo Adam của anh nổi bật rõ ràng, sắc bén như đỉnh núi phủ tuyết trắng chưa chạm tới.

Chung Ý dù rất bình tĩnh nhưng khi được bao quanh bởi hơi thở mát lạnh trên người anh thì cô vẫn không thể ngăn được gò má nóng lên, trái tim loạn nhịp đến mức màng nhĩ còn tạo ra ảo giác đau đớn.

May mắn thay, màn đêm mang lại một lớp che phủ tự nhiên nên vết ửng hồng sẽ không quá rõ ràng.

Cố Nguyệt lúc này mới quay đầu lại, vẫy tay với bọn họ: "Nhanh lên ạ!"

Cố Thanh Hoài đứng thẳng người, dáng anh cao, chân lại dài, tấm lưng sạch sẽ rộng lớn lại rất hấp dẫn.

Trước đây anh rất giỏi nói những lời vô liêm sỉ, nhưng cô lại thích điều đó.

Một anh chàng đẹp trai ngời ngời với vẻ ngoài lạnh lùng khó gần, nhưng sẽ như thế này khi ở trước mặt cô.

Trong kỳ nghỉ hè sau kỳ thi tuyển sinh đại học, Chung Ý tìm được một công việc bán thời gian để kiếm tiền đóng học phí và chi phí sinh hoạt.

Điều cô mong chờ nhất mỗi ngày là khi kết thúc ca làm việc, Cố Thanh Hoài sẽ đến đón cô, sau đó hai người nắm tay đi bộ về nhà.

Nhân viên ở cùng cửa hàng nhìn thấy Cố Thanh Hoài, cô ấy vòng tay qua vai Chung Ý, ghé vào tai cô: "Anh chàng ngoài cửa đẹp trai quá! Hình như đang nhìn cậu!"

Chung Ý thấp giọng nói: "Anh ấy là bạn trai của tôi."

"Anh ấy đẹp trai quá đi!"

Cô gái trẻ giả vờ thì thầm, nhưng giọng nói của cô ấy cực kỳ lớn.

Chung Ý đỏ mặt, ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng, quả thực có thể thấy rõ người đàn ông này rất đẹp trai.

Cô mím môi và thì thầm: "Anh ấy cũng bình thường thôi."

Cô gái trẻ bỏ đi, Chung Ý vô cùng ngượng ngùng.

Người mình thầm mến đã trở thành bạn trai của mình, mỗi lần nghĩ đến điều đó là chỉ muốn cúi đầu mỉm cười.

Nhưng Cố Thanh Hoài lại bắt đầu nổi ý xấu, hỏi cô: "Bình thường thôi?"

Mặt cô nóng bừng, lông mi run run, không dám nhìn anh.

Nhưng anh lại bế cô đến bên cạnh mình như một chú gà con, ôm cô vào lòng, ghé sát vào tai cô hỏi: "Bình thường thôi mà em hôn anh mạnh như vậy à?"

Khuôn mặt cô ngay lập tức đỏ rực, gương ngùng đến mức không thể nâng đầu, cũng không thể trốn thoát, chỉ có thể chôn mặt vào ngực anh.

Anh véo mặt cô, cố ý bắt cô nhìn mình, giọng điệu có phần ngây thơ nói: "Môi anh bị cắn đau lắm."

Chung Ý trợn mắt che miệng anh, nhưng anh lại nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay cô, trái tim cô ngay lập tức mềm nhũn.

Trai hư!

Nhịp tim cô đập nhanh đến mức cô cảm thấy mình sắp chết, cô ôm lấy eo anh, ngẩng mặt lên nhìn anh, chỉ thấy anh đang cười rất đẹp.

Cô ngay lập tức không còn giận dỗi nữa.

Vô dụng quá, lại muốn hôn anh lần nữa.

-

Tại địa điểm tổ chức lễ hội âm nhạc, trên màn hình hiển thị thời gian ngày hôm nay.

Điện thoại trong túi rung lên, Chung Ý cúi đầu nhìn, tin nhắn đến từ nhóm làm việc của Trung tâm Tư liệu.

Cô không có cảm giác vui vẻ nào, chỉ là không thể tránh khỏi chút thất vọng.

Nhìn Cố Nguyệt đang ngượng ngùng nói chuyện điện thoại với bạn cùng bàn, Chung Ý chợt nhớ tới ngày sinh nhật của mình vào năm lớp 12.

Ngày hôm đó là ngày có kết quả thi tháng.

Có lẽ vì áp lực khi vào năm cuối cấp 3 nên trong kỳ thi đó kết quả của cô rất kém, từ top 5 rớt xuống top 20 của lớp.

Khi mọi người đều tiến bộ, nếu bạn đứng yên tại chỗ thì chính là thụt lùi, hoặc nếu không nỗ lực bằng người khác thì bạn sẽ không thể nào vượt qua được.

Tất nhiên thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc sẽ vô cùng khó khăn, thành tích thụt lùi thê thảm trở thành món quà sinh nhật năm nay của cô.

Tiết tự học buổi tối, Chung Ý sửa những câu hỏi sai.

Những âm thanh lộn xộn đó cứ ủa vào lỗ tai.

Có người thì thầm: "Có phải là Chung Ý thi tệ như vậy do cậu ấy yêu đương với Cố Thanh Hoài hay không?"

Người khác lại nói: "Vậy nếu yêu sớm thì chắc chắn hai người sẽ không vào được học cùng trường."

Trong tiết tự học buổi tối thứ hai, giáo viên chủ nhiệm gọi cô lên văn phòng, hỏi cô có khó khăn gì, không theo kịp ở đâu, cô nên trao đổi kịp thời với giáo viên.

Nhưng cuối cùng, biểu cảm của giáo viên như trong bóng có kim, nói với vẻ mặt nghiêm túc:

"Theo phản hồi từ giáo viên và các bạn trong lớp, em có đang có dấu hiệu yêu sớm đúng không?"

"Em có muốn đổi bạn cùng bàn không? Đã hai năm rồi chưa đổi bạn cùng bàn..." Chủ nhiệm lớp cố gắng tế nhị: "Nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết có ảnh hưởng đến người khác hay không?"

Cô vốn đã nhạy cảm, lúc này cô đã hiểu ý của chủ nhiệm, sợ cô sẽ làm ảnh hưởng đến Cố Thanh Hoài.

Học sinh top 3 của trường mà không vào lớp chọn, lại ở lớp bình thường, thực sự là mầm mống tai họa, vị trí Trạng Nguyên kỳ thi đại học vẫn đang chờ anh

Và cô có rất nhiều tin đồn linh tinh.

Cố Thanh Hoài là một học sinh giỏi, vì cô nên anh mới đánh nhau với một tên lưu manh ở trường trung học dạy nghề bên kia đường, cảnh sát cũng đã đến.

"Em..." Chung Ý mở miệng, chợt phát hiện mình bị oan ức đến mức không thể phát ra âm thanh nào.

Tâm trạng cô bối rối.

Cô muốn nói rằng trong kỳ thi này mình đã thể hiện không tốt, nhưng sau đó cô nghĩ Cố Thanh Hoài không bao giờ thể hiện bất thường, bởi vì năng lực của cô không giỏi; cô muốn nói rằng cô sẽ không làm ảnh hưởng đến Cố Thanh Hoài, cô có thể che giấu chút suy nghĩ của mình...

Cuối cùng, Chung Ý mấp máy môi, nghẹn ngào trước khi kịp nói bất cứ điều gì.

Chữ "vâng" nghẹn lại trong cổ họng, dù không muốn nói ra nhưng lại nuốt xuống không được.

"Cô ơi, có dấu hiệu yêu sớm làm em chứ không phải cậu ấy."

Giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên ngay bên cạnh, Chung Ý quay mạnh đầu lại.

Chàng trai cao gầy đứng bên cạnh, sạch sẽ như cây trúc dưới ánh trăng.

Nơi bóng anh che phủ đã trở thành chỗ nương tựa của cô.

Trên bàn giáo viên chủ nhiệm có một vách ngăn cao và một chồng sách đứng thẳng.

Những ngón tay mảnh khảnh và sạch sẽ của chàng trai nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô nơi giáo viên không thể nhìn thấy.

Xuyên qua cổ tay áo đồng phục học sinh, không có rào cản nhiệt độ cơ thể, ấm áp, sạch sẽ khiến lòng người xúc động.

Chủ nhiệm không biết mình còn có thể nói cái gì, Cố Thanh Hoài nói câu thứ hai: "Em sẽ giúp cậu ấy thi tốt, cô đừng khát khe quá."

Khi bước ra khỏi văn phòng, đầu óc cô trống rỗng.

Một lúc lâu sau, cô mới dùng giọng mũi khàn khàn hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Cố Thanh Hoài nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, cô vội vàng cúi đầu.

Anh nhìn đi nơi khác, giả vờ như không chú ý, nhẹ nhàng nói: "Sợ cậu bị bắt nạt."

Giọng điệu của anh rất giống một người lớn đến trường mẫu giáo để làm chỗ dựa cho một đứa trẻ.

Trở lại lớp học, Chung Ý lấy ra câu hỏi đã làm sai và sửa lại.

Nghĩ đến cha mẹ, nghĩ đến tương lai mờ mịt và khả năng thật sự không thể vào đại học ở gần Cố Thanh Hoài... Đôi mắt cô chợt nóng lên.

Cô quay người rời khỏi lớp học, đi đến góc tối của sân thể dục.

Cô ngồi xuống, vùi đầu vào tay, bỗng nhiên không cầm được nước mắt.

"Lớn thế rồi còn khóc nhè."

Chung Ý ngẩng mặt lên, Cố Thanh Hoài ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Đôi mắt của chàng trai trẻ cong lên, đặc biệt dịu dàng và yên bình.

"Nếu vẫn không thi tốt thì phải làm sao?"

"Tôi sẽ giúp cậu." Anh xoa đầu cô.

Cô giả vờ thoải mái: "Giúp đến hạng mấy, để tôi vượt qua cậu?"

Chàng trai chiều chuộng cô, giơ tay lau nước mắt cho cô: "Được, để cậu vượt qua tôi."

Xung quanh đều im lặng, hai mắt Chung Ý đắm lệ, mờ mịt.

Chung Ý đột nhiên nghe thấy tiếng bật lửa.

Đôi mắt cô mở to đầy hoài nghi.

Chàng trai ngồi xổm trước mặt cô cầm trên tay một miếng bánh matcha.

"Đừng buồn nữa, hôm nay là sinh nhật mà." Anh cụp mắt xuống và mở hộp đóng gói.

"Chỉ cần cậu muốn, thế nào cũng được." Lời hứa hẹn có vẻ hơi hời hợt nhưng cũng rất trang trọng.

Chung Ý gật đầu, bất ngờ đến quên cả khóc, chỉ ngơ ngác nhìn anh.

Cố Thanh Hoài thắp một ngọn nến, soi sáng một đôi mắt trong suốt.

"Ước một điều ước đi."

"Lừa con nít mà cậu cũng tin à?"

"Cậu không phải hả?" Anh véo vào chóp mũi đỏ bừng vì khóc của cô: "Lại còn trốn ra đây khóc nhè."

"Nhắm mắt lại đi." Anh nói.

Chung Ý nhắm mắt lại, ánh nến chiếu sáng hàng mi đầm nước mắt của cô gái.

Cô thầm ước trong lòng, mình muốn có được cậu ấy.

Tuy nhiên, cô đã có được anh như mong muốn nhưng rồi lại buông anh ra.

Ngày này ba năm trước, việc đầu tiên cô làm khi tỉnh dậy là gọi điện cho anh.

Cô nói: "Cố Thanh Hoài, chúng ta chia tay đi."

Đầu bên kia điện thoại không có âm thanh, phải rất lâu sau anh mới hỏi: "Trong lòng em không có anh nữa?"

"Không còn nữa." Cô bình tĩnh nói thêm, sợ anh chưa đủ tổn thương: "Em đã thích người khác rồi."

Khi mọi người đã quên, cô không còn lý do hay thân phận nào để yêu cầu Cố Thanh Hoài nhớ lại ngày sinh nhật của mình.

Nếu hôm nay đối với anh có chút đặc biệt thì e rằng đó chỉ là ngày anh đã bị mối tình đầu chia tay ba năm trước mà thôi.

...

Đám đông dâng trào, quá khứ như làn khói.

Cố Thanh Hoài vẫn luôn đứng ở sau lưng Chung Ý, không xa cũng không gần.

Họ đã ở bên nhau nhiều năm, từ lúc hẹn hò đã là yêu xa.

Lần duy nhất anh cùng cô đón sinh nhật là vào năm lớp 12, với tư cách là bạn cùng bàn.

Khi còn trong quân đội, trong mưa bom bão đạn, súng ống sẵn sàng, màn trời chiếu đất, anh chưa bao giờ cảm thấy khổ sở.

Anh chỉ nghĩ đến cô gái của anh đang phải đi làm một mình, đi ăn một mình, một mình báo cáo hiện trường thảm họa nguy hiểm, một mình đối mặt với căn nhà thuê trống rỗng sau giờ tan sở, lúc đó anh luôn cảm thấy rất bất lực và buồn bã.

Anh luôn nghĩ, đợi thêm một thời gian nữa, đợi anh lập công nhiều hơn, đợi anh nhanh chóng được thăng cấp phó tiểu đoàn, nếu Chung Ý đồng ý, người nhà có thể đi theo.

Cô thích ban nhạc này, anh đã biết từ thời cấp ba, nhưng không ngờ rằng anh lại đi cùng cô xem ban nhạc sau khi họ chia tay.

Âm nhạc đột nhiên vang lên, pháo hoa nổ trên đầu, đám đông hò reo nhiệt tình.

Chung Ý không chuẩn bị trước, sợ hãi trước tiếng động lớn và run rẩy không kiểm soát.

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi bàn tay mảnh khảnh và sạch sẽ nhẹ nhàng che lấy tai cô.

Lòng bàn tay ấm áp và khô ráo đã chặn đứng mọi tiếng động khiến cô sợ hãi.

Chung Ý ngẩng mặt lên, ánh trăng chiếu vào một bên mặt Cố Thanh Hoài, gương mặt của cảnh sát trẻ tuổi vẫn tuấn tú như hồi thiếu niên.

Anh cup mắt xuống, cô trở thành người duy nhất trong mắt anh giữa đám đông ồn ào.

Môi anh mấp máy: "Chúc mừng sinh nhật, Chung Ý."

Vị chua xót bất ngờ dâng lên, Chung Ý cup mắt.

Ánh sáng và bóng tối chảy trong đôi đồng tử sáng màu đỏ, mặt ngọc mảy ngài, đẹp đến kinh người.

Đây là sinh nhật đầu tiên có anh kể từ khi chia tay.

Đó cũng là ngày kỷ niệm năm thứ ba ngày cô bỏ rơi anh.

Ánh sáng và bóng tối mơ màng, đám đông dâng trào, đôi lông mày trong trẻo của anh dịu dàng như ảo ảnh sâu trong giấc mơ.

Lúc này, nhịp tim của cô như đánh trống, cô vô cùng muốn nghe giọng nói của anh để biết rằng đây không phải là mơ.

Khi Cố Thanh Hoài khẽ nói sẽ có giọng mũi dỗ dành, như hoa anh đào, như lông vũ, như suối trong, như gió núi trong trẻo nhất, nhẹ nhàng thổi qua trái tim.

Chỉ là lễ hội âm nhạc quá ồn ào nên cô chỉ có thể nhìn anh không chớp mắt, nhìn lông mày, nhìn môi anh, như sợ bỏ sót chi tiết nào.

Cố Thanh Hoài bịt tai cô, cười dịu dàng hút hồn.

Không có sự giấu cợt, không có sự qua loa không có cảm xúc, anh chỉ nhìn vào mắt cô và mỉm cười.

Trái tim run rẩy hồi lâu không thể dừng lại, Chung Ý bất giác nín thở.

Điều đáng kinh ngạc là với tiếng ồn bên tai, khoảnh khắc đọc được khẩu hình miệng của anh, dường như cô đã thực sự nghe thấy giọng nói của anh.

Âm điệu của anh mềm mại, nhẹ nhàng như đến từ sâu trong ký ức, như bước ra từ giấc mơ không thể chạm tới vào nửa đêm.

"Anh không quên."

Chương 19

DTV-EBOOK

--- Chúc mừng sinh nhật, Chung Ý.

--- Anh không quên.

Tại lễ hội âm nhạc, bầu không khí rất sôi động, ban nhạc cô yêu thích đã hát một bài hát vô cùng nổi tiếng. Nhiều năm trước, một chàng trai mặc đồng phục học sinh đã chia sẻ cho cô một chiếc tai nghe, bài hát lúc đó cũng chính là bài hát này.

Sau này, vào những ngày không thể gặp nhau, cô dường như sống giống anh, nghe những bài hát anh yêu thích, xem những bộ phim anh yêu thích, trang trí phòng theo sở thích của anh và sở hữu những thói quen tinh tế của anh, như thể anh đang ở bên cạnh.

Giữa sự ồn ào của hiện trường, ánh sáng chói lóa, pháo hoa rực rỡ, cô lại như bị đóng kín thính giác và thị giác, bên tai chỉ nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng, trầm lắng của anh, trước mắt chỉ còn lại nụ cười hiếm hoi mềm mại của anh, rất dễ khiến người ta muốn tiến lại gần.

Cũng làm cho người ta đau lòng chua xót.

Vào ngày thứ Hai, phòng kỹ thuật của đội cảnh sát hình sự đã đón một vị khách không mời mà đến.

Bác sĩ pháp y chỉnh lại gọng kính: "Đội trưởng Cố có chuyện gì đến đây thế?"

Cố Thanh Hoài đưa cho anh ta cái túi trong suốt bịt kín: "Giúp tôi xem đây là cái gì."

Pháp y liếc nhìn một cái, không phải kiểm tra kỹ càng: "Cái này mà anh cũng không nhận ra?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Tôi nên nhận ra à?"

Bác sĩ pháp y nói với giọng điệu thản nhiên: "Anh đúng là có giấc ngủ như trẻ con, đây là thuốc an thần mà."

Thuốc an thần.

Cố Thanh Hoài cau mày, trong đầu hiện lên một ít chi tiết.

Mỗi buổi sáng, trong phòng khách nồng nặc mùi cà phê.

Cho dù nửa đêm anh đi làm nhiệm vụ về, đèn trong phòng Chung Ý vẫn luôn sáng.

Thỉnh thoảng rảnh rồi nhìn cô trong lúc quay phim, cô dường như không tỉnh táo, nhúu mày, cố ép mình phải phần chấn tinh thần.

Cố Thanh Hoài: "Trong hoàn cảnh nào cần uống thuốc này?"

Bác sĩ pháp y mỉm cười: "Đương nhiên là lúc không ngủ được, sao anh lại căng thẳng thế?"

Với tư cách là pháp y, anh ta quen nhìn thấy các loại thi thể thê thảm, đương nhiên sẽ không để ý đến một viên thuốc nhỏ, Cố Thanh Hoài vốn là người gỡ bom không được cầu thả, tố chất tâm lý mạnh đến đáng sợ, tại sao bây giờ anh lại lo lắng như vậy?

Bác sĩ pháp y nói: "Đừng có vừa nhìn thấy thuốc an thần là nghĩ ngay đến việc tự tử. Con người hiện đại có rất nhiều áp lực trong cuộc sống, ban đêm không ngủ được, thỉnh thoảng uống nửa viên thuốc theo hướng dẫn của bác sĩ là điều rất bình thường."

Cố Thanh Hoài vẫn cau mày, nhìn viên thuốc như thể đang nhìn một quả bom không biết khi nào sẽ nổ.

Anh pháp y có linh cảm rằng chủ nhân của viên thuốc ngủ này có ảnh hưởng rất lớn đối với chuyên gia gỡ bom trẻ tuổi: "Nếu anh thực sự lo lắng thì cứ hỏi thẳng người ta đi? Hoặc là đưa cô ấy đi khám?"

Cố Thanh Hoài trầm mặc hồi lâu, sau đó khòe miệng giật giật: "Không thể đưa đi được."

Anh chàng pháp y: "Tại sao?"

Ánh mắt Cố Thanh Hoài lạnh lùng, cười tự giễu: "Bạn gái cũ của tôi."

Lúc này pháp y pháp y sững sốt: "Trông anh không giống người như vậy."

Cố Thanh Hoài hỏi: "Không giống như thế nào?"

Anh chàng pháp y lắc đầu, không dám nói.

Cố Thanh Hoài có khuôn mặt đẹp trai cận bã vô cùng thu hút, toàn bộ hệ thống cục công an thành phố đều có ấn tượng tốt với anh. Anh giống như kiểu phong lưu mặc phải vô số tai họa, chứ không phải một anh chàng tình cảm nhớ mãi không quên người yêu cũ.

"Vậy..." Cố Thanh Hoài lại hỏi: "Có cách nào chữa trị chứng mất ngủ không?"

Bác sĩ pháp y: "Cần phải kê đơn thuốc phù hợp. Nói chung, điều chỉnh công việc và nghỉ ngơi, tập thể dục vừa phải, giữ tâm trạng thoải mái sẽ có ích."

Anh ta liếc nhìn Cố Thanh Hoài: "Có một chuyện không biết có nên nói hay không."

Cố Thanh Hoài lạnh lùng nói: "Vậy thì đừng nói nữa."

Pháp y cười ha hả, cuối cùng đâm anh một nhát: "Đây là chuyện mà bạn trai người ta nên quan tâm."

-

Bầu trời u ám, khó phân biệt được sáng hay tối khiến Chung Ý lười biếng nằm dài.

Mất ngủ kéo dài khiến cô choáng váng, chỉ có thể dựa vào cà phê, cô hít một hơi dài, điện thoại của cô reo lên trong khi nước đang sôi, thông báo cho biết có email mới từ Ngụy Hàn.

Tim cô đập thình thịch, giống như một thí sinh đang kiểm tra kết quả thi đại học, vừa bấm vào tiêu đề là đầu óc cô trống rỗng, hiếm khi cô có lúc hồi hộp như vậy.

Nhưng khi cô thấy từng chữ số và đọc kỹ từng chữ, khóe miệng hơi cong, đồng tử sáng ngời như mặt hồ dưới ánh nắng.

Mây tan, mặt trời sưởi ấm cơ thể cô, Chung Ý nheo mắt giống như một con mèo lười biếng nằm phơi nắng.

"Điều duy nhất tôi lo lắng là tình trạng giấc ngủ của cô," Ngụy Hàn nói trong điện thoại: "Không có lần nào, dù là một lần bình thường à?"

Ba năm qua, Chung Ý không dám tắt đèn khi ngủ, mỗi ngày đều ghi lại trạng thái giấc ngủ của mình, thời gian ngủ trong ba ngày không dài bằng một ngày của người bình thường, thậm chí cô cũng chưa bao giờ có một giấc ngủ trọn vẹn, cho dù kiệt sức vì làm việc cả ngày.

Khóe miệng cô nhếch lên từ từ thẳng lại: "Có."

Có lần từng nhắm mắt ngủ đến tận bình minh, không hề gặp ác mộng hay tỉnh giấc lúc nửa đêm, nhắm mắt ngủ một cách bình yên.

Bên kia điện thoại, Ngụy Hàn tựa như đã tìm được một tia hy vọng, lập tức vui mừng: "Là khi nào? Tình hình lúc đó thế nào? Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai!"

Chung Ý cụp mi xuống, nhẹ nhàng đáp: "Không có lần thứ hai đâu."

Lần đó cha mẹ cô đến, cô và Cố Thanh Hoài phải ngủ chung phòng.

Có anh bên cạnh, lần đầu tiên sau ba năm cô có được giấc ngủ bình thường.

-

Trời đã vào thu, nhiệt độ dễ chịu và bầu trời trong xanh.

Đã gần đến giờ tan sở, hiếm khi mọi người trong đội SWAT được thư giãn.

Trâu Dương cười nói: "Thích quá, hôm nay không có việc gì làm."

Dụ Hành gần như muốn che miệng lại: "Đừng nói những lời như vậy, cậu không biết nói cái gì thì cái đó đến à?"

Trâu Dương xua tay: "Không được mê tín dị đoan, không thể nào trùng hợp như vậy được..."

Trước khi tiếng "nhé" cuối cùng tuột ra khỏi miệng, tiếng còi tập hợp khẩn cấp đã vang lên.

Đội SWAT nhận được một báo động mới - có người đã tìm thấy một quả bom trong tủ đựng đồ của siêu thị, nếu không đồng ý với các điều kiện do nghi phạm nêu ra, anh ta sẽ cho nổ quả bom.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi quay bộ phim tài liệu nhận được báo động gỡ bom.

Thần kinh của Chung Ý căng thẳng, làn da vốn trắng nõn của cô giờ lại càng tái nhợt đi.

"Trăm lần báo động, có lẽ chỉ có một lần là bom thật."

Chung Ý ngẩng đầu lên, Trâu Dương tuổi trẻ vô địch luôn hihi haha, hiếm khi hạn chế cười: "Nhưng lần nào người gỡ bom cũng phải chuẩn bị tinh thần sẽ không thể quay lại."

Đây là lần đầu tiên đến một địa điểm gỡ bom. Cảnh sát đã phong tỏa hiện trường và sơ tán đám đông. Mọi người rút lui đến một khoảng cách an toàn, kể cả cô.

Cố Thanh Hoài mặc bộ đồ EOD nặng 35kg mà không có tác dụng gì, chỉ để tiện thu thập thi thể, trước khi đội mũ bảo hiểm, anh hỏi: "Có manh mối gì về nghi phạm không?"

Cảnh sát của chi đội điều tra tội phạm trả lời: "Đây là điểm mù giám sát. Nghi phạm đang chạy trốn. Manh mối duy nhất là quả bom này."

Trâu Dương biểu cảm nghiêm nghị: "Đội trưởng, lần này có muốn chụp ảnh không?"

Chụp ảnh trước khi làm nhiệm vụ là thói quen của những người phá bom, mỗi lần trước khi làm nhiệm vụ, họ đều chụp một bức ảnh, vì nhiệm vụ phá bom là công việc nguy hiểm nhất, có thể không trở về sau mỗi lần làm nhiệm vụ. Một khi không trở về, bức ảnh đó sẽ trở thành ảnh di ảnh.

Nhưng Cố Thanh Hoài không bao giờ chụp.

Anh chàng này luôn rất lạnh lùng, không có gì để ràng buộc.

Chung Ý vốn đang tập trung điều chỉnh máy quay, lông mày lạnh lùng tập trung, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy các khớp ngón tay của cô trắng bệch, cô đang nắm chặt rồi thả lỏng, vẫn không thể kiềm chế được sự run rẩy.

Những lời nói đó về anh vang vọng trong tâm trí, vô cùng rõ ràng.

--- Mục đích của bộ đồ EOD không phải là để bảo vệ sự an toàn cá nhân của người gỡ bom mà là để giữ nguyên thi thể toàn vẹn một khi vụ nổ xảy ra.

--- Đội trưởng nói, nếu có ngày anh hi sinh, trước khi chôn anh ấy ở nghĩa trang liệt sĩ phải nhìn cho kỹ, có mảnh đạn trong đồng xương cốt mới đúng là anh ấy.

--- Lần đó, đội trưởng thật sự đã suýt chút nữa không thể quay về.

Hình ảnh đêm đó cũng lóe lên, lông mi dày rủ xuống, đồng tử trong veo như có một luồng ánh sáng, anh bịt tai cô lại và nói "Chúc mừng sinh nhật, Chung Ý".

Trâu Dương lại hỏi: "Đội trưởng, anh có gì muốn nói không?"

Khi Trâu Dương hỏi vấn đề này, dường như rất muốn anh để lại di ngôn.

Trên thực tế, đó thực sự có thể là di ngôn.

Cố Thanh Hoài khẽ liếc nhìn Chung Ý một cái, ngón tay thon dài sạch sẽ đặt lên mũ bảo hiểm rồi ấn xuống: "Không."

Anh quay người, cô nhìn lên.

Cố Thanh Hoài đã cầm lấy thiết bị gỡ bom, một mình đi về phía trung tâm vụ nổ, mỗi bước anh đi đều gần với cái chết, càng lúc càng cách xa cô. Câu nói "coi thường cái chết" lại càng phù hợp hơn trong khoảnh khắc này.

Anh có thể không đi được không?

Không có robot gỡ bom sao?

Tại sao vẫn phải cần người đích thân đi gỡ bom khi công nghệ tiên tiến đến vậy?

Lúc này, bóng người kia chợt dừng lại, tim Chung Ý như ngừng đập, anh quay lại nhìn cô lần cuối và dùng khẩu hình miệng nói hai chữ:

"Đừng sợ."

-

Camera ghi lại cảnh Cố Thanh Hoài một mình đi về phía quả bom.

Trên đầu anh là chiếc mũ bảo hiểm EOD nặng 5kg, trên người anh là bộ đồ EOD nặng 35kg, trên tay anh là thiết bị gỡ bom.

Tất cả mọi người đều ở bên ngoài dây cảnh giới, trong khu vực an toàn không bị sóng xung kích đe dọa, chỉ có anh là người duy nhất một mình đi đến cái chết.

Trên cánh tay của anh còn có một vết thương dài hơn 20cm, miệng vết thương còn chưa được cắt chỉ, việc gỡ bom chắc chắn sẽ khiến vết thương bị rách lần thứ hai.

Cố Thanh Hoài lấy quả bom từ trong tủ ra rồi đặt xuống đất.

Bộ đồ EOD cách ly mọi thứ giống như một bức tường kín gió, anh chỉ có thể nghe thấy nhịp tim và hơi thở của chính mình.

Lúc này, một tiếng bíp đếm ngược vang lên, tất cả mọi người đều cực kỳ hoảng sợ.

Mặt mày Trâu Dương tái nhợt, Chung Ý cảm giác máu trong người từ đầu đến chân đều lạnh ngắt, lãnh đạo hiện trường ra lệnh cho mọi người tiếp tục rút lui: "Quả bom đang đếm ngược! Có thể nổ bất cứ lúc nào! Mọi người tiếp tục rút lui!"

Chung Ý còn chưa tỉnh lại thì đã được Dụ Hành bảo vệ, đầu óc cô trống rỗng, trong tâm mắt chỉ còn lại bóng dáng mơ hồ của Cố Thanh Hoài, xuyên qua mũ bảo hiểm EOD, cô nhìn không rõ đôi mắt yêu thích của mình.

Mặt nạ bảo vệ trong suốt nặng nề khiến tầm nhìn trở nên hạn chế, qua bao năm huấn luyện, tại thời điểm này tất cả đều hóa thành tâm lý bình tĩnh đến đáng sợ, đôi mắt lạnh lùng, sắc bén, chăm chú nhìn vào thiết bị nổ.

Bảy năm quân ngũ, ba năm trong ngành cảnh sát, số lượng thiết bị nổ mà Cố Thanh Hoài đã xử lý không thể đếm hết, có thể là bom ánh sáng, bom hồng ngoại, bom điều khiển từ xa, hoặc là bom thủy ngân chỉ cần lệch một chút là phát nổ.

Không phải ngày nào anh cũng có bom cần tháo dỡ, nhưng mỗi ngày anh sẽ phân tích trong đầu phương pháp tháo dỡ từng loại bom, nếu rảnh rỗi hơn anh sẽ tự tay lắp lại những quả đã bị phá, xong thì ném cho Trâu Dương thử gỡ.

Bom cũng được chia thành ba, sáu hoặc chín cấp, có những tội phạm đầu óc "thông minh" chế tạo ra những thứ tinh vi hơn, trong khi có kẻ "ngu ngốc" chế tạo bom như pháo đêm giao thừa.

Mà sản phẩm kém chất lượng trước mặt anh đã bước vào giai đoạn kíp nổ đếm ngược, nhưng nghi phạm vẫn chưa lắp thiết bị hiển thị thời gian, nói cách khác, có thể giây này, cũng có thể là giây tiếp theo, quả bom sẽ nổ.

Hoàn toàn không thể dự đoán.

Chi đội trưởng chỉ huy hiện trường yêu cầu mọi người rút lui về khu vực an toàn, đồng thời ra lệnh cho Cố Thanh Hoài: "Di chuyển và tiêu diệt ngay lập tức! Dừng việc gỡ bom thủ công! Cho nổ an toàn!"

Chung Ý nín thở, nghe thấy giọng nói lạnh lùng và rả rác.

Tên khốn đẹp trai đó hiếm khi nghiêm túc, mỗi chữ đều được phát ra mạnh mẽ: "Báo cáo đội trưởng, tôi xin yêu cầu được gỡ bom thủ công."

Anh có lý do riêng: "Thiết bị nổ là vật chứng duy nhất tại hiện trường. Nếu nó bị tiêu hủy thì không thể tiếp tục điều tra vụ án."

Đôi mắt của Chung Ý không chớp lấy một lần, cô sợ rằng giây tiếp theo tiếng nổ sẽ vang lên và ngọn lửa bùng cháy. Không còn âm thanh nào nữa, chỉ còn tiếng đếm ngược đến tiếng bom nổ, tích tắc, gõ vào dây thần kinh mỏng manh của cô.

Găng tay bảo hộ đeo để gỡ bom dày cộp như thép, Cố Thanh Hoài trực tiếp cởi ra, giữ nguyên cảm giác trong tay, ngón tay thon dài và khỏe khoắn cầm con dao công cụ, bắt đầu bóc từng lớp mép ngoài của quả bom.

Sau khi bóc lớp ngoài, đồng hồ đếm ngược bên trong lộ ra ngoài, khiến Cố Thanh Hoài cau mày, kim chỉ giờ trên đồng hồ đã bị hỏng, nếu không cẩn thận thì cả người sẽ tan thành tro bụi.

Anh nín thở, nhìn quả bom với ánh mắt nghiêm nghị, tiếp tục lần theo dây dẫn.

Giữa sự sống và cái chết chỉ cách nhau một đường tơ kẽ tóc, đáng lẽ anh phải không bị phân tâm.

Nhưng tâm trí anh chợt hiện về ngày họ đoàn tụ sau một thời gian dài xa cách.

Người yêu thuở thiếu thời của anh mặc váy cưới màu trắng, mắt cười long lanh: "Mình mặc váy cưới có đẹp không?"

Rõ ràng biết cô không phải hỏi anh.

Nhưng anh lại buồn vì không cho cô câu trả lời.

Lúc đó anh đã hiểu lắm người sắp kết hôn là Chung Ý.

Nếu có cơ hội, anh rất muốn nói với cô.

Đẹp, Chung Ý, rất đẹp.

Khoảnh khắc thứ hai bị cắt đứt, Cố Thanh Hoài nín thở.

Mồ hôi từ lông mày cao vút chảy vào mắt anh.

Cuối cùng anh đã tách chất nổ ra khỏi đồng hồ và tiếng đếm ngược đột ngột dừng lại.

Các cảnh sát có mặt tại hiện trường vui mừng nhưng vẫn giữ tinh thần căng thẳng.

Mãi đến ba giờ sau, Cố Thanh Hoài mới đứng dậy ra hiệu.

Quả bom đã tháo thuốc nổ được giao cho cơ quan điều tra hình sự làm chứng cứ quan trọng, một lần nữa Cố Thanh Hoài đã từ cõi chết trở về.

Toàn thân anh ướt đẫm mồ hôi như thể đang đi trong ngày mưa, mọi người đều vui vẻ, chỉ có Chung Ý cười không nổi, nỗi sợ hãi vô tận khiến sống lưng cô ớn lạnh.

Cô nhìn chăm chăm vào anh, sợ rằng tất cả những điều này chỉ là ảo ảnh của cô, cho đến khi Cố Thanh Hoài mặc bộ đồ EOD

màu xanh quân đội nguyên vẹn bước đến gần cô.

Chuyên gia gỡ bom trẻ tuổi và đẹp trai cụp mắt xuống.

Cô gái trước mặt đang cắn chặt môi đầy máu nhưng lại không hề nhận ra, hai bàn tay buông thõng bên hông cô nắm chặt thành nắm đấm, vẫn đang run rẩy không ngừng.

Cô là người nhút nhát nhất.

Cố Thanh Hoài nghĩ rằng sau này không thể mang cô theo những nhiệm vụ như vậy.

Anh nhẹ giọng nói để cô tỉnh lại: "Muốn ăn bánh nếp dẻo không?"

Lúc này Chung Ý mới cảm thấy như tỉnh dậy sau một giấc mơ.

Đôi mắt lơ mơ, rất ngoan ngoãn, như thể anh nói gì cũng có thể nghe được.

Một lúc lâu sau, cô nhìn anh trong bộ áo giáp đầy đủ và thì thầm: "Có."

Giọng nói của Chung Ý run rẩy, như thể sẽ rơi nước mắt trong giây tiếp theo. Cô mím môi để kìm nén nỗi sợ hãi, giống như một đứa trẻ phải chịu oan ức rất lớn.

Thực sự sợ hãi.

Cố Thanh Hoài gật đầu, như thể vừa rồi anh không phải người sống sót sau nguy hiểm, anh cởi mũ bảo hiểm EOD, đôi mắt lạnh lùng lúc này tràn ngập sự dịu dàng: "Đi thôi, anh dẫn em đi mua."

Cố Thanh Hoài cởi bộ đồ EOD nặng 35kg, từ chuyên gia gỡ bom Cố Thanh Hoài trở về Cố Thanh Hoài bình thường, sau đó

Chung Ý mới thoát khỏi nỗi sợ hãi to lớn.

Sự sống và cái chết của anh đang trên một sợi dây, sự an toàn của vô số người bị ràng buộc với anh, nghĩa vụ của anh là phải chết một mình.

Mọi nguy hiểm đều bị chặn lại phía sau, nhưng ngay sau thảm họa, anh hỏi cô như không có chuyện gì xảy ra, rằng có muốn ăn bánh nếp không, anh dẫn em đi mua.

Con người này rút cuộc tồi tệ đến mức nào, công việc của anh nguy hiểm đến mức nào.

Làm sao anh có thể giấu giếm cô suốt những năm qua, không để cô biết chút gì?

Gỡ bom không cho cô biết, trúng đạn để lại mảnh đạn trong người không cho cô biết, vết thương cũ tái phát, gân bị rách phải đóng năm cái đinh thép cũng không cho cô biết... Từ đầu đến cuối, dù có chia tay hay không, cô cũng chỉ là người ngoài cuộc.

Cố Thanh Hoài cởi bộ đồ EOD, tóc và mặt mũi đều đầy mồ hôi, anh lại cúi đầu nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Chung Ý.

Đôi đồng tử nhạt màu trong veo nhìn thẳng vào anh, như thể muốn nhìn thấu tất cả những lời nói dối mà anh đã nói suốt bao năm qua.

"Lúc đó vài ba tháng không liên lạc được, anh ở bệnh viện đúng không?"

"Lúc đó anh nói do huấn luyện dã ngoại không có tín hiệu. Có phải vì anh đang truy bắt tội phạm m@ túy không?"

"Kỳ nghỉ năm đó anh không đi chơi bóng. Có phải vì trên người anh có mảnh đạn không?"

Yết hầu của Cố Thanh Hoài lặn tròn khi tội danh được đếm chi tiết, bỗng chốc anh không nói được gì, đôi mắt của Chung Ý càng ngày càng đỏ.

Cô nói chậm rãi và đều đặn: "Công dụng lớn nhất của bộ đồ EOD là để thi thể của người gỡ bom được toàn vẹn. Mỗi khi thực hiện nhiệm vụ anh đều có thể chết phải không?"

Cố Thanh Hoài vô thức hạ giọng dỗ dành: "Không đến mức đó đâu, mười lần xuất hiện báo động thì có lẽ mười lần đều là trò nghịch dại của trẻ con."

"Nhưng một khi là thật, một khi thật sự phát nổ thì không thể chết toàn thân đúng không?"

Không có sự bảo vệ của bộ đồ EOD, vết thương trên cánh tay anh lại bị rách lần thứ hai, sưng tấy vì mồ hôi và đang rỉ máu.

Chung Ý không dám nhìn nữa, đôi mắt cô đã ngấn nước, cô bướng bỉnh không chịu rơi một giọt nước mắt trước mặt Cố Thanh Hoài.

Tại sao anh lại giữ bí mật này với em trong nhiều năm như vậy?

Điều khiến em buồn không phải là chia tay, cũng không phải là anh không nói với em, mà là những năm đó, rõ ràng chúng ta rất thân thiết nhưng từ đầu đến cuối anh lại cô độc như thể trên thế giới chỉ còn mình anh.

Cố Thanh Hoài bình tĩnh lại, không còn giống như một tên khốn nạn không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa: "Nếu em có điều gì muốn biết thì có thể hỏi anh, tất cả những gì anh biết, anh đều sẽ nói cho em biết."

Trước khi hoàn toàn mất kiểm soát, Chung Ý thu dọn máy quay, giọng điệu công việc bình thản, không còn cảm xúc dao

động: "Đội trưởng Cố đã phối hợp quay phim tài liệu, em đã rất biết ơn rồi."

Cố Thanh Hoài nhìn thẳng vào cô, đôi mắt có hàng mi dày vẫn trong trẻo, ấm áp.

Mọi nước mắt, sự sợ hãi, ám ức đều bị cố gắng nuốt xuống, Chung Ý ngẩng đầu lên, lại giống như một đạo diễn điềm tĩnh và chuyên nghiệp, dùng giọng nói nhẹ nhàng như hằng ngày: "Về phần còn lại, chúng ta đã chia tay, em không muốn biết nữa."

Giọng điệu lịch sự xa cách ẩn sâu bên trong, vạch ra ranh giới rõ ràng giữa hai người, ánh mắt đau nhức khiến Chung Ý không dám nhìn Cố Thanh Hoài nữa: "Em về nhà trước."

-

Trong suốt ba tiếng đồng hồ gỡ bom, Cố Thanh Hoài phải nằm bò trên mặt đất. Không có gì đáng ngạc nhiên khi vết thương chưa lành của anh bị rách lại vì thao tác gỡ bom. Do nhiệt độ quá cao bên trong bộ đồ chống bom, vết thương bị ngấm mồ hôi, hiện giờ đỏ ửng và sưng tấy trông rất kinh khủng.

Sau khi điều trị vết thương tại bệnh viện, anh đến quán ăn nhanh của nhà Trâu Dương. Sau khi tan làm, Trâu Dương đeo tạp dề và làm nhân viên phục vụ bê đồ ăn, trông anh chàng luôn vui vẻ.

Cố Thanh Hoài: "Gói cho tôi một phần bánh nếp."

Trâu Dương: "Có ngay!"

Ông nội Trâu Dương bước ra chào, nhìn thấy cánh tay của anh: "Bị sao vậy?"

Cố Thanh Hoài cười nói: "Cháu đi đường không cẩn thận bị ngã, không sao đâu."

Ông nội Trâu Dương cau mày: "Đi đứng phải chú ý chứ!"

Ông nội lại vào bếp làm việc, Cố Thanh Hoài hỏi Trâu Dương: "Ông nội vẫn không biết sao?"

Trâu Dương được ông nội nuôi nấng.

Cha của Trâu Dương mắc bệnh, nhà họ vẫn nợ một khoản khổng lồ, mẹ ruột đã tái giá, ông cù cả đời vất vả, kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, vừa nuôi cháu trai khôn lớn vừa trả nợ.

Đó là lý do quán ăn nhanh Dương Dương này ra đời.

Trâu Dương gật đầu, cảm thấy rất tự hào: "Em vẫn giữ bí mật, chỉ nói mình làm việc trong văn phòng của đội SWAT, gửi và nhận tài liệu các kiểu... Nếu ông nội phát hiện ra em học gỡ bom, chắc ông không thể nào ngủ yên được."

Khi màn đêm buông xuống, ánh trăng làm nổi bật nét đẹp trai của người cảnh sát trẻ.

Cố Thanh Hoài đứng ở cửa, rũ mắt nói: "Có tôi là bài học xương máu mà không suy nghĩ thay đổi quyết định à?"

Trâu Dương lắc đầu: "Dù sao cũng phải có người làm chứ? Anh là chuyên gia gỡ bom chính duy nhất trong thành phố. Em muốn trở thành người thứ hai càng sớm càng tốt."

Khi Cố Thanh Hoài về tới nhà, Chung Ý đã đóng chặt cửa phòng.

Anh đưa tay định gõ cửa nhưng cuối cùng lại chỉ treo túi bánh nếp lên tay nắm cửa phòng cô.

Sáng hôm sau Chung Ý nghỉ nửa ngày.

Cô quay lại Trung tâm Phim tài liệu để họp báo cáo tiến độ quay phim tài liệu.

Nhưng khi cô mở cửa, có thứ gì đó rơi xuống từ tay nắm cửa.

Đó là một túi bánh nếp thơm ngon.

Nó vốn đã nguội rồi nhưng lại dễ dàng đến thế khiến lòng cô mềm nhũn.

Còn Cố Thanh Hoài đã biến mất.

11 giờ sáng, Chung Ý từ trung tâm tư liệu trở về nhà, tùy tiện chuẩn bị ăn chút gì đó. Tuy nhiên, cô chợt nghĩ đến Cố Thanh Hoài "bị thương".

Đội SWAT yêu cầu anh cắt chỉ xong mới được quay về nhưng anh không thèm nghe.

Hôm qua đi gỡ bom làm anh hùng, vết thương lại rách ra.

Một khi đội SWAT này bận rộn, họ có thể ăn mì gói, giảm bông và xúc xích cho hết bữa này đến bữa khác, có khi họ vừa pha mì thì lại có báo động, đi thực hiện nhiệm vụ ngay, khi về thì sợi mì dính thành cục không thể ăn, có một lớp dầu ớt dày nổi trên đó.

Chung Ý mím môi, thêm một nắm gạo vào nồi cháo.

Mình là lữ tay mới nấu thêm nhiều cháo.

Đúng, chính là như vậy.

Cháo trắng cũng không được, cô không dám chạm vào chảo dầu nóng nên mở lại phần hướng dẫn và học món salad rau.

Mình chỉ muốn cải thiện món ăn của mình, chỉ thế thôi.

Thành tích khi đi học của cô rất tốt, học mọi thứ rất nhanh, chỉ cần cẩn thận tăng giảm gia vị cho món salad, không cần kỹ thuật cầu kỳ.

Cô ăn thử một miếng, thấy mùi vị ngon đến bất ngờ.

Một giờ sau, đã đến giờ ăn, cháo đã được nấu chín mềm thơm.

Có nên đi đưa đồ ăn cho Cố Thanh Hoài không?

--- Đồ ăn trong căng tin của cục nhiều dầu và muối, không thích hợp cho người bệnh nên em đã làm đồ ăn thanh đạm.

Không được, giống như là cô rất quan tâm đến anh.

--- Anh ăn cơm chưa? Em đang học nấu ăn, kiếm anh thử độc.

Không, Cố Thanh Hoài phớt lờ cô thì phải làm sao?

--- Em nấu nhiều quá sợ lãng phí nên đưa cho anh ăn thử.

Hay chỉ nói như thế này?

--- Có qua có lại, cảm ơn vì bánh nếp của anh.

Như vậy đi.

Chung Ý gói đồ ăn, không hiểu sao lại nhớ đến món bánh gạo nếp cô tặng anh hồi năm lớp 10, cô bé ôm hộp bánh như đang ôm lấy trái tim chân thành của mình.

Lúc này, cô cũng căng thẳng như Chung Ý ở đầu bên kia của đường hầm thời gian.

Tại Cục Công an thành phố.

Đội SWAT muốn đặt hàng một loạt robot gỡ bom mới nhất, hôm nay công ty đã gửi mẫu để nghiên cứu thêm.

Đội SWAT chống khủng bố có hai đội trưởng, một người chính họ Cố, một người phó họ Trần, tuy nhiên người họ Cố rất giỏi giả cam điếc nên mọi hoạt động xã hội đều giao cho người họ Trần.

Khi Trần Tùng Bách nhìn thấy chủ công ty đích thân đến, anh ấy lập tức biết cô ta đang truy lùng ai, người đàn ông họ Cố có khuôn mặt như vậy, nếu ở thời cổ đại chắc chắn sẽ là mầm mống tai họa.

Trần Tùng Bách vẫn giữ mặt bình tĩnh: "Giám đốc Triệu lại đích thân tới đây."

Triệu Trí Ngũ nói: "Robot gỡ bom có liên quan đến sự an toàn của thành phố, không phải là chuyện nhỏ."

Trần Tùng Bách mỉm cười, Triệu Trí Ngũ hỏi: "Có cần để đội trưởng Cố đích thân đến kiểm tra hàng hóa không?"

Trần Tùng Bách thực sự đau đầu, thỉnh thoảng sẽ có người dò hỏi anh ấy là Cố Thanh Hoài độc thân hay không, có một số cô gái mà anh ấy biết hoặc không biết kết bạn WeChat với anh ấy, bảo anh ấy cho thông tin liên lạc của Cố Thanh Hoài. Nợ hoa đào của tất cả cảnh sát trong cục cũng không nhiều bằng một người họ Cố.

Trần Tùng Bách gãi đầu: "Được rồi, tôi sẽ gọi điện cho anh ấy."

Hôm qua Cố Thanh Hoài từ bệnh viện trở về, kêu về nhà nghỉ ngơi mà anh không chịu, nên hôm nay được miễn huấn luyện.

Lúc này, có lẽ anh giống như một con gấu trúc được bảo vệ nghiêm ngặt, vắt chéo chân ngồi trong văn phòng, vui vẻ làm một đồ ăn hại xinh đẹp.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Tùng Bách nói: "Anh ấy sẽ tới đây sớm thôi."

Cố Thanh Hoài quan tâm đến robot gỡ bom hơn bất kỳ ai khác.

Triệu Trí Ngũ cong môi nói: "Các anh làm cảnh sát, có tương lai gì chứ? Ôm lý tưởng cá nhân chủ nghĩa anh hùng thì có cơm ăn không?"

Giọng điệu của cô ta không phải châm biếm, chỉ là thực sự tò mò, Trần Tùng Bách bỗng chốc không nói được gì lại nghe thấy vị CEO trẻ tuổi của một công ty niêm yết tiếp tục: "Tôi biết Cố Thanh Hoài từ khi anh ấy còn ở trong Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Đặc biệt. Tính ra là từ ba năm trước."

Công ty công nghệ Trí Ngũ của cô ta là một công ty hàng đầu về robot gỡ bom, hợp tác với Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Đặc biệt nơi Cố Thanh Hoài từng phục vụ. Khi đó cha cô ta đi công tác, nhiệm vụ đến đơn vị được giao cho cô ta.

Chắc hẳn không có ai trong các công ty nghiên cứu robot gỡ bom trong nước mà không biết về Cố Thanh Hoài của Lực lượng Cảnh sát Vũ trang. Một chuyên gia gỡ bom trẻ tuổi, có thành tích quân sự xuất sắc và đã làm việc chăm chỉ ở tiền tuyến.

Triệu Trí Ngũ hỏi: "Sau này không phải Cố Thanh Hoài xin xuất ngũ sao? Cha tôi muốn thuê anh ấy vào công ty. Chỉ riêng tiền lương một năm của anh ấy cũng bằng với tiền lương suốt mấy năm anh ấy ở trong quân đội. Còn thuê hộ lý tốt nhất để chăm sóc mẹ anh ấy, nhưng tên cảnh sát Cố sắt đá này đã từ chối."

Cô ta là người thẳng thắn, đơn giản là "có hứng thú" với Cố Thanh Hoài, nói cách khác, Cố Thanh Hoài đẹp trai, lạnh lùng nghiêm nghị, nếu đối với anh mà không có suy nghĩ gì về chuyện nam nữ thì quả thực không tôn trọng cái đẹp lạnh thấu xương đó.

Khi đó cô ta được cha cử đến đàm phán, đưa ra rất nhiều điều kiện khiến ai cũng rung động, thậm chí cô ta còn suy nghĩ, sau khi Cố Thanh Hoài ra nhập, cô ta muốn cùng anh phát triển thế nào cũng là hợp lý, gần quan được hưởng lộc.

Tuy nhiên, sau khi Cố Thanh Hoài nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười mỉa mai, anh luôn mang khuôn mặt của một công tử bất cần đời nhưng lời nói lại rất nghiêm túc:

"Hàng năm tại Hội thảo nghiên cứu gỡ bom, có những anh em năm ngoái vẫn ổn nhưng năm nay không thể nhìn thấy. Họ hoặc hy sinh vì đất nước hoặc bị cụt tay chân, cuộc sống phần đời còn lại của họ đều gặp khó khăn. Cô bảo tôi làm như vậy thì tôi không thể. Quý công ty hãy tìm nhân tài khác đi."

Chính lúc đó, h@m muốn của cô ta phát triển đến mức sâu sắc hơn.

Cô ta muốn yêu anh.

Lúc này, Trần Tùng Bác đã kêu cô ta lại: "Cô thấy robot EOD mới được phát triển như thế nào?"

Triệu Trí Ngũ ngược mắt lên, nhìn thấy Cố Thanh Hoài đã đi tới trước mặt mình, người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát đáng người thẳng thắn, có cảm giác cấm dục không thể xâm phạm, anh thậm chí không thém chào hỏi cô ta, ánh mắt rơi thẳng vào robot EOD.

Cố Thanh Hoài sai người đi lấy mấy quả bom tự chế, anh đứng cạnh máy tính đang vận hành, ánh mắt tập trung đến thờ ờ.

Chuyên gia đúng là chuyên gia, trong vài giây họ có thể biết robot đã cải tiến ở đâu và có khuyết điểm ở đâu, những người ngồi trong phòng thí nghiệm nghiên cứu và phát triển đều không có kinh nghiệm thực tế.

Triệu Trí Ngũ lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

Khóe miệng Cố Thanh Hoài nhếch lên: "Thật nhàm chán."

Trần Tùng Bách biết rất rõ rằng nhàm chán nghĩa là sản phẩm này không tốt và phải tiếp tục cải tiến.

Triệu Trí Ngũ vẫn cười: "Mọi người trong đội đều chưa ăn trưa phải không? Cùng nhau ăn nhé, cho chút thể diện đi."

Trần Tùng Bách: "Trong đội có quy tắc không được lợi dụng quần chúng."

Triệu Trí Ngũ: "Làm ơn đi, chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, dù sao cũng có thể coi là bạn bè phải không? Tôi nghe nói đội trưởng Cố bị thương nên tôi đặt một bữa thanh đạm thôi."

Tính tình Cố Thanh Hoài không tốt, nếu có việc, nói lần đầu anh sẽ lắng nghe, nếu hần từ chối, mà còn nói lại lần thứ hai, anh sẽ mất kiên nhẫn, không nể nang gì: "Không cần, không cần giám đốc Triệu nhọc lòng."

Trần Tùng Bách bất đắc dĩ thở dài, thầm nghĩ năm nay nhất định phải để Cố Thanh Hoài kết hôn, không thể để anh tiếp tục gây chuyện như vậy.

Sự thất vọng hiện lên trong mắt Triệu Trí Ngũ.

Cô ta ban đầu quả thực có chút suy nghĩ về Cố Thanh Hoài, nếu không theo đuổi được thì có thể ngủ với anh, bởi vì cô ta cảm thấy anh chàng đẹp trai cùng cấp với Cố Thanh Hoài hầu hết đều là "tay chơi", được các cô gái săn đón từ nhỏ và không muốn ổn định cuộc sống, chứ đừng nói đến việc nghiêm túc với ai đó.

Sau này nghe nói Cố Thanh Hoài đã viết cả báo cáo kết hôn, chỉ đợi để cầu hôn, nếu cô gái đó gật đầu là anh sẽ lập tức cầm đi ký tên, đóng dấu, nhận giấy chứng nhận luôn.

Chẳng dễ gì mới để ý một ai đó mà người ta đã có người yêu thương trân quý. Cô ta luôn luôn tin rằng không có cái này thì có cái khác, không cần phải cắn chặt không buông, vì vậy cô ta đã từ bỏ ngay.

Chỉ là hâm mộ cô gái mà anh yêu quý trong lòng.

-

Chung Ý đứng ở hành lang bên ngoài văn phòng đột đột kích chống kh ủng bố, cô đi đi lại lại, hộp cơm trên tay rất nặng.

Cô thầm đọc trong đầu lần cuối: "Trượt tay cho thêm một nắm gạo, phiền anh ăn giúp."

Cô giơ tay nắm chặt thành nắm đấm, tay chưa kịp chạm vào cửa thì cửa đã từ bên trong mở ra.

Trâu Dương cầm chiếc bánh bao nhỏ cười vui vẻ: "Cái này ngon hơn cháo trắng trong căng tin nhiều! Cảm ơn giám đốc Triệu!"

Ngay sau đó, giọng nói tươi cười duyên dáng của một người phụ nữ vang lên: "Tôi vô tình mua quá nhiều, nếu mọi người còn chưa ăn thì mời họ đến ăn cùng!"

Trâu Dương: "Được!"

Trâu Dương quay đầu lại đối mặt với Chung Ý đang do dự mở cửa: "Đạo diễn Chung! Chị đến đúng lúc quá! Giám đốc Triệu mua cơm bệnh nhân cho đội trưởng Cố quá nhiều, lo ăn không ăn hết!"

Chung Ý ngẩng đầu liền nhìn thấy Cố Thanh Hoài ở đó.

Anh không mặc đồng phục SWAT mà là bộ đồng phục cảnh sát thông thường, với chiếc áo sơ mi cảnh sát màu xanh nhạt che đôi vai rộng, quần dài màu xanh nước biển và một chiếc cà vạt được thắt tỉ mỉ.

Đối mặt với ánh mắt có phần thăm dò của Triệu Trí Ngũ, Chung Ý khẽ gật đầu.

Ánh mắt Triệu Trí Ngũ lướt xuống khuôn mặt cô, cuối cùng dừng lại trên chiếc bình giữ nhiệt trong tay Chung Ý.

"Ai đây?"

"Đạo diễn Chung đang quay phim tài liệu trong đội."

Triệu Trí Ngũ gật đầu và mỉm cười chào Chung Ý.

Cố Thanh Hoài đứng lên, bờ vai rộng eo hẹp, đồng phục không có một chút nếp nhăn.

Cô ta liếc nhìn Cố Thanh Hoài, thản nhiên thở dài: "Tôi vẫn cảm thấy anh mặc quân phục đẹp trai hơn."

Cảnh sát Vũ trang Đặc biệt, trang phục sọc hổ, hormone bùng nổ.

Giọng điệu của cô ta có vẻ thân quen, nhưng Chung Ý cũng không muốn đi sâu vào chi tiết, cô nói với Trâu Dương: "Các cậu ăn đi, tôi đi sân tập kiểm tra, sáng nay tôi không có ở đây nên không biết tổ quay phim thế nào rồi."

Nói xong, Chung Ý xoay người đi xuống lầu, cũng không nhìn Cố Thanh Hoài một cái.

Cô xách bình giữ nhiệt đến sân tập, tổ quay phim đã làm việc xong và chẳng biết đi đâu, cầu vòng, nhà cao tầng hay trên sân

chơi đều không có ai.

Cô ngồi xuống cạnh bóng cây trong sân chơi, trên tay cầm bình giữ nhiệt chưa hề mở ra.

Cô gái đó là ai?

Có quen biết Cố Thanh Hoài từ lâu?

Tại sao cô ta lại nhìn thấy Cố Thanh Hoài mặc quân phục?

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Cố Thanh Hoài trong quân đội.

Trên thực tế, anh đã giấu chuyện này giỏi đến mức cô không biết gì về cuộc sống trong quân ngũ của anh.

Nghĩ theo cách này, cô là người hiểu anh ít nhất.

Cô thậm chí còn không biết rằng anh là một "chuyên gia gỡ bom" huyền thoại với những chiến công quân sự hiển hách.

Bao năm qua, bên cạnh anh có còn ai nữa không?

Chung Ý nhìn chăm chăm kiến bò trên mặt đất, nếu như Cố Thanh Hoài trong vòng một năm có bạn gái, thế cô sẽ bị đá ra ngoài.

Xa xa là tòa nhà giảng dạy của trường cấp ba, tiếng chuông nghỉ trưa vang lên chậm rãi, không biết bây giờ là ngày nào.

Họ quen nhau đã lâu, thời gian hẹn hò cũng lâu đến mức có thể tìm thấy bóng anh trong từng khung hình lướt qua.

Nhớ có một hôm, trong giờ nghỉ trưa, cô học từ vựng, anh thì ngủ.

Lúc cô đặt sách xuống thì anh đã tỉnh lại, nửa khuôn mặt vùi vào trong cánh tay, chỉ lộ ra một đôi mắt trong veo sáng ngời,

ánh mắt lặng yên nhìn cô, không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Chung Ý cup mắt xuống.

Một lúc sau, có người ngồi xuống cạnh sân tập.

Khoảng cách giữa hai người không quá xa cũng không quá gần.

Cố Thanh Hoài trên người mặc một bộ cảnh sát màu xanh nhạt, bờ vai rộng nhưng gầy, trông anh thanh tú lại gọn gàng. Quần đồng phục cảnh sát được ủi phẳng phiu, đường may của quần thẳng, ống chân thật dài, một bên cong một bên thẳng.

Ngoài con người còn có robot gỡ bom, nó không giống như robot theo nghĩa truyền thống, nó có đầu, tay, chân và bàn chân.

Nó giống một chiếc xe tăng nhỏ hơn, có một cánh tay dài và một chiếc kìm nhỏ trên cánh tay, dùng để di chuyển bom.

Giống như một anh hùng cụt một tay.

"Một tay giao tiền, một tay giao hàng."

Cố Thanh Hoài thản nhiên lên tiếng, Chung Ý chưa kịp phản ứng, cô đã nhìn thấy "anh hùng cụt một tay" đang chậm rãi hành quân trước mặt dưới sự điều khiển của chuyên gia xử lý bom.

Chiếc kìm nhỏ dùng để chuyển bom kẹp hộp cơm trước mặt cô rồi quay người rời đi, trong tích tắc, từ một anh hùng cụt một tay trở thành một tên xã hội đen chuyên trộm đồ của người khác.

Chung Ý không hề phòng bị, lúc cô tỉnh táo lại, hộp cơm cách nhiệt đã ở trước mặt Cố Thanh Hoài, cô hiếm khi nổi tính trẻ con: "Em có nói là đưa cho anh đâu!"

Cố Thanh Hoài mở ra tự nhiên: "Nhưng anh đói."

Chung Ý: "Không phải có cô gái nào đãi anh cơm bệnh nhân rồi à?"

Cô thực sự tức giận, cô gái xinh đẹp như tranh vẽ khi cau mày mím miệng lập tức trở nên hoạt bát và tràn đầy năng lượng.

Cố Thanh Hoài bỗng nhiên nở nụ cười, khoe miệng anh cong lên, hàm răng trắng, mắt sáng ngời, phảng phất còn có khí chất tuổi trẻ.

Chung Ý: "Anh cười cái gì?"

Anh mím môi, nụ cười vẫn đọng lại trong giọng nói lạnh lùng: "Mèo nổi giận."

Đôi tai của Chung Ý đột nhiên đỏ bừng khi nghe từ "mèo", đôi môi căng mọng như quả anh đào ngọt ngào nhẹ nhàng đóng mở nhưng không nói gì.

Cố Thanh Hoài liếc nhìn cô, thản nhiên nói: "Anh chưa ăn miếng nào."

Tim Chung Ý đập loạn: "Trâu Dương nói cơm bệnh nhân cô ấy gửi ngon hơn cháo trắng nhiều, sao anh không ăn?"

Cố Thanh Hoài mở hộp cơm ra, khi nhìn thấy cháo mềm, trong mắt anh hiện rõ nụ cười, nói với Chung Ý: "Mẹ anh nói không ăn đồ người lạ đưa."

Chung Ý không bao giờ ngờ rằng anh lại đột nhiên nói ra một điều như vậy, đáng yêu đến mức không giống anh chút nào.

Mu bàn tay cô xoa xoa gò má, khoe mắt hiện lên một đường cong, sợ anh bất thành linh trên đùa nên đành quay đầu đi để không nhìn thấy anh nữa.

Hồi trước khi còn quen nhau, Cố Thanh Hoài rất giỏi làm cô vui, biết trêu chọc cô khiến cô đỏ mặt, biết hôn cô vì hiểu cô thích. Làm cho cô cảm thấy rằng cô thực sự được yêu thương.

Ánh mắt Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng rơi vào Chung Ý.

Khi còn trong quân đội, hai người họ không thể gặp trực tiếp.

Dù có thể nhìn thấy nhau qua màn hình nhưng lại cách cả một nửa Trung Quốc.

Cô gái có nét đẹp như tranh vẽ, đã hơn một lần nói với anh: "Em chưa bao giờ thấy anh mặc quân phục, nhưng mọi người xung quanh anh đều đã nhìn thấy. Em ghen tị với họ quá..."

Trong khi Chung Ý đang bị phân tâm thì anh hùng cụt một tay đã quay lại phía cô.

Lần này, nó cầm trên tay một khối hình vuông màu đen.

Cô bối rối đưa tay ra, nó từ từ đưa nó vào lòng bàn tay cô.

Cố Thanh Hoài: "Có đi có lại."

Chung Ý bối rối: "Gì thế?"

Cố Thanh Hoài: "Ổ cứng di động."

Gió thổi qua, hơi thở mát lạnh trên người anh bao quanh.

Giọng nói lạnh lùng của anh rất nhẹ nhàng: "Tất cả thông tin có thể tiết lộ sau khi anh vào quân đội đều ở trong này."

Chung Ý đột nhiên ngẩng đầu lên.

Cố Thanh Hoài cụp mắt, đôi mắt anh cong mắt, nhếch khóe miệng, giống như một tên cận bã đẹp trai reo rắc tình cảm khắp

nơi, anh không muốn thu hút bất kỳ hoa đào nào nhưng chúng luôn rơi vào người anh.

Tuy nhiên, ánh mắt anh lúc này rất nghiêm túc, lời nói nhẹ nhàng bao dung, lọt vào tai cô.

"Cho em xem tất cả."

"Đừng buồn nữa nhé?"

Chương 20

DTV-EBOOK

--- Tất cả thông tin có thể tiết lộ sau khi anh vào quân đội đều ở trong này.

--- Cho em xem tất cả.

--- Đừng buồn nữa nhé?

Khi anh khẽ nói, giọng mũi nhẹ nhàng và mang theo sự dịu dàng đã lâu không còn khiến người ta giật mình.

Đôi mắt phượng sắc bén không còn vẻ lạnh lùng, dù đã quen với sinh tử nhưng khi anh cười, đuôi mắt và khóe miệng đều cong cong mềm mại, khiến người ta muốn chìm đắm vào ánh mắt của anh.

Chung Ý không dám nhìn anh nữa, cô ngơ ngác nhìn xuống đất, không biết trái tim mình đã bay đi đâu. Nhưng cô vẫn còn lo lắng, nói ra thì sợ lần cô nấu ăn cho anh không nhiều nên khó tránh khỏi căng thẳng về phản ứng của anh.

Cố Thanh Hoài mở hộp cơm ra, trong đó có cháo trắng và salad, khóe mắt anh cong cong, càng ngày càng mềm mại. Đến khi ánh mắt họ chạm nhau, trong mắt anh là một nụ cười nhỏ không ngờ tới.

Tên khốn đẹp trai này cười một cái là cô không chịu nổi, rất dễ làm người ta xao xuyến.

Trái tim của Chung Ý, vốn không bao giờ xao động khi đứng trước máy quay trong cơn bão, giờ lại đập mạnh một tiếng "thình" rõ ràng, tiếp đó là vô số lần liên hồi như có cả ngàn con bướm đang bay.

Nhưng khi cô nhìn lại hộp cơm trong tay anh, rau trộn đã bị hấp trong hộp cơm, màu sắc hơi khó tả, héo úa, nói chung trông không ngon lắm.

Chung Ý nghiêng người, không thể tin nói: "Lúc mới trộn rõ ràng là xanh hơn..."

Khi cô đến gần, khoảng cách giữa hai người được rút ngắn lại, đôi mắt mèo sáng màu hiếm khi trống rỗng, dưới ánh nắng chiều mái tóc mỏng manh trên trán cô có chút bóng bênh, như thể cô vẫn còn là một cô bé nhút nhát trong bộ đồng phục học sinh.

Cố Thanh Hoài cười hỏi: "Đạo diễn Chung tự nấu à?" [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](#)

Những câu thoại mà Chung Ý đã suy nghĩ hàng ngàn lần trong đầu cuối cùng cũng được sử dụng, bởi vì chúng quá lưu loát và gần như trả lời bằng giọng học thuộc của một đứa trẻ: "Lỡ tay cho thêm một nắm gạo, phiền đội trưởng Cố ăn giúp."

Nói xong, cô cảm thấy mình biểu hiện không tệ, khoe miệng nhếch lên một cách trẻ con, khi ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy khoe mắt Cố Thanh Hoài chột cong lên.

Chung Ý thiếu tự tin, trong lòng căng thẳng: "Sao anh lại cười?"

Hôm nay anh bị sao vậy?

Anh không thể ngừng cười à?

Anh có biết mình cười lên là mầm mống rất nhiều tai họa không hả?

Khoe miệng Cố Thanh Hoài nhếch lên, nhưng anh không nói gì, ngồi ở bậc thang cúi đầu ăn, khuôn mặt tuần tú có gì đó đáng

yêu trái ngược với khí chất lạnh lùng trên người.

Chung Ý nhìn robot EOD trước mặt, hỏi như không có chuyện gì xảy ra: "Anh quen cô gái đó từ lâu hả?"

Cố Thanh Hoài nhượng mảy: "Đây cũng là nội dung phim tài liệu cần ghi lại?"

Chung Ý khựng lại, cô nhận ra mình lỡ lời, ngón tay nhẹ nhàng xoa vào ổ cứng mà anh đã gửi robot EOD đưa cho cô, có vẻ như nó đã bị mòn vì thời gian, các góc đã bị mài đi một chút.

Đây là khoảng thời gian cô gần như vắng mặt.

Vậy trong khoảng thời gian này có cô gái đó không?

Nhưng vào khoảnh khắc chia tay anh, chẳng phải cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc này rồi sao?

Đó có phải là tính chiếm hữu trong công việc?

Chung Ý hơi lơ đãng cho đến khi tiếng đóng nắp hộp cơm vang bên tai.

Cố Thanh Hoài mặc đồng phục cảnh sát, mỗi đường nét trên người đều rõ ràng cứng rắn, góc cạnh sắc bén, khí chất khó dò.

"Trước khi xuất ngũ anh có hai lựa chọn, một là đến Cục Công an Trường Ninh, ở đó thiếu chuyên gia gỡ bom nên anh có thể tham gia kỳ thi, hai là đến công ty nhà cô ta để nghiên cứu và phát triển robot gỡ bom."

Chung Ý phục hồi tinh thần: "Thù lao chắc rất cao?"

Cố Thanh Hoài đáp lại nhàn nhạt.

Chuyên gia gỡ bom từ đầu tiên tuyển, trẻ tuổi, có triển vọng, lập nhiều chiến công to lớn, những người làm công nghệ trong

phòng thí nghiệm đều không có kinh nghiệm như anh.

Nếu lúc đó anh đồng ý, lại có Triệu Trí Ngũ là cô chủ của tập đoàn ái mộ thì tương lai của anh sẽ rất tươi sáng.

Sẽ không còn vết thương trên cánh tay phải khâu hơn chục mũi, không còn những mảnh đạn không thể lấy ra, không bị vết thương cũ tái phát, rách da thịt, đinh ghim trong người, sẽ không còn cần phải mạo hiểm tính mạng một mình đi vào cõi chết.

Chung Ý hỏi: "Vậy tại sao anh lại không đồng ý? Trâu Dương nói bởi vì công việc của các anh quá nguy hiểm nên bảo hiểm sẽ không bán cho anh."

Giọng nói của Cố Thanh Hoài rất hay, giọng trầm du dương lại nhẹ nhàng.

Chung Ý hơi "cuồng giọng nói", trước đây khi anh cất giọng nói cô đều muốn nghe rất nhiều lần.

"Quân đội rất khó đào tạo được người gỡ bom chính. Nhiều đàn anh của anh hoặc bị đứt tay, hoặc bị đứt chân, hoặc cơ thể bị cháy đen hoàn toàn... Tệ nhất là khi quả bom chưa kịp gỡ, chỉ có thể ôm quả bom và chạy đến một nơi không có người, chết không toàn thân, tan thành từng mảnh."

Chung Ý đột nhiên nhớ tới Cố Thanh Hoài từng nói với Trâu Dương---

Nếu gặp phải một quả bom không thể gỡ được, dù có ôm nó chạy thì cũng phải chạy đến nơi xung quanh không có ai.

Trong nhiều năm qua, anh đã yêu cầu điều này với bản thân và các thành viên trong nhóm, vậy thực sự có chuyên gia EOD như thế không?

Chung Ý hỏi: "Anh gặp người đó chưa?"

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, dùng ngữ điệu nhè nhẹ như không có cảm xúc gì: "Chưa từng gặp."

-

Cố Thanh Hoài ăn xong rồi mới trở lại văn phòng, Triệu Trí Ngũ vẫn chưa rời đi, cô ta vẫn đang trò chuyện cùng mọi người.

Khi nhìn thấy Cố Thanh Hoài và Chung Ý xuất hiện cùng nhau, biểu cảm trên mặt cô ta có sự thay đổi nhỏ, giọng điệu cũng không còn ôn hòa như trước: "Đội trưởng Cố, anh đi dã ngoại à?"

Từ bỏ anh không có nghĩa là muốn thấy anh đi cùng cô gái khác.

Nghे nói anh chưa kết hôn, giấy báo cáo kết hôn anh nộp trước khi rời Lực lượng Cảnh sát Vũ trang không hợp lệ.

Nghĩa là cục cưng anh yêu quý không đồng ý lời cầu hôn của anh, hoặc hai người đã chia tay trước khi cầu hôn.

Cố Thanh Hoài không để ý tới cô ta, trực tiếp hỏi: "Giám đốc Triệu tiêu hết bao nhiêu tiền đãi cả đội ăn cơm?"

Triệu Trí Ngũ cười: "Đội trưởng Cố không phải khách sáo. Chúng ta quen nhau lâu như vậy, một bữa cũng chẳng đáng là bao. Nếu cảm thấy ngại thì sao không mời tôi một bữa? Chỉ có một mình anh thôi."

Trước đây, mọi người đều nói đùa sau lưng rằng nếu một ngày nào đó đội không còn kinh phí, không mua được xe bọc thép, robot gỡ bom, cánh tay robot, máy ảnh nhiệt thì họ sẽ cử Đội trưởng Cố đi "đấu giá" với giá khởi điểm là 30.000 tệ. Chỉ

bằng dáng vóc và ngoại hình này, việc một người nuôi cả một chi đội không phải là vấn đề.

Chung Ý cảm thấy mình không nên ở đây.

Một phóng viên tin tức rời đi, một cô chủ tập đoàn lại đến, người này rất thích thả thính.

Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến cô.

Triệu Trí Ngũ hỏi: "Chi bằng tối nay đi, thế nào?"

Chung Ý xoay người rời đi, tay vừa đặt lên tay nắm cửa lạnh lẽo thì nghe thấy người dễ dính hoa đào ở phía sau trả lời bằng giọng lạnh lùng ngạo mạn: "Người nhà quản lý rất chặt, buổi tối không được ra ngoài."

Triệu Trí Ngũ cứng họng: "Anh..."

Lông mày Cố Thanh Hoài hơi nhướng lên, lúc không cư xử như giang hồ, người đàn ông này nhìn rất nghiêm túc, anh lại đang mặc đồng phục cảnh sát, khí chất nghiêm nghị bất khả xâm phạm rất dễ khiến người ta bị mê hoặc.

Chung Ý nghe thấy anh lấy lại giọng điệu cà lơ phất phơ hằng ngày, vẽ ranh giới rõ ràng giữa mình và người khác bằng một chút nghiêm túc.

"Thay mặt đội đột kích chống khủng bố SWAT, tôi xin cảm ơn bữa trưa của giám đốc Triệu. Tôi sẽ chuyển phí bữa ăn vào tài khoản của công ty cô."

-

Ba ngày sau, "con rết" trên cánh tay Cố Thanh Hoài cuối cùng cũng có thể được gỡ bỏ.

Bác sĩ liếc nhìn lông mày, mắt, mũi, môi của anh, không khỏi thở dài: "Cậu da dẻ mịn màng thế này, may mà không bị thương trên mặt."

Vết khâu đã được cắt chỉ nhưng vết sẹo vẫn còn trông rất gớm ghiếc, bám chặt vào cánh tay trắng bệch lạnh lẽo, là vết thương mới chồng lên vết thương cũ, vết thương này cũng không khác gì.

Lúc anh đi ra khỏi bệnh viện, Cố Thanh Hoài đi ngang qua một vị bác sĩ đang vội vã, anh đã kịp nhìn thấy bảng tên của anh ấy.

Bác sĩ khoa Tâm lý, Ngụy Hàn. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Trên bảng quảng cáo của bệnh viện, ảnh của các chuyên gia được sắp xếp ngay ngắn, trong đó có cả hình của Ngụy Hàn.

Ngụy Hàn, nam, có bằng Tiến sĩ tâm lý học tại Đại học Stanford và là bác sĩ chính.

Cố Thanh Hoài liếc nhìn mười dòng, nhìn thấy trong lĩnh vực nghiên cứu có cụm từ "am hiểu trị liệu các chứng mất ngủ".

Vậy Chung Ý bị rối loạn giấc ngủ và đang đến gặp bác sĩ tâm lý?

Hay như cô đã nói khi họ chia tay ba năm trước, cô đã yêu một người khác và người đó chính là Ngụy Hàn?

-

Trong thời gian rảnh rỗi sau giờ làm, Chung Ý kết nối ổ cứng di động mà Cố Thanh Hoài đưa cho cô với máy tính.

Không có nhiều bức ảnh, tất cả đều được chụp tại trường quân sự và đơn vị cảnh sát vũ trang, có thể dễ dàng khôi phục

lại cuộc đời binh nghiệp mười năm của Cố Thanh Hoài.

Mọi thứ trước mắt đều quá xa lạ với cô.

Chung Ý click chuột dựa theo sắp xếp thời gian.

Bức ảnh đầu tiên là ảnh Cố Thanh Hoài và mẹ anh ở cổng trường quân sự đầu học kỳ.

Anh mặc áo ngắn tay màu xanh đậm, một chiếc quần thể thao màu trắng dài đến đầu gối, bờ vai rộng nhưng gầy, là đáng vẻ thiếu niên lạnh lùng.

Có lẽ là do anh vừa cắt mái tóc bông bênh thành "3mm" theo yêu cầu của trường nên khi nhìn vào ống kính, khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo chút ngại ngùng.

Người phụ nữ bên cạnh đứng chưa đến vai anh, khuôn mặt tròn, đôi mắt to và sáng, không nhìn ra độ tuổi, bà là mẹ của Cố Thanh Hoài.

Bức ảnh thứ hai là anh vẫy tay chào tạm biệt khi bà rời đi.

Bức ảnh này dường như là một sự khởi đầu, kể từ thời điểm này, chàng trai rời quê hương, rời khỏi người mẹ thân yêu, thay quần áo thường ngày sang quân phục, khoác trên vai quân hàm đến trường.

Từ Cố Thanh Hoài của cô đến một sĩ quan cảnh sát vũ trang dự bị của nước cộng hòa, anh cũng dần dần phát triển thành một người mà cô chưa từng thấy trước đây.

Bức ảnh thứ ba là cảnh huấn luyện quân sự cho tân binh.

Máy ảnh tập trung vào lòng bàn tay có vết chai do ma sát với súng của anh, còn có một vỏ đạn.

--- Khi nào lớn lên, cầm nó mang đến cho anh.

--- Làm gì?

--- Anh sẽ đổi thành nhẫn cho em.

Mười năm qua, vỏ đạn được treo trên móc khóa của cô mà không hề tháo ra, giờ đã rỉ sét, chỉ còn nhìn thấy hình dáng của nó.

Sau đó là những bữa cơm trường quân sự, những chuyến công tác và Tết Trung thu.

Đó là cuộc vượt chướng ngại vật dài 400 mét bao gồm kỹ thuật leo núi, nằm sấp bắn và chạy vô tận.

Một nhóm nam sinh khoảng 17, 18 tuổi người đầy bần nhưng vẫn dựa vào nhau cười thật tươi... Trong số đó, người đẹp trai, cao ráo như cây dương non và có nụ cười đẹp nhất chính là Cố Thanh Hoài của cô.

Khi đó, anh vẫn là của cô.

Chớp mắt một cái, anh đã tốt nghiệp trường quân sự.

Các sĩ quan cảnh sát vũ trang của Trung Hoa Dân Quốc mặc đồng phục mùa hè, xếp hàng và chạy ra xe buýt của trường.

Bên ngoài cửa kính ô tô, các em học sinh lớp 12 xếp hàng ngay ngắn, giơ tay chào.

Kể từ giây phút này, học viên học viện quân sự Cố Thanh Hoài đã trở thành trung úy cảnh sát vũ trang Cố Thanh Hoài.

Tại lễ trao quân hàm, ảnh chụp là góc nghiêng của Cố Thanh Hoài, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, mặc quân phục bất khả xâm phạm.

Màn hình chuyển sang tệp dữ liệu khác, trên màn hình máy tính xuất hiện một đoạn video với hình ảnh trại quân sự ở phía

sau.

Chung Ý đang ngồi ở bàn làm việc, cô nhìn vào màn hình, gác chân lên ghế, hai tay ôm đầu gối khuyu xuống, đôi mắt cong lên vì cười.

Trên màn hình, Cố Thanh Hoài đang chạy trên sân chơi, mặc đồ nguy trang có đốm hổ, theo sau là một đám chó con nghiệp vụ. Các bạn nhỏ đang lắc lư xung quanh như những chiếc bánh bao nhỏ, trông vô cùng dễ thương.

Lúc Cố Thanh Hoài đang chống đẩy, chú chó nghiệp vụ nhỏ trèo thẳng lên lưng anh.

Lúc Cố Thanh Hoài đứng canh gác, chú chó nghiệp vụ sấp vào giày của anh nằm, leo lên leo xuống.

Anh mím môi, nhướn mày và mỉm cười trước ống kính, đôi lông mày cao ngạo và trông đặc biệt trẻ trung.

Anh đặt tên cho nó là Quy Lai.

Thời gian trôi qua, những chú chó nghiệp vụ dần dần trưởng thành, lông mày của các sĩ quan cảnh sát trẻ cũng trở nên sắc sảo và lạnh lùng hơn.

Cố Thanh Hoài ra lệnh, nó liền hành động.

Hàng rào lửa được thắp sáng, tư thế của chú chó nhanh nhẹn và hung hãn như một thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ.

Nó sà xuống cắn miếng vải nhét trong miệng con tin, dùng răng cắn đứt dây thừng.

Nó di chuyển với quả bom trong miệng và ngọn lửa đang bùng lên phía sau nó.

Họ trở thành người đồng đội thân thiết nhất của nhau trên núi, trong huấn luyện, trong tuần lễ ma quỷ* và trong hiện trường nhiệm vụ.

[*] Tuần lễ ma quỷ: là một khóa huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt nhằm thực hiện tư duy chiến lược lớn của Chủ tịch Tập Cận Bình là "huấn luyện quân đội và chuẩn bị cho chiến tranh", trau dồi ý chí và phẩm chất của sĩ quan và binh lính, kiểm tra chất lượng huấn luyện và tích hợp thể lực, kỹ năng, chiến thuật và tâm lý.

Khi anh rời đi, nó có buồn không?

Tiếp theo là từng bức ảnh tập thể.

Trong mọi bức ảnh Cố Thanh Hoài đều mặc bộ đồ EOD với đôi lông mày nghiêm nghị và không có nụ cười trên môi.

Chung Ý đột nhiên nhớ trước khi thi hành nhiệm vụ Trâu Dương từng hỏi Cố Thanh Hoài, đội trưởng, có muốn chụp ảnh tập thể không?

Nếu có thể quay lại, đó sẽ chỉ là một bức ảnh tập thể bình thường.

Nhưng nếu không quay lại được thì đó sẽ là di ảnh.

Trước mặt đây, bao nhiêu bức ảnh tập thể chính là số lần anh đến chỗ chết một mình.

Trong lòng lúc thăng lúc trầm, Chung Ý buồn bã nhưng cũng tự hào.

Đây là chàng trai cô thích năm mười sáu mười bảy tuổi, thật xuất sắc, thật chói sáng và khí phách.

Cô đã thực sự có được anh và được anh thực sự yêu thương.

Ngoài ảnh ra còn có một thư mục mang tên "Tình yêu cả đời".

Album ảnh có mật khẩu, Chung Ý không có ý định tò mò cuộc sống riêng tư của anh.

Tình yêu cả đời của Cố Thanh Hoài nhất định có liên quan đến EOD, không phải nghi ngờ gì nữa.

Chung Ý không nhịn được mà bấm vào hình ảnh chàng trai trẻ Cố Thanh Hoài đứng ở cổng học viện quân sự, đó chính là người mà cô quen thuộc nhất.

Bởi vì đang chỉnh sửa video nên khi mở ổ cứng di động của Cố Thanh Hoài, cô vẫn đeo tai nghe và không tháo ra.

Kết quả cô không phát hiện Cố Thanh Hoài đã trở lại.

Khi cô nhận ra thì anh đã bước tới chỗ cô. Anh mặc áo trắng ngắn tay, quần thể thao màu đen, có lẽ là vừa mới tắm xong, mùi cỏ từ thuở còn trẻ đã hòa lẫn với hormone nam tính, cảm giác thật là nguy hiểm.

Dáng anh cao, chân dài, trực tiếp ngồi lên bàn, thản nhiên hỏi: "Đẹp không?"

Giọng nói lạnh lùng mang theo chút trêu chọc.

Chung Ý bình tĩnh nói: "Khi làm phim tài liệu cần phải hiểu rõ nhân vật chính. Em không muốn nhìn anh, nhưng em muốn xem trong ổ cứng có tài liệu nào có thể dùng được đưa vào phần phim tài liệu hay không."

Cách cô nói chuyện tuy nghiêm túc nhưng thực ra có chút dễ thương mà cô không hề hay biết.

Cố Thanh Hoài không khỏi bật cười, hơi nâng cằm hướng về phía màn hình máy tính: "Vậy hả?"

Chung Ý nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn vào màn hình máy tính.

Bức ảnh phóng to trên màn hình là đôi mắt của anh, như thể được chụp cận cảnh.

Anh có đôi lông mày đen dài và thẳng, nếp nhăn hai mí sâu, lông mi dày như lông quạ, xương mày và sống mũi đều thẳng tắp.

Một đôi mắt luôn khiến lòng người xao xuyến, vẻ đẹp khiến tim đập nhanh muốn chiếm lấy cho riêng mình.

Vì vậy, thỉnh thoảng nếu bạn chủ động hôn cô ấy, hãy luôn bắt đầu từ đôi mắt của cô ấy. Hai má họ chạm vào nhau, hàng mi dày của anh chạm vào đôi môi mềm mại đến khó tin của cô.

Hai má Chung Ý bỗng nóng lên, cô đóng sầm máy tính lại và đưa ổ cứng lại cho anh.

Cố Thanh Hoài cầm lấy, ổ cứng di động xoay tròn trên đầu ngón tay thon dài của anh: "Đạo diễn Chung nhìn thấy cái gì?"

Khi này mình sao phải giả vờ nghiêm túc để anh xé rách ra chứ?

Đây chính là lấy đá đập chân mình mà.

Nhìn thấy cái gì?

Chung Ý giống như một học sinh tiểu học bị giáo viên yêu cầu trả lời câu hỏi khi không nghe giảng, phải rất lâu sau mới lẩm bẩm: "Đội trưởng Cố... rất đẹp trai."

Cố Thanh Hoài dường như không ngờ tới cô sẽ nói ra lời này, anh hơi giật mình, sau đó trong mắt hiện lên một nụ cười trong trẻo: "Đạo diễn Chung quá khen rồi."

Anh luôn nói đùa bằng giọng nói nghiêm túc, tinh thần trẻ trung tươi tắn, hoạt bát. Trước mặt cô, anh không nghiêm nghị như ở đội SWAT.

Hai người ở cùng một phòng, ánh đèn mờ ảo tạo ra không khí mập mờ.

Cửa sổ phòng làm việc vẫn mở, rèm bay phấp phới, trong không khí tràn ngập hơi ẩm còn sót lại của giữa hè, nếu không sao lại khiến má cô nóng bừng như vậy?

Phim tài liệu quay đã lâu, cô cũng không nói nhiều như hôm nay, nhịp tim đập loạn xạ, cần phải ở một mình để tiêu hóa.

Chung Ý ra lệnh trực xuất: "Đội trưởng Cố, còn chuyện gì nữa không?"

Nếu được thì đừng để xuất hiện trước mặt cô, không tốt cho sức khỏe thể chất và tinh thần của cô chút nào.

Giọng nói Cố Thanh Hoài vẫn bình thản: "Trước kia anh giả làm bạn trai của em, có phải em đang nợ anh không?"

Khi cha mẹ cô đến Trường Ninh chơi, cô đã nhờ anh đóng giả làm bạn trai, sau khi đưa cha mẹ ra xe, cô trịnh trọng nói: "Em nợ anh lần này, sau này nếu cần em giúp gì thì cứ nói."

Chung Ý gật đầu.

Khi Cố Thanh Hoài nói chuyện nghiêm túc, lông mày sắc bén, khóe miệng nhếch lên nhưng lại không cười, nhìn như vậy thật sự rất giống cảnh sát.

"Bây giờ trả lại đi."

Chung Ý nói được làm được, nghiêm túc và trang trọng, những người quen biết cô sẽ biết cô không hề xa cách, tuy sống

nội tâm và nhút nhát nhưng thực ra cô rất đáng yêu.

Lúc này, cô nhìn rất dễ bị lừa, hỏi Cố Thanh Hoài: "Làm sao trả đây?"

Cô ngồi trên ghế, Cố Thanh Hoài ngồi trên bàn cô đặt máy tính.

Hai chân dài của anh đang rộng, chống trên mặt đất, ổ cứng màu đen trong tay đang quay tròn, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh.

Tên khốn đẹp trai này đã cao rồi, nhưng thái độ trịch thượng lại khiến cô trông càng thấp hơn.

"Anh có một câu hỏi," Cố Thanh Hoài chậm rãi nói: "Người tên Ngụy Hàn là bạn trai của em à?"

Chung Ý không ngờ anh sẽ hỏi như vậy, Cố Thanh Hoài cũng không có cho cô thời gian phản ứng, ánh mắt mãnh liệt, đồng tử tối sẫm: "Phải hay không?"

Chung Ý có cảm giác như mình đang bị cảnh sát thẩm vấn dù không phạm tội gì, da đầu tê dại, hoàn toàn không chống lại được: "... Không."

Cố Thanh Hoài hạ ánh mắt xuống ngang tầm với cô, khoảng cách giữa lông mày và mắt anh hẹp lại, nhìn cô với cảm giác áp bức: "Vậy bạn trai của Đạo diễn Chung là người khác à?"

Chung Ý theo bản năng buột miệng nói: "Em không có bạn trai."

Lời còn chưa dứt, cô đã phát hiện mình rơi vào một cái bẫy.

Đây có phải là kỹ thuật thẩm vấn của cảnh sát không? Nếu không cẩn thận, có thể bước vào hố.

Chung Ý cau mày, cô mím môi, quyết định dù Cố Thanh Hoài có nói hay hỏi gì, cô cũng phải suy nghĩ ba giây mới trả lời.

Nhưng Cố Thanh Hoài lại không nói chuyện nữa, không khí yên tĩnh đến mức nhịp tim của cô rõ ràng đến mức chọc thủng màng nhĩ.

Chung Ý ngẩng mặt lên, bất ngờ bắt gặp một đôi mắt đang cười, đôi mắt trong veo, nụ cười càng đẹp hơn, môi đỏ và răng trắng, trông rất quyến rũ.

Cố Thanh Hoài cười trêu chọc: "Đạo diễn Chung như thế này là không được rồi."

Có phải anh đang cười nhạo cô vì vẫn còn độc thân? Chung Ý cười khẩy đáp lại: "Chỉ có anh là được à, cô chủ tập đoàn đưa cơm đến tận nơi làm việc ấy."

Cố Thanh Hoài cười rạng rỡ: "Cái này có tính là gì."

Chung Ý cau mày: "Như vậy còn chưa đủ cho anh cảm giác thành tựu hả?"

Cái tên hư hỏng này rốt cuộc có bao nhiêu người theo đuổi?

Cố Thanh Hoài cúi đầu cười nhìn cô, nói từng chữ: "Không, được đạo diễn Chung đưa cơm là có cảm giác thành tựu rồi."

Bất thành linh bị vạch trần, nhưng Chung Ý vẫn không thay đổi sắc mặt: "Em đã nói rồi, đó là vì em đã lỡ thêm một năm gạo."

Tâm trạng của Cố Thanh Hoài rất tốt, không muốn tranh luận với cô: "Đạo diễn Chung nói thế nào thì là thế đó."

Chung Ý cau mày, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với ai: "Mau đi đi, đừng quấy rầy công việc của em nữa."

Ý cười trong mắt Cố Thanh Hoài càng đậm. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Nhịp tim ngày càng hỗn loạn, Chung Ý cần phải di chuyển ghế của mình ra xa tên khốn này.

Đúng lúc này, đôi chân dài của tên khốn đó móc ghế của cô kéo về phía anh, chiếc ghế đó là loại có bánh xe, trượt rất nhạy.

Chung Ý không kịp chuẩn bị, khoảng cách giữa hai người đột nhiên rút ngắn lại, do quán tính, cô suýt chút nữa đã lao vào vòng tay anh.

Cơ hoảng loạn tột độ khiến Chung Ý nhất thời tức giận: "Cố Thanh Hoài, khốn kiếp!"

Giọng điệu của Cố Thanh Hoài như vô tội: "Sao anh lại khốn kiếp?"

Cô và chiếc ghế nằm giữa đôi chân dài của anh, cảm giác áp lực bao trùm.

Cô mím môi không nói gì, Cố Thanh Hoài thu đôi chân dài ra, ghế trượt đi, khoảng cách lại được rút ngắn, đầu gối cô cọ nhẹ vào lớp vải quần thể thao của anh, cảm giác mềm mại và sạch sẽ như có một thứ gì đó chạm vào dòng điện.

"Đạo diễn Chung, nói cho anh biết sao anh lại khốn kiếp nào?"

Cố Thanh Hoài như này làm gì giống cảnh sát chứ, rõ ràng là một tay chơi, khi trêu chọc con gái nhà người ta, lông mày anh đẩy vẻ khiêu khích.

Chung Ý phải thừa nhận rằng khi cô nhìn Cố Thanh Hoài nhiều lần, suy nghĩ của cô không thuần khiết cho lắm.

Khi anh được vũ trang đầy đủ, cô sẽ nhớ đến những đường nét sắc bén không thể chịu nổi khi cô hôn vết hằn của anh.

Khi bộ đồng phục cảnh sát của anh thẳng tắp, cô sẽ nghĩ đến những khoảnh khắc nhất định khi súng nổ và cả khi anh thở hổn hển nhẹ nhàng vào tai cô.

Cuối cùng, vì anh không nỡ chạm vào cô nên chỉ cười bất lực và nói cứ từ từ thôi.

Nhưng lúc này, hai tay Cố Thanh Hoài đặt lên bàn, hơi nghiêng người về phía trước, mái tóc đen nhẹ nhàng vuốt v3 lông mày.

Cô ngẩng đầu, cô nhìn thấy đôi môi rất mỏng, đỏ thắm, khóe miệng có những đường nét thanh tú, anh đã nói rất nhiều điều khốn nạn nhưng nụ hôn của anh lại rất mềm mại.

"Ở nhà anh, ở phòng anh, ngủ trên giường anh."

Anh nói chậm rãi và cẩn thận, kể chi tiết một số tội lớn của cô, anh gần đến mức hơi thở của anh phả vào má cô, toàn thân cô đều bị hơi thở của anh bao bọc.

Chung Ý đỏ mặt, tim đập thình thịch, không thể rút lui, cô có ảo giác nếu hơi ngẩng đầu lên sẽ chạm vào chóp mũi anh, trái tim cô bị anh nhéo, gần như co lại thành quả óc chó.

Bắt gặp ánh mắt của cô, Cố Thanh Hoài nheo mắt lại, hỏi cô: "Tên trộm nhỏ, em còn muốn anh thế nào nữa?"

Chương 21

DTV-EBOOK

--- Ở nhà anh, ở phòng anh, ngủ trên giường anh.

--- Tên trộm nhỏ, em còn muốn anh thế nào nữa?

Giọng nói Cố Thanh Hoài du dương, lại như đang trêu chọc, anh có một đôi mắt phượng đen nhánh và dài, trông rất nham hiểm, đuôi mắt như móc câu, dụ dỗ người đối diện làm theo những gì anh nói.

Cô và chiếc ghế đều nằm giữa hai chân dài của anh, hoàn toàn giống như một con cá trên thớt, cô không thể nhúc nhích, cũng không có khả năng phản kháng. Khoảng cách giữa hai người quá gần, gần đến mức cô có thể nhìn thấy những cái bóng mỏng manh do lông mi in dưới mắt, độ cong của môi đóng mở vô cùng rõ ràng.

Ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt của anh, dáng vẻ anh cảnh sát trẻ tuổi, đẹp trai, trông rất hư hỏng và cởi mở trước lựa chọn của bất cứ ai, nếu gặp người có sự kiên định thấp, có lẽ bây giờ sẽ túm lấy cổ áo anh, ngang ngược hôn môi rồi.

May mắn thay, cô là một người ngay thẳng.

Cô không nói gì, anh nhàn nhã nhìn cô, ánh mắt như muốn nói: "Để xem em có thể làm được gì." Anh im lặng nghiền nát cô.

Không thể mất đi khí thế, đôi mắt mèo màu nhạt của Chung Ý cực kỳ trong trẻo, bình thản nhìn thẳng lại: "Tại sao em lại là tên trộm? Em đâu phải cưỡng ép dân thường."

"Cưỡng ép dân thường?"

Lần này Cố Thanh Hoài thật sự bị cô chọc cười, đôi mắt cong cong, đồng tử sáng ngời, ngay cả khóe miệng cũng cực kỳ mềm mại.

Chung Ý cúi đầu, nhìn thấy đôi chân dài uyển chuyển đang nghịch ngợm móc ghế của cô, rất ngả ngớn và không nghiêm túc: "Sao em mạnh thế? Còn muốn làm gì nữa? Nói cho anh biết, để anh chuẩn bị tâm lý."

Khi anh cười liên không giấu được khí chất phong lưu, khi anh nhìn cô như thế này, giọng nói của Chung Ý gần như tan chảy: "Tạm thời không có."

Cố Thanh Hoài cười trêu chọc: "Sau này sẽ có?"

Anh là tên khốn từng chịu nhiều cực khổ trong quân đội, khi không mặc đồng phục cảnh sát còn không ngay ngắn bằng bọn côn đồ lưu manh, làm sao Chung Ý có thể nói chuyện qua anh.

Trong mắt người ngoài, Chung Ý luôn là người xinh đẹp, trầm tính, giản dị, mặc áo sơ mi và quần tây rất ngẫu, khuôn mặt trái xoan với làn da trắng trẻo không trang điểm cũng không có biểu cảm gì, ngoài công việc ra thì cô không có bất cứ giao lưu, trao đổi nào khác với mọi người.

Nhưng bây giờ, đôi đồng tử màu nhạt lạnh lùng của cô tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, cuộc cãi vã không có kết quả tốt đẹp, đôi lông mày dài và rậm nhíu lại, miệng mím chặt thành một đường mỏng, cô đang tìm mọi cách để giành lại chiến thắng.

Lúc này, nồi cơm điện phát ra tiếng "đình", chuyển từ chế độ nấu cơm sang chế độ giữ ấm.

Cố Thanh Hoài hình như chỉ muốn tới đây chọc tức cô, sau khi cãi nhau với cô như học sinh tiểu học, anh quay người, đôi chân dài bước ra ngoài, bóng lưng rất đẹp trai.

Quá khó hiểu!

Trẻ con chết đi được!

Chung Ý quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi cong lên, nhịp tim cũng rất nhanh.

Vừa rồi cô vốn muốn làm việc, nhưng ố cứng Cố Thanh Hoài đưa cho cô lại làm chậm tiến độ công việc. Người này thực sự có thể làm rối loạn trái tim người khác.

Giai đoạn đầu tiên của bộ phim tài liệu gần như đã hoàn thành.

Trong video nói về việc trèo tường trong sân tập, nói về sự sống và cái chết treo trên sợi dây cao để giải cứu con tin, về việc liều mạng hủy đồng hồ đếm ngược nửa phút trước khi quả bom phát nổ, đó là việc không do dự đi ngược chiều và dùng mạng sống của mình để bảo vệ mạng sống của người khác.

Lúc này, cửa phòng làm việc bị gõ hai lần.

Chung Ý vẫn chưa thoát khỏi trạng thái làm việc, vẻ mặt ủ rũ nói: "Mời vào."

Cố Thanh Hoài mở cửa, cau mày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nheo sau đó nhượng mày nói: "Lỡ tay thêm một nắm gạo, ăn chung nhé?"

Dám học theo cô... hư hỏng.

Chung Ý mím môi ngăn khóe môi nhếch lên: "Đành giúp vậy."

Cố Thanh Hoài bình tĩnh hơn cô rất nhiều: "Vậy xin mời."

Anh quay người đi vào bếp dọn đồ ăn, tay áo ngắn màu trắng đơn giản, sạch sẽ che đi đôi vai rộng, chiếc quần thể thao màu

đen để lộ mắt cá chân xương xẩu.

Anh cầm nồi đặt lên bàn ăn rồi giơ tay lấy bát đũa, thìa từ tủ bếp ra.

Rõ ràng anh trông giống như một cậu chủ chơi bởi lâu lổ, ăn không ngồi rồi.

Chung Ý thực sự ngạc nhiên trong lần đầu tiên biết Cố Thanh Hoài có thể nấu ăn.

Cô không quan tâm đến cuộc sống riêng tư của người khác, nhưng cô luôn có thể nghe thấy người khác nói về anh.

Người ta kể rằng ông nội của Cố Thanh Hoài từng là một có chức vụ cao trong quân đội.

Bác của Cố Thanh Hoài kinh doanh rất lớn, còn chú của Cố Thanh Hoài là giáo sư đại học.

Họ nói rằng cha của Cố Thanh Hoài là một anh hùng đã hi sinh trong một nhiệm vụ, được truy tặng bằng khen hạng nhất.

Họ nói, tuy không còn cha nhưng Cố Thanh Hoài lại là quân nhân đời thứ ba, gia thế hiển hách.

Họ cũng sẽ hỏi liệu đây có phải là "công tử nhà quan" được viết trong tiểu thuyết hay không, nhân vật nam chính đã bước ra từ tiểu thuyết.

Vì vậy, khi lần đầu tiên cô làm việc tại một nhà hàng thức ăn nhanh trong kỳ nghỉ hè và gặp Cố Thanh Hoài cũng đến làm việc, vẻ mặt của cô như nuốt trứng chim, sau đó cô tự hỏi liệu đây có phải là cậu chủ đến để trải nghiệm cuộc sống hay không.

Sau này cô mới biết Cố Thanh Hoài lớn lên cùng mẹ.

Anh có mối quan hệ rất không tốt với ông bà nội, không muốn được nhà họ Cố bảo vệ chút nào.

Sức khỏe của mẹ anh luôn yếu nhưng bà nhất quyết muốn một mình nuôi Cố Thanh Hoài.

Vào thời điểm khó khăn nhất, bà ấy không có đủ tiền mua thuốc, nhà họ Cố đã đưa xe đến đón Cố Thanh Hoài.

Mẹ Cố Thanh Hoài tức giận đến mặt tái nhợt, bà đuổi người đi, ném cả cục tiền vào sau xe, bà ấy chưa bao giờ nghĩ đến việc giao con trai mình cho Cố gia.

Nếu gặp bà ấy rồi thì sẽ biết tại sao Cố Thanh Hoài lại đẹp trai đến vậy.

Cố Thanh Hoài đưa bát cơm cho cô: "Ngần ngơ gì thế?"

Lúc này Chung Ý mới tỉnh táo lại, cô nhúng chiếc thìa sứ trắng vào bát canh, nhỏ giọng nói: "Khi nào anh dẫn em đi gặp dì?"

Cố Thanh Hoài cầm đũa dừng lại, hơi nhướn mày, buồn cười nói: "Em nhớ mẹ anh à?"

Chung Ý nghiêm túc gật đầu.

Đây có lẽ là lần đầu tiên họ ngồi xuống bình tĩnh trò chuyện kể từ khi gặp lại sau thời gian dài xa cách.

Giọng điệu của cô rất nhẹ nhàng: "Nếu có thời gian, anh dẫn em đi gặp dì nhé. Đã lâu rồi em không gặp dì."

Cố Thanh Hoài thấp giọng đáp "Được", không nói thêm lời nào.

Chung Ý rất thích mẹ của Cố Thanh Hoài.

Khi cô học cấp ba, dì Hạ sẽ mang đồ ăn đến cho Cố Thanh Hoài, không bao giờ bỏ sót phần ăn của cô.

Bà ấy sẽ niềm nở nói với cô: "Tiểu Cố nói cháu thích ăn bánh nếp dẻo nên dì làm thêm."

Chung Ý ngẩng đầu, phát hiện đối diện Cố Thanh Hoài đang cụp mi xuống, lỗ tai hơi đỏ lên.

Sau khi tạm biệt mẹ, Cố Thanh Hoài làm như không có chuyện gì mà hỏi cô: "Cậu có thích mẹ tôi không?"

Chung Ý không chút do dự gật đầu: "Thích chứ!" Giọng nói trong trẻo vô cùng.

Anh mỉm cười: "Vậy thì tốt."

Sau này khi hẹn hò, cô thường đến nhà Cố Thanh Hoài chơi, trên tường có hình dì Hạ và chú Cố.

Dì Hạ nhìn bức ảnh với ánh mắt đầy yêu thương và mỉm cười nói: "Tiểu Cố lớn lên giống cha."

Chung Ý rất đồng ý: "Giống y hệt nhau ạ."

Cô thích ở gần dì Hạ, thích nhìn bà mua một bó hoa và cắt tỉa thành những hình thù rất đẹp, nhìn bà dùng len và móc móc để làm những chiếc lót ly xinh đẹp, nhìn bà ngồi trên ban công phơi nắng với một con mèo đang nằm trong vòng tay, đẹp như một bức tranh.

Thích đến mức khiến Cố Thanh Hoài phải đưa cô vào phòng rồi đóng cửa lại, ôm cô vào lòng: "Em thích anh hay thích mẹ anh?"

Cô cười tươi rói: "Thích dì!"

Cố Thanh Hoài bị cô chọc cười, cô mạnh dạn nói thêm: "Vì thích dì nên mới hẹn hò với anh đó."

Cố Thanh Hoài nhéo mặt cô: "Nói dối."

Dáng vẻ trẻ con của anh vô cùng đáng yêu, cô nhin cười, nghiêng đầu hỏi: "Sao anh lại biết?"

Cô cố tình trêu chọc anh nhưng anh lại luôn hành động tinh quái, khiến cô đỏ mặt trong khi mình vẫn bình tĩnh thản thờ.

"Rõ ràng là em thích anh hơn," Cố Thanh Hoài ghé sát vào tai cô, hơi thở ấm áp phả vào đó: "Sáng nay em hôn anh, môi anh vẫn đau, em mạnh quá đấy, bạn Chung Ý."

Chung Ý bỗng chốc không nói được gì, mặt đỏ bừng, anh cười hả hê, sâu trong lông mày hiện lên một tia ấm áp.

Sau này Cố Thanh Hoài nhập ngũ, có khi ba tháng không liên lạc được với ai.

Dì Hạ sẽ gọi điện, nhắc nhở cô mặc thêm quần áo, trời mưa nhớ mang theo ô, ngày sinh nhật còn đặt một bó hoa hướng dương thật đẹp để tặng cô.

Bà giống như mẹ, như người lớn trong nhà, như bạn bè, như chị gái.

Sau này khi chia tay, có lẽ Cố Thanh Hoài cũng như cô, đều không nói cho mẹ biết.

Tin nhắn cuối cùng dì Hạ gửi cho cô là dì đã làm đồ ăn ngon, khi nào Chung Ý mới đến ăn?

Lúc đó cô đang quay một bộ phim tài liệu nên phải nói với dì rằng gần đây cô bận công việc và nhắc dì chăm sóc bản thân.

Dần dần, dì Hạ không còn liên lạc với cô nữa.

Chung Ý nghĩ rằng chính Cố Thanh Hoài đã kể cho mẹ nghe về việc họ chia tay.

-

Sau bữa ăn, Chung Ý gửi tin nhắn cho Tiểu Mẫn, hỏi thăm cô bé dạo này thế nào nhưng đợi một lúc lâu cũng không có hồi âm.

Cô dứt khoát bật TV lên, tìm một chương trình tạp kỹ vô tri nhưng có thể khiến tâm trạng vui vẻ.

Cố Thanh Hoài đã thay quần áo thể thao, áo trắng ngắn tay, quần thể thao màu đen dài đến đầu gối.

Phối màu trắng đen đơn giản khiến lợi thể làn da trắng mát được phát huy tối đa, cảnh sát trẻ có những đường gân xanh nổi rõ trên cánh tay, những đường cơ ở chân sạch đẹp, giống như nữ sinh viên xinh đẹp của trường đại học nào đó.

Chung Ý lơ đãng nghĩ rằng có lẽ đến tuổi tám mươi, Cố Thanh Hoài sẽ là một ông già cao gầy, vai thẳng, tóc bạc nhưng rất đẹp lão.

Lúc này, tên khốn siêu đẹp trai thân nhiên hỏi cô: "Đạo diễn Chung có kế hoạch gì cho buổi tối không?"

Chung Ý đang ngồi trên ghế sofa ngẩng mặt lên: "Không, anh có việc gì à?"

Cố Thanh Hoài: "Nếu không thì chạy bộ cùng anh đi."

Chung Ý sợ nhất vận động, trong mắt tràn đầy sợ hãi: "Tại sao?"

Cố Thanh Hoài cau mày: "Thể lực của em quá kém, quay phim mà thở hổn hển."

Khóe miệng Chung Ý cứng đờ: "... Đúng vậy."

Cố Thanh Hoài lạnh lùng, từ hotboy đẹp trai chuyển thành "Cố Diêm Vương" chỉ bằng một cú nhấp chuột: "Thay quần áo và đi ngay."

Giọng điệu của Chung Ý dịu đi: "Hay là chúng ta bắt đầu từ ngày mai nhé?"

Cố Thanh Hoài cười nhẹ nhàng nói: "Không được."

Chung Ý chậm rãi đứng dậy, chậm chạp đi về phòng tìm quần thể thao ngắn tay, xỏ giày thể thao vào, đi theo Cố Thanh Hoài xuống lầu.

Mưa đi, tuyết rơi đi, gió lớn đi...

Chung Ý đi theo Cố Thanh Hoài, trong lòng thầm cầu nguyện.

Nhưng đêm rất trong, bầu trời đầy sao.

Không khí pháo hoa sôi động trong khu vào ban đêm.

Trẻ con thối bong bóng và rượt đuổi nhau như có nguồn năng lượng vô tận, người lớn thì cùng nhau trò chuyện hoặc tham gia vào đội nhảy ở quảng trường, gần đó còn có một đám người bán hàng rong, bán đồ chơi, bóng bay.

Khi đó Chung Ý mới nhận ra rằng đã lâu rồi mình chưa thấy cảnh náo nhiệt như vậy.

Công việc đầu tiên của cô sau khi tốt nghiệp là phóng viên tin tức, nhiệm vụ hàng ngày là chạy từ nơi này sang nơi khác, đưa tin về động đất, trộm cướp, hỏa hoạn hoặc các vụ án giết người, nhìn thấy những mặt tối của xã hội.

Cô ở lại thành phố nơi cô học đại học, không có bạn bè hay quan hệ xã hội, nếu có thời gian, cô sẽ chỉ ngủ trong một căn nhà thuê chật hẹp và tối tăm, mong đợi lớn nhất của cô là về nhà trong kỳ nghỉ lễ và gặp anh ở xa xôi trong quân đội.

Công việc thứ hai của cô là đạo diễn phim tài liệu, đề tài nặng nề, tập trung vào vấn đề quấy rối tình dục, đứng sau máy quay, một ngày đổ mắt không biết bao nhiêu lần. Từ lúc đó cô không còn ngủ ngon nữa, nếu có thời gian, cô thà xem phim hoặc ở một mình ngơ ngác thư giãn.

Quảng trường khiêu vũ cách xa cô, chợ đêm cách xa cô, mọi náo nhiệt cũng cách xa cô.

Mặc dù Ngụy Hàn đã nhiều lần nhắc nhở cô cần tập thể dục vừa phải nhưng cô đều từ chối vì lịch làm việc bận rộn, dù sao anh ấy cũng không thể theo dõi cô 24 giờ một ngày. Thực ra, nguyên nhân sâu xa hơn là không có ai ở bên cô.

Vì vậy, cô sợ náo nhiệt.

Giọng nói của Cố Thanh Hoài khiến cô tỉnh táo lại: "Khởi động trước đã."

Cô không biết rằng khi Cố Thanh Hoài còn trong quân đội, anh đã chỉ đạo huấn luyện "Tuần lễ ma quỷ" cho các thành viên lực lượng cảnh sát vũ trang đặc biệt, trong một thời gian ngắn đủ hạng mục vô nhân đạo đã được đưa vào. Binh lính vô cùng sợ hãi khi nhìn thấy Cố Thanh Hoài ở nơi riêng tư.

Cô chỉ cảm thấy Cố Thanh Hoài hẳn là chuyên nghiệp hơn huấn luyện viên thể lực, thành thực khởi động các khớp xương theo anh, làm xong thì chuẩn bị chạy bộ.

Khởi động đủ rồi, anh mới cúi đầu nhìn cô: "Bây giờ bắt đầu chạy bộ đi."

Chung Ý hít một hơi thật sâu và làm động tác "OK" với vẻ mặt nghiêm túc.

Dáng vẻ như đang đối mặt với kẻ địch đáng gờm của cô khiến Cố Thanh Hoài mỉm cười.

Chung Ý thuộc kiểu người quanh năm không vận động, bình thường có thể ngồi thì không bao giờ đứng, có thể đi thang máy thì không bao giờ leo cầu thang, có thể đi ô tô thì không bao giờ đi bộ... Vậy là sau 2km, chân của cô dường như đeo đầy chì, hơi thở trở nên rất nặng nề.

Mà Cố Thanh Hoài lại hoàn toàn khác biệt với cô.

Làn gió buổi tối thổi qua ống tay áo ngắn rộng màu trắng của anh, chàng cảnh sát trẻ trông sạch sẽ và tươi tắn như khi còn là một thiếu niên.

Thật mất mặt, cầu mong anh không phát hiện ra cô không thể chạy...

Cố Thanh Hoài nhìn cái bóng của mình đang di chuyển nhanh chóng bên cạnh, quay người lại: "Còn 1km cuối cùng."

Chung Ý thở hổn hển: "Gì?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Nếu không thể hoàn thành, ngày mai sẽ để em huấn luyện cùng đội SWAT nhé."

Chung Ý mở to mắt: "Hả?"

Cố Thanh Hoài cười nói: "Kiên trì một chút nữa."

Anh thụt lùi lại nhìn cô chạy, khuôn mặt tuần mỹ, khoe miệng hơi nhếch lên: "Chạy xong anh sẽ mua cho em một gói ăn vặt cho mèo."

Hai má của Chung Ý đột nhiên đỏ bừng, tim cô đập mạnh.

Và anh đã quay lại.

Đây không phải lần đầu tiên cô chạy cùng Cố Thanh Hoài.

Lần đầu tiên là khi Cố Thanh Hoài đang nghỉ hè ở trường đại học.

Trường quân sự bắt đầu tổ chức kỳ thi nên ngay cả sau kỳ nghỉ, anh vẫn chạy bộ mỗi ngày, bắt đầu từ cự ly 10km.

Bạn trai trắng trẻo, cao gầy, Chung Ý nhéo nhéo thịt trên bụng cô, ngay lập tức ra quyết định: "Sau nay khi nào anh chạy buổi tối thì nhớ gọi em đi cùng!"

Cố Thanh Hoài cười trêu chọc: "Mèo muốn ra khỏi ổ à?"

Chung Ý nghiêm túc gật đầu.

Vào buổi tối, khi màn đêm buông xuống, Chung Ý đã sẵn sàng lên đường và tinh thần chiến đấu lên cao.

Trong công viên có một con đường nhựa, người đi bộ đi qua đi lại, mùi hoa tiêu nướng vương vấn trong không khí.

Mới đi được 1km, Chung Ý thấp giọng nói: "Em không chạy nổi nữa."

Cố Thanh Hoài lùi về sau đi bộ, nhưng tốc độ vẫn nhanh hơn cô.

Bạn trai của cô đẹp trai quá, cô rất muốn hôn anh

Sự chú ý của Chung Ý tập trung vào khuôn mặt của anh, chàng trai trẻ nở nụ cười trên môi: "Nếu đuổi kịp anh thì cho em hôn đó."

Chung Ý thở hổn hển: "Ai muốn hôn anh!"

Cô quá mãi mê khao khát vẻ đẹp của bạn trai đến nỗi không để ý đến những tảng đá nhô lên trên đường.

Chung Ý đột nhiên vấp ngã và nghiêng mình về phía trước, Cố Thanh Hoài nhanh chóng đưa tay ra, khiến cô ngã thẳng vào vòng tay bạn trai thay vì tiếp xúc gần với mặt đất.

"Chủ động dâng hiến à?" Anh mỉm cười: "Hối lộ cũng không có tác dụng đâu."

Hơi thở trên người anh mát lạnh, Chung Ý nói: "Em thực sự không thể chạy được nữa."

Cố Thanh Hoài hỏi: "Vậy em muốn thế nào?"

Cô cong mắt cười: "Ôm em về đi."

Cô hiếm khi làm nũng, Cố Thanh Hoài mới buông tha: "Ôm thế nào?"

Chung Ý thực sự không thể nói được từ "ôm công chúa", vì vậy cô mở rộng vòng tay của mình và ra hiệu cho anh: "Hay anh làm vậy đi?"

Trên mặt Cố Thanh Hoài không có biểu cảm gì, nhưng lông mày cong cong, lông mi dày dài, chọc đúng điểm cô rung động.

Anh trêu cô như trêu trẻ con: "Làm vậy là làm sao?"

Vào lúc đó, rất nhiều từ ngữ lung tung lóe lên trong đầu Chung Ý - chẳng hạn như "vì sắc mà hồn bay phách lạc", chẳng hạn như "vì sắc mà thần hồn điên đảo".

Anh nghiêm túc nhìn cô, lông mi dài, đồng tử trong trẻo như thể ẩn chứa rất nhiều ngôi sao bên trong.

Chung Ý mím môi: "Chỉ cần một tay đặt lên lưng em..."

Giọng cô càng lúc càng nhỏ, nụ cười trong mắt Cố Thanh Hoài càng rõ, anh nhìn Chung Ý, ra hiệu như một đứa trẻ: "Vậy đặt tay lên đầu gối..."

Lúc này Cố Thanh Hoài thật sự cười lớn.

Đó không phải là lời giễu cợt thông thường, cũng không phải khoe miệng hay khoe mắt khẽ giật giật, mà là một nụ cười khiến vai anh khẽ run. hàm răng lộ ra, anh không phải là một tên khốn đẹp trai nổi bật mà là một anh chàng đẹp trai sáng láng như cây bạch dương mọc cạnh trạm gác.

Chung Ý đỏ bừng mặt: "Sao anh lại cười?"

"Cười em thật đáng yêu." Giọng nói trong trẻo của Cố Thanh Hoài tràn ngập tiếng cười.

Chung Ý phát bực: "Ôm công chúa, ôm công chúa, anh hiểu không?"

Anh cười tươi rói, co ngón tay xoa nhẹ sống mũi: "Hình như hiểu chút chút."

Anh tiến lại gần, cúi người xuống trước mặt cô, nhìn từ bên cạnh, sống mũi anh thẳng và đẹp đến mức khiến người ta choáng váng.

Ngay khi cô đang phân tâm và say mê, anh nhanh chóng đặt một tay lên lưng cô, cẩn thận đưa tay kia xuyên qua hõm đầu gối của cô. Lúc này anh nghiêm túc dịu dàng hoàn toàn khác với thái độ trêu đùa.

Khoảnh khắc cô ngã vào lòng anh, trái tim cô như nhảy lên tận cổ họng, anh cúi đầu cười nhìn cô: "Đi thôi, công chúa, chúng ta về nhà nào."

Những hình ảnh trong quá khứ vô cùng rõ ràng.

Họ đã ở bên nhau quá lâu, nếu lật mở bất kỳ ngày nào trong quá khứ, dường như đều có thể nhìn thấy bóng dáng của anh, đó là nhịp đập của trái tim bao năm qua, cùng sự mất mát to lớn trong giấc mơ nửa đêm sau khi chia tay.

Tuy nhiên, bây giờ anh ở trước mặt cô, dường như chỉ là ảo ảnh.

Đương nhiên, hiện tại cô không thể làm nũng để Cố Thanh Hoài ôm mình, Chung Ý phải chạy 3km vất vả đến mức sắp gãy chân.

Cô muốn ngồi xuống nghỉ ngơi, nhưng Cố Thanh Hoài lại không thương tiếc kéo cô lên: "Chạy xong không được phép ngồi."

Trước khi chia tay, ôm cô về nhà.

Sau khi chia tay, ngồi cũng không cho.

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, trán Chung Ý đầy mồ hôi, mái tóc dài bết dính vào trán, hai má đỏ bừng, đôi mắt ươn ướt kia đáng thương nhìn anh, thở hổn hển hỏi: "Em phải chạy bao lâu?"

Ánh trăng tràn vào, bóng cây đung đưa.

Cố Thanh Hoài thản nhiên nói: "Ít nhất cho đến khi quay xong phim tài liệu."

Chẳng trách đồng đội gọi anh là "Cố Diêm Vương"!

May mắn thay cô không phải là một trong những thành viên trong đội của anh!

Quay phim xong thì có thể tạm biệt!

Chung Ý thở dài nặng nề, giãn cơ theo Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài thật sự là oan gia, đối thủ và kẻ thù truyền kiếp của cô!

Rõ ràng là họ đã chia tay!

Tại sao anh vẫn không bỏ qua cho cô?!

Khi đi bộ về nhà, tốc độ của Chung Ý rõ ràng chậm rì rì.

Lúc đi ra ngoài, trời vẫn sáng nhưng bây giờ đã tối đen, đèn đường trên con đường này đã hư từ lâu, thường ngày nhấp nháy sáng mờ mờ nhưng hôm nay lại hư hoàn toàn, tối đen như mực.

Mọi thứ trong tầm nhìn trở nên vô cùng mờ ảo.

Cố Thanh Hoài biết Chung Ý bị quáng gà nên bước chân chậm lại.

Đột nhiên, Chung Ý chỉ vào một nơi nào đó ở tầng dưới, hét lên với anh: "Sao dưới lầu lại có thêm hai con sư tử đá?"

Cố Thanh Hoài nhìn về hướng ngón tay của cô, một lúc sau mới hạ giọng, đến gần bên tai Chung Ý: "Tổ tông ơi, em nhỏ tiếng thôi, đôi tình nhân người ta đang hôn nhau."

Giọng điệu sảng khoái tràn ngập tiếng cười, nghe thật dễ chịu, lời nói nóng bỏng phả vào tai cô.

Hai má Chung Ý lập tức đỏ bừng, sau đó cô nhìn hai con "sư tử đá" biến mất khỏi tầm mắt với tốc độ ánh sáng, cô thì thầm: "Sư tử đá biến mất rồi."

Cố Thanh Hoài cười đến run cả vai: "Em gọi người ta là sư tử đá, anh đoán họ đã mất hứng thú rồi."

Chung Ý phiền não muốn chết: "Anh đừng cười nữa..."

Cô không thể nhìn rõ, nhưng cô có thể tưởng tượng rằng độ cong của mắt anh và sự mềm mại của khóe miệng anh khi anh cười rất phù hợp với những gì trong bài hát "Thích anh": "Thích anh, đôi mắt động lòng người, nụ cười càng mê người..."

Vừa lúng túng vừa ngượng ngùng, gương mặt trắng trẻo và tai của Chung Ý nay đã đỏ bừng.

Trước mặt tối đen như mực, bên cạnh chỉ có hình ảnh mơ hồ của một dáng người cao ráo tuấn tú.

Cô ngập ngừng bước về phía trước, mặt đất bằng phẳng không phải là bậc thang, cô chỉ mới tiến lên vài bước như không có chuyện gì xảy ra thì suýt chút nữa ngã vì va phải thứ gì đó, người bên cạnh giữ lấy cánh tay của cô.

Trái tim cô không tìm được chỗ dừng, vai cô đập vào cánh tay anh, cảm giác da chạm da rất rõ ràng, hương cỏ sạch sẽ của cơ thể anh đọng lại trên chóp mũi cô trong giây lát.

Sự dịu dàng đọng lại trong chốc lát khiến người ta muốn đưa tay ra và nắm lấy.

"Cám ơn." Giọng nói của Chung Ý có chút dao động, tựa như đang cảm thấy chột dạ.

Cố Thanh Hoài lười biếng đáp lại, giọng điệu vừa lạnh vừa đều giống hệt lúc nói chuyện qua loa với cấp trên: "Đạo diễn Chung khách sáo quá."

Khi anh bình thản nói chuyện luôn giống như đang chế giễu.

"Trời vừa tối thì mù một nửa. Trước đây em sống thế nào?"

"Em mang theo đèn pin," Chung Ý nói với vẻ tự hào: "Đèn pin của em rất xịn, có chức năng báo động, có bình xịt hơi cay, còn có thể phát ra tiếng còi báo động giống như xe cảnh sát."

Cố Thanh Hoài cúi đầu, lúc này Chung Ý giống như một đứa trẻ vừa đạt được một thành tựu nào đó, rất cần khen ngợi.

Cô bị quáng gà, cần một nguồn ánh sáng nên cô luôn mang theo đèn pin bên mình.

Cô thường xuyên đi công tác và chạy đến các hiện trường nên việc đi bộ vào ban đêm là điều khó tránh khỏi.

Bạn trai khốn nạn của cô không ở bên cạnh, anh thường xuyên mất liên lạc, anh không thể gọi điện hàng tuần, hàng tháng, việc đón cô sau giờ lại càng không thể, vì vậy cô luôn giữ nhiều vật dụng tự vệ khác nhau.

Thực sự có tên khốn này thì cũng chẳng ích gì.

Rõ ràng trước đây cô rất thích làm nũng, muốn cống cũng muốn ôm.

Vậy nên những năm qua, một mình cô đã trải qua như thế nào?

Cô không nhìn rõ, ánh mắt không tập trung, giống như đang tự nói với mình trong không trung nhưng đôi mắt vẫn sáng lấp lánh: "Em từng bị xe cẩu vấp đá trên đường, còn đối diện thùng rác mà gọi tên đồng nghiệp."

Chẳng trách cô coi cặp đôi đang hôn nhau như một cặp sư tử đá.

Lúc này, khóe miệng Chung Ý cong lên xấu hổ.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, cảm xúc trong mắt không có châm chọc chứ đừng nói là giễu cợt, chúng nhẹ nhàng hơn lông vũ, đậu trên gò má cô.

Anh lấy điện thoại ra, định bật chức năng đèn pin thì nghe Chung Ý nói tiếp: "Thật ra, trừ khi cần thiết thì em không dùng đèn pin. Bệnh quáng gà của em không thể chữa khỏi được, nhưng em phải khắc phục nó."

Nói là làm, Chung Ý cố gắng đi thẳng cho anh xem.

"Chiến binh nhỏ."

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Cố Thanh Hoài lúc này truyền vào tai cô.

Thật mới lạ, anh đã từng gọi cô là mèo, Chung Ý, tên trộm nhỏ, nhưng lần này anh gọi cô là chiến binh nhỏ.

Lòng cô chột dụi lại.

Chung Ý ngẩng đầu, khuôn mặt Cố Thanh Hoài mơ hồ, nhưng đường nét lại rất đẹp: "Anh coi em là cấp dưới à?"

"Anh nào dám." Cố Thanh Hoài lười biếng trả lời, ngữ điệu không nghiêm túc.

Những cấp dưới của anh đều là những người sắc bén nhất trong số những con dao sắc bén, Trần Tùng Bách là cựu vô địch Sanda, Trâu Dương đứng đầu trong các đánh giá hàng năm, cô gái bạo lực Lolita Dụ Hành là nhà vô địch trong cuộc thi bắn tỉa của quân đội và cảnh sát hàng năm, một sát thủ thực sự.

Chung Ý nhếch môi, thật ra mỗi bước đi đều rất đáng sợ, cô không khỏi băn khoăn, Cố Thanh Hoài khi gỡ bom có lo lắng không?

Đêm tối, Cố Thanh Hoài lặng lẽ nhìn cô.

Chung Ý nói với giọng điệu bình tĩnh, nhưng thực ra cô không nhìn thấy gì rõ ràng, đôi tay đang buông thõng bên hông

cô nắm chặt lại vì sợ hãi.

Tim cô đập thành thịch, cố gắng thích nghi với bóng tối, cô là người giỏi nhất trong việc thể hiện sức mạnh của mình, nhưng trong lòng cô cũng có một cảm giác chua chát khó tả, trong một cảnh tượng tương tự trước khi chia tay, anh sẽ ôm cô.

Lúc này giọng nói lạnh lùng của Cố Thanh Hoài từ trên đầu cô truyền xuống.

"Tay anh cách tay phải của em 5cm."

Trời tối như mực, cô cố ngược mặt lên để nhìn rõ anh nhưng vô ích.

Giọng nói lạnh lùng và độc ác thường ngày nay lại mềm mại và trầm thấp, nhẹ nhàng và chậm rãi lướt qua tai cô---

"Muốn nắm tay anh hay không thì tùy em."

"Anh biết em không thể nhìn thấy gì."

Tác giả có lời muốn nói:

"Thích anh, đôi mắt động lòng người, nụ cười càng mê người..."- Trích từ "Like You" của Beyond.

Link đây: <https://www.youtube.com/watch?v=IhhmqvD-OWs>

Chương 22

DTV-EBOOK

--- Muốn nắm tay anh hay không thì tùy em.

--- Anh biết em không thể nhìn thấy gì.

Bệnh quáng gà khiến mọi thứ trong tầm nhìn của Chung Ý trở nên mờ ảo, mỗi bước đi đều giống như đi trên băng, nếu không cẩn thận sẽ bị ngã.

Cô cố gắng tỏ ra lạc quan, giả vờ như mình không quan tâm, giả vờ như mình có thể vượt qua, nhưng ngay trong khoảnh khắc tiếp theo Cố Thanh Hoài đã dễ dàng nhìn thấu cô.

Giọng anh rất rõ ràng, phát âm gọn gàng, âm sắc trong trẻo bất chợt lọt vào tai cô, nhẹ nhàng giống như lúc trước họ ở bên nhau.

Nhịp tim của cô nhanh đến mức không thể giải thích được, hơi nóng lan sang gò má và tai, đầu của Chung Ý lúc này trở nên trống rỗng.

Không khí im lặng, vài giây thôi mà tưởng như dài vô tận.

Cố Thanh Hoài cúi đầu, ngón tay của Chung Ý co vào rồi duỗi ra, cô do dự mấy lần, đôi gò má trắng nõn trong ánh sáng mờ ảo càng trở nên đỏ bừng.

Tay cô từ từ tiến lại gần, mu bàn tay của cô chạm nhẹ vào tay anh, cuối cùng cô chỉ dám nắm lấy vạt áo phong của anh.

"Được rồi, đi thôi." Giọng nói của Chung Ý êm dịu, cảm xúc lại như gợn sóng.

Cầm góc vải sạch sẽ và mềm mại trên tay, cô không khỏi nghĩ đến hơi ấm trong vòng tay anh, nghĩ đến sức mạnh khi anh ôm cô, nghĩ đến hơi thở trong lành mát lạnh từ cơ thể anh.

Dù không nắm tay nhưng nhịp tim của Chung ý vẫn nhanh hơn khi các ngón tay đan vào nhau.

Cô lặng lẽ ngược mắt nhìn bóng lưng cao gầy của anh, chợt nhớ về lần đầu tiên họ hôn nhau là trong hành lang tối tăm.

Vào ngày chụp ảnh tốt nghiệp, cả hai đều xác nhận chuyện hẹn hò.

Nắm chặt tay nhau giống như sẽ không bao giờ buông tay.

Cho đến khi Cố Thanh Hoài đưa Chung Ý xuống tầng dưới nhà cô, vì mất điện nên cả tòa nhà tối om.

Cố Thanh Hoài biết cô sợ bóng tối nên giọng nói của anh càng dịu dàng hơn bình thường: "Anh đưa em vào."

Cô ngược mắt lên, ánh trăng phác họa khuôn mặt anh, nhẹ nhàng lồng thêm một tấm lọc mềm mại.

Nhìn xuống một chút, Chung Ý chợt cảm thán sống mũi của bạn trai cô thật thẳng, đường quai hàm thật sự rất đẹp.

Cô vẽ ra một lịch trình trong đầu.

Ngày đầu tiên bên nhau, họ đã nắm tay.

Vậy... có ôm không? Có nên...hôn không?

Sau đó, ánh mắt cô mơ màng nhìn vào đôi môi mỏng và quyến rũ của chàng trai trẻ.

Tuy Cố Thanh Hoài bình thường hay mỗ hốn nhưng anh có đôi môi rất đẹp, khóe môi vừa vạm lại hấp dẫn.

Mu bàn tay của anh chợt đặt lên má cô: "Em đang nghĩ gì mà mặt lại đỏ thế?"

Anh hơi nghiêng người về phía trước, tiến về phía cô gần hơn, hơi thở tươi mát của anh chiếm lấy mọi giác quan của cô.

Chung Ý bị những ngón tay đan vào nhau của anh siết chặt, cô hỏi anh: "Anh định làm gì?"

Cố Thanh Hoài cong mắt cười, mũi nhẹ nhàng cọ vào mũi cô: "Làm điều em đang nghĩ đó."

Tiếng ve sầu giữa hè và nhịp tim loạn nhịp của cô đều ngừng lại trong giây lát.

Một cái chạm nhẹ vào má, đột nhiên có điện lại. Chung Ý ngẩng đầu lên, bắt gặp một đôi mắt đang cười cong lên dưới ánh đèn.

...

Cơ thể không kịp thích ứng với việc vận động thể chất đột ngột, sau khi tắm xong, bắp chân của Chung Ý lại đau nhức.

Giai đoạn đầu của bộ phim tài liệu gần như đã thành hình, ưu tiên hàng đầu là hoàn thiện chủ đề của giai đoạn thứ 2. Tuy nhiên tối nay cô đã quá mệt mỏi, vốn chỉ định nằm xuống giường nghỉ ngơi một lúc nhưng lại ngủ quên lúc nào không hay.

Điều này chưa bao giờ xảy ra trước đây.

Khi cô mở mắt ra, đèn trong phòng vẫn chưa tắt, phần mềm ghi lại giấc ngủ cho biết cô đã ngủ được bốn tiếng, lâu hơn bình thường.

Bốn giờ sáng, Chung Ý hoàn toàn tỉnh giấc. Khi bước vào phòng tắm, cô thậm chí còn cảm thấy mình giống như một nàng tiên cá nhỏ đang nhảy múa trên đầu mũi dao.

Nước lạnh tạt vào má giúp đầu óc dần tỉnh táo.

Việc quay giai đoạn thứ hai của bộ phim tài liệu sẽ sớm bắt đầu.

Chủ đề số 1 là "Ngày ba bữa" kể về cuộc sống đời thường của các chiến sĩ trong đội đột kích chống khủng bố. Chủ đề số 2 là "Kề vai chiến đấu" kể về câu chuyện tình đồng chí.

Là một đạo diễn phim tài liệu, Chung Ý không thích chủ nghĩa giết gân, cô rất muốn cho khán giả xem những hình ảnh chân thực nhất, tuy nhiên hiện tại cô không biết nên bắt đầu quay từ đâu, cô chưa có hướng đi cụ thể cho vấn đề này.

Hôm nay là thứ bảy, thời tiết rất đẹp.

Nhờ có "Cố Diêm Vương" chuyên huấn luyện những chiến binh SWAT hàng đầu, Chung Ý cảm thấy đau nhức khắp người, hơn nữa việc bộ phim tài liệu đang không có ý tưởng và cảm hứng khiến cô cau mày suốt buổi sáng.

Trong tiềm thức cô muốn pha một tách cà phê, nhưng khi cụp mắt xuống, cô thấy hộp cà phê hòa tan trống rỗng.

Có phải cô nhớ nhầm không?

Không phải vừa mới mua sao?

Tại sao bây giờ lại không còn nữa?

Cố Thanh Hoài cũng vừa mới ngủ dậy, mái tóc đen của anh hơi rối nhưng lại rất bông bênh, sáng khoái và mềm mại, vô tình che đi đỉnh lông mày sắc bén khiến anh nhìn bớt lạnh lùng hơn.

Chung Ý nhớ cảm giác được vuốt v3 mái tóc của anh.

Anh đến bên cạnh cô, đưa tay rót nước, cô hỏi: "Anh có thấy cà phê của em đâu không?"

Cố Thanh Hoài còn ngái ngủ, giọng nói mệt mỏi nhưng rất dễ nghe: "Chắc hết rồi."

Chung Ý gật đầu, có lẽ cô đã nhớ nhầm. Nhưng hôm qua cô đã ngủ được bốn tiếng nên có thể hôm nay không cần uống cà phê.

Cô bị chứng mất ngủ trầm trọng đã lâu, phải dựa vào cà phê để tỉnh táo, nếu ban ngày tiêu thụ quá nhiều caffein thì ban đêm sẽ khó ngủ hơn, dần dần hình thành một vòng luẩn quẩn, sự phụ thuộc của cô vào cà phê ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Cố Thanh Hoài thuận miệng hỏi: "Ngủ ngon không?"

Chung Ý theo bản năng gật đầu, hài lòng vì mình đã ngủ thêm một giờ: "Tốt hơn bình thường."

Lông mày cô giãn ra, dường như cô đang có tâm trạng tốt.

Khi Cố Thanh Hoài xoay người đi vào phòng bếp, khóe miệng anh hơi cong lên.

"Đội trưởng Cố."

"Ừm."

"Kỳ thứ hai của bộ phim tài liệu, anh có ý tưởng gì không?"

"Không."

Chung Ý khẽ thở dài.

Cố Thanh Hoài đứng yên, quay đầu lại nhìn cô: "Sao thế?"

Chung Ý cau mày, thành thật trả lời: "Em không có cảm hứng."

Ăn xong, Cố Thanh Hoài thay quần áo đi ra ngoài.

Anh thường mặc đồng phục huấn luyện SWAT, đồng phục cảnh sát, đồng phục làm nhiệm vụ,... đủ các thể loại đồng phục của cảnh sát. Ở nhà thì mặc áo ngắn tay và quần thể thao kiểu dáng giống nhau. Anh có bờ vai rộng và vòng eo thon, người như giá treo quần áo, khi mặc đồng phục trông cực kỳ quyến rũ, mặc đồ hằng ngày thì lại giống hotboy trường học, nhưng dù thể nào thì cũng cực kỳ đẹp trai.

Hôm nay Cố Thanh Hoài lại trang trọng đến không ngờ, anh mặc áo sơ mi trắng, quần đen, cổ áo sơ mi không cài khuy, áo nhét vào thắt lưng, cổ tay áo cũng xắn lên, dáng vẻ kiêu ngạo và thần nhiên giống như một cậu chủ sáng láng luôn dính hoa đào trên người.

Chung Ý thầm thở dài trong lòng, hồi trẻ mắt chọn bạn trai của cô đỉnh của chóp, đã từng hẹn hò với một anh chàng siêu cấp đẹp trai như vậy thì cả đời cô cũng không hề hối hận.

Cô lặng lẽ nhìn qua cả người anh.

Dáng người đã đẹp còn mặc áo sơ mi và quần tây thì đúng là không có gì để chê. Cố Thanh Hoài dáng cao, vai rộng và thẳng, nhưng nhìn từ bên cạnh lại rất gầy, cơ bắp được rèn luyện vừa đủ, phẳng phất trông như một thiếu niên điển trai, khỏe khoắn.

Nhưng anh mặc đẹp như thế để làm gì?

Chẳng lẽ lại là cô chủ của tập đoàn nào đó sao...

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Thanh Hoài lạnh lùng nhướng mày.

Chung Ý bình tĩnh nói: "Đội trưởng Cố đi xem mắt à?"

Cố Thanh Hoài không trả lời mà chỉ hỏi: "Hôm nay đạo diễn Chung có kế hoạch gì không?"

Chung Ý lắc đầu, trong lòng nói không có kế hoạch, anh muốn dẫn em đi xem mắt cùng hả?

Cố Thanh Hoài đi tới trước mặt cô, nói: "Đi xa với anh một chuyến nhé."

Chung Ý: "Hả?"

Cố Thanh Hoài cười, hình như không phải ý tốt nhưng lại rất hấp dẫn.

Đôi mắt của anh rõ ràng không phải mắt hoa đào mà là đôi mắt phượng sắc bén và lạnh lùng, khi vui đuôi mắt cong lên, độ cong của mắt có thể thu hút trái tim người khác: "Buổi xem mắt thiếu một người quay phim, làm phiền đạo diễn Chung nhé."

Chung Ý không thể tin được, giọng điệu của Cố Thanh Hoài lại tương đối nghiêm túc: "Đây gọi là nghiêm túc dễ hòa nhập, phim tài liệu chỉ quay khi thực hiện nhiệm vụ thì quá vô vị."

Tên khốn đẹp trai sáng láng này lại mỉm cười khiêu khích cô: "Sao nào, đạo diễn Chung không dám à?"

Nhìn thấy quá nhiều mặt tối, tố chất tâm lý của Chung Ý rất vững, trên mặt cũng không có biểu cảm gì: "Có gì mà em không dám chứ."

Nếu cô từ chối thì lại giống như thể hiện cô nhớ mãi không quên anh.

Chung Ý hậm hực quay về phòng mở tủ ra, một nửa trong tủ là đồng phục cảnh sát của Cố Thanh Hoài, nửa còn lại là áo sơ mi

và quần dài của cô, có cảm giác như thể họ đã sống chung với nhau như thế này.

Cô thả búi tóc trước gương, mái tóc dài bóng bênh mềm mại dài đến ngực, cô không khỏi nghĩ nếu hồi đó mang theo chiếc váy đen Triệu Tuyết Thanh tặng thì hay rồi, chiếc váy siết eo, xẻ tà và được làm bằng lụa.

Màu son môi như quả cherry chín mọng, vừa chạm vào đã khiến Chung Ý tỉnh giấc.

Bạn trai cũ đi xem mắt, tại sao cô phải sửa soạn?

Cắt son môi và buộc mái tóc dài thành đuôi ngựa, Chung Ý mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình đơn giản nhất và quần jean xanh nhạt, tự lừa dối bản thân và tự nhủ rằng mình không quan tâm.

Cố Thanh Hoài đang đợi ở cửa, nhìn thấy cô liền cầm chìa khóa xe rồi nói: "Đi thôi."

Cuối cùng Chung Ý đã tìm ra năng lượng đặc biệt hấp dẫn trong anh đến từ đâu.

Có lẽ là vì dù anh có dịu dàng hay xấu tính thì trong mắt anh cũng chẳng có ai.

Một chuyên gia gỡ bom thờ ơ với sự sống và cái chết, trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh chỉ có những vụ nổ, đám cháy, đồng đội và sự hy sinh.

Không thể có bất kỳ bóng dáng của một cô gái nào.

-

Chiếc xe địa hình đã nhập làn vào đường cao tốc.

Quãng đường lái xe dài nên bữa trưa được giải quyết rất đơn giản tại trạm dừng chân.

Chung Ý không khỏi đánh giá một câu: "Lặn lội đường xá xa xôi để đi xem mắt, đội trưởng Cố vất vả quá."

Cố Thanh Hoài nhin cười không nói gì.

Trong không khí tràn ngập mùi bạc hà và chanh, hòa lẫn với mùi hương sảng khoái của cơ thể, mí mắt được ánh nắng sưởi ấm, Chung Ý nhắm mắt lại, vô thức cảm thấy buồn ngủ.

Đến đèn đỏ, Cố Thanh Hoài rẽ sang một bên rồi hạ ghế xuống.

Anh hạ tầm mắt nhìn Chung Ý, khi đang ngủ gương mặt của cô dịu đi, mái tóc rối trên trán và đám lông tơ trên má mang một vẻ đáng yêu tự nhiên.

Khi Chung Ý mở mắt ra, khung cảnh ngoài cửa kính ô tô hoàn toàn khác với trước khi cô chìm vào giấc ngủ, ngọn núi phía xa đẹp như một bức tranh nhưng lại hoang vắng, xe cộ qua lại cũng ít ỏi.

"Đây là đâu?"

Cô vừa mơ mơ màng màng ngủ một giấc, lúc này lại cau mày liếc nhìn Cố Thanh Hoài đang lái xe, nhẹ giọng hỏi.

Có lẽ chính chiếc sơ mi và quần tây đã khiến anh trông như một kẻ cận bã có văn hóa.

Cô cảnh giác nói: "Không lẽ anh muốn bán em đi hả?"

"Em đúng thật là..." Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ nhìn cô, không tìm được từ để hình dung, đôi mắt anh cong cong, khóe miệng nhếch lên, yên lặng mỉm cười.

Anh bẻ lái đưa chiếc xe địa hình rời khỏi đường cao tốc, dưới chiếc cổ tay áo được xắn lên gọn gàng là cánh tay ẩn hiện những đường gân và cơ bắp rõ ràng.

Dần dần, Chung Ý cảm thấy con đường này rất quen thuộc, như thể nó đã in sâu vào ký ức của cô, trong lòng cô nảy sinh một cảm giác nghi ngờ nào đó, nhưng cô không thể nắm bắt được hình dạng cụ thể nào trong đầu cho đến khi doanh trại quân đội xuất hiện trong tầm mắt.

Trên mặt cô hiện lên vẻ không thể tin được.

Sau đó Cố Thanh Hoài quay đầu lại, nhìn Chung Ý đang căng thẳng.

Anh cảnh sát trẻ tuổi lên tiếng: "Đó là doanh trại anh từng phục vụ."

Nhịp tim của cô chợt trở nên lạ lùng.

Chung Ý cãi bướng: "Không phải là xem mắt sao? Em còn cất công mang theo chiếc máy ảnh tốt nhất đấy."

"Xem mắt ai? Xem mắt với em à?" Cố Thanh Hoài liếc nhìn cô, đôi mắt trong veo đầy vẻ trêu chọc, gương mặt của anh lúc này rất ngang ngược: "Tạm thời anh chưa có dự định này, khiến đạo diễn Chung thất vọng rồi."

Xe địa hình lao tới cổng doanh trại.

Chung Ý nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hai mắt sáng ngời: "Khu bí mật như vậy, em có thể được vào không?"

Cố Thanh Hoài phì cười: "Anh đã báo cáo, sau khi trải qua quá trình phê duyệt, anh vào được, em cũng có thể vào."

Lính canh đứng gác cổng như canh gác vùng đất thần thánh không thể xâm phạm, khi nhìn thấy Cố Thanh Hoài, cậu em trai trang bị đầy đủ vũ khí, đội mũ sắt rõ ràng là giết mình, sau đó giờ tay chào theo kiểu chào quân đội tiêu chuẩn.

Cố Thanh Hoài giờ tay phải lên thái dương, chào lại cậu ta.

Anh không mặc quân phục, chỉ mặc áo sơ mi trắng và quần đen đơn giản nhất, dáng người cao gầy, bờ vai và lưng thẳng, nhưng kiểu chào quân đội dứt khoát vừa rồi lại khiến trái tim Chung Ý loạn nhịp.

Cánh cửa doanh trại kết nối quá khứ và hiện tại của anh, khi bước qua cánh cửa đó, con người anh đã hoàn toàn khác.

Có vẻ như Cố Thanh Hoài, đội trưởng đội SWAT đột kích chống khủng bố đã quay trở lại thành Cố Thanh Hoài, một thành viên của đội cảnh sát vũ trang đặc biệt.

Chung Ý không khỏi tò mò: "Sao anh lại đưa em đến đây?"

Cố Thanh Hoài tùy tiện trả lời: "Không phải em nói không có cảm hứng à?"

Một buổi lễ xuất ngũ đặc biệt đang được tổ chức trên sân tập của doanh trại.

Đối diện với người hướng dẫn là những chú chó nghiệp vụ được vinh dự xuất ngũ trong năm nay, chúng được huấn luyện để phát hiện m@ túy, xử lý chất nổ, trinh sát và cứu trợ động đất. Chúng từng xông lên tuyến đầu cùng với các sĩ quan cảnh sát vũ trang, giờ đây trên người chúng là những vết sẹo tượng trưng cho công lao to lớn ấy.

Một nhóm cảnh sát vũ trang ra lệnh cúi chào, dùng nghi lễ cao nhất của một người lính để từ biệt những người đồng đội đã theo họ vào sinh ra tử.

Buổi lễ kết thúc, một anh cảnh sát vũ trang mỉm cười và nói với một trong những chú chó nghiệp vụ: "Quy Lai, xem ai ở đây kìa?"

Chung Ý ngược mắt lên, ổ cứng di động mà Cố Thanh Hoài đưa cho cô đã ghi lại từng chi tiết về anh và Quy Lai, vậy nên hôm nay Cố Thanh Hoài đến đón nó xuất ngũ sao?

Quy Lai là chú chó nào vậy?

Trong lúc cô tò mò ngó nghiêng, Cố Thanh Hoài tùy ý kéo cô về phía sau, giữ khoảng cách tuyệt đối an toàn. Cho dù chó có vồ lấy, anh cũng sẽ đứng trước mặt cô.

Chú chó Côn Minh Trung Quốc vinh dự xuất ngũ dường như cảm nhận được điều gì đó, nó quay đầu lại nhìn thấy chủ nhân cũ của mình, rõ ràng là choáng váng trong vài giây.

Cố Thanh Hoài trầm giọng gọi: "Quy Lai."

Lúc này Quy Lai mới tỉnh táo trở lại, mới tin rằng người từng rời bỏ nó ba năm trước đã thực sự trở lại.

Ống kính máy ảnh của Chung Ý đã ghi lại hình ảnh này, chú chó oai phong lao về phía Cố Thanh Hoài với đôi mắt đắm lệ.

Cố Thanh Hoài nghiêng người, dang rộng vòng tay đón Quy Lai.

Khoảnh khắc nó chạy về phía anh, anh dường như nhìn thấy con chó Côn Minh đầy sẹo hô biến trở lại thành một chú chó con làm nũng và chơi xấu anh bằng bất cứ giá nào.

Nó không bị thương do truy bắt tội phạm m@ túy, cũng không bị thương do bom để lại vết sẹo không bao giờ lành, nó khỏe mạnh và năng động, rất miễn cưỡng trong quá trình tập

luyện rồi lại vui vẻ khi tan làm. Mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ, nó đều lao về phía trước.

Ngay sau đó, chú chó Côn Minh với chiến công vĩ đại đã nhảy vào vòng tay anh.

Lần đầu tiên Cố Thanh Hoài gặp Quy Lai là năm thứ nhất vào doanh trại, cả người và chó đều là tân binh.

Chú chó Côn Minh này có thể trạng yếu ớt, mỗi ngày đều có nguy cơ bị đào thải, không ngờ nó và anh rất hợp nhau.

Khi anh mang đồ nặng đi năm cây số, nó sẽ chạy tới chạy lui theo anh.

Khi anh không thể kiên trì chống đẩy, nó sẽ trèo lên lưng anh và chơi đùa, bộ dạng rất đáng ghét.

Khi anh được trang bị đầy đủ vũ khí ôm súng và đứng canh gác, đôi khi nó sẽ nhấc ống quần của anh lên, đôi khi trèo lên xuống đôi bốt quân đội của anh, nhìn cũng dễ thương.

Ba năm trước khi anh xuất ngũ, nó vẫn còn là một thanh niên trai tráng, là một chú chó có công lao oai phong lẫm liệt. Bây giờ gặp lại, nó đã già đi, có lẽ còn lớn hơn cả tuổi của anh.

Cố Thanh Hoài bị chú chó hơi đẩy ra sau, anh nhìn thấy nước mắt trong mắt nó, cười nói: "Không phải chứ, mà khóc à?"

Anh dứt khoát ngồi xuống sân tập, dùng những ngón tay vừa trắng vừa thon dài vuốt lông cho chú chó, để nó làm xù chiếc áo sơ mi trắng của mình rồi mỉm cười nói: "Tao nói được làm được, hôm nay tao sẽ đón mày về. "

Hôm nay tao sẽ đón mày về.

Một câu nói có thể dễ dàng khiến Chung Ý cảm thấy ấm áp.

Cô khẽ hỏi anh: "Quy Lai, tại sao lại gọi là Quy Lai?"

Cố Thanh Hoài: "Bởi vì anh em tốt của nó tên là Bình An."

Gắn lại có nghĩa là trở về an toàn. Bốn chữ giản dị này tượng trưng cho những lời chúc tốt đẹp nhất trong lòng những con người bảo vệ quê hương, đất nước.

Chung Ý: "Bình An đã xuất ngũ rồi à?"

Cố Thanh Hoài: "Hy sinh an toàn."

Nhiệm vụ cuối cùng của Bình An là theo chân họ trong cuộc chiến chống m@ túy. Trong mùa mưa nóng bức, thường xuyên có bão, những kẻ buôn bán m@ túy buộc họ phải lui vào sâu trong rừng, ẩn nấp trong bùn và không ngủ hơn 70 giờ đồng hồ, chờ đợi thời điểm những kẻ buôn bán m@ túy xuất hiện.

Bình An là chú chó phát hiện ra kẻ buôn m@ túy đầu tiên, chú chó chặn cừu Đức trưởng thành được huấn luyện bài bản này đã nhảy từ trên tường cao lao tới phía trước, vô lấy kẻ buôn m@ túy rồi cắn hấn không buông, sau đó kẻ buôn m@ túy nhặt kia một hòn đá và đập mạnh vào đầu nó.

Khi đội chống m@ túy đến nơi thì Bình An đã chảy đầy máu, chân tay cứng đờ và không thở được.

Cố Thanh Hoài nói: "Quy Lai thuộc loại may mắn, bình thường chó nghiệp vụ còn chưa tới tuổi xuất ngũ đã bị thương, tàn tật, hoặc chết."

Chung Ý cảm thấy buồn sau khi nghe điều này.

Chủ đề của bộ phim tài liệu thứ hai là "Kề vai chiến đấu".

Sát cánh cùng họ chiến đấu, ngoài những anh em đã cùng nhau trải qua sinh tử còn có những chú chó nghiệp vụ và những

chú chó cảnh sát vô danh này. Chúng nó có nhiệm vụ cứu trợ khu vực động đất, chống m@ túy và giải cứu con tin, chúng nó cùng xông về phía trước với đội chống m@ túy nhưng không được mọi người biết đến.

Kỳ hai của bộ phim tài liệu cũng có thể bắt đầu với những chú chó nghiệp vụ.

Đồng đội của Cố Thanh Hoài không còn kiểm chế được nữa, họ vây quanh anh, mấy người lính trẻ từng là lính dưới quyền của Cố Thanh Hoài quay đầu lại, hai mắt đỏ hoe.

Người có đủ dũng khí bị đồng đội đẩy tới trước mặt Cố Thanh Hoài, cười thật tươi với Chung Ý, hỏi câu hỏi mà mọi người quan tâm nhất: "Đội trưởng, đây là ai thế ạ?"

Chung Ý bất thành thành bắt gặp vô số cặp mắt đang nhìn về phía mình.

"Đội SWAT đang quay phim tài liệu, đây là đạo diễn Chung." Người lên tiếng là Dương Thần, người mà cô đã gặp khi Cố Thanh Hoài đang khâu vết thương trong bệnh viện.

Các binh lính lần lượt chào Chung Ý. Chung Ý chợt cảm thấy hơi mất tự nhiên, Cố Thanh Hoài cười nhìn cô: "Đạo diễn Chung hay ngại, các cậu chào đủ rồi đó."

Dương Thần cười vui vẻ, nhe răng trắng to: "Đội trưởng, khi anh xuất ngũ chúng tôi không thể tiễn anh được. Hôm nay thầy Nhậm báo tin từ sớm, nói tối nay sẽ bù lại cho anh."

Cố Thanh Hoài đồng ý, Quy Lai cũng vào góp vui. Chú chó lớn trông khá giống sói, có vẻ như nó muốn nhìn thấy cô gái được đội trưởng Cố mang về. Quy Lai muốn nhảy lên người Chung Ý, nhưng ánh mắt và đôi tay nhanh nhẹn của Cố Thanh Hoài đã cản nó lại.

Chung Ý vẫn còn đang bất ngờ, Cố Thanh Hoài đưa mắt nhìn cô như đang an ủi một đứa trẻ. Sau đó, anh cúi đầu nói với Quy Lai: "Giỏi lắm rồi phải không, dám bắt nạt cả người tao dẫn đến à?"

-

Bữa tối được sắp xếp tại căng tin doanh trại.

Xung quanh Cố Thanh Hoài là cấp trên, đồng chí và cấp dưới của anh. Vì Cố Thanh Hoài được mọi người yêu quý nên cô đi theo anh cũng nhận được ưu ái.

Một lúc sau, mọi người đều đến hết, mặc dù Chung Ý không đọc được quân hàm, nhưng người lớn tuổi cao gầy và được mọi người kính trọng rõ ràng chính là lãnh đạo cấp trên.

Cố Thanh Hoài đứng lên: "Thầy ạ."

"Thằng nhãi này!" Ông cụ nắm chặt tay anh, lúc này Chung Ý mới phát hiện ông không có tay phải.

Những lời Cố Thanh Hoài nói với cô ngày hôm đó dường như vẫn còn đọng lại trong tai---

"Quân đội rất khó đào tạo được người gỡ bom chính. Nhiều đàn anh của anh hoặc bị đứt tay, hoặc bị đứt chân, hoặc cơ thể bị cháy đen hoàn toàn..."

Một chuyên gia gỡ bom bị mất tay phải vẫn bảo vệ tiền tuyến là cảm giác thế nào?

"Coi như có tiến bộ." Ông cụ liếc nhìn Chung Ý, không còn vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, mỉm cười hỏi: "Đây là bạn gái của cậu à?"

Ông cụ là chuyên gia gỡ bom, ngay cả khi cười cũng tràn đầy khí thế, nhìn mọi người bằng ánh mắt thực sự hung ác. Nếu cô và Cố Thanh Hoài không chia tay, bây giờ cô đúng là bạn gái của Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài giới thiệu với thầy: "Đạo diễn phim tài liệu, Chung Ý."

Chung Ý, ông cụ nghĩ đến cái tên trong đầu, vẫn nhớ rằng chàng trai này đã nộp báo cáo kết hôn ba năm trước khi xuất ngũ, tên của người phụ nữ không phải là Chung Ý sao?

Cố Thanh Hoài giới thiệu với Chung Ý: "Thầy của anh, Nhậm Trung Hoa, cũng là chiến hữu của cha anh."

Cha Cố Thanh Hoài là liệt sĩ, anh cũng không nhắc tới chuyện của cha, cô cũng không hỏi, không muốn động đến nỗi buồn của anh.

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Cố Thanh Hoài chủ động nhắc đến hai chữ "cha anh".

Chung Ý thoải mái chào lãnh đạo cũ của Cố Thanh Hoài: "Chào thầy Nhậm."

Ở đây có lãnh đạo, đồng chí, thậm chí cả cấp dưới của Cố Thanh Hoài, những người không biết từ đâu nhận được tin tức, làm nhiệm vụ xong còn chưa thay quần áo, người còn lấm bùn đã nóng lòng muốn nhìn anh.

Thầy Nhậm nói: "Mọi người đừng đứng nữa. Hôm đội trưởng Cố xuất ngũ, chúng ta không đưa tiễn được. Hôm nay chúng ta bù lại."

Chung Ý càng ngày càng cảm thấy khó hiểu.

Khi Cố Thanh Hoài xuất ngũ, tại sao không có đồng đội nào tiễn?

Và tại sao anh lại cưỡi bộ quân phục đó?

Không ai uống rượu, lấy trà thay rượu.

Thầy Nhậm: "Lần đầu tiên tôi gặp cậu là lúc mấy tuổi nhỉ?"

Cố Thanh Hoài: "Bảy tuổi ạ."

Làm sao mà từ một đứa trẻ bé tí như vậy lại trở thành một người lớn cần phải ngược đầu lên nói chuyện?

Nhậm Trung Hoa còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Cố Thanh Hoài, cậu bé bảy tuổi bị các bạn cùng lớp cười nhạo không có cha, trốn ở trước bia mộ của cha mình, cắn môi không khóc, nói: "Con muốn học gỡ bom."

— Con muốn học cách gỡ bom, gỡ tất cả bom trên núi.

— Lớn lên hãy đến tìm chú, Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Đặc biệt, Nhậm Trung Hoa.

Không ngờ hơn mười năm sau, khi ông đến đội tân binh tuyển chọn người kế thừa "y bát" [*] của mình, một tân binh không biết trời cao đất dày đã đứng dậy nói: "Báo cáo! Cố Thanh Hoài xin gia nhập đội chống khủng bố!"

[*] Khi Thiên tông hưng khởi tại Trung Hoa, y và bát được xem là những biểu tượng thiêng liêng của chánh pháp và là vật truyền thừa tối quan trọng trong thiền môn. Ở đây ý của thầy Nhậm có thể hiểu là tìm học trò kế thừa những gì ông để lại.

Ông gần như nhận ra anh ngay lập tức vì khuôn mặt của anh quá giống với người đồng đội quá cố của mình.

Lúc đó, phản ứng đầu tiên của ông là---

Lão Cố, con trai cậu đến gặp tôi, tôi có nên dạy nó hay không?

Ông thức suốt đêm, vào sáng sớm hôm sau quyết định từ chối.

Lời hứa khi còn trẻ là vì sự hy sinh của đồng đội, vì hành động theo cảm tính. Việc từ chối là vì không muốn con trai của đồng đội nối bước theo họ nữa.

Cố Thanh Hoài: "Chú đã hứa rồi."

Nhậm Trung Hoa: "Đúng, nhưng bây giờ không tính nữa, cháu ở đâu thì về đó đi."

Nhưng khuôn mặt của thằng nhãi đó rất ngông cuồng, đồng phục cũng không kìm được sự nổi loạn: "Phải làm sao thì chú mới chịu dạy cháu?"

Cố Thanh Hoài đã cố chấp, Nhậm Trung Hoa lại càng cố chấp hơn.

Ông đến lớp dạy nấu ăn xin một bát gạo và một bát đậu nành, trộn chúng lại với nhau rồi đưa cho anh: "Cậu phải chạy năm cây số trong bộ đồ EOD mà không được nghỉ ngơi. Sau đó trong vòng một giờ, phải lựa gạo trong bát đậu nành để riêng ra. Nếu cậu làm được, tôi sẽ dạy cậu."

Bộ đồ EOD nặng 35kg để một người bình thường đi bộ đã khó, ngay cả khi họ trải qua tập luyện có thể chạy trong 5km, chạy xong cũng gần như kiệt sức.

Trong tình trạng chân tay run rẩy, dùng nhíp gắp gạo trong bát đậu nành là một việc gần như bất khả thi.

Vì vậy, mỗi ngày trước bình minh đều có một tên điên chạy trong doanh trại mặc bộ đồ EOD và đội mũ bảo hiểm EOD.

Sau này, thằng nhãi đó trưởng thành, ông tận tay dạy anh cách gỡ bom. Tất cả những kiến thức mà ông đã học được trong suốt cuộc đời đều được truyền lại cho anh, cùng với những nghiên cứu còn dang dở của ông.

Ba năm sau, ông lại chờ được đơn xin xuất ngũ.

--- Không còn cách nào khác à?

--- Hết cách rồi thầy ạ.

Trong lực lượng cảnh sát vũ trang đặc biệt, thương tích là chuyện bình thường, được sống là một huân chương. Cố Thanh Hoài bị phục kích trong một nhiệm vụ bắt m@ túy và bị bom nổ tung cũng không cau mày, thế nhưng lúc này đôi mắt anh lại đỏ hoe.

Thầy Nhậm: "Đã hai mươi năm rồi, chúng ta đã già, các cậu cũng đã trưởng thành."

Cố Thanh Hoài gật đầu: "Thầy có thể phục vụ đất nước thêm ba mươi năm nữa."

Thầy Nhậm giơ bàn tay bị bom thổi bay lên: "Chỉ bằng cái này à?"

Cố Thanh Hoài cười khổ lắc đầu.

Thầy Nhậm đứng lên nói: "Ba năm trước, đội trưởng Cố chuyển ngành, chúng ta không có ai đưa tiền được. Hôm nay, Quy Lai xuất ngũ, chúng ta sẽ cùng tiền bọn họ."

Chuyên gia phá bom tóc hoa râm nhìn học trò mà mình đã bồi dưỡng: "Bây giờ Đội trưởng Cố đã cõng quân phục, mặc đồng phục cảnh sát để tiếp tục phục vụ tổ quốc. Chỉ mong Đội trưởng Cố sẽ trở về an toàn sau mỗi nhiệm vụ! "

Thay rượu bằng trà, ông cụ uống hết trong một ngụm.

Cố Thanh Hoài ngồi ở dưới bóng đèn, nụ cười rất nhẹ.

Vào ngày anh chuyển ngành, đồ ăn thức uống đã bày sẵn trên bàn, nhưng anh lại nhận được một cuộc gọi bất ngờ từ Cục Công an Thành phố---

"Chúng tôi đang bắt giữ một băng nhóm buôn bán m@ túy có vũ trang. Những kẻ buôn bán m@ túy đe dọa sẽ cho nổ tung toàn bộ tòa nhà dân cư. Chúng tôi đang yêu cầu chuyên gia gỡ bom đến hỗ trợ!"

Cũng giống như một chú chó cảnh sát đã nghỉ hưu, nghe hiệu lệnh vẫn theo thói quen muốn thực hiện nhiệm vụ, lúc đó anh còn chưa cởi quân phục ra, hỏi: "Thầy, em đi được không?"

Nhậm Trung Hoa im lặng một lúc lâu, nghiêm nghị không chút thương xót nói: "Không được, cậu đã không còn là người của chúng tôi nữa."

Người thầy, đồng đội và cấp dưới của anh đều xếp hàng chạy về phía chiếc xe quân sự với đầy đủ súng và đạn.

Một bàn đồ ăn và một bàn rượu được chuẩn bị cho anh như lời từ biệt nhưng không hề có ai đụng vào, chiếc xe quân sự đã lao ra khỏi doanh trại.

Một mình anh cởi bỏ những bông hoa ở cổ áo và những chiếc dây đeo vai trên bộ quân phục của mình.

Những ngôi sao trên quân hàm từng bị vô số bàn tay với tử thần lấy được đã không còn liên quan gì đến anh nữa.

Anh thu dọn hành lý, lên xe và nổ máy.

Qua gương chiếu hậu, Quy Lai không biết làm sao đã chạy ra khỏi doanh trại và đuổi theo xe của anh.

Anh ra lệnh cuối cùng cho nó: “Ngồi xuống!”

Con chó gỡ bom đã theo anh vào sinh ra tử chỉ ngồi đó, nước mắt lưng tròng...

Trong nhiệm vụ đó, Nhậm Trung Hoa đã bị mất cánh tay phải.

Nếu không nộp đơn chuyển công tác thì người khuyết tật đáng lẽ là anh.

...

Giờ phút này chỉ có anh là không mặc quân phục, nghe bọn họ kể lại những chuyện cũ vào sinh ra tử, cảm giác như đã trải qua cả một đời người.

Cố Thanh Hoài hơi cup mắt, ánh mắt của anh rơi vào trên người Chung Ý, cô chăm chú lắng nghe đồng đội của anh, đồng tử trong trẻo.

Trước đây cô luôn nói không biết anh ở trong quân đội như thế nào, anh luôn muốn đưa cô đi một lần, hiện tại anh đã làm được điều mà anh luôn mong muốn, nhưng không ngờ nó lại diễn ra khi anh đã cởi quân phục.

Nếu làm sớm hơn thì tốt rồi.

Từ trong câu chuyện của đồng đội Cố Thanh Hoài, Chung Ý biết được một Cố Thanh Hoài mà cô chưa bao giờ nhìn thấy và sẽ không bao giờ gặp lại.

Họ nói Cố Thanh Hoài là một người đã đạt được nhiều thành công lớn trong nhiệm vụ, trong nghề này mà không mất mát gì,

là một chiến binh sắc bén nhất trong đội.

Họ nói đừng tưởng Cố Thanh Hoài trắng trẻo sạch sẽ như công tử bột, trong tuần lễ ma quỷ không có nhu yếu phẩm nên phải ăn bọ cạp, thần lằn, rắn... dù có ghê đến đâu cũng phải ăn để sống sót.

Họ kể rằng trong các cuộc huấn luyện trên cao nguyên, có khi thời tiết xuống tới mức âm cả chục độ, phần trên cơ thể để trần, theo lệnh họ phải nằm xuống tuyết và bị ném xuống nước với hai tay bị trói sau lưng, nếu không cởi được dây thì sẽ chết.

Họ kể rằng khi họ đang làm nhiệm vụ canh gác và gặp phải một bầy sói, tâm lý của Cố Thanh Hoài thực sự rất bi3n thái, anh ẩn nấp trong bụi cỏ với một chiếc lưỡi lê trên tay, sẵn sàng chiến đấu đến chết với bầy sói ấy...

Chung Ý nhìn Cố Thanh Hoài đang yên lặng nghe, hơi cup mắt xuống.

Nỗi buồn khó tả và quá khứ không bao giờ có thể quay trở lại khiến cô không nỡ nhìn lại nó, dù chỉ một lần.

Cuối cùng, Cố Thanh Hoài nói: "Muộn rồi, mọi người đi chuẩn bị đi."

Giọng điệu của anh vẫn rất bình thường, nhưng Chung Ý cảm thấy anh không nỡ, không nỡ chia tay với đội cảnh sát vũ trang đặc biệt của anh, không nỡ chia tay với trang phục văn hỏ, không nỡ chia tay với những người anh em đã cùng trải qua sinh tử.

Cô chưa bao giờ hỏi Cố Thanh Hoài tại sao anh lại xuất ngũ.

Vì sao một chuyên gia phá bom có tương lai đầy triển vọng lại cởi bỏ quân phục? Vì sao mọi người xung quanh đều giữ bí mật? Cố Thanh Hoài không nói cho cô biết nên cô cũng không hỏi.

Trước khi rời đi, Cố Thanh Hoài dẫn Quy Lai đến ngọn núi phía sau doanh trại.

Trên tấm bia đá có viết: [Phần mộ chó nghiệp vụ Bình An.]

Đã đến lúc phải rời đi.

Cho dù không đi thì cũng không thể quay lại.

Cố Thanh Hoài quay người lại, ánh trăng soi rõ tấm lưng thẳng tắp của anh.

Nhưng không hiểu vì sao, Chung Ý lại cảm thấy muốn bật khóc.

"Cố Thanh Hoài!"

Cố Thanh Hoài quay người lại.

Vào lúc đó, Chung Ý dường như đã nhìn thấy anh vào ngày anh xuất ngũ.

Đồng phục quân đội của anh không còn có cổ áo hay cầu vai nữa.

Không có ai tiễn anh nên anh một mình thu dọn hành lý và nhìn lại lần cuối.

Vào thời điểm này.

Nhậm Trung Hoa với mái tóc hoa râm trên thái dương đứng ở cổng trại, dáng người cao như cây dương, mọi người đều nghe lệnh của ông.

"Nghỉ---"

"Ng nghiêm---"

Một nhóm cảnh sát vũ trang xếp hàng, mặc quân phục thẳng tắp, nhìn về phía Cố Thanh Hoài.

Chia tay Quy Lai, đồng chí của họ.

Chia tay đội trưởng, người đã từng sống chết cùng nhau của họ.

Dưới màn đêm, mệnh lệnh đó chấn động trời đất.

Phía trên khu trại mà anh từng canh gác, có một tiếng vang dài---

"Chào, nghiêm!"

Tác giả có lời muốn nói:

1. Bộ đội xuất ngũ ra lệnh cho chó nghiệp vụ, chú chó ở yên tại chỗ, dựa theo thực tế.

2. Binh lính được huấn luyện ăn bọ cạp, rắn, rắn, chạm trán với sói và đối đầu với sói, dựa trên thực tế.

Chương 23

DTV-EBOOK

Gió buổi tối mát mẻ, bầu trời đầy sao.

Tay phải của Cố Thanh Hoài đặt trên vô lăng, khuỷu tay trái chống lên cửa kính xe, gương mặt anh ẩn trong bóng tối, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng như sương tuyết.

Đường về rất dài, khu doanh trại dần dần mờ đi trong gương chiếu hậu cho đến khi không còn nhìn thấy được nữa.

Chung Ý không khỏi nghĩ đến việc năm đó anh xuất ngũ một mình, trong khi tất cả những người đồng đội cũ của anh đều đi làm nhiệm vụ, chỉ có Quy Lai đi tiễn anh.

Nếu lúc đó cô không đề cập đến việc chia tay, liệu cô có thể ở lại bên anh không?

Mở rộng vòng tay với anh khi không có ai xung quanh anh.

Nói với anh, Cố Thanh Hoài, anh còn có em, mừng anh trở về.

Nhưng sự thật thì cô chính là người đã làm tổn thương anh.

Vào thời điểm xuất ngũ, khi chỉ còn một bước nữa là đến đỉnh cao sự nghiệp, lý tưởng thất bại một cách bi thảm, quay lưng rời đi không chút do dự.

Nhưng cô không biết gì cả, điều này khiến Chung Ý có cảm giác như hàng ngàn mũi tên xuyên qua trái tim, nhưng chỉ có vậy thôi.

Chung Ý nhẹ nhàng hỏi: "Anh có dự định gì với Quy Lai không?"

Cố Thanh Hoài đáp: "Một đồng nghiệp sau khi về giải ngũ đã mở trang trại chó, anh đã nhờ anh ấy chăm sóc giúp rồi."

Chung Ý kinh ngạc: "Không để ở nhà nuôi à?"

Vẻ mặt Cố Thanh Hoài bình tĩnh, không chút cảm xúc đáp lại.

Chung Ý quay lại nhìn chú chó.

Tuổi cao chí càng cao, chí ở hàng ngàn dặm.

Chú chó kỳ cựu này đã trải qua sinh tử trong quân đội, âm thầm canh gác một bên, lúc này lại lặng lẽ nằm ở hàng ghế sau trong tư thế tiêu chuẩn của quân đội.

Nhưng lúc này, đôi mắt đó không hề hung dữ mà rất dịu dàng.

Cùng rời khỏi quân đội, Quy Lai và Cố Thanh Hoài đồng bệnh tương lân.

Giá như cô đến sớm hơn.

Cố Thanh Hoài vẫn là chiến sĩ cảnh sát vũ trang đầy nhiệt huyết, mặc đồ ngủ trang vẫn hở, đeo súng bên hông, thần căn giết giết, phật căn giết phật.

Quy Lai vẫn là một chú chó đầy chiến công và không đau ốm, thực hiện những chiến công oanh liệt và oai hùng trong các cuộc truy bắt trong rừng và các hoạt động chống khủng bố.

Trong "Tuần lễ ma quỷ", họ ăn thần lằn, uống máu rắn, chiến đấu chống lại sói và đối mặt với súng đạn.

Giờ đây, sau khi cởi bỏ bộ quân phục và rời khỏi doanh trại quân đội, cả phần đời sau này không bao giờ có thể lấy lại khoảng thời gian thể sống chết kia nữa.

Ban đầu Chung Ý rất sợ chó, nhưng Quy Lai là đồng đội của Cố Thanh Hoài. Khi phục vụ đất nước, nó đã vô số lần tham gia cứu hộ động đất, chống mìn và xử lý bom mìn, cùng với Cố Thanh Hoài âm thầm bảo vệ sự bình yên nơi đây.

Cô nhin không được: "Chúng ta để ở nhà nuôi đi, khi anh bận em có thể chăm sóc thay."

Cố Thanh Hoài nhàn nhạt nhìn cô: "Em không sợ chó à?"

Anh luôn quan tâm đến cảm xúc của cô, như thế nó đã trở thành một thói quen đã hình thành qua nhiều năm không thể thay đổi chỉ trong một đêm.

Nếu không phải cô vì quay phim tài liệu mà đến sống ở nhà Cố Thanh Hoài, anh đã có thể đưa Quy Lai về nhà chăm sóc.

Có Quy Lai bên cạnh, liệu nỗi buồn, sự tiếc nuối và sự miễn cưỡng khi rời quân đội của anh có dần được chữa khỏi?

Cô muốn làm anh vui nên đề nghị với anh: "Để ở nhà nuôi nhé? Nó chắc chắn rất nhớ anh lắm."

Giọng điệu của Chung Ý nghiêm túc, giọng nói nhẹ nhàng, câu "Nó chắc chắn rất nhớ anh lắm" lại càng chân thành hơn.

Giống như là không nói về chú chó.

Đến đèn đỏ, Cố Thanh Hoài quay người lại, Quy Lai ngay lập tức nhảy xuống ghế, thò đầu vào giữa hai người.

Chung Ý theo phản xạ co rúm lại, Cố Thanh Hoài cười nhìn cô: "Sợ như vậy mà còn bảo anh mang nó về nuôi?"

Chú chó Côn Minh uy nghiêm trông giống như một con sói đơn độc dưới ánh trăng trắng lạnh lẽo.

Rõ ràng là bị dọa sợ nhưng Chung Ý vẫn kiên trì, giọng nói run run: "Anh có bao giờ nghĩ rằng nếu đưa nó vào trang trại chó sẽ chẳng khác nào bỏ rơi nó lần thứ hai không?"

Cố Thanh Hoài xoa xoa đầu Quy Lai, trầm mặc hồi lâu mới nhẹ giọng nói: "Anh sẽ đến thăm nó."

-

Khi họ về đến nhà thì đã mười một giờ đêm.

Trong ấn tượng của Chung Ý, chú chó quân đội lẽ ra phải uy nghiêm và cực kỳ hung dữ, nhưng hóa ra lại rất hiền lành.

Cố Thanh Hoài đi đâu nó cũng đi theo như sợ bị anh bỏ lại phía sau, cực kỳ ngoan ngoãn.

Cố Thanh Hoài từ phòng chứa đồ mang ra mấy thùng bìa cứng cực lớn, đặt ở ban công.

Bên trong thùng bìa cứng là một chuồng chó đơn giản cần được lắp ráp lại, anh lấy từng thứ bên trong ra và đặt từng cái một xuống đất.

Chàng cảnh sát trẻ thay một chiếc áo thun trắng đơn giản và quần thể thao màu đen, thản nhiên ngồi trên ban công, dang rộng đôi chân dài.

Khi anh đang đọc hướng dẫn, Quy Lai vẫn ở bên cạnh trong tư thế nằm tiêu chuẩn, nó vẫy đuôi qua lại, chứng tỏ nó thực sự rất vui.

Cố Thanh Hoài vốn dĩ không muốn cho đi, sợ dĩ anh phải cho đi cũng là vì cô.

Anh cúi đầu lắp ráp các bộ phận, hàng mi dày và dài rũ xuống đầy chăm chú.

Chung Ý bước đến gần anh, cái nhìn mà Quy Lai dành cho cô ngay lập tức khiến cô nổi da gà.

Cô thì thầm: "Đừng cho nó đi, em có thể ở khách sạn."

Ngón tay Cố Thanh Hoài thon dài trắng nõn cầm kim cùng bằng gỗ, nghe vậy thì dừng lại.

Anh nhướn mi lên thì thấy Chung Ý đang mặc một bộ quần áo thể thao ngắn tay rộng rãi, mái tóc dài được buộc lỏng, mềm mại đến mức không có góc cạnh trong ánh sáng ảm áp.

Cố Thanh Hoài không nói gì, Chung Ý lại dịu dàng bổ sung: "Đối với đạo diễn phim tài liệu và nhân vật chính không quen biết, việc ăn cùng ở cùng để nâng cao hiểu biết quả thực là cần thiết, nhưng mà chúng ta... không cần, đúng không?"

Cố Thanh Hoài siết chặt chiếc ốc vít cuối cùng, hình thành một cái cũi vô cùng sang trọng.

Chuồng chó cao hơn Cố Thanh Hoài khi ngồi, được làm bằng gỗ, bên trong có mái, cửa ra vào và cửa sổ, thậm chí còn có sàn nhà.

Cố Thanh Hoài xoa xoa đầu Quy Lai: "Vào thử xem."

Con chó được huấn luyện tốt nên rất ngoan ngoãn, nghiêng mình chui vào chui ra nhiều lần.

Cuối cùng nó quay lại chỗ Cố Thanh Hoài, cái đuôi quét qua lại trên mặt đất, chuyển sự chú ý về phía Chung Ý.

Chung Ý không kịp chuẩn bị, thân thể bất giác lùi về sau ngã xuống đất.

Lúc con chó còn muốn tới gần cô, Cố Thanh Hoài ngăn cản: "Quy Lai."

Quy Lai "hoo hoo" hai tiếng rồi quay lại bên cạnh anh, yên lặng nhìn cô.

Chung Ý không hiểu, đột nhiên có chút bất lực và đau đớn.

Có phải vừa rồi Quy Lai đang cố gắng thể hiện sự ưu ái với cô không?

Nhưng lại đối lấy một phản ứng e sợ của cô?

Cố Thanh Hoài thu thập những vật liệu còn sót lại trên sàn, anh đưa tay cho cô, ý định kéo cô đứng dậy.

Bàn tay có các khớp rõ ràng và những đường gân nổi rõ ở mặt sau, toát lên vẻ đẹp nghiêm nghị khi bắn súng hoặc gỡ bom.

Đã vô số lần những ngón tay của họ đan vào nhau, vô số lần cô đã nép vào vòng tay anh, so sánh kích thước bàn tay của mình với anh.

Khi nghịch tay anh, cô sẽ thật lòng cảm thán: "Cố Thanh Hoài, ngón tay thon dài của anh đẹp thật đó."

Nhưng bây giờ, nhìn bàn tay của anh ở trước mặt, cô chỉ dám nắm lấy cổ tay anh để đỡ cô đứng dậy.

Lòng bàn tay cô tiếp xúc với da xương cổ tay của anh, nhiệt độ cơ thể không có rào cản, dòng điện xẹt qua đốt cháy lòng bàn tay cô.

Nhịp tim đột nhiên tăng lên, Chung Ý đưa hai tay ra sau lưng, nhẹ nhàng nắm chặt thành nắm đấm.

Cố Thanh Hoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh như cũ, trên mặt không có ý mỉa mai, cũng không có ý cười, không cách nào nắm bắt được cảm xúc của anh.

"Anh bận công việc, không có thời gian. Trang trại chó có nhân viên chuyên nghiệp chăm sóc."

"Hơn nữa..." Anh cup mắt xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu của Quy Lai: "Trang trại chó cách văn phòng Cục không xa, anh có thể đến thăm nó mỗi ngày."

Chung Ý: "Nhưng..."

Khóe môi Cố Thanh Hoài cong lên: "Đừng suy nghĩ nhiều, đi ngủ sớm đi."

Từ doanh trại trở về, anh luôn trông lạnh lùng và thờ ơ.

Ánh mắt lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng, dù khóe miệng nhếch lên cũng không có nụ cười.

Chung Ý trở về phòng, chuyển hết hình ảnh chụp hôm nay vào máy tính.

Mở đầu video, Quy Lai xuất ngũ với vẻ uy nghiêm, đối diện với anh là một nhóm cảnh sát vũ trang đang cúi chào.

Lúc này, trong tai nghe truyền đến giọng nói của Cố Thanh Hoài: "Quy Lai."

Quy Lai giống như không dám tin, nó đứng ngây ra tại chỗ, ngay sau đó nó tăng tốc lao tới bên cạnh Cố Thanh Hoài.

Màn hình tạm dừng và phóng to.

Vào lúc đó, có những giọt nước mắt trong mắt chú chó già.

Cố Thanh Hoài hơi nghiêng người, hai tay đặt trên đầu gối.

Đôi mắt của người cảnh sát trẻ cong lên, khóe miệng cong lên rất đẹp.

Đã rất lâu rồi cô không thấy anh cười từ tận đáy lòng như thế này.

Lúc đó, cô chợt nhớ đến cảnh tượng trên ban công tối nay.

Khi Quy Lai muốn thân thiết với cô hơn nhưng vì cô sợ hãi tránh xa nên nó chỉ lặng lẽ nhìn cô bằng đôi mắt tổn thương.

Chung Ý đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ và bước ra ban công.

Quy Lai nghe thấy có âm thanh, nó dè dặt thận trọng đến gần cô, ngoan ngoãn nhìn cô bằng đôi mắt ướt át.

Nó đã chứng kiến những năm tháng tràn đầy năng lượng nhất của Cố Thanh Hoài,, nó còn là đồng chí duy nhất tiễn đưa anh.

Một người một chó, im lặng nhìn nhau.

"Tao..." Chung Ý mím môi.

Cô nghĩ, đây là chú chó quân đội, cũng là loại thông minh nhất trong các loài chó.

Vì nó có thể gỡ bom, giải cứu con tin và bay qua hàng rào rọc lửa nên nó có thể hiểu được lời nói của cô, phải không?

Cho dù không hiểu thì cũng có thể cảm nhận được một chút nhỉ?

"Tao không ghét mày, tao chỉ hơi sợ chó."

"Khi còn nhỏ tao đã bị chó đuổi và cắn."

Để chứng minh mình không nói dối, Chung Ý chỉ vào vết sẹo để lại trên đầu gối và chân cho Quy Lai xem: "Đây, đây và đây, lúc đó tao đã bị cắn ở mấy chỗ này."

Quy Lai cũng kêu lên hai tiếng xem như cho cô thể diện.

Chung Ý khẽ nói: "Cho nên khi mày đến gần, tao mới sợ, vô thức phải trốn đi."

Quy Lai nằm rạp trên mặt đất, lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt đó khiến người ta mềm lòng.

Nếu quy đổi tuổi chó sang tuổi của con người thì bây giờ nó đã già rồi.

Nó phục vụ đất nước này khi còn trẻ nhất và khỏe mạnh nhất, nó thực sự rất tuyệt vời.

"Tao và mày sẽ sống hòa thuận, tao sẽ không để anh ấy đưa mày đi, được chứ?"

Cô trịnh trọng hứa với vẻ mặt nghiêm túc: "Tin tao đi, tao nói được làm được."

Cô không biết Quy Lai hiểu được bao nhiêu.

Nhưng ít ra bây giờ nó cũng phải biết là cô không ghét nó chứ?

Cảm giác chua xót trong lòng truyền đến hốc mũi, chớp mũi Chung Ý hơi đỏ lên, mắt cũng vậy.

Cô thực sự rất mạnh mẽ, khi mới bắt đầu làm việc, cô là một phóng viên tin tức.

Xuất thân từ một gia đình nghèo ở một thị trấn nhỏ, không có chống lưng cũng không sao, nhan sắc nổi bật quá không phải là tài sản mà là yếu tố rủi ro.

Làm mất lòng lãnh đạo, bị đồng nghiệp tẩy chay, bị ném vào hiện trường án mạng không ai đến, bị đẩy tới hiện trường bảo lũ

nguy hiểm, Chung Ý vẫn ưỡn thẳng lưng nhìn vào ống kính, vẻ mặt không thay đổi, mắt không đỏ và không bao giờ cúi đầu.

Cô không phải là bông hoa cao quý trong nhà kính, không phải là con chim hoàng yến trong lồng, cô là bông hồng xinh đẹp có gai.

Trắng sáng treo trên đỉnh núi, lạnh lẽo và hoang vắng, vạn vật đều im lặng.

Vì vậy Chung Ý không để ý có người đàn ông đó đang đứng trong bóng tối, lặng lẽ nhìn cô bằng đôi mắt trong veo và lạnh lùng.

Không biết cái chuồng quá to hay cô gầy quá, cô ngồi xổm ở đó ôm đầu gối, trông nhỏ xíu.

Cố Thanh Hoài không bao giờ quên việc Chung Ý sợ chó.

Mỗi lần đi bên cạnh anh, vô tình bắt gặp ai đó đang dắt chó đi dạo, dù nhỏ hay thoạt nhìn trông vô hại thì cô vẫn sẽ vô thức nấp sau lưng và nắm chặt tay anh.

Nhưng bây giờ, cô bé sợ chó lại đang ngồi xổm trước mặt con chó Côn Minh hung dữ đã nghỉ hưu đó, thỏa hiệp hết lần này đến lần khác, tất cả đều là vì anh.

Vừa định đến gần thì anh nghe thấy cô nói.

"Cảm ơn mày vì đã ở bên anh ấy suốt những năm qua."

Giọng nói của Chung Ý rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất ấm áp: "Sau này khi tao không ở đây, nhờ mày giúp đỡ nhiều hơn nhé."

Cô cố đưa tay ra chạm vào cái đầu của Quy Lai

Không ngờ Quy Lai lại thận trọng tiến về phía trước, nhẹ nhàng đặt chân mình lên lòng bàn tay cô.

Cố Thanh Hoài đứng trong bóng tối, lông mi dày thấp ngăn cản mọi cảm xúc đang cuộn trào trong mắt.

-

Chung Ý sợ chó, cô sợ hơn mười năm vì bị chó đuổi và cắn trên đường đến trường tiểu học.

Trên đường sáng sớm không có nhiều người, có mấy ông bà do dự không dám bước tới.

Con chó cực kỳ hung dữ đã cắn cô, dù cô có khóc bao nhiêu cũng không thể thoát khỏi nó.

Ngay cả bây giờ, nỗi sợ hãi đến tuyệt vọng ấy vẫn còn in sâu trong tâm trí cô.

Mãi cho đến khi có một anh chàng đang dụi mắt định ra ngoài mua đồ ăn sáng đi ngang qua, không chút do dự cầm gậy đi tới.

Chân cô bị cắn nặng đến nỗi cô không thể khóc vì quá sợ hãi, thậm chí cô còn không nhớ được hình dáng của chàng trai đó.

Cô sợ hãi đến mức đầu óc trống rỗng, khi xử lý hoặc khâu vết thương thậm chí còn không phản ứng.

Có lẽ vì lúc đó cô còn quá nhỏ, sự cố lại quá thâm trọng, tâm trạng bất lực lúc đó quá rõ ràng nên nhiều năm sau, Chung Ý đều cứng người mỗi khi nghe thấy tiếng chó sủa.

Nhớ tới kỳ nghỉ hè khi vừa mới hẹn hò, lúc đó cả hai người còn nhỏ.

Buổi tối, Cố Thanh Hoài đưa cô về nhà, cúi đầu hỏi: "Đi đường nào?"

Chung Ý mím môi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chỉ vào cái xa nhất.

Khóe môi Cố Thanh Hoài cong lên, ánh mắt trong trẻo lại nuông chiều, như có thể nhìn thấu được suy nghĩ nhỏ nhất của cô.

Cô cảm thấy chột dạ trong giây lát, khi chột dạ, cô dễ suy nghĩ lung tung: "Không đi con đường này vì nó xa, mà vì phong cảnh đẹp hơn."

Cô ngẩng đầu lên, mái tóc đen mềm mại mát mẻ của Cố Thanh Hoài đặt trên lông mày của anh, ý cười trong mắt anh càng đậm, khiến anh trông vô cùng ngọt ngào: "Được, chúng ta đi đường này."

Lúc này cô mới ý thức được mình vừa nói cái gì, rõ ràng là "giấu đầu hở đuôi".

Tại sao đầu óc cô lại ngu ngốc như vậy khi gặp anh, Chung Ý mừng vì đèn đường không quá sáng, Cố Thanh Hoài không nhìn thấy cô đang đỏ mặt.

Cô giống như một hướng dẫn viên du lịch nhỏ: "Trên đường này có một công viên nhỏ, em dẫn anh đi xem. Phong cảnh đẹp hơn nhiều."

Cách cô tự lừa dối mình cực kỳ đáng yêu, trong mắt Cố Thanh Hoài từ đầu đến cuối đều có ý cười, dưới ánh đèn đường, ánh sáng và bóng tối trôi nổi trong đáy mắt anh, vô cùng đẹp dễ.

Anh nhẹ nhàng trả lời: "Anh biết rồi."

Cô gái nghiêm túc trước mặt, chấp tay sau lưng, quay người lại nói: "Anh biết cái gì?"

"Biết..."

Cố Thanh Hoài dừng một chút, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn cô, giọng nói dịu dàng: "Anh cũng muốn ở cùng em thêm một lát nữa."

Sự xấu hổ của cô bé khi bị nhìn thấu suy nghĩ đã trở nên ngọt ngào vì tình yêu thầm kín của mình.

Chung Ý đi phía trước, hai má nóng bừng, cô cúi đầu nhìn bóng anh, lặng lẽ cong môi cười.

Cô muốn chạy về nhà, vùi mặt vào gối và cười một mình.

Nhưng cô cũng mong con đường về nhà này có thể dài thêm một chút để chàng trai của cô có thể ở bên cạnh cô lâu thêm chút nữa.

Trong công viên về đêm có người chạy nhảy, trò chuyện, dắt chó đi dạo.

Dưới bầu trời đêm, đôi mắt của con chó husky xanh biếc, Chung Ý đứng đó, đột nhiên không dám tiến thêm nữa, cô vô thức nắm lấy vạt áo Cố Thanh Hoài, bỗng chốc không dám cử động.

Cố Thanh Hoài khẽ hỏi: "Sao vậy?"

Rằng cô vô thức cắn vào bên trong môi, các đốt ngón tay cô dùng sức trở nên trắng bệch: "Bên kia có chó."

Chàng trai nhẹ nhàng nói: "Vẫn giống như hồi nhỏ."

Chung Ý không nghe rõ anh nói gì, cô bị kéo đến trước mặt anh.

Những ngón tay của chàng trai đặt sau gáy cô và ấn đầu cô vào vòng tay anh.

Động tác của anh không thể nhẹ nhàng hơn, như sợ làm mất lòng với sự cẩn trọng quý giá và nghiêm túc.

Tầm nhìn của Chung Ý tối sầm lại, cô áp má mình vào lớp vải mềm mại của áo sơ mi anh.

Mỗi lần thở đều thu về hương thơm tươi mát và trong lành của chàng trai, giống như một loại cây xanh nào đó mọc dưới nắng.

Chung Ý nghe thấy tiếng chó từ xa đến gần, tiếng xích chó ngày càng rõ ràng.

Trong lúc sợ hãi nhất, cô nhắm chặt mắt lại, hai tay vô thức ôm lấy eo anh.

Chàng trai cũng người, đôi bàn tay mảnh khảnh và sạch sẽ nhẹ nhàng xoa đầu cô như muốn an ủi cô.

Chung Ý ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng tựa cằm vào ngực anh: "Con chó đi qua chưa?"

Cố Thanh Hoài vừa cúi đầu xuống, khoảng cách giữa hai người liền trở nên rất gần, như thể nếu anh tiến về phía trước một chút, chiếc mũi cao của anh sẽ chạm vào trán cô.

Anh nói: "Chưa đâu."

Chung Ý lại cúi đầu, lại vùi mặt nói: "Lúc nhỏ em bị chó cắn, cho nên rất sợ chó."

Nhớ lại ký ức đáng sợ nhất, giọng nói của cô nhẹ nhàng đến đáng thương: "Sợ đến mức không khóc được."

Khi nỗi sợ hãi dần dần biến mất, Chung Ý nhận ra rằng cô đã ôm Cố Thanh Hoài không chịu buông ra.

Anh chỉ đợi nó đi để được cô ôm cô. Mùi hương trên người anh thật dễ chịu, giống hệt mùi trên đồng phục học sinh của bạn cùng bàn.

Cô xấu hổ không dám nhìn anh: "Bây giờ nó đi qua rồi nhỉ?"

Cố Thanh Hoài không lên tiếng, cô ngẩng đầu liền phát hiện thiếu niên này đang mím môi cười, nụ cười rất đẹp.

Chung Ý bối rối: "Anh lừa em à?"

Cố Thanh Hoài chậm rãi gật đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, hình thành một vòng cung tuyệt đẹp.

Anh thực sự đã thẳng thắn thừa nhận.

"Anh trẻ con thế? Lớn rồi còn nghịch như vậy à?"

Chung Ý vừa xấu hổ vừa tức giận nên giơ tay nhéo mặt anh.

Nhìn thì có vẻ không có thịt và mặt mỏng nhưng không hiểu sao cầm trên tay lại thấy thích đến thế.

"Tại sao?"

Cố Thanh Hoài cười tí mắt, dưới khóe mắt có một con mắt đáng yêu: "Để em ôm anh lâu thêm một chút."

Chàng trai sạch sẽ dịu dàng, mũi áp vào má cô một cách trìu mến, nhẹ nhàng xoa xoa: "Hay quá, lừa được em rồi."

Chương 24

DTV-EBOOK

Chung Ý ngồi xổm đối diện Quy Lai, không khỏi nghĩ rằng nếu Cố Thanh Hoài ở đây thì tốt quá, cô có thể chứng minh cho anh thấy---

Em cũng có thể không sợ chó, không tin thì anh xem đây.

Quy Lai phát hiện ra chủ nhân của mình trước, nó ra sức lao về phía anh.

Chung Ý không kịp chuẩn bị, quay người lại đụng phải đôi mắt trong veo đang cười của Cố Thanh Hoài.

Chàng cảnh sát trẻ mặc quần thể thao và áo ngắn tay, hai tay đút túi, vai dựa vào tường, quần áo rộng thùng thình, tư thế thoải mái.

Anh cúi đầu, mái tóc đen xõa xuống che đi vầng trán, dưới ánh đèn trông rất óng ả, bông bênh và mềm mại.

Không biết anh đã theo dõi cô bao lâu, cũng không biết anh đã nghe được bao nhiêu những lời cô nói.

Khi ánh mắt họ chạm nhau, anh cười khẽ và nhướng mày, chẳng hề kiêng nể.

Cố Thanh Hoài vẫn luôn như vậy.

Chung Ý ngơ ngác khi hơi nóng lan từ má đến tai rồi đến cổ.

Nhưng người đàn ông này lại đang mỉm cười, khóe mắt và khóe miệng cong lên.

Nửa đêm, trai đơn gái chiếc, cảnh sát trẻ đẹp trai là kiểu người đẹp thu hút người khác phạm tội.

Cô từng nhìn thấy nhiều dáng vẻ khác nhau của anh---

Khi còn là một thiếu niên, anh trông lịch sự trong bộ đồng phục học sinh màu xanh trắng.

Khi trưởng thành, anh mặc quân phục, sống nghiêm nghị và bất khả xâm phạm.

Bộ đồng phục cảnh sát phẳng phiu, quân hàm được đính ngôi sao bốn cánh.

Còn bây giờ khi đang ở nhà, anh dịu dàng, lười biếng nhìn cô cười.

Chung Ý vô cùng sầu não: "Anh đã nhìn thấy hết rồi à?"

Cố Thanh Hoài không khỏi cười lớn: "Ừ."

Chung Ý cảm thấy bức bối: "Anh cũng nghe hết hả?"

Cố Thanh Hoài: "Ừ."

Ưu tiên hàng đầu là không ngại ngùng.

"Em có thể sống hòa thuận với nó." Chung Ý nói với giọng điệu nhẹ nhàng hơn bình thường: "Anh đừng đưa nó đi, được không?"

Một người một chó đồng thời quay đầu lại, ánh mắt mong mỏi nhìn Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài đưa mắt nhìn Quy Lai, cuối cùng rơi vào người Chung Ý đang cầu xin, anh nhếch môi nói: "Được."

Khóe miệng anh thường nhếch lên, thường sẽ là vẻ châm chọc, mang theo chút giấu cợt, hoặc là mỉa mai, khóe mắt cong cong như lưỡi dao.

Nhưng bây giờ, nụ cười làm dịu đi đường nét trong đôi mắt sắc bén của anh, ánh sáng trong đôi mắt đỏ mềm mại như lông hồng.

Có lẽ là buổi tối dễ khiến con người ta xúc động, cũng có thể là vì sự đoàn tụ với Quy Lai sau một thời gian dài xa cách khiến cơn tức giận trong lòng Cố Thanh Hoài đột nhiên biến mất, khiến anh đột nhiên có một cảm giác mềm mại như ảo ảnh. Nó khiến mọi người dễ cảm thấy rằng anh có thể gần gũi, có thể chạm vào và có thể bị tổn thương.

Đôi mắt của Chung Ý nheo lại vì nụ cười của anh, bất thành linh trái tim cô đập nhanh hơn.

Cô ngẩng mặt lên, nụ cười đỏ vẫn chưa tắt, anh hỏi: "Đạo diễn Chung còn có chỉ thị gì không?"

Anh khác với cô, cô không giấu được sự lo lắng và hoảng sợ.

Anh thoải mái và thờ ơ, nói bằng giọng điệu bình thường và khó đoán.

Chung Ý lắc đầu: "Vậy chúng ta thỏa thuận rồi đó nhé."

Bắt gặp ánh mắt căng thẳng của cô, Cố Thanh Hoài lại hơi nheo mắt: "Anh biết rồi, đi ngủ đi."

Cô gái trở về phòng và đóng cửa lại, ngoài cửa Cố Thanh Hoài rũ mắt nhìn chú chó nghiệp vụ mình nuôi.

--- Cảm ơn mày đã ở bên anh ấy suốt những năm qua.

--- Sau này khi tao không ở đây, nhờ mày giúp đỡ nhiều hơn nhé.

Nhìn đi, Cố Thanh Hoài.

Cô ấy vẫn muốn rời đi.

-

Chung Ý trở về phòng và đóng cửa lại, tim đập thình thịch.

Cô bổ nhào lên giường, chớp mũi tràn ngập mùi cỏ khô sảng khoái, giống hệt như mùi trên người Cố Thanh Hoài.

Đây là giường của Cố Thanh Hoài, hai má cô nóng bừng không ngừng.

Cô quyết định đi vào phòng tắm để rửa mặt, xóa tan vết đỏ.

Bôn ba cả ngày dài, lại không có cà phê để nâng cao tinh thần, sau khi tắm rửa xong, Chung Ý vốn định sắp xếp lại những tài liệu đã quay trong doanh trại.

Kết quả là cô vừa ngồi xuống trước máy tính đã ngáp liên tiếp nhiều lần, có một cảm giác xa xỉ là "buồn ngủ".

Nhưng khi nhắm mắt lại, tất cả những gì cô nhìn thấy toàn là Cố Thanh Hoài.

--- Chung Ý, anh đã được nhận vào học viện quân sự.

---Chung Ý, học viện quân sự bắt đầu sớm, tháng tám anh phải đi rồi.

--- Chung Ý, nếu sau này giao nộp điện thoại di động, có thể anh sẽ không liên lạc thường xuyên với em được.

--- Chung Ý, anh được phát điện thoại rồi.

--- Chung Ý, tập hợp khẩn cấp.

--- Chung Ý, anh sắp nhập ngũ.

...

Hình ảnh chàng trai mặc quân phục đỏ hiện lên trong đầu cô rất rõ ràng.

Mũ sắt, đồ ngụy trang vân hổ, súng bắn tỉa kiểu 95, chú chó nghiệp vụ Quy Lai nhảy lên nhảy xuống dưới chân.

Sau đó, từ tân binh của cảnh sát vũ trang đã trở thành cảnh sát vũ trang đặc biệt, chú chó Quy Lai cũng có thêm nhiều chiến công.

Họ đã vô số lần thoát khỏi hiện trường vụ nổ và là những người đồng đội thân thiết nhất của nhau.

Nhưng tại sao Cố Thanh Hoài lại xuất ngũ?

Chung Ý không biết mình ngủ quên từ lúc nào, nhưng cùng với tiếng "ding" của nồi cơm điện chuyển từ chế độ "nấu" sang chế độ "giữ ấm", cô mở mắt ra thì thấy trời đã sáng.

Thời gian ngủ ghi trên đồng hồ có vẻ nhiều hơn một chút.

Chung Ý gửi ảnh chụp màn hình cho Ngụy Hàn, kèm theo một biểu tượng cảm xúc mỉm cười.

Mọi thứ đang đi đúng hướng.

Cô trông giống như một đứa trẻ mẫu giáo với một bông hoa nhỏ màu đỏ, khóe miệng nhếch lên khi đánh răng.

Tắm rửa xong, Chung Ý thay bộ đồ ngủ, chọn một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời kết hợp với quần jean trắng, vốn là bộ trang phục phi giới tính thường ngày của cô. Mái tóc mới sấy khô hơi

xoăn bông bênh, mềm mại xoa trên vai, phảng phất hương thơm, khiến cô trông đặc biệt hấp dẫn.

Điện thoại reo, Chung Ý trả lời: "Chào buổi sáng."

Ngụy Hàn: "Xem ra tâm trạng của cô có vẻ tốt nhỉ?"

Chung Ý cong môi: "Tạm ổn thôi."

Ngụy Hàn: "Có tiến triển gì không?"

Chung Ý: "Hả?"

Ngụy Hàn: "Với cảnh sát Cố đó."

Hai má Chung Ý nóng bừng: "Tôi không thể ở bên anh ấy nữa..."

Ngụy Hàn: "Đừng nói lời tuyệt vọng như vậy. Nói cho tôi biết làm sao cô có thể ngủ được bốn tiếng? Chúng ta đã thử rất nhiều phương pháp mà không có kết quả. Nếu có giá trị tham khảo, có lẽ tôi có thể xuất bản một bài luận văn."

Chung Ý khẽ nói: "Lần đầu tiên là bị anh ấy kéo đi chạy bộ, tôi ghét nhất tập thể dục, anh biết mà... Cuối cùng kết quả lại tốt đến không ngờ."

Vừa nói, khóe miệng cô lại bắt đầu nhếch lên, có lẽ là do ký ức cơ bắp khiến cô muốn bật cười khi nhắc đến Cố Thanh Hoài.

Ngụy Hàn cười hỏi: "Hôm qua thì sao?"

"Anh ấy rủ tôi đi đến buổi xem mắt để chụp ảnh, nhưng khi đến nơi tôi mới biết đó là doanh trại mà anh ấy từng phục vụ trước đây. Thực ra trước khi chia tay tôi đã từng đến đó, nhưng vì họ phải tập hợp khẩn cấp nên chỉ đứng ngoài cổng nhìn..."

Bây giờ nhắc lại, mới thấy mọi tiếc nuối đều được xoa dịu, không hề để lại dấu vết.

Không kịp xem pháo hoa, nhưng bây giờ họ đã cùng nhau xem.

Cố Thanh Hoài không có thời gian dẫn Chung Ý đi xem doanh trại, nhưng bây giờ họ đã cùng nhau đến đó.

Chung Ý: "Tôi đã thấy rất nhiều chú chó nghiệp vụ, đã gặp gỡ đồng đội của anh ấy, nhân tiện đã tìm được nguồn cảm hứng cho kỳ hai bộ phim tài liệu..."

Cuối cùng, cô nhận xét về chuyến đi ngày hôm qua với giọng ngọt ngào: "Mệt lắm, nhưng mà tôi rất vui."

"Tập thể dục tiết ra nhiều dopamine, nó khiến mọi người cảm thấy hạnh phúc. Thay đổi sang một môi trường mới và gặp gỡ những người mới cũng có thể rất hữu ích cho tình trạng của cô."

Ngụy Hàn im lặng hồi lâu, đột nhiên nói ra nghi vấn trong lòng: "Tôi hơi nghi ngờ anh cảnh sát này xuất thân từ trường tâm lý, có phải không? Sao mà giống bác sỹ tâm lý thế nhỉ?"

Chung Ý phủ nhận: "Anh ấy học trường quân sự, sau đó vào quân đội. Dù có hiểu tâm lý học thì đó vẫn là tâm lý học tội phạm."

Huống chi, cô không muốn Cố Thanh Hoài biết chúng mất ngủ.

Bề ngoài Cố Thanh Hoài có vẻ lạnh lùng, nhưng thực ra lại là người tốt bụng hơn người khác, dù bề ngoài có xa cách và thờ ơ đến mấy thì trong lòng cũng mềm yếu.

Anh sẽ không nhìn lữ mè con bên đường bằng ánh mắt lạnh lùng, huống chi trước đây cô đã từng hẹn hò với anh.

Cô nhớ rằng trong kỳ nghỉ hè hồi cấp ba, cô tình cờ gặp Cố Thanh Hoài đang xem "Đội tôi" ở nhà, một chương trình tìm kiếm người thân quy mô lớn.

Một người anh chàng lạnh lùng trước mặt người ngoài, khuôn mặt trắng trẻo khôi ngô, đôi mắt đỏ bừng và hàng mi ướt ướt.

Nhìn thấy cô, anh vẫn đỏ mắt kể lại: "Đứa bé đó bị bắt cóc, đến khi tìm được mẹ thì bà ấy đã qua đời đã nhiều năm..."

Cô vẫn nhớ năm đầu tiên trong quân đội, Cố Thanh Hoài đã tham gia cứu trợ động đất.

Đất đai bị tàn phá, không biết anh đã bao nhiêu ngày đêm không ngủ, ngón tay mỗi nhừ, chân bị thanh thép cào xước.

Khi cô gọi điện thoại đến, giọng Cố Thanh Hoài đã trở nên khàn khàn.

Anh nói chú chó cứu hộ bên cạnh anh đã bị mòn hết cả móng hai chân trước rồi.

Sau khi băng bó xong, nó vẫn phải tiếp tục làm việc, cứu được người cuối cùng thì đã chết vì kiệt sức.

Anh nói có một em bé bị thanh thép xuyên qua cơ thể.

Anh ngây người nhìn em bé chảy máu, dư chấn bất ngờ ập đến, anh không kịp cứu được người.

Anh có một trái tim mềm yếu, không thể chịu đựng được khi nhìn thấy cái chết hoặc con người đau khổ, nhưng anh lại chọn làm một nghề gần với cái chết nhất.

Anh tốt như thế, cô không thể bắt nạt anh được.

Bên kia điện thoại, giọng nói của Ngụy Hàn kéo Chung Ý trở lại hiện thực: "Ngoài chạy bộ, cô cũng có thể thử phát triển một số sở thích mới như làm bánh, vẽ tranh, bóng rổ, bơi lội... Cô cũng có thể làm việc mà chưa từng làm trước đây. Những việc như đi cắm trại, đi dã ngoại, đi hội chùa cũng có thể khiến tâm trạng dễ chịu hơn."

Chỉ cần nghe thôi cũng khiến người ta cảm thấy tràn ngập hạnh phúc.

Vừa rồi cô còn đang nghĩ mình không thể bắt nạt Cố Thanh Hoài, nhưng trong đầu theo phản xạ nghĩ rằng...

Khi nướng bánh, có thể dùng Cố Thanh Hoài làm chuột thí nghiệm.

Về phần hội họa, Cố Thanh Hoài đẹp trai có thể làm người mẫu.

Cố Thanh Hoài chơi bóng rổ giỏi nhất, giỏi đến mức có thể gia nhập đội tuyển của trường.

Về phần bơi lội, Cố Thanh Hoài học năm thứ nhất ở trường quân sự, hàng năm đều được kiểm tra đánh giá, có thể nhờ anh dạy cho.

Về việc đi cắm trại, dã ngoại, tham quan hội chùa, hình ảnh duy nhất trong đầu cô khi nghĩ về những điều này là người bên cạnh cô chỉ có thể là anh.

Có anh ở đây, cô sẽ không còn cô đơn nữa.

Thật đáng tiếc thời gian anh có thể ở bên cô chỉ là khi bộ phim tài liệu này quay.

Khi năm nay kết thúc, họ sẽ quay trở lại cuộc sống của chính mình, giống như hai đường thẳng song song, không bao giờ cắt

nhau.

"À mà..." Ngụy Hàn cuối cùng cũng nói: "Sáng sớm ngày mốt sẽ có trận mưa sao băng đẹp nhất trong năm, cô có thể mời cảnh sát Cố đi xem cùng."

Lớn vậy rồi mà cô chưa bao giờ nhìn thấy mưa sao băng.

Chung Ý cúp điện thoại, không thể phủ nhận rằng cô thực sự bị lay động.

Chung Ý bước ra khỏi phòng, ánh nắng vừa phải, bụi bặm trong không khí nhuộm vàng, tản ra bầu không khí ấm áp.

Ngoài ban công, Cố Thanh Hoài đang ngồi xồm ở trước biệt thự của Quy Lai, nhìn nó ăn.

Áo thun trắng ngắn tay trên người anh trông thật mềm mại, che đi đôi vai rộng thẳng tắp của anh, bởi vì anh hơi khom người nên sống lưng lộ rõ đường cong lạnh lùng cứng rắn, hai tay buông lơ lửng trên đầu gối. Những đường gân sâu và nông, vết thương cũ của anh đều là huân chương.

Nghe thấy tiếng bước chân, cảnh sát và chó nghiệp vụ đồng thời nhìn cô.

Chung Ý cũng không còn rụt rè, cô đi tới trước mặt Cố Thanh Hoài, ngồi xồm xuống.

Trong tiềm thức, cô biết rằng chỉ cần có anh ở bên, sẽ có người bảo vệ cô.

"Chào buổi sáng."

"Ừm."

"Gâu!"

Bức ảnh đáng yêu không thể giải thích được, Chung Ý cười đến mức nheo mắt lại.

Cố Thanh Hoài sờ đầu chó: "Tao giới thiệu nhé, đây là... dì Chung Ý."

Anh nghĩ Quy Lai cũng xem như là một nửa con trai của anh, Chung Ý và anh ngang hàng ngang vế nên gọi là dì cũng hợp lý.

Chung Ý ngồi xồm ở bên cạnh Cố Thanh Hoài, cô cau mày, lẩm bẩm nói: "Gọi em già thế à, không thể gọi là chị hả?"

Cố Thanh Hoài nhin cười nhìn cô: "Quy Lai gọi anh là chú, gọi em là chị?"

Chung Ý gật đầu, đuôi mắt Cố Thanh Hoài đột nhiên cong lên: "Vậy gọi anh một tiếng chú, anh nghe xem."

Chung Ý bất ngờ không có phản ứng, Cố Thanh Hoài đang trêu chọc một con mèo, giọng điệu rất ngứa đòn: "Mèo à, gọi chú đi nào."

Chung Ý tức giận, không để ý tới anh, tập trung nhìn chú chó: "Anh mơ đi, em là dì, em bằng lòng làm dì."

Anh ở bên cạnh, là sự tồn tại cảm giác vô cùng mạnh mẽ không thể bỏ qua, gò má của cô nóng lên lúc nào không nhận ra.

Không cần nhìn anh, tai cô vẫn nghe thấy tiếng cười dịu dàng của anh.

Và rồi cô nhìn anh.

Đôi mắt của người cảnh sát trẻ hơi cong, đôi mắt trong veo, khóe miệng có một đường cong tuyệt đẹp.

Khi ở bên nhau, cô không thể cưỡng lại được khuôn mặt này, bây giờ sau khi chia tay, tại sao cô lại cảm thấy anh đẹp trai hơn?

Trước đây anh luôn thích dụ dỗ cô gọi anh trai, nhưng khi cô thực sự gọi thì anh lại dồn cô vào góc và hôn cô đến mức cô không thở được.

Bây giờ anh thực sự đã tự cho mình một thứ hạng cao hơn.

Trai hư.

-

Hôm nay, cục công an không có báo động mới.

Trong giờ nghỉ huấn luyện buổi chiều, mấy thành viên trẻ trong đội SWAT hăng hái thảo luận: "Các cậu có biết ngày kia sẽ có mưa sao băng Orionid không?"

Dụ Hành: "Không biết."

Trâu Dương: "Sáng sớm ngày mốt, nghe nói là một trong bảy trận mưa sao băng lớn trên thế giới!"

Trần Tùng Bách: "Có thể lái xe, mang lều trại đi dã ngoại."

Trâu Dương cau mày: "Thế cũng phải xem có bị tăng ca hay không đã."

Lều, đỉnh núi, cắm trại, mưa sao băng, chỉ nghe thôi cũng khiến người ta khao khát.

Tuy nhiên, Triệu Tuyết Thanh và Tạ Lãm đang ở nước ngoài hưởng tuần trăng mật, nếu Chung Ý muốn đi thì chỉ có thể mời Cố Thanh Hoài đi cùng.

Cô ngược mắt lên và nhìn thấy Cố Thanh Hoài đang mặc bộ đồng phục huấn luyện cảnh sát đặc biệt. Trên sân tập, anh từ "trai hư" trở lại thành "Cố Diêm vương".

Cố Diêm Vương đi ở phía sau Trâu Dương, nghiêng người nhỏ giọng nói: "Trong giờ làm việc tự tập lười biếng, mỗi người 5km- --"

Một số người run lên vì sợ hãi, chán nản đứng lên ra đường chạy để nhận hình phạt.

Họ xếp hàng theo thứ tự với khuôn mặt u ám, thậm chí còn hét lên---

"Năm cây số ơi anh yêu em! Nếu một ngày không chạy, anh sẽ nhớ em đến chết mất!"

Chung Ý không khỏi bật cười.

Thiết bị camera vô cùng lạnh lùng và cứng cáp nhưng khuôn mặt của cô gái đứng phía sau lại dịu dàng, mềm mại, không góc cạnh.

Rất dễ thương.

Một bóng đen rơi xuống trên đầu cô, chính là Cố Thanh Hoài đang đi bên cạnh cô.

Gương mặt anh góc cạnh, làn da không giống những người phơi nắng trên sân tập, bất kể quần áo ra sao, anh thực sự rất trắng và sạch sẽ như một công tử.

Từng thấy anh ngông cuồng, kiêu ngạo khi cười hôn cô, từng thấy vết hằn của anh lăn lộn đầy cảm xúc và đôi mắt anh chuyển sang màu đỏ, từng nhìn thấy bộ đồng phục cảnh sát thẳng tắp của anh, có lực tác động rất lớn.

Giọng nói lạnh lùng truyền vào tai, chàng cảnh sát có phần nghiêm túc nói: "Hôm nay có buổi sát hạch chó nghiệp vụ, em có muốn đi xem không?"

Hai mắt Chung Ý sáng lên, gật đầu không chút ngần ngại.

Căn cứ chó nghiệp vụ cách sân tập chỉ có năm phút, chưa bước vào đã nghe thấy tiếng chó sủa, Chung Ý co rúm người lại theo phản xạ.

Cố Thanh Hoài hạ giọng nói: "Trong sát hạch sẽ không xích chó lại, nếu sợ thì đứng sau lưng anh."

Chung Ý chợt nhớ đến lần đầu tiên họ đoàn tụ sau một thời gian xa cách, chú chó của Tạ Lãm lên sân khấu trao nhẫn, anh kéo cô đến bên mình.

Lúc đó, cô tưởng họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Chung Ý nhẹ nhàng nói "Ừm".

Hàng chục chú chó nghiệp vụ đứng cạnh những người huấn luyện.

Một mệnh lệnh và một hành động, ngồi, nằm, đứng, luyện tập rất thành thực.

Sau đó, rào chắn lửa được thắp sáng và vòng sắt hình tròn bốc cháy.

Tiếng còi vang lên, chó nghiệp vụ bay qua hàng rào lửa, một, hai, ba...

Hai mắt Chung Ý không hề chớp: "Chú chó thông minh quá, khi lọt qua vòng lửa, tai nó sẽ cụp xuống!"

Cố Thanh Hoài đã nhìn thấy những thứ này hàng ngàn lần, anh cụp mắt xuống, nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của cô, nói: "Vậ à? Lần đầu tiên anh nhìn thấy."

Ngay sau đó, trong ống kính camera cho thấy cảnh chú chó nghiệp vụ bị bật mắt vượt qua sợi dây trên cao.

Có nhiều lúc con chó giơ hai chân trước lên không tìm được sợi dây và suýt ngã.

Trong lòng Chung Ý hốt hoảng.

Không thể tưởng tượng được nó phải ngã bao nhiêu lần mới được đứng cảm đến vậy.

Chung Ý suy nghĩ một lát: "Em đã nghĩ tới tựa đề kỳ hai rồi!"

Cố Thanh Hoài đút hai tay vào túi quần, anh nhướn mày, tỏ vẻ đang chăm chú lắng nghe.

Chung Ý: "Ở phần đầu của bộ phim tài liệu, một nhóm chó cảnh sát dễ thương chạy về phía máy quay."

Vấn đề khó đã được giải quyết, linh cảm bất ngờ ập đến, lông mày của Chung Ý nổi bật cuối cùng nhướn lên: "Sau đó, camera lia tới chú chó cảnh sát trưởng thành, bò qua hàng rào lửa và trèo lên những bức tường cao, thực hiện nội dung nhiệm vụ hàng ngày."

Cố Thanh Hoài: "Nghe hay đấy."

-

Cuộc sát hạch chó nghiệp vụ đã kết thúc, còn chưa đầy mười phút nữa là tan làm.

Chung Ý nhìn vào điện thoại, thấy dự báo thời tiết cho biết sẽ có mưa lớn trong một giờ nữa.

Điều này càng khiến cô vui hơn: "Dự báo thời tiết nói tối nay sẽ có mưa."

Cố Thanh Hoài không biết tại sao.

Chung Ý có chút dè dặt mím môi: "Mặc dù buổi tối em rất muốn chạy bộ, nhưng trời mưa, không thể chạy được!"

Cố Thanh Hoài nheo mắt, dáng vẻ đẹp trai tuấn tú nhưng lời nói lại rất bỗ bã: "Vậy thì giờ chạy đi."

Chung Ý không thể tin được: "Hả?"

Cố Thanh Hoài gõ gõ sau đầu cô: "Đi thôi."

Chung Ý không hài lòng: "Anh thật sự coi em là lính của anh à?"

"Anh nào dám." Cố Thanh Hoài thản nhiên nói, anh thích thú với vẻ mặt căng thẳng của cô: "Anh coi em là sếp đó chứ."

Trong giọng nói của anh mang theo ý cười còn đọng lại rơi vào tai cô, nhẹ nhàng đốt cháy tai cô.

Chung Ý thấp giọng nói: "Làm sếp thì có gì tốt? Nghe nói anh làm cục trưởng tức giận đến mức làm rớt bộ tóc giả không biết bao nhiêu lần."

Cố Thanh Hoài cúi đầu nhìn cô, trầm giọng hỏi: "Vậy em muốn trở thành gì của anh?"

Chung Ý ngây ra, người trước mặt có gương mặt đúng chuẩn gu của cô.

Nụ cười đó không có ý tốt nhưng cũng khó nắm bắt, khiến trái tim phập phồng không tìm được chỗ dừng chân.

Vừa trở lại sân tập, các thành viên trong đội đột kích chống khủng bố vì lười biếng nên đang được huấn luyện thêm, chạy không đổ mồ hôi hay thở hổn hển mà giống như chơi đùa, Chung Ý chợt nghĩ: "Anh không cho em chạy 5km giống đám Trâu Dương phải không?"

Cố Thanh Hoài: "Đi theo anh."

Anh nói thêm: "Anh mặc bộ đồ EOD."

Bộ đồ EOD nặng 35kg, cộng với mũ bảo hiểm EOD, tổng cộng là 80kg.

Cố Thanh Hoài cầm lấy trang bị: "Nếu thắng anh, ngày mai em không phải chạy nữa."

Đầu óc Chung Ý lúc gặp anh sẽ chậm đi một nửa, mà bây giờ cô lại nhảy số rất nhanh: "Thêm một điều kiện nữa."

Cố Thanh Hoài đội mũ bảo hiểm EOD, trước khi cài mặt nạ lại, anh hỏi cô: "Cái gì?"

Chung Ý nhớ đến trận mưa sao băng mà mình mong chờ: "Tối mai không những không chạy mà còn nghe theo sự sắp xếp của em."

Cố Thanh Hoài cài mặt nạ EOD, hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài nên ra hiệu đồng ý với cô.

Chung Ý nhấn nút "Bắt đầu" trên phần mềm đo lường chạy bộ trên tay cô,

Chặng đường 3km bắt đầu.

Bộ đồ EOD màu xanh quân đội khiến Cố Thanh Hoài trông to lớn hơn rất nhiều, nếu không biết bộ đồ này dùng để làm gì thì thực ra nó có chút đáng yêu, giống như phi hành gia hay Baymax trong Super Marines.

Nhưng nghĩ đến đây, bộ quần áo này chỉ là một loại an ủi tâm lý ở hiện trường vụ nổ, cũng chỉ là để giữ thi thể của EOD được toàn vẹn, Chung Ý cảm thấy như trái tim bị thứ gì đó xé, rất đau đớn.

Dần dần, hơi thở của cô trở nên nặng nề hơn, khiến cô không còn thời gian để suy nghĩ về điều gì khác.

Chung Ý cảm thấy Cố Thanh Hoài đang trả thù cô.

Trong tổ quay phim có năm người, cả nam lẫn nữ đều bình thường giống như cô.

Nhưng cô là đạo diễn duy nhất được đối xử đặc biệt, bao gồm cả việc "huấn luyện thể chất" do đội trưởng Cô đích thân giám sát.

Vốn dĩ cô không phải người nhỏ mọn, nhưng bây giờ cô không thể không lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Khi 3km chỉ còn lại có 500 mét cuối cùng, đôi chân của Chung Ý đã không thể di chuyển được nữa, nhưng Cố Thanh Hoài lại không hề giảm tốc độ.

Cô nặng hơn 45kg, trang bị trên người Cố Thanh Hoài tổng cộng nặng 40kg, gần như tương đương với việc cõng một cô gái chạy trên lưng.

Cô không khỏi thở dài, làm sao anh chàng này có thể đẹp trai từ mười sáu, mười bảy đến hai sáu, hai bảy vẫn không giảm bớt độ đẹp đi chút nào thế?

Chung Ý lòng đầy oán hận, Cố Thanh Hoài mười sáu mười bảy tuổi cứng chiều cô, bây giờ đã biết cách hành hạ cô...

Các thành viên trong các đội SWAT khác tụ tập xung quanh để xem: "Đội trưởng Cố đang huấn luyện thể chất cho tổ quay phim phải không?"

Trâu Dương: "Đám các cậu chưa từng yêu thì biết cái quái gì!"

Dụ Hành: "Có lý do hợp lý để nghi ngờ đội trưởng Cố đang âm mưu chống lại đạo diễn Chung."

Trần Tùng Bách: "Đồng ý."

Chung Ý một bụng oán giận, tăng tốc về phía trước.

Lúc này Cố Thanh Hoài xoay người lại, giơ tay nâng mặt nạ bảo vệ trên mũ bảo hiểm lên, giọng nói vang lên rõ ràng: "Chỉ được vậy thôi à?"

Chân của Chung Ý như bị nhét đầy chì. Thời cấp ba cô hiếm khi vượt qua các bài kiểm tra thể chất, cô luôn ngồi dưới gốc cây đọc sách trong giờ thể dục, ánh nắng trong sân tập có thể trực tiếp khiến cô bị say nắng.

Cố Thanh Hoài lúc đó lại rất giỏi.

Ánh mắt của chàng trai mười sáu, mười bảy tuổi luôn đổ dồn vào cô như không có chuyện gì xảy ra.

Vứt quả bóng rổ đi và mua cho cô đồ uống lạnh hoặc kem, xoa đầu cô rồi đi chơi bóng.

Người trước mặt thực sự là Đại Ma Vương, Ngọc diện sát thần.

Cố Thanh Hoài chạy ngược về sau, anh cao lớn, chân dài, lông mày rậm, nhìn như người đi bộ bình thường: "Trong lòng mừng anh cũng vô ích, không chạy xong thì ngày mai không cho quay."

Chung Ý vừa thở hổn hển vừa trách móc, mặt đỏ bừng vì bị bắt nạt quá nhiều, cũng có thể vì chạy quá mệt: "Hồi cấp ba anh đâu có như thế này!"

Cố Thanh Hoài nhếch khóe miệng, cười lạnh: "Hồi cấp ba em được chiều chuộng quá rồi."

Anh nhượng mi, giọng nói vô nhân tính, quả thực là "Cố Diêm Vương": "Còn hai trăm mét nữa."

Cố Thanh Hoài quay đầu lại, không nhìn cô nữa.

Khi họ mới chia tay, thời gian đó là tuần lễ ma quỷ đối với Lục lượng Cảnh sát Vũ trang Đặc biệt, các hạng mục huấn luyện thật kinh khủng.

Hai tay anh bị trói sau lưng và bị ném xuống hồ, anh phải cưỡi dây trói và nổi lên trong vòng mười giây.

Trong vài giây, trong cơn đau đớn sắp nghẹt thở, anh nghĩ đến Chung Ý.

Anh nhớ lại khoảng thời gian cô không thể gặp anh, cô luôn nói không sao đâu với giọng ghen ngào, anh cũng nhớ lại khoảng thời gian cô tiễn anh đi với đôi mắt tuyệt vọng kìm nén nước mắt.

Điều duy nhất anh không thể nhớ là nụ cười của cô.

Chỉ khi đó anh mới chợt nhận ra rằng đã rất lâu rồi anh không làm cô cười.

Chung Ý nhảy cảm và sống nội tâm, sau khi tốt nghiệp, cô ở một mình tại thành phố nơi cô theo học đại học, không có gia đình hay bạn bè.

Có một người bạn trai cách xa nhau hàng nghìn km, vài ba tháng lại mất liên lạc, đau lòng tổn thương biết tâm sự với ai?

Đó là lý do tại sao cô thích người khác.

Vậy ra anh thực sự không có duyên phận như vậy, duyên phận được ở bên cô mãi mãi.

Cố Thanh Hoài, vũ khí sắc bén của Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Đặc biệt, luôn là được đánh giá đứng đầu, nhưng lại là người cuối cùng trôi lên mặt nước.

Mọi người đều thấy mắt anh đỏ hoe, nhưng không ai biết rằng chuyên gia xử lý bom trẻ tuổi nhất ngoài nước ra còn có nước mắt trên mặt.

Điểm cuối đã gần kề, Dụ Hành đang vẫy tay nhiệt tình với phía họ.

Chung Ý bắt đầu chạy nước rút vì Cố Thanh Hoài đã tự mình nói rằng nếu có thể thắng anh, ngày mai sẽ không phải chạy.

Lúc này, bước chân của Cố Thanh Hoài chậm lại.

Từ vượt qua cô, song song với cô, rồi tụt lại phía sau cô.

Phần mềm đang chạy phát ra tiếng bíp cho biết đã hoàn thành 3km.

Anh ở phía sau cô, chậm rãi đi về phía đích.

Dụ Hành ánh mắt sắc bén: "Đội trưởng cố ý thua rồi!"

Trâu Dương cười: "Đội trưởng biết ý đấy nhỉ!"

Trần Tùng Bách sửng sốt: "Không giống anh ấy chút nào!"

Người liên quan là Chung Ý không hề hay biết, mặt và trán cô đầy mồ hôi, quần áo ướt đầm, cổ họng có mùi tanh và ngọt ngào.

Cô mơ hồ nhớ rõ anh từng cùng cô chạy, lúc đó anh cách xa cô tám trăm mét.

Chàng trai rất biết dỗ dành, anh nói rằng sau lần chạy này, họ sẽ không bao giờ chạy nữa, cố gắng lên.

Giống như một con mèo bị bắt nạt, Chung Ý tức giận: "Ngoài việc chạy bộ, đội trưởng Cố còn có chỉ dẫn gì khác?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày, Chung Ý bị quỳnh lên, ngoài miệng vẫn không chịu ta: "Nhỏ nhen, phải liều sống liều chết hoàn thành cho anh xem."

Cố Thanh Hoài đối mặt với cô, anh lùi về phía sau, rất kiêu ngạo, gần như tán thưởng cô: "Mèo rất giỏi đấy."

Với giọng điệu không mấy tốt đẹp như vậy, Chung Ý giận dữ trừng mắt nhìn anh, trên đôi má trắng nõn ửng hồng: "Nói cho em biết, đội trưởng Cố còn muốn gì nữa?"

Cố Thanh Hoài cụp mắt nhìn cô: "Anh nói gì em làm đó?"

Giọng nói của anh rất hay, lạnh lùng và trong trẻo nhưng không quá nghiêm túc, khiến người ta nghe mà thấy ngứa ngáy trong lòng.

Chung Ý thực sự đã chạy một vòng, giờ cô mất bình tĩnh như một đứa trẻ: "Bốn trăm mét? Chạy với tải nặng? Hay muốn em đi qua vòng lửa với chó cảnh sát?"

Cố Thanh Hoài cười lạnh.

Khi tên khốn này cười, gương mặt cực kỳ nổi bật, ánh sáng thậm chí còn chiếu vào mắt anh, nhỏ xíu nháy nhót.

Hơi thở của Chung Ý rối loạn, nhịp tim còn nhanh hơn khi chạy nước rút.

Cố Thanh Hoài mặc bộ đồ EOD đứng trước mặt cô, ngón tay thon dài ôm chiếc mũ bảo hiểm EOD, phía sau là ánh hoàng hôn

trên bầu trời.

Anh cúi người ngang tầm nhìn cô, dưới khuôn mặt tuần tú, đồng tử được ánh sáng nhuộm một màu ấm áp, sáng ngời đến rung động tâm hồn.

Đôi môi mỏng của anh mấp máy, anh nhẹ nhàng hỏi cô: "Anh muốn nhìn thấy em cười, có cho không?"

Tác giả có lời muốn nói:

"Năm cây số ới, anh yêu em! Nếu một ngày không chạy, anh nhớ em chết đi được!"- Trích dẫn từ Internet.

Chương 25

DTV-EBOOK

---Anh muốn nhìn thấy em cười, có cho không?

Không có mũ bảo hiểm EOD cản trở, mái tóc đen xõa tung trên trán, nét mặt và giọng nói của Cố Thanh Hoài đều rất rõ ràng.

Đây là giọng điệu của thiếu niên Cố Thanh Hoài, giọng nói nhẹ nhàng, trong đôi mắt đen láy hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Tim Chung Ý vẫn đập dữ dội vì vừa chạy 3km, tốc độ máu chảy dường như nhanh hơn bình thường.

Trong vài giây nhìn anh ở khoảng cách gần nhất, đầu óc Chung Ý trở nên trống rỗng.

Xa xa, tiếng chuông tan học vang lên chậm rãi trong khuôn viên trường cấp ba, những đứa trẻ phải học tiết tự học buổi tối ủa vào căng tin.

Hơn mười năm trước, ở đây còn có Cố Thanh Hoài, Chung Ý, Tạ Lãm và Triệu Tuyết Thanh.

Mỗi lần cô và Triệu Tuyết Thanh ngồi ở góc nhà ăn, Cố Thanh Hoài và Tạ Lãm đều sẽ đến ngay sau đó.

Cố Thanh Hoài luôn mua nhiều loại đồ ăn khác nhau cho cô, để cô ăn thử trước.

Nếu mắt cô sáng bừng và khóe miệng cong lên, mọi thứ sẽ được tự động chất lên đĩa của cô.

Còn bây giờ, trước mắt cô là chàng cảnh sát trẻ với đôi lông mày đen rất bắt mắt, anh mặc đồng phục EOD, trên tay cầm chiếc mũ bảo hiểm EOD,.

Cố Thanh Hoài hỏi cô, anh muốn thấy em cười, có cho không?

Ánh mắt họ gặp nhau, anh đứng ngược sáng, cúi xuống nhìn cô.

Một đôi mắt đẹp, quyến rũ lòng người, như có thể làm phép.

Cô sửng sốt, cả người đơ cứng ngay tại chỗ, không biết nên làm thế nào, Cố Thanh Hoài đặt hai tay lên đầu gối, bình tĩnh nhìn cô, hỏi: "Có cho hay là không?"

Sự nóng nảy, kiêu ngạo vừa rồi của Chung Ý biến mất, hai má cô vô cớ nóng lên.

Cô hơi cong khoe miệng, trông có vẻ bất đắc dĩ vì bị anh buộc phải làm, mắt ngọc mày ngài, cực kỳ đáng yêu.

Thấy Cố Thanh Hoài nghiêm túc nhìn mình, cô dùng giọng điệu tức giận che đi sự xấu hổ: "Được chưa?"

Lúc thì muốn cô chạy, lúc thì muốn cô cười, rốt cuộc anh muốn gì ở cô?

Cố Thanh Hoài đứng thẳng dậy, trong mắt mang theo ý cười: "Thẳng anh rồi, muốn anh đồng ý với em chuyện gì?"

Cuối cùng Chung Ý cũng bình tĩnh lại, khẩn trương bày tỏ mong muốn của mình: "Tối mai em muốn xem mưa sao băng!"

Cố Thanh Hoài suy nghĩ một chút: "Nếu không có báo động, anh có thể cân nhắc."

Đồng tử con mèo màu nhạt của Chung Ý trở nên sáng ngời.

Cố Thanh Hoài nhướn mày, vẻ mặt cười như không cười liếc nhìn cô: "Vui vậy à?"

Khóe miệng Chung Ý không nhin được mà cong lên.

Những ngón tay thon dài của anh đặt lên đỉnh đầu cô, xoa nhẹ.

Sự dịu dàng thoáng qua khiến Chung Ý quên cả hô hấp, nhưng Cố Thanh Hoài đã nhanh chóng thu tay lại, đôi mắt trong veo như khi còn nhỏ.

"Đi thôi, về nhà."

-

Sau bữa tối, cơn mưa lớn mà Chung Ý hằng mong đợi đã đến đúng như dự đoán.

Đáng tiếc nếu nó đến sớm hơn thì cô đã không phải chạy cho đến khi kiệt sức mà gục xuống.

Cô nép vào góc sofa, Quy Lai nằm cạnh cô, một người một chó ngơ ngác nhìn mưa.

Cố Thanh Hoài một tay cầm cốc của mình, tay kia đưa cho cô một cốc nước.

Cô nói cảm ơn, cúi đầu nhấp một ngụm, mắt sáng lên: "Trong này có cái gì vậy? Tại sao lại chua chua ngọt ngọt?"

Cố Thanh Hoài ngồi xuống bên cạnh cô, đôi chân dài trông cực thích mắt: "Nhân hạt táo chua, rất ngon, cho em nếm thử."

Ánh mắt Chung Ý chân thành: "Uống ngon thật, em không thích uống nước trắng, không có mùi vị gì."

Cố Thanh Hoài bình tĩnh nói: "Lớn không nổi."

Bầu không khí giữa họ trở nên có chút kỳ lạ.

Giọng điệu Cố Thanh Hoài bình thường rất hời hợt, vô cảm, nhưng nó luôn khiến tim cô đập nhanh hơn.

Tâm trạng của cô trở nên rất mâu thuẫn, cô vừa muốn trốn thoát vừa muốn ở bên cạnh anh.

Vạn con bướm bay bay nhưng không thể vượt qua bức tường cao.

Cố Thanh Hoài hỏi: "Tối nay muốn làm gì?"

Chung Ý nhìn anh: "Em không biết."

Thực ra cô có chút sợ đêm dài như vậy, khi ở một mình cô sẽ thường dùng việc tăng ca làm tê liệt hệ thần kinh.

Nhưng bây giờ kỳ một của bộ phim tài liệu đã hoàn thành, kỳ thứ hai thì vừa mới bắt đầu, cô không có việc gì làm, thực sự hơi hụt hẫng.

Nghĩ như vậy, Chung Ý chợt cảm thấy buổi tối ra ngoài chạy bộ cũng tốt. Khởi động, chạy 3km rồi giãn cơ, sau đó về nhà tắm nước nóng, giặt quần áo, làm việc một lát, sau đó vừa kịp lên giường và nằm xuống.

Cố Thanh Hoài: "Xem phim không?"

Chung Ý vô thức gật đầu.

Trước đây khi họ còn ở bên nhau, gặp mặt là một điều xa xỉ.

Sau khi gặp nhau, thời gian còn lại chỉ ôm hôn còn không đủ, làm sao có thể xem phim chỉ để giết thời gian.

Máy chiếu được chuyển đến phòng khách, trong khi Chung Ý cẩn thận lựa chọn phim, Cố Thanh Hoài mở tủ lạnh, mang hoa

quả vào bếp xử lý.

Một lúc sau, mùi thơm của trái cây xộc thẳng vào mũi, dưa ngọt và dứa được rửa sạch, cắt thành từng miếng rồi đặt lên đĩa.

Cố Thanh Hoài cũng không bỏ sót Quy Lai, anh đổ thức ăn cho chó, đổi xử bình đẳng với mọi người.

Quy Lai nằm cạnh anh, thỉnh thoảng anh giơ tay vuốt tóc, đáng vẻ thật thoải mái và dễ chịu làm người ta phải ngưỡng mộ.

Cố Thanh Hoài: "Em muốn xem phim gì?"

Chung Ý: "Chúng ta xem "Áo cưới" nhé."

Cố Thanh Hoài không có ý kiến.

Trong một đêm mưa, bầu không khí vốn đã mờ ảo, một nam một nữ ở chung một phòng, không phù hợp xem phim tình cảm.

Chung Ý chọn một bộ phim Hàn Quốc khá cổ điển, đề tài về gia đình. Phim kể về câu chuyện của một bà mẹ đơn thân mắc bệnh nan y muốn dành những giây phút cuối cùng ở bên cạnh con gái.

Cố Thanh Hoài đã tắm xong, trên người anh có mùi sữa tắm ẩm ướt, giống như mùi cỏ bị mưa lớn gột rửa.

Hơn nữa anh cũng không có thói quen dùng máy sấy tóc, mái tóc bông bênh và khỏe khoắn, vì hơi lộn xộn không che được lông mày nên càng khiến anh càng trông trẻ trung hơn.

Anh ngả người về phía sau, chống khuỷu tay lên lưng ghế sofa, dùng một tay đỡ đầu, ánh sáng và bóng tối thay nhau hiện lên trên khuôn mặt anh.

Bên trong màn hình rộng có một người mẹ đơn thân mắc bệnh nan y.

Bên ngoài màn hình lớn, trong khung ảnh cạnh tủ tivi là mẹ anh và anh trong bộ quân phục.

Anh được một mình mẹ nuôi dưỡng.

Sau khi sinh ra, anh chưa bao giờ được gọi hai tiếng "Cha ời".

Người đó chỉ tồn tại trong những câu chuyện mẹ kể và trong những kỷ niệm quý giá nhất của cuộc đời bà.

Anh chưa bao giờ được gặp hay gọi tên ông, nhưng anh biết rằng mình được sinh ra vào ngày ông hy sinh.

Lần đầu tiên anh được "mặt đối mặt" là khi anh bị lũ trẻ trêu chọc vì không có bố.

Anh trốn trong phòng một mình, không khóc cũng không nói gì.

Mẹ đỏ hoe mắt và cười: "Mẹ dẫn con đi gặp cha nhé."

Nghĩa trang liệt sĩ, nơi yên nghỉ của vô số linh hồn anh hùng.

Bà ấy bế anh đứng trước một tấm bia mộ, giọng trầm xuống trong không gian im lặng: "Em mang con trai đến thăm anh."

Sau này khi mẹ bận đi làm, anh có thói quen đến thăm bia mộ của cha.

Cố Thanh Hoài chẳng hề sợ hãi, anh dựa vào bia mộ làm bài tập và trò chuyện cùng với cha.

Anh còn cho ông xem bài viết ghi điểm hoàn hảo của mình: "Con giỏi lắm phải không ạ? Lúc nhỏ, kiểm tra cha có được điểm cao này không?"

Sau kỳ thi tuyển sinh đại học, ngày thông báo tuyển sinh được gửi qua đường bưu điện.

Mẹ đưa anh đến trước bia mộ của cha, cười nói: "Đồng chí Cố, đồng chí cảm thấy thế nào khi con trai mình trở thành đàn em?"

Sau đó Cố Thanh Hoài vào trường quân sự rồi đi lính, anh trưởng thành hơn độ tuổi khi cha hy sinh.

Anh chăm chỉ luyện tập và lập chiến công, chỉ cần được thăng cấp làm phó tiểu đoàn là Chung Ý có thể đi theo.

Mưa bom bão đạn, thập tử nhất sinh, lần đó anh bị bắn vào thắt lưng khi đang che chắn cho một tân binh.

Ngay khi được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh đa khoa, anh nhận được cuộc gọi của mẹ.

Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói lạnh lùng lạ lùng.

--- Bà Hạ đột nhiên ngắt đi.

--- Tại sao?

--- Cậu là con trai của bà ấy à? Mấy năm nay bà ấy bệnh nặng không nói cho cậu biết hả?

Vết thương cũ và vết thương mới trên người làm anh đau đến mức gần như tê liệt.

Quá khứ bắt đầu diễn ra trước mắt, nhanh chóng lướt qua từng khung hình một.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại ở một sinh nhật nào đó khi anh còn nhỏ.

Mỗi lần sinh nhật của anh đều là ngày giỗ của cha.

Anh lớn lên bao nhiêu là bấy nhiêu năm cha đã hy sinh.

Vì vậy, sau khi hiểu biết hơn, Cố Thanh Hoài không còn đòi bánh sinh nhật nữa, cũng không còn mong quà và đồ chơi nữa.

Sẽ thật tàn nhẫn nếu anh tiếp tục yêu cầu mẹ tổ chức sinh nhật vào ngày giỗ của cha.

Hôm đó mẹ tăng ca đêm nên anh làm xong bài tập sớm rồi đi ngủ.

Dù mẹ về nhà rất muộn nhưng lại mang theo bánh kem và mô hình ô tô.

Bà ấy ngồi cạnh giường anh và cẩn thận nói với anh từng chữ---

"Mẹ cảm thấy ngày đó con đã tiếp nhận gậy tiếp sức từ cha và tiếp tục bảo vệ mẹ."

"Mẹ cảm thấy rất vui."

...

Đột nhiên vai anh nặng trĩu, Cố Thanh Hoài cúi xuống nhìn.

Chung Ý tựa vào vai anh, tóc cô cọ vào cằm anh.

Ánh sáng mờ hồ chiếu trên đôi má đang say ngủ của cô, gương mặt cô dịu đi, gần như không còn khả năng tự vệ.

Nghĩ đến việc không muốn cô uống thuốc ngủ.

Nghĩ đến việc cho cô một giấc ngủ ngon.

Nghĩ đến việc dành thời gian với cô.

Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc mình nên làm gì nếu cô ngủ trên vai anh.

Chung Ý thực sự buồn ngủ.

Suốt quãng đường 3km buổi chiều, để khiến Cố Thanh Hoài đồng ý ngấm mưa sao băng nên cô đã chạy nước rút quá sức, gần như mệt hơn chạy mười hiện trường lấy tin tức, ý thức của cô trở nên xa xăm và mơ hồ trong tiếng mưa.

Bờ vai anh, hơi thở trong lành thuộc về anh, nhiệt độ cơ thể anh, thậm chí cả hơi thở của anh đều rất gần trong tầm tay cô, như thể họ vẫn ở bên nhau, như chưa từng thay đổi, như thể bây giờ là thời gian nghỉ hè sau kỳ thi tuyển sinh đại học.

Cô luôn thích dính lấy anh trong những khoảng thời gian vô tư vô ưu bên nhau, cô luôn nhớ sức mạnh từ nụ hôn của anh trong những khoảnh khắc họ xa nhau nơi đất khách quê người.

Vì thế cho nên vào lúc này, cô không thể phân biệt được giữa mơ và thực.

Đã rất rất lâu rồi cô mới có thể ngủ yên bình mà không cần đến sự trợ giúp của thuốc ngủ như thế.

Có thể là do mùi hương của người này quá quen thuộc, có thể là do nhiệt độ cơ thể và hơi thở của người này quá yên lành.

Lần đầu tiên, Chung Ý không phải lo lắng về những xác chết nằm la liệt khi nhắm mắt lại hay nghe thấy những tiếng kêu chói tai trong giấc ngủ.

Quy Lai đến gần, cọ nhẹ vào lòng bàn tay cô như muốn đánh thức cô dậy và chơi đùa với nó.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, một hơi thở nhẹ nhàng lướt qua trán cô.

Là Cố Thanh Hoài đang cúi đầu, nhìn cô tựa trên vai anh.

Trái tim đấu tranh trong lồng ngực, trong lòng lại run rẩy.

Chung Ý từ từ tỉnh lại.

Mình chỉ trộm dựa vào một lúc thôi.

Cô đếm ngược trong đầu---

Năm, bốn, ba, hai...

Một giây trước khi cô đứng lên, Cố Thanh Hoài nhẹ giọng nói.

Giọng nói của anh rất dễ nghe, lúc nhẹ nhàng rất dễ làm người ta có ảo giác đặc biệt dịu dàng, khi ghé sát vào tai lại như lời thì thầm yêu thương.

Dường như giọng nói kia đến từ một giấc mơ xa xôi không thể chạm tới, đến từ một Cố Thanh Hoài, người chỉ dịu dàng với cô ở đầu bên kia của đường hầm thời gian và không gian.

Anh dùng một hơi nhẹ giọng nói với Quy Lai: "Đừng nghịch nữa, cô ấy đang ngủ."

-

Sáng sớm hôm sau, Chung Ý bàng hoàng mở mắt.

Trước khi kịp phục hồi, việc đầu tiên cô làm là kiểm tra APP ghi lại thời gian ngủ.

Phần mềm điện thoại di động nhắc nhở cô rằng thời gian ngủ hiển thị đã đủ năm tiếng, từ 11 giờ đêm đến 4 giờ sáng.

Cô tỉnh táo ngay lập tức.

Là do APP bị hỏng à?

Chuyện gì đã xảy ra tối qua?

Cô và Cố Thanh Hoài cùng nhau xem một bộ phim, bộ phim đó khiến cô khóc rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, cuối cùng cô dựa vào vai anh.

Không biết dựa vào bao lâu, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng sấm rền vang lên, cô giả vờ như vừa tỉnh dậy, chạy về phòng như muốn chạy trốn...

Trước khi đi ngủ, tất cả những gì cô có thể nhớ là câu "Đừng nghịch nữa, cô ấy đang ngủ."

Như lông vũ mềm mại, như làn gió dịu dàng, như hoa anh đào thơm ngát, chúng rơi nhẹ nhàng, chậm rãi trên trái tim của Chung Ý, tạo nên những rung động khó tả.

Chúng khiến cô có một đêm không mộng mị, khiến cô không còn phải chịu đựng chứng mất ngủ, khiến cho cô nở hoa trong mơ thay cho tiếng nặng nề của xác chết rơi xuống đất.

Anh luôn có tác dụng kỳ diệu đối với cô.

Chung Ý úp mặt vào đầu gối, hơi nóng từ mắt như bánh bao trong nồi hấp, phải mất một lúc lâu cô mới bước ra khỏi phòng.

Khuôn mặt Cố Thanh Hoài vẫn tuấn tú và lạnh lùng, anh cũng không đề cập tới chuyện tối hôm qua, cô xuất hiện vừa lúc anh phải đi làm.

Đó là một ngày yên bình nhưng cường độ huấn luyện hằng ngày của biệt đội SWAT thực sự bí ẩn thái.

Đến giờ tan làm, một đám thanh niên ngồi uể oải trên sân tập nhưng gương mặt đều rất hưng phấn.

Dụ Hành: "Trên mạng nói đây là trận mưa sao băng Orionid, số lượng sao băng sẽ đạt đến đỉnh điểm vào sáng sớm ngày mai."

Trâu Dương: "Tối nay chúng ta đi cắm trại trên đỉnh núi nhé! Mang theo máy ảnh, lều, tôi sẽ mang một ít đồ ăn từ nhà đến. Tài trợ miễn phí!"

Dụ Hành gật đầu, ánh mắt lấp lánh: "Tôi muốn tôm hùm đất xào cay!"

Trần Tùng Bách điềm đạm cười nói: "Tôi muốn ăn cơm cuộn ông nội làm."

Chung Ý dùng camera đã ghi lại cảnh này, lông mày cong lên.

Nếu chỉ nhìn thế này, chẳng ai nói họ trông không giống thành viên đội SWAT, rõ ràng họ chỉ là một nhóm học sinh đang chờ đi du lịch.

Càng gần bó, càng nhận ra rõ ràng rằng nhóm "thần binh" từ trên trời rơi xuống hiện trường làm nhiệm vụ này không phải mình đồng da sắt.

Họ cũng có thể thèm ăn uống, cũng có thể trêu đùa, họ cũng giống như bạn và tôi mà thôi.

"Đạo diễn Chung! Tôi gói bánh gạo nếp cho cô nhé?" Trâu Dương ngẩng đầu hỏi.

Chung Ý để lộ những đường nét thanh tú của cô từ phía sau máy quay, trong lòng cô chợt thấy ấm áp.

Khi cả đội đi chơi, họ cũng tính cả cô đi cùng sao?

Cô nhẹ nhàng hỏi: "Có phần của tôi nữa à?"

Giọng điệu của Dụ Hành chắc nịch: "Đương nhiên rồi, nữ thần của tôi!"

Trần Tùng Bách cười nói: "Càng đông càng vui mà."

Đôi mắt của Chung Ý cong lên thành hình vầng trăng khuyết trong suốt.

Đột nhiên, những chàng trai cô gái trong đội đột kích chống kh ủng bố im lặng.

Dụ Hành nháy mắt với Trâu Dương đang mang theo sự tự mãn của mình: "Diêm vương đến rồi! Diêm vương đến rồi!"

Giống như nhìn thấy chủ nhiệm ở cửa sau lớp học, phản ứng của mọi người đều khá là thú vị.

Giọng nói của Cố Thanh Hoài từ trên đầu rơi xuống: "Bàn chuyện gì mà vui vẻ thế?"

Trâu Dương rụt cổ lại như chim cú nhỏ: "Không có gì..."

Cố Thanh Hoài nhìn Chung Ý: "Em nói đi."

Giọng điệu đó giống như đang thăm vấn một tù nhân.

Chung Ý không sợ anh, cô tự tin khai báo, lên cao giọng ở âm cuối: "Sau giờ làm việc cả đội sẽ đi cắm trại! Ngắm sao băng!"

Sợ anh không đồng ý, cô nói thêm: "Hôm qua em chạy thắng anh, anh đã đồng ý rồi."

Ở trên sân tập này, ai có thể nói chuyện với Cố Thanh Hoài bằng giọng điệu gần như đe dọa như vậy?

"Bộ ba ăn dưa" - Dụ Hành, Trâu Dương và Trần Tùng Bách lên lút nháy mắt trao đổi với nhau.

Trần Tùng Bách: Người có thể quản lý được Cố Diêm Vương đã xuất hiện.

Trâu Dương: Thà có mối quan hệ tốt với đạo diễn Chung còn hơn là có mối quan hệ tốt với Diêm Vương!

Dụ Hành: Từ bây giờ trở đi, đạo diễn Chung là chỗ dựa của chúng ta!

Cố Thanh Hoài không có gì để nói, anh nhìn đồng hồ, thấy cũng đã đến giờ tan làm.

Đối diện với ánh mắt sắc như dao của đội trưởng, các chiến sĩ vừa ăn dưa lập tức đứng dậy nghiêm chỉnh.

Cố Thanh Hoài cười khẩy: "Vẫn còn ở nơi đó làm bộ ngơ ngác à?"

Giọng điệu của anh lạnh lùng, nhưng trên mặt lại mang theo ý cười: "Sao còn đứng đó? Không phải nói đi cắm trại ngắm sao băng hả?"

Khẩu xà tâm phật là như thế.

Sau khi tan làm, chiếc xe địa hình màu đen của Cố Thanh Hoài chập kín người.

Anh lái xe, Chung Ý ngồi ở ghế phụ, còn ba người kia ngồi ở ghế sau.

Ngay cả Dụ Hành thường ăn mặc như con trai và không bao giờ mặc váy hôm nay cũng đổi sang váy hoa.

Ở giữa còn có chú chó nghiệp vụ đã nghỉ hưu Quy Lai.

Khi xe chuẩn bị lao vào đường cao tốc, điện thoại của Cố Thanh Hoài rung lên.

Chung Ý đột nhiên có một loại dự cảm chẳng lành, lo lắng nhìn anh.

Cố Thanh Hoài cầm tai nghe lên đeo vào tai, nói ngắn gọn:
"Cố Thanh Hoài."

Có người nói gì đó trong điện thoại, Cố Thanh Hoài tắt xe vào
lề đường.

Trâu Dương: "Đội trưởng, có báo động mới à?"

Cố Thanh Hoài nhìn cậu ấy, ra hiệu phủ nhận.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm: "Tưởng không còn được nhìn
mưa sao băng nữa, sợ chết khiếp."

Cố Thanh Hoài: "Trâu Dương."

Trâu Dương: "Có!"

Cố Thanh Hoài: "Cậu lên lái xe."

Cố Thanh Hoài xuống xe, anh đứng ở ngoài cửa sổ cạnh
Chung Ý, không có ý định lên xe.

Chung Ý nhìn anh: "Anh đi đâu thế?"

Cố Thanh Hoài: "Tạm thời có chút việc, anh sẽ tới sau."

Chung Ý nhăn mặt, Cố Thanh Hoài tùy ý cười cười như đang
an ủi một đứa trẻ: "Chơi cùng bọn nó cũng như vậy thôi."

Chung Ý không nói gì, Cố Thanh Hoài giơ tay ra hiệu Trâu
Dương bọn họ rời đi trước.

Chung Ý không khỏi quay đầu lại nhìn.

Trong gương chiếu hậu, dáng người Cố Thanh Hoài cao ráo
thẳng tắp, cô cứ nhìn mãi cho đến không còn thấy được nữa.

Mười phút sau, xe cảnh sát đón Cố Thanh Hoài ở ngã tư đường cao tốc.

Khi đến hiện trường vụ án, không thấy quần chúng trong khu vực này nữa, tất cả xe cảnh sát và xe quân sự đã đến, cảnh sát đặc nhiệm và cảnh sát vũ trang có mặt khắp nơi.

Đội trưởng cau mày, khi nhìn thấy anh, vẻ khó chịu trên khuôn mặt vẫn không hề giảm bớt: "Tại sao chỉ có cậu, còn đám nhóc của cậu đâu rồi?"

"Đã gọi là nhóc..." Cố Thanh Hoài luôn luôn không nghiêm túc nói: "Đương nhiên là tan làm về nhà tìm mẹ rồi."

Đội trưởng cau mày: "Chỉ có cậu?"

"Mình tôi còn chưa đủ à?" Lúc này Cố Thanh Hoài không giả cầm giả điếc nữa, nói chuyện khiến người ta mắc nghẹn: "Nếu có nổ, một người đến thì chết một, hai người thì chết cả đôi."

Anh thản nhiên cười: "Sếp, tình huống hiện tại thế nào?"

"Một cô gái đã chia tay bạn trai cách đây vài tháng. Bên nam nằng nặc không đồng ý, quỳ xuống van xin cô gái. Hôm nay cô gái nhận được một chuyển phát nhanh từ bạn trai cũ, nghi ngờ là bom."

"Bạn trai cô gái làm nghề gì?"

"Nghe nói anh ta có bằng tiến sĩ hóa học." Chỉ đội trưởng nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Vị trí đặt hàng chuyển phát nhanh của anh ta rất gian xảo, robot gỡ bom không thể tiếp cận được nên chỉ có thể thực hiện thủ công."

Cảnh sát đã dọn dẹp hiện trường, lập hàng rào chắn, tất cả nhân viên sơ tán đến khu vực an toàn.

Cố Thanh Hoài thoáng nhìn thấy một quán kem trên khu phố náo nhiệt, khi nhiệm vụ kết thúc anh sẽ mua cho Chung Ý ăn thử, cô hẳn sẽ rất thích.

Anh mặc bộ đồ EOD vào, không chút do dự cầm chiếc mũ bảo hiểm EOD bằng đôi bàn tay dài trắng trẻo của mình và nói: "Vậy thì để tôi thử xem."

Giọng điệu bình thường, giống như mua rau ở chợ.

Sau khi nhận được hàng trăm cuộc gọi đến cảnh sát, họ có thể mất nhiều thời gian để lấy một kg xà phòng chơi khăm ra khỏi hộp, hoặc có thể lấy một kg hoặc vài kg chất nổ.

Rõ ràng là bộ đồ EOD chẳng khác nào một sự an ủi về mặt tâm lý, nó sẽ giúp cái chết của người gỡ bom trở nên quá bi thảm.

Chiếc mũ bảo hiểm EOD được cài lại, chỉ để lộ một đôi mắt phượng đen láy và sắc bén, lông mày thẳng, hốc mắt hơi trũng xuống và không hề có nụ cười.

Thế giới bị cô lập, chỉ còn lại hơi thở của chính mình, chỉ có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình.

Quả bom đã ở gần trong tầm tay, Cố Thanh Hoài cúi người bò xuống đất.

Cũng có lúc anh bốc đồng, anh không thích đôi găng tay EOD dày như bức tường vì sẽ ảnh hưởng đến "cảm giác tay" nên dứt khoát vứt chúng sang một bên.

Những ngón tay có khớp nổi rõ ràng cầm con dao sắc bén lên, lướt dọc theo mép giấy gói của vật khả nghi, vật thể màu đen không xác định lộ ra ngoài tầm nhìn.

Mỗi khi gỡ bom sẽ phải đối mặt với những nguy hiểm hoàn toàn không lường trước được.

Cố Thanh Hoài tập trung, tổ chức tâm lý vẫn trước sau như một, ổn định ở mức bình thái.

Trước mắt là một thiết bị nổ mạch kép, chưa từng thấy trên thị trường bao giờ, phần lớn là do chính nghi phạm lắp ráp, kỹ thuật tinh vi đến kinh ngạc.

Anh nghĩ khi về đội sẽ làm một chiếc tương tự ném cho Trâu Dương luyện tập.

Dần dần, quả bom lộ rõ bộ mặt thật, có hai dây dẫn một xanh một đỏ nối hai đầu, trông có vẻ tùy tiện phô trương sức mạnh.

Cố Thanh Hoài đã xử lý hàng trăm quả bom.

Anh bình tĩnh đánh giá hàm lượng thuốc nổ của quả bom giết người này, một khi nó phát nổ, sóng xung kích hoặc mảnh bom có thể dễ dàng làm vỡ nội tạng của anh, xé anh thành từng mảnh, khiến thi thể anh không còn nguyên vẹn.

Vẽ một vòng tròn bán kính năm mươi mét lấy quả bom làm tâm, không ai trong vòng tròn này có thể thoát khỏi tử thần.

Trên ranh giới giữa sự sống và cái chết, nếu không cẩn thận sẽ bị tan thành từng mảnh, may mắn thay đạo diễn Chung Ý đã đi ngắm sao băng.

Thật không tử tế chút nào khi yêu một cô gái nhiều năm như vậy mà không cho cô ấy điều gì, không những thế lại còn để người ta chứng kiến hoàn cảnh bi thảm hy sinh của mình.

Giọng nói bình tĩnh và nghiêm túc của chàng cảnh sát trẻ phát ra từ hệ thống liên lạc nội bộ của chỉ đội trưởng: "Mọi người có mặt tại hiện trường rút lui ra xa năm mươi mét!"

Những người bên ngoài sợi dây cảnh báo rút lui hết lần này đến lần khác.

Người ở trung tâm vụ nổ vẫn bất động.

Cố Thanh Hoài không chút xao lãng, anh cắt đứt từng sợi dây dẫn, thực hiện những thao tác tinh tế, cẩn thận tách từng cuộn thuốc nổ ra.

Sau đó anh tập trung bắt đầu trút hết thuốc nổ, tách pin ra, khuỷu tay tê cứng mà không thể dừng lại.

Tiếp theo là dây kết nối, đầu đánh lửa, công tắc...

Từ bảy giờ tối đến mười hai giờ đêm.

Cố Thanh Hoài đang nằm trên mặt đất rớt cục đứng dậy, làm một động tác ra hiệu.

Các cảnh sát xung quanh vọt lên, chỉ đội trưởng hỏi: "Vẫn ổn chứ?"

Cố Thanh Hoài giơ tay cởi mũ bảo hiểm EOD, dáng vẻ như bị mắc mưa, người anh ướt đầm mồ hôi, tay còn lại vuốt ngược mái tóc đen che phủ lông mày, để lộ ra đôi mày và đôi mắt trong veo: "Chuyện nhỏ."

Chỉ đội trưởng lấy hộp thuốc lá ra: "Làm điếu thuốc, lấy lại bình tĩnh?"

Trạng thái căng thẳng cao độ kéo dài bốn năm giờ, nói thật, lúc này Cố Thanh Hoài có hơi lơ mơ, lời nói không qua suy nghĩ, như là nói theo tiềm thức: "Không, trong nhà có người ghét mùi thuốc lá."

Chỉ đội trưởng sửng sốt: "Trong nhà có người? Chuyện gì đây?"

Cố Thanh Hoài phủ nhận, nhưng đường nét trên khuôn mặt dịu lại, sự mạnh mẽ tàn bạo đột nhiên biến mất.

Anh đi đến xe cảnh sát, cầm áo khoác lên, lấy điện thoại đi động ra xem, có rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Nửa giờ sau, những người sơ tán cuối cùng cũng có thể về nhà.

Báo động đã được dỡ bỏ tại hiện trường, chuyên gia gỡ bom đã không thấy bóng dáng đâu.

-

Mưa sao băng Orionid, một trong những trận mưa sao băng lớn nhất thế giới, sẽ đạt cực điểm vào rạng sáng.

Đây là lần đầu tiên Chung Ý cắm trại trên đỉnh núi, nhóm thành viên đội SWAT bình thường đóng quân tại hiện trường để diễn tập trên cao nguyên, họ dựng lều cực kỳ điêu luyện, chỉ trong chớp mắt đã xong.

Đèn lò ng trong lều đã treo lên, bàn ghế sắp xếp xong, lò nướng đã được bày sẵn.

Món tráng miệng, trái cây, thịt nướng, đồ uống có ga và tôm hùm đất xào cay đều có sẵn.

Quy Lai luôn ở bên cạnh cô, nó không đi đâu cả, giống như một thiên thần hộ mệnh uy nghi.

Mọi thứ trước mắt cô đều sống động, là những thứ chưa từng thấy bao giờ.

Cô là người sống nội tâm, tính tình chậm chạp, thậm chí không thích giao du, khi còn đi học cô hiếm khi tham gia các hoạt động tập thể, chưa bao giờ tham gia các bữa tiệc tối sau giờ

làm việc, chưa bao giờ chủ động trong giao tiếp giữa các cá nhân. Bạn bè thực sự của cô chỉ có mình Triệu Tuyết Thanh.

Cô luôn cảm thấy mình có cha mẹ, có Triệu Tuyết Thanh và Cố Thanh Hoài, cuộc sống không thể hoàn hảo hơn, trái tim cô chỉ nhỏ như vậy, cũng không cần quá nhiều "người vô danh khác".

Nhưng bây giờ, cô đang ngồi ở giữa đội đột kích chống khủng bố, bên cạnh những đồng đội đã cùng Cố Thanh Hoài vào sinh ra tử, đồng thời còn có chú chó được Cố Thanh Hoài nuôi dưỡng.

Chung Ý cảm thấy rất thích thú khi cảm nhận được sự sống động của mọi thứ xung quanh, trong lòng cô thấy ấm áp như ôm tách trà sữa nóng vào mùa đông.

Trong lúc chờ sao băng đến, Chung Ý giúp Dụ Hành chụp những bức ảnh đẹp, Trâu Dương vui vẻ nằm trên bãi cỏ, Trần Tùng Bách lại hoang mang nhìn màn hình điện thoại di động tối đen: "Điện thoại của đội trưởng không có ai bắt máy."

Chung Ý giật mình, một ý nghĩa tồi tệ xâm chiếm tâm trí cô.

Dụ Hành thấy cô có gì đó không ổn nên an ủi: "Đừng lo lắng. Nếu thật sự có nhiệm vụ thì đội trưởng sẽ gọi chúng ta ngay."

Chung Ý không muốn làm mọi người lo lắng nên mỉm cười, nhưng trái tim cô như bị bóp chặt.

Có người đốt lửa trại nướng thịt bên hồ, ca hát khắp nơi, rất sôi động.

Trâu Dương: "Nếu đội trưởng tới đây để anh ấy hát, chắc chắn sẽ mê chết luôn."

Dụ Hành cố tình giúp cho Chung Ý vui vẻ: "Đạo diễn Chung chắc không biết nhỉ? Đội trưởng của chúng tôi hát rất hay."

Nghe anh hát đã là chuyện từ rất rất lâu rồi.

Cô đã từng nghe anh hát "Ký ức độc quyền" khi anh tỏ tình với cô.

Chung Ý co chân lại, dùng tay ôm đầu gối, nhẹ giọng hỏi:
"Anh ấy hát gì thế?"

Trần Tùng Bách: ""Không có số phận như vậy"."

Dụ Hành cười nói: "Thật không ngờ đội trưởng lại thích loại ca khúc này. Anh ấy nhìn qua có vẻ là một tên xã hội đen lạnh lùng nhưng thực tế lại thích giai điệu lãng mạn như vậy."

Đúng lúc này, bên tai vang lên một tiếng cảm thán, mắt mọi người chột sáng lên, những ngôi sao băng vụt qua bầu trời đêm.

Chung Ý mở phần mềm nghe nhạc và tìm thấy bài hát "Không có số phận như vậy" mà Cố Thanh Hoài từng hát.

"Cô ấy giống như một nàng tiên

Cô ấy thật đẹp

Tôi thật bình thường

Tôi không thể nói ra

Trái tim hiểu được

Kết quả của việc theo đuổi cô ấy

May mắn

Không phải là tôi

Tôi không có số phận như vậy

Chẳng có lý do gì để cô ấy yêu tôi

..."

Toàn bộ trận mưa sao băng kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ với hàng chục vệt sao băng bay ngang qua bầu trời đêm.

Chung Ý không có ý định xem, cô yên lặng nghe bài hát trong tai nghe, không khỏi tưởng tượng liệu lúc đó anh có nghĩ đến cô không.

Tiếng ồn ào của đám đông im bật, mọi người trở về lều của mình, vài giờ sau sẽ lên đường trở lại thành phố.

Chung Ý không ngủ được, Quy Lai nằm bên cạnh cô, đôi mắt ướn ắt của nó khiến người ta mềm lòng.

Điện thoại sáng lên, tài khoản cô chặn ba năm trước gửi tin nhắn cho cô, giọng điệu quen thuộc như trước khi chia tay.

Cố Thanh Hoài: [Ngủ rồi à?]

Chung Ý trả lời: [Chưa.]

Cố Thanh Hoài: [Có tiện ra ngoài không?]

Tim chột đập nhanh, Chung Ý mở lều.

Cánh tay Cố Thanh Hoài đau nhức, khuỷu tay cũng đau, anh cau mày lắc lắc cánh tay.

Hạ mắt xuống, anh nhìn thấy căn lều trước mặt mở ra, một người và một con chó gần như đồng thời xuất hiện.

Anh không khỏi cup mắt xuống.

Sống sót sau nguy hiểm, nói ra thì cũng coi như anh đã bắt tay với Diêm Vương rồi quay trở lại.

Khi nhìn thấy chú chó EOD cùng bạn gái cũ của mình, anh đột nhiên cảm thấy hơi khác một chút.

Dáng vẻ anh khi cười thật sự khiến người ta muốn phạm tội.

Chung Ý từ trong lều đi ra, tức giận hỏi người lỡ hẹn: "Anh cười cái gì?"

Cố Thanh Hoài ngồi xuống trên bãi cỏ, nhìn cô và Quy Lai, cười nói: "Giống như hai đứa trẻ không nhận sếp vậy."

Chung Ý cau mày, buột miệng nói: "Vậy thì đừng nói đó là vì ai."

Cố Thanh Hoài: "Anh sai rồi, cho nên anh tới đây xin lỗi."

Anh đưa cho cô túi giấy trong tay, lạnh ngắt.

Chung Ý chớp chớp mắt, lông mi run rẩy: "Gì thế?"

Cố Thanh Hoài: "Không biết, thấy người khác xếp hàng nên anh xếp hàng."

Chung Ý mở nắp, vốn nghĩ rằng đó là một loại kem bình thường, sau khi múc một thìa mới phát hiện ra thành phần nguyên liệu lại phong phú đến kinh ngạc.

Lớp trên cùng là phô mai đá màu vàng nhạt, ở giữa trộn với socola chip, các loại hoa quả sấy khô, táo gai vụn và đầy mút, lớp dưới cùng trộn với phô mai đá, khi ăn vào miệng sẽ thấy hạnh phúc ngất ngây.

Anh luôn có thể tìm đủ loại đồ ăn ngon để mua cho cô.

Chung Ý hài lòng, đôi mắt nheo lại rất giống một con mèo.

Cố Thanh Hoài trêu chọc cô: "Muộn rồi nên không có cá khô, ăn tạm cái này đi."

Chung Ý cắn miếng phô mai lạnh trong miệng, khi nói chuyện có hơi lành lạnh và ngọt như kem: "Ngon quá."

Cố Thanh Hoài hạ giọng: "Nói nhỏ thôi, anh chỉ mua một phần."

Chung Ý cắn một cái thìa, anh liếc nhìn cô: "Họ mà nghe được, nhất định sẽ nói anh thiên vị."

Đôi mắt anh không mấy nghiêm túc, một đôi mắt phượng lạnh lùng sắc bén, đồng tử tối không màu.

Với một từ "thiên vị" nhàn nhạt, má cô chợt nóng lên, lan tỏa hương kem ngọt ngào.

Chung Ý thấp giọng hỏi: "Anh đi làm gì thế? Mưa sao băng bay qua rồi."

Cố Thanh Hoài không có ý định đi sâu vào chi tiết: "Tạm thời xảy ra chuyện."

Chung Ý suy nghĩ một lúc: "Đi gặp cô chủ của tập đoàn Trí Ngủ đang nghiên cứu robot xử lý bom mìn à?"

Ngược lại Cố Thanh Hoài dùng ngón tay gõ nhẹ trán cô: "Nhớ rõ ràng vậy sao?"

Chung Ý nhìn thẳng vào anh: "Em thấy anh khá vui vẻ đấy."

Khóe môi Cố Thanh Hoài cong lên: "Có hả?"

Chung Ý gật đầu như gà mổ thóc.

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ: "Ngốc nghếch."

Chung Ý ăn uống vui vẻ, quyết định không tranh cãi với anh về chữ "Ngốc nghếch", Cố Thanh Hoài lại hỏi cô: "Em có ước gì không?"

Mưa sao băng mỗi năm chỉ xảy ra một lần vào tháng sinh nhật, cô còn không có tâm trạng đi xem chứ đừng nói đến việc ước, cứ nghe đi nghe lại "Không có số phận như vậy" suốt đêm.

"Không."

Hai tay Cố Thanh Hoài chống hai bên người, ngửa người về phía sau, ngẩng đầu nhìn các vì sao, đường nét yếu hèn và cảm lạnh lẽo, đáng vẻ vô nhân đạo.

"Vậy thì năm sau chúng ta lại đi xem."

Chung Ý cup mắt xuống, cố gắng nói như không có chuyện gì xảy ra: "Năm sau đã quay xong phim tài liệu rồi."

Bây giờ của năm sau, không biết họ sẽ ở đâu, không biết liệu họ có thời gian hay không.

Ngay cả khi ngắm lại trận mưa sao băng Orionid, làm sao có thể đảm bảo rằng người bên cạnh vẫn là "chúng ta" chứ?

Cô sẽ lại quay về trung tâm bộ phim tài liệu của mình, xung quanh cô không có nhóm bạn sôi nổi nào, cũng không có lều trại, đồ nướng hay dã ngoại, cô ra vào tòa nhà đài truyền hình trong trang phục sơ mi, vest và quần dài. Khi tan làm, hoặc là tăng ca hoặc trở về nhà thuê, một mình đối diện với không gian trống trải.

Không có Quy Lai, cũng không có Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài năm sau sẽ như thế nào?

Trong cái lạnh lẽo của kem, Chung Ý lặng lẽ ngược mắt nhìn người bên cạnh.

Hốc mắt của Cố Thanh Hoài hơi trũng, tràn ngập ánh trăng, lông mi dày rủ xuống, mơ hồ mang đến cho anh cảm giác thanh

xuân non nớt.

Cô chủ của tập đoàn này đi rồi, có lẽ sẽ có con gái của cục trưởng nọ.

Cục Công an thành phố hàng năm đều có một người mới đến, chắc hẳn sẽ có người đẹp cảnh sát sánh ngang với anh cảnh sát này.

Năm tới sẽ có người khác ở bên cạnh anh.

Nhưng mà, chuyện đó có liên quan gì đến cô?

Chung Ý hít một hơi thật sâu, trong miệng chỉ còn lại đá trong kem.

Cố Thanh Hoài một tay mở lon Coca rồi nhấp một ngụm, vết hằn của anh lăn tròn, cười nhìn cô: "Em có thể hẹn trước với anh thử xem."

Nụ cười trong mắt anh như gần như xa, khiến người ta khó đoán được.

Giống như một ngôi sao băng băng qua đường chân trời, muốn cho bạn nhìn thoáng qua nó, nhưng nó không thể thuộc về bạn.

Không biết dừng khi đến từ đâu, Chung Ý hỏi: "Nếu em hẹn thì anh có đồng ý không?"

Lúc Cố Thanh Hoài nói chuyện cũng không có nghiêm túc lắm, thật giả lẫn lộn, luôn giống như nói đùa: "Nếu em hẹn, anh sẽ đồng ý."

Tim cô vẫn đập mạnh, như thể có hàng vạn thiên thạch lao vào trái đất.

Không có giấy bút, không thể yêu cầu anh viết giấy đảm bảo, nếu năm sau anh không thừa nhận thì sao?

Chung Ý không nghĩ ra biện pháp gì hay ho, nhin hồi lâu rồi nói: "VẬY... chúng ta móc ngoéo nhé?"

Cố Thanh Hoài đặt lon coca sang một bên, anh chống tay lên cằm cổ, cười lớn đến nỗi vai khẽ run lên.

Với một cái nheo mắt và nhếch miệng, anh biến thành một chàng trai trẻ nhiệt tình và nổi bật, rất dễ khiến người khác rung động

.

"Em trẻ con thế!"

Chung Ý nhất quyết muốn vươn tay tới trước mặt anh, Cố Thanh Hoài bình tĩnh lại, anh ngồi thẳng người, nhìn vào mắt cô.

Một giờ trước bàn tay còn đang cắt ngòi nổ của quả bom với khớp xương rõ ràng giờ đây đã móc vào ngón tay của Chung Ý.

Trong trận mưa sao băng Orionid năm sau, Cố Thanh Hoài sẽ đến chỗ hẹn của Chung Ý.

Miễn là anh có thể.

Chung Ý nín thở, nhịp tim đập thành thịch.

Vào lúc này, ngôi sao băng cuối cùng đột nhiên lướt qua bầu trời đêm, thế giới của cô đột nhiên trở nên sáng sủa hơn.

"Ngày này năm sau."

Đôi mắt trong veo của chàng cảnh sát trẻ tràn ngập ánh trắng dịu dàng.

Giọng điệu dịu dàng, rơi vào tai lại biến thành một lời hứa hẹn.

"Anh sẽ ở bên em." Anh nói.

Chương 26

DTV-EBOOK

--- Ngày này năm sau.

--- Anh sẽ ở bên em.

Bầu trời bao la đầy sao, vàng trắng sáng treo trên đỉnh núi, người trước mặt có đường nét rõ ràng giống như trong tranh.

Đôi mắt Chung Ý mỉm cười, trong lòng như có mưa rơi, tiếng mưa tích tắc khiến cô cảm thấy ướt át.

Cô và Cố Thanh Hoài móc ngoéo ngón tay út của mình lại với nhau, nhẹ nhàng ấn ngón cái vào nhau.

"Nói phải giữ lời đấy."

Đây không phải là lần đầu tiên Cố Thanh Hoài lỡ hẹn.

Lần đầu tiên là khi anh mới nhập ngũ.

Lúc đó cô còn nhỏ, cha mẹ bận kiếm tiền và không có thời gian chăm sóc Chung Ý nên đã gửi cô đi học tiểu học sớm.

Cô luôn ngoan ngoãn và nghe lời, từ nhỏ đã là người nhỏ tuổi nhất lớp, tốt nghiệp đại học khi chỉ mới hai mươi tuổi, sau khi tốt nghiệp cô ở lại thành phố phía Nam nơi cô theo học đại học.

Giá cả ở đó không cao, đồ ăn có ở khắp mọi nơi, điều quan trọng nhất là công ty có thể cung cấp mức lương và phúc lợi tốt hơn ở quê nhà.

Khi còn nhỏ, cha mẹ cho cô một ngôi nhà ấm cúng, bây giờ lớn lên cô cũng phải là người che mưa che gió cho cha mẹ.

Chung Ý làm việc chăm chỉ, sống nội tâm, làm nhiều việc nhất và nhận được ít tiền lương nhất. Cô là một người không quan trọng, có thể nhìn thấy ở mọi vị trí làm việc.

Tuy nhiên, cô lại có một gương mặt khiến người khác khó quên. Khi cô ngồi lặng lẽ ở bàn làm việc sẽ làm mọi người nhớ đến bạn nữ thẩm mien thời đi học.

Một ngày nọ, lần đầu tiên máy tính của cô gặp phải sự cố, cô không biết phải làm sao. Chủ nhiệm nghiêng người từ phía sau như thể đang ôm cô vào lòng, vừa thao tác với con chuột vừa lén lút vuốt v3 tay cô.

Chung Ý rất nhạy cảm với hành vi xúc phạm như vậy nên cô lập tức đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh, ấn nước và rửa tay nhanh nhất có thể.

Người đàn ông kia họ Đỗ, tên là Đỗ Tử Đằng, giữ chức vụ cao và nắm giữ quyền lực thực sự, bề ngoài mọi người đều nuốt cơn tức giận nhưng lại thầm chửi rủa ông ta bằng những lời lẽ ác độc nhất.

Trong phòng vệ sinh, tiếng trò chuyện của vài đồng nghiệp nữ lọt vào tai cô, có thể loáng thoáng nghe được---

"Cái cô Chung Ý mới đến cũng ghê nhỉ. Trẻ trung xinh đẹp là ôm ôm ấp ấp ngay."

"Lão Đỗ Tử Đằng kia hồi làm giáo viên trong trường đã có tiếng xấu, không thể làm được nữa, vì có quan hệ với cha vợ nên mới được chuyển đến chỗ chúng ta..."

"Cái loại bi3n thái đó cũng dạy học được à? Dạy cái gì?"

"Hình như là hóa học... Có lần tôi vào máy tính của ông ta để chép tài liệu, đoán xem tôi đã thấy gì? Máy bức ảnh khiêu dâm đó toàn là các bé gái thôi..."

"Ấu d@m? Tởm thế!"

Họ bước ra khỏi phòng vệ sinh và đụng phải Chung Ý, họ mỉm cười nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt cô chết lặng nhưng chẳng làm gì được.

Vào buổi tối, Chung Ý đang tăng ca, cô nhận được tin nhắn WeChat từ Đỗ Tử Đằng.

Những câu đầu tiên khá nghiêm túc, họ nói về công việc và lý tưởng, ông ta khen ngợi tài năng của cô nhưng cô không trả lời.

Đỗ Tử Đằng đột nhiên nói: [Cô đừng có gọi tôi là chủ nhiệm nữa, xa cách quá, hay là gọi anh cho thân thiết. Đến văn phòng của tôi nói chuyện đi.]

Chung Ý nhặt tài liệu trở về nhà trọ, rút khoát cho tài khoản Wechat của ông ta vào danh sách đen.

Mặc dù cô đã cố gắng hết sức để tránh né nhưng diễn biến của sự việc vẫn trong dự đoán.

Trong một bữa tiệc tối nào đó, Đỗ Tử Đằng cố gắng tiếp cận cô. Chung Ý giội một ly rượu vang đỏ từ trên xuống: "Nếu ông đã già hoa mắt thì để tôi giúp ông tỉnh táo lại."

Vấn đề nhanh chóng được bàn tán sôi nổi giữa các đồng nghiệp, có nhiều phiên bản khác nhau, hoặc là thú vị bất ngờ hoặc ướm át gợi cảm.

Không ai vì lợi ích của một sinh viên đại học mới vô danh mà chống lại lãnh đạo nắm giữ quyền lực thực sự.

Đồng nghiệp đang ăn uống trò chuyện cùng bàn với cô đột nhiên nói: "Tôi ăn xong rồi, cô ăn từ từ nhé" rồi cầm đũa bỏ đi.

Khi ngẩng đầu lên, cô nhận ra Đỗ Tử Đằng vừa bước vào nhà ăn đang nhìn về phía cô với nụ cười sồn gai ốc.

Như thể đang đợi cô nghĩ thông suốt, chờ cô chủ động phục tùng.

Điều khiến cô tiếp tục cố gắng là kỳ nghỉ Trung thu sắp đến.

Cô đã hẹn Cố Thanh Hoài, cô đi tìm anh.

Mỗi giấc mơ cô đều nhìn thấy anh, khi tỉnh dậy cô sẽ không nhìn thấy anh, một mất mát to lớn sắp nuốt chửng cô.

Để tiết kiệm thời gian, cô đi chuyến bay sớm nhất.

Căn cứ quân sự rất bí mật, sau khi xuống máy bay, cô phải chuyển sang xe buýt và cuối cùng cũng được nhìn thấy doanh trại vào lúc bình minh.

Điện thoại reo, giọng điệu của cô hờn hờ như tia nắng không thể che giấu phía chân trời: "Em sắp tới rồi."

Bên kia điện thoại im lặng, cô đột nhiên có cảm giác không lành.

Cô nín thở chờ đợi lời nói tiếp theo của anh, nhưng lại đợi được lời xin lỗi của anh.

Mũi cô lập tức cay cay, cô mỉm cười và nói không sao đâu, cô có thể tự đi chơi được.

Cô nói với anh rằng cô có thể làm một mình những việc mà họ đã hẹn với nhau.

Cô có thể ngắm bình minh, tham quan hội chùa, ăn những món ăn ngon mà anh muốn tự mình đưa cô đi.

Anh nói, Chung Ý, anh xin lỗi, đợi đến kỳ nghỉ của anh nhé.

Khi cô định hỏi thêm đó là khi nào thì anh nói đã đến lúc tập trung rồi cúp máy.

Từ "Vâng" vẫn ở trong cổ họng, nhưng giọng anh không còn ở trong tai cô nữa.

Nước mắt cứ thế rơi xuống trên màn hình điện thoại tối đen.

Cô vẫn ngồi xe đến doanh trại của anh, ngắm nhìn nơi anh canh giữ ngày đêm.

Sau đó cô đổi vé khứ hồi thành vé tàu, đi đường hết cả một kỳ nghỉ.

Sau khi trở về nhà, phóng viên đi lấy tin tức được thay đổi. Cô đến hiện trường trận động đất, hiện trường vụ lở đất, hiện trường án mạng mà không ai đến, kết quả bị nhắm đến và bị chỉ trích này đều trong dự đoán cả, cho đến khi một cô gái xinh đẹp bắt đầu xuất hiện thường xuyên ở văn phòng của Đỗ Tử Đằng.

Sau này, công việc của cô bị chuyển đến những vùng xa xôi, khó khăn nhất.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm vì không còn phải nhìn thấy những con người và những điều kinh tởm nữa.

Cố Thanh Hoài hỏi, cô chỉ nói phóng viên tin tức sao có thể chỉ trong văn phòng bật điều hòa được. Sau đó, cô khéo léo nói sang chủ đề khác, dịu dàng hỏi anh, gần đây anh thế nào.

Cô bắt đầu chuẩn bị cho việc từ chức của mình.

Ngay trước khi đơn xin nghỉ việc được nộp, cô nhận được tin nhắn cầu cứu từ một cô gái.

Cô gái đó bị bắt nạt và quấy rối tình dục trong trường học, nhưng dư luận lại một chiều, mọi ác ý đều nhắm vào cô ấy,

không ai muốn tin cô ấy.

Bởi vì bạn nam bắt nạt cô ấy là một hotboy, mà cô ấy bị béo phì và nổi mụn vì tuổi dậy thì, bị các bạn cùng lớp gọi là "khủng long" và "cô gái xấu xí".

Chung Ý cần danh phận của một nhà báo để lên tiếng cho cô gái đó.

Cô đã nghĩ rằng khi sự việc này kết thúc và cô gái được minh oan, cô sẽ từ chức.

Lực lượng Cảnh sát Vũ trang tuyển dụng các vị trí hành chính vào mùa xuân, cô phải bắt chấp mọi thứ để được theo Cổ Thanh Hoài.

Hai người sẽ không bao giờ xa nhau nữa.

Vào đêm giao thừa, một cô gái ngoại tỉnh như Chung Ý lại có tên trong danh sách trực ban.

Thành phố phía Nam đó không có tuyết, khi trời mưa, tất cả xương cốt ướt lạnh.

Nhà hàng phía dưới treo một chiếc đèn lồng đỏ, cô cầm bánh bao bước ra khỏi quán, gió lạnh cuốn theo những hạt mưa đập vào mặt cô, cô nhìn thấy một người.

Áo khoác đen dài đến đầu gối, dáng người cao gầy, bờ vai thẳng, làn da trắng nõn.

Dù biết là không thể nhưng cô vẫn đuổi theo.

Người đàn ông quay lại, là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

Chung Ý bị phân tâm, vấp phải một tảng đá chắn đường và ngã mạnh.

Bánh bao vương vãi khắp đường, trở thành cọng rơm cuối cùng đã làm gãy lưng lạc đà.

Trở lại văn phòng, Chung Ý mở hộp mì ăn liền, đổ nước sôi vào để làm bữa tối đêm giao thừa của cô.

Nước mắt trào ra.

Cuộc gọi video từ cha mẹ đột nhiên đến.

Chung Ý vội vàng cúp máy rồi gọi lại, giọng điệu dịu dàng ngọt ngào: "Mẹ, cha, con đang ăn tối với đồng nghiệp, không tiện gọi video."

Giọng nói của cha mẹ ở đầu bên kia điện thoại ầm ập khiến sống mũi cay cay: "Ăn đồ bên ngoài ăn có gì mà ngon."

Mỳ ăn liền gần như đã trương hết lên, Chung Ý nói: "Bánh hoa mai, nem rán, sủi cảo, nhiều lắm ạ..."

Trong ống nghe có tiếng Tết sôi động, tiếng pháo nổ ở nhà, tiếng nhạc nền của Gala Lễ hội mùa xuân và mái nhà ầm ập mà cô không thể trở về.

Bố mẹ hỏi: "Con có vui vẻ, hòa hợp với đồng nghiệp không?"

Chung Ý nói "Dạ, mọi người đều rất tốt. Thấy con là người ngoại tỉnh nên mời con đến đón năm mới cùng họ."

"Cha mẹ sẽ gửi một số đặc sản lên, con nhớ chia cho mọi người nữa nhé."

"Vâng ạ." Cô nhẹ nhàng đáp, dùng mu bàn tay ẩm ướt lau mắt: "Thôi con không nói nữa nhé, mọi người ăn tối xong còn đi hát nữa..."

"Được rồi, con đi đi!"

Cảm giác nhớ nhà lên men vô tận, tôi thì mẫn mẫn đầy nước mắt.

Chung Ý nuốt tất cả những tủi hờn phải chịu đựng trong vài năm qua từng miếng một.

Sau đó, Cố Thanh Hoài gọi đến.

Gió lạnh buốt giá, giọng nói chạm đến tận đáy lòng: "Phóng viên Chung Ý."

Chung Ý nói "Dạ", những giọt nước mắt cô đang kìm nén lại rơi xuống.

Đó chỉ là một âm tiết, nhưng anh có thể nghe hiểu được.

Sự lo lắng của anh bên kia điện thoại lọt vào tai cô: "Có chuyện gì xảy ra à?"

"Em..." Chung Ý lau nước mắt qua quýt: "Em chỉ là rất nhớ anh thôi."

Nói đến đây, cô thực sự không cầm được nước mắt.

"Em nhớ anh."

Giọng nói của anh, giữa tiếng pháo hoa, thật nhẹ nhàng và thật êm dịu.

Sau đó, anh nói tiếp bằng giọng nói cô yêu thích nhất trên đời: "Vậy thì em xuống đi."

"Xuống dưới làm gì?"

Chung Ý định thần lại, phi như bay đến bên cửa sổ và nhìn xuống.

Một bóng người cao lớn tuấn tú đứng dưới đèn đường, Cố Thanh Hoài ngẩng đầu lên như nhận ra điều đó.

Anh một tay cầm điện thoại di động, giọng nói như đang cười: "Năm mới anh sẽ tặng em một người bạn trai."

Chung Ý không quan tâm đến việc khóc lóc, tủi thân hay ngạc nhiên, thậm chí cô còn quên mặc áo khoác.

Cô chạy xuống lầu, chạy ra khỏi cơ quan làm việc, như thể cô vô tình vấp phải thứ gì đó và không có ý định nhìn nó.

Cô nhìn thấy Cố Thanh Hoài đang đi về phía cô, dang tay đón lấy bạn gái đang bay về phía anh trong cơn gió lạnh cắt da.

Anh kéo khóa áo khoác ngoài và ôm cô vào lòng.

Lúc đó, Chung Ý đang ôm cả thế giới của mình trong tay.

Chung Ý: "Anh có bao nhiêu ngày nghỉ?"

Cố Thanh Hoài: "Bảy ngày."

Anh cup mắt xuống, tóc Chung Ý hơi rối, chóp mũi và môi đỏ mọng, đẹp đến chấn động lòng người.

"Anh vốn định ở cùng em ba ngày, về nhà gặp mẹ ba ngày, nhưng mẹ nói ra ngoài chơi rồi không cho anh về."

Anh sờ đầu cô: "Cho nên em phải cho anh ở nhờ nhé."

Mắt Chung Ý ươn ướt, lau qua loa: "Không sao, ở bao lâu cũng không sao, không đi lại càng tốt."

Cô thực sự rất nhớ anh, khi nói chuyện thì vô cùng thẳng thắn.

Họ cùng nhau đốt pháo hoa trên sân thượng, khi pháo hoa bay lên bầu trời đêm, anh cởi áo khoác ra ôm cô vào lòng.

Ánh sáng và bóng tối chiếu một bên mặt anh, rõ ràng đáng vẻ anh rất tinh quái, nhưng ánh mắt nhìn cô lúc này lại vô cùng ấm áp.

Kỳ nghỉ Tết kéo dài bảy ngày năm đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Chung Ý sau khi đi làm.

Căn nhà cô thuê có một phòng ngủ và một phòng khách, lúc Cố Thanh Hoài đi tắm, Chung Ý ôm chiếc chăn bông tìm được trong tủ, hai má gần như bỏng rát.

Phải... ngủ chung à?

Có vẻ như không phải là không thể.

Hay để anh ngủ trên ghế sofa?

Cô ôm chăn đứng trong phòng khách, không biết nên trải trên ghế sofa hay trải trên giường trong phòng ngủ.

Đúng lúc đó, cửa phòng tắm mở ra.

Cố Thanh Hoài là một chàng trai cao lớn sạch sẽ, anh mặc áo hoodie xám rộng thùng thình và quần thể thao màu đen. Anh lau tóc, liếc nhìn chăn bông trong tay cô.

Mặt cô càng đỏ hơn, anh cúi đầu hỏi cô: "Em có muốn ôm anh ngủ không?"

Chung Ý theo bản năng nói: "Không, đừng."

Anh mỉm cười xoa đầu cô, giọng điệu rất ngoan ngoãn cũng rất tử thân: "Vậy anh sẽ một mình ngủ trên sofa."

Khó khăn lắm mới gặp nhau, cô không nỡ nên lắc đầu: "Thôi."

Cố Thanh Hoài quàng chiếc khăn màu xanh đậm lên cổ, dùng ngón tay lạnh ngắt nhéo mặt cô: "Đùa anh à?"

Chung Ý hiềm khi hành động như một đứa trẻ: "Chờ em ngủ rồi anh hãy tự mình đi ngủ trên sofa nhé."

Cố Thanh Hoài bị chọc cười, Chung Ý hả hê.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô mất đi trọng lực và được anh ôm chặt.

Hơi thở của Chung Ý không ổn định: "Anh làm gì vậy?"

Cố Thanh Hoài dùng đầu gối đẩy cửa phòng ngủ của cô: "Dỗ bạn gái ngủ."

Hai tay cô ôm chặt lấy cổ anh, mặt vùi vào trong cổ anh, da thịt họ chạm vào nhau, ai cũng muốn khoảnh khắc này trở thành vĩnh hằng.

Lưng anh vùi vào trong chăn bông mềm mại, chặn hết mọi nguồn sáng, đôi lông mày tuấn tú cùng đôi mắt phượng lạnh lùng khiến người ta mê mẩn.

Chiếc giường đơn trong nhà cô thuê thực sự rất nhỏ, Cố Thanh Hoài lại rất to con.

Anh chàng cảnh sát vũ trang cao 1m88, chiếc giường này chỉ đủ vừa cho một mình anh thôi.

Tuy nhiên, có một ranh giới vô hình ngăn cách hai người họ.

Chung Ý ngoan ngoãn nằm xuống, đắp chăn kín mũi, chỉ để hở đôi mắt.

"Cố Thanh Hoài."

"Ừm."

Giọng nói của Chung Ý gần như tan đi: "... Anh ôm em đi."

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, cô đỏ mặt thấp giọng nói: "Nếu không em sẽ rơi xuống mất..."

Cố Thanh Hoài không khỏi bật cười, vươn tay kéo cô vào lòng, nhìn gần thì trông anh càng đẹp, lông mi rũ xuống, giọng anh nhẹ nhàng: "Em có muốn gối đầu lên tay anh không?"

Đôi mắt đẹp đó, với phần đuôi dài và hẹp trông giống như những chiếc móc câu, khiến anh trở thành người có khả năng mê hoặc người khác giỏi nhất.

Cô gật đầu, hơi nâng thân trên lên, Cố Thanh Hoài luồn cánh tay từ dưới cổ cô lên, ôm cô thật chặt.

Cô nhớ mùi hương của anh.

Cô giống như một đứa trẻ tinh nghịch, gối lên tay anh, sờ lên lông mày, vuốt v3 rồi nghịch nghịch những ngón tay gân gân của anh, càng nhìn càng thích.

Mùa đông ở phía Nam ngoài cửa sổ lạnh ảm, nhưng bên trong vòng ôm của anh lại ấm áp và bình yên.

Chung Ý suy nghĩ, cố tìm chuyện gì đó vui vui để kể cho anh nghe nhưng lại không tìm được gì.

"Chung Ý."

"Dạ."

Cố Thanh Hoài nghiêng người đối mặt với cô, ngón tay thon dài vuốt v3 mái tóc dài trên mặt cô không rời, gò má cô mềm mại, từ từ ấm áp trong lòng bàn tay anh.

"Có ai bắt nạt em phải không?"

"Không có." Chung Ý vui mặt vào lòng anh, giọng nghẹn ngào: "Em chỉ nhớ anh thôi."

Cô không muốn ngủ, cũng không dám tiếp tục chủ đề nên hỏi: "Tìm phim xem nhé?"

Cố Thanh Hoài nói: "Được."

Trên kênh phim đang chiếu một bộ phim cũ, cô tựa vào lòng anh, cô nghĩ xem phim xong rồi sẽ ngủ.

Ánh sáng mờ ảo, bầu không khí hoài niệm, dần trở nên mờ ám.

Lúc nam chính hôn nữ chính trong phim, Cố Thanh Hoài cúi đầu.

Cô chuyển từ dựa vào vòng tay anh chuyển sang áp sát vào cơ thể anh và hôn anh, như thể cô đang đè anh lên giường, cạy mạnh bắt nạt.

Cố Thanh Hoài mặc kệ, anh đặt tay lên eo cô, dứt khoát không đáp lại, có phần không tập trung.

Sau đó, động tác của anh không còn kiềm chế được nữa, anh đưa tay ra sau đầu cô, ôm lấy và ấn cô xuống.

Ý loạn tình m3, một chút mất kiểm soát, cô rõ ràng cảm nhận được có gì thay đổi, ngẩng mặt lên và nhìn anh không chớp mắt.

Cố Thanh Hoài chỉ xoa đầu cô nói, em xuống khỏi người anh được không?

Cô đỏ mặt nhúc nhích từng li từng tí, ánh mắt ngượng ngùng nhưng cũng đầy tò mò.

Cố Thanh Hoài lấy mu bàn tay che mắt, cười nhạt nói: "Để cho anh bình tĩnh một lát."

Cô chậm rãi kéo cổ áo ngủ mà anh đã cởi ra, ngón tay run rẩy, thấp giọng hỏi: "Có khó chịu lắm không? Anh chịu được không?"

Cố Thanh Hoài đổ tai nhìn cô: "Chịu không được cũng phải chịu."

Tim cô đập nhanh như sắp rớt ra ngoài, cô bò đến bên cạnh anh như một con rùa nhỏ, lông mi run run vì căng thẳng: "Em giúp anh nhé?"

Cố Thanh Hoài nhìn cô hồi lâu, nghiêm túc nói: "Ừm, được, cảm ơn em."

Dường như Chung Ý không ngờ tới phản ứng của anh, cô ngây người, thật sự vén gấu áo lên, cơ bụng lộ ra rõ ràng trong tầm mắt, làn da trắng nõn lạnh lẽo.

Tay lần theo dây rút quần, vừa kéo vừa giật rồi không biết phải làm sao, đôi mắt trong veo nhìn anh đầy bối rối.

Nhưng cô lại nhìn thấy bả vai Cố Thanh Hoài run rẩy, cười thành tiếng.

Giống như đang trêu chọc trẻ con.

"Sao em đáng yêu thế?" Cố Thanh Hoài xoay người đè cô xuống, cười gian nhéo nhéo mặt cô: "Em muốn giúp thế nào? Hả? Em nói cho anh nghe xem?"

Sau đó Chung Ý mới nhận ra rằng dường như mình có sở thích không tốt.

Cô thích cái cách anh nhẫn nhịn, kiềm chế nhưng không nỡ để cô giúp.

Ừm, quyến rũ quá, muốn hôn anh quá.

Sáng sớm hôm sau, khi Chung Ý bước ra khỏi phòng ngủ và nhìn thấy anh đang ngủ trên ghế sofa, cô cảm thấy khó tin.

Đã lâu không gặp, hình như anh lại gầy đi, trên má có một vết sẹo mỏng màu đỏ.

Nhưng... anh càng đẹp trai hơn và hấp dẫn hơn.

Cô nghiêng người về phía trước, mái tóc dài xõa xuống một bên cổ anh, lông mi nhẹ nhàng rũ xuống, môi áp vào trán anh.

Khi ngẩng đầu lên, cô nhìn vào đôi mắt đang cười của anh, phản chiếu ánh nắng nhàn nhạt, đôi mắt phượng sắc bén ấy làm sao có thể trong sáng, tràn đầy dịu dàng và mê đắm như vậy.

Cố Thanh Hoài duỗi tay ôm lấy cô, hai người chen vào chiếc ghế sofa chật hẹp, cô ở phía dưới, anh ở phía trên.

Đôi môi mỏng mím xuống, tai và thái dương cọ xát vào nhau, cảnh tượng khiến người ta nóng mặt tối qua hiện lên trong đầu một lúc rồi lại biến mất.

Chỉ là qua đêm râu đã mọc rất nhanh, ngứa ngứa và gai gai, cô không khỏi mím cười nghiêng đầu tránh né: "Cố Thanh Hoài, râu... ngứa..."

Anh cup mắt xuống, chạm vào làn da trên cổ cô vừa hôn, nhẹ nhàng nói: "Đỏ thật rồi."

Chung Ý nằm ở dưới đỏ mặt như quả cà chua, mím môi không nói được gì, Cố Thanh Hoài đứng dậy nói: "Chờ anh chút."

Cô đỏ mặt nhìn anh bước vào phòng tắm.

Không lâu sau, anh cảnh sát đẹp trai với nước da trắng trẻo Cố Thanh Hoài bước ra.

Với đôi lông mày rậm và đôi mắt trong veo, anh vẫn là chàng trai cô yêu thuở còn là sinh viên.

Ngôi nhà cô chưa bao giờ ưa thích đã trở nên sáng sủa hơn, đáng yêu hơn, không khí ngọt ngào hơn nhờ có anh.

"Bạn trai tươi ngon ra lò."

"Hãy đến và hôn anh đi." Anh dang rộng cánh tay: "Anh cạo râu sạch sẽ rồi."

Chung Ý cười tươi cong tí cả mắt, cô sung sướng lao vào vòng tay anh.

Nếu ngày nào cũng giống như hôm nay, được nhìn thấy anh, được bên cạnh anh, thế thì sẽ hạnh phúc biết bao.

Khi cô đi thay bộ đồ ngủ, anh cảnh sát vũ trang lạnh lùng đang rửa tay nấu canh.

Cô bước lại gần, tựa trán vào lưng anh: "Cảm giác như là mơ vậy."

Giống như cô bé bán diêm, trong hoàn cảnh vô cùng tuyệt vọng, cô lại ảo tưởng về thứ mình yêu thích như một niềm an ủi.

Cố Thanh Hoài quay đầu lại nhìn Chung Ý đang muốn đu mình như gấu túi: "Cái gì là mơ?"

Chung Ý ngẩng mặt lên và nói: "Anh đến gặp em là mơ."

Cô đi theo anh từng bước một, Cố Thanh Hoài dùng tay trái nhéo mặt cô: "Anh đi đâu em cũng theo đó, em thích thế à?"

Cô bị mùi thơm trong nồi thu hút nên hỏi: "Anh đang nấu món gì ngon thế?"

Cố Thanh Hoài đáp: "Tôm."

Bên trên đậu hũ phết một lớp mỡ bò và một lớp tôm băm, cuộn thành cuộn rồi xếp gọn gàng vào nồi, tạo nên âm thanh "ùng ục" trong nước sốt cà chua đậm đà.

Hai mắt Chung Ý tỏa sáng: "Thì ra là chàng Tấm."

Cố Thanh Hoài quay người ôm mặt cô: "Vậy em có muốn hôn chàng Tấm không?"

Khi cười, đôi mắt anh bùng sáng, khoe miệng cong lên thật quyến rũ.

Chung Ý bị nhan sắc của anh mê hoặc, ôm cổ hôn lên mặt anh: "Dạy em nấu ăn nhé?"

Cố Thanh Hoài gật đầu.

Cô không thể không tự hỏi liệu vài năm nữa họ có còn như thế này không.

Khi đó cô không phải là bạn gái của anh, cô là... vợ anh.

Trên mạng nói rằng nhiều chàng trai có những tiêu chuẩn khác nhau về vợ và bạn gái, có một số đàn ông rất xấu lại muốn tìm bạn gái trẻ đẹp nhưng khi kết hôn chỉ tìm đối tượng phù hợp.

Môn đăng hộ đối, hoặc tìm một nhà vợ tốt đỡ được hai mươi năm vất vả.

"Anh đã bao giờ nghĩ xem mình sẽ thích mẫu con gái như thế nào chưa?"

"Thích tóc dài hay tóc ngắn?"

"Thích người vui vẻ hay trầm lặng?"

"Anh thích người biết nấu ăn hay người không biết nấu ăn?"

Cố Thanh Hoài không nói gì, Chung Ý xoay người: "Nói đi mà~"

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, dáng vẻ đã biết còn cố hỏi của cô thật đáng yêu.

Nhưng anh vẫn muốn làm cô vui hơn nên đã trịnh trọng nói với cô: "Em biết câu trả lời chính là em mà."

Hiện tại Chung Ý hài lòng, khoe miệng hơi nhếch lên.

Cô nấu nướng nhiệt tình hơn, giống như một đứa bé tò mò khám phá mọi thứ mới mẻ.

Tuy nhiên, cô thật sự không có thiên phú nấu nướng, Cố Thanh Hoài khoanh tay đứng sang một bên, mỉm cười xoa xoa sống mũi, giống như đang xem trẻ con chơi.

Cho đồ ăn ra khỏi chảo, Chung Ý tràn đầy nhiệt huyết dùng đũa gấp thối cho nguội bớt, đưa tới miệng Cố Thanh Hoài, có chút mong đợi nói: "Anh thử đi."

Cố Thanh Hoài nghiêng người về phía trước, ngoan ngoãn mở miệng.

Thấy vẻ mặt anh cứng đờ lại, Chung Ý vội vàng dùng tay che miệng anh: "Không ngon thì vẫn phải nói ngon!"

Thật hiếm khi cô lại ngang ngược và vô lý như vậy.

Cố Thanh Hoài bỗng nhiên trợn to hai mắt, cười nuốt nước bọt, dùng ngón tay nhéo mặt cô: "Em bị chiều hư rồi đó bạn Chung Ý ạ."

Chung Ý không chịu, mặt bị nhéo, miệng biến thành miệng gà con, cố gắng tranh luận: "Là ai chiều chuộng em?"

"Hình như..." Anh bất lực cười: "Là Cố Thanh Hoài chiều."

Thời gian bên nhau trôi qua thật nhanh.

Giống như hôm qua cô vừa nhận được một cuộc gọi, vừa mở cửa sổ ra thì thấy anh đứng dưới lầu. Hôm nay anh đang thu dọn đồ đạc rời đi, như thể sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Tạm biệt tại sân bay, máy bay liên tục cất cánh và hạ cánh, có người tạm biệt, có người gặp lại.

Cô là người tội nghiệp đến tiền người yêu của mình đi.

Nhìn tấm lưng cao gầy của Cố Thanh Hoài, cô hy vọng máy bay sẽ ngừng bay, chuyến bay sẽ bị hoãn, thời gian đó sẽ vĩnh viễn dừng lại tại thời điểm này.

Không biết khi nào họ mới có thể gặp lại nhau.

Không biết khi nào họ mới có thể ngừng xa nhau.

Thời gian trôi qua, lòng đau như thắt lại.

Hơn mười cm trên bản đồ là hơn một nghìn km.

Hai người một Nam một Bắc, một nửa Trung Quốc ngăn cách họ.

Cuối cùng, thông báo kiểm tra vé vang lên.

Cố Thanh Hoài ôm lấy cô lần cuối, khẽ nói: "Không nhìn anh nữa à, anh sắp đi rồi."

Cô không nói gì, nhưng những ngón tay cô đan vào bàn tay anh siết chặt hơn.

Cảm thấy có gì đó kỳ lạ, anh nhẹ nhàng quay mặt lại, đối diện với một đôi mắt ướt đang kìm nén nước mắt.

"Em không dám nhìn." Cô thì thầm, giọng nghẹn ngào.

"Em sợ nhìn rồi..." Chung Ý đưa mu bàn tay dụi dụi mắt: "Em không muốn để anh đi."

Rốt cuộc đến khi nào họ mới có thể gặp lại nhau và không bao giờ xa cách nữa?

Rốt cuộc đến khi nào anh mới ở bên cô mỗi khi cô tủi hờn, đau buồn?

Cô rất ngoan và rất dễ dỗ dành, chỉ cần anh ôm cô.

Về sau, có vô số lần cận kề giữa sự sống và cái chết, vô số lần thoát chết trong gang tấc.

Cố Thanh Hoài nhắm mắt lại, khi rời đi hai mắt Chung Ý đã đỏ hoe.

Có quá nhiều điều thân bất do kỷ, không thể không nói.

Hóa thành những giọt nước mắt chia ly và biến mất.

Có lẽ ông trời đã cảm nhận được và quyết tâm trừng phạt anh.

Đó là lần cuối cùng họ gặp nhau trước khi chia tay.

Cô gái anh thích có đôi mắt đắm lệ, trong mắt cô tất cả đều là anh.

Chương 27

DTV-EBOOK

Một ngày sau khi xem mưa sao băng, các cô gái và chàng trai trong đội đột kích chống kh ủng bố đã quay lại đội SWAT để báo cáo đúng giờ, nhưng điều mà Chung Ý suy nghĩ là vào ngày này năm sau, bộ phim tài liệu có lẽ đã được quay xong.

Trong ống kính của cô sẽ không còn là đội đột kích chống kh ủng bố của Cố Thanh Hoài hay chú chó nghiệp vụ Quy Lai nữa. Nhưng không sao, cô đã đặt trước lịch hẹn ngắm mưa sao băng Orionid cùng với Cố Thanh Hoài rồi.

Khi sao băng lướt qua bầu trời đêm, cô sẽ có lý do để gặp anh.

Đội SWAT chống kh ủng bố ngày đêm túc trực chuẩn bị cho nhiệm vụ, vì đã được cấm trại như mong muốn nên bây giờ họ rất hăng hái, cả người tràn đầy năng lượng. Kể cả khi đối diện với chỉ đội trưởng, khuôn mặt của họ vẫn tràn ngập nụ cười.

Tuy nhiên chỉ đội trưởng vốn vui tính lại cho họ một cái nhìn không mấy thiện cảm: "Đi chơi vui lắm hả?"

Ghen tị, đúng là ghen tị rồi!

"Bộ ba ăn dưa" Trần Tùng Bách, Dụ Hành và Trâu Dương đứng thẳng: "Vui lắm ạ!"

Chỉ đội trưởng cười khẩy: "Đội trưởng Cố cũng đi xem sao băng à?"

Dù sao cũng có đội trưởng làm chỗ dựa, Dụ Hành cảm thấy vô cùng tự tin: "Nửa đêm đội trưởng mới đến ạ!"

Chỉ đội trưởng lại hỏi: "Có biết tại sao không?"

Trâu Dương thông minh lanh lợi, cười hớn hở: "Mời thủ trưởng nói ạ!"

Nhưng những lời tiếp theo của chỉ đội trưởng đã khiến mọi người có mặt lúc này đông cứng ngay lập tức——

"Hôm qua phát hiện một quả bom rất khó gỡ trong một khu dân cư. Từ bảy giờ tối đến mười hai giờ đêm, đội của các cậu đã nằm bất động trên mặt đất suốt năm tiếng đồng hồ, mỗi phút mỗi giây đều có khả năng bị nổ tung thành từng mảnh!"

"Cho dù đội trưởng Cố hay gặp may mắn, nhưng nếu chỉ trượt tay một tí thì bây giờ các cậu đã phải về nhật xác của cậu ta rồi."

Bàn tay Chung Ý đang điều chỉnh ống kính dừng lại, cảm giác máu từ đầu đến chân bỗng trở nên lạnh toát, mà tên khốn đẹp trai đó không biết đang đi đâu rồi, từ sáng sớm đã không thấy mặt đâu.

"Các cô các cậu thông minh lên! Đừng cho rằng có Cố Thanh Hoài chống đỡ mọi chuyện thì có thể thoải mái, lỡ như một ngày nào đó cậu ta không ở đây thì phải làm sao?!"

Chỉ đội trưởng chỉ mong họ trưởng thành, tức giận xong rồi phũ tay bỏ đi: "Suốt ngày cứ hihi haha, vô ý vô tứ! Tôi nghĩ cậu ta nuông chiều mấy người quá rồi!"

Sau khi bị ăn mắng, mọi người đều im lặng.

Cố Diêm Vương chỉ là Cố Diêm Vương ở sân tập.

Nếu nói đến "mạnh miệng mà mềm lòng", Cố Thanh Hoài thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất.

Tuy anh thực sự rất đáng sợ khi huấn luyện họ tập nhảy từ trên cao và bắn đạn thật, nhưng từ trước đến nay anh luôn là

người đảm nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nhất.

-

Từ khi ở cùng với Quy Lai, nỗi sợ chó của Chung Ý dần giảm đi, tình yêu của cô dành cho chó thậm chí còn nảy nở mà cô không hề nhận ra.

Cũng có thể là vì Cố Thanh Hoài ở đây, trong tiềm thức của Chung Ý đã khắc sâu ý niệm chỉ cần có anh ở bên thì cô sẽ được an toàn.

Trong thời gian nghỉ tập luyện của đội đột kích chống khủng bố, Chung Ý thường đến căn cứ chó nghiệp vụ của đội SWAT để tìm tài liệu. Mỗi lần cô xuất hiện luôn có Cố Thanh Hoài lạnh lùng bên cạnh khiến các cô gái và chàng trai tại căn cứ chó nghiệp vụ kinh ngạc đến ngây người.

Trước mặt cô, "đại đội mít ướt" đang được huấn luyện từ những gì cơ bản nhất như ngồi, đứng, nằm, cấn, chui qua rào chắn lửa, giải cứu con tin.

Giống như cảnh sát được chia thành nhiều loại khác nhau, có điều tra tội phạm, điều tra kinh tế, phòng chống m@ túy, chống lừa đảo,... Chó nghiệp vụ cũng như vậy. Những chú chó nghiệp vụ khác nhau có nhiệm vụ khác nhau. Mỗi chú chó đều sẽ thực hiện nhiệm vụ riêng của mình và được "chuyên môn hóa các kỹ năng".

Gần đó có một dãy vali xếp ngay ngắn, một con Springer Spaniel Anh Quốc bước nhanh đến đó rồi liên tục hít ngửi, bỗng nhiên nó đứng trước một chiếc vali và sủa không ngừng.

Huấn luyện viên tiến lại gần và mở vali ra, quả nhiên bên trong giấu m@ túy: "Làm tốt lắm. Bữa trưa cho thêm đùi gà."

Đây là lần đầu tiên Chung Ý nhìn thấy huấn luyện chó phát hiện m@ túy, cô không khỏi thốt lên: "Giỏi thật đấy."

Cố Thanh Hoài nhường mày: "Con Springer Spaniel này có nhiều thành tích trong chống m@ túy. Khi cả đội chặn xe của tên buôn m@ túy ở ngã tư đường cao tốc, nó là đứa phát hiện ra m@ túy đầu tiên."

Giọng nói của anh rất hay và sẽ càng trở nên thu hút khi anh nghiêm túc, giống như hồi cấp ba khi anh giảng về các bài toán cho cô nghe.

Chung Ý cúi đầu cầm bút, lông mày toát lên vẻ nghiêm túc: "M@ túy giấu ở đâu mà bị nó phát hiện ra?"

Cố Thanh Hoài giải thích: "Một thùng dừa được bịt kín, bên trong khoét rỗng chứa đầy m@ túy, sau đó dùng keo dán chặt lại với nhau."

Thấy Chung Ý kinh ngạc sau khi biết mảnh khóe giấu m@ túy, Cố Thanh Hoài lại tiếp tục dẫn cô đến sân huấn luyện: "Giống chó chăn cừu Đức đang nhảy vòng lửa kia là loại tìm kiếm cứu nạn."

Chung Ý nhìn theo ánh mắt của anh, cô thấy khi chú chó đi qua vật cản bằng lửa, đôi tai ban đầu dựng đứng của nó ngay lập tức sụp lại, dáng vẻ của nó giống như một mũi tên, thực sự rất ngẫu.

Cố Thanh Hoài: "Lúc động đất, ô tô không thể đi qua bằng đường núi, nó đi theo đơn vị hơn một tiếng đồng hồ, hai chân trước chảy máu, đi khắp khiêng còn chạy vào, đúng là không muốn sống nữa."

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy chân trước của chú chó vẫn còn những vết sẹo do cứu trợ thiên tai để lại, nhìn mà đau lòng.

Cố Thanh Hoài: "Giống chó tìm kiếm chất nổ Labrador kia, cứ chín giờ đến năm giờ lại trực ở ga tàu điện ngầm."

"Ga tàu điện ngầm không nắng không gió, lại có máy điều hòa, làm việc chắc nhẹ nhàng hơn nhỉ?"

Chó phát hiện m@ túy và chó tìm kiếm cứu nạn rất hiếm thấy trong cuộc sống hàng ngày nhưng chó tìm kiếm chất nổ thì phổ biến hơn nhiều.

Chung Ý giống như một học sinh tiểu học giơ tay phát biểu trong lớp: "Trước đây em đã nhìn thấy một con trên tàu điện ngầm. Nó đang lim dim thì bị anh cảnh sát đánh thức. Khi đó mọi người xung quanh đều nói, hãy để nó ngủ trưa đi. Nhìn có vẻ buồn ngủ rồi."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống: "Ai đi ngang qua mà mang theo đồ vật khả nghi sẽ bị nó phát hiện ngay lập tức."

Chung Ý kinh ngạc: "Giỏi thế cơ à?"

Khóe môi Cố Thanh Hoài nhếch lên: "Giống chó tìm kiếm chất nổ làm việc cũng rất mệt mỏi, mỗi ngày đều phải hít ngửi mấy ngàn lần."

Chung Ý không thể tưởng tượng được khái niệm hít ngửi hàng ngàn lần là như thế nào.

Nhìn thấy cô ngơ ngác, Cố Thanh Hoài đứng yên, cúi đầu nhìn: "Em thử dùng mũi hít vào thở ra thật nhanh xem."

Chung Ý chẳng do dự, ngoan ngoãn làm theo lời anh nói, nhanh chóng hít vào thở ra.

Nửa phút sau, cô cau mày, thành thật nói: "Thôi, em đau đầu."

Cô nói chuyện nghiêm túc, nhưng bên tai lại nghe thấy tiếng cười của anh.

Chung Ý ngẩng đầu, Cố Thanh Hoài nhướn mày, nụ cười cũng không mấy nghiêm túc: "Anh nói em làm gì thì em làm đó hả? Ngốc thế nhỉ."

Lúc này cô mới nhận ra anh đang chọc mình.

Chung Ý hay xấu hổ, nghĩ đến dáng vẻ ngớ ngẩn vừa rồi của mình, mặt cô đỏ bừng như tôm luộc: "Cố Thanh Hoài!"

Cả người Cố Thanh Hoài chìm đắm trong ánh sáng dịu nhẹ, anh mỉm cười nhìn cô: "Có, thủ trưởng có chỉ thị gì ạ?"

May là anh đẹp trai, nếu không thì với cái kiểu nói chuyện gợi đòn đó làm sao có thể yên ổn trưởng thành được.

Nhịp tim của Chung Ý đột nhiên đập nhanh hơn, cô lập tức mất bình tĩnh: "Anh không được cười."

Cố Thanh Hoài đút hai tay vào túi quần, rũ mi dài xuống, đường cong lông mày đẹp đẽ: "Cười mà cũng không cho, em có phải hơi độc tài quá rồi không?"

Đúng lúc đàn chó nghiệp vụ đã huấn luyện xong, chúng nó nhìn thấy Cố Thanh Hoài thì lao tới bổ nhào vào người anh. Anh bị cả đàn chó bao vây xung quanh, anh mặc đồng phục cảnh sát lạnh lùng và nghiêm túc, nhưng cảm giác trẻ trung dường như chưa bao giờ thay đổi.

Chung Ý giơ máy ảnh lên và nhấn nút chụp thật nhanh bằng mắt và tay.

Đôi mắt phía sau máy ảnh chỉ hơi cong lên.

Thời gian tan làm vào đúng giờ cao điểm của buổi tối, trong ánh hoàng hôn ấm áp, chiếc xe địa hình màu đen phóng nhanh về phía trước.

Chung Ý lấy cuốn sổ mang theo bên mình ra, tiếp tục sắp xếp những nội dung quay phim chính vào cuốn sổ để tránh khi về đến nhà lại quên mất.

"Nghe nói thời gian hạnh phúc nhất trong ngày của chú chó Labrador đang làm nhiệm vụ ở ga tàu điện ngầm là khi nó quay trở lại căn cứ chó nghiệp vụ và được chơi đùa cùng người huấn luyện của nó."

"Vậy à?" Giọng điệu Cố Thanh Hoài có vẻ thờ ơ, rõ ràng anh không mấy hứng thú với mấy chú chó nghiệp vụ.

Ngay lúc Chung Ý cảm thấy mình bắt sai chủ đề thì lại nghe anh hỏi: "Thời điểm hạnh phúc nhất của mèo là khi nào?"

Cô chợt ngừng hô hấp, Cố Thanh Hoài nghiêng đầu liếc nhìn cô, trong giọng nói mang theo nụ cười trêu chọc: "Lúc ăn cá khô hả?"

Làn gió buổi tối mùa thu lùa vào qua cửa sổ xe, thổi nhẹ nhẹ vào má Chung Ý.

Mỗi lần nghe anh nói từ "mèo", cô lại cảm thấy như có một dòng điện chạy qua tai mình.

Cô đột nhiên cảm thấy mình rất giống con chó đó, điều hạnh phúc nhất mỗi ngày là khi tan làm có Thanh Hoài dẫn cô đi chạy bộ.

Sau bữa tối, Chung Ý cố ý thay đồ thể thao, thời tiết ngày càng lạnh nên cô mặc chiếc áo khoác gió nhẹ thay cho áo ngắn tay, chiếc quần thể thao để lộ một phần mắt cá chân. Thân hình

cô gầy gò, vận động một chút khiến cô có thêm những đường nét rất tinh tế.

Tuy nhiên Cố Thanh Hoài chỉ nhìn cô và khẽ nói: "Hôm nay không phải chạy."

Chung Ý không quen nên hỏi: "Tại sao?"

Cô có tính cách bi quan, thích nghĩ đến điều tồi tệ nhất khi có chuyện xảy ra.

Không cần hỏi cũng biết Cố Thanh Hoài là đội trưởng đội đột kích chống khủng bố, các thành viên trong đội của anh tuy còn trẻ nhưng đều là những người lính xuất sắc và sắc bén nhất trong toàn bộ đội cảnh sát đặc biệt.

Anh dẫn họ đi tập, nhảy từ tòa nhà cao hơn chục mét xuống, chạy đến khung đỡ giữa cầu cầu vòng, nếu ở trên mặt đất bằng phẳng thì phải mang theo trang bị đầy đủ vũ khí hàng chục kg.

So sánh ra thì chạy với cô chắc chán lắm.

"Được." Cố Thanh Hoài không cần giải thích, cô cũng đã đồng ý: "Vậy em đi làm việc."

Cố Thanh Hoài cầm lấy áo khoác: "Chúng ta sẽ đi leo núi."

Chung Ý đứng ngây ra, nghe thấy anh nói tiếp: "Nhân tiện, dẫn Quy Lai đi hóng gió."

Quy Lai đi đến bên cạnh Cố Thanh Hoài, lượn qua lượn lại

Anh ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu trêu đùa với chú chó. Mái tóc anh đen bông xù, mềm mại óng ả, xoa xuống che đi đôi lông mày.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ cảm giác chạm vào mái tóc của anh. Khi cô còn chưa thức dậy vào sáng sớm, anh sẽ vùi mặt vào

hôm cổ cô, dụi vào nhẹ nhàng giống như một chú chó.

Tim đập thành thịch, khước môi Chung Ý giật giật: "Em tưởng..."

Cố Thanh Hoài: "Tưởng cái gì?"

Chung Ý cố gắng hết sức để tỏ ra bình tĩnh, không để lộ chút cảm xúc khác thường nào.

Cô nói với vẻ mặt thẳng thắn: "Em tưởng anh nghĩ em trẻ con nên không muốn dạy."

Cố Thanh Hoài ngược mắt lên.

Ngày nào nữ đạo diễn Chung cũng phải đối mặt với thiết bị quay chụp, cô có khuôn mặt trái xoan, lông mày rậm, đồng tử màu nhạt, ít nói, khó gần, khi nói chuyện rất thẳng thắn, hiếm khi vòng vo và thậm chí còn có tính trẻ con.

Cố Thanh Hoài mỉm cười, gương mặt mang theo vẻ chơi bời trăng hoa khiến người ta đỏ mặt không dám nhìn thẳng, anh nói với giọng điệu lười biếng: "Sao anh dám chứ?"

Anh mặc một chiếc áo khoác màu đen rộng thùng thình, kết hợp với quần thể thao và giày thể thao màu đen, dù có bờ vai rộng nhưng nhìn nghiêng thì anh vẫn trông rất gầy.

Vẻ ngoài này không giống một chuyên gia gỡ bom đang chiến đấu trong làn mưa bom bão đạn mà giống như Cố Thanh Hoài hồi còn trong trường quân sự. Khóa kéo sát đến tận cằm, cả người anh toát lên vẻ nam tính quyến rũ.

Phải mất hai mươi phút lái xe từ nhà đến địa điểm leo núi.

Chung Ý ngồi ở ghế phụ, Quy Lai ở ghế sau, có cảm giác giống như một đứa trẻ được cha mẹ đưa đi du xuân.

Cửa sổ xe phản chiếu khuôn mặt tuấn tú của anh cảnh sát Cố Thanh Hoài, đường nét sắc sảo và lạnh lùng, không có điểm nào để chê.

Đến đèn đỏ, màn hình điện thoại di động của Cố Thanh Hoài sáng lên.

Anh giơ tay và đeo tai nghe Bluetooth vào, vẻ mặt không hề thay đổi chút nào.

Nhưng ngay sau đó anh quay vô lăng và nói với cô: "Chúng ta lái xe về vùng nông thôn trước đã nhé."

Chung Ý: "Có chuyện gì vậy?"

Tên khốn Cố Thanh Hoài này luôn mang đến cho người khác cảm giác không đáng tin cậy: "Trên công trường đào ra một mảnh "phế liệu", anh qua đó xem thử."

Xe của anh đã đến hiện trường trước đội SWAT, nơi đào được vỏ bom đã qua sử dụng là một công trường xây dựng.

Vỏ bom đã qua sử dụng còn sót lại từ những năm chiến tranh không phải là hiếm. Khi Cố Thanh Hoài mới nhập ngũ, anh đã đi theo Nhiệm Trung Hoa gom tập trung cho nổ một loạt.

Cố Thanh Hoài cởi dây an toàn.

Trong mười giây ngắn ngủi đó, Chung Ý chợt nghĩ đến bộ đồ EOD, anh không mặc bộ đồ EOD!

Khi Cố Thanh Hoài mở cửa xe, cô cũng không quan tâm thêm gì nữa, chỉ vội nắm chặt cổ tay anh.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, khớp ngón tay của Chung Ý trắng bệch và lạnh lẽo, cô hỏi: "Bộ đồ EOD của anh đâu?"

Anh không trả lời, chỉ nhìn vào mắt cô và nói với giọng nghiêm túc hiếm có: "Anh sẽ quay lại sớm thôi."

Nói xong, Cố Thanh Hoài gỡ từng ngón tay của cô, bước xuống xe không chút do dự.

Ngay sau đó cửa xe bị khóa, Chung Ý cố gắng đẩy cửa ra để đi theo anh nhưng vô ích.

Mỗi khung hình trước mặt đều trở thành một thước phim chuyển động chậm khó quên.

Cố Thanh Hoài xuyên qua đám đông, vượt qua đồng nghiệp cảnh sát, nhắc dây cảnh giới lên rồi đi thẳng vào trong.

Bên ngoài dây cảnh giới có rất nhiều cảnh sát và người đứng xem.

Bên trong dây cảnh giới chỉ có anh và quả bom.

Chung Ý nhìn thấy anh ra hiệu, và rồi dây cảnh giới được kéo dài từ năm mươi mét lên một trăm mét.

Nó cho thấy một khi quả bom bị kích nổ, phạm vi ảnh hưởng là hơn trăm mét, còn anh ở trung tâm vụ nổ thì sao?

Chung Ý cảm thấy lạnh giá tới tận xương tủy, như thể đang trở lại mùa đông mưa ẩm ướt ở miền Nam.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, cô sẽ không tin rằng trong hòa bình lại có một nhóm người làm nghề như vậy.

Sau khi biết Cố Thanh Hoài là chuyên gia EOD, cô đã tìm kiếm rất nhiều bài báo, tin tức và bài phỏng vấn về nghề nghiệp này.

Đối với những chuyên gia gỡ bom chiến đấu chống lại cái chết trong thời hòa bình, có người bị mất cánh tay, có người mười ngón tay của họ không thể duỗi thẳng được.

Ngoài ra, tại thời điểm vụ nổ xảy ra, phản ứng đầu tiên không phải là đau đớn mà là xem tay mình còn đó hay không...

Sống sót đã là một huy chương.

Cố Thanh Hoài nhìn mảnh "phế liệu" trước mặt rồi khẽ cau mày.

Loại này anh chỉ mới thấy trong tài liệu, nó được sản xuất vài năm trước ngày giải phóng, tên là "mìn chống tăng"*, có thể dễ dàng làm thủng một lỗ trên xe tăng.

[*] Mìn chống tăng là loại vũ khí có sức công phá mạnh hơn nhiều so với mìn sát thương. Loại mìn này được thiết kế để làm hư hỏng hay phá huỷ các phương tiện, xe cơ giới như xe tăng, xe bọc thép, thiết giáp. So với mìn sát thương, mìn chống tăng có kích thước lớn hơn và chứa nhiều thuốc nổ hơn.

Anh có một đàn anh là anh hùng hạng nhất trong Bộ Công an, anh ấy đã bị bốc cháy khi xử lý những quả bom đã qua sử dụng.

Xung quanh đều là nhà dân, trên ban công phơi quần áo trẻ em và đồ chơi vẫn chưa kịp dọn, tòa chung cư gần nhất cách tâm vụ nổ chưa đầy chục mét, đứa trẻ đang bập bẹ của nhà ai đó đang nhìn ra ngoài.

Anh bắt buộc di chuyển quả bom đến vùng đất vắng người trước khi tiến hành gỡ nó.

Không có bộ đồ EOD hay mũ bảo hiểm EOD, anh cởi áo khoác ném sang một bên, trên người chỉ mặc một chiếc áo phông trắng sạch sẽ và quần thể thao màu đen.

Cố Thanh Hoài có nước da trắng, đường nét tuấn tú, khi không mặc đồng phục cảnh sát, anh nhìn giống như một công tử quý tộc, thật sự không dễ làm người khác nghe theo, nhưng

khi anh cúi người trước quả bom, dọn dẹp sạch sẽ từng chút đất đá, bình tĩnh nâng quả bom lên và đưa quả bom lên xe vận chuyển thì tất cả cảnh sát có mặt đều nín thở.

Một vị cảnh sát già tóc bạc đã đích thân lái chiếc xe tải vận chuyển vào "vùng đất không người".

Chung Ý ngồi trong xe, không thể nhìn hay nghe thấy gì.

Những cảnh tượng trong quá khứ bắt đầu điên cuồng hiện ra trước mắt cô.

Đột nhiên, từ xa có một tiếng nổ lớn như sấm sét trên mặt đất.

Máu khắp người lập tức lạnh đi, Chung Ý dùng hết sức đẩy cửa xe ra nhưng không thể, chỉ có thể nhìn chằm chằm về hướng vụ nổ.

Chỉ có bụi bay mù mịt nhưng không thấy người đó.

Những hình ảnh trong đầu cô cuối cùng cũng dừng lại ở con hẻm đầy hoa anh đào trước cổng trường, nơi chàng trai kéo cô đến trước mặt.

--- Không phải tôi đã bảo cậu đợi tôi cùng về à, sao cậu lại chạy ra ngoài trước?

--- Tôi biết, tên cậu là Chung Ý.

--- Anh yêu tình yêu của em.

Bụi bay đầy trời, chiếc xe tải chạy về phía vùng đất không người giống như một đội cảm tử.

Cố Thanh Hoài xuống xe, dạo dò cảnh sát hiện trường: "Tôi nghi ngờ dưới công trường này không chỉ có một quả bom đã qua sử dụng này đâu."

"Tôi đã hiểu, trước tiên chúng tôi sẽ phong tỏa nơi này để chờ xử lý tiếp."

Không lãng phí thời gian, Cố Thanh Hoài đi thẳng tới chiếc xe địa hình của mình.

Những chuyện thế này là chuyện bình thường như ba bữa một ngày trong mười năm làm nghề cảnh sát và quân đội của anh.

Khi di chuyển quả bom, suy nghĩ duy nhất trong đầu anh là Chung Ý ở đây, không thể để xảy ra chuyện gì được.

Anh lên xe, thắt dây an toàn, thản nhiên giải thích với Chung Ý: "Quả bom đã qua sử dụng trước khi giải phóng đã được chuyển đi và cho nổ rồi."

Chung Ý không nói gì, chỉ im lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, hai tay cô gái nắm chặt, trắng bệch, run rẩy không ngừng.

Giọng điệu của anh không bông đùa nữa, nhẹ nhàng như thể đã đầu hàng: "Anh không sao."

Chung Ý quay đầu lại, mọi tức giận và đau khổ cho cô dừng khí khăng định không chút do dự: "Em không quan tâm anh có bị sao hay là không!"

Lúc này Cố Thanh Hoài mới phát hiện mắt của cô đỏ bừng, lông mi ướt đầm, răng cắn chặt vào môi, bướng bỉnh như cả người mang đầy gai.

Khi màn đêm buông xuống, Chung Ý nhìn ánh sáng mờ ảo bên ngoài cửa sổ.

Cô cố kìm nước mắt, đôi mắt đỏ hoe.

Bộ đồ EOD là phương tiện thu nhặt thi thể của chuyên gia gỡ bom.

Nhưng vừa rồi anh không có biện pháp bảo vệ, dây cảnh giới kéo dài cả trăm mét, nếu quả bom đó nổ thì sẽ thế nào?

Cho nên khi tiếng nổ vang lên, cô thật sự cho rằng anh sẽ không bao giờ quay lại nữa.

-

Nửa giờ sau, xe địa hình của Cố Thanh Hoài dừng lại ở bãi đỗ xe dưới chân núi.

Có lẽ vì bầu trời đầy sao nên phong cảnh ngọn núi này về đêm đẹp hơn ban ngày.

Hai bên đường là những chấm đèn ấm áp, dưới chân núi là phố ăn vặt.

Tiếng rao bán hàng lần trong dòng người tấp nập, mọi thứ trước mặt đều là sự náo nhiệt mà Chung Ý mong mỗi nhất nhưng không dám khao khát khi một mình ở phía Nam.

Cố Thanh Hoài xuống xe, đi tới ghế sau, khẽ gọi "Quy Lai".

Chú chó nghiệp vụ được huấn luyện tốt ngoan ngoãn tiến lên, Cố Thanh Hoài xoa đầu nó rồi lấy dây xích và rọ mõm lại: "Ở đây có rất nhiều người, để phòng tai nạn nên cần phải đeo cái này cho mày nhé."

Giọng điệu của anh dịu dàng, ngón tay dài và sạch sẽ, động tác không thể nhẹ nhàng hơn.

Quy Lai cũng rất hợp tác, nó vẫy đuôi tới lui, giống như cũng không có chút khó chịu nào.

Sau đó Cố Thanh Hoài đi về phía ghế phụ, nơi cô bạn gái cũ rất khó dễ dành của anh đang ngồi.

Anh mở cửa, khẽ hỏi cô: "Xuống xem thử nhé?"

Giọng nói lạnh lùng mang theo ý dỗ ngọt, nhẹ nhàng rơi vào tai.

Chung Ý bước xuống xe mà không thèm nhìn anh.

Toàn bộ con phố ăn vặt trông như được làm từ bánh quy caramel, không khí tràn ngập mùi thơm bùng nổ của hạt vừng, khiến người ta lập tức cảm thấy sảng khoái.

Chung Ý đi phía trước, Cố Thanh Hoài đi theo phía sau, không quá xa cũng không quá gần.

Anh gầy và cao, khuôn mặt trắng trẻo, dù ban đêm có tối đến mấy thì đường nét trên khuôn mặt vẫn rất nổi bật.

Hơn nữa anh chàng này còn dẫn theo một chú chó to lớn vô cùng nổi bật, thường xuyên thu hút ánh nhìn của người qua đường.

Chung Ý bước đi mà không mục đích, mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa phất phơ trên tấm lưng thon thả.

Một món ăn vặt ven đường đã thu hút sự chú ý của cô, cô có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào mà không cần nhìn mặt hàng bán.

Khi đến gần hơn, cô thấy chiếc bánh nếp ấm áp được bao phủ bởi những lớp trái cây sấy khô, các loại hạt và bánh bao lên men.

Tất nhiên còn được rắc bên trên các sợi xanh đỏ, thứ mà cô ghét nhất, chỉ nhìn thôi cũng khiến nhớ đến bánh trung thu năm hạt.

Cô chỉ nhìn vì tò mò mà thôi.

Giọng nói của Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, nhưng lại không hướng về phía cô.

Anh cảnh sát trẻ tuổi, vừa cao ráo lại đẹp trai đang khom người, hai tay chống trên đầu gối: "Quý Lai hỏi đạo diễn Chung xem có muốn ăn bánh hoa mai không?"

Chung Ý sững sốt, trái tim vốn đã xây dựng một bức tường dày đột nhiên sụp đổ, vỡ vụn.

Quý Lai dường như hiểu được lời anh nói, nó ngoan ngoãn đi đến bên cạnh cô, dúi đầu vào lòng bàn tay cô.

Chung Ý mím môi không nói gì, nhưng bụng cô lại cồn cào.

Cô vô cùng khó chịu, đôi lông mày thanh tú nhíu lại, miệng mím chặt.

Hai mắt Cố Thanh Hoài cụp xuống, anh quét mã QR thanh toán ở quán ăn, không quên nói với ông chủ: "Đừng cho thêm cái sợi xanh đỏ nhé."

Ông chủ không hiểu: "Sợi xanh đỏ ngon thế mà? Sao lại không cho vào?"

Cố Thanh Hoài nhận lấy rồi đưa cho Chung Ý, thản nhiên đáp: "Trẻ con kén ăn."

Giọng nói trong trẻo và lạnh lùng từ từ truyền vào tai cô, dễ dàng đốt cháy tai cô.

Chung Ý luôn yêu thích các loại bánh gạo nếp thơm, ngọt, mềm.

Cắn một miếng, mắt cô sáng lên gần như ngay lập tức.

Món ăn vặt này có tên là Bánh hoa mai, có nhân đậu đỏ ở bên trong và trái cây sấy khô bên ngoài.

Lớp vỏ ngoài của gạo nếp cháy xém mềm dẻo, mùi thơm của vùng đen bùng nổ trên đầu lưỡi.

Khi đi tiếp, có thể thấy một hàng dài người xếp hàng ở một cửa hàng ven đường.

Đang bán gì nhỉ? Có ngon không?

Cố Thanh Hoài khẽ nói: "Quy Lai hỏi đạo diễn Chung có muốn ăn bánh rong biển không?"

Đôi mắt của Chung Ý cay cay, nhưng khóe miệng đang mím lại bắt đầu nhếch lên không thể kiểm soát.

Cô cố gắng kiềm chế nhưng không thể, cô quay người lại, mặt nghiêm túc hỏi anh: "Bánh rong biển là gì?"

Tên khốn đẹp trai này mà tỏ ra dụi dằm thì đúng là chết người.

Ánh đèn đường mờ ảo khiến đường nét của anh bớt sắc sảo, mái tóc đen tuyền và lông mi đen mềm mại, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt: "Xin thưa với đạo diễn Chung, lớp ngoài là bánh phồng, lớp nhân là rong biển."

Chung Ý thích nhất đồ ăn vặt có vị rong biển, cô dè dặt nói nhỏ: "Vậy em muốn thử một cái."

Cố Thanh Hoài không khỏi bật cười, hơi nhếch khóe miệng: "Tuân lệnh."

Bánh rong biển nóng hổi được đưa tới, Chung Ý thổi cho nguội rồi cắn một miếng, vị mặn, vỏ giòn, trong miệng thơm lừng.

Cố Thanh Hoài hỏi: "Có ngon không?"

Chung Ý vô thức gật đầu và nhìn thấy nụ cười trong mắt anh.

Cô nhanh chóng quay mặt đi và bước về phía trước, dùng răng cắn chặt khóe miệng đang nhếch lên.

Họ đi từ phía đông đến phía tây, Chung Ý không thể ăn được nữa, cô cần thứ gì đó để uống.

Cố Thanh Hoài dường như có khả năng đọc được suy nghĩ, năng lực này chỉ có tác dụng với cô.

Sau đó anh nói với chú chó: "Quy Lai hỏi đạo diễn Chung xem có muốn uống thạch không?"

Chung Ý quay người lại hỏi: "Thạch là nước gì?"

Chủ tiệm nhiệt tình giới thiệu: "Cho bột vào nước đun sôi, để nguội sẽ thành thạch tự nhiên, thêm nước đường hoa quế và mật ong, ăn sẽ thấy thanh mát, sảng khoái."

Chung Ý: "Tôi muốn hai ly, cảm ơn."

Cô tự mình cầm lấy một cốc, cái còn lại đưa cho Cố Thanh Hoài.

Nhìn túi đựng bột thạch, Chung Ý chợt cảm thấy quen thuộc.

Khi nghĩ đến món bánh hoa mai và bánh rong biển vừa ăn, cô có cảm giác như mình đã từng nhìn thấy trước đây.

Vì đồ ăn ngon, Chung Ý quyết định chấm dứt chiến tranh lạnh đơn phương.

Suốt cả buổi tối, cuối cùng cô cũng chủ động lên tiếng một lần: "Đội trưởng Cố."

Cố Thanh Hoài nhướn mày, giả vờ giả vịt hỏi: "Đạo diễn Chung đang nói chuyện với anh à?"

Quả nhiên không đến một phút, bộ mặt thật của tên khốn đẹp trai này đã lộ ra. Anh không giống cảnh sát chút nào, rõ ràng là một tay ăn chơi thích trêu chọc con gái.

Chung Ý cố gắng lờ đi sự trêu chọc khiến người ta nóng mặt trong giọng nói của anh, cô nói: "Năm ngoái, em nhận được một thùng hàng do Triệu Tuyết Thanh gửi."

Cô ngẩng mặt lên, Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống.

Chung Ý: "Hình như có bánh hoa mai, bánh rong biển, bánh lòng trắng trứng... có rất nhiều loại."

Cố Thanh Hoài tùy ý hỏi: "Ăn ngon không?"

Chung Ý tiếc nuối: "Lúc đó em đang quay một bộ phim tài liệu, nhân vật chính là Tiểu Mẫn nên em chia cho cô bé hết rồi."

Cố Thanh Hoài "Ừm", mặc dù khóe miệng vẫn hơi nhếch lên nhưng cảm xúc lại rất nhẹ nhàng.

Chung Ý: "Em không ngờ nó ngon như vậy."

Khóe miệng Cố Thanh Hoài hơi cong, anh không nói gì.

Chung Ý chợt nhận ra: "Nhưng bình thường em cũng không nỡ chia đâu, bởi vì toàn đồ em thích ăn."

Khóe miệng cô dính đầy vết bánh rong biển.

Cố Thanh Hoài giơ tay lên, dùng mu bàn tay dịu dàng lau giúp cô: "Giống trẻ con quá."

Khi không vui, chỉ cần được ăn thứ gì đó ngon cũng có thể khiến tâm trạng dễ chịu hơn.

Tim Chung Ý đập thành thạch, hơi ẩm ở khóe miệng khi anh chạm vào, cảm xúc như in dấu trên da, đọng lại thật lâu.

Gò má nóng bừng, Chung Ý lại cụp mắt xuống: "Anh mới trẻ con, chỉ biết bắt nạt người khác."

Lông mi Cố Thanh Hoài cụp xuống, ánh mắt tràn đầy nuông chiều: "Không tức giận nữa à?"

Chung Ý mạnh miệng: "Em tức giận à?"

Cố Thanh Hoài tỏ ra vô tội: "Em không tức giận, em chỉ một mình đi ở phía trước, dùng bạo lực lạnh mà thôi."

Cô phớt lờ anh nên anh dùng Quy Lai làm "công cụ".

Mỗi lần đi ngang qua một quán ăn, anh đều hỏi cô có muốn ăn không.

Nó cũng... rất dễ thương.

Chung Ý: "Anh không phải rất giỏi à? Anh không mặc bộ đồ EOD hay đội mũ bảo hiểm mà lao lên một mình, còn khóa cửa xe."

Cố Thanh Hoài nhìn mắt cô vẫn còn đỏ bừng, chợt nghĩ cảm giác ngồi một mình trong xe khi tiếng nổ vang lên của cô sẽ như thế nào.

Anh dịu dàng nói: "Anh sai rồi."

Thấy cô đã ăn hết đồ ăn vặt trên tay, anh đưa cho cô một miếng bánh hoa mai khác rồi nói: "Nếu đạo diễn Chung muốn đánh muốn mắng thì cứ tùy ý."

Chung Ý cắn một miếng bánh hoa mai, ngon đến mức muốn hét lên: "Ai muốn đánh mắng anh chứ?"

Tuy nhiên, ngoài miệng vẫn không chịu bỏ qua: "Mấy năm không gặp, khả năng dỗ ngọt của đội trưởng Cố tăng cấp nhỉ?"

Đôi mắt biết cười hiếm hoi của anh cảnh sát trẻ vô cùng hiền lành và dễ chịu.

Anh đứng bên cạnh cô, lặng lẽ nhìn những ngôi sao trên bầu trời phía trên đầu, với những tia sáng li ti lóe lên trong đôi mắt trong veo của anh.

Cô nhẹ nhàng gọi anh: "Đội trưởng Cố."

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, đôi mắt vừa trong vừa sáng.

Chung Ý khẽ lẩm bẩm: "Anh từng tìm hiểu..."

Tiếng người huyên náo, anh không nghe rõ nên cúi xuống trước mặt cô, ghé sát tai vào miệng cô: "Em nói gì thế?"

Nhịp tim của Chung Ý đột nhiên đập nhanh hơn vài nhịp, cô nhìn thấy hàng mi dày và đường quai hàm trong trẻo được ánh trăng vạch ra giống như hình dáng trong tranh.

Cô hơi ghé sát vào tai anh: "Anh từng tìm hiểu các cách dỗ bạn gái à?"

Cố Thanh Hoài bình thản nhìn cô: "Sao em lại hỏi như vậy?"

Giọng Chung Ý càng trầm hơn: "Em chỉ cảm thấy bây giờ đội trưởng Cố rất biết cách làm người khác vui."

Cố Thanh Hoài đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống: "Vậy là bây giờ em đang rất vui?"

Chung Ý không muốn gật đầu, nhưng khóe mắt và lông mày lại lộ ra ý cười, mắt ngọc mày ngài.

Cố Thanh Hoài nhướng mày mỉm cười, lông mày sáng ngời, phảng phất tinh thần hăng hái của thời niên thiếu.

"Chưa từng tìm hiểu." Anh co ngón tay lại, gõ nhẹ vào trán cô:
"Anh chỉ dỗ mình em thôi."

Chương 28

DTV-EBOOK

--- Chưa từng tìm hiểu.

--- Anh chỉ dỗ mình em thôi.

Giọng nói của Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng, thật ra không có bất kỳ cảm xúc khác thường nào, lực tác động vào bên trong không lớn nhưng lại có dư vị kéo dài không tan.

Chung Ý không dám nhìn anh nữa, cô im lặng bước về phía trước, bước từng bước lên bậc đá, tim đập mạnh trong lồng ngực.

Không khí hòa lẫn với mùi hoa quế, làn gió đêm thổi qua gò má đang nóng lên và đôi tai đỏ bừng của cô.

Vài năm sau khi tốt nghiệp, Chung Ý đến tỉnh khác ở một mình, bên cạnh không có gia đình hay bạn bè thân thiết nào cả.

Sau đó, cô bỏ nghề phóng viên tin tức và trở thành đạo diễn phim tài liệu.

Mỗi ngày, cô tiếp xúc với những nhân vật chính từng bị quấy rối tình dục, dùng ống kính để giúp họ trở về cuộc sống bình thường.

Môi trường làm việc của cô áp lực khủng khiếp, vô số lần cô đứng sau ống kính mà mắt đỏ hoe, lồng ngực phập phồng không thở nổi, nhưng cô lại không thể làm gì được.

Cô tưởng cuộc sống của mình sẽ tiếp tục như thế này, vẫn ở một mình, ban ngày làm việc và ban đêm gặp ác mộng.

Cắm trại, dã ngoại, ngắm sao băng, chạy bộ ban đêm, leo núi ăn đồ ngon đều là những việc vô cùng bình thường nhưng đối với cô mà nói lại rất xa tầm tay, là thứ hy vọng xa vời mà cô chưa từng nghĩ tới.

Nhưng giờ đây, khoảng trống trong cuộc sống đang từ từ được lấp đầy.

Bởi vì Cố Thanh Hoài ở đây.

Người này lạnh lùng, hời hợt, vô kỷ luật, nhưng thực ra có một tâm hồn rất ấm áp.

Khi còn đi học, khi đang hẹn hò, khi đã chia tay, anh vẫn luôn như vậy.

Khi leo núi, mọi khung cảnh trước mắt đều tươi mới, khiến người ta quên đi cơn đau nhức cơ bắp.

Dần dần, toàn bộ thành phố hiện ra trong tầm mắt, bao gồm cả ánh đèn của hàng nghìn ngôi nhà mà đội của Cố Thanh Hoài đang âm thầm canh gác.

Những ngôi sao ở trên đỉnh núi như thể chúng ở trong tầm tay.

Cố Thanh Hoài đút hai tay vào túi quần, dáng người cao lớn đứng ở bên cạnh cô, dưới chân anh còn có một chú chó nghiệp vụ uy nghiêm đã về hưu.

Cô thật nhỏ bé giữa trời đất bao la, cũng bởi vậy tâm trạng của cô trở nên thoải mái hơn.

Tiếng nói lạnh lùng của Cố Thanh Hoài vang vọng bên tai: "Đang nghĩ gì vậy?"

Chung Ý mím môi, đôi mắt trong veo như mặt hồ dưới ánh trăng lấp lánh: "Nghĩ về lúc mới đi làm."

Một mình đi làm, một mình tan sở, một mình sống trong căn nhà thuê nhỏ và tối tăm.

Nấu một nồi mì ăn liền hoặc gọi đồ ăn mang về, giả vờ hào hứng trước chương trình tạp kỹ ồn ào và vô bổ.

Không phải cô chưa nghĩ đến việc thay đổi, cô cũng muốn sống một cuộc sống sôi nổi, tích cực giống như những người trẻ tuổi.

Vì vậy, sau bữa tối của một ngày nào đó, cô mặc bộ đồ thể thao và bước ra khỏi nhà, nhìn đâu cũng thấy con gái và mẹ đang đi dạo phố, hai cha con đang chơi bóng rổ, đôi tình nhân đang nắm chặt tay nhau.

Trên đường về nhà, phía sau có một bóng người thông thả đi theo cô.

Ừ ịch, hơi thở nặng nề, nghe như thể một quái vật nào đó sắp nổi điên.

Lúc đầu cô còn tưởng là trùng hợp, nhưng sau đó mới nhận ra là cô nhanh anh ta cũng nhanh, cô đi chậm anh ta cũng chậm. Đột nhiên chân cô mềm nhũn, may mắn là ở góc đường có một cửa hàng tiện lợi đang bật đèn.

Khoảnh khắc vừa bước vào, cả người cô không ngừng run rẩy, từ trên vách kính nhìn ra, người đàn ông cứ nấn ná ở cửa không hề rời đi.

May mắn thay, cô gặp được chủ nhà đến mua hàng nên cô theo về nhà.

Vài ngày sau, cô nghe hàng xóm kể rằng có một cô gái bị sát hại trong đêm.

Cảnh sát đã đăng đoạn video giám sát để truy nã, đúng là người đàn ông đã bám theo cô.

Cô sợ đến nỗi cả đêm không ngủ được, nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy cảnh tượng bi thảm cô gái bị sát hại, cô không nhin mà được gọi điện cho Cố Thanh Hoài nhưng không có người bắt máy.

Anh gọi điện thoại lại thì đã là chuyện của một tháng sau đó rồi.

Nghi phạm đã bị bắt từ lâu, nỗi sợ hãi không còn tồn tại và cuộc sống vẫn diễn ra như bình thường.

Anh và cô cách nhau một nửa Trung Quốc, có nói với anh cũng chẳng giải quyết được gì, lại còn khiến anh lo lắng thêm.

Cho nên, từ đầu đến cuối, Cố Thanh Hoài không biết gì cả.

Nhưng bây giờ, anh ở bên cạnh, dắt cô đi chạy bộ, dẫn cô đi xem chó nghiệp vụ, đưa cô đi ăn đồ ngon, kéo cô đi leo núi.

Chung Ý không khỏi tự hỏi, liệu tâm trạng của chú chó Labrador khi người hướng dẫn chơi đùa cùng sau giờ làm mỗi ngày có giống với tâm trạng hiện giờ của cô không.

Gió đêm nhẹ nhàng, chớp mũi tràn ngập mùi thực vật núi non, hòa lẫn với mùi thơm sảng khoái trên cơ thể Cố Thanh Hoài, giống như từ lúc còn trẻ đến nay đã qua nhiều năm mà vẫn không hề thay đổi. Thật khó để diễn tả, nó chỉ thuộc về một mình anh, giống như một cơn mưa lớn rửa sạch cây xanh, khiến người ta muốn đắm chìm, muốn vươn tay ra mà nắm lấy.

Cô đang lang thang trong cõi thần tiên, nhưng giọng nói của anh lại lọt vào tai cô, trong trẻo hơn cả gió đêm: "Mấy năm nay chắc em đã phải vất vả lắm."

Chung Ý nhìn vào mắt anh, chân thành nói: "Không bằng chú cảnh sát vũ trang."

Dù công việc của cô vất vả nhưng cô không cần phải mạo hiểm mạng sống.

Khóe miệng Cố Thanh Hoài cong lên: "Thôi thôi."

Trăng sáng treo trên đỉnh núi, bầu trời đầy sao.

Chung Ý ngừng nói, tóc cô tung bay, mềm mại áp vào má, im lặng và xinh đẹp như một bức tranh.

Tính của cô hơi tiêu cực, gặp chuyện gì cũng đều thích nghĩ đến những điều tồi tệ nhất, cô luôn cảm thấy những khoảnh khắc tràn ngập hạnh phúc trong lòng mình chỉ là thoáng qua và không thể bắt được.

Giờ phút này, cô không khỏi nghĩ đến ngày này năm sau khi phim tài liệu đã kết thúc, bên cạnh cô đã không còn Cố Thanh Hoài, cũng không có Quy Lai.

Sẽ không có ai dùng danh nghĩa chú chó để dỗ cho cô vui nữa.

Trong lòng đang nghĩ về người đó thì người đó lên tiếng hỏi: "Sao em lại cau mày?"

Ngày trước khi hẹn hò, anh vô cùng nhạy cảm với cảm xúc của cô, nhiều khi không cần mở miệng anh cũng biết cô đang nghĩ gì, cô muốn hôn, muốn ôm hay muốn dỗ dành.

Chung Ý ngẩng mặt, dũng cảm nhìn thẳng Cố Thanh Hoài, nhưng hai bàn tay buông thõng bên hông lại bị nắm chặt vô tung.

Giọng cô nhẹ nhàng, gần như đang nói với chính mình: "Nếu sau này em vẫn muốn leo núi thì sao?"

Nếu bộ phim tài liệu kết thúc, anh không còn ở bên em nữa.

Nếu em vẫn muốn leo núi, muốn ăn đồ ăn ngon, muốn chạy bộ thì phải làm sao?

Khi ánh trăng chiếu lên người Cố Thanh Hoài, anh luôn là người không nghiêm túc, gỡ bom dễ dàng như khi đi chợ mua bó rau, lời nói của anh phần lớn đều không đáng tin, khi cười lên thì quá chói lóa, anh là tên khốn dễ mê hoặc lòng người.

Nhưng đôi mắt đó thật sự rất ngay thẳng, đồng tử trong trẻo, khi hạ mắt xuống nhìn, ánh mắt như đi vào lòng người.

Đôi môi xinh đẹp của anh mấp máy, anh nói ngắn gọn và đơn giản: "Lên lịch hẹn."

Các chữ không có cảm xúc, lạnh lùng mà ân cần, khiến trái tim cô đập trong lồng ngực như một con thỏ nhỏ.

"Rồi sao?"

Cố Thanh Hoài nghiêm túc nhìn vào mắt cô: "Anh sẽ đến."

Con thỏ trong lòng như sắp phát điên.

Chung Ý không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Cố Thanh Hoài: "Đạo diễn Chung."

Chung Ý: "Hả?"

Ánh trăng làm nổi bật xương mày lạnh lùng, sống mũi thẳng và lông mi dài hơn khi nhìn từ bên cạnh.

Giọng nói trong trẻo của Cố Thanh Hoài lọt vào tai cô: "Câu nói này sẽ không vô hiệu dù chúng ta đã chia tay."

-

Về đến nhà thì đã mười giờ tối.

Cả đêm, tim đập mạnh đến mức Chung Ý không thể biết mình mệt vì nhịp tim hoảng loạn hay vì bắp chân đau nhức do leo núi.

Làn gió đêm và hương hoa quế tràn ngập trái tim, nhẹ nhàng và vui tươi.

Không như cô, Cố Thanh Hoài xuất thân từ Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Đặc biệt và là một người sắc bén trong quân đội, hướng chỉ so với một người trời gà không chặt như cô. Cô sắp vụn vỡ thì anh đã đi thẳng vào phòng tắm để tắm.

Đầu óc Chung Ý trống rỗng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô đã đặt lịch cho trận mưa sao băng vào năm sau để có cơ hội leo núi cùng anh.

Vì thế, cho dù chia xa lần nữa thì cũng đừng sợ hãi.

Tiếng nước nhỏ giọt từ phòng tắm đập vào màng nhĩ.

Chung Ý chợt nhớ tới trước đó cô từng đi xem Cố Thanh Hoài chơi bóng rổ, lúc bắn súng chỉ để lộ một phần eo và bụng trắng nõn lạnh lùng, mơ hồ có thể nhìn thấy cơ bụng của anh nhưng lại bị vạt áo rơi xuống che đi.

Khi đó, Triệu Tuyết Thanh ghé vào tai cô hỏi, cô đã từng làm chuyện đó với Cố Thanh Hoài chưa? Thế lực của anh chàng này

có phải rất không bình thường không...

Cô đỏ mặt, bịt tai lại nói không.

Triệu Tuyết Thanh nói thêm: "Hotboy Cố nhìn giỏi nhỉ? Cậu đừng có thấy cậu ta kiêu chế nhỉnh nhỉnh. Một khi nhìn quá lâu rồi phá giới, với thân hình nhỏ bé này của cậu thì cậu ta có thể làm cậu vụn vỡ đó."

Kết quả, tiếng nước trong phòng tắm trở thành những hình ảnh trong đầu, Chung Ý dùng tay quạt, mặt không ngừng nóng lên, cố gắng xua tan mọi tưởng tượng không lành mạnh.

Một lúc sau, Cố Thanh Hoài mở cửa đi ra, mùi hơi nước và sữa tắm bạc hà trong nháy mắt lan ra.

Áo ngắn tay rộng rãi màu trắng che đi đôi vai rộng của anh, dù vạt áo thả xuống rồi nhưng vẫn có thể nhìn thấy vòng eo nhỏ của anh, chiếc quần thể thao màu đen chỉ dài đến đầu gối, làm sao một người bị đạn bao vây quanh năm mà làn da vẫn trắng nõn và mềm mại như vậy?

Một anh chàng đẹp trai bước ra khỏi nhà tắm trông thích mắt như thế khiến Chung Ý muốn nhìn nhiều hơn, trên đôi chân dài của Cố Thanh Hoài có những đường cơ bắp rất đẹp và gọn gàng.

Anh bước đến gần, lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp nhỏ màu đen rồi đưa cho cô.

Chung Ý nhận lấy, xem xét cẩn thận: "Body camera* trong truyền thuyết?"

[*] 执法记录仪 - Police body camera là một thiết bị ghi âm và hình ảnh nhỏ gọn được đeo trên phần trước của đồng phục hoặc áo giáp của cảnh sát. Thiết bị được thiết kế để ghi lại âm thanh và hình ảnh của các tương tác giữa cảnh sát và công chúng, cũng như các sự kiện khác xảy ra trong ca làm việc của cảnh sát. Những gì

được ghi lại bởi body camera thường được sử dụng cho mục đích chứng cứ và có thể cung cấp thông tin quý giá về tương tác của cảnh sát với người dân.

Cố Thanh Hoài "Ủm": "Lúc đó có cảnh bom nổ, không biết em có thể sử dụng được hay không."

Những hình ảnh sinh tử đều đè nặng lên trái tim cô.

Chung Ý khẽ nói lời cảm ơn.

Cố Thanh Hoài lười biếng đáp lại một câu lịch sự, đáng vẻ thản nhiên, xem như chẳng có gì.

Anh vốn đã đẹp đến mức tràn đầy công kích, bây giờ lại vừa mới tắm xong, mái tóc và lông mày đen ướt thật dễ làm người ta nổi ý xấu.

Chung Ý rũ mắt nhìn camera trong tay, không dám nhìn anh trực diện, cô hỏi: "Làm sao để mở được?"

Cố Thanh Hoài đang lau tóc, lúc này anh dừng động tác lại, mái tóc đen có chút lộn xộn nằm trên lông mày, người đàn ông này lúc nhếch nhác cũng rất quyến rũ, sửa soạn một chút lại càng chết người, giống như ngày đám cưới của Triệu Tuyết Thanh, anh mặc áo sơ mi quần tây trông như một công tử nhà giàu.

Tất nhiên, anh đẹp trai nhất khi mặc quân phục và thắt lưng, dáng người cao ráo, eo thon và đôi chân dài, khi khuôn mặt không chút biểu cảm thì anh lại càng nổi bật, thu hút mọi ánh nhìn.

Cố Thanh Hoài ngồi xuống tay ghế sofa của cô, anh không ngồi thẳng, đôi chân dài dang rộng, nghiêng người, khoảng cách khá nguy hiểm.

Trước mắt cô, những ngón tay của anh mảnh khảnh và dẻo dai, bởi vì nước da quá trắng, gân xanh nổi rõ, các khớp tay thậm chí còn có chút hồng hồng, đôi mắt anh hơi ngược lên, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng như bạch ngọc, vừa tầm với của cô.

Giọng nói của anh rất trầm, rất gần, làm trái tim cô loạn nhịp, nhưng anh vẫn bình thản tập trung: "Đây là công tắc."

Chung Ý không lên tiếng.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, thấy cô đang nhìn chằm chằm vào mặt anh, ánh mắt hai người chạm nhau, cô gái trong nháy mắt có cảm giác như bị bắt gian.

Hai má Chung Ý nóng bừng, cô cụp mắt xuống, nhưng anh chàng hư hỏng Cố Thanh Hoài kia làm sao có thể tha cho cô được.

Tên khốn đẹp trai cười khế: "Tập trung đi đạo diễn Chung. Nói chuyện về công việc mà mắt em nhìn vào đâu thế hả?"

Ba chữ "tập trung đi" khiến đầu cô như công tắc được mở, những hình ảnh ngày xưa bất ngờ xuất hiện.

Khi còn trẻ, lúc hôn nhau cô luôn bị khuôn mặt anh quyến rũ, cô không khỏi mở mắt ra nhìn hàng mi dài rũ xuống khi anh hôn cô, hoặc là cô sẽ lặng lẽ chạm vào vành tai đỏ chót của anh, những lúc đó anh sẽ nhẹ nhàng cảnh cáo cô "Em tập trung đi". Sau đó trai hư đợi đến khi cô thở nổi nữa mới chịu buông ra.

Không khí tiếp tục nóng lên, xung quanh cô tràn ngập mùi hương của anh, bao quanh một cách áp đảo.

Khóe môi Chung Ý giật giật, vì không thể phản bác nên cô chỉ có thể để mặt đỏ đến tận mang tai, giống như con tôm chín nóng hổi.

Cố Thanh Hoài là người giỏi trêu ghẹo, tâm trạng của anh vui vẻ, giọng nói nhẹ nhàng: "Lần sau không như vậy nữa."

Chung Ý: "Anh!"

Cố Thanh Hoài hớn hởi, lúc trêu chọc cô, trên mặt anh tràn đầy vẻ tán tỉnh: "Anh làm sao?"

Chung Ý mừng vì cô có mái tóc dài che được tai, không cần nhìn cũng biết lúc này tai cô nhất định đã đỏ bừng rồi: "Anh nghiêm túc chút đi!"

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Anh biết rồi, em cần gì phải nóng nảy thế?"

Anh cúi đầu khởi động body camera cho cô, đường cong lông mày của anh rất quyến rũ, giọng điệu cũng vậy, một khi giọng nói trở nên lạnh lùng đầy ẩn ý có thể khiến người ta trao gửi hết sự chân thành để mặc anh chơi đùa.

Cô không thể chơi lại anh, dù là mười năm trước hay mười năm sau.

May mắn thay, anh thực sự thích cô trong những năm họ bên nhau.

Máy body camera ghi lại mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian cô bị nhốt trong xe, ghi lại quá trình Cố Thanh Hoài chuyển quả bom và cho nổ ở khu vực không có người ở, mức độ nguy hiểm tương đương với việc đi dạo trong điện Diêm Vương.

Nó cũng ghi lại những gì ông cảnh sát già lái "xe vận chuyển" nói trên đường, ông nói rằng ông có một đứa con trai chết trong vụ phá bom và hôm nay là ca cuối cùng của cả hai.

Trước khi quay bộ phim tài liệu, Chung Ý chỉ biết cảnh sát bao gồm cảnh sát hình sự, SWAT và cảnh sát chống m@ túy. Cô

không biết gì về nhóm người làm việc nguy hiểm nhất trong đội SWAT, họ được gọi là người gỡ bom, tiếp xúc với bom mìn và chiến đấu chống lại cái chết mỗi ngày.

Cô không biết rằng những cảnh trong phim thực sự tồn tại ngoài đời thực, cô không biết rằng một sự việc như vậy đang xảy ra xung quanh mình. Một chuyên gia gỡ bom đang làm nhiệm vụ và không có bộ đồ EOD, không có mũ bảo hiểm EOD, không có bất cứ biện pháp bảo vệ nào, chỉ có thể một mình hướng tới nơi nguy hiểm.

Suy cho cùng thì đó là do được bảo vệ quá tốt.

Nghĩ tới điều gì đó, Chung Ý hỏi: "Khi phim tài liệu phát sóng, có cần làm mờ cho anh không?"

Cô luôn nhớ đến đồng thông tin cô nhìn thấy về anh trong phòng họp trước khi bộ phim tài liệu được quay.

Không có bản tin nào liên quan đến việc gỡ bom được công bố hình ảnh của anh, viết tên của anh.

Chung Ý nghiêm túc nói: "Các bản tin trước đây về anh đều đã được làm mờ."

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, dừng ở đôi má ửng ửng của cô: "Đạo diễn Chung đã điều tra anh rồi à?"

Chóp mũi cô thoang thoang mùi bạc hà, giống mùi hương khi cô hôn anh, vừa sáng khoái vừa mềm mại.

Chung Ý vô thức xoa xoa má, nghiêm túc nói: "Lúc đó em tưởng tình hình khó khăn, chuyên gia gỡ bom không rõ tên, từ chối chụp ảnh, mà còn là người gỡ bom chính duy nhất trong đội SWAT."

Chung Ý thực sự có chút rối rắm về việc mã hóa, cô hỏi: "Anh có muốn làm mờ không?"

Cố Thanh Hoài lại như không có việc gì: "Có khác biệt gì à?"

Chung Ý ngồi thẳng dậy, cô cúi đầu, nghiêm túc nói: "Nếu làm mờ khuôn mặt này của anh thì tiếc quá, nếu không thì có thể thu hút các cô gái không quan tâm đến cảnh sát SWAT nhưng lại quan tâm đến trai đẹp, phải trả giá bằng chính mình. Hy sinh nhan sắc của một mình anh để đổi lấy sự quan tâm của xã hội đối với đội SWAT, rất xứng đáng."

Thấy Cố Thanh Hoài không nói chuyện, Chung Ý ngẩng mặt lên nói: "Anh hiểu không?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày, giọng điệu tò mò: "Đạo diễn Chung đang khen anh đẹp trai."

Chung Ý mím môi: "Anh nghiêm túc lại đi!"

Khóe mắt Cố Thanh Hoài hơi cong lên, Chung Ý cảm thấy gần đây tâm trạng thất thường của cô càng ngày càng tệ, đây không phải là dấu hiệu tốt.

"Hậu quả của việc không làm mờ là sự chú ý đến anh sẽ tăng lên trong một khoảng thời gian, nhưng các điểm nóng xã hội xuất hiện đầy dẫy, sự chú ý của công chúng sẽ không kéo dài."

Cố Thanh Hoài suy nghĩ một lát: "Vậy thì không làm nữa."

Hơi thở của Chung Ý ngưng lại, cô không ngờ anh lại tận tâm với công việc đến mức sẵn sàng hy sinh vẻ bề ngoài của mình. Cô cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh, không xen lẫn cảm xúc cá nhân: "Sự chú ý tăng mạnh cũng bao gồm có những cô gái sẽ đuổi theo anh. Nói không chừng có thể quanh quẩn ngoài sân tập, không chỉ đơn giản như việc bị chụp ảnh khi đang làm nhiệm vụ."

Cố Thanh Hoài cúi đầu, gặp phải ánh mắt của Chung Ý.

Sau khi nhập ngũ, điện thoại di động của anh tuy không được quản lý chặt chẽ như ở học viện quân sự nhưng nếu thực hiện nhiệm vụ sẽ mất liên lạc.

Đôi khi là một tuần, đôi khi là một tháng, đôi khi là ba tháng.

Vì vậy khi anh mới nhập ngũ, tất cả đồng đội có bạn gái của anh đều chia tay trong vòng nửa năm.

Có người bị đào góc tường, uống đến say khướt, cũng có người để người khác khoác lên người bạn gái bộ váy cưới.

Chung Ý thì khác.

Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, khi trả lời điện thoại của anh, cô chưa bao giờ tức giận.

Cho dù anh mất liên lạc, cho dù anh thất hẹn, cho dù anh không gặp cô suốt một năm rưỡi, chỉ cần anh tìm kiếm cô, anh luôn có thể tìm thấy cô.

Giống như cô luôn luôn chờ đợi anh vậy.

Lần đó khi phối hợp với cơ quan công an truy bắt những kẻ buôn bán m@ túy, anh đã ẩn nấp trong núi sâu rừng già suốt một tháng, nhưng cuối cùng lại bị phục kích trong quá trình truy bắt.

Tiếng súng vang lên, ý thức của anh được hồi phục, phản ứng đầu tiên của anh khi bị thương là xem tay mình còn ở đó hay không.

Anh được đưa đến bệnh viện, không biết mình đã hôn mê bao lâu, việc đầu tiên anh làm khi mở mắt ra là nhìn vào điện

thoại. Anh liếc nhìn cuộc gọi nhỡ, một tháng trước khi họ đang ẩn nấp, Chung Ý đã gọi điện đến.

Anh không mặc gì từ thắt lưng trở lên, quần băng quanh eo và bụng, thuốc mê vừa hết tác dụng, anh đang toát mồ hôi vì đau đớn.

Anh không dám nói cho cô biết, chỉ thấp giọng hỏi cô: "Hôm đó gọi cho anh có chuyện gì thế?"

Bên kia điện thoại, Chung Ý nói với giọng nhẹ nhàng và quyến rũ: "Em nhớ anh mà thôi, chúng ta gọi video nhé."

Anh bắt lặc: "Anh không mặc quần áo."

Chung Ý: "Em không tin... Bên ngoài anh không nuôi chó phải không?"

Anh nhìn vô số vết thương trên người, tìm được một góc độ tốt: "Không tin thì cứ nhìn đi."

Trên màn hình, tư thế vai và xương đòn hướng lên trên cũng đủ chứng tỏ anh không hề nói dối.

Cô gái ở video bên kia sững sờ vài giây và che mắt lại.

Anh không nhịn được cười: "Anh tưởng em lớn rồi nên muốn nhìn thấy kiểu này."

Cô nhìn hé qua những ngón tay: "Cố Thanh Hoài!"

Vành tai cô gái đỏ bừng, anh trêu chọc cô: "Có, lãnh đạo có chỉ thị gì ạ?"

Giây tiếp theo, màn hình trở nên tối đen, cô gái đã cúp máy rồi.

Tất cả các bản tin đều được mã hóa chỉ vì anh không muốn cô xem chúng.

Bây giờ, cô đã biết tất cả, có mã hóa hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bắt gặp ánh mắt của Chung Ý, Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nói: "Muốn làm mờ hay không thì tùy ý em."

-

Sáng sớm hôm sau, bưu phẩm của Chung Ý đã được chuyển đến tận nhà.

Cô ký nhận và nóng lòng muốn mở nó ra, đó là một chiếc máy in ảnh gia đình.

Sau khi sống chung với Cố Thanh Hoài, cô đã chụp rất nhiều ảnh.

Có những món ăn anh làm, có ánh trăng chạy trong đêm, có khung cảnh trên đỉnh núi đêm qua và bức ảnh selfie cô và Quy Lai với nụ cười rạng rỡ.

Lúc Cố Thanh Hoài thức dậy, Chung Ý đang quỳ trên thảm cạnh sofa như một đứa trẻ, nửa thân trên nằm trên bàn cà phê, không biết đang nghịch cái gì.

Ánh nắng chiếu vào từ khung cửa sổ lớn cao từ trần đến sàn, khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô dịu dàng, không còn vẻ sắc sảo, giống như bó hoa tử đinh hương đầm sương mà sáng nay cô mua về cắm vào bình.

Những bức ảnh lần lượt được in ra, đôi mắt của Chung Ý cong cong, dáng vẻ con nít không thể che giấu, nụ cười giống như một biểu tượng cảm xúc mèo con đáng yêu.

Đến bức ảnh cuối cùng, ánh mắt của Chung Ý càng ngày càng dịu dàng, đó chính là ảnh của Cố Thanh Hoài.

Anh mặc một bộ đồng phục huấn luyện đội SWAT, cả người chỉ có một màu đen lạnh lùng và trang nghiêm, nhưng ánh nắng chói chang chiếu lên hàng mi dày. Anh đang ngồi trên bãi cỏ, có những chú chó cảnh sát trong lòng và bên cạnh.

Anh như phát hiện ra cô đang quay phim mình, lúc này anh nhìn vào ống kính, dù mím môi nhưng mắt hơi cong, rõ ràng đáng vẻ trông rất hư hỏng nhưng lúc đó lại rất hiền lành.

Nhìn anh qua bức ảnh, tim Chung Ý bỗng nhiên đập mạnh.

Đột nhiên bức ảnh trong tay cô bị lấy đi, cô hốt hoảng quay đầu, lại bắt gặp phải ánh mắt tò mò của Cố Thanh Hoài.

Anh cầm bức ảnh lên, cụp mắt xuống rồi nhẹ nhàng nói: "Đạo diễn Chung, anh chàng này nhìn quen quen nhỉ."

Anh đến đây khi nào?

Anh có thấy mình đang nhìn chăm chú bức ảnh của anh ấy không?

Nhiệt độ không ngừng tăng lên, lan đến má và tai.

Chung Ý đứng lên, giả vờ không nghe thấy gì: "Đưa cho em."

Cô giống như một con sóc nhỏ đang tích trữ những quả thông cho mùa đông.

Mùa đông dài suốt quãng đời còn lại cần có đủ kỷ niệm để nâng đỡ bản thân.

Cố Thanh Hoài nhướn mày, thậm chí còn giơ hai tay lên như một đứa trẻ.

Anh cao gần 1m9, cao hơn cô 20cm, anh cụp mắt xuống và nói: "Mười tệ một ảnh."

Lại còn dám đòi tiền!

Chung Ý cau mày, đưa tay với lấy nó.

Lúc cô lao tới, cánh tay của Cố Thanh Hoài vẫn còn ở trên không. Không muốn cô chạm vào bức ảnh, anh chắp hai tay ra sau lưng để cô với lên không trung.

Hơn nữa bởi vì quán tính, cô nghiêng về phía trước, thân trên không kịp đứng thẳng lên, ngã nhào vào ngực Cố Thanh Hoài, vô thức ôm lấy anh.

Cố Thanh Hoài bị cô hơi đẩy ra sau, nhưng anh vẫn kiên quyết ôm lấy người nhảy vào lòng mình, hai tay yếu ớt bảo vệ Chung Ý ở phía sau.

Trong khoảnh khắc, nhiệt độ cơ thể va chạm vào nhau mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Mùi nước giặt phơi nắng trên tay áo ngấn màu trắng của anh xộc vào mũi.

Người mà cô đang ôm có vòng eo và cơ bụng săn chắc, mọi đường cơ đều có được nhờ sự tự giác và cơ bụng mà cô đã nhìn thấy và... chạm vào.

Chung Ý ngẩng mặt lên, yết hầu của Cố Thanh Hoài cuộn tròn, những đường nét lạnh lùng cấm dục trên chiếc cổ thon dài đặc biệt sắc bén, cổ áo bị cô kéo xuống một chút lộ ra một góc xương quai xanh, làn da ở đó trắng nõn.

Trái tim bỗng nhiên hồi phục và đập như điên.

Cô nhanh chóng đẩy anh ra rồi đứng thẳng lên, trong phút chốc mặt đỏ bừng.

Cố Thanh Hoài chỉnh lại cổ áo, thấp giọng hỏi cô: "Sao em lại sàm sỡ anh?"

Hơi thở của Chung Ý ngưng lại, cô thậm chí không thể nói rõ ràng, lắp bắp: "Em..."

Cố Thanh Hoài nhượng mảy, mắt phượng lạnh lùng, cảm giác áp bức lắng xuống: "Em cái gì?"

Chung Ý hiếm khi có những khoảnh khắc như vậy, trong quá trình quay phim tài liệu, cô đứng sau máy quay, đeo tai nghe, ánh mắt tập trung và thậm chí còn không cười. Nhưng bây giờ, đôi mắt cô hơi tròn, má cô dần dần đỏ lên, trông không đáng sợ chút nào.

Ngược lại, rất sống động.

Ngoài ra, cũng rất dễ thương.

Cố Thanh Hoài không tha cho cô, anh cúi đầu, lông mày nhíu lại: "Thừa nhận đi, em cố ý đúng không?"

Chung Ý cố gắng cãi lại: "Em cố ý làm cái gì? !"

Cố Thanh Hoài thoát nhìn là một anh chàng đẹp trai lương thiện, nhưng lúc này những lời anh nói lại rất không có thiện ý: "Nói không lại thì động tay động chân."

Chung Ý đánh không lại anh, mặt sắp đỏ như cà chua chín trên bàn, không nhịn được nói: "Vậy lúc em ngã lên người anh, anh đẩy em ra xa là được rồi! Cần gì ôm chặt đến thế."

Thôi bốn bỏ lên năm, anh cũng không ôm lấy!

Lúc này Chung Ý đâu còn là đạo diễn phim tài liệu lạnh lùng, đầu cô tròn hơi bù xù, lông mày dài nhú lại, miệng mím lại, trông giống như một học sinh tiểu học khát vọng chiến thắng, đôi mắt sáng ngời không có tạp chất, sạch sẽ như một viên ngọc trong suốt.

Đôi mắt Cố Thanh Hoài chột cong lên, bất đắc dĩ cúi đầu hỏi cô: "Em sàm sỡ là lỗi của anh phải không?"

Tim Chung Ý đập nhanh đến mức muốn chống trả với vẻ mặt nghiêm túc: "Vậy làm sao anh có thể chứng minh rằng anh không bày ra đó để em sàm sỡ?!"

"Mèo, nói rất có lý." Lúc này, Cố Thanh Hoài thực sự tức cười, dáng vẻ đẹp trai ngời ngời, vừa đều đều vừa hấp dẫn: "Em nói đúng là đúng."

Chữ "mèo" có thể khiến Chung Ý bình tĩnh lại bất cứ lúc nào, mọi ngọn lửa nhỏ kiêu ngạo sẽ bị dập tắt trong chốc lát.

Cô đỏ mặt muốn bỏ chạy, không muốn dây dưa với tên xấu xa này: "Đưa ảnh cho em."

Cố Thanh Hoài liếc nhìn chồng ảnh trên bàn: "Đổi bằng ảnh khác đi."

Chung Ý xấu hổ và khó chịu đến mức sắp bật khóc: "Tại sao càng lớn anh lại càng keo kiệt thế?"

Đội trưởng Cố của đội đột kích chống khủng bố luôn rất giỏi giả điếc, anh chọn không nghe những điều mình không thích.

Anh nhặt ngẫu nhiên một bức ảnh và nói như thể anh rất tôn trọng ý kiến của cô trong chuyện này: "Đổi bằng ảnh này đi."

Chung Ý ngẩng mặt nhìn sang, trong tay anh là ảnh của cô và Quy Lai, cô cười tươi đến mức không thấy mắt đâu, đây là bức

ảnh duy nhất có cô xuất hiện trong tất cả các bức ảnh.

Cô đương nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều đến chuyện Cố Thanh Hoài muốn ảnh của cô, nhưng cô vẫn như không có chuyện gì mà hỏi: "Tại sao?"

Giọng điệu của Cố Thanh Hoài không chút cảm xúc, thản nhiên trả lời: "Ảnh này có Quy Lai."

Chung Ý nói "Ồ", hóa ra cô là... quà tặng kèm theo.

Chung Ý gật đầu, Cố Thanh Hoài đứng thẳng người.

Bức ảnh của anh được trả lại cho cô và bức ảnh của cô được nhét vào túi quần thể thao của anh.

Trên thực tế, Chung Ý không có cảm giác nghi thức, thậm chí vòng bạn bè còn không công khai.

Sau khi chia tay Cố Thanh Hoài, trong album ảnh trên điện thoại di động chỉ toàn là tài liệu công việc mà thôi.

Bức ảnh duy nhất là ảnh thẻ nền màu xanh, cô giữ trên điện thoại của mình phòng trường hợp khẩn cấp.

Cho đến gần đây, album ảnh đã mang lại cảm giác sống động hơn một chút.

Lúc trước ở cùng Cố Thanh Hoài, cô cảm thấy mỗi giây phút trong cuộc đời đều đáng ghi nhớ.

Một nắm hạt dẻ rang đường anh bóc vỏ cho cô, một đồng tôm hùm đất đã được anh lột vỏ đưa cho cô, tất cả đều đáng được nâng niu trên tay.

Trong ống kính máy ảnh có cận cảnh đôi mắt biết cười của anh, những ngón tay khéo léo khi bóc tôm, ánh mắt anh mỉm cười nhìn qua khi ghi bàn thắng, sự xuất hiện bất ngờ của anh

khi đứng dưới ánh đèn đường và mỉm cười giang cánh tay hướng về phía mình.

Nhớ kỳ nghỉ hè sau kỳ thi tuyển sinh đại học, hai người luôn dính lấy nhau.

Máy ảnh của cô luôn muốn tập trung vào anh: "Anh đẹp trai, cười lên đi."

Cố Thanh Hoài đang nấu ăn, bắt lực đặt nguyên liệu trong tay xuống.

Trong căn bếp đầy nắng, anh nhìn cô qua ống kính, cô ngoan ngoãn cong mắt.

Người trong máy ảnh có lông mày đen và thẳng, dưới hàng mi dày có một đôi mắt phượng lạnh lùng, đuôi mắt sắc bén như lưỡi dao.

Rõ ràng anh có vẻ ngoài ngông cuồng và ương bướng, nhưng khi anh cười, môi đỏ răng trắng, vẻ đẹp trai hút mắt, cứ thế quyến rũ người khác mà không hề hay biết.

Cứ mặc kệ nó diễn ra, dung túng để cô chụp ảnh.

Cô nhìn người trong ống kính, hài lòng nói: "Cố Thanh Hoài, anh cũng thích chụp ảnh à?"

Anh bắt lực liếc nhìn cô: "Đồ ngốc."

Chung Ý không hài lòng, lộ ra một đôi mắt trong veo từ phía sau camera: "Tự nhiên lại nói em ngốc là sao?"

Chàng trai trẻ không nói nên lời, anh nghiêng người về phía trước, hai tay đặt trên đầu gối, khoảng cách đột nhiên rút ngắn lại, khuôn mặt ưu tú đến mức không thể chê vào đâu được, nhìn gần sẽ đường nét ở khóe môi rất tinh xảo. Quả thực, Cố Thanh

Hoài mang đến cảm giác xa lánh rất mãnh liệt, chỉ khi hôn cô anh mới nhận ra mình mềm yếu đến mức nào.

Anh nói với giọng điệu như đối xử với trẻ con: "Mèo, dùng cái đầu thông minh của mình mà suy nghĩ đi."

Bạn trai da trắng xinh đẹp của cô đang ở gần, cô bị vẻ đẹp này mê hoặc, hô hấp không ổn định, rụt cổ lại hỏi: "Suy nghĩ cái gì chứ?"

Chàng trai nhìn cô, mở đôi môi mỏng, nói từng chữ: "Nghĩ xem là anh thích chụp ảnh hay anh thích người chụp ảnh."

Chương 29

DTV-EBOOK

Cuối tháng 10, Triệu Tuyết Thanh và Tạ Lãm trở về sau tuần trăng mật.

Tình cờ đó là một buổi chiều thứ bảy, Cố Thanh Hoài hiếm hoi được nghỉ ngơi nên Tạ Lãm rủ anh đến sân bóng rổ cạnh trường cấp ba chơi.

Một không gian rợp bóng cây xanh, gió chiều dịu nhẹ, không khí tràn ngập hương thơm ngọt ngào của hoa quế.

Chú cảnh sát trên sân không mặc đồng phục gọn gàng mà mặc một chiếc áo ngắn tay màu đen rộng thùng thình, quần thể thao không qua đầu gối, vẻ ngoài trẻ trung không bị chôn vùi theo năm tháng.

Gió vuốt v3 mái tóc đen gọn gàng tươi mới của anh, để lộ đôi mày và cặp mắt trong veo, anh ghi điểm và vô thức nhìn cô, gương mặt tràn đầy khí thế thanh xuân.

Chung Ý ngồi ngoài sân bóng bên cạnh Triệu Tuyết Thanh, đột nhiên cảm thấy hoảng loạn không thể giải thích được khi thời gian và không gian đều đảo lộn, ánh mắt không thể không nhìn theo bóng dáng sạch sẽ và mảnh khảnh đó, trái tim cô trở nên mềm yếu hơn rất nhiều.

Triệu Tuyết Thanh chọc cô: "Mèo à, cậu sắp biến thành "Hòn Vọng Phu" rồi đó!"

Lúc này Chung Ý mới quay mặt lại và chột dạ nói: "Hòn Vọng Phu cái gì? Đừng nói linh tinh..."

Vừa rồi cô quả thực đang nhìn Cố Thanh Hoài.

Ở sân bên cạnh có rất nhiều cô gái đang đợi bạn trai hoặc đứng xem cho vui, cô không phải là người duy nhất nhìn anh.

Triệu Tuyết Thanh nghiêng đầu: "Gần đây cậu thế nào?"

Cây xanh trở thành phong nền, Chung Ý mặc áo sơ mi trắng, có đôi lông mày đẹp như tranh vẽ và giọng nói dịu dàng: "Ban ngày làm việc, buổi tối tập thể dục. Có vẻ khá tốt."

Triệu Tuyết Thanh nghiêm túc nói: "Thật ra lúc trước nhìn thấy cậu ở đám cưới, mình cũng rất lo lắng."

Chung Ý khó hiểu: "Tại sao?"

Triệu Tuyết Thanh nhìn vào mắt cô: "Mình luôn cảm thấy trạng thái của cậu lúc đó không ổn."

Chung Ý khẽ mỉm cười: "Có lẽ thời gian đó mình quá bận rộn với công việc thôi."

Triệu Tuyết Thanh cẩn thận nhìn cô gái trước mặt.

Chung Ý là một người đẹp, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cô có chiếc cằm cổ dài, khung xương mảnh mai, dáng người thanh tú.

Chỉ cần nhìn vào khuôn mặt trái xoan cỡ lòng bàn tay thì mọi người sẽ đoán chiều cao của cô tầm 1m6 nhưng thực tế lại là 1m67. Cô trông còn cao hơn nhờ đôi chân thon dài.

Lần trước Triệu Tuyết Thanh gặp Chung Ý ở đám cưới, làn da của cô vẫn trắng như ngày nào nhưng không được khỏe mạnh cho lắm.

Đôi mắt mèo sáng màu đỏ ban đầu rất đẹp nhưng lại không có chút ánh sáng lấp lánh.

Giống như bị bệnh.

Hôm nay gặp lại, trạng thái đã rất khác rồi.

Nước da của Chung Ý rất tốt, làn da như trái vải bóc vỏ lộ ra màu hồng nhạt, dáng người mảnh khảnh và xinh đẹp hoàn hảo.

Có lẽ Cố Thanh Hoài đã góp phần vào việc này.

Ánh trăng sáng từng là báu vật trong lòng khi còn trẻ, không bao giờ có thể dễ dàng bị lãng quên như vậy.

Triệu Tuyết Thanh nhìn nhóm con trai đang chơi bóng rổ, đôi mắt hình quả hạnh lấp lánh: "Thích sân bóng rổ quá đi, toàn là những anh đẹp trai eo thon, chân dài!"

Chung Ý buồn cười: "Cậu không sợ Tạ Lãm ghen à?"

Triệu Tuyết Thanh tự hào: "Trước khi kết hôn vẫn có cơ bụng, nhưng bây giờ mình thấy bốn múi dồn thành một múi rồi."

Đôi mắt của Chung Ý cong lên thành hình vầng trăng khuyết trong suốt.

Triệu Tuyết Thanh không khỏi thở dài, Cố Thanh Hoài làm sao nhìn được nhiều năm như vậy.

Một vẻ đẹp dịu dàng, mềm mại như vậy, đến ngay cả một cô gái như cô ấy cũng muốn sờ sờ, nắn nắn.

Nghĩ tới điều gì đó, cô ấy lặng lẽ ghé vào tai Chung Ý: "Cố Thanh Hoài tốt nghiệp trường quân sự rồi còn nhập ngũ nữa, cậu ấy có cơ bụng tám múi tiêu chuẩn phải không?"

Chung Ý hít một hơi thật sâu, mặt trở nên nóng bừng khó hiểu, giọng nói gần như không thể nghe được: "Làm sao mình biết được..."

Nói thì nói như vậy nhưng trong đầu không thể kiểm soát được mà hiện lên một số hình ảnh.

Cố Thanh Hoài cao gầy, trắng trẻo, bờ vai rộng thẳng tắp, trên người phủ một lớp cơ bắp mỏng manh nhưng đầy rắn chắc.

Vòng eo thon, có chỗ lõm rõ ràng, cơ bụng tám múi, các đường nét rất sạch sẽ và gọn gàng.

Nhưng những cái này bây giờ cô chỉ có thể nhìn.

Trước kia, cô từng được chạm trực tiếp.

Vào giữa mùa hè năm đó, khi kỳ thi tuyển sinh đại học kết thúc, Chung Ý làm việc bán thời gian vào ban ngày và hẹn hò vào ban đêm.

Cố Thanh Hoài cùng Tạ Lãm và nhóm con trai chơi bóng rổ, khi cởi áo ra hoặc lau mồ hôi, cơ bụng đang chớm nở sẽ vô tình lộ ra bên ngoài.

Khi đó Triệu Tuyết Thanh trưởng thành sớm hơn Chung Ý, so với cô ấy, Chung Ý có lẽ chỉ là một đứa bé vừa mới thức tỉnh.

Triệu Tuyết Thanh: "Nhanh nhìn cơ bụng kìa! Những bạn nam kia bị Cố Thanh Hoài chặn lại rồi!"

Chung Ý thực sự dõi theo tầm nhìn của Triệu Tuyết Thanh và nhìn sang.

Cô không có hứng thú với những chàng trai khác, chỉ không khỏi thắc mắc, Cố Thanh Hoài có cơ bụng sao?

Trong lúc tạm nghỉ, Cố Thanh Hoài nhìn thấy ánh mắt Chung Ý lấp lánh, cúi đầu hỏi cô: "Em đang nhìn ai?"

Chung Ý tò mò: "Cố Thanh Hoài, anh có cơ bụng không?"

Cố Thanh Hoài: "Hả?"

Những người yêu thích sự ngu dốt không hề sợ hãi: "Em và Triệu Tuyết Thanh vừa đếm, Tạ Lầm có bốn múi! Lớp phó thể thao lớp bên cạnh có sáu múi!"

Cố Thanh Hoài tức giận nhéo mặt cô: "Em không chỉ nhìn, mà còn đếm?"

Mặt Chung Ý bị anh bóp méo, lòng hiếu kỳ đối với kiến thức cũng cao như hồi học toán, cô cười hỏi: "Anh có bao nhiêu?"

Trên sân bóng rổ ban đêm, tiếng ve kêu râm ran giữa hè, ánh sáng mờ ảo xung quanh biến thành những tấm lọc mờ ảo, không khí tràn ngập mùi bột giặt sạch sẽ thơm tho của anh.

Cố Thanh Hoài không nói chuyện, Chung Ý nhớ tới anh mặc quần áo kín đáo, chợt hiểu ra, thật thà an ủi anh: "Không sao đâu, không có cơ bụng cũng không sao, anh có mặt đẹp rồi."

Cố Thanh Hoài đứng ở bên cạnh cô, anh chàng đẹp trai tức giận bật cười, trực tiếp nắm lấy tay cô đặt lên eo và bụng mình.

Chung Ý sửng người, quên mất nên làm gì.

Cố Thanh Hoài còn tính trẻ con, anh nhìn cô cười trêu chọc, ung dung nhìn cô đang ngại ngùng: "Em tự đếm đi."

Chung Ý làm sao có thể thực sự đếm được, mu bàn tay là những ngón tay khớp khéo léo của anh, lòng bàn tay là tay áo ngắn ngủi của anh, xuyên qua bộ quần áo của anh chạm tới cơ bắp của chàng trai.

Mặt mũi Chung Ý đỏ bừng, cô không thở được, giống như một con cá mắc cạn, nhưng tay cô bị cô giữ lại, vòng quanh vòng eo rắn chắc không có mỡ của chàng trai trẻ.

Một múi, hai múi... men theo khe rãnh trượt xuống, đầu ngón tay cô run rẩy, xấu hổ chết đi được.

Nhưng Cố Thanh Hoài vẫn không buông cô ra, anh ghé sát vào khuôn mặt đỏ bừng của cô và nói: "Mấy múi vậy mèo? Em hiểu đếm là gì không?"

Lông mi của chàng trai trẻ dài và dày, thậm chí khi chớp mắt còn nhấp nháy, lông mày sáng ngời, đôi mắt trong veo tràn đầy nụ cười, đẹp đến mức khiến người ta không nói nên lời.

Cô mím môi, tim đập nhanh kinh khủng.

Giọng nói của Cố Thanh Hoài sáng khoái, anh đùa: "Mấy đứa kia có sáu múi, bạn trai em có tám múi, có phải đỉnh hơn không?"

Cô xấu hổ đến mức vùi mặt vào vai anh, không chịu ngẩng đầu lên dù thế nào đi nữa.

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô, cúi đầu nhìn cô, cười dễ dàng: "Được rồi, được rồi, anh không chọc em nữa..."

...

Đúng lúc này, tiếng bóng rổ chạm đất rung chuyển màng nhĩ, Chung Ý định thần lại.

Làm sao những cảnh tượng trong quá khứ lại có thể rõ ràng đến vậy, rõ ràng đến nỗi hàng mi rủ xuống của anh hiện rõ, đường cong trên khóe miệng anh dường như in sâu vào tâm trí cô, không thể xóa nhòa.

Tạ Lãm: "Đi nào hai cô gái, về nhà ăn cơm thôi."

Cố Thanh Hoài đứng ở phía sau Tạ Lãm, dưới ánh đèn đường, mái tóc đen hơi ướt mồ hôi, so với khi còn nhỏ, khuôn mặt anh

thanh tú hơn, nhưng quai hàm sắc sảo hơn, đôi mắt phượng rất trong sáng, khi không cười trông càng nghiêm nghị đúng theo tính chất công việc.

-

Họ đi thẳng từ sân bóng rổ đến siêu thị và mua rất nhiều nguyên liệu.

Về đến nhà, Cố Thanh Hoài và Tạ Lãm nấu cơm, Triệu Tuyết Thanh đặt đĩa trái cây và đồ ăn nhẹ lên bàn cà phê, gọi Chung Ý tới nói chuyện.

Chung Ý nép mình trên chiếc ghế sofa mềm mại, dùng nữa gấp một miếng dưa ngọt vừa giòn vừa ngọt.

Có bạn thân bên cạnh, cô ôm gối hỏi Triệu Tuyết Thanh: "Cậu và Tạ Lãm đi chơi thế nào?"

Triệu Tuyết Thanh đã có gia đình, không kiêng kỵ trong ăn nói, thẳng thắn chia sẻ: "Chơi gì mà chơi, chỉ ở trong phòng khách sạn thôi, hiếm khi ra khỏi giường."

Cô không còn là thiếu nữ nữa, Chung Ý vừa nghe đã hiểu, mặt đỏ bừng.

Nhưng Triệu Tuyết Thanh vẫn muốn truyền dạy kinh nghiệm của cô: "Cho nên sau này cậu và Cố Thanh Hoài đi hưởng tuần trăng mật, đừng lên kế hoạch du lịch nhiều như vậy, bởi vì kế hoạch không theo kịp sự thay đổi..."

Đúng lúc đó Tạ Lãm bưng nước trái cây tới, thuận tay cài cúc cổ áo sơ mi của Triệu Tuyết Thanh, liếc nhìn cảnh cáo, ý bảo cô ấy đừng nói vớ vẩn.

Triệu Tuyết Thanh ngoan ngoãn làm động tác phong ấn miêng, mặc dù áo đã cài cúc nhưng trên cổ vẫn còn vết đỏ sậm.

Bắt gặp ánh mắt của Chung Ý, Triệu Tuyết Thanh không giấu diếm: "Tên kia là chó, cắn lung tung."

Chung Ý chớp mắt, gò má nóng bừng, màu hồng nhạt trong nháy mắt lan ra.

Triệu Tuyết Thanh cố ý trêu chọc cô: "Này, đỏ mặt à? Cậu biết đây là gì rồi phải không?"

Vết cắn yêu.

Thực tế, lần đầu tiên Chung Ý nhìn thấy thì thực sự cũng không biết.

Đó là kỳ nghỉ đông của trường đại học, bốn người họ đi thẳng về phía bắc lên núi Trường Bạch chơi.

Trong phòng ấm áp, khi Triệu Tuyết Thanh cởi áo khoác ra, cô nhìn thấy vết đỏ trên cổ Triệu Tuyết Thanh.

Khi đó cô vẫn còn là một đứa bé ngoan vừa mới tốt nghiệp cấp 3, lo lắng hỏi cô bạn thân có bị dị ứng không.

Triệu Tuyết Thanh bị hỏi, dù xấu hổ nhưng không nhịn được cười, cô ấy gọi Cố Thanh Hoài: "Mau chữa bệnh cho Chung Ý của cậu đi, đừng để cậu ấy ra ngoài tự làm mình mất mặt."

Cố Thanh Hoài không biết chuyện gì xảy ra, anh đặt tay lên vai Chung Ý, kéo cô vào lòng.

Hơi thở của chàng trai trẻ mát lạnh, nheo mắt cười: "Sao em lại phải mất mặt? Nói cho em biết đi."

Cô thực sự không cảm thấy mất mặt, nhưng hòa thượng cao hai mét, mười tám tuổi của Chung Ý lại bối rối.

Cô ngẩng mặt lên hỏi anh: "Trên cổ Triệu Tuyết Thanh hình như bị con gì đó cắn, đỏ bừng, từng vết một... Em rất lo lắng,

cậu ấy còn nói em mất mặt."

Thực sự hoang mang, lông mày hơi cau lại, giọng điệu như một đứa trẻ phàn nàn với người lớn, rất đáng yêu.

Cố Thanh Hoài chớp mắt, anh cũng đã hiểu, trên khuôn mặt hiện lên ý cười, dùng ngón tay nhéo nhéo mặt cô: "Sao em đáng yêu thế nhỉ?"

Chung Ý vẫn còn đang muốn hỏi Triệu Tuyết Thanh có cần mua thuốc mỡ không, ngay sau đó cô đã bị người có mũ trùm đầu móc vào áo khoác bế về, anh ghé sát vào tai cô với nụ cười đầy ẩn ý: "Nếu em thật sự là tò mò như vậy, anh sẽ làm cho em một dấu? Nhé?"

Sau đó, anh thực sự đã làm cho cô một dấu để thỏa mãn sự tò mò của cô.

Cô vui mặt vào trong ngực anh, xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được, tức giận lắm lắm: "Hư hỏng."

Anh trông xuất sắc, nhưng thực chất lại vô cùng hư hỏng.

Ngoài ra cũng nhẹ nhàng đến tận xương tủy.

...

Chung Ý dời mắt đi, cố gắng không nhìn vào nơi không nên nhìn.

Triệu Tuyết Thanh vô tư, lấy đồ ăn vặt mang về từ tuần trắng mặt ra, đặt trước mặt cô: "Vừa rồi trên sân bóng rổ ồn quá, mình không tiện hỏi, cậu và Cố Thanh Hoài sao rồi? "

Chung Ý khẽ cau mày: "Mình và Cố Thanh Hoài sao là sao?"

Triệu Tuyết Thanh thản nhiên nói: "Nói lại tình xưa!"

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Chung Ý, cô ấy không khỏi nghi ngờ: "Đừng nói với mình là hai người mỗi ngày ở cùng nhau nhưng không có chuyện gì xảy ra nhé, còn đơn thuần ngủ trong hai phòng ngủ như vậy!"

Chung Ý gật đầu, dịu dàng nói: "Đúng vậy."

Thấy Triệu Tuyết Thanh không tin, cô nhẹ giọng giải thích: "Anh ấy là nhân vật chính của phim tài liệu, còn mình là đạo diễn phim tài liệu, bọn mình sống cùng nhau chỉ vì công việc thôi."

Triệu Tuyết Thanh trên mặt vẫn là vẻ mặt "Cậu bịa, bịa tiếp đi".

Chung Ý trợn mắt: "Thật mà, lúc đầu mình ở khách sạn, nhưng là trên cục ép anh ấy nên mới ở cùng nhau."

Với tính khí của Cố Thanh Hoài, có ai có thể gây áp lực cho anh?

Triệu Tuyết Thanh hoàn toàn không tin: "Vậy bây giờ tình hình hai người thế nào?"

Chung Ý suy nghĩ một chút: "Có thể hẹn cùng nhau đi leo núi, giống như bạn bè bình thường."

Triệu Tuyết Thanh cau mày: "Hết rồi à? Các cậu không hơn bạn bè tí nào à?"

Chung Ý ở trong đám đồ ăn vặt lộ ra vẻ mặt thật của một con mèo, cười hỏi: "Hơn gì nữa? Sữa chua này ăn ngon đấy."

Triệu Tuyết Thanh nắm lấy bả vai của cô, nhìn thẳng vào mắt cô: "Ví dụ như tính chiếm hữu. Ví dụ như khi nhìn thấy cậu ta là muốn ôm, dụ dỗ, đẩy lên giường."

Chung Ý bị sặc và ho đến đỏ mặt: "Không! Chỉ là bạn bè bình thường mà thôi..."

Triệu Tuyết Thanh: "Mình không tin."

Chung Ý bình tĩnh cười nói: "Mình thật sự không thích hợp với Cố Thanh Hoài."

Mặc dù cô luôn nói rằng Cố Thanh Hoài là một tên khốn đẹp trai, nhưng thực tế không phải vậy.

Tính cách của họ có một điểm rất giống nhau, họ đều báo chuyện tốt chứ không phải chuyện xấu, họ đều bẻ răng nuốt vào bụng.

Triệu Tuyết Thanh tức giận: "Vì sao lại không thích hợp? Cậu không thích hợp thì còn ai là người thích hợp?"

Chung Ý nghiêm túc nói: "Anh ấy nên tìm một cô gái vui vẻ, dễ thương, như một mặt trời nhỏ."

Triệu Tuyết Thanh: "Vậy cậu dự định thế nào? Quay phim xong trở về trung tâm tư liệu, từ chối xem mắt, giao du, từ chối gặp gỡ người mới, sống một mình đến hết đời?"

Chung Ý bình tĩnh nói: "Mình cứ như vậy thôi, vẫn ổn mà."

Triệu Tuyết Thanh cảm thấy Chung Ý có gì đó không ổn, nhưng cô ấy không biết là chuyện gì, cô ấy nắm tay Chung Ý, dùng ngón tay chạm vào chuỗi tràng hạt cũ kỹ, dưới chuỗi tràng hạt giống như có một con nhện đỏ, trông như hình xăm hay vết bớt, chợt lóe lên trước mắt.

Triệu Tuyết Thanh: "Chung Ý, những năm qua, có phải cậu đã gặp chuyện gì không?"

Không muốn bạn mình lo lắng, Chung Ý giả vờ thoải mái, cô nói với giọng điệu hơi cao lên: "Có lẽ một ngày nào đó cậu sẽ đợi thiệp cưới của mình đó!"

Ánh mắt Triệu Tuyết Thanh khựng lại, một bóng đen lướt qua đầu cô ấy, Chung Ý đang ngồi trên ghế sofa pha ngẩng đầu lên.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Lúc đó, trái tim cô như không ngừng thất lại.

Khóe miệng Cố Thanh Hoài cong lên, trên mặt không có bất kỳ ý cười nào: "Nếu đạo diễn Chung kết hôn, cũng nhớ gửi cho anh một thiệp nhé."

-

Thức ăn được bày lên bàn, đều là món mọi người thích ăn.

Trong suốt ba năm cấp ba, bốn người họ đều ăn chung một bàn, sao có thể không hiểu được sở thích của nhau?

Tạ Lãm rót rượu, nói đến Cố Thanh Hoài, Cố Thanh Hoài hồ hốt nói: "Mình còn phải lái xe."

Miệng chai lướt qua anh, đối diện với cốc của Chung Ý, Triệu Tuyết Thanh giới thiệu: "Đặc sản bên đó, vị chua ngọt, cậu thử đi."

Chung Ý cúi đầu uống một ngụm, trong mắt sáng ngời.

Thực ra bữa ăn này không hề dễ ăn, nhưng may mắn là rượu đã làm cô tê dại.

Chung Ý cảm thấy nhẹ nhàng và thoáng đãng, như thể mình đã biến thành một đám mây bông bồng bênh không mục đích.

Cô uể oải ôm gối dựa vào vai Triệu Tuyết Thanh, hai má đã hồng nhạt do uống rượu, rất mềm mại và ấm áp.

Tạ Lãm là người không giấu được chuyện trong lòng: "Hồi đó ngày nào bọn mình cũng cãi vã đòi chia tay, chia tay rồi tái hợp, còn hai người chưa bao giờ có mâu thuẫn. Cuối cùng bọn mình kết hôn mà hai người lại chia tay."

Tạ Lãm và Cố Thanh Hoài là bạn từ nhỏ, sống trong cùng một khu, học cùng trường cấp ba nhưng khác lớp.

Khi còn nhỏ, cha mẹ đều bận rộn nên dì Hạ thường bảo Cố Thanh Hoài đi gọi anh ấy đến nhà ăn cơm.

Cố Thanh Hoài từ nhỏ đã nổi trội, với khuôn mặt như vậy, trong khu có vô số cô bé bị anh hấp dẫn.

Anh có tính cách rất điềm tĩnh, dường như có thể nói chuyện với mọi người, nhưng thực tế anh không có mối quan hệ thân thiết với bất kỳ ai, sở thích lớn nhất của anh là tháo gỡ mọi thứ.

Những thứ đơn giản, chẳng hạn như điều khiển từ xa, xe đua điều khiển từ xa và đèn pin.

Những thứ phức tạp hơn như điện thoại di động cũ, máy tính bỏ đi, máy chơi game...

Cứ tháo nó ra rồi lắp lại với nhau.

Khi tháo gỡ đồ, anh có thể ở trong phòng cả ngày mà không nói một lời.

Ở cái tuổi mới lớn bắt đầu yêu, Cố Thanh Hoài không như những gì người ta nghĩ về anh. Anh thoát nhìn như một tên cặn bã từng hẹn hò với vô số cô gái, nhưng thực ra số mối quan hệ của anh hoàn toàn bằng không.

Ngay cả khi các chàng trai tụ tập cùng nhau xem phim, anh cũng sẽ rời mắt khỏi cuốn sách và chỉ cau mày khi không thích thú, chứng tỏ rằng anh thực sự không thích nó.

Anh là một người rất kiêu ngạo, có người cố gắng hết sức để vượt qua anh, có người về nhà bật đèn thức cả đêm để nói dối rằng mình không học bài, vì để làm cho mình trông như không cố gắng, còn có kiểu học sinh giỏi mở miệng ra khoe mẽ "lần này lại làm bài không tốt nên chỉ được 140 điểm".

Anh không giống bọn họ.

Anh đọc sách giải trí nhiều hơn sách giáo khoa, việc hoàn thành bài tập về nhà luôn khiến giáo viên đau đầu, điểm số của anh không phải lúc nào cũng đứng đầu, anh nói "đủ điểm là được rồi", điều này khiến mọi người phát cáu. Anh giỏi toán nhất và luôn đạt điểm cao.

Nhưng sau khi học cấp ba, vô tình nhìn thấy Cố Thanh Hoài đang làm bài tập, hỏi anh có lương tâm hay không. Cố Thanh Hoài không ngẩng đầu lên, lật tờ giấy ra, thản nhiên trả lời: "Mình phải làm lại trước khi giải thích cho bạn cùng bàn." Nếu làm lại lần nữa, chắc hẳn sẽ biết Chung Ý sai ở đâu.

Sau này, Cố Thanh Hoài và Chung Ý hẹn hò.

Cố Thanh Hoài lạnh lùng như vậy, thế mà lại có một cô gái ở trong lòng.

Rõ ràng anh có bộ mặt cặn bã nhưng thực ra lại rất tình cảm.

Tạ Lãm nghe nói Cố Thanh Hoài đã nộp báo cáo xin kết hôn, còn giấu cả Chung Ý.

Một chuyên gia EOD quen nhìn sự sống và cái chết sẽ trở nên lo lắng như một cậu bé, anh hỏi, cậu nghĩ Chung Ý có đồng ý lời cầu hôn của tớ không?

Anh ấy nghĩ rằng bạn nổi khổ của mình sắp có chuyện vui rồi nên nói đùa: "Các cô gái trong khu mình sẽ đau lòng đến mức nào? Cậu đúng là một tai họa."

Sau đó, anh ấy nghe tin Cố Thanh Hoài xuất ngũ rồi chia tay Chung Ý.

Là bạn cũ, đón gió tẩy trần.

Họ chẳng quan tâm đến điều gì, uống đến say mềm.

Anh ấy nói, cậu đi tìm và hỏi cô ấy rõ ràng đi.

Cố Thanh Hoài thản nhiên cười, bộ dạng vẫn khốn nạn như trước: "Đời này dài như vậy, mình sẽ không chỉ thích một mình cô ấy đâu."

Không lâu sau khi giải ngũ, Cố Thanh Hoài đã chuyển đến đội SWAT của Cục Công an thành phố, vẫn làm công việc gỡ bom.

Anh không bao giờ nhắc đến Chung Ý nữa.

Có lần họ hẹn nhau đi chơi bóng vào buổi tối.

Cố Thanh Hoài ghi bàn xong, vô thức nhìn về phía ngoài sân bóng rổ.

Sân bóng rổ vắng tanh, Tạ Lãm chợt nhớ tới đây chính là nơi Chung Ý ôm quần áo đứng chờ.

Vào lúc này, khi bụi đã lắng xuống, những điều trước đây không dám nói hoặc không thể nói giờ lại được nói ra.

Triệu Tuyết Thanh say khướt, cuộn cuốn tạp chí thành micro đưa cho Cố Thanh Hoài và Chung Ý: "Mình có thể phỏng vấn hai bên đương sự, ai là người chủ động chia tay không?"

Không khí ngưng trệ, Chung Ý nhẹ nhàng nói: "Là mình."

--- Cố Thanh Hoài, chúng ta chia tay đi.

--- Trong lòng em không còn anh nữa?

--- Không còn nữa, em thích người khác rồi.

Rượu làm thần kinh của cô tê liệt, cảm xúc dâng trào không ngừng, về ngoài diêm tĩnh và lý trí không còn nữa, những cảm xúc mà cô cố tình đè nén nhiều năm nay ập đến nhấn chìm cô.

Cố Thanh Hoài nên tìm một cô gái ấm áp như mặt trời nhỏ, sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, lớn lên trong tình yêu thương và sự che chở, có tâm hồn trong sáng, lương thiện, từ nhỏ chưa bao giờ chịu khổ và đầy lòng tốt với thế giới.

Khi chứng kiến anh bước đi trong tuyến đầu gỡ bom, từng giây phải đối mặt với cái chết, cô ấy sẽ hôn anh, ôm anh và nói với anh rằng em rất sợ, không phải giống như cô, cả người ướt đầm lưng, đôi mắt đỏ ngầu, cuối cùng chỉ nói với anh một câu "anh là kẻ khốn nạn".

Khi anh che giấu suốt bao năm qua và muốn thẳng thắn nói hết mọi chuyện, cô ấy sẽ ôm lấy anh và nói với anh rằng anh vất vả rồi, thay vì nói như cô: "Chúng ta đã chia tay rồi, em không muốn biết nữa".

Khi anh khóa cửa xe và tự mình di chuyển quả bom để kích nổ, cô ấy sẽ khóc và thành thật thú nhận rằng cô ấy rất lo lắng, nhưng vẫn ôm anh và làm nũng với anh, không búng bình như cô: "Em không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với anh."

Chung Ý của tuổi mười sáu mười bảy nhút nhát và dễ đỏ mặt, tình yêu của cô dành cho anh đã được viết trong mắt cô, cô nghĩ Cố Thanh Hoài sẽ hiểu.

Mười năm sau, Chung Ý trông u sầu, giống như đám mây đen có thể mưa bất cứ lúc nào.

Vì vậy, cô đã rất cố gắng giữ khoảng cách, không để mình vượt quá giới hạn và không để mình tham lam mà lẽ ra không nên có.

Tuy nhiên khi nhìn thấy anh, cô không khỏi muốn lại gần anh hơn.

Bắt đầu từ lần gặp gỡ đầu tiên sau một thời gian dài xa cách.

Anh nói, đứng ở phía sau anh.

Anh nói, Cố Thanh Hoài hưng dữ sẽ đưa em về nhà.

Anh nói, đạo diễn Chung, đi với anh thì sao.

Anh nói, ngoan ngoãn rút lui ra ngoài dây cảnh giới đợi anh.

Anh nói, cho em xem hết, em đừng buồn.

Anh nói, ngày này năm sau, anh sẽ ở bên cạnh em.

Anh nói, anh chưa tìm hiểu, anh chỉ dỗ mình em thôi.

Anh nói, nếu em hẹn thì anh sẽ có mặt, không bị vô hiệu vì chia tay.

Nhưng anh cũng nói, Chung Ý, chỉ có em mới có thể bắt nạt anh thế này.

Gặp phải anh, hàng phòng ngự sụp đổ.

Chuyện này không thể tiếp tục được.

Chung Ý sụp mắt xuống, như bị nghẹn rượu, cổ họng đắng nghét, hốc mắt nóng bừng.

Cô rót cho mình một ly rượu run rẩy không vững, nhưng cô lại bướng bỉnh nâng nó lên trước mặt Cố Thanh Hoài: "Đội

trưởng Cố, mời anh."

Cố Thanh Hoài nhướng mi, lúc cười giống như một thiếu gia ăn chơi, lúc không cười, sát khí của quân nhân và cảnh sát rất rõ ràng, đôi mắt phượng lạnh lùng như bị nhúng vào băng: "Đạo diễn Chung muốn mời cái gì?"

Mái tóc dài xoăn của Chung Ý hơi lộn xộn, uể oải buông xuống quanh cổ, đôi mắt sáng màu mơ hồ như say, đôi môi nhúng rượu ngọt ngào như quả anh đào căng mọng.

Cô cố gắng nhếch môi, cười bình tĩnh nói: "Chúc Đội trưởng Cố gặp được người tốt hơn."

Cố Thanh Hoài không nói gì, Chung Ý kiên trì giơ tay lên.

Những chiếc cốc chạm vào nhau kêu leng keng, ngay sau đó, Chung Ý đã uống hết trong một ngụm.

Chúc đội trưởng Cố gặp được một người tốt hơn.

Hơn là một kẻ thói nát như cô, chia tay mà cũng không dứt khoát.

Cố Thanh Hoài vốn đã vất vả lắm rồi.

Cô không còn là mặt trời nữa.

-

Chung Ý sợ nhất là ngủ quên.

Khi ý thức của cô không có khả năng tự vệ, luôn có những cơn ác mộng vô tận đang chờ đợi cô, và lần nào cũng là cảnh tượng giống nhau.

Nếu giấc mơ có màu sắc thì giấc mơ của cô có màu đỏ thẫm, nếu có mùi thì sẽ là mùi chua của xác chết.

Vô số lần tỉnh lại lúc nửa đêm, cô mở mắt ra, giấc mơ hiện lên trước mắt, đôi mắt đẫm máu nhìn thẳng vào mình trong bóng tối.

Tiếng khóc tuyệt vọng đó vang bên tai: "Chị Chung Ý, em đau quá, em muốn chết. Nếu em chết...sẽ không còn đau nữa..."

Thỉnh thoảng trong những hoàn cảnh đặc biệt, cô muốn chìm vào giấc ngủ mãi mãi và không bao giờ tỉnh dậy nữa. Đó là khi số phận thương xót cô, cho phép cô nhìn thấy những người mà cô sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Xe việt dã lái vào đường hầm, tầm nhìn đột nhiên trở nên sáng sủa, sau đó lại trở về bóng tối.

Có thể là do rượu đã phát huy tác dụng, có thể là do hơi thở quen thuộc sảng khoái, có thể là do tiếng nhạc êm dịu trên đài buổi đêm, Chung Ý nhắm mắt lại khi ý thức chìm xuống.

Trong bóng tối vô biên, đường nét Cố Thanh Hoài bỗng nhiên trở nên rõ ràng và sâu thẳm.

Anh nhướn mày, bất đắc dĩ cười ghi bàn, anh nhìn thấy cô đang hưng phấn, khi cúi đầu hôn cô, anh rất dịu dàng và độc đoán.

Đôi mày đen thẳng, đôi mắt phượng sắc sảo, đôi môi mềm mại cùng hơi thở mát lạnh phả vào cổ luôn khiến người ta mê mẩn mỗi khi da thịt chạm vào nhau.

Đây chính là người mà cô hằng ao ước có được khi còn trẻ.

Bây giờ cô chỉ dám nhìn thêm một lần nữa trong giấc ngủ.

Chiếc xe chạy vào gara, Cố Thanh Hoài tháo dây an toàn, cup mắt nhìn cô gái đang ngủ say bên cạnh.

Khi ngủ, Chung Ý không có khả năng tự vệ, lông mày, ánh mắt và nét mặt mềm mại, miệng mím lại ngoan ngoãn, không có chút hung hãn nào.

Mới đêm nay, cô nói cô và anh chỉ có thể là bạn bè bình thường, cô nghiêm túc cụng ly với anh, mong anh sẽ gặp được một người tốt hơn.

Trên mặt Cố Thanh Hoài dường như bị bao phủ bởi một tầng băng mỏng, lạnh như sương tuyết.

Anh mở cửa, đi đến ghế phụ rồi mở cửa: "Đạo diễn Chung."

Má của Chung Ý đỏ bừng vì rượu, cô cau mày không vui khi tỉnh dậy.

Cô từ từ mở mắt ra, nhìn anh rồi từ từ nhắm lại, như thể cô lại ngủ thiếp đi.

Cố Thanh Hoài cúi người, hơi đến gần cô rồi gọi: "Chung Ý."

Lông mi dài của Chung Ý rung lên, sau đó đôi mắt không tập trung của cô từ từ cong lên.

Anh chưa kịp nói câu "Về nhà ngủ tiếp", cô gái đã đưa tay ra áp lòng bàn tay vào gò má mát lạnh của anh.

Da thịt chạm vào nhau khiến Cố Thanh Hoài lập tức cứng đờ.

Ánh mắt của viên cảnh sát trẻ tuổi lạnh lùng và sắc bén, cúi đầu thẳng: "Em có biết anh là ai không?"

Lúc cô cụng ly rượu với anh, cô xinh đẹp đến choáng váng, không hề lạnh lùng. Nếu không có người khác ở bên cạnh, anh sẽ ôm cô và hôn cô, anh muốn xem người này thực sự cứng rắn đến mức nào.

Nhưng bây giờ, Chung Ý say rượu lại lười biếng như một con mèo, không còn đáng vẻ như thường lệ, giọng nói nhẹ nhàng và nụ cười cũng dịu dàng.

"Cố Thanh Hoài."

Cô khụt khịt, chớp mũi dần dần đỏ lên, như thể cô đã bị oan.

"Thật vui" Cô hạ tay xuống, từ từ nhắm mắt lại, giọng nói gần như thì thầm trong giấc ngủ. "Em đã mơ thấy anh."

Tác giả có lời muốn nói:

Cố cầu: Trong lòng vợ có mình, có thể bắt đầu theo đuổi rồi.

Chương 30

DTV-EBOOK

--- Cố Thanh Hoài.

--- Thật vui, em đã mơ thấy anh.

Ánh trắng bao phủ hết thân hình cao gầy của Cố Thanh Hoài, anh sững sờ ngay tại chỗ, hồi lâu sau mới cúi xuống bế cô lên, đóng cửa xe lại, đi vào thang máy.

Khả năng uống rượu của Chung Ý thực sự dở tệ.

Một cô bé ngoan ngoãn như vậy đã dám nắm tay không buông sau khi uống rượu trong bữa tiệc năm cuối cấp ba.

Đã nhiều năm như vậy mà vẫn không có tiến bộ gì, cô say đến mức vô thức vươn tay lên cổ anh, vùi mặt vào hõm cổ anh, ôm thật chặt, hơi thở nhẹ nhàng ấm áp.

Cô thích như thế này khi hai người ở bên nhau trước đây, nhiều lần khi anh dỗ cô ngủ, cô sẽ nhẹ nhàng xoa đầu cô trong vòng tay anh.

Anh véo gáy cô, cô nhăn mũi bất mãn nói: "Em thích mùi hương của anh, anh keo kiệt quá, ôm mà cũng không cho."

Anh bắt lực mỉm cười nói: "Cứ cọ rồi xảy ra chuyện thì em lại không quan tâm. Phóng viên Chung Ý, xin hãy tha cho anh đi."

Vì vậy, người nép mình trong vòng tay anh cuộn chần chậm rãi như con rùa nhỏ trốn ra xa rồi sau khi tưởng anh đã ngủ, cô lặng lẽ cuộn mình lại trong vòng tay anh, đặt cánh tay anh lên trên người cô.

Cố Thanh Hoài ấn vào mặt khẩu, cửa mở ra. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Da chạm vào nhau, mái tóc dài xõa ngang cánh tay anh, hương hoa lan nhẹ nhàng của Chung Ý hòa lẫn mùi rượu sake xộc vào mũi.

Sao cô có thể nhẹ như vậy, anh ngược đãi cô sao?

Không bật đèn, trong phòng tràn ngập ánh trăng, Cố Thanh Hoài bế cô vào phòng ngủ chính. Anh cúi người xuống, lưng Chung Ý rơi vào trong chăn mềm mại, mất đi ý thức.

Miệng nói trong lòng không có anh, nhưng lại mơ về anh.

Trêu đùa anh rất thú vị hả đạo diễn Chung Ý?

Cố Thanh Hoài đóng cửa lại, khước mắt liếc nhìn tòa lâu đài bằng gỗ phủ đầy bụi bặm bị bỏ quên trong góc, đó là quà sinh nhật anh không gửi cho cô ba năm trước.

Rượu làm tê liệt thần kinh, giấc mơ nhẹ nhàng và ngọt ngào giống như một cô bé bán diêm, Chung Ý đang mơ về kỳ nghỉ hè ngay sau khi thi đại học.

Mọi thứ đều ở trạng thái tốt nhất, có tiếng ve kêu giữa mùa hè, có soda cam, có miếng dưa hấu ngọt ngào nhất mà anh cho vào miệng và nụ hôn đầu tiên hầu như không được nếm thử, nỗ lực ngượng ngùng để tiến sâu hơn.

Bữa tiệc tối đó, trên bàn có rượu nhưng Cố Thanh Hoài lại không cho cô chạm vào.

Cô thực sự tò mò nên ôm cánh tay anh, nhỏ giọng nói: "Em cũng muốn uống."

Cố Thanh Hoài thậm chí không có tìm cái ly khác cho cô, nổi ý trêu ghẹo, anh đưa ly của mình vào miệng cô.

Mặt cô lập tức nóng bừng.

Trông Cố Thanh Hoài tràn đầy hơi thở thanh xuân tươi mát, anh nhếch khóe môi hỏi: "Còn muốn uống nữa không?"

Anh thực sự không muốn cô uống rượu, nhưng anh biết cô rất dễ xấu hổ, muốn khuyên cô thấy khó mà rút.

Cô không hề tỏ ra yếu thế, cô cầm chiếc ly của anh trong tay và uống từ nơi môi anh chạm vào.

Chung Ý nhìn thấy vành tai Cố Thanh Hoài đột nhiên đỏ lên.

Chàng trai tỏ vẻ bất lực, âm thầm xấu hổ, trong mắt tuy có ý cười nhưng lại quay đầu đi không dám nhìn cô, rất đáng yêu.

Sau đó đúng như dự đoán, cô rót một ly.

Cố Thanh Hoài đỡ cô hỏi: "Người anh em, không sao chứ?"

Cô đột nhiên đứng yên, vẻ mặt ử rữ: "Cố Thanh Hoài, anh biết uốn lưỡi* nữa à?"

[] Chắc nhiều bạn đã biết, chữ 儿 /er/ trong tiếng Trung khi phát âm thường được uốn lưỡi. Người Bắc Kinh có thói quen này nhiều nhất.*

Cố Thanh Hoài bị chọc cười, Chung Ý nắm tay anh lắc nhẹ: "Dạy em đi."

Cố Thanh Hoài: "Anh nói gì, em cũng nói theo hả?"

Chung Ý gật đầu chắc nịch.

Cố Thanh Hoài đứng yên, nghiêng người về phía trước, hai tay đặt trên đầu gối, ánh mắt ngang nhau.

Anh nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng mở đôi môi mỏng: "Cực cứng."

Ánh mắt Chung Ý chớp chớp, chớp mắt một cái, sau đó cong mắt kêu lên: "Cực cứng!"

[*] Nguyên tác: 宝贝儿/bǎobèier/

Chàng trai cúi đầu mỉm cười, lông mày sáng và vành tai đỏ, anh chính là người cô ao ước có được.

Cô nắm lấy cổ áo anh, Cố Thanh Hoài hơi giật mình, sau đó anh ngoan ngoãn cúi người xuống.

Cô kiễng chân lên và hôn vào một bên mặt anh.

Nhưng trước khi cô chạm vào, điện thoại di động của cô bất ngờ vang lên, tất cả những hình ảnh trước mặt trong phút chốc đều biến thành đạo đức giả.

Mí mắt như bị vật gì đè lên nặng trĩu, Chung Ý mò mẫm tìm điện thoại xem giờ thì đã chín giờ sáng.

Giây tiếp theo, cô lại rơi vào trạng thái hôn mê, cho đến khi chiếc điện thoại tuột khỏi tay và đập vào mặt một tiếng "bốp" không thương tiếc.

Cơn đau đột ngột khiến cả người lập tức tỉnh dậy, Chung Ý vùi mặt vào gối, khó chịu vì tỉnh dậy mà không được hôn.

Cô phán đoán một cách lý trí rằng việc sống chung với một anh chàng đẹp trai như Cố Thanh Hoài quả thực không dễ dàng. Vốn dĩ đã tuyệt vời rồi nhưng cô chỉ nghĩ đến trong mơ chứ không hành động.

Phần mềm về giấc ngủ cho thấy cô đã ngủ từ nửa đêm đến giờ, đầu bị đau như búa bổ.

Cô vẫn còn mơ màng, lại cảm thấy khó chịu vô cớ, cảm giác trống rỗng trong lòng giống như sự nghẹn ngào trong lồng ngực khiến cô khó thở sau khi chia tay.

Khi ý thức quay trở lại, một số hình ảnh bắt đầu hiện lại trong tâm trí cô từng khung hình một.

Từ góc nhìn của người thứ ba, cô nhìn bản thân say rượu đòi cụng ly với Cố Thanh Hoài.

Cô nói từng chữ một, vô cùng tàn nhẫn với anh——

"Chúc đội trưởng Cố sẽ gặp được một người tốt hơn."

Và sau đó...

Cô làm sao rời khỏi nhà Triệu Tuyết Thanh, làm sao trở về phòng ngủ?

Chung Ý nhéo nhéo cái cau mày giữa hai lông mày, cảm thấy hoang mang.

Cô đi tắm, thay quần áo, tắm rửa sạch sẽ sau cơn say, vừa đặt máy sấy tóc xuống, màn hình điện thoại lại sáng lên.

Là tin nhắn của Ngụy Hàn: [Gọi điện thoại mà không ai nhắc máy, Chung Ý, cô ổn chứ?]

Qua nhiều năm, anh ấy ngày càng lo lắng về cô. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Chung Ý co chân, dùng tay ôm lấy đầu gối, gọi lại cho Ngụy Hàn: "Hôm qua tôi uống nhiều quá, xin lỗi đã làm anh lo lắng."

Người ở đầu bên kia điện thoại nói với giọng điệu thoải mái, nhưng càng thoải mái thì cô càng cảm thấy áy náy, Ngụy Hàn mỉm cười nói: "Còn chút thời gian nữa mới đến bệnh nhân tiếp theo. Chúng ta nói nhanh qua điện thoại nhé?"

Chung Ý trợn mắt: "Nếu không phải chỗ thân quen, có lẽ tôi không trả nổi phí tư vấn một giờ."

"Đừng nói thế" Anh ấy nói với giọng vui vẻ trên điện thoại: "Gần đây giấc ngủ của cô hình như đã ổn định rồi phải không?"

"Ừm."

Chung Ý nhẹ nhàng đáp: "Bởi vì tôi ở cùng một người trong đội SWAT nên ngày nào anh ấy cũng đưa tôi chạy bộ, leo núi và tập thể dục. Ngày nào về nhà tôi cũng mệt nhoài."

Nhắc đến Cố Thanh Hoài, Chung Ý muốn cười nhưng lòng cô lại chùng xuống, vị chua xộc thẳng vào mũi khiến cô cảm thấy buồn bã không muốn buông tay.

Mười tháng, ba trăm ngày, chính là thời gian ngắn ngủi cô có thể có được anh.

Sau khi chia tay, cô không bao giờ nghĩ mình sẽ gặp lại anh, khoảng thời gian này xa hoa đến mức cô tưởng như được số phận cho mượn.

Khi quá trình quay phim tài liệu kết thúc, anh sẽ vẫn là người gỡ bom của đội SWAT, còn cô sẽ trở về trung tâm phim tài liệu của mình, giống như hai đường thẳng song song sẽ không bao giờ cắt nhau nữa.

Ngụy Hàn: "Còn công việc thế nào?"

Chung Ý: "Hằng ngày vẫn quay phim tài liệu thôi."

Từ nhà báo trở thành đạo diễn phim tài liệu gần như là một sự thay đổi nghề nghiệp.

Cô muốn bình tĩnh lại và làm điều gì đó, muốn cho thế giới thấy khía cạnh chưa biết của mình, cũng muốn nhìn thế giới nhiều hơn, tự nhủ rằng thực ra nỗi đau khổ đó rất không đáng kể.

Hiện tại, Cố Thanh Hoài mỗi ngày đều ở trong máy ảnh của cô, cô không thể phủ nhận rằng hằng ngày cô tràn đầy mong đợi ngay từ khi cô mở mắt.

Tuy nhiên, khi niềm hạnh phúc ngày càng mãnh liệt, cô cũng càng sợ hãi hơn, mọi thứ trước mắt cô chỉ là ảo ảnh khi đốt một que diêm, là hạt cát không thể nắm bắt được qua chiếc đồng hồ cát sẽ luôn biến mất.

Ngụy Hàn tiếp tục nói trong điện thoại: "Thử phát triển một sở thích mới xem, có thể thử chụp ảnh, làm bánh, nấu ăn... Đơn giản dễ dàng khiến người ta vui vẻ."

Ngụy Hàn không đếm được mình đã nói những lời này bao nhiêu lần, Chung Ý lần nào cũng đồng ý, nhưng lại không bao giờ làm theo.

"Được."

Không phải là cô chưa từng thử nó trước đây.

Cô tìm đọc một số lượng lớn các sách báo, khuyên cô nên gặp gỡ những người mới, tiếp thêm năng lượng từ những tương tác giữa các cá nhân, cũng khuyên cô hãy thử những lối sống mới, phát triển những sở thích hứng thú mới, đồng thời hoàn toàn từ bỏ quá khứ.

Đó là năm đầu tiên chia tay.

Cô đã mua rất nhiều nguyên liệu, bộ đồ ăn và cố gắng học nấu ăn.

Khi cô bước vào phòng bếp, trước mắt cô chính là Cố Thanh Hoài đột nhiên xuất hiện vào đêm giao thừa, mỗi ngày khi cô mở mắt ra đều có thể nhìn thấy anh đang bận rộn trong căn bếp chật hẹp.

Người cảnh sát trẻ cao lớn rửa tay và nấu canh.

Cô ôm anh từ phía sau và nhỏ giọng hỏi: "Anh có phải là món quà năm mới của ông trời không?"

"Bạn học Chung Ý" Cố Thanh Hoài nghiêm túc nói: "Nếu như còn tiếp tục phá rối nữa, chúng ta sẽ chết đói đó."

Cô phớt lờ anh, dường như không nghe thấy anh và đi theo bất cứ nơi nào anh đi.

Mãi đến khi Cố Thanh Hoài bỏ hết nguyên liệu vào nồi, đập nắp lại, xoay người bế cô đặt lên bàn nấu ăn, góc nhìn của cô chuyển từ ngưỡng mộ sang thẳng thắn.

Lúc này cô mới chợt dạ, muốn nhảy khỏi bàn nấu ăn nhưng anh lại đứng trước mặt cô.

Cô hỏi anh bằng giọng nhẹ nhàng: "Sao thế?"

Cố Thanh Hoài đặt hai tay ở hai bên người cô, nghiêng người về phía trước chạm vào trán cô, chớp mũi anh nhẹ nhàng xoa xoa trán cô, hỏi: "Em có muốn hôn món quà năm mới của em không?"

Họ đã ở bên nhau lâu đến nỗi mọi khung hình quá khứ đều có anh trong đó.

Khi cô tỉnh lại, thức ăn trong nồi đã cháy đen nên Chung Ý nhanh chóng tắt bếp.

Cô vội vàng đi rửa nồi nhưng quên mất nhiệt độ cao, vô tình làm bỏng ngón tay.

Nước mắt chọt rơi.

-

Cả ngày Chung Ý không gặp Cố Thanh Hoài.

Cô bấm vào phần mềm màu cam, những chiếc nồi, đĩa xinh xắn với nhiều hình dạng khác nhau cũng đủ khiến tâm trạng của cô trở nên tươi vui hơn.

Cô đặt hàng, diễn giải hoàn hảo cho câu nói "học sinh dở có nhiều văn phòng phẩm".

Bữa tối cô luôn ăn rất đơn giản, chỉ có bột yến mạch trộn sữa chua, không tinh tế như thức ăn của Quy Lai. Sau khi người và chó ăn xong, Cố Thanh Hoài vẫn chưa về nhà.

Chung Ý quỳ xuống hỏi Quy Lai: "Mày có muốn ra ngoài chơi không?"

Quy Lai sủa hai tiếng "gâu gâu", đuôi vẫy qua vẫy lại trên sàn.

Chung Ý tìm dây xích và mõm chó, cẩn thận đeo vào cho Quy Lai, nhẹ nhàng an ủi: "Bởi vì mày khá là to lớn nên khi nhìn thấy mày có nhiều người sẽ sợ, cho nên chúng ta chịu khó một chút nhé."

Khi Chung Ý dẫn Quy Lai ra ngoài đi chơi, chú chó Côn Minh uy nghi và cô gái xinh đẹp quyến rũ làm cho nhiều người ngoái đầu nhìn lại.

Khi đi bộ đã thấm mệt, cô ngồi xuống chiếc ghế dài trong công viên nhỏ và thu hút "người bạn tốt" đầu tiên của Quy Lai.

Đó là một chú chó Corgi chân ngắn, chiều cao thậm chí còn không bằng chân của Quy Lai, đứng cạnh nó thì chân ngắn đến mức gần như không tồn tại.

Tuy nhiên, với sự chênh lệch chiều cao quá rõ ràng như vậy, cảnh Quy Lai ngoan ngoãn bị một chú chó corgi nhỏ đuổi theo lại vô cùng dễ thương.

Chung Ý cầm dây xích chó và cười tươi đến mức không thể không chụp ảnh.

Lúc này, một chàng trai trẻ tuổi đến bên cạnh cô, nhỏ giọng hét lên điều gì đó khiến chú chó Corgi bé nhỏ ngừng đuổi theo và quay về với chủ nhân của mình.

Cậu chàng mỉm cười bế chú chó Corgi nhỏ lên: "Chú chó Côn Minh này là của chị à?"

Với khuôn mặt trẻ trung, cậu chàng mỉm cười: "Nó ngẫu quá. Corgi của tôi có vẻ rất thích."

Chung Ý gật đầu, chú chó Corgi chân ngắn trước mặt cô thật sự đáng yêu, nếu không có chó mà chỉ là người lạ bắt chuyện, cô nhất định sẽ bỏ qua.

Chàng trai nhìn cô, do dự hồi lâu, cuối cùng lấy hết can đảm hỏi: "Có thể kết bạn WeChat không? Lần sau chúng ta có thể hẹn nhau dắt chó đi dạo."

Anh ta cụp mắt xuống, cô gái trước mặt xinh đẹp đến nghẹt thở dù không trang điểm, giống như một loài hoa lạnh lùng nở rộ trong đêm.

Trên mặt cô không có biểu cảm gì, giọng điệu lạnh lùng: "Đây là chó của bạn tôi, không phải của tôi."

Cậu chàng gãi đầu tiếc nuối: "À ra vậy."

Tuy rằng Quy Lai là của Cố Thanh Hoài, nhưng Chung Ý vẫn cảm nhận được niềm vui nuôi chó, chỉ cần có chó là chúng ta có thể trò chuyện.

Cậu chàng nói nhiều, thấy cô là người mới vào nghề nên vẫn dặn dò cô rất nhiều điều đề phòng, trước khi rời đi còn vẫy vẫy hai chân trước của chú chó Corgi nhỏ và nói: "Chúng ta về nhà thôi, tạm biệt chị đi nào."

Chung Ý khẽ cong mắt cười.

Cậu chàng rời đi, Chung Ý vô cớ nghĩ ra một từ "cún con"*.

[*] Nguyên tác 小奶狗 - xiǎo nǎigǒu: Ở Trung Quốc, từ cún con dùng để chỉ những chàng trai yêu những cô gái lớn tuổi hơn mình. Trong mắt người yêu, những chàng cún con là người đơn giản, ngây thơ, ân cần, chu đáo - và quan trọng nhất là rất trung thành và đeo bám - như một thú cưng vậy. Sự phát triển của những chàng người yêu cún con hướng đến một sự thay đổi trong văn hoá Trung Quốc, nơi các cô gái trẻ ngày càng bất chấp các quan điểm truyền thống về tình yêu.

Cố Thanh Hoài cúi kính, cứng đầu, hoàn toàn không phù hợp với từ này.

Nghĩ như vậy, có người ngồi xuống bên cạnh cô, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là hai đôi chân vừa dài vừa đẹp, mặc dù mặc quần thể thao màu đen rất rộng nhưng có thể thấy được chúng rất gầy và thẳng.

Cô ngẩng mặt lên, bắt gặp đôi mắt vô cùng lạnh lùng dưới ánh trắng.

Nghĩ đến đêm qua cô dùng rượu để vạch rõ ranh giới với anh, trái tim cô như bị thứ gì đó bóp nghẹt trong giây lát, chặt đến mức phát đau. Chung Ý dùng đầu răng cắn chặt môi dưới, không nói bất cứ điều gì.

Cố Thanh Hoài cao lớn, tư thế ngồi thoải mái, tựa lưng ra sau, giọng nói lạnh lùng truyền vào tai cô: "Người đó là ai?"

Chung Ý thậm chí không nghĩ về điều đó: "Một em trai mới quen."

Khóe miệng Cố Thanh Hoài nhếch lên, ngón tay thon dài trắng nõn thỉnh thoảng vuốt tóc, đường nét khuôn mặt từ khóe mày đến sống mũi đều không chê vào đâu được.

Chung Ý vừa cảm thấy em trai kia trẻ trung năng nổ, nhưng bây giờ xem ra chú cảnh sát có tuổi này mới đúng là đẹp trai.

"Hôm qua lợi dụng anh, hôm nay lại tươi cười với em trai khác."

Đôi mắt của Chung Ý lập tức mở to như một con mèo ngơ ngác.

Cố Thanh Hoài cười lạnh nói: "Đúng là "Kẻ sĩ ba ngày không gặp nhau, thì phải đối đãi nhau bằng cái nhìn khác". "

Chung Ý: "Cái gì?" Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Những cảnh tối qua hiện lên, nhảy đến khung hình cuối cùng nơi cô đang nâng cốc chúc mừng anh, rồi mọi thứ trở nên mờ ảo, cô chỉ nhớ rằng mình đã mơ thấy anh.

Lúc này, Cố Thanh Hoài quay đầu lại, mặt không đỏ, tim không đập, giọng điệu khá nghiêm túc, giống như khi anh nói với cô những định lý chắc chắn ở lớp học.

"Ví dụ, nếu trước đây anh hôn em, em đều ngại ngùng."

Chung Ý nín thở, tên khốn đẹp trai môi đỏ răng trắng này chậm rãi nói: "Bây giờ đã dám trực tiếp sờ mặt anh rồi."

"Em sờ vào mặt anh khi nào chứ?!"

Chung Ý trợn mắt không thể tin nổi, vẻ mặt ngơ ngác như thể vừa nghe thấy một điều mộng ảo.

Cố Thanh Hoài khoanh tay, nhìn cô chăm chăm, một đôi mắt trong veo đen láy: "Cho đạo diễn Chung từ khóa gợi ý?"

Anh không mặc đồng phục cảnh sát nhưng đang trong tư thế thẩm vấn, dây ghế trong công viên nhỏ biến thành ghế đầu trong phòng thẩm vấn, cô là tù nhân ngồi trên chiếc ghế nhỏ.

Thấy cô không nói gì, Cố Thanh Hoài giảm tốc độ, nói từng chữ một: "Đêm khuya, trên xe, em say, còn anh thì tỉnh táo."

Anh nhấn mạnh vào từ "say" và "tỉnh táo", buộc cô phải suy nghĩ theo một số hướng không lành mạnh.

Trong đầu cô chậm rãi hiện lên một số hình ảnh, những hình ảnh đó cực kỳ mơ hồ, cô mơ hồ cảm thấy khuôn mặt tuần tú, xinh đẹp và nham hiểm của anh đang ở rất gần, về phần mình đã làm gì, cô thực sự không nhớ rõ.

Nhưng mà Cố Thanh Hoài đã đưa ra từ khóa gợi ý, đêm khuya, trên xe, say rượu, tỉnh táo, mỗi một chữ đều khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Anh cảnh sát trẻ bình tĩnh nói và tóm tắt vụ án một cách khái quát: "Nếu anh nhớ không lầm, em nói chúng ta là bạn bè bình thường."

Đầu Chung Ý bắt đầu chậm chậm chuyển động, rũ mắt xuống nói: "Đúng vậy, em nói lời này lúc còn chưa uống rượu."

Cố Thanh Hoài nghiêng người tới, khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại, không khí tựa hồ bị hút đi, thay vào đó là mùi cơ thể sạch sẽ sảng khoái, có lẽ bột giặt hoặc sữa tắm, tràn ngập và bao trùm xung quanh hai người.

"Vậy em và người bạn bình thường của em cũng làm như vậy à?"

Chung Ý ngẩng đầu lên, cô nhìn đôi mắt đen bầm sinh của Cố Thanh Hoài có đuôi phượng hướng lên trên, đường cong sắc bén nhưng cũng đầy mê hoặc.

"Là thế nào?"

"Không nhớ được à?"

Chung Ý dường như đã mất trí nhớ, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Cố Thanh Hoài, cô sẽ cảm thấy mình giống như một tên cặn bã sau khi uống rượu làm loạn mà không chịu thừa nhận.

Làm sai phải nhận nên cô thành thật gật đầu.

"Để anh giúp em nhớ lại."

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của cô, xương cổ tay của cô nằm trong gan bàn tay* của anh. Nhưng cảm giác da thịt chạm vào nhau dường như được phóng đại vô hạn, khiến người ta rùng mình.

[] Dành cho ai chưa biết, gan bàn tay là khoảng giữa của ngón cái và ngón trỏ nhé.*

Anh cầm tay cô đặt lên má mình, làn da dưới đầu ngón tay mát lạnh, rõ ràng cô gầy gò nhưng lại rất mềm mại, những ngón

tay vô thức cuộn tròn.

Cảnh sát trẻ tuổi tuần tú không hề mỉm cười, anh nói: "Em đã lợi dụng anh."

Chung Ý cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình, bàn tay cô bị anh nắm lấy và lang thang trên khuôn mặt anh, cẩn thận chạm vào lông mày và nét mặt của anh, trước khi tim cô ngừng đập, cuối cùng ngón tay cũng dừng lại ở khóe môi của anh.

Chung Ý lại gần nhìn, nhìn thấy môi Cố Thanh Hoài mấp máy, phun ra bốn chữ: "Chính là như vậy."

Nhịp tim của Chung Ý nhanh đến mức sắp bùng nổ.

Cố Thanh Hoài giơ tay lên vẫy vẫy trước mặt cô: "Ngẩn ngơ rồi à?"

Mặt Chung Ý nóng bừng lên, giọng nói trầm thấp như sắp tan chảy: "Xin lỗi."

Sau đó cô thấy chú cảnh sát đang mỉm cười, khóe miệng cong cong kèm theo một đôi mắt trong trẻo và sáng ngời dưới ánh đèn đường.

Chung Ý muốn thu nhỏ lại thành một con rùa, rõ ràng cô là một người nghiêm túc nhưng sau khi uống rượu lại trở nên "mạnh bạo", cô cúi đầu xuống.

Cô tin rằng mình không có ý nghĩ sai trái nào về Cố Thanh Hoài sau khi chia tay, Triệu Tuyết Thanh nói cô bế anh lên, dụ dỗ anh, đẩy anh lên giường, cô chưa từng có ý nghĩ như vậy, nhưng tại sao cô lại chạm vào mặt anh trong lúc say rượu chứ?

Vậy cô có nói gì vô đạo đức không?

Chung Ý đập vỡ bình nói: "Vậy em có nói gì không?"

--- Cố Thanh Hoài.

--- Thật vui, em đã mơ thấy anh.

Khi nói đến đây, mắt và chớp mũi của Chung Ý đều đỏ bừng.

Không phải là say rượu nổi loạn, mà giống như vô cùng tủi thân.

Cố Thanh Hoài: "Không."

May quá, Chung Ý thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì đêm qua trong giấc mơ, cô đã kiễng chân lên hôn anh.

-

Ngày hôm sau, những chiếc nồi, bát và đồ nhà bếp mà Chung Ý mua lần lượt được chuyển đến.

Mọi thứ đã sẵn sàng, cô lao vào bếp sau khi tan làm.

Cô sẽ sống ở nhà Cố Thanh Hoài thêm mười tháng nữa, những người từng đi lính dường như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế và bệnh sạch sẽ khi làm việc nhà, cô không thể giúp được gì, cô đã sống một cuộc sống có thức ăn dâng tới tận miệng.

Chuyện này không thể tiếp tục như vậy được, cô không là gì của anh, cô cũng không có cách nào có thể yên tâm tiếp nhận mọi điều tốt đẹp của anh.

Cô sẽ chính thức bắt đầu học nấu ăn từ hôm nay, sẽ không còn là một con sâu bọ hay đồ vô dụng nữa.

Chung Ý bấm vào kênh ẩm thực trên máy tính bảng của mình, hôm nay phần mềm giới thiệu món mì xào tôm hùm đất.

Sợi mì dai và mịn được xếp gọn gàng, bên trên là tôm hùm đất với nước súp sệt sệt, ăn một miếng sẽ ăn nhiều tôm hùm đất hơn mì.

Cô thuộc phái hành động, ngay lập tức đặt mua tôm hùm đất.

Trong khi chờ đồ ăn giao đến, cô tìm bột mì trong bếp và thêm nước vào để nhào bột.

Bởi các blogger ẩm thực nói mì bán ở siêu thị không ngon bằng mì tự làm.

Cố Thanh Hoài từ phòng tắm đi ra, lại nghe thấy trong phòng bếp có tiếng boong boong, lúc đầu anh còn tưởng là trộm, nhưng giờ đã bình tĩnh hơn.

Những chiếc nồi và chảo đầy màu sắc trước mặt cô gái còn phong phú hơn nguyên liệu, cô đang theo dõi các hướng dẫn trên máy tính bảng của mình và đang học cách làm mì từ một blogger ẩm thực.

Ánh trắng từ cửa sổ trên cao chiếu vào, mái tóc dài xoăn của Chung Ý được buộc thành đuôi ngựa, cô mặc một chiếc áo len mỏng màu sáng rộng rãi, để lộ chiếc cổ thon dài và đôi vai thẳng, cổ áo hơi hé mở, thấp thoáng xương quai xanh thanh mảnh và xinh đẹp.

Dáng vẻ của cô trông rất giản dị và hiền lành.

Nếu như cô không dính vài vết bột mì trên mặt.

Cố Thanh Hoài không khỏi bật cười, tựa vai vào cửa: "Đạo diễn Chung lại muốn phá nhà bếp à?"

Giọng điệu trêu chọc của anh khiến cô nóng bừng mặt, anh có tài năng chỉ nói một câu cũng khiến người ta nổi cơn tức, có

thể bình an trưởng thành thế này chỉ có thể là dựa vào khuôn mặt.

Chung Ý không biết, ở bên ngoài cô không thể hiện cảm xúc gì, chỉ khi ở trước mặt Cố Thanh Hoài, khuôn mặt của cô mới trở nên sống động.

Lúc này, cô tức giận nhìn anh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc giống như lúc đang quay phim tài liệu: "Em đang học nấu ăn, lát nữa em sẽ cho anh một bát để ăn thử. "

Cố Thanh Hoài rất ân cần, phối hợp với cô: "Vậy thì cảm ơn đạo diễn Chung nhiều nhé."

Chung Ý mím môi, lễ phép nói với anh: "Có gì đâu."

Cô không còn là con người như xưa nữa.

Chung Ý thực sự có chút tự hào.

Ngày xưa Ngụy Hàn có khuyên gì đi nữa thì cô vẫn chỉ nghe nhưng không thực hiện, cứ lười biếng trì hoãn.

Có lẽ là bởi vì trước đây cô đều một mình làm hết mọi việc, hiện tại đã khác, có Cố Thanh Hoài ở bên cạnh, cô không còn ngại thử nữa.

Mặc dù khoảng thời gian này là có hạn.

Chẳng mấy chốc, Chung Ý đã không còn nghĩ đến chuyện đó nữa, bởi vì việc nhào bột tưởng chừng đơn giản nhưng đối với một người mới như cô lại là một việc lớn, mặc dù cô nhào rất mạnh.

Cố Thanh Hoài nhìn Chung Ý, bột mềm thì thêm bột, bột cứng thì thêm nước, giống như trẻ con chơi đồ hàng.

Ngón tay xương xẩu của anh khẽ quẹt lên sống mũi, khóe miệng nhếch lên vui cười.

Chung Ý vì nụ cười của anh mà cảm thấy không tự nhiên, ánh mắt anh nhìn cô trong trẻo như có sự ầm áp không thể bỏ qua.

Cô bồn chồn, cau mày thật chặt, bất mãn nhìn anh: "Sao, anh chưa thấy ai nấu ăn à?"

Cố Thanh Hoài thản nhiên nói: "Thấy rồi."

"Vậy tại sao anh lại cười?" Chung Ý tức giận nói.

Cố Thanh Hoài khoanh tay, nhìn cô như một đứa trẻ: "Anh chưa từng thấy ai nấu ăn mà đáng yêu như vậy."

Khi không mặc đồng phục cảnh sát, anh thật sự chẳng khác nào một công tử ăn chơi, giỏi nhất trong việc dụ dỗ các cô gái, chỉ một lời nói cũng có thể khiến người ta đỏ mặt.

Trai hư.

Tim Chung Ý đập loạn xạ, xấu hổ đến tức giận: "Bớt đi..."

Giọng điệu hung dữ nhưng không có tác dụng răn đe.

Cố Thanh Hoài vẫn liếc nhìn cô, cười đến vai hơi run lên, anh đẹp trai sáng bừng, chỉ cần đứng ở đó, không cần làm gì cũng hấp dẫn.

Không biết mình cười sẽ như thế nào à?

Nếu biết trước sẽ chia tay thì lẽ ra nên ngủ với người đó trước.

Trước kia các bạn cùng phòng của cô ở trường đại học nhìn thấy anh, họ đều hỏi cô làm thế nào để có thể kiểm chế việc không đẩy người ta lên giường.

Cô lặng lẽ liếc nhìn anh, nụ cười trong mắt Cố Thanh Hoài càng đậm hơn.

Nếu không phải đã chia tay, cô hoàn toàn có thể nghi ngờ anh đang dụ dỗ cô nhưng không có bằng chứng.

Lúc này Cố Thanh Hoài tới gần, anh cúi người xuống, ánh mắt hai người giao nhau, đôi mắt thật sáng giống như quả cầu thủy tinh trong suốt.

Giây tiếp theo, đốt ngón tay của anh nhẹ nhàng di chuyển lên xuống, lau đi khóe miệng dính đầy bột mì của cô.

Trong đầu Chung Ý đột nhiên hiện lên một số hình ảnh, cô đưa tay chạm vào mặt anh rồi sững sờ.

"Mèo có ria mép rồi."

Giọng nói của Cố Thanh Hoài luôn rất dễ nghe, nhất là khi anh cười, lạnh lùng ôn tồn khiến tai cô đỏ bừng.

Nơi ngón tay anh chạm vào càng ngày càng nóng, hơi thở của Chung Ý hỗn loạn, mà lông mi của Cố Thanh Hoài lại dày, đôi mắt tập trung, đuôi mắt bay lên khi cười, thật chói mắt.

"Cô mèo này của nhà ai đây?"

"Tại sao lại đến nhà chú cảnh sát?"

Chương 31

DTV-EBOOK

--- Mèo có ria mép rồi.

--- Cô mèo này của nhà ai đây, tại sao lại đến nhà chú cảnh sát?

Chung Ý không thể không thừa nhận Cố Thanh Hoài chính là điểm yếu của cô, anh luôn có thể dễ dàng tác động đến cảm xúc của cô.

Khi cô quyết định vạch ra ranh giới với anh để có thể trở thành những người bạn bình thường, trái tim cô vẫn đập không thể kiểm soát vì người này.

"Để anh làm cho." Cố Thanh Hoài liếc nhìn bàn nấu ăn bữa bọn, bất đắc dĩ nói.

Chung Ý nói "Ồ", cô rửa tay sạch sẽ, sau đó như thể đã trở thành biểu tượng dán ở cửa.

Nơi anh chạm vào trên má không ngừng nóng lên, cảm giác được các khớp ngón tay của anh chạm vào đọng lại rất lâu.

Cô nhìn Cố Thanh Hoài rửa tay, lau khô, sau đó cẩn thận xem hướng dẫn để hoàn thành món mì xào tôm hùm đất còn dang dở của mình.

Tay áo hoodie xám của anh cảnh sát trẻ xắn lên, cánh tay thon dài rắn chắc nổi lên những đường gân xanh ngoằn ngoèo.

Đôi tay của anh thực sự rất đẹp, chúng vừa gầy vừa thẳng lại thon dài, dù đang gỡ bom, bắn súng hay đang rửa tay và nấu súp trong bếp cũng đều rất vui mắt.

Ánh mắt của Chung Ý hướng lên trên rồi dừng lại trên khuôn mặt quyến rũ đó.

Độ cong của khuôn mặt anh nổi bật, quai hàm sạch sẽ, gọn gàng nên góc nào cũng rất nổi bật.

Khi không cười, khóe miệng mỏng trông lạnh lùng chứ không mềm mại như lúc hôn.

Mọi thứ trước mắt đều phù hợp với tất cả những tưởng tượng về tương lai khi cô còn trẻ. Trong dòng cảm xúc hỗn loạn, cô có cảm giác như đang quay trở lại đêm giao thừa trước khi họ chia tay.

Cô nhớ mùi bột giặt được phơi qua nắng trên người anh, cô biết vòng eo anh hẹp hơn so với khi cô ôm anh, biết chất vải áo len xám của anh mềm mại đến mức nào, nhưng bây giờ cô không còn quyền ôm anh từ phía sau nữa.

Làm sao bây giờ...

Người mà cô muốn có khi mười sáu, mười bảy tuổi, bây giờ cô vẫn muốn có được anh.

Chung Ý cup mắt xuống, không dám nhìn anh nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo, mùi thơm đột ngột tỏa ra từ căn bếp nhỏ đưa cô trở về thực tại.

Bên trên lớp mì đang được nấu sôi sùng sục là tôm hùm đất cay, số lượng tôm nhiều hơn cả mì, nước sốt đặc sệt, sợi mì dai dai, đúng là một nồi ngập tràn hạnh phúc.

Cố Thanh Hoài mở tủ lấy bát đũa và thìa.

Khi cửa tủ mở ra, ánh mắt anh dừng lại.

Trong số những bộ đồ ăn ban đầu màu trắng, một loạt đồ vật lờ lờ và không rõ nguồn gốc đã được Chung Ý thêm vào lúc nào đó, nó khiến cho anh có ảo tưởng rằng cô muốn sống ở đây vĩnh viễn.

Chung Ý nhận thấy anh liếc nhìn những món ăn mới thêm của mình với ánh mắt không mấy thiện cảm, có lẽ vì anh ghét cô đã làm bữa bộn tử bếp của anh.

Giống như một đứa trẻ đã làm sai điều gì đó, cô nói với giọng tự kiểm điểm: "Khi nào phim tài liệu kết thúc, em sẽ dọn hết đi."

Lông mi Cố Thanh Hoài dày rậm rủ xuống, che đậy hết thảy cảm xúc trong mắt anh.

Cô xâm chiếm cuộc sống của anh như thế này, kiêu ngạo và vô lý nhưng sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào.

"Cứ để đó đi, anh có nói không được đâu."

Chung Ý bối rối ngược lên, chỉ thấy Cố Thanh Hoài đang bỏ mì vào chiếc bát hình heo ngộ nghĩnh mà mình mua.

Anh cảnh sát lạnh lùng vô cảm và chú heo con màu hồng thật đáng yêu.

Chung Ý cong môi, khẽ gật đầu.

-

Ngày hôm sau, chi đội SWAT nhận được báo động mới.

Cố Thanh Hoài còn chưa kịp thay đồng phục cảnh sát đã sải bước đi ra ngoài.

Trâu Dương vừa thay đồng phục huấn luyện vừa đuổi theo anh: "Đội trưởng, sao vậy?"

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ nói: "Nghe nói lại đào ra ba quả đạn pháo."

Trâu Dương vội vàng cài lại nút đồng phục cảnh sát: "Ở đâu?"

Cố Thanh Hoài: "Chỗ công trường lần trước phát hiện mìn chống xe tăng."

Không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng Chung Ý nhận thấy vẻ mặt của Trâu Dương ngay lập tức thay đổi khi nhắc đến từ "công trường xây dựng".

Một chiếc xe cảnh sát màu đen có dòng chữ "SWAT" chạy ra khỏi cục công an thành phố.

Trầm mặc một hồi lâu, Trâu Dương thấp giọng hỏi: "Cho dù tình hình có nguy hiểm hay không, đội trưởng, lần này em có thể vào được không?"

Sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát, Trâu Dương bắt đầu học cách xử lý bom từ Cố Thanh Hoài.

Công việc yêu thích của Cố Thanh Hoài là tháo dỡ đồ vật, không chỉ giới hạn ở robot xử lý chất nổ, máy ảnh và các thiết bị có độ chính xác cao của đội SWAT, chưa kể đến việc anh là người giữ kỷ lục của tỉnh về tháo lắp súng ống.

Anh không chỉ giỏi tháo gỡ mà còn giỏi lắp ráp. Khi không có việc gì làm, anh sẽ ném cho Trâu Dương một quả bom: "Giống quả bom ngày hôm qua đó, cậu thử tháo đi."

Trâu Dương như đang đi trên lớp băng mỏng, mặt đối mặt với vực thẳm, còn Cố Thanh Hoài thì bắt chéo chân, cà lơ phất phơ đứng nhìn, thậm chí còn vỗ tay khen ngợi khi anh ấy cắt nhầm dây khiến quả bom phát nổ, thực sự tương xứng với khuôn mặt tuấn tú từ trên cao nhìn xuống, một công tử quần là áo lượt, sống an nhàn ăn chơi lêu lổng.

Cố Thanh Hoài thật sự là người chơi bời và không nghiêm túc, nhưng khi gặp vấn đề nghiêm trọng thì anh thực sự đáng tin cậy. Kinh nghiệm thực tế về việc gỡ bom là sau khi bước lên ranh giới sinh tử, một sơ suất nhỏ sẽ dẫn đến sự hy sinh nên bất cứ khi nào anh cũng ở đó. Vì thế mỗi khi anh có mặt, anh sẽ không bao giờ để Trâu Dương lên thay, là "người bảo vệ con số một" trong số tất cả các lãnh đạo của đội SWAT.

Cố Thanh Hoài đáp: "Được, tôi sẽ hỗ trợ cho cậu."

Trong lòng Trâu Dương tràn đầy nhiệt huyết, sôi sục như muốn bùng nổ, tự hỏi bản thân mình có tài đức gì mà được một chuyên gia gỡ bom hỗ trợ chứ?

Khi đội chống khủng bố đến hiện trường, nơi đó đã đông kín người dân tò mò đến xem, tất cả đều mang dáng vẻ không sợ chết.

Thật kỳ lạ làm sao khi người ta vẫn có thể tìm thấy đạn pháo ở các công trường xây dựng trong thời bình.

Một người đàn ông trung niên đội mũ bảo hiểm nhìn thấy xe cảnh sát liền lập tức bước tới, vẻ mặt do dự nhìn Cố Thanh Hoài.

Nói thật, Cố Thanh Hoài trông không đáng tin cậy, vì anh không mặc đồng phục cảnh sát, hơn nữa anh lại có gương mặt đẹp trai đến kinh ngạc, nhìn trắng trẻo như chưa bao giờ chịu khổ, trông giống như một thiếu gia lớn lên trong giàu sang phú quý.

Cố Thanh Hoài ngược mắt hỏi có chuyện gì, sau đó người trung niên lên tiếng: "Đồng chí cảnh sát, đó chính là ba quả đạn pháo mà chúng tôi tìm thấy. Mọi người đều sợ hãi, muốn cho vào bao tải ném xuống nước."

"Gan quá nhỉ, ông không sợ chết sao?" Cố Thanh Hoài cười khẩy.

Anh bảo Chung Ý lùi lại, cúi xuống kéo dây cảnh giới lên rồi bước vào. Sau đó anh gọi Trâu Dương tiến lên, cùng anh đi đến chỗ bao tải, ngồi xổm xuống và lấy ra ba quả bom.

Người đàn ông trung niên ngoài dây cảnh giới lắc nhai: "Tôi không sợ chết, tôi sợ bị tàn tật, chết không biết sẽ ra sao. Nhưng nếu tàn tật thì phải dựa vào gia đình để nuôi mình nữa."

"Hơn chục năm trước, tại công trường này đào được có một quả bom, người anh em của tôi bị gãy một chân, sau đó ngã ở giữa đường trong một ngày mưa và bị ô tô tông chết, để lại một già một trẻ..."

Cố Thanh Hoài ngược mắt nhìn Trâu Dương, thấy anh ấy cúi đầu, môi mím chặt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Anh búng ngón tay để Trâu Dương tỉnh táo lại: "Này, sir, nhìn đây."

Giọng nói trong trẻo của anh rất hay, nhưng điệu bộ vẫn chưa nghiêm túc lắm.

"Ba quả đạn cối* này đã bị ăn mòn khá nhiều, nhưng ngòi nổ không có vấn đề gì cả."

[*] Đạn cối: *Đạn cối là loại đạn được bắn từ pháo cối theo đường đạn hình cầu vòng để tiêu diệt mục tiêu bị che khuất bởi núi đồi không thể sử dụng các loại đạn bắn thẳng như đạn pháo. Hình ảnh minh họa phía dưới.*

Ánh mắt Cố Thanh Hoài tập trung, thấp giọng giải thích cho Trâu Dương cấu tạo và phương pháp kích nổ của đạn cối, nhìn như vậy trông anh không giống một tên rảnh rỗi ăn chơi chút nào: "Với hàm lượng thuốc nổ như thế này, nếu nổ thì đừng nói tôi và cậu, thậm chí trong vòng mười mét sẽ không còn một người nào."

Việc gỡ bom không phải là chuyện nhỏ, Cố Thanh Hoài lúc này mới là người có quyền tuyệt đối.

Trâu Dương thận trọng hỏi: "Phải di dời kíp nổ?"

"Nổ hai lần" Cố Thanh Hoài nhếch khóe miệng, thản nhiên cười nói: "Đúng là người tôi hướng dẫn, không nói lấy bao tải ném xuống nước."

Trâu Dương thầm nói bản thân vừa căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh, nhưng Cố Thanh Hoài vẫn có tâm trạng cười đùa, tâm lý của người này có khác gì bình thường?

Trâu Dương hỏi người đàn ông trung niên: "Chú, gần đây có chỗ trống nào không?"

Người đàn ông suy nghĩ một chút: "Có, năm trăm mét về phía đông là vùng ngoại ô."

Nói xong, ông ấy lại nhìn Trâu Dương, đột nhiên cảm thấy quen thuộc khó tả, chỉ là mãi mà vẫn không nhớ ra được sự quen thuộc ấy đến từ đâu.

Chung Ý nhìn thấy Trâu Dương mặc bộ đồ EOD nặng 35kg, vững vàng di chuyển quả bom đến một khoảng trống, chuẩn bị cho nổ.

Lúc này, có một người lén la lén lút, thậm chí cầm máy ảnh, tìm cách đột nhập qua dây cảnh giới.

Trâu Dương tốt tính, nói chuyện nhẹ nhàng: "Bạn nhà báo này, xin hãy rút lui ra ngoài khu vực này."

Người đó cười đùa: "Tôi chụp vài tấm rồi đi ngay."

Anh ta tiến lại gần dây cảnh giới, thậm chí còn nói năng hùng hồn đầy lí lẽ: "Các anh chị ơi, cảnh sát đã đến nơi rồi, đừng quên

nhân thích và theo dõi nhé..."

Lúc này Trâu Dương mới ý thức được anh ta đang phát sóng trực tiếp. Từ khi trở thành cảnh sát, anh ấy đã từng xem qua rất nhiều kênh truyền thông vô đạo đức như vậy. Gương mặt Trâu Dương đột nhiên trở nên nghiêm túc, nghiêm túc lên giọng cảnh cáo: "Cản trở công vụ sẽ bị truy tố đấy!"

Người lùn đó thay đổi sắc mặt, dùng sức nhổ nước bọt xuống đất: "Có gì mà lớn chứ? Anh bảo ông đây chụp ông đây cũng chẳng cần nữa!"

Khi Chung Ý còn là phóng viên, trong số đồng nghiệp có rất nhiều người như vậy, họ sẽ làm mọi cách để nắm bắt cơ hội, thậm chí có người còn viết tin giả chỉ để thu hút sự chú ý.

Ánh mắt cô rơi vào người đó, anh ta không phải là phóng viên chính thống mà là một người tự xưng làm truyền thông, chỉ muốn quay những video độc lạ, ăn bánh bao trên máu người, dù sao thì lượt xem cũng là tiền.

Trâu Dương cau mày nhưng không nói được gì, dù sao nếu bị người đó chụp ảnh thì đồ cũng thành đen, có lẽ anh ấy sẽ được phong tước vị - Cảnh sát chửi dân!

Khi người đàn ông quay lại, Chung Ý nhìn rõ bộ dạng của anh ta, đôi mắt đột nhiên cứng đờ.

Người đàn ông gầy gò, cao chưa tới 1m7, trên trán có một vết sẹo cũ xéo, đôi mắt nham hiểm và thô t ục.

Anh ta trông rất giống người đàn ông trung niên lén nhìn ra từ phía trên bồn cầu trong bộ phim "Hope".

Và vết sẹo đó là do chính Cố Thanh Hoài đánh vào thời trung học.

Như thể nhận thấy ai đó đang nhìn mình, đôi mắt người đàn ông quét qua đám đông rồi dừng lại ở cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau, mặt Chung Ý không chút biểu cảm, nhưng hai tay buông thõng bên hông lại nắm chặt thành nắm đấm.

Dưới bầu trời trong xanh và ánh sáng ban ngày, cô cảm thấy ớn lạnh toàn thân, còn anh ta thì cười toe toét, để lộ một cặp răng vàng đen do hút thuốc nhiều năm, giống như một con quỷ há miệng đầy máu để ăn thịt người.

Người đàn ông từng bước một đi đến gần cô: "Đã lâu không gặp, bạn học cấp hai, cậu vẫn xinh đẹp như vậy."

Chung Ý lạnh lùng nhìn anh ta như đang nhìn một con chuột chui ra khỏi cống, không giấu vẻ chán ghét: "Anh là ai?"

Nói xong, Chung Ý không đợi anh ta phản ứng, điều chỉnh ống kính và góc máy rồi chĩa vào Trâu Dương.

Có lẽ người đàn ông đó cảm thấy mất mặt nên lập tức khép khiêng bỏ đi, đứng giữa đám đông bên ngoài dây cảnh giới với ánh mắt nham hiểm.

Trâu Dương thực ra chưa có nhiều kinh nghiệm xử lý bom độc lập, đây thực sự là lần đầu tiên anh ấy trải qua cảm giác cận kề cái chết.

Ba mươi phút trôi qua.

Một giờ trôi qua.

Khi quay cận cảnh máy ảnh, lông mày và trán của Trâu Dương lấm tấm mồ hôi nhưng ánh mắt vẫn tập trung và bất động.

Hai giờ sau, trên mặt đất nổi lên sấm sét, một quả bom được kích nổ thành công, tiếp theo là quả bom thứ hai và thứ ba.

Sự nguy hiểm kết thúc, Trâu Dương cởi mũ bảo hiểm EOD, lộ ra nụ cười trẻ trung bất khả chiến bại, giống như một chú chó săn vàng to lớn.

Cố Thanh Hoài khoanh tay đứng ở ngoài đám người, anh hiếm khi cười nên Trâu Dương biết mình biểu hiện không tệ.

Đối với anh, Cố Thanh Hoài vừa là người thầy, vừa là người bạn, cũng vừa là thần tượng.

Trâu Dương nhe hàm răng trắng, rạng rỡ nói: "Đội trưởng, em làm cũng ổn chứ?"

Cố Thanh Hoài hơi nhướng mày: "Từ đâu đến đâu?"

Trâu Dương cảm giác tim mình vẫn còn đập nhanh, hưng phấn đến nói không mạch lạc, hai má đỏ bừng, nhất là khi mọi người giơ ngón tay cái lên, anh ấy cảm thấy mình giống như một anh hùng cứu thế giới. Anh ấy có niềm vinh dự nghề nghiệp mạnh mẽ nhất trong lịch sử, anh ấy có thể gỡ bom suốt đời, chỉ cần tổ chức cho phép.

Cố Thanh Hoài dùng ngón tay mảnh khảnh sạch sẽ gõ gõ đầu anh ấy: "Cũng có thực lực đấy."

Trâu Dương không nói chuyện, nhưng vẫn mỉm cười.

Đúng lúc này, người đàn ông trung niên phát hiện ra quả bom đầu tiên chạy tới nắm tay Trâu Dương: "Cháu là Dương Dương à?"

Trâu Dương gật đầu, đôi mắt người đàn ông lập tức đỏ lên: "Nếu cha cháu nhìn thấy được cháu của bây giờ thì hẳn ông ấy sẽ rất vui mừng."

Trâu Dương sững sốt, chợt nhớ tới ông chú này là ai.

Nhưng người đàn ông chỉ vỗ vai anh ấy, cảm ơn nhiều lần các nhân viên cảnh sát có mặt tại hiện trường rồi quay người đi.

Chung Ý giơ máy ảnh trong tay lên: "Nào, cảnh sát Trâu, nhìn vào máy ảnh."

"Chúng ta cùng nhau chụp ảnh tập thể đi. Đã lâu rồi chúng ta chưa chụp ảnh tập thể cùng nhau!" Trâu Dương gọi Dụ Hành và Trần Tùng Bách: "Đội trưởng nữa ạ!"

Trong ống kính máy ảnh, dưới ánh sáng rực rỡ của bầu trời buổi tối, người ta nhìn thấy một nhóm cảnh sát đặc nhiệm được trang bị vũ khí hạng nặng.

Đó là Dụ Hành có một khuôn mặt trẻ thơ với đôi mắt tròn nhưng thân hình đầy cơ bắp và tay cầm súng.

Đó là Trần Tùng Bách tốt tính và hiền lành, thực ra lại cựu vô địch thể giới Sanda.

Đó là Cố Thanh Hoài với đôi lông mày nghiêm nghị, trang bị đầy đủ vũ khí.

Và còn cả Trâu Dương, người đang mặc bộ đồ EOD cao hơn những người xung quanh một cỡ, làm động tác "yeah" một cách ngớ ngẩn.

Vào thời khắc thời gian đóng băng, Trâu Dương tưởng rằng đây chính là bước khởi đầu thực sự cho sự nghiệp gỡ bom của mình, nhưng anh ấy không hề biết rằng thời gian anh ấy có thể mặc bộ đồ EOD cũng thời khắc được cắt đứt kíp nổ đang đếm ngược.

Trong bóng tối, người đàn ông viết từ khóa vào cuốn sổ mang theo: Trâu Dương.

Trên mặt người đàn ông có một vết sẹo xéo, ống kính máy ảnh chĩa vào họ, cuối cùng đã tìm thấy Chung Ý và bấm nút chụp.

-

Khi họ trở về cơ quan thì đã quá giờ ăn tối.

Căng tin đã đóng cửa, bữa tối được bố trí tại quán ăn nhanh Dương Dương.

Nói là tiệc tối nhưng thực ra mọi người đều ngầm hiểu rằng đây là tiệc mừng đồng chí Trâu Dương của họ.

Mỗi lần ông Trâu Minh Thuận nhìn thấy bọn họ đến đều vui mừng như nhìn thấy chính con ruột của mình---

"Tùng Bách gần đây ăn uống không ngon à, sao gầy thế cháu?"

"Dụ Hành lại tăng cơ bắp à? Ai nói con gái phải gầy? Ông nghĩ thà khỏe mạnh hơn thì không ai dám bắt nạt!"

"Đạo diễn Chung vẫn muốn bánh nếp dẻo phải không?"

"Đội trưởng Cố, Dương Dương có làm phiền cháu không?"

Cố Thanh Hoài cười nói: "Không đâu ạ."

Đúng lúc này, Trâu Dương hóa thân thành "người phục vụ quán" đi ngang qua.

Chung Ý ngăn cản anh ấy: "Cậu có muốn rửa và treo ảnh tập thể ngày hôm nay không?"

Bức ảnh trên tường đã cũ, hôm nay đã chụp một bức mới.

Ông cụ sẽ tự hào biết bao nếu biết cháu trai mình giỏi giang như vậy.

Trâu Dương lập tức phản đối: "Không được!"

Chung Ý hơi khó hiểu: "Tại sao? Bộ đồ EOD trông rất ngầu đấy!"

Trên đó viết rằng chi đội SWAT là đơn vị được chỉ định tổ chức liên hoan, không có tên côn đồ nào trên khu vực này không dám đến gần.

Cố Thanh Hoài giải thích: "Ông nội Trâu Dương không biết cậu ấy làm ở đội SWAT, cậu ấy chỉ nói với gia đình là đang làm công việc giấy tờ ở văn phòng."

Trâu Dương ngượng ngùng cười: "Đúng vậy."

"Dương Dương, tới đây giúp ông!"

"Đến ngay đây ạ!"

Trâu Dương lại chui vào bếp.

Hóa ra Cố Thanh Hoài không phải là người duy nhất che giấu nghề nghiệp của mình với mọi người xung quanh.

Ngay cả Trâu Dương, một chàng trai có vẻ vô tâm, cũng không nói sự thật với ông mình.

Nghĩ lại cũng hiểu, nếu ông nội biết cháu trai mình tham gia công việc gỡ bom, đang ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết, có thể ông ấy sẽ không thể an tâm hưởng tuổi già được.

Chung Ý nhẹ giọng hỏi: "Tại sao lại chọn Trâu Dương theo anh học gỡ bom?"

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống: "Anh không chọn, cậu ấy nhất quyết đi theo anh."

Khi còn nhỏ, cha của Trâu Dương làm việc ở một công trường xây dựng. Một ngày nọ, ông ấy đào được một quả bom trong công trường.

Người bình thường chưa từng nhìn thấy vật đó bao giờ nên cho rằng đó là một đồng sắt vụn, nhưng vì sơ suất nên quả bom đã phát nổ, cha của Trâu Dương bị gãy một chân.

Dù là vết thương tai nạn lao động, công trường đã trả một số tiền nhưng không đủ để tiếp tục điều trị và phục hồi chức năng.

Gia đình bắt đầu chạy đông chạy tây, cuộc sống ngày càng khó khăn, mẹ Trâu Dương không chịu được nên đệ đơn ly hôn.

Đó là một ngày mưa, cha của Trâu Dương nhớ ra Trâu Dương đến trường mà không mang ô nên đã chống nạng ra ngoài để đón.

Người tài xế lái xe tải lớn vì kiệt sức nên vượt đèn đỏ, đứa trẻ ở giữa đường có ngoại hình gần giống Trâu Dương, mặc đồng phục học sinh giống nhau.

Ông ấy dùng hết sức đẩy đứa trẻ ra ngoài, còn mình ngã xuống đất không thể chạy kịp, bị ô tô tông chết ngay trước mặt ông nội Trâu Dương.

Sau đó, khi đội đột kích chống khủng bố chọn người, một cậu bé tên Trâu Dương đã xuất hiện.

Cố Thanh Hoài bình tĩnh nói: "Tính Trâu Dương ôn hòa, lương thiện, không đủ tàn nhẫn để bắn tĩa, gỡ bom thích hợp với cậu ấy hơn."

Đúng lúc này, ông Trâu Minh Thuận lau tay rồi bước tới.

Cố Thanh Hoài: "Ông nội."

Trâu Minh Thuận: "Này Tiểu Cố, dì Vương nhà bên nói cháu gái của bà ấy đã trúng tuyển vào công vụ, cháu có muốn gặp làm quen không?"

Trâu Dương đang đeo tạp dề và phục vụ bát đũa, anh ấy có vẻ ngoài vui vẻ, tươi tắn và trông không giống một cảnh sát đặc nhiệm chút nào.

Nghe vậy, anh ấy không vui: "Sao ông không giới thiệu cho cháu? Cháu trai của ông cũng độc thân mà?!"

Trâu Minh Thuận chỉ vào bức ảnh trên tường: "Con gái nhà người ta đã chọn Tiểu Cố rồi, ông có thể làm gì đây?"

Chung Ý đưa hai tay ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn vào bức tường ảnh.

Vào đầu mùa thu, cô mặc một chiếc áo len ngắn màu xám với quần dài cùng màu, đi một đôi giày thể thao màu trắng và một chiếc áo khoác bóng chày to bản và cứng cáp. Cô cao nhưng gầy, chiếc cổ thon cùng đôi lông mày lạnh lùng và bướng bỉnh, cô mặc quần áo phi giới tính để mang lại vẻ ngoài trong sáng và trẻ trung.

Trên tường treo những bức ảnh của Trâu Dương từ khi còn nhỏ đến khi trưởng thành, một bức ảnh của anh ấy và ông nội trước cổng học viện cảnh sát và một cái khác với đội đột kích chống khủng bố.

Trong ảnh, bọn họ đều mặc thường phục, Cố Thanh Hoài đứng ở một bên.

Cảnh sát trẻ tuổi hai tay bỏ vào túi, khuôn mặt tuần tú, vẻ ngoài không thân thiện, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Không có gì ngạc nhiên khi các cô gái đều bị anh thu hút.

Nếu không quen biết anh, có lẽ cô đã yêu bức ảnh trên tường ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Ánh mắt Chung Ý từ trong ảnh rơi xuống người bên cạnh, ngẩng mặt lên hỏi Cố Thanh Hoài: "Tiểu Cố, có muốn làm quen không?"

Cố Thanh Hoài lạnh lùng liếc cô một cái, vồ vồ trán cô, lễ phép từ chối ông nội: "Cám ơn ông nội, thôi khỏi đi ạ."

Trâu Minh Thuận: "Được, vậy ông vào bếp làm việc."

Cố Thanh Hoài gật đầu, ngẩng đầu nhìn bức ảnh.

Nhìn từ bên cạnh, độ cong của xương chân mày và chân mày rất gọn gàng, sống mũi cũng rất thẳng.

Chung Ý vô thức chạm vào chiếc mũi không thẳng của mình.

Lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, cô nghiêng đầu sang một bên, mũi họ chạm vào nhau.

Cố Thanh Hoài cười đến run cả vai, cô đỏ mặt vùi vào trong ngực anh, không chịu ngẩng đầu lên.

Suy nghĩ phân tán khiến lỗ tai Chung Ý nóng lên không hiểu nổi, anh lên tiếng để che đậy lương tâm cắn rứt của mình: "Tại sao anh không đồng ý với ông nội?"

Cố Thanh Hoài tùy ý nói: "Ông nội không biết anh thích kiểu nào."

Chung Ý ngẩng mặt lên, dùng giọng điệu thờ ơ nhất có thể hỏi: "Anh thích kiểu như thế nào?"

Cố Thanh Hoài nghiêm túc nhìn cô, ngữ khí không mặn không nhạt, lạnh lùng khốn nạn: "Đạo diễn Chung, tiêu chuẩn chọn vợ của anh cũng nằm trong nội dung phim tài liệu hả?"

Chung Ý không nói nên lời: "... Không."

Chung Ý, mày tỉnh táo đi nào, đừng hỏi những câu hỏi không nên hỏi.

Anh ấy thích người như thế nào, anh ấy đi chơi với cô gái như thế nào và anh ấy có mối quan hệ như thế nào với mày chứ.

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, cuối cùng đôi mắt phượng tự nhiên nhướn lên, vui buồn không phân biệt được: "Anh thích kiểu như thế nào, đạo diễn Chung không biết sao?"

Ánh mắt họ chạm vào nhau, không khí lặng lẽ nóng lên khiến tai Chung Ý đỏ bừng.

Cô ngược lên, không chịu tỏ ra yếu đuối: "Vậy giới thiệu cho anh kiểu người anh thích, anh có đồng ý không?"

"Giới thiệu ai đây?" Cố Thanh Hoài hơi nhướn mày, nửa cười: "Giới thiệu em à?"

Vào lúc đó, trái tim của Chung Ý đột nhiên ngưng trệ, như thể không thể tiếp tục đập được nữa.

Sau đó nó phát điên, đập điên cuồng trong ngực khiến cô không nói được lời nào.

Cố Thanh Hoài không nói nữa, có lẽ anh cũng không muốn cô trả lời, anh hơi nhếch khóe miệng, khuôn mặt đẹp nhưng lại có vẻ cặn bã, chỉ cần đứng đó cũng có thể thu hút rất nhiều hoa đào.

Cũng có thể khơi dậy nhịp tim không thể kiểm soát của cô.

-

Trong phòng riêng đặc biệt của chi đội SWAT, tất cả các món ăn đều đã được dọn ra, Cố Thanh Hoài xoay bàn xoay, bánh nếp dẻo xuất hiện trong tầm mắt Chung Ý.

Khóe miệng cô hơi cong lên, cô dùng đũa gấp và cắn từng miếng nhỏ, vị ngọt, mềm và dẻo của bánh gạo cuốn trôi đi sự mệt mỏi của cô.

Thực tế Trâu Dương có rất ít kinh nghiệm gỡ bom trong sự nghiệp của mình, đây là kinh nghiệm thực tế nguy hiểm nhất mà anh ấy từng trải qua.

Nếu không phải anh ấy chủ động yêu cầu, chắc chắn Cố Thanh Hoài sẽ làm.

Không phải là không cho người mới thời gian tập luyện mà là kiểu tập luyện này nguy hiểm đến tính mạng.

Cố Thanh Hoài thà không cho nâng cao kỹ năng, chứ không muốn nguy hiểm ập đến với đồng đội.

Cho đến bây giờ, Trâu Dương vẫn còn hưng phấn nói: "Lúc đi về phía quả bom, em đã nghĩ đến câu đội trưởng từng nói nếu gặp phải quả bom không thể gỡ được thì dù có chạy cũng phải chạy đến một nơi không có ai xung quanh."

Cố Thanh Hoài lười biếng tựa vào lưng ghế, thản nhiên nói: "Câu này không phải trọng điểm, câu tiếp theo mới là quan trọng."

Chung Ý tò mò: "Câu tiếp theo là gì?"

Trâu Dương vui vẻ nói: "Nếu không tháo được thì gọi đội trưởng!"

Đúng lúc này, cửa phòng riêng được mở ra, không phải người phục vụ tới bưng đồ ăn mà là ông Trâu.

Ông cụ đặt đồ ăn lên bàn rồi hỏi: "Cháu nói gì vậy? Bom gì? Cái gì đã đi đến nơi không có người?"

Không khí im lặng một lúc, không có ai phát ra âm thanh.

Vẻ mặt Trâu Dương mất tự nhiên trong vài giây: "Chúng cháu đang thảo luận về phim truyền hình đó ông nội."

"Làm ông giật cả mình" Ông già lau mồ hôi trên trán: "Ông tưởng cháu đi gỡ bom chứ."

Căn phòng vốn đang sôi nổi ngay lập tức im bật, Trâu Dương cẩn thận nhìn ông nội.

Ông nội ngày càng già, tóc đã bạc, lưng bị còng: "Mấy hôm trước xem phim "Chuyên gia gỡ bom" của Lưu Đức Hoa, anh cảnh sát có một quả bom buộc vào người, không thể xử lý được, cuối cùng bị nổ tung..."

Có lẽ vì cháu trai ông là cảnh sát, cũng có lẽ vì khi nghĩ đến đứa con trai quá cố của mình, ông Trâu vừa nói vừa đỏ bừng mặt.

Trong lòng Trâu Dương nhiều cảm xúc lẫn lộn nhưng vẫn nở nụ cười vui tươi: "Ông xem cháu giống người có thể gỡ bom à? Cháu đang ngồi văn phòng viết tài liệu cho các sếp mà."

Để khiến lời nói của mình trở nên đáng tin hơn, Trâu Dương bảo ông nội nhìn Cố Thanh Hoài: "Đây là sếp của chúng cháu, ông nhìn xem, anh ấy sạch sẽ trắng trẻo, vừa nhìn giống như một học giả trời gà không chặt. Hai chúng cháu ghép lại, đó là mặt tiền của Cục công an thành phố."

Nước trái cây trong miệng Trần Tùng Bách suýt chút nữa phun ra, Cố Thanh Hoài quả thực rất trắng trẻo, nhưng yếu đuối trói gà không chặt?!

Cố Thanh Hoài nghe xong, bắt gặp ánh mắt ông Trâu, anh rất phối hợp mỉm cười, rất có dáng vẻ đẹp trai khôi ngô.

Khi không cười, gương mặt anh nghiêm nghị, nhưng khi cười, khóe miệng anh cong cong, khóe mắt nhướng lên, các đường nét trên khuôn mặt trở nên mềm mại hơn, rất dễ đánh lừa người khác.

Ông nội gật đầu rồi lại gõ vào đầu Trâu Dương: "Đừng có ý lãnh đạo nho nhã yếu đuối, tính hiền lành, rồi không biết đâu lớn đâu nhỏ. Ông làm việc đây, mấy đứa ăn uống thoải mái đi."

Nho, nhã, yếu, đuối, tính, hiền, lành.

Đám trẻ trong đội đột kích chống kh ủng bố choáng váng đến mức có thể nhét trứng vào miệng.

Trong bảy từ này, từ nào có liên quan đến Cố Thanh Hoài?

Cố Thanh Hoài nhận được lời khen nên tâm trạng không tồi, khóe miệng cong lên vui vẻ.

Khi ông nội đóng cửa phòng đi ra ngoài, Trâu Dương không khỏi hỏi: "Đội trưởng, tại sao anh lại học gỡ bom thế?"

Chung Ý ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt Cố Thanh Hoài.

Làm sao có người có thể không thay đổi suốt mười năm, chàng trai trẻ với đôi mắt gió ấy hoàn hảo đến mức chỉ cần nhìn thôi là tim cô đã đập mạnh.

Lý tưởng và niềm tin vững chắc nào đã cho phép anh không nói gì với cô trong nhiều năm như vậy, ủng hộ anh đi trên lưỡi

dao và không bao giờ bỏ cuộc.

Ánh mắt hai người gặp nhau, Chung Ý nhìn vào mắt Cố Thanh Hoài, nhẹ giọng nói: "Em cũng muốn biết."

Cố Thanh Hoài mở lon nước giải khát, anh uống một ngụm rượu, cảm giác mát lạnh như quả táo lăn trên đỉnh núi tuyết phủ.

Anh cup mắt xuống, giọng điệu như đang nói chuyện của người khác, thản nhiên không chút cảm xúc: "Cha anh là chuyên gia gỡ bom trong Lực lượng Cảnh sát Vũ trang."

Cha của anh khi còn sống là chiến hữu của Nhậm Trung Hoa.

"Vào ngày anh sinh ra, ông ấy đã gặp phải một quả bom không thể gỡ được. Ông ấy chạy đến vùng đất vắng với quả bom trên tay và bị nổ tung."

Giờ đây, hàng chục năm sau, bộ đồ EOD đã có thể giúp những xác chết còn nguyên vẹn.

Có lẽ khi cha hy sinh, thi thể ông đã bị vỡ ra từng mảnh, không còn nguyên vẹn.

Trước bia mộ của cha mình, Cố Thanh Hoài lần đầu tiên gặp Nhậm Trung Hoa.

Anh nói với ông ấy: "Chú ơi, cháu muốn học cách gỡ bom."

Anh nói: "Cháu muốn gỡ bom ở ngọn núi này."

Nhậm Trung Hoa: "Gỡ hết toàn bộ."

Cố Thanh Hoài: "Không bỏ sót một quả nào."

Nhậm Trung Hoa: "Không bỏ sót một quả nào."

Cảnh sát trẻ mất đi đồng đội và cậu bé mất cha đã móc ngoéo, làm dấu, trăm năm không được phép thay đổi.

Lúc đó anh còn quá nhỏ, không hiểu gỡ bom là gì chứ đừng nói đến EOD nghĩa là gì.

Anh đã mất hơn mười năm, đi hơn một nghìn km, cuối cùng vào năm anh tốt nghiệp học viện quân sự, anh đứng trong hàng ngũ của Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Đặc biệt và đến trước mặt Nhậm Trung Hoa, khóa đầu tiên của các chuyên gia xử lý bom ở Cộng hòa.

Anh chọn Trâu Dương vì nhìn thấy con người cũ của anh trong đó.

-

Căn phòng riêng vốn náo nhiệt vừa rồi bỗng chốc im lặng, không khí tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Trần Tùng Bách im lặng, Dụ Hành sửng sốt, hai mắt Trâu Dương nóng rực, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Đó chính là Cố Thanh Hoài, người thân cận giết thân, phật cận giết phật.

Làm sao anh có thể lớn lên trong hoàn cảnh như vậy?

Chẳng trách anh lại chọn cách gỡ bom.

Cho dù mỗi lần đi làm nhiệm vụ đều có khả năng hy sinh, anh cũng sẽ không do dự một giây nào.

Khi đó Chung Ý mới nhận ra rằng Cố Thanh Hoài đối với cô như một người xa lạ, thực ra cô cũng không hiểu một chút nào.

Cô biết cha anh là liệt sĩ, nhưng cô không biết anh chưa từng gặp mặt cha mình.

Cô biết anh học trường quân sự, sau này lại trở thành cảnh sát vũ trang, nhưng cô không biết rằng anh đang làm công việc nguy hiểm nhất là gỡ bom.

Chỉ cần cắt nhầm dây dẫn là chết.

Lỗ ng ngực Chung Ý như thắt lại, tim như bị thứ gì đó kéo đi kéo lại làm tổn thương.

Chiếc bánh gạo nếp mềm dẻo và ngọt lịm mất đi sức hấp dẫn đối với cô, dần dần trở nên vô vị.

Cần bao nhiêu can đảm để đối mặt với cái bóng sâu nhất trong cuộc đời và trở thành chuyên gia gỡ bom?

Cũng may Cố Thanh Hoài còn có mẹ, trên thế giới này dù sao anh cũng không đơn độc.

Thật không thể tưởng tượng được khi một bên có đứa con trai mới sinh và một bên là tin tức hy sinh của chồng.

Mẹ của Cố Thanh Hoài lúc đó đang nằm trên giường sinh sẽ phải đối mặt với cơn đau đột ngột như thế nào?

Cô chỉ nhớ người dì có khuôn mặt tròn trịa dễ thương và dịu dàng, mỗi lần nhìn ảnh chụp cùng chồng, trong mắt bà chỉ có ánh sáng tình yêu.

Tám giờ tối, cả nhóm chào tạm biệt ông Trâu rồi bước ra khỏi quán ăn nhanh Dương Dương.

Chung Ý cúi đầu đi về phía trước, thời tiết ngày càng lạnh nên cô quần chặt bộ đồng phục bóng chày.

"Đội trưởng Cố."

"Ừm."

Ánh trắng bao trùm lên nét đẹp trai và lạnh lùng của anh.

Trong trí nhớ, chàng trai trẻ đầy hăng hái, bất khả chiến bại và dường như có thể đánh bại số phận.

Mỗi khi có anh ở bên cạnh, cô không sợ bất cứ điều gì.

Nhưng cô không biết rằng vào một thời điểm và không gian không xác định, anh đã lớn lên như thế này.

Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng khiến Chung Ý cảm thấy đau lòng muốn chết.

Giả như cô biết anh khi còn nhỏ.

Khi các bạn cùng lớp cười nhạo anh vì không có cha, khi anh không dám tổ chức sinh nhật, cô sẽ đưa anh về nhà mình.

Anh không thích đồ ngọt hay bánh kem nhưng cô có thể nhờ cha mẹ nấu rất nhiều món ngon.

Cô còn muốn dùng hết số tiền năm mới có trong heo đất để mua cho anh một mô hình robot mà anh thích.

Chung Ý buồn bã đến mức tưởng chừng như sắp chết.

Cô nhẹ nhàng nói: "Nếu anh không có thời gian, có thể cho em địa chỉ của mẹ anh được không? Em muốn gặp dì ấy."

Giọng nói Cố Thanh Hoài rất nhẹ nhàng, dễ dàng bị gió át đi: "Mẹ ở quê rồi."

Thì ra bà ấy đã về quê, đã lâu rồi mà Cố Thanh Hoài không đưa cô đi gặp, cô vẫn lo lắng bà ấy đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó cô hỏi: "Vậy khi nào dì về? Tại sao điện thoại không có ai trả lời?"

Giọng Cố Thanh Hoài khô khốc: "Có thể phải mất một thời gian nữa."

Chung Ý tiếc nuối nói: "Vâng."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, Chung Ý vốn có khuôn mặt nhỏ nhắn, bây giờ cô cúi đầu xuống nên lại càng khó nhìn thấy biểu cảm của cô.

Tất cả những gì anh biết là sau khi nghe về sự hy sinh của cha mình, cô không bao giờ động đũa nữa.

Dần dần, bên tai vang lên những tiếng la hét sôi nổi và tiếng cười, mùi hạt tiêu, mùi thì là hoặc bơ thơm ngào ngạt bay trong không khí.

Chung Ý ngẩng đầu lên, trước mắt cô là lối vào chợ đêm, với ánh đèn rực rỡ và pháo hoa sống động, đưa cô từ ký ức trở về hiện thực.

Cố Thanh Hoài thấy cô chăm chú nhìn nên hỏi: "Sao vậy?"

Trong con người nhợt nhạt của Chung Ý sâu thẳm, ánh sáng và bóng tối trôi nổi, cô nhẹ nhàng nói: "Đội trưởng Cố."

Cố Thanh Hoài khôi phục lại vẻ mặt kém nghiêm túc: "Lãnh đạo có chỉ thị gì nào?"

Khóe miệng Chung Ý cong lên ở một góc gần như không tồn tại: "Mong muốn lớn nhất của em trước đây là có người cùng em đi chợ đêm."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, Chung Ý cười nói: "Nhưng lúc mới bắt đầu làm việc, em chỉ có một mình."

Không gia đình, không bạn bè, không có anh.

Mọi cảnh liên quan đến náo nhiệt đều nhắc nhở cô: Cô chỉ có một mình.

Cố Thanh Hoài: "Đáng thương thế."

Khóe miệng Chung Ý hơi cong, cúi đầu đi về phía trước, không nói lời nào.

"Đi thôi, anh dẫn em đi mua đồ ngon."

Chung Ý đứng yên, ngẩng đầu nhìn anh.

"Trước đây không có ai đi cùng em à?"

Anh vẫn giữ giọng điệu thản nhiên như vậy, nhưng đôi mắt được ánh trăng soi rõ lại dịu dàng như khi anh còn là một cậu bé.

Cố Thanh Hoài nhìn cô, ánh mắt hơi cong, giọng nói dịu dàng ghé sát bên tai: "Hiện tại đã có rồi."

Chung Ý khóe môi co giật, không biết nên nói cái gì, mũi đột nhiên đau nhức không thể khống chế.

Sự dịu dàng chỉ kéo dài ba giây, Cố Thanh Hoài tức giận nói: "Buổi tối em chỉ ăn hai miếng bánh nếp dẻo, không muốn làm đạo diễn nữa, muốn tu tiên à?"

Đôi mắt sáng của Chung Ý vừa ươn vừa sáng, cô chạy lon ton theo kịp Cố Thanh Hoài: "Anh có biết quán nào ngon nhất không?"

Cố Thanh Hoài liếc nhìn ngôi nhà ở ngã tư, hất cằm.

Đó là một cửa hàng rất nhỏ nhưng cửa sổ lại bày đầy đủ các loại bánh ngọt.

Chung Ý cúi người, chống tay lên đầu gối: "Cái nào ngon?"

Cô lộ ra vẻ mặt như một đứa trẻ rơi vào đồng đồ ăn vặt, khiến Cố Thanh Hoài trong mắt mỉm cười.

Chung Ý ngẩng mặt lên: "Sao lại cười?"

Cố Thanh Hoài: "Cười người ai đó không giống đạo diễn phim tài liệu."

Chung Ý nghiêm túc cau mày: "Vậy em trông như thế nào?"

Cố Thanh Hoài cũng khuyu đầu gối giúp cô chọn bánh ngọt, nét mặt anh rất uyển chuyển: "Giống như mèo nhìn thấy cá khô vậy."

Chung Ý quyết định tập trung vào đồ ăn ngon, không chấp nhậ anh nữa nên cô không khỏi thắc mắc: "Sao anh lại biết hết các cửa hàng bán đồ ngọt?"

Cố Thanh Hoài đứng thẳng người, giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ trên đỉnh đầu truyền xuống: "Bởi vì anh từng hẹn hò với một cô bạn gái thích đồ ngọt."

Giọng nói của anh không lên xuống nhưng lại khiến tim cô ngừng đập.

Anh rõ ràng không thích đồ ngọt nhưng vẫn muốn chiều cô.

Mỗi lần trở lại lớp, trong túi đồng phục của anh có đủ loại đồ ăn vặt, bánh ngọt.

Đôi mắt biết cười của chàng trai đặc biệt ấm áp, còn trêu cô: "Vì em học hành chăm chỉ nên anh mua cho em ít đồ ăn cho mèo đây."

Anh chiều chuộng cô, nhưng cô lại bỏ anh lại phía sau.

Chung Ý mỉm cười: "Vậy anh thật đúng là xui xẻo."

Khóe miệng Cố Thanh Hoài cong lên.

Quá khứ như làn khói, anh tỏa sáng rực rỡ, nụ cười rất trong sáng.

Không có mĩ mai, không có giấu cợt, không có bóng dáng trong đôi mắt trong veo, không hề sợ hãi và cao thượng.

Chắc hẳn anh phải hối hận vì đã gặp mình, Chung Ý nghĩ.

Nếu không phải cô mà là một cô bé dễ thương, có lẽ bây giờ anh và người đó đã giống Triệu Tuyết Thanh và Tạ Lãm.

Cố Thanh Hoài xuất ngũ, họ kết thúc mối tình yêu xa, có lẽ họ sẽ có một đứa con đáng yêu và mũm mĩm.

Có lẽ cô là người duy nhất cho rằng cuộc gặp gỡ này thật tuyệt vời và đáng ghi nhớ suốt đời.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô nghe thấy anh thì thầm: "Anh không nghĩ vậy."

Giọng điệu của anh không cảm xúc, như thể anh không nói về cô.

Tuy nhiên, âm thanh của từng chữ nhẹ nhàng, chậm rãi chạm vào màng nhĩ rồi rơi xuống đỉnh tim, trở thành rung động không thể xóa nhòa trong cuộc đời này.

Cô bối rối ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt đang cúi xuống của Cố Thanh Hoài.

Vì anh hơi cong đuôi mắt nên đôi mắt phượng nham hiểm đó trở nên vô cùng dịu dàng và lung linh.

"Tất cả thời gian dành cho cô ấy đều đáng được ghi nhớ."

Tác giả có lời muốn nói:

Bản xem trước của cha mẹ Cố Thanh Hoài về "Lời hứa với cơ thể"

Nếu bạn quan tâm có thể thêm vào mục yêu thích, kết thúc là BE

-

Trâu Dương sẽ không bị thương hay hy sinh.

Chương 32

DTV-EBOOK

--- Vậy anh thật đúng là xui xẻo.

--- Anh không nghĩ vậy.

--- Tất cả thời gian dành cho cô ấy đều đáng được ghi nhớ.

Giọng nói lạnh lùng của Cố Thanh Hoài vào lúc này thật nhẹ nhàng và bình thản, cứ như thể anh đã buông bỏ được quá khứ.

Buông bỏ sự thật rằng cô đã chia tay, buông bỏ sự thật rằng anh đã bị bỏ rơi, buông bỏ sự thật rằng quá khứ của họ không tính là gì, chỉ có thể hoài niệm.

Chung Ý quay mặt đi, không dám nhìn anh nhiều.

Làm sao anh có thể dịu dàng như vậy, làm sao anh lại không có chút tàn độc nào dù rõ ràng anh được mọi người đặt biệt danh là "Cố Diêm Vương" trong chi đội SWAT.

Cô thà là người bị chia tay, sau đó anh sẽ xấu xa hơn một chút, khốn nạn hơn một chút, có thể coi cô như kẻ thù hay chỉ đơn giản là phớt lờ cô.

Đừng đến đón khi cô rời bến xe buýt ở vùng quê vào ban đêm.

Khi cô chịu ẩm ức quay phim với đại đội 1, đừng kéo cô về phía anh.

Đừng để cô đến nhà anh ở khi cô sợ hãi, không ngủ được cả đêm vì tai nạn bên ngoài khách sạn.

Đừng dẫn cô đi chạy bộ, đừng sử dụng robot EOD và Quy Lai để dỗ cô vui, đừng cho cô xem ổ cứng di động ghi lại toàn bộ cuộc đời binh nghiệp của anh và đừng đưa cô đi mua đồ ăn ngon...

Rõ ràng Chung Ý đã chuẩn bị sẵn rằng cả đời này của cô sẽ không có anh.

Nhưng khi cô thức dậy và nhìn thấy anh đang làm bữa sáng trong bếp; khi cô điều chỉnh ống kính, anh luôn ở trong tầm mắt cô; khi mặt trời lặn, anh dẫn cô đi chạy bộ giống như huấn luyện viên dắt theo chú chó đi chơi sau khi hoàn thành công việc dò tìm sau thiên tai,...

Sự ấm áp trong những điều tinh tế đó, niềm vui được tìm lại khiến cô muốn vươn tay ra và chụp lấy nó như của riêng mình.

Cô luôn tự nhủ, chỉ cần được nhìn anh thêm một lần nữa, chỉ cần được ở bên anh thêm một phút trước khi đi ngủ thì cô hứa rằng sau này không gặp lại anh, cũng sẽ không nhớ anh nữa. Ba năm qua không phải một mình cô đã tự vượt qua sao, vì thế đừng để bất cứ lý do nào làm cô sa vào sự dục dằng của anh thêm nữa.

Khi đầu óc tỉnh táo thì ngay lập tức sẽ có một chậu nước đá đổ xuống đầu cô, một giọng nói thì thầm hỏi cô trong đầu ---

Mày có thể cho anh ấy cái gì?

Các loại bánh ngọt trong cửa sổ trưng bày dần dần mờ đi, Chung Ý dụi mắt, tầm nhìn trở lại rõ ràng.

Mí mắt cô đỏ hoe, lông mi ẩm ướt nhưng đồng tử vẫn trong trẻo dưới ánh đèn sợi đốt của quán bán đồ tráng miệng.

Tuy không ăn đồ ngọt nhưng Cố Thanh Hoài vẫn luôn hiểu rõ sở thích của cô.

Dù là bánh hoa mai, bánh rong biển hay bánh nếp dẻo nhân vùng của quán đồ ăn nhanh Dương Dương, tất cả đều rất ngon.

Cố Thanh Hoài: "Chọn được chưa?"

Lúc này Chung Ý mới tập trung nhìn vào dãy bánh ngọt rực rỡ: "Anh nghĩ cái nào ngon?"

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, anh không biết cái nào ngon nhất, nhưng anh đại khái có thể đoán được Chung Ý thích cái nào.

"Bánh pudding chanh dây, bánh sago* thạch thủy tinh, em có thể nếm thử hai loại này."

[] Hạt sago được tạo thành từ bột sago, một loại bột mà được chiết xuất từ cây cọ sago hay còn gọi là cây Sagu Metroxylon. Đây là loại hạt có hình dạng khá giống hạt trân châu và thường có mặt trong những món ngọt như chè xoài sago, chè sago lá dứa hay bánh pudding sago. Các bạn có thể thử xem video hướng dẫn ở đây nhé.*

<https://www.youtube.com/watch?v=XAFjeoPPdg8>

Cô nhân viên luôn theo dõi hai người từ xa, chỉ khi cần thiết mới tiến lại gần.

Nhìn kỹ mới thấy chàng trai cao ráo, đẹp trai khiến người ta mềm lòng, trong khi cô gái mắt ngọc mày ngài, đẹp đến kinh ngạc.

Họ giống như một cặp tiên đồng ngọc nữ. Cô ấy kiểm chế sự phấn khích, nở một nụ cười chuyên nghiệp: "Bánh pudding chanh dây có vị chua ngọt, thơm mùi sữa, bên trong có thêm trân châu. Mỗi một miếng sẽ đều là một bất ngờ."

Chung Ý cúi đầu xuống, khom người tìm bánh pudding chanh dây.

Món bánh ngọt nhỏ này sử dụng cả quả chanh dây làm hộp đựng, bên trên có một lớp thịt cực kỳ tinh tế.

Cố Thanh Hoài nhìn đôi mắt sáng ngời của Chung Ý, lúc này cô không còn giống đạo diễn phim tài liệu lạnh lùng mà như quay trở lại là cô bé được anh đưa đi trốn tiết hội cấp ba.

Chung Ý tò mò, nhẹ giọng hỏi: "Bánh sago thạch thủy tinh thì sao?"

Cô nhân viên cup mắt xuống, bắt gặp đôi mắt mèo sáng màu của Chung Ý.

Cô có khuôn mặt trái xoan mộc mạc và trắng trẻo với đôi lông mày rậm. Nhìn gần sẽ thấy làn da của cô trông giống như một quả vải đã bóc vỏ.

Vốn tưởng cô là một người đẹp lạnh lùng, không ngờ bản chất thật của cô lại lộ ra khi nhìn thấy những món ăn ngon, đây là một sự tương phản thực sự rất lớn.

Cô nhân viên mỉm cười giới thiệu: "Bánh sago thạch thủy tinh có lớp vỏ làm bằng sago, ăn vào dai dai. Các loại nhân của chúng cũng khác nhau, bao gồm bánh bao nhân thịt với lòng đỏ trứng muối, cũng có cả vỏ quýt đậu đỏ."

Chung Ý đứng thẳng người, quay đầu nhìn Cố Thanh Hoài: "Mua đi, em muốn thử hết."

Cố Thanh Hoài lấy điện thoại di động ra thanh toán.

Chung Ý trông ngóng nhìn nhân viên giúp mình gói đồ ăn, khóe miệng nhếch lên như một con mèo, trước khi ăn cô đã có vẻ hài lòng.

Cố Thanh Hoài đứng ở bên cạnh cô, hai tay đút túi quần, trong mắt mang theo nụ cười nhẹ, cách anh nheo mắt rất dịu

dàng, trông không phù hợp với vẻ ngoài lạnh lùng của anh.

Chung Ý cầm lấy túi giấy do nhân viên đóng gói, ngọt ngào nói lời cảm ơn, khi quay lại cô bắt gặp một đôi mắt đang cười.

Nghĩ tới việc anh cười nhạo cô nấu mì, Chung Ý tỏ ra cảnh giác: "Sao anh lại cười?"

Cố Thanh Hoài chỉ nhếch nhẹ khóe miệng: "Cười em trông như trẻ con."

Khi lỗ tai của Chung Ý nóng lên cũng đồng nghĩa với việc trái tim của cô không khỏi mềm lòng.

Làm sao Cố Thanh Hoài lại biết bữa tối cô chỉ ăn hai miếng, còn mua cho cô nhiều đồ ăn ngon mà trước đây anh chưa từng ăn?

Khi bước ra khỏi cửa hàng, tâm trạng của Chung Ý lại vui vẻ trong hương thơm ngọt ngào.

Người cảnh sát trẻ cao ráo, chiếc áo khoác rộng khiến bờ vai gầy của anh trông thật to lớn.

Nó giống như bóng lưng trong vô số giấc mơ lúc nửa đêm, một ảo ảnh mà cô rất muốn đuổi theo nhưng không bao giờ có thể chạm tới.

Khi phim tài liệu kết thúc, cô và Cố Thanh Hoài sẽ lại đi trên con đường của riêng mình.

Cô sẽ phải ghen tị với tất cả những người xung quanh có thể nhìn thấy anh.

Đúng lúc này, Cố Thanh Hoài quay người lại.

Trong sự bàng hoàng, giống như khi anh còn là một thiếu niên vừa chơi bóng rổ xong.

Cô đang ngồi cạnh sân, trên tay cầm một cuốn sách từ vựng, nhưng cô không thể nhớ được gì vì cô đang lén nhìn anh.

Môi mỏng mấp máy, Cố Thanh Hoài mở miệng nói: "Về nhà thôi."

-

Đồ ăn ngon luôn có thể chữa lành mọi nỗi đau.

Hơn nữa, Chung Ý lại là một người yêu thích đồ ngọt như chính mạng sống của mình.

Về đến nhà, cô đặt túi giấy lên bàn rồi trở về phòng tắm rửa thay quần áo.

Khi đang sấy tóc, điện thoại của cô reo lên, có email mới từ Ngụy Hàn.

Mỗi lần nhận được thông báo như vậy, Chung Ý luôn cảm thấy hồi hộp như kiểm tra kết quả kỳ thi tuyển sinh đại học.

Cô liếc nhìn mười dòng, tìm trong lổ ng ngực quên cả đập.

Vẫn còn vài dòng nữa mới hết nhưng màn hình đột nhiên sáng lên.

Khi cuộc gọi được kết nối, Ngụy Hàn rất vui vẻ, đi thẳng vào vấn đề: "Chung Ý, cô đã khá hơn rồi."

Lúc ấy, Chung Ý giống như một con thuyền đang trôi một mình giữa biển sâu chợt nhìn thấy một ngọn hải đăng, như một người loạn choạng tiến về phía trước trong đêm dài tăm tối vô tình bắt được một ngọn nến.

Câu nói "Cô đã khá hơn rồi" khiến tâm trạng của Chung Ý dao động, không thể bình tĩnh lại.

Người quá bi quan luôn khó tin rằng họ sẽ có thể hạnh phúc một cách dễ dàng. Cô vẫn xác nhận lại với Ngụy Hàn: "Ý anh khá hơn là sao?"

Ngụy Hàn cười nói: "Anh cảnh sát đó có thể là "Paroxetine" của cô."

Paroxetine là một loại thuốc chống trầm cảm.

Ngụy Hàn bổ sung: "Mặc dù cô không mắc trầm cảm."

Tảng đá đè nặng trong lòng bấy lâu nay đã được nói lỏng, vạn con bướm bay phấp phới.

Chung Ý cảm thấy như bị một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống khiến đầu óc choáng váng, tạm thời mất khả năng suy nghĩ.

Ngụy Hàn lại hỏi: "Gần đây cô và anh cảnh sát "Paroxetine" thế nào rồi?"

Ngón tay chạm vào tràng hạt trên cổ tay, Chung Ý nhẹ giọng hỏi: "Tôi có thể ở bên anh ấy không?"

"Chung Ý, bây giờ không phải ba năm trước."

"Tình huống của cô nhiều năm qua cứ lặp đi lặp lại, sau khi gặp được anh ấy mới bắt đầu ổn định."

"Theo xu hướng này, sớm hay muộn chúng ta cũng sẽ bước vào giai đoạn tiếp theo."

"Vậy tại sao lại không thể chứ?"

Vậy tôi có thể đến gần anh ấy hơn được không?

Chỉ cần nghĩ như vậy, cô cảm thấy thế giới bỗng trở nên tươi sáng hơn, như muôn hoa nở rộ.

Cô mở cửa, đến bên bàn cà phê và mở bánh pudding chanh dây như đứa trẻ mở quà.

Cố Thanh Hoài từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Chung Ý đang ngồi trên thảm.

Cô mặc một chiếc áo len mềm mại và quần thể thao, mái tóc dài xoắn được buộc thành búi để lộ trán, đôi lông mày hoang dã lộ ra một chút chủ nghĩa anh hùng.

Nhưng đôi má lại hơi phồng nên trông cô giống như một chú chuột hamster nhỏ háu ăn.

Pudding chanh dây có mùi thơm thơm, vị chua ngọt của trái cây và vị đậm đà của sữa.

Chung Ý chỉ ăn miếng đầu tiên đã xếp nó vào top ba món tráng miệng được yêu thích nhất.

Cố Thanh Hoài lau tóc, ngồi xuống ghế sofa.

Tóc anh ngắn nên không bao giờ dùng máy sấy tóc. Chiếc khăn màu xanh đậm khiến những ngón tay anh thon dài và trắng trẻo.

Anh thản nhiên lau vài vết trong số đó. Anh hơi khom lưng, khuỷu tay đặt lên đầu gối, chiếc áo hoodie màu xám có cổ áo hơi rộng, anh không mặc thêm áo phông bên trong.

Từ góc nhìn của Chung Ý vừa hay nhìn thấy xương quai xanh trắng tấp, đôi vai hơi lộ ra ngoài vừa lạnh vừa trắng vì ánh nắng không thể chiếu tới chỗ đó.

"Ăn ngon không?" Cố Thanh Hoài héch càm, yết hầu trong trẻo lạnh lẽo, giống như đỉnh núi tuyết ngàn năm không tan, cũng giống như những tảng băng to lớn gồ ghề.

Lúc này Chung Ý mới hoàn hồn.

Bị sắc đẹp mê hoặc dễ dàng như vậy, Chung Ý, mày đang nhìn đi đâu vậy hả?

Nhưng chung quy bản thân cô vẫn không thể tránh khỏi bị quyến rũ bởi vẻ đẹp gần gũi trong tầm tay, nó gần như khiến đầu óc của cô bị chập mạch.

Không cần suy nghĩ, cô múc một thìa vào món chanh dây, đưa đến miệng Cố Thanh Hoài: "Anh thử đi."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, anh nhìn cô mấy giây, đột nhiên mỉm cười.

Cô chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi đầu tiến lại gần, môi hơi hé mở.

Chung Ý nhìn gần đôi môi trong trẻo và xinh đẹp của anh, môi mỏng, có đường kẻ rõ ràng, khi hôn vô cùng mềm mại.

Môi đỏ và răng trắng, đẹp chẳng có gì bằng.

Và chiếc thìa trong suốt mà đôi môi mỏng của anh chạm vào chính là chiếc thìa cô vừa dùng.

Một sợi dây thần kinh trong đầu Chung Ý bất ngờ bị đứt, bàn tay đang cầm chiếc thìa đột nhiên có cảm giác dường như không phải của mình.

Cố Thanh Hoài rũ hàng lông mi dày và rõ ràng, đường nét lông mày lạnh lùng sắc bén, sống mũi cao và thẳng.

Anh ăn miếng chanh dây cô đưa vào miệng rồi nhẹ nhàng đáp: "Không tệ."

Tiếng tim đập thình thịch vào màng nhĩ ở khoảng cách gần.

Chung Ý thu tay lại như chưa có chuyện gì xảy ra, cô quay lưng về phía Cố Thanh Hoài, hướng mặt về phía TV.

Cô ngồi trên thảm, đầu gối cong lại, co ro thành một quả bóng nhỏ.

Chiếc áo len rộng thùng thình buông xuống, đường nối từ cổ đến vai mảnh mai và mong manh.

Vừa rồi là gì nhỉ?

Hôn gián tiếp phải không?!

Nó giống như pháo hoa nổ trong đầu khiến cô choáng váng.

Cô bị sắc đẹp làm choáng váng đến mức không kịp phản ứng, nhưng Cố Thanh Hoài thì sao?

Anh thậm chí còn mỉm cười!

Cười như một kẻ ngốc!

Có phải trai hư cố tình làm điều đó không? !

Cố Thanh Hoài dựa vào lưng ghế sofa, anh dang rộng đôi chân dài, một tay đỡ đầu.

Chương trình tạp kỹ hiện đang được phát sóng trên TV có nội dung về cuộc sống chậm rãi như một mảnh lối quảng cáo.

Đôi mắt anh hồ hững, lại rơi vào cô gái đang ngồi trên thảm.

Tóc của Chung Ý được buộc tự nhiên, có những sợi tóc xõa trên vai và cổ. Hai tai cô đã đỏ, càng ngày lại càng đỏ thêm.

Cố Thanh Hoài dùng ngón tay thon dài trắng nõn xoa sống mũi, không cách nào che giấu khóe miệng đang cong cong.

Lúc này Chung Ý quay người lại, đối mặt với một tên vừa cặn bã lại hiền lành, tức giận hỏi: "Anh nhìn em làm gì?"

Mèo lại nổi giận, mỗi khi xấu hổ là cô lại xù lông.

Làm thế nào mà một người tức giận lại có thể dễ thương như vậy?

Một tay Cố Thanh Hoài sờ trán, khóe miệng đẹp dễ cong lên: "Xem TV chán quá."

Chung Ý cau mày: "Nhìn em thì thú vị à?"

Cố Thanh Hoài mỉm cười: "Nhìn em đỏ mặt rất thú vị."

Không khí dường như lại trở nên đặc quánh tới nỗi không thể lưu thông được, dần dần nóng lên, đốt cháy má Chung Ý.

Cô nói "Ồ" một cách vô cảm, như thể đang ôm một con thỏ trong lòng, nhảy lên nhảy xuống một cách điên cuồng.

Nhưng kinh nghiệm làm phóng viên nhiều năm không phải là vô ích, cô nghiêm túc nói: "Em đỏ mặt vì xem TV."

Cố Thanh Hoài chớp chớp mắt, đồng tử lấp lánh: "Người ta xuống nước bắt cá thôi, sao lại đỏ mặt như vậy?"

Chung Ý không thể tin được, quay lại nhìn. Trên TV, một nhóm nam nổi tiếng đang bắt cá trong nước bùn.

Trong đầu cô vang lên một tiếng "ù ù", Cố Thanh Hoài luôn có siêu năng lực khiến cô đỏ mặt, tim đập mạnh, tâm trạng dao động.

Cô không khỏi thắc mắc phải chăng cô trông giống quả cà chua tròn to, đỏ 360 độ không có điểm mù.

Chung Ý chậm rãi kéo chiếc mũ của chiếc áo nỉ lên và đội lên đầu.

Sau đó, sợi dây mũ được kéo và buộc chặt, quấn gần hết đầu.

Cô cố gắng bình tĩnh lại và ăn một thìa pudding. Vị chua ngọt rất dễ chịu.

Tuy nhiên, chỉ trong chớp mắt, cô chợt nhớ tới Cố Thanh Hoài vừa rồi cũng dùng chiếc thìa này.

Áo nỉ và mũ đều kín gió, nhiệt độ trên má cô không ngừng tăng lên.

Bây giờ cô giống như bánh bao trong nồi hấp, gần như bị hấp chín.

Cô hoảng sợ đến mức suýt đào một cái hố dưới đất để trốn, nhưng Cố Thanh Hoài lại bình tĩnh nói: "Đạo diễn Chung."

Chung Ý tức giận quay đầu lại: "Lại làm sao?"

Chiếc áo len và mũ trùm đầu được buộc chặt đến nỗi trên mặt cô có một nếp gấp rất dễ thương.

Cố Thanh Hoài đột nhiên bị sự đáng yêu này làm cho bất ngờ, anh phì cười, Chung Ý không khỏi trừng mắt nhìn, sau đó lại mím môi.

Anh nói: "Anh vẫn muốn ăn."

Chung Ý giận dữ mở to mắt.

Cố Thanh Hoài thoát nhìn đẹp trai rạng rỡ, nhưng thực ra trong mắt luôn ẩn hiện vẻ hư hỏng.

Anh nhìn cô đang xấu hổ, hất cằm tỏ vẻ trịch thượng: "Dùng thìa trên tay đi."

Chung Ý xấu hổ tới nỗi sắp nổ tung: "Vừa rồi em không để ý! Em không phải cố ý gián tiếp hôn đâu!"

Cố Thanh Hoài giả vờ kinh ngạc, ngây thơ chớp mắt: "Vừa rồi chúng ta hôn nhau gián tiếp à?"

Chung Ý ngại ngùng tới mức tưởng như bất tỉnh, cô dùng răng cắn môi dưới, môi đỏ đến mức như đang chảy máu.

Đôi mắt mèo sáng màu, kết hợp với một nốt ruồi nhỏ trên sống mũi khiến cô trông lạnh lùng và bướng bỉnh.

Chỉ trong vòng chưa đầy ba giây!

Anh đang cố ý trêu chọc cô đây mà!

Lại còn cười?! Nhìn bộ dạng xấu xa đó mang lại tai họa cho đất nước và nhân dân như thế nào đi!

Chung Ý bỏ món tráng miệng trong tay xuống, ôm chiếc gối trong tay như muốn đánh anh, nhưng Cố Thanh Hoài đã nhanh tay giữ đầu cô lại.

Anh cao và có đôi chân dài, tỷ lệ thuận với điều đó là chiều dài cánh tay của anh.

Điều đó có nghĩa là cô vùng vẫy vô ích, không thể chạm vào anh.

Cố Thanh Hoài cười lớn, vai hơi run lên, âm thanh trẻ trung trong trẻo.

Chung Ý từ trong bóng tối của cánh tay nhìn thấy anh đang cười điên cuồng, hàm răng đều đặn, môi đỏ và hàm răng trắng.

Đây nào phải nam cảnh sát, phải là nữ cảnh sát mới đúng. Trong thành phố này có hàng nghìn cảnh sát nhưng làm gì có ai nổi bật và bắt mắt hơn anh chứ.

Lúc này, điện thoại di động của Cố Thanh Hoài vang lên.

Ngay lúc cô chuẩn bị đánh lén, ánh mắt và đôi tay nhanh nhẹn của anh dễ dàng dùng một tay tóm lấy cả hai cổ tay của cô.

Sự tiếp xúc của da với da rõ ràng đến không ngờ.

Da cổ tay mỏng nên nhiệt độ trong lòng bàn tay tiếp xúc với nhau không có rào cản, chỉ trong nháy mắt đã lan ra tứ chi.

Mơ hồ có thể cảm nhận được cái kén thô ráp của súng, như có dòng điện chạy qua, khiến đầu tim run lên, tê dại.

Một số hình ảnh hiện lên trong tâm trí của cô một cách không thể kiểm soát.

Anh từng nhéo cổ tay cô và ghì lên trên đầu, ép cô vào cửa, hôn cô một cách hung bạo.

Đó là lần đầu tiên họ gặp lại nhau sau một năm rưỡi kể từ khi anh đi lính, cô gần như không thể chống đỡ nổi nỗi nhớ nhung của anh.

Chàng trai trẻ của đội cảnh sát vũ trang trông có vẻ cấm dục và lạnh lùng, lúc này lại áp sát mũi vào tai bạn gái, giọng khàn khàn nói rằng anh sắp phát điên khi nghĩ về em.

Chung Ý chợt hoàn hồn, những ký ức xấu hổ đó vẫn còn đọng lại.

Cố Thanh Hoài đang trả lời điện thoại, trong giọng nói mang theo nụ cười kéo dài, đặc biệt trong trẻo và từ tính.

Bên kia điện thoại, một giọng nói hét lên: "Đội trưởng! Anh đang làm gì vậy?"

Người gọi đến là Trâu Dương, anh ấy vui mừng vì gỡ được bom nên không ngủ nổi, đến tìm Cố Thanh Hoài làm đồng

minh.

Cố Thanh Hoài vừa cười vừa nhìn Chung Ý.

Vẻ mặt giận dữ của Chung Ý khiến người ta chẳng những không sợ hãi mà còn thấy vô cùng đáng yêu, giống như một con mèo nhe móng vuốt.

Giọng điệu của anh thoải mái và có phần dễ chịu: "Chơi với mèo."

Âm thanh của từ này được anh phát âm rõ ràng, không thể giải thích được nhưng có cảm giác nóng như quay trở lại giữa mùa hè.

Chung Ý không dám nhìn vào mắt anh nữa, cô thu ánh mắt lại, rơi vào ngón tay anh đang nắm lấy cổ tay cô.

Ngón tay Cố Thanh Hoài thon dài, mu bàn tay nổi gân xanh, làn da trắng nõn, xương cổ tay trợt ra khỏi cổ tay áo, từng đường nét tinh xảo rõ ràng.

"Không nói chuyện nữa." Cố Thanh Hoài cúp mắt xuống nói với điện thoại: "Mèo sắp cắn rồi."

Lúc Cố Thanh Hoài cúp điện thoại, Chung Ý cũng đã không còn giấy giữa, mặt đỏ như quả dưa hấu.

Anh buông tay ra, ánh mắt sáng mang vẻ tươi vui, giọng nói có chút dễ dàng: "Được rồi được rồi, anh không chọc em nữa."

Trong giọng điệu xấu xa như đang trêu chọc một đứa trẻ của anh có gì đó dịu dàng và chiều chuộng khó giải thích được, giống như anh đang vuốt v3 bộ lông của một con vật nhỏ.

Chung Ý da mặt mỏng đến mức không thể nói thêm được gì.

Cố Thanh Hoài tùy ý lấy khăn giấy ra lau khóe miệng dính đầy nước trái cây của cô: "Ăn từ từ, anh không tranh với em đâu."

Trên khuôn mặt của anh cảnh sát trẻ vẫn còn nụ cười nhẹ nhàng khiến đôi mắt đẹp lay động lòng người đó càng ngày càng sáng lên, làm người ta không dám nhìn thẳng vào.

Kẻ xấu nguy hiểm nhất khi ở trong bộ dạng hiền lành.

Chung Ý quay lại, cô nhận ra rằng vị trí mình đang ngồi vô cùng vi diệu.

Khi Cố Thanh Hoài duỗi ra đôi chân dài của mình thì cô đã ở ngay giữa hai chân của anh.

Cô không tin, vừa rồi anh không nhận ra đó là một nụ hôn gián tiếp...

Anh không để ý, không nghĩ tới, hay là anh vẫn đối xử với cô...

Không thể nghĩ nữa, nghĩ rồi lại đỏ mặt.

Sau khi vào đại học, họ có quá ít cơ hội gặp nhau.

Ít đến nỗi cô nhớ rõ từng cuộc gặp gỡ, từng chi tiết thân thiết.

Chung Ý viết những điều đó vào nhật ký, trân trọng nó một cách cẩn thận, cũng từng nhớ lại rất nhiều lần, khắc ghi tất cả trong tâm trí.

Khi không thể níu kéo, khi muốn bỏ cuộc, cô thường nhìn lại những gì họ đã cùng nhau trải qua.

Tự nhắc nhở bản thân rằng mày vẫn còn có anh ấy, rằng mọi chuyện vẫn chưa phải là tệ nhất.

Sau khi Cố Thanh Hoài nhập ngũ, thực tế hàng năm anh đều được nghỉ phép.

Nhưng anh không thể nghỉ ngơi, hoặc mới nghỉ vài ngày lại phải gấp rút trở lại đội.

Nếu họ có thể gặp nhau thì đó sẽ là ở nhà anh hoặc ở căn nhà thuê chật chội của cô.

Khoảnh khắc mãi nguyện nhất là khi anh đón cô tan sở và đợi cô với những món ăn ngon.

Khi đó không phải ăn bánh souffle mà là một phần lớn đá bào sữa đặc đường nâu.

Với đậu mật và viên bi nhỏ, anh biết rõ sở thích của cô nên luôn xin ông chủ thêm hai phần trân châu.

Cô là người đút cho anh, đưa thìa lên miệng anh: "Cố Thanh Hoài, món này ngon lắm!"

Cô cảm thấy ngon nên muốn cho anh thử. Cố Thanh Hoài ngoan ngoãn cúi đầu ngậm lấy thìa, lúc đó cô vui vẻ hỏi: "Có ngon không? Có ngọt không?"

Cố Thanh Hoài ngược mắt nhìn cô, hai người nhìn nhau, không khí liền thay đổi.

Những ngón tay thon dài của anh véo cằm cô, cúi đầu hôn cô.

Đôi môi mát lạnh, ẩm ướt, có vị ngọt của đá bào, mềm mại đến lạ thường.

"Anh không muốn đồ ngọt."

"Anh chỉ muốn hôn em."

Tai và thái dương của họ cọ vào nhau, trong sự thân mật đến nóng bừng mặt, cô vô thức ôm lấy cổ anh.

Anh đang trong quân đội, mái tóc được cắt theo tiêu chuẩn, các đường nét trên khuôn mặt rõ ràng, không bị tóc cản trở khiến vẻ ngoài của anh trở nên mạnh mẽ hơn.

Râu đâm trên mu bàn tay không còn mềm mại như hồi thiếu niên mà mang theo khí chất quân đội lạnh lùng khó đoán.

Anh ôm cô vào lòng, hai người mặt đối mặt, trán chạm vào nhau. Anh hôn cô càng lúc càng dịu dàng, cũng luôn quan tâm đến cảm xúc của cô.

Cô không khỏi lặng lẽ mở mắt ra, nhìn hàng mi rủ xuống của anh khi anh hôn cô bằng nụ hôn dài như vậy, vành tai cô đỏ bừng, thật đáng yêu.

Thứ lặng lẽ tan đi không chỉ là đá bào sữa đặc đường nâu mà còn là trái tim mềm yếu của cô.

Chung Ý xấu hổ đến mức gần như không thở được. Cô đẩy nhẹ vai anh nhưng không còn sức.

Chàng trai hư hỏng không chịu buông cô ra cho đến khi cô đỏ mặt đến mức không thể ngẩng đầu lên.

Mặt cô vùi vào cổ anh, hơi thở man mát như cá ra khỏi nước, hít một hơi nhỏ để bình tĩnh lại.

Cố Thanh Hoài quay đầu hôn lên tai cô, tựa cằm lên vai cô, nhẹ nhàng mỉm cười.

Ánh mắt tán tỉnh trên khuôn mặt của anh khiến người ta đỏ mặt, tim đập thình thịch, giọng nói cũng không trong trẻo và lạnh lùng như thường lệ.

Anh nói, đá bào không ngọt bằng mè.

...

Sau khi chương trình TV kết thúc, màn hình hiện dòng chữ "Hẹn gặp lại kỳ sau".

Trời đã muộn nên Chung Ý đứng dậy và thu dọn đồ đạc.

Từ trước đến nay, mỗi món ngon anh mua cho cô đều là thứ cô thích, anh hoàn toàn thuận theo sở thích của cô.

Làm sao anh có thể biết rõ cách làm hài lòng một cô gái như vậy?

Chung Ý không khỏi thắc mắc liệu có cô gái nào khác đã nhận được sự ưu đãi từ anh trong hơn một nghìn ngày xa cách hoặc trước khi gặp cô hay không.

Nếu đạo diễn chịu trách nhiệm cho bộ phim tài liệu này không phải là cô, liệu anh có như thế này không? Anh không nói gì nghiêm túc, nhưng thực ra anh lại dịu dàng hơn bất kỳ ai khác.

Cố Thanh Hoài đứng lên, anh lấy tay xoa cổ, vẻ mặt mệt mỏi.

Chung Ý mím môi, ngập ngừng như muốn nói gì đó.

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống: "Em có gì muốn nói à?"

Mùi sữa tắm trên người anh xộc thẳng vào chóp mũi cô.

Chung Ý nhìn vào đôi mắt đen và trong suốt đó, im lặng rồi lắc đầu.

Cố Thanh Hoài đứng dậy đi về phía phòng ngủ, tay đặt lên tay nắm cửa nhưng chưa vội vào phòng, cuối cùng anh tựa lưng vào khung cửa một cách lười biếng: "Thật sự không có gì à?"

Nhịp tim của Chung Ý bắt đầu nhanh hơn, cô nhỏ giọng hỏi: "Hỏi gì anh cũng nói sao?"

Cố Thanh Hoài: "Tùy tình hình."

Anh vẫn giữ vẻ mặt cợt nhả, thấy khóe miệng cô hơi trề xuống, anh nói khẽ: "Nhưng em có thể thử hỏi xem sao."

Chung Ý ngẩng mặt lên, nhìn anh mặc chiếc áo hoodie rộng thùng thình, dây quần thể thao không buộc, buông thõng ở đó.

Toàn thân anh toát lên vẻ "quần áo xộc xệch", trong không gian chung vào đêm khuya tạo ra một bầu không khí đầy mờ ám.

"Nếu có một đạo diễn khác..." Chung Ý khẽ cau mày: "Anh cũng mặc như thế này à?"

Cố Thanh Hoài chớp mắt, cúi đầu nhìn lại mình, vẻ mặt vô tội: "Như thế nào? Áo quần rõ ràng vẫn đang mặc mà."

Chung Ý mặt mũi mỏng manh, hai má dần dần ửng đỏ.

Cố Thanh Hoài trêu chọc: "Hay là em tự tưởng tượng ra cảnh tượng không lành mạnh nào đó rồi?"

Chung Ý cau mày: "Em không có! Em không có! Anh nghiêm túc hơn đi! Đừng có nói bậy!"

"Lớn gan nhỉ?" Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng đáp lại, giọng điệu trêu chọc.

Chung Ý: "Thôi, em không nói với anh nữa, em đi ngủ đây..."

Cố Thanh Hoài đặt tay lên nắm cửa, cảm giác mát lạnh khiến anh tỉnh táo lại, Chung Ý bước về phòng.

Đúng lúc này, có người túm lấy cổ áo sau áo hoodie của cô khiến cô khó cử động.

Theo lực kéo ấy, cả người cô bị kéo ngược lại, đến khi theo quán tính, lưng cô nhẹ nhàng va vào lòng anh.

Mùi sữa tắm sảng khoái trên người anh bao trùm lấy cô, Chung Ý bất ngờ, tim không tìm được chỗ dựa mà quên cách đập.

Chàng cảnh sát trẻ phía sau hơi cúi xuống, từng từ từng chữ rõ ràng truyền vào tai cô: "Em không cần ngại, ở nhà anh là đặc quyền của riêng em thôi."

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nói, hơi thở ấm áp của anh phả vào tai và cổ cô.

Làn da ở đó rất nhạy cảm, hành động của anh khiến cô quên cả thở, như con cá nhỏ mắc cạn trên bãi cát bị người ta dễ dàng điều khiển, thậm chí còn có chút run rẩy.

Giọng điệu của anh bình tĩnh và nghiêm túc, như thể anh đang nghiên cứu một vụ án và cuối cùng cũng có câu trả lời cho câu hỏi của cô---

"Nếu là người khác thì không có khả năng này đâu."

Chương 33

DTV-EBOOK

Cố Thanh Hoài buông tay, đứng thẳng dậy rồi khoanh tay dựa vào tường, bộ dạng giống như một cái tên lười biếng khốn nạn.

Chung Ý bị một cú tấn công thẳng vào tim của anh làm đầu óc choáng váng. Là một phóng viên từng đứng trước bão tố, từng làm báo cáo trên truyền hình, cô vốn có khả năng ứng biến và chống chịu áp lực tốt hơn người thường, đã từng đối mặt với vô số cảnh giết chóc, máu me mà không hề nao núng trước ống kính. Nhưng lúc này, cô hoàn toàn mất khả năng nói chuyện.

Luôn có người có thể chữa khỏi bệnh cho người khác, mà đối với Chung Ý, Cố Thanh Hoài chính là người có thể chữa khỏi bệnh cho cô. Cô cúi đầu như thể chưa hoàn hồn, cũng như thể thần kinh của cô đột nhiên bị đánh gục, khiến đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Từ góc nhìn của Cố Thanh Hoài, anh chỉ có thể nhìn thấy lông mi dày và chóp mũi của Chung Ý: "Ngạc nhiên lắm à?"

Cố Thanh Hoài đứng ngay trước mặt cô, ánh sáng từ trên cao chiếu xuống mái tóc, lông mày và đôi mắt của anh đều mang màu đen như mực. Khóe miệng không còn nụ cười giấu cợt như thường lệ, thay vào đó là một cảm giác xâm lấn khó có thể bỏ qua.

Chung Ý im lặng một lúc rồi gật đầu.

Cố Thanh Hoài như bị chọc cười: "Em thật sự coi nhà anh như khách sạn, em cho rằng ở đây ai cũng có thể tới ngủ à?"

Bắt gặp ánh mắt có vẻ bối rối của cô, anh hất cằm về phía phòng ngủ chính, nhắc nhở cô: "Em vẫn ngủ trong phòng và giường của anh."

Người trước mặt có vẻ lạnh lùng nhưng lại đẹp trai theo kiểu khốn nạn.

Bây giờ Chung Ý thậm chí không thể thở được, mặt cô đỏ bừng và tim đập mạnh.

Khuôn mặt tuấn tú của Cố Thanh Hoài vẫn lạnh lùng, bình thản nói: "Nghỉ ngơi sớm đi."

Buổi tối, Chung Ý nằm trên giường nhưng vẫn không dám tắt hết đèn đi ngủ.

May mắn thay, tòa lầu đài bằng gỗ do Cố Thanh Hoài tự tay làm ra có treo một vòng đèn ngủ, trong bóng tối xa xa hướng về phía cô thứ ánh sáng mang tông màu trầm ấm, có cảm giác rất dễ chịu.

Cảm giác chạm vào cánh tay anh, mùi hương trên cơ thể anh dường như đã đọng lại rất lâu, cũng như hơi thở và sức nóng trong lời nói của anh ở gần bên tai, chỉ cần nghĩ đến cũng sẽ đỏ mặt.

--- Em không cần ngại, ở nhà anh là đặc quyền của riêng em thôi.

--- Nếu là người khác thì không có khả năng này đâu.

Chung Ý cũng nhớ anh vừa nói, cô đang ngủ trong phòng và trên giường của anh.

Cô vùi mặt vào gối, hơi nóng không ngừng trào dâng, có cảm giác đêm nay mình sẽ mất ngủ.

Không phải vì chúng mất ngủ, mà là vì Cố Thanh Hoài.

Hoặc có thể nói, chúng mất ngủ của cô có thể đặt lại tên theo tên anh.

Cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên chuyển đến đây.

Khi cô gặp nguy hiểm, Cố Thanh Hoài đã tìm thấy cô, anh nói rằng cấp trên gọi anh lên làm công tác tư tưởng.

Cục trưởng đã dùng tình cảm để lay động anh, dùng lý trí để cho anh hiểu, đồng thời nói với anh rằng đạo diễn phim tài liệu phải cùng ăn cùng ở với nhân vật chính.

Anh hoàn toàn không mong muốn như vậy, nhưng cũng không có lựa chọn nào khác, bởi vì cấp trên chính thức gây áp lực, lãnh đạo đã nói thì có thể làm gì được nữa.

Anh còn nói rằng mình là một chú cảnh sát nên không còn cách nào khác đành mạo hiểm danh tiếng của mình để cho cô chuyển đến.

Nói nghe như thật.

Sau này khi cô nói đến việc sống trong nhà anh, phản ứng đầu tiên của Trâu Dương là---

Vớ vẩn! Cố Thanh Hoài là chuyên gia gỡ bom duy nhất trong thành phố! Việc gỡ bom chỉ dựa vào mình anh ấy! Ai có thể làm gì được đội trưởng chứ? !

-

Ngày hôm sau, Chung Ý dậy sớm, trong tiềm thức như đang có chuyện gì đó rất vui vẻ.

Cô bước xuống giường, mở rèm ra, ánh nắng ấm áp chiếu lên mí mắt, trên má hiện rõ từng sợi lông tơ nhỏ.

Đột nhiên cô nhớ tới Cố Thanh Hoài đã nói, sống ở nhà anh chỉ là đặc quyền của riêng em mà thôi.

Cô cũng nhớ Ngụy Hàn đã nói, Chung Ý, cô đang dần tốt hơn, tại sao lại không có cơ hội với anh ấy chứ.

Những xiềng xích trói buộc tay chân dần được nới lỏng, bức tường cao dựng lên trong lòng cô sụp đổ, ánh sáng ban mai tỏa sáng rực rỡ trong lòng.

Khi đến đội, hình như Trâu Dương đang có chuyện vui, tâm trạng anh ấy thoải mái, bước đi như gió.

Chung Ý dùng ống kính máy quay của mình để ghi lại khuôn mặt tràn đầy thanh xuân đó, dường như chính cô cũng bị lây nhiễm niềm vui của Trâu Dương.

Trâu Dương: "Chào buổi sáng, đạo diễn Chung!"

Chung Ý mỉm cười: "Chào buổi sáng."

Cố Thanh Hoài đang tập hợp đội ngũ, trong ống kính máy quay là gương mặt trẻ trung và điển trai, lông mày thanh thoát, đôi mắt phượng lạnh lùng, cằm có những đường nét căng thẳng rõ ràng, là hình mẫu điển hình của sự cấm dục.

Chung Ý không khỏi nhìn lâu thêm một lúc, nhưng khi cô bắt gặp ánh mắt của anh trong ống kính, trái tim cô đột nhiên ngừng đập.

Cố Thanh Hoài bình tĩnh nhìn đi chỗ khác, chuyển từ tên trùm xã hội đen tối qua sang chú cảnh sát mặt lạnh ăn nói thận trọng.

Đúng lúc này, các đồng nghiệp từ các đại đội khác của chi đội SWAT đi ngang qua, vỗ vai Trâu Dương: "Người anh em, cậu nổi tiếng rồi!"

Trâu Dương chưa kịp hỏi thì đã bị đồng nghiệp kéo đi.

Anh ấy cho rằng mình đã nghe nhầm, hoặc đồng nghiệp đang trêu ghẹo nói hươu nói vượn.

Vì thế anh ấy hét vào lưng người đó: "Đúng đấy, tôi lúc nào chẳng nổi tiếng, tôi là gương mặt đại diện của đội đột kích chống khủng bố!"

Sau buổi tập luyện buổi trưa, mọi người đói đến mức có thể nuốt chửng tám bát cơm. Trâu Dương ngồi trong góc căn tin với một đĩa thức ăn đầy đủ.

Lần lượt một số đàn anh, đàn em từ các bộ phận điều tra hình sự, chống m@ túy và chống lừa đảo đến vỗ vai: "Cậu nổi tiếng quá!"

Lúc này Trâu Dương mới ý thức được có gì đó không ổn, anh ấy hỏi: "Sao vậy?"

Một lãnh đạo đang làm công tác tuyên truyền trong văn phòng ngồi xuống trước mặt anh ấy và nói: "Anh bạn trẻ, bây giờ cậu rất được chú ý. Cậu có muốn giúp Cục ta quay một đoạn video ngắn không?"

Trâu Dương hoang mang bối rối: "Nhưng mà sếp, sếp có thể nói cho tôi biết trước tại sao tôi lại nổi tiếng không? Tôi nổi tiếng ở đâu? Cả buổi sáng mọi người làm tôi hoang mang quá."

Lãnh đạo văn phòng mở điện thoại cho anh ấy xem một đoạn video ngắn nhận được hàng chục nghìn lượt thích.

Trong video, anh ấy đang nằm trên mặt đất gỡ bom trong bộ đồ EOD nặng 35kg và chiếc mũ bảo hiểm EOD nặng 5kg, nếu không quen biết thì không thể nhận ra đó là anh ấy.

Video sắp phát xong, Trâu Dương đang muốn thử phào nhẹ nhõm thì nhìn thấy giây cuối cùng của video---

Sau lưng anh ấy có ngọn lửa, quả bom phát nổ thành công và anh ấy cởi mũ bảo hiểm EOD.

Chung Ý ngược lên, Trâu Dương thường ngày vô tư hay cười, chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

Cô chợt nhớ ra hôm qua Cố Thanh Hoài đã nói với cô rằng Trâu Dương đã giấu ông nội sự thật, không muốn ông nội biết việc làm của mình.

Tuy nhiên, không gian mạng không có quyền riêng tư, video nhanh chóng trở nên phổ biến tại địa phương.

Ngay sau đó, cư dân mạng nhiệt tình đã để lại tin nhắn trong phần bình luận, được đẩy lên đầu---

[Đây là bạn học cấp ba của tôi, bây giờ làm trong chi đội SWAT của Cục công an thành phố. Cậu ấy tên là Trâu Dương.]

Ngay sau đó, một người khác nói---

[Hình như tôi đã nhìn thấy ảnh của anh ấy! Ở quán ăn nhanh Dương Dương?]

[Tôi biết rằng quán ăn nhanh Dương Dương, mười mấy năm rồi không tăng giá. Mỗi mùa hè, ông nội sẽ nấu một nồi canh đậu xanh lớn và phân phát miễn phí cho công nhân và nhân viên vệ sinh gần đó...]

[Quán ăn nhanh do ông nội của Trâu Dương mở. Một ông cụ tốt bụng đã nuôi dạy một chuyên gia gỡ bom xuất sắc như vậy!]

[Một người bạn cùng lớp thời tiểu học ra mặt và nói rằng Trâu Dương được ông nội nuôi dưỡng. Cha anh ấy bị gãy chân

trong một vụ nổ bom. Sau đó, ông ấy đã hy sinh mạng sống để cứu đứa trẻ, mẹ anh ấy đã tái hôn, quán ăn của ông nội mở được hơn 20 năm rồi...]

Trâu Dương trong video EOD có thể ghi dòng chữ "mày kiếm mất sắc".

Anh ấy có khuôn mặt trẻ trung vui tươi, phù hợp với hình ảnh cậu bé chơi bóng rổ hăng hái trên sân bóng rổ thời học sinh. Nhưng hiện tại đã trải qua một kiếp bi kịch, lại đang là cảnh sát gỡ bom, cũng là lần đầu tiên bị chú ý nhiều như vậy.

[Tôi sẽ ghé thăm quán ăn của ông nội của anh ấy!]

[Tôi cũng muốn đi!]

Sắc mặt Trâu Dương càng ngày càng nghiêm túc: "Sếp, có biện pháp nào xóa những đoạn video ngắn này đi không?"

"Có chuyện gì vậy?" Lãnh đạo trong văn phòng không hiểu. "Tăng danh tiếng cho cục mình rất tốt mà!"

Trâu Dương cảm thấy máu toàn thân lạnh buốt: "Ông nội không hề biết tôi đang làm công việc gỡ bom! Mấy năm nay tôi luôn giấu ông nội. Nếu bị phát hiện ra, liệu ông nội có còn ngủ yên giấc không?"

Lãnh đạo bỗng chốc không nói nên lời: "Hả?"

Trần Tùng Bách: "Cậu đừng lo, chúng ta có thể nhân danh Cục Công an thành phố, lấy lý do nhiệm vụ bí mật để xóa video."

Dụ Hành đặt bát đĩa xuống, mở điện thoại lên: "Tôi sẽ gửi từng tin nhắn riêng cho từng người một."

Chung Ý: "Một vài trong số đó là tài khoản của đài truyền hình. Tôi có thể nhờ đồng nghiệp giúp đỡ."

Cố Thanh Hoài vỗ vỗ Trâu Dương vai: "Tôi đi tìm cục trưởng, phối hợp với bên cảnh sát mạng."

Đồ ăn đã nguội hết, video trực tuyến cuối cùng cũng bị xóa.

Ngoại trừ một số tin nhắn riêng tư không liên lạc, phần còn lại đều xóa sạch.

Trâu Dương thở phào nhẹ nhõm.

Hôm qua là ngày giỗ của cha. Hàng năm vào thời điểm này, ông nội sẽ về quê một thời gian.

Trước khi lên xe, ông nói lần này ông muốn ở lại lâu hơn một chút, gặp gỡ những người bạn cũ và dành vài ngày để thư giãn.

Có vô số chủ đề nóng hổi trên Internet, nhưng sẽ ít người nhớ đến tin tức của anh ấy.

Còn những thực khách tìm đến quán ăn vì tò mò, khi thấy quán đóng cửa sẽ thất vọng mà quay về, cũng không cố gắng ở lại.

Dù sao anh cũng là cảnh sát, không phải là người nổi tiếng trên mạng nên sẽ sớm mờ nhạt trong mắt công chúng.

Khi tiếng còi tập kết vang lên, Trâu Dương đứng trong đội đột kích chống khủng bố, bắt đầu huấn luyện như thường lệ.

-

Quá trình quay phim tài liệu đã đi được nửa chặng đường, Chung Ý ngày càng cảm thấy thoải mái hơn.

Trên trường bắn, Dự Hành được trang bị đầy đủ đang nằm với súng trên tay, tư thế vô cùng đẹp trai.

Chung Ý: "Baby, đừng nhúc nhích, cận cảnh góc nghiêng."

Dụ Hành: "Chụp cho tôi ngẫu hơn nhé!"

Chung Ý: "OK!"

Tại sân đấu vật, Trần Tùng Bách thắng áp đảo một đồng nghiệp từ đội điều tra hình sự đến thách đấu.

Chung Ý: "Anh Tùng Bách, giữ nguyên vị trí này và đừng di chuyển. Tôi muốn chụp ảnh."

Trần Tùng Bách nhẹ nhàng hiền hậu, giọng nói có chút ngây thơ: "Góc độ của tôi có được không?"

Chung Ý trợn mắt: "Được, có thể ra mắt làm nghệ sĩ ngay."

Trâu Dương mặc bộ đồ EOD nặng 35kg được Cố Thanh Hoài ra lệnh chạy vòng tròn, Chung Ý nhiệt tình nói: "Đồ Đồ tới rồi!"

Tai của Trâu Dương to hơn người bình thường nên mọi người đều thích gọi anh ấy là "Đồ Đồ"*, cô cũng nhiệt tình góp vui.

[*] Đồ Đồ là tên một nhân vật hoạt hình của Trung Quốc.

Trâu Dương cười nói: "Đạo diễn Chung, tôi nhất định phải đẹp trai hơn Trần Tùng Bách!"

Chung Ý làm động tác "OK": "Chắc chắn là gương mặt đại diện của đơn vị."

Đôi mắt mèo màu sáng của Chung Ý luôn cong thành hình cung đẹp mắt, cô thích tổ đội này, thích sự tận tâm của họ khi luyện tập, cũng thích sự đáng yêu và năng động của họ sau khi hoàn thành nhiệm vụ

Khi huấn luyện thường ngày kết thúc, Cố Thanh Hoài tập hợp đội ngũ: "Mọi người nghỉ tại chỗ, Chung Ý bước ra khỏi hàng."

Chung Ý bối rối, Dụ Hành đưa cho cô một ánh mắt đồng cảm nhỏ.

Cô nghĩ gần đây mình chỉ có một chút tình cảm khó nói đối với anh, dường như không làm gì vượt quá giới hạn, sao lại bị gọi ra để bị khiển trách riêng?

Đồng phục SWAT trông đặc biệt hợp với Cố Thanh Hoài, làm nổi bật bờ vai rộng, eo thon và đôi chân dài của anh. Ngày xưa khi ở bên nhau, anh toàn mặc đủ loại áo phông, áo nỉ và quần thể thao. Cô biết anh có dáng người đẹp nhưng không lộ rõ như hiện tại.

Khi đến gần anh hơn, cảm giác áp lực tràn ngập, tim Chung Ý đập thành thịch.

Thanh âm lạnh lùng của Cố Thanh Hoài rơi vào bên tai cô: "Em gọi Trâu Dương là gì?"

Chung Ý nói với giọng điệu tự nhiên: "Dương Dương."

Cố Thanh Hoài trên sân tập rất đáng sợ, giọng nói của Chung Ý vô thức trở nên nhẹ nhàng hơn: "Đôi khi cũng gọi là Đồ Đồ, Đồ Đồ tai to đó."

Cố Thanh Hoài: "Dụ Hành thì thế nào?"

Chung Ý: "A Hàng! Em thích A Hàng nhất! Tương phản đáng yêu quá, một người một súng!"

Đôi khi con gái thích những cô gái dễ thương hơn cả con trai, họ có thể cảm nhận được sự dễ thương của con gái dễ dàng hơn.

Chung Ý rất thích Dụ Hành, phấn khích nói: "Thỉnh thoảng em còn gọi cô ấy là baby nữa!"

Khuôn mặt của cô lúc này rất sống động, giọng điệu vui tươi.

Các thành viên khác trong đội không biết hai người đang nói chuyện gì, ai cũng đều thầm đổ mồ hôi hột cho Chung Ý.

"Đội trưởng đang làm gì vậy?"

"Biểu cảm cũng không tốt lắm!"

Cố Thanh Hoài lại hỏi: "Trần Tùng Bách thì thế nào?"

Chung Ý: "Anh Tùng Bách, anh ấy là người lớn tuổi và thành thật nhất. Em nghĩ nếu Trần Tùng Bách không phối hợp với anh, một người vai phản diện và một người vai chính diện, có lẽ sự gắn kết của đội anh sẽ không bền chặt như vậy."

Cố Thanh Hoài thật sự tức giận, anh bật cười: "Còn anh thì thế nào?"

Vẻ mặt của Chung Ý cứng đờ. Cô hiện tại không nhin được nữa, hôm nay Cố Thanh Hoài bị làm sao vậy?

Cô ngập ngừng nói: "Đội trưởng Cố?"

Nói tới đây, Chung Ý dường như đã ý thức được Cố Thanh Hoài bị làm sao rồi.

Cô chớp mắt, cắn nhẹ môi dưới, trong lòng thầm cười anh là đồ trẻ con.

Cô nghĩ đến cuộc điện thoại của Ngụy Hàn, anh ấy nói rằng cô đã khỏe hơn.

Vậy cô có thể tiến lại gần anh hơn một chút phải không?

Cố Thanh Hoài xoay người định rời đi.

Chung Ý thu dọn thiết bị, đột nhiên nói: "Em không mang nổi nữa."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, Chung Ý cong mắt cười lấy lòng.

Người cảnh sát trẻ nghiêm túc bước tới nhận lấy thiết bị quay phim từ tay cô.

Ngay lúc anh đang cúi xuống sắp xếp thiết bị, Chung Ý bước tới với hai tay chắp sau lưng.

Cô hơi nghiêng người về phía trước, ghé sát vào tai anh, nói rõ ràng và nhẹ nhàng:

"Anh Tiểu Cố."

Cố Thanh Hoài sửng sốt.

Chung Ý chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ như vậy trên khuôn mặt của anh. Anh luôn là một cậu bé to xác, trong sáng và ngây thơ.

Cô chắp tay sau lưng, đôi mắt cong và sáng, con ngươi lấp lánh như mặt hồ.

Cố Thanh Hoài dùng ngón tay thon dài xoa xoa sống mũi, chớp tai anh đỏ lên, cúi đầu nhìn cô, cười nói: "Chịu thua em rồi."

-

Ngày giỗ của con trai, ông Trâu trở về quê hương.

Người đàn ông 70 tuổi đi bộ mấy km đường núi, mang theo rượu đến trước bia mộ của con trai mình.

"Thằng bé rất đẹp trai, hiện đang làm việc tại Cục Công an thành phố, làm tài liệu cho các lãnh đạo. Có tri thức, nên gọi là người cầm bút không?"

"Nó giống như con, hiền lành tốt bụng. Nó đặt tên cho hết chó mèo bên đường, cho chúng ăn cho đến khi mập mập mới thôi."

Con trai ông có số khổ. Đầu tiên là đào được quả bom cũ khi đang làm việc tại một công trường xây dựng và bị nổ mất một chân. Sau đó trong một ngày mưa, một đứa trẻ đang băng qua đường, tài xế xe tải lớn mệt mỏi nên vượt đèn đỏ, con trai ông đã đẩy đứa trẻ sang một bên, còn chính mình vì dùng sức nhiều quá rồi ngã xuống đất.

Người đàn ông cụt một chân nằm giữa đường nhìn chiếc xe tải lao tới, cán nát từng tác thịt xương.

"Dương Dương gọi điện thoại bảo ta ở lại đây thêm mấy ngày, nhưng ta sợ Dương Dương ăn không ngon, cho nên tối nay ta sẽ về."

"Không biết khi nào cha con ta sẽ đoàn tụ."

Ông cụ đứng lên, phóng khoáng vẫy tay: "Đi đây."

Mọi thứ xung quanh vẫn im lặng. Ông cụ tóc trắng che mắt bằng đôi bàn tay gầy guộc, mặt đầy nước mắt.

Sau khi ông Trâu xuống xe, ông cụ đi thẳng đến chợ và mua một mớ rau củ mà Trâu Dương yêu thích.

Vừa đi, ông vừa nghĩ xem mình sẽ làm món ăn ngon nào cho cháu trai mình.

Nhĩ đến dáng vẻ cháu trai ăn ngấu nghiến những món ăn mình nấu, ông cụ lại cảm thấy tràn đầy năng lượng bước đi và nghĩ rằng mình có thể sống thêm rất nhiều năm nữa để nấu ăn cho cháu trai.

Trâu Minh Thuận tìm được chìa khóa trong túi, khi đến trước cửa quán ăn nhanh Dương Dương, ông cụ phát hiện ở đó đã tụ tập rất nhiều người.

Có cả nam lẫn nữ, họ cầm máy ảnh và quay video, họ liên tục nói: "Chúng tôi hiện đang ở trước quán ăn nhanh Dương Dương."

Ông Trâu chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đèn flash đã chiếu vào ông. Ông Trâu dùng tay chặn nó lại: "Các cháu, các cháu là ai?"

Các chàng trai, cô gái nhìn ông từ trên xuống dưới khác xa với "ông nội của anh hùng" mà họ tưởng tượng.

Ông cụ mặc một chiếc áo sơ mi đã bạc màu, một chiếc quần sáng màu, đi đôi dép chuẩn của ông già, hình như đã lấm lem bùn đất.

Một người đàn ông thấp bé có vết sẹo trên mặt hướng ống kính về phía ông: "Ông ơi, chúng cháu tới đây để ăn cơm ạ."

Trâu Minh Thuận rất xấu hổ: "Xin lỗi các cháu, tuần này quán đóng cửa."

Người đàn ông có vết sẹo tỏ ra ngỡ ngàng: "Chúng cháu đã đợi từ trưa rồi..."

Những người ở độ tuổi Trâu Minh Thuận đều đói bụng nên rất ghét nhìn con cháu mình đói, đặc biệt là những đứa trẻ hào nhoáng trước mặt, phần lớn trông còn trẻ hơn cả cháu ruột của mình.

"Nếu các cháu không ngại..." Ông Trâu giơ thức ăn trong tay lên: "Dù sao cũng phải nấu cơm cho cháu trai, các cháu có thể tới ăn cùng."

Sau khi vào quán ăn, chàng trai và cô gái không ngừng chụp ảnh khiến ông Trâu có chút bối rối.

Trên bức tường ảnh là những bức ảnh của Trâu Dương từ thời thơ ấu đến khi trưởng thành, cũng như những bức ảnh của đội SWAT.

"Anh chàng này đẹp trai quá!"

"Ai cơ?"

"Người có khuôn mặt lạnh lùng và không cười ấy."

Người trong ảnh có mái tóc và đôi mắt đen, đôi mắt phượng lạnh lùng, chiếc mũi thẳng, khuôn mặt đẹp trai, khóe miệng hơi nhếch lên, trong mắt đúng là không có ý cười, hoàn toàn khác biệt với bầu không khí sôi động và náo nhiệt.

Một cô gái tóc hồng hỏi: "Ông ơi, đây là ai vậy?"

"Đây là sếp của cháu ông." Trâu Minh Thuận chỉ vào khuôn mặt trẻ trung bên cạnh Cố Thanh Hoài, vui vẻ nói: "Đây là cháu trai của ông."

"Chúng cháu biết ạ." Cô gái tóc hồng nói.

Trâu Minh Thuận hỏi: "Làm sao cháu biết cháu trai của ông? Bạn cùng lớp à?"

Nhà bếp là kiểu bếp mở, ông nội không đeo găng tay khi nấu ăn, tủ khử trùng không hoạt động, toàn bộ đồ dùng là nồi chảo và bát đĩa thông thường.

Cô gái tóc hồng tỏ vẻ khó chịu, liếc mắt nhìn về phía người bạn đồng hành của mình.

Người bạn đồng hành nở nụ cười giả tạo: "Ông ơi, quán nhà mình mở được bao lâu rồi?"

Trong ống kính của họ, ông cụ bật vòi và cúi lưng rửa rau: "Đã gần hai mươi năm rồi."

Sau khi con trai qua đời, gia đình không còn nguồn thu nhập nên ông mở quán ăn nhanh Dương Dương này.

Cửa hàng nằm gần công trường, đôi khi nhìn thấy những người công nhân nhập cư đội mũ bảo hiểm giống như nhìn thấy chính con trai mình vậy.

Người đàn ông mặt sẹo nhìn quanh: "Cháu trai của ông thật giỏi quá ạ."

Trâu Minh Thuận cười: "Nó có gì mà giỏi chứ, bình thường làm cảnh sát thì phải ra đường bắt tội phạm, nhưng ông không cho, nó rất ngoan. Bây giờ nó đang làm giấy tờ cho các lãnh đạo ở văn phòng."

Mọi người nhìn nhau, điều này hoàn toàn khác với những gì họ thấy trong video.

Người tóc hồng hỏi: "Cháu trai ông tên là Trâu Dương phải không ạ?"

Trâu Minh Thuận: "Ừ."

"Ông xem này." Cô gái tóc hồng lấy đoạn video trong điện thoại ra.

Người bình thường chỉ nhìn thấy những cảnh này trong phim.

Ngọn lửa bắn lên trời, trên mặt đất có sấm sét và người mặc bộ đồ EOD thoát chết trong gang tấc.

Ông cụ không đeo kính đọc sách và không thể nhìn rõ nên hỏi: "Đứa trẻ này là ai?"

Giây tiếp theo, người trong ảnh cởi mũ bảo hiểm EOD, lộ ra khuôn mặt trẻ trung quen thuộc.

Chiếc bát trong tay Trâu Minh Thuận rơi xuống đất phát ra âm thanh chói tai, các mảnh sứ văng khắp nơi: "Các cháu nhận nhầm người rồi..."

Ông cụ vội vàng nhặt những mảnh sứ trên đất lên, ngón tay bị đứt, nhưng dường như không biết đau đớn, thấp giọng lầm bầm: "Dương Dương nhà tôi là người đánh máy trong văn phòng. Làm sao nó biết cách gỡ bom?"

-

Ngày hôm sau, chi đội SWAT yên bình suốt cả ngày.

Chung Ý vì quá thân thiết với Cố Thanh Hoài mà quên rằng anh là "đầy tớ nhân dân" và "cán bộ lãnh đạo", nếu dùng cách nói phổ biến trên mạng thì anh chính là "bạn trai trong hệ thống của tôi" hay "từ bây giờ nam chính trong văn cán bộ cao cấp đều có khuôn mặt."

Đáng tiếc là anh chỉ có một gương mặt trắng trẻo thanh tú, khi thỉnh thoảng nhếch mép cười không thành tiếng trông như một công tử thế gia dịu dàng, đôi mắt đẹp tựa như có thể khiến người khác say mê.

Nhưng khi huấn luyện, Cố Thanh Hoài sẽ lạnh lùng không cười, không có tính từ nào thích hợp hơn "Cố Diêm Vương".

Giống như bây giờ, anh ở trên sân huấn luyện căn bản không phải người. Mỗi khi mở miệng, khắp nói đều là tiếng mắng chửi--

"Lại nhúc nhích nữa? Khi đang ngắm trúng vào tội phạm bị truy nã, cô cũng định đưa tay ra đuổi muỗi à?"

"Bị treo ở tầng năm cũng không xuống được, cậu đi cứu con tin hay là muốn con tin cứu cậu?"

"Một chú chó cảnh sát còn làm nhanh hơn cậu!"

Giọng nói của anh không lớn nhưng giọng điệu lại u ám, gay gắt đến mức khiến người ta phải há hốc mồm.

Hôm nay Chung Ý cũng nghe Dụ Hành nói rằng Cố Thanh Hoài hiện có một biệt danh khác ngoài "Cố ác nhân".

Phản ứng đầu tiên của cô khi đó là không đến mức vậy chứ. Mặc dù Cố Thanh Hoài có hơi không đứng đắn, nhưng anh vẫn là người tốt.

Dụ Hành nhìn cô với ánh mắt vô cùng kinh ngạc, sau đó nói rõ ràng: "Đó là vì anh ấy muốn theo đuổi cô thôi."

Việc theo đuổi hay không vẫn còn phải xác minh...

Nhưng anh quả thật rất tốt.

Thời gian tan làm, Cố Thanh Hoài lạnh lùng nói: "Giải tán tại chỗ."

Cả ngày bị ma quỷ hành hạ cuối cùng cũng kết thúc. Các thành viên trong đội SWAT chống kh ủng bố vui vẻ như chó cảnh sát hoang dã. Chung Ý tắt máy quay, xoa cổ tay.

Một bóng đen rơi xuống trên đầu cô, người đàn ông thấp giọng hỏi cô: "Quay ổn chứ?"

Cảnh sát mặt lạnh lùng trước mặt cau mày, mím đôi môi mỏng thành một đường thẳng, rất khó chọc vào.

Chung Ý theo bản năng đứng thẳng lên, buột miệng nói: "Báo cáo đội trưởng, quay... quay tốt ạ!"

Không khí yên tĩnh trong chốc lát, đám Dụ Hành, Trâu Dương cười lớn: "Hahaha, đội trưởng, nhìn anh dọa đạo diễn Chung kìa!"

Chung Ý nói xong mới nhận ra cô đã vô tình coi bản thân là cấp dưới của anh, lập tức biến thành một con tôm bắt lục.

Cố Thanh Hoài cũng hơi giật mình khi nghe thấy hai chữ "đội trưởng", băng tuyết trong mắt đều tan chảy.

Chung Ý then quá hóa giận, không khỏi trách móc: "Tại anh hung dữ quá đó! Làm em nói năng linh tinh!"

Cũng may cô không phải thành viên trong đội của Cố Thanh Hoài, nếu không ngày nào cô sẽ cũng khóc chực lần.

Cố Thanh Hoài nhượng mày mím cười, lông mày sáng ngời, trong lòng vẫn còn có hưng phấn của tuổi trẻ trong trạng thái xuất thần.

Anh hỏi: "Tối nay em muốn ăn gì?"

Nhắc đến đồ ăn ngon, ánh mắt Chung Ý lấp lánh: "Bánh nếp dẻo?"

Cố Thanh Hoài gật đầu, sắc mặt lạnh lùng như sương tuyết nhưng lại nói: "Anh dẫn em đi mua."

Hai người giữ khoảng cách ở nơi làm việc, rõ ràng họ là đạo diễn và nhân vật chính của bộ phim tài liệu.

Nhưng chính ánh mắt và biểu cảm lại khiến người ta lầm tưởng họ là một đôi tình nhân thân mật.

Lúc này, đám trẻ của đội đột kích chống kh ủng bố đều đội mũ bảo hiểm EOD, được trang bị vũ khí đầy đủ và không giải tán

ngay cả khi buổi huấn luyện kết thúc. Họ chỉ yên lặng đứng nhìn hai người.

Trong thời gian huấn luyện, bọn họ sợ Cố Thanh Hoài như chuột gặp mèo, nhưng ở bên ngoài, khả năng sấm soi mũi, mặt của bọn họ đều rất xuất sắc, chỉ cần không vi phạm kỷ luật thì cái gì cũng dám nói, chuyện gì cũng dám làm.

Ánh mắt Cố Thanh Hoài lóe lên như đao: "Nhìn gì mà nhìn?"

Dụ Hành ngẩng cao cằm, hiên ngang trả lời: "Nhìn dáng vẻ vô giá trị của đội trưởng thôi!"

Hai má Chung Ý hơi nóng lên.

Thái độ của Cố Thanh Hoài đối với mình và mọi người có chút khác biệt.

Cô móc ngón tay lại, Cố Thanh Hoài cúi người áp tai anh vào gần miệng cô.

Chung Ý nghiêm túc nói: "Từ nay trở đi khi nói chuyện với em, anh hãy dùng giọng điệu như khi nói chuyện với họ, nếu không họ sẽ nói rằng bạn có tiêu chuẩn kép và nói anh là "vô giá trị"."

Vẻ mặt của cô khá nghiêm túc. Cố Thanh Hoài thu biểu cảm lại để phối hợp với cô, hơi cúi người hỏi cô: "Theo đạo diễn Chung thì anh phải làm sao đây?"

Chung Ý thì thầm với anh: "Khi nói chuyện với em, anh phải dữ lên. Thể hiện phẩm giá của đội trưởng, em sẽ phối hợp diễn xuất với anh."

Cố Thanh Hoài cười nói: "Anh không làm được."

Chung Ý hai mắt trừng lớn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh phải làm được."

Cách cô nghiêm túc nghĩ về anh đặc biệt buồn cười, tính uy hiếp không có mà còn đáng yêu có thừa khiến Cố Thanh Hoài tự nguyện đầu hàng.

Đội trưởng trẻ nhất của chi đội SWAT được mệnh danh là "Cố Diêm Vương" hắng giọng, gương mặt lại trở nên lạnh lùng, nhìn cô với ánh mắt trịch thượng.

Sau đó, anh nói lời dễ thương nhất với giọng điệu hung dữ nhất---

"Tốt nhất là em nên cho anh biết."

Tất cả mọi người trong đội đột kích chống kh ủng bố đang có mặt đều nín thở, đặc biệt là Chung Ý bất thành linh bị nói lớn, ngang cả thở cũng không dám thở, không chớp mắt nhìn người trước mặt.

Cố Thanh Hoài nhìn cô, nói được nửa câu đã không kiềm chế được, cắn môi cười thầm: "Em thật đáng yêu."

Giọng cười đặc biệt dễ nghe, giống như dòng suối trong trẻo, xuyên qua màng nhĩ.

Ý thức được lời anh nói, Chung Ý dùng mu bàn tay che mặt, đôi mắt cong cong, đồng tử sáng ngời, lông mi nhấp nháy.

"Đội trưởng, không phải chứ, anh quá tiêu chuẩn kếp!"

"Sao anh không dụ dàng với chúng em bằng một nửa so với đạo diễn Chung?"

"Hôm nay chó cảnh sát có đồ ăn!"

Các thành viên của đội đột kích chống khủng bố tỏ ra đau khổ và bất lực. Họ tức giận, khoác tay nhau rời khỏi hiện trường.

Mu bàn tay của Chung Ý xoa xoa gò má, trên làn da trắng nõn không có chút máu hiện lên một tầng hồng nhạt, giọng điệu mềm mại dịu dàng: "Cố Thanh Hoài, thừa nhận đi, trước đây anh nhất định đã lừa dối rất nhiều cô gái."

"Oan cho anh quá." Cố Thanh Hoài nhìn cô bằng ánh mắt bình thản: "Sao em lại nói như vậy?"

"Nếu không, tại sao anh lại giả dối dành như vậy?" Chung Ý cúi đầu thu dọn thiết bị, khước miệng cong lên, mọi cảm giác khoảng cách đều biến mất khỏi cơ thể. Phảng phất đâu đó, cô vẫn là cô bé trong bộ đồng phục học sinh màu xanh trắng.

"Anh không thừa nhận thì thôi."

"Anh không biết dối dành người khác."

Hai người đồng thanh nói, giọng nói lạnh lùng và mềm mại đều rơi vào một nơi.

Chung Ý nghe thấy tiếng gió và nhịp tim của chính mình ngày càng nặng nề hơn.

Ánh chiều tà lấp đầy bầu trời.

Cố Thanh Hoài mặc đồng phục cảnh sát, khí chất lạnh lùng, nghiêm túc nhìn cô. Rõ ràng anh là một chuyên gia phá bom có thành tích to lớn trong truyền thuyết nhưng khi anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt và lông mi mềm mại, giọng nói từ tính du dương lọt vào tai cô: "Anh chỉ muốn dỗ mình em thôi."

Chương 34

DTV-EBOOK

Sáng sớm, người lính gác cổng chặn một người đàn ông khả nghi lảng vảng trước cửa Cục công an đã lâu: "Ông ơi, ông đang tìm ai?"

Áo sơ mi và quần của ông cụ tuy đã rất cũ nhưng vẫn gọn gàng và sạch sẽ, ông cụ mỉm cười nói: "Tôi tìm Trâu Dương, tôi là ông nội của nó."

"Ồ, Trâu Dương thuộc đội SWAT phải không? Cái cậu đó cả ngày cứ hihi haha." Người lính canh chỉ vào sân tập ở phía đông cơ quan: "Ông qua đó đi, nhóm đang tập luyện leo trèo là chi đội SWAT, cháu trai của ông đang ở trong đó."

"Họ mới đi làm nhiệm vụ về cách đây không lâu, xe cảnh sát từ sáng sớm đã lần lượt quay lại. Nghe nói đêm qua đã bắt được một kẻ buôn m@ túy. Cháu trai của ông là..."

Người lính gác cổng giơ ngón tay cái lên với Trâu Minh Thuận.

Trâu Minh Thuận tuyệt vọng, gương mặt già nua mỉm cười khô khốc: "Cám ơn."

Đây là lần thứ hai Trâu Minh Thuận bước vào cổng Cục Công an thành phố.

Lần đầu tiên là khi con trai bị ô tô tông chết.

Lúc này, ông cụ bắt lực nhìn một anh chàng có ngoại hình tương đương với cháu trai mình nhảy xuống từ một tòa nhà cao hơn mười mét với một sợi dây treo trên đó, quả thật không coi trọng mạng sống của mình.

Ánh nắng chói chang, ánh mắt dừng lại, ông cụ đã nhìn thấy Trâu Dương.

Trâu Dương mặc bộ đồ EOD, tay cầm dụng cụ cân bằng thủy ngân, bước vững vàng qua cây cầu ván đơn trong ngọn lửa dữ dội, gần như trở thành một người đang bốc cháy.

Trâu Minh Thuận ngơ ngác nhìn cháu trai, ông cụ quên cả thở, lồng ngực thắt lại đau đớn cho đến khi Trâu Dương từ cầu ván bước xuống còn nguyên vẹn.

Ông cụ đã ngoài bảy mươi, chưa từng chứng kiến cảnh tượng như vậy bao giờ, đôi chân mềm nhũn, suýt nữa thì khụy xuống.

Lúc đó ông cụ mới tin những lời người ta nói là sự thật.

Cháu trai mình nuôi từ nhỏ đến lớn đã luôn nói dối mình suốt thời gian qua.

Cháu trai không ở văn phòng để viết tài liệu cho lãnh đạo mà đi gỡ bom, tự mình làm công việc nguy hiểm nhất.

Trâu Dương cởi mũ bảo hiểm, bắt gặp ánh mắt tràn ngập kinh ngạc và bất lực của ông nội.

Anh ấy không ngờ rằng ông nội đang ở quê lại xuất hiện ở đây vào lúc này, đầu óc bỗng chốc trống rỗng.

Anh ấy bước nhanh đến chỗ ông nội: "Ông nội, sao ông lại ở đây?"

Đêm qua sau khi bắt kẻ buôn m@ túy, Trâu Dương không về nhà, những ngày này anh ấy sống ở cơ quan, ăn ở căng tin và ngủ ở ký túc xá.

Nhưng khi ăn ở căng tin, anh ấy không khỏi nhớ những món ăn do ông nội nấu. Khi ngủ trong ký túc xá, anh ấy luôn cảm thấy trống vắng một điều gì đó vì không có ông nội bên cạnh.

Ông nội từ từ ngẩng đầu lên liếc nhìn, khiến máu anh ấy lạnh từ đầu đến chân.

Anh ấy nhìn bộ quần áo trên người, rồi nhìn đôi mắt đỏ hoe của ông nội, mở miệng nhưng chẳng nói được lời nào.

Giọng nói của Trâu Minh Thuận run run, ông cụ không cho anh ấy dúi, kiên quyết tự mình đứng dậy: "Ông muốn nói chuyện với lãnh đạo của cháu! Tránh sang một bên!"

Ông nội chưa bao giờ nói chuyện với anh ấy bằng giọng điệu như vậy, ngay cả trong thời niên thiếu lì lợm và quậy phá nhất, ông nội vẫn luôn bình tĩnh và nhẹ nhàng giảng giải cho anh ấy nghe.

Đội đột kích chống khủng bố có hàng chục người, mỗi người đều là một con dao sắc bén, nhưng lúc này không ai dám bước tới.

Chung Ý theo bản năng đi tới nhìn Cố Thanh Hoài, cô luôn cảm thấy chỉ cần anh ở đây thì trời sẽ không sập, chẳng có vấn đề gì lớn cả, mọi việc đều sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Cố Thanh Hoài thấp giọng kêu lên: "Ông nội."

Trâu Minh Thuận xua tay: "Đừng gọi tôi là ông nội, tôi không gánh nổi!"

Tóc ông cụ đã bạc, da đã nhăn nheo, hai tay buông thõng xuống hai bên.

Giây tiếp theo, đầu gối ông cụ khụy xuống, đầu tiên là chân trái, sau đó là chân phải.

Cố Thanh Hoài vội vàng cúi xuống đỡ, Dụ Hành và Trần Tụng Bạch cũng vây quanh.

"Ông nội, ông nói gì cháu cũng đồng ý, ông đứng lên trước đi."

Đôi mắt ông cụ đỏ hoe, tay ông như càn khôn lau mắt.

Trâu Dương lên tiếng, giọng đã khàn khàn: "Ông nội."

Trâu Minh Thuận ngẩng đầu: "Dương Dương."

Đôi mắt Trâu Minh Thuận trống rỗng nhìn cháu trai, ông cụ như già đi mười tuổi chỉ sau một đêm: "Nói cho ông nội biết, công việc của cháu ở Cục Công an thành phố rốt cuộc là gì?"

Bình thường Trâu Dương có thể đánh lừa bằng nụ cười vui tươi.

Nhưng bây giờ, đôi tay của ông nội đang run rẩy, đôi mắt đỏ ngầu. Ngày giỗ con trai vừa trôi qua, ông cụ nhận ra rằng đứa cháu trai mà mình tự hào nhất lại luôn nói dối.

"Ông ơi, cháu thuộc đội SWAT..."

Từ xưa đến nay, điều khiến anh ấy tự hào nhất chính là công việc của mình - gỡ bom, chính Cố Thanh Hoài là người tận tâm hướng dẫn anh ấy.

Khi đến rạp xem phim "Chuyên gia gỡ bom", phản ứng trong rạp rất sôi nổi. Anh ấy không khỏi cảm thấy tự hào trong lòng như một cậu trai trẻ - Mọi người không biết đâu nhỉ, ngồi bên cạnh mọi người chính là một chuyên gia gỡ bom trong tương lai đấy.

Mặc dù người bán bảo hiểm sẽ không bán bảo hiểm cho anh ấy vì tính chất đặc thù công việc nhưng anh ấy vẫn cảm thấy rất

tự hào - công việc của tôi có độ nguy hiểm cao như vậy, rất ghê gớm phải không.

Nhưng bây giờ nhìn ông nội, dù thế nào đi nữa anh ấy cũng không thể nói được từ "gỡ bom".

Trâu Minh Thuận ngày càng kích động hơn.

"Cháu đi nói với cha cháu, cháu phụng trách gỡ bom, cháu nói cho cha cháu đi!"

"Bao nhiêu người khác không gỡ bom, tại sao cháu nhất định phải đi? Người khác không làm được, chỉ có cháu làm được à?"

"Trâu Dương, ông nuôi cháu lớn như vậy, ông nuôi cháu lớn như vậy! Cha cháu không còn nữa, ông kiếm tiền trả nợ, nuôi cháu ăn học, ông..."

Ông cụ tức giận đến nghẹn ngào, không nói được lời nào.

Trâu Dương như bị trúng nhựa cây, đầu óc trống rỗng, bất lực: "Ông ơi, cháu sai rồi, cháu không nên nói dối ông."

"Cái sai không phải là cháu nói dối ông!"

"Cháu sai là vì cháu không coi trọng mạng sống của chính mình!"

Trâu Minh Thuận nhìn nhóm người xa lạ trang bị đầy vũ khí đạn dược, nghẹn ngào nói: "Mỗi lần các cháu đến, ông đều coi như con cháu của mình, nấu những món ăn ngon cho các cháu. Ông là ông nội Trâu Dương và cũng là ông nội của các cháu... Nhưng các cháu, sao các cháu có thể hợp tác nói dối ông được hả?"

"Cháu!" ông nội Trâu Dương chỉ vào Cố Thanh Hoài: "Cháu làm nghề gì?"

Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng gỡ bom ạ."

Cuối cùng Trâu Minh Thuận cũng bật khóc, ông cụ ngồi xồm trên mặt đất với giọng nói đau đớn bị bóp nghẹt, chạm vào trái tim của mọi người---

"Trâu Dương không có cha!"

"Cha nó bị bom nổ mất một chân! Khi xe tải lớn chạy tới, nó đã đẩy đứa bé sang một bên! Còn nó thì ngã xuống!"

"Ông bắt lực trợ mắt nhìn nó bị ô tô tông chết giữa đường!"

Cuối cùng, ông cụ đứng dậy, run rẩy như một chiếc lá khô sắp rụng khỏi cành khi có gió thổi---

"Nếu cháu vẫn muốn tiếp tục gỡ bom, thì cứ gỡ xương cốt của ông trước."

-

Sau khi ông nội rời đi, Trâu Dương bồn thần một lúc lâu .

Mãi cho đến khi điện thoại trong túi liên tiếp vang lên tiếng bíp, anh ấy mới lấy ra xem.

Số tin nhắn chưa đọc trên WeChat đã lên tới hơn 99+, một con số ngoạn mục chưa từng có.

Tin nhắn đến từ các bạn học trường tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông và thậm chí cả nhóm WeChat của hiệp hội cựu sinh viên, thậm chí cả những người bạn cùng lớp đã lâu lắc lâu lơ không liên lạc cũng gửi tin nhắn.

Trâu Dương gần như tê dại, đọc một lúc mười dòng.

Anh ấy có khuôn mặt trẻ trung tươi vui, khi đứng đó khiến mọi người liên tưởng đến một bạn nam nghịch ngợm và phá

phách thời trung học, mặc dù bình thường đùa giỡn không nghiêm túc, nhưng vào thời điểm máu chốt lại rất khiến người ta yên tâm.

Nhưng bây giờ, anh ấy ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại, các đốt ngón tay trắng bệch, môi mím chặt.

Đáng lẽ video đó đã bị xóa, ông nội lại ở quê, người già không giỏi sử dụng điện thoại thông minh như những người trẻ tuổi nên mọi chuyện sẽ dần lắng xuống mới phải. Nhưng tại sao ông nội lại biết mọi chuyện, còn đến cơ quan làm việc của anh ấy?

Trâu Dương lần lượt nhấp vào các video mà bạn học và bạn bè gửi cho mình.

Hóa ra trong khi họ đang tập trung thực hiện nhiệm vụ thì dư luận lại phát triển theo chiều hướng khó kiểm soát.

Hôm nay trên mạng tràn ngập video của ông nội, nhìn thấy mà giật mình.

[Quán ăn vặt của ông nội Trâu Dương đã không tăng giá trong hai mươi năm]

[Quán ăn nhanh ở góc phố đã nuôi dưỡng anh hùng gỡ bom]

[Người đầu bạc tiễn người đầu xanh, trả nợ thay con trai mấy chục năm, bây giờ cháu trai đã trở thành anh hùng gỡ bom...]

[Chuyên gia gỡ bom che giấu sự thật, ông nội Trâu Dương: Cháu trai tôi làm việc trong văn phòng]

Cô gái tóc hồng trong video có chiếc cằm nhọn đến mức có thể chọc chết ai đó. Cô ta quay lại khung cảnh trong quán ăn, sau đó máy quay tập trung vào ông cụ đang chẳng biết gì.

Ông nội chỉ nghĩ họ là những thực khách bình thường, nở nụ cười thật thà, giản dị, ngồi trên chiếc ghế nhỏ trong bếp nhặt rau.

Có rất nhiều blogger tự truyền thông đã đến ngày hôm đó, gần như lấp đầy quán nhỏ.

Trong một cảnh tượng nào đó, một bóng người vụt qua, Chung Ý nhìn thấy vết sẹo xiên trên mặt và dáng đi khập khiễng của anh ta.

Trong chưa đầy một giây của cảnh quay, cô không thể kiểm chế được cảm giác ớn lạnh.

Tiền Vinh! Là Tiền Vinh!

Trong camera, Tiền Vinh hỏi: "Trâu Dương là cháu của ông phải không?"

Ông cụ đang đứng dậy bưng bát đũa lên, nếp nhăn giãn ra, mỉm cười: "Ừ."

Tiền Vinh đưa đoạn video cho ông nội Trâu Dương xem: "Cháu trai ông là anh hùng gỡ bom."

"Cháu à, cháu có nhận nhầm người không?" Ông nội Trâu Dương cười nói: "Cháu trai ông không phải là anh hùng, từ nhỏ nó đã rất nhát gan, sợ tiêm, sợ đau, sợ bóng tối, sợ sấm sét. Làm sao có thể là anh hùng gỡ bom được chứ?"

Tiền Vinh mỉm cười như ác quỷ, ung dung chờ đợi phản ứng của ông nội.

Màn hình video phát đến giây cuối cùng, Trâu Dương đã cởi mũ bảo hiểm EOD của mình.

Mọi thứ trong tay ông nội đều rơi xuống đất, quần áo đều dính đầy nước, rau củ vương vãi khắp sàn nhà, xung quanh đôi dép cũ kỹ còn có những mảnh sành. Ông cụ quỳ xuống nhặt mảnh vỡ, ngón tay bị mảnh vỡ đâm phải...

Hàng chục nghìn lượt thích, hàng chục nghìn bình luận.

[Cảm động quá.]

[Thương ông nội quá...]

[Không biết mọi người có để ý thấy có một anh chàng rất đẹp trai trong bức ảnh trên tường không...]

Bình luận gây tranh cãi nhất là - [Làm phiền cuộc sống của ông nội như thế này có ổn không? Trâu Dương đã giấu ông nội lâu như vậy! Chỉ vì mọi người đến quán ăn quay phim làm ông nội phát hiện ra!]

Blogger trả lời: [Khỏi lo bò trắng răng nhé! Cháu nội người ta là anh hùng, tự hào còn không hết đó bạn? Bạn xem video này có bao nhiêu lượt thích? Nó có thể mang lại bao nhiêu tiền cho ông?]

Trả lời bình luận: [Nhưng Trâu Dương không muốn ông nội biết nghề nghiệp của mình. Nếu biết cháu trai mình làm nghề nguy hiểm như vậy thì ông nội sẽ đau khổ đến mức nào? Tôi nghĩ blogger nên xóa video này thì tốt hơn.]

Blogger trả lời: [Tôi thấy bạn đúng là thánh diễn sâu. Cứ núp sau bàn phím rồi bắt tôi xóa video? Dựa vào cái gì chứ? Đây là video tôi mất bao nhiêu công sức mới quay được...]

Trâu Dương nắm chặt điện thoại.

Thật lâu sau anh ấy mới thấp giọng hỏi: "Đội trưởng, em nên làm gì?"

Cố Thanh Hoài không trả lời, anh chỉ có thể gọi cho Cảnh sát mạng và yêu cầu họ xóa đoạn video dưới danh nghĩa Cục Công an Thành phố.

Đôi mắt của Dụ Hành đỏ hoe: "Cậu đừng rút khỏi đội nhé."

Trần Tùng Bách vỗ vai Trâu Dương: "Có chúng tôi ở đây, vấn đề gì cũng sẽ được giải quyết."

Chung Ý nhìn Cố Thanh Hoài, từ xưa đến nay trung hiếu khó vẹn toàn.

Với tư cách là người quay phim, cô không được can thiệp vào bất kỳ hành động nào của nhân vật chính trong phim tài liệu.

Nhưng lần này, cô hy vọng Cố Thanh Hoài có thể giữ lại Trâu Dương.

Giọng nói của Trâu Dương trở nên khàn khàn: "Đội trưởng, nếu là anh, anh sẽ làm như thế nào?"

Cố Thanh Hoài không bày tỏ lập trường, một lúc lâu mới lên tiếng: "Tôi sẽ nghe lời ông nội."

Không khí yên tĩnh đến mức có thể giết người, cũng có thể dễ dàng giết chết giấc mơ của một cảnh sát gỡ bom.

Hai hốc mắt của Trâu Dương đột nhiên đỏ lên: "Đội trưởng, anh muốn đuổi em đi sao?"

Khuôn mặt của Cố Thanh Hoài tuấn tú lạnh lùng, vô cảm: "Đi hay ở là do cậu quyết định."

Từ xa xưa, trung hiếu khó vẹn.

Cố Thanh Hoài đã sống một cuộc đời vì chữ "trung".

Nếu được sống lại, anh chỉ muốn làm tròn chữ "hiếu" đó.

-

Trong kỷ nguyên video ngắn, ai ai cũng có điện thoại di động và tin tức lan truyền nhanh hơn mọi người tưởng tượng.

Vẻ mặt của tất cả các thành viên trong nhóm đều rất nghiêm túc, sự việc tiếp tục bị lan nhanh. Video cũ bị xóa và thêm video mới khiến việc ngăn chặn trở nên khó khăn.

Không biết từ khi nào, cũng không biết có phải có người cố ý bình luận hay không, nhưng dư luận đã đổi chiều---

[Tôi chỉ muốn biết một quán ăn nhỏ như thế này có giấy phép kinh doanh không? Có sạch không? Có vệ sinh không?]

[Có phải có mình nhìn thấy không? Ông cụ không đeo găng tay hoặc khẩu trang khi nấu ăn...]

[Có thiết bị khử trùng không?]

[Ông cụ không thay quần áo khi vào bếp hả? Quần vẫn còn bùn phải không? Ra vườn nhổ rau rồi mang lên nấu luôn phải không?]

...

Ban đầu là sự ngưỡng mộ, sau đó lại là những lời chỉ trích, sự việc chỉ diễn ra trong mười mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

Lúc này, lại có vài người lên tiếng chẳng biết thật hay giả, cũng không có bằng chứng, bọn họ nói trong thức ăn có côn trùng và tóc, mọi người nhanh chóng tin đó là thật.

Một số người thậm chí còn bắt đầu suy đoán rằng đây là kịch bản tự dựng lên, những lời trách mắng chẳng biết bắt đầu từ đâu ùn ùn kéo tới, không cho bất kỳ ai có cơ hội giải thích.

Dụ Hành đang cầm điện thoại cãi nhau với ai đó, Trần Tùng Bách thở dài, Trâu Dương đứng dậy: "Tôi về nhà đây."

Vào giờ kinh doanh cao điểm buổi tối, quán ăn tối om, cửa mở.

Trâu Dương bước vào bật đèn lên thì thấy bên trong bừa bộn.

Ông cụ không còn dáng vẻ niềm nở làm rau, phục vụ đồ ăn, chúc mọi người ăn ngon miệng và trò chuyện với vài người hàng xóm nữa, trong quán cũng không có gương mặt quen thuộc nào đang ăn.

Trâu Dương đi vào phòng bếp phía sau, ông nội đang ngồi trên một chiếc ghế dài nhỏ, dưới chân có rau chưa kịp cắt đi, đôi tay gầy gò che mặt. Ông cụ giữ im lặng, bên cạnh toàn là bát nồi rơi vãi.

Trâu Dương: "Ông nội, sao vậy?"

Ông nội ngẩng đầu nhìn: "Dương Dương."

Ông cụ nhe răng nức nở: "Họ nói chỗ của ông mất vệ sinh, không sạch sẽ. Họ đông người, còn ông chỉ có một thôi."

Ông cụ lấy đôi bàn tay gầy guộc che mặt: "Ngày nào ông cũng rửa xoong chảo sạch sẽ, rau cũng rửa đi rửa lại nhiều lần. Sao lại không sạch?... Sao lại không sạch?"

Trâu Dương mở miệng nhưng không nói gì.

Anh ấy là người gây ra sự việc này, nếu không phải vô tình bị chụp lại, ông nội đã không phải chịu sự oan ức như vậy.

Cuộc sống của ông nội đã rất khó khăn rồi.

"Tất cả là lỗi của cháu, ông ơi, ông đừng buồn." Lời nói yếu ớt, dù nói gì cũng vô ích.

Ông cụ đứng dậy với đôi mắt đỏ hoe, tấm lưng cô đơn như chiếc lá khô héo: "Đóng quán này thôi, ông sẽ về quê."

-

Ngày hôm sau, khi Trâu Dương tỉnh dậy thì ông nội đã đi rồi.

Trên bàn ăn có đồ ăn đã nấu xong, úp lờng bàn chống muỗi, còn có một tờ giấy ghi chú.

Ông cụ chưa bao giờ đi học, chữ viết đầy lỗi chính tả, ông nói: [Ăn uống đàng hoàng, ông nội về quê đây.]

Qua nét chữ ngoằn ngoèo có thể tưởng tượng ông nội đã đóng gói hành lý như thế nào, ông làm bữa sáng cho đứa cháu bất hiếu như thế nào, rời khỏi quán ăn nhỏ mà ông đã làm cả đời như thế nào, lên chuyến xe buýt sớm nhất như thế nào, đến bến xe ngồi trên chuyến xe khách đầu tiên về quê như thế nào.

Trâu Dương mở lờng bàn chống muỗi ra, bên trong là món canh cay yêu thích của anh ấy vẫn đang bốc khói.

Đàn ông không dễ dàng rơi nước mắt. Anh ấy ngược lên nhìn thấy trên tường bức ảnh của mình, cha và ông nội khi anh ấy mới vào trường tiểu học.

Lúc đó, cha vẫn chưa bị mất một chân, tóc ông nội cũng chưa bạc hết.

Trâu Dương cầm áo khoác sẵn bước ra khỏi nhà.

Thế giới sẽ tiếp tục quay dù thiếu một người, thiếu anh ấy thì đội đột kích chống kh ủng bố vẫn sẽ là một biệt đội tử thần có khả năng chiến đấu mạnh mẽ.

Lúc này, tòa nhà cao 16 mét từ trên trời giáng xuống, cây cầu Cầu Vòng vươn lên trời và chiếc lốp xe nặng 150kg mà những

cảnh sát mới sợ hãi nhất đều trở nên rất dễ thương.

Còn có đội trưởng của họ, người luôn lạnh lùng giảng dạy người khác, mặc dù sau lưng họ luôn lén lút gọi anh là Cố Diêm Vương.

Nhưng anh trực suốt các ngày nghỉ Trung thu, Tết Nguyên đán. Anh luôn là người mua bữa ăn khuya nóng hổi cho nhóm trực ban.

Một người có vẻ ngoài đặc biệt lạnh lùng, trông giống như một tên xã hội đen khi không mặc đồng phục cảnh sát, thực ra anh lại cẩn thận và hiền lành hơn bất kỳ ai khác, anh chỉ không để người khác nhìn thấy những điều đó dễ dàng mà thôi.

Cố Thanh Hoài trên sân huấn luyện không có ý cười, lúc nhú mảy, ánh mắt phượng lạnh lùng nhìn anh ấy: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi thay quần áo luyện tập."

Trâu Dương không run rẩy vì sợ hãi, mặc bộ đồ EOD và cau mày chạy bộ như bình thường nữa mà chỉ mỉm cười trả lời: "Vâng."

Anh ấy thay quần áo thường ngày ra và mặc đồng phục SWAT, cài nút cổ áo đến nút trên cùng, thắt chặt thắt lưng rồi sải bước về phía sân tập.

Cố Thanh Hoài lạnh lùng bấm đồng hồ, Trâu Dương mặc bộ đồ EOD chạy vòng đầu tiên quanh sân tập.

Bộ đồ EOD nặng 35kg, khi mặc vào lần đầu tiên có cảm giác mình như siêu nhân.

Tuy nhiên, Cố Diêm Vương Cố Thanh Hoài độc miệng đã phá vỡ ảo tưởng của anh ấy vào ngày đầu tiên, lạnh lùng nói rằng bộ đồ EOD chỉ có thể chịu được 200 gam chất nổ T.N.T, chức năng

lớn nhất của nó là bảo vệ thi thể của chuyên gia gỡ bom được toàn vẹn.

Lúc đó anh ấy nhe răng cười toe toét: "Không sao! Em không sợ!"

Tinh thần của chàng trai trẻ cao ngất trời, anh ấy nghĩ rằng chỉ cần mình gỡ được một quả bom thì sẽ bớt đi một người như cha và bớt đi một gia đình mất đi cha.

Khi chạy vòng thứ hai, Trâu Dương đã ướt sũng, mồ hôi chảy dài từ trán xuống.

Anh ấy do chính tay Cố Thanh Hoài dẫn dắt huấn luyện.

Cố Thanh Hoài theo học các chuyên gia xử lý bom hàng đầu của đất nước, đã rút lui khỏi Lực lượng Cảnh sát vũ trang đặc biệt. Cả lý thuyết lẫn kinh nghiệm thực tế đều xứng đáng ở cấp độ đội tuyển quốc gia.

Anh có khuôn mặt trẻ đáng sợ và tố chất tâm lý khiến người khác phải dè chừng. Việc yêu thích của anh là tháo dỡ mọi thứ. Anh đã tháo dỡ tất cả camera hồng ngoại và bộ đàm của chi đội SWAT.

Ngoài việc tháo dỡ, anh còn thích tự mình làm mọi việc. Chẳng dễ gì mới được ở ký túc xá nghỉ ngơi và chơi game, nhưng lại bị anh gọi điện làm gián đoạn: "Lắp được một quả bom cho cậu nghịch chơi. Trong vòng ba phút có mặt tại sân tập."

Thật là bi3n thái.

Đội trưởng nhà người ta thích giảng bài và thực hành nhiều hơn.

Còn đội trưởng của nhà mình thích nhất là "lắp được một quả bom cho cậu nghịch chơi".

Ở vòng thứ ba, Trâu Dương không thể nghe thấy gì ngoài tiếng thở và nhịp tim ngày càng nặng nề của mình.

So với số lượng các nhiệm vụ như giải cứu con tin, bắt giữ những kẻ buôn bán m@ túy và chống kh ủng bố thì nhiệm vụ gỡ bom là ít nhất.

Mười lần nhận được báo động có thiết bị nổ, khi đến hiện trường thì thấy, chắc chắn, bên trong không phải súng đồ chơi của trẻ con thì cũng là mấy cục xà phòng.

Lần đầu tiên Trâu Dương gặp phải một nhiệm vụ EOD nghiêm trọng từ khi gia nhập cảnh sát là lần hợp tác với đội chống m@ túy để bắt giữ những kẻ buôn bán m@ túy.

Kẻ buôn m@ túy biết cuộc đời này của mình coi như xong rồi, khi thẩm vấn, hắn ta cười nham hiểm, nói rằng đã đặt một quả bom vào một tòa nhà dân cư, đủ sức làm nổ tung toàn bộ tòa nhà đó.

Tại hiện trường, dây cảnh giới được kéo căng, tất cả người dân đều được sơ tán. Máu nóng bùng trong lồng ngực vào lúc đó, Trâu Dương cảm thấy mình đã trở thành vị thánh bảo trợ của thành phố.

Lúc anh ấy mặc bộ đồ EOD chuẩn bị xông vào thì bị Cố Thanh Hoài lạnh lùng quát: "Không muốn sống nữa à?"

Trâu Dương: "Không ạ."

Cố Thanh Hoài đội mũ EOD lên: "Một mình tôi đi là đủ rồi, cậu ở lại đây."

Trâu Dương: "Nhưng..."

Cố Thanh Hoài không để ý tới anh ấy, anh nâng dây cảnh giới lên, tiến về phía trước.

Lúc đó trong lòng anh ấy cảm thấy không vui, cảm giác mình bị đánh giá thấp và đội trưởng không cho mình cơ hội. Cho đến khi trở lại đội, anh ấy xụ mặt ra với Cố Thanh Hoài.

Ngày hôm sau, anh ấy nhận được một cuộc gọi khác từ Cố Thanh Hoài: "Tôi đã lắp một quả bom giống với quả đã gỡ hôm qua cho cậu tháo chơi."

Khi Trâu Dương cầm nó lên và nhìn, anh ấy nghĩ thầm mình sẽ gỡ cho đội trưởng xem.

Không ngờ, sau một hồi mặt mũi đầy mồ hôi, anh ấy vẫn không làm được gì.

Anh ấy không thể gỡ được. Anh ấy chưa bao giờ nhìn thấy một quả bom khó gỡ như vậy. Nếu ngày hôm qua đi làm nhiệm vụ, có lẽ bây giờ thì thể anh ấy không được ghép toàn vẹn.

Cố Thanh Hoài ở một bên thản nhiên nói: "Nếu cái thằng chế tạo bom không bị đội chống m@ túy bắn vào đầu thì tôi rất muốn nói chuyện với hắn ta."

Trâu Dương đỏ mặt mồ hôi đầm đìa: "Nói chuyện gì?"

Cố Thanh Hoài thản nhiên trả lời: "Đầu óc cỡ nào có thể khiến quả bom trông giống như pháo hoa que."

Trâu Dương sửng sốt. Quả bom mà anh ấy cắt nhằm kíp nổ lại bị đội trưởng coi thường nói là pháo hoa que.

Cố Thanh Hoài có khuôn mặt quá trẻ nên anh ấy quên mất đó là chuyên gia gỡ bom từng chiến đấu trong mưa bom bão đạn.

Anh ấy không khỏi thắc mắc: "Đội trưởng, gặp phải bom không thể gỡ được thì phải làm thế nào?"

Cố Thanh Hoài cà lơ phát phơ trả lời: "Không thể gỡ sao? Chạy đi, chạy đến nơi không có người."

Anh ấy không biết nói gì, chỉ nhìn thấy trên môi Cố Thanh Hoài mĩa mai giễu cợt: "Nói chung, không có khả năng xảy ra việc này, cậu có thể đi tìm đội trưởng của cậu."

Trên bầu trời, mặt trời đỏ rực như thiêu đốt, khi Trâu Dương chạy vòng cuối cùng, đám đông hoảng loạn lóe lên trước mắt cũng như những bóng người đi ngược với dòng người.

Đó là một sự kiện thế giới với hàng chục nghìn người đến thăm địa điểm tổ chức hội nghị. Họ nhận được báo động nói rằng một thiết bị khả nghi đã được tìm thấy trong tủ đựng đồ, yêu cầu hành động ngay lập tức.

Đến hiện trường, Cố Thanh Hoài nghe điện thoại.

Anh ấy không biết trong điện thoại đang nói gì, nhưng nhìn thấy Cố Diêm Vương từng bình thản nói quả bom là pháo hoa que đã thay đổi sắc mặt ngay lập tức.

Tình hình rất nguy hiểm, lần này đi thực sự có khả năng sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Một người đứng đầu lực lượng cảnh sát vũ trang đi tới, hỏi Cố Thanh Hoài: "Có muốn dẫn thêm người không?"

Cố Thanh Hoài: "Không cần."

Anh ra hiệu với vẻ mặt không cảm xúc, ra hiệu hỗ trợ anh mặc bộ đồ EOD.

Ngày hôm đó Cố Thanh Hoài không có gì khác thường, ba giờ sau, báo động được dỡ bỏ, mọi người đều vui vẻ.

Trâu Dương nhìn thấy hốc mắt Cố Thanh Hoài đỏ lên.

Lúc đó, anh ấy thậm chí còn cho rằng đó là ảo giác của mình.

Anh ấy dè dặt hỏi: "Đội trưởng? Có chuyện gì vậy?"

Cố Thanh Hoài im lặng một lúc lâu, sau đó khẽ nói---

"Tôi không còn mẹ nữa."

...

Trong 100 mét chạy nước rút cuối cùng, âm thanh duy nhất còn lại trên thế giới là nhịp tim và hơi thở của chính mình.

Mọi thứ trước mắt đều tan thành mây khói và biến mất, chỉ còn lại ông nội.

Một ngày mưa, ông nội xắn ống quần cao hết mức để cõng anh ấy đi từng bước về nhà.

Khi Trâu Dương vượt qua vạch đích, không thể phân biệt trong mắt mình là mồ hôi hay nước mắt.

Tạm biệt, bộ đồ EOD.

Tạm biệt, đồng chí của tôi.

Tạm biệt đội đột kích chống khủng bố chỉ đội SWAT yêu quý của tôi.

Trâu Dương từng bước đi tới trước mặt Cố Thanh Hoài, cởi mũ bảo hiểm EOD của mình ra.

Anh ấy mỉm cười và nói với Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng, em xin được rút khỏi đội đột kích chống khủng bố chỉ đội SWAT."

Chung Ý biết rằng cô không nên nói hay ngắt lời vào lúc này. Đây là chuyện của đội SWAT và cô chỉ là người ngoài cuộc.

Cô đứng sang một bên, vô cùng hy vọng Cố Thanh Hoài sẽ không đồng ý.

Cô nhớ đến ánh mắt của Trâu Dương khi nói về gỡ bom, đồng thời nhớ đến vẻ mặt nghiêm túc và lạnh lùng khi mặc bộ đồ EOD vì sứ mệnh.

Dù thế nào đi nữa, cô cũng không muốn sự nghiệp của một chàng trai trẻ đầy sức sống chết đi trước mặt mình.

Trên mặt Cố Thanh Hoài không có biểu cảm gì, anh đáp: "Được."

Không ai ngờ rằng anh lại đồng ý thoả mái như vậy.

Bắt gặp ánh mắt của mọi người, Cố Thanh Hoài lạnh lùng: "Có thắc mắc gì không?"

Trâu Dương cố gắng cười: "Mọi người đi luyện tập đi. Vẫn làm việc trong cơ quan cả mà, sau này đến căng tin chúng ta sẽ ngồi cùng bàn..."

Hình ảnh trong ống kính trở nên mờ mịt, Chung Ý cúi đầu lau ống kính, mới nhận ra rằng mắt mình đang đỏ bừng.

Dụ Hành quay đầu lau nước mắt, Trần Tùng Bách không nói được điều mình muốn nói nên vòng tay qua vai Trâu Dương. Những người khác đứng ở chỗ đó, không dám tiến lên.

Cố Thanh Hoài lạnh lùng quát: "Đứng ở đây làm thần giữ cửa hết à? Trang bị vũ khí, chuẩn bị chạy mười km!"

Đội đột kích chống khủng bố đứng trên đường băng, lần này chỉ có Trâu Dương là không thể tham gia cùng họ, Cố Thanh Hoài trông như một người bình thường với vẻ mặt lạnh lùng và đôi môi mỏng mím lại.

Cố Thanh Hoài quay đầu lại nhìn thấy Chung Ý, anh cau mày hỏi: "Em có gì muốn nói à?"

Trong giọng nói của Chung Ý rõ ràng mang theo tia hy vọng: "Anh có thể đừng để Trâu Dương rời đi được không..."

Từ xưa đến nay, trung hiếu khó vẹn toàn, cô biết mình không nên nói ra điều này.

Cả người Cố Thanh Hoài toát ra dáng vẻ áp lực khiến không ai dám đến gần: "Đội SWAT có hàng trăm người, thêm cậu ấy cũng vậy mà thiếu cậu ấy vẫn thế, nhưng ông Trâu chỉ có một cháu trai."

Trâu Dương là người đầu tiên trong đội đột kích chống khủng bố thể hiện ý tốt đối với cô.

Ban đầu cô không quen với mọi người, Cố Thanh Hoài không thể chăm sóc cô, Trâu Dương luôn là người đi cùng cô, nói với cô rằng dây thả từ trên cao cao sáu tầng và phải hạ cánh trong vòng mười giây, cầu Cầu Vòng dài hơn 20 mét so với mặt đất, cũng kể cho cô nghe nhiều điều về Cố Thanh Hoài.

Mỗi lần liên hoan, anh ấy đều gọi cô đi cùng, dù cô chỉ là người ngoài.

Chung Ý đã rửa sạch bức ảnh nhóm do Trâu Dương chụp sau khi thực hiện nhiệm vụ.

Lúc đó, chàng thanh niên trẻ tuổi điển trai cười nói: "Đạo diễn Chung, chụp cho tôi một tấm ảnh đi. Đây là nhiệm vụ độc lập đầu tiên của tôi, nhớ chụp đẹp trai lên nhé."

Chàng trai trong bức ảnh chỉ để lộ đôi mắt. Anh ấy trẻ trung tươi vui, ánh mắt lấp lánh.

Rõ ràng ở độ tuổi vô tư, anh ấy đã một mình đi về phía quả bom.

Chung Ý đưa bức ảnh cho Trâu Dương.

Trâu Dương mỉm cười nhận lấy: "Cám ơn đạo diễn Chung."

Anh ấy khẽ lẩm bẩm: "Chúng tôi chụp ảnh vì có thể sau mỗi nhiệm vụ chúng tôi sẽ không quay về được."

Anh ấy cười: "Không ngờ bức ảnh này không phải là di ảnh mà nó trở thành vật kỷ niệm cho nhiệm vụ gỡ bom cuối cùng của tôi."

Chung Ý gật đầu rồi quay người rời đi, nước mắt đã trào ra.

Trâu Dương ngăn cô lại: "Đạo diễn Chung, trước đây không phải cô hỏi tại sao đội trưởng Cố mỗi lần thực hiện nhiệm vụ đều làm mờ khuôn mặt sao?"

Mỗi lần Cố Thanh Hoài thực hiện nhiệm vụ đều được mã hóa, không có một báo cáo nào ghi tên anh, vì vậy khi lần đầu tiên nhận nhiệm vụ quay phim, cô không hề biết chuyên gia gỡ bom có đầy chiến công chính là Cố Thanh Hoài.

Chỉ nghĩ được là, anh giấu thân phận của mình cũng giống như Trâu Dương giấu gia đình.

Tim đập thình thịch trong lồng ngực, Chung Ý đứng yên hỏi Trâu Dương: "Vậy nguyên nhân là gì?"

Trâu Dương mỉm cười, tường thuật lại đầy đủ lời của Cố Thanh Hoài---

"Bạn gái tôi nhất lắm, tôi lo làm cô ấy sợ."

Chương 35

DTV-EBOOK

--- Bạn gái tôi nhất lắm, tôi lo làm cô ấy sợ.

Cố Thanh Hoài vào sinh ra tử vô số lần, chưa hề nhìn thấy ánh sáng, cũng không được ai biết đến.

Chung Ý đã từng nghĩ ra hàng ngàn lý do, nhưng chưa bao giờ dám tự tin nguyên nhân đó là vì mình.

Ngay cả khi cô không gặp chàng trai trẻ thời trung học tên Cố Thanh Hoài thì bây giờ, với tư cách là một nhà làm phim tài liệu, cô sẽ gặp được cảnh sát Cố, một chuyên gia gỡ bom của đội đột kích chống khủng bố, chắc chắn cô vẫn sẽ thích anh đến hết thuốc chữa như cũ.

Nghĩ đến Cố Thanh Hoài, tim Chung Ý lại đập không ngừng, khiến cô nhận ra cuộc đời có thể sống động và hoài niệm đến thế.

Cố Thanh Hoài nói, nếu là người khác thì sẽ không có khả năng này.

Cố Thanh Hoài nói, em tốt nhất nên cho anh biết em đáng yêu cỡ nào.

Cố Thanh Hoài nói, bạn gái của tôi nhất lắm, tôi lo làm cô ấy sợ.

Sau khi chung sống, cô sẽ mong mỗi mở mắt ra là được gặp anh vào mỗi buổi sáng.

Khi anh không ở nhà, cô sẽ rất mong chờ tiếng bấm ổ khóa.

Chỉ cần nhìn thấy anh, cơn ác mộng sẽ chấm dứt và bình minh sẽ đến ngay lập tức.

Người cô thích năm mười sáu mười bảy tuổi, khi gặp lại vẫn thích, vẫn muốn có được anh.

Không khí lạnh lẽo ập đến khiến thành phố phía bắc này bước vào mùa đông chỉ sau một đêm.

Lệnh điều động Trâu Dương được đưa ra vào cuối tháng 11, từ đội đột kích chống khủng bố của chi đội SWAT đến văn phòng Cục Công an Thành phố.

Anh ấy cao ráo, tính tình tốt, lông mày sắc sảo và đôi mắt đầy sao, trên người toát lên vẻ thân thiện hiếm có nên lãnh đạo yêu cầu anh ấy chịu trách nhiệm bên tuyên truyền.

Vì vậy, mọi người không thể nhìn thấy Trâu Dương mặc bộ đồ EOD chạy vòng quanh nhưng họ có thể nhìn thấy Trâu Dương mang theo máy ảnh chạy quanh cơ quan.

Để thu thập tài liệu viết thông cáo báo chí, anh ấy đến đội đột kích chống khủng bố ba lần một ngày.

Trong giờ nghỉ huấn luyện, Dụ Hành cầm súng trợn mắt: "Sao ở đâu cũng có mặt cậu vậy hả?"

Cảnh sát Trâu Dương mặc đồng phục phẳng phiu, nụ cười rạng rỡ giống như một chú chó săn lông vàng vô tư: "Tôi không rời xa mọi người mà."

Ánh mắt Trần Tùng Bách sắc bén: "Không rời xa ai thì nói thẳng ra đi!"

Dụ Hành nhìn trời nhìn đất, lỗ tai đỏ bừng: "Anh nói nhiều thế."

Cố Thanh Hoài vui vẻ đứng nhìn, cũng không coi là chuyện gì to tát: "Để tôi đi hỏi lãnh đạo bên văn phòng xem có muốn làm thông gia với chúng ta hay không."

Trâu Dương sững sốt, đầu không theo kịp: "Cái gì?"

Khóe miệng Cố Thanh Hoài cong lên, dáng vẻ cực kỳ xấu xa: "Cử A Hàng của chúng ta đi hòa thân."

Chung Ý đứng sau máy quay lấy lại tinh thần, nhìn qua lại giữa Trâu Dương và Dụ Hành.

Cô gửi cho Cố Thanh Hoài một ánh nhìn khó tin "Giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì sao?"

Cố Thanh Hoài cười như không cười, nhìn cô một cái: "Em đúng là chậm nhịp."

Sau khi cơn bão dịu đi, quán ăn nhanh của ông nội không còn mở cửa nữa.

Trâu Dương đã lớn, ông cụ cũng già nên quyết định là về quê hưởng thọ tuổi già.

Trâu Dương nói bây giờ ông nội rất vui vẻ, hàng ngày ông uống trà và chơi cờ với những người bạn cũ, thậm chí còn trồng một vườn rau nhỏ ở ngọn đồi sau làng.

Trâu Dương rất ít khi về quê, nhưng mỗi khi từ quê lên, anh ấy luôn mang theo rất nhiều rau tươi còn dính đất. Ông nội Trâu gói ghém tất cả, mọi người trong đội đột kích chống kh ủng bố đều có phần.

Chung Ý chưa bao giờ ăn bánh nếp dẻo ngon hơn thế. Mỗi lần đi ngang qua quán ăn nhanh Dương Dương, cô luôn nhớ về những tiếng cười đùa vui vẻ ngày xưa, nỗi tiếc nuối trong lòng

không thể nào xóa nhòa theo thời gian. Cô luôn cảm thấy quán nhỏ đã đóng cửa giống như Trâu Dương cởi bộ đồ đồng phục ra.

Tuy nhiên, con người luôn phải nhìn về phía trước.

Trong thời gian này, cô cố gắng liên lạc với Tiểu Mẫn nhưng số wechat của cô đã bị chặn. Khi cô đến căn nhà thuê trước đó, Tiểu Mẫn đã dọn ra ngoài, em họ của Cố Thanh Hoài nói rằng cô ấy vẫn đến lớp như bình thường, nhưng không còn thể hiện sự ngọt ngào trong vòng bạn bè nữa.

Tài khoản "Lolita bạo lực" của Cố Thanh Hoài đã được giao cho Dự Hành, cuối cùng cũng có bước tiến triển mới, chính thức bắt đầu giai đoạn hẹn hò qua mạng với ông chú béo.

Đầu tháng 12, kỳ hai của bộ phim tài liệu kết thúc thành công.

Bắt đầu với chú chó cảnh sát Quy Lai và kết thúc bằng sự ra đi của Trâu Dương, có niềm đam mê của tuổi trẻ và những giọt nước mắt chia tay.

Chủ đề chính là tình đồng chí.

-

Bữa tối hôm đó, Chung Ý làm món salad ức gà.

Kỹ năng nấu ăn của cô ngày càng tiến bộ. Ức gà ướp được nướng cho đến khi mềm và ngon ngọt, cắt thành từng dải, thêm rau vào trộn đều, trông rất đẹp mắt và thơm ngon.

Cô nấu bữa tối nên Cố Thanh Hoài rửa bát, ánh sáng vàng ấm áp làm dịu đi đường nét góc cạnh trên khuôn mặt anh, hàng mi dài rũ xuống, lộ ra vẻ dịu dàng gần như ảo giác khiến người ta mê mẩn.

Chung Ý dựa vào khung cửa, không khỏi thất thần.

Sau khi Cố Thanh Hoài kết hôn, chuyện phân chia công việc nhà chắc sẽ không xảy ra mâu thuẫn.

Người xuất thân từ quân đội làm mọi thứ đều gọn gàng, như việc gấp miếng giẻ rách thành những miếng đậu phụ.

Nhưng ai sẽ may mắn cưới được anh đây?

Tiếng điện thoại rung lên khiến Chung Ý tỉnh táo lại. Cố Thanh Hoài lau tay, nhấn nút trả lời.

Khi xưa chúng ta còn bên nhau, cô sợ nhất là tiếng chuông điện thoại của anh. Mỗi lần như vậy đều là tín hiệu chia tay.

Lúc này cô cẩn thận quan sát biểu cảm của Cố Thanh Hoài, đoán thử có phải ở đâu đó có bom mìn hay không.

Cố Thanh Hoài nói vài câu rồi cúp điện thoại, bắt gặp ánh mắt căng thẳng chăm chú của Chung Ý: "Không sao đâu."

Chung Ý thở phào nhẹ nhõm, đang định nói chúng ta đi chạy bộ thì nghe Cố Thanh Hoài nói: "Anh phải đi công tác, bây giờ đi luôn."

Chung Ý: "Thực hiện nhiệm vụ?"

Cố Thanh Hoài: "Huấn luyện gỡ bom cho quân đội và cảnh sát trong cả nước."

Chung Ý thở phào nhẹ nhõm, quá trình huấn luyện không có nguy hiểm gì.

Tính ra thì đây là lần đầu tiên họ phải xa nhau kể từ khi bắt đầu quay bộ phim tài liệu.

Cố Thanh Hoài dọn dẹp bát đũa, trở về phòng sắp xếp đồ đạc, để cửa mở.

Sau khi cô "săn tổ mà đẻ"*, anh mua một chiếc giường đơn và đặt trong phòng ngủ dành cho khách.

[*] 鳩占鹊巢 Dịch nghĩa: *Tu hú săn tổ mà đẻ. Tu hú chiếm tổ; ngồi không hưởng lộc; chiếm đoạt thành quả của người khác.*

Phòng ngủ dành cho khách chỉ rộng bằng một nửa phòng ngủ chính. Cố Thanh Hoài mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản che kín vai, áo rộng thùng thình, vòng eo trong ánh sáng mờ ảo thật sự rất nhỏ. Bờ vai rõ ràng trông rất rộng nhưng khi nhìn nghiêng trông lại rất gầy, khiến người ta muốn ôm vào lòng.

Chung Ý và Quy Lai đứng ở cửa, bỗng chốc cô cảm thấy buồn như thể đã tiễn anh đi học đại học.

Sau khi gấp gọn gàng bộ đồng phục cảnh sát, Cố Thanh Hoài ngược mắt lên: "Đạo diễn Chung bị phạt đứng à?"

Quy Lai lao tới bên cạnh anh, Chung Ý cũng chậm rãi bước tới, ngồi xổm xuống bên cạnh vali của anh.

Trong vali không có nhiều thứ, có lẽ vì phải mang theo đồng phục nên mới dùng tới nó, nếu không thì chỉ cần một chiếc ba lô màu đen.

Lúc trước họ còn ở bên nhau, cô sợ nhất nhìn anh sắp xếp hành lý, không khỏi đoán lần gặp mặt tiếp theo là nửa năm hay một năm nữa. Anh chưa bao giờ nói lời hứa hẹn, cho dù có hứa thì cũng sẽ bị nhiệm vụ bất ngờ xảy ra làm ảnh hưởng.

Chung Ý mặc một chiếc áo len dệt kim rộng rãi mềm mại, mái tóc dài uốn cong xõa trên vai và cổ, cô ôm lấy đầu gối nhìn

Cố Thanh Hoài xếp từng thứ một vào vali. Là một quân nhân, ngay cả khăn tắm anh cũng gấp phẳng phiu.

Cuối cùng Cố Thanh Hoài cũng ngồi xuống, anh đóng vali lại, kéo khóa rồi đẩy sang một bên.

Chung Ý ngược mắt lên, Cố Thanh Hoài ngồi ở trước mặt, rũ mắt nhìn cô.

Chung Ý: "Nhìn em làm gì?"

Khóe miệng Cố Thanh Hoài hơi nhếch lên, đồng tử sáng ngời, phản chiếu bóng cô ngồi xỏm trên mặt đất nhỏ.

Anh đưa tay lên vuốt tóc cô.

Trên chóp mũi, mùi cỏ sạch phả vào cổ tay anh.

Tim đập mạnh đến mức không thể kìm được nhưng Chung Ý lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Vào lúc này, giọng nói trong trẻo và lạnh lùng của anh từ trên đầu rót xuống: "Nếu có thể nhét đạo diễn Chung vào vali mang theo cùng anh thì tốt biết mấy."

Phát âm từng chữ đều rõ ràng, mang theo hàm ý cứng chiều khó tả khiến mặt người ta nóng bừng.

Chung Ý không để lộ biểu cảm khác thường nhưng vành tai nóng bừng không giấu được vẻ ngượng ngùng.

Cô giận dữ hỏi: "Đưa em theo làm gì, đi để làm trò giải sầu cho anh à?"

Cô dùng sự hung hãn của mình để che giấu sự hoảng sợ trong trái tim, nhưng cô giống như một đứa trẻ không khỏi suy nghĩ, tưởng tượng mình thực sự có phép thuật phóng to thu nhỏ.

Ban ngày anh làm việc, cô sẽ lặng lẽ ở trong túi áo cảnh sát của anh.

Thỉnh thoảng vì tò mò, cô sẽ chui ra khỏi túi áo nhìn thế giới bên ngoài.

Đợi đến khi anh làm xong công việc sẽ đưa cô đi chơi.

Khi ngủ...

Chung Ý, mày đang suy nghĩ cái gì vậy?

Mày có thấy suy nghĩ của mình ngày càng vớ vẩn không?

Tuy nhiên, ngày đêm sống chung cùng ăn cùng ở với một anh chàng siêu cấp đẹp trai như Cố Thanh Hoài thì khó có thể kiềm chế bản thân ngay thẳng.

Cô nghĩ bởi vì anh đẹp trai, chứ không phải lỗi của cô.

Má cô nóng bừng không thể kiểm soát, cô ngước mắt lên liền đụng phải đôi mắt đang cười của anh.

Cố Thanh Hoài nghiêm túc nhìn vào mắt cô: "Thật sự không đi cùng anh sao?"

Chung Ý ngẩng đầu lên, tim đập mạnh.

Cố Thanh Hoài thuyết phục: "Anh cho em ba gói đồ ăn mèo, có cần nhắc đi cùng anh không?"

Khi đó Chung Ý mới nhận ra rằng anh đang lấy mình ra để giải tỏa nỗi buồn, anh thực sự coi cô như mèo. Cô lập tức nổi giận và nói: "Anh mau đi đi..."

Cố Thanh Hoài đứng dậy, thuận tay lấy một chiếc áo khoác rộng màu đen, vali của anh bị Quy Lai cắn.

Anh thật sự đang muốn rời đi.

Trái tim Chung Ý như hẫng một nhịp, cảnh tượng quá giống nhau, nỗi buồn và sự lưu luyến là phản xạ có điều kiện, lúc nào cũng khó có thể chịu đựng được sự ra đi của anh.

Cố Thanh Hoài đứng ở cửa, cúi đầu nhìn cô: "Đợi anh về sẽ mang cá khô cho em."

Lông mày của anh sạch sẽ đến mức lạnh lùng, lông mi dày và phủ bóng. Anh cứ nhìn cô như thế này sẽ khiến cô có cảm giác như thể đang được anh yêu sâu đậm.

Khoảnh khắc ánh mắt họ chạm nhau, Chung Ý dường như bị mê hoặc, cô thì thầm: "Vậy thì anh phải nhanh lên."

Cố Thanh Hoài hơi giật mình, cup mắt xuống: "Nhớ anh à?"

Anh vẫn giữ giọng nói bất cần như bình thường, nhưng lúc này mắt anh cong cong, khóe miệng nhếch lên nhìn cô cười, quả thật mê hoặc lòng người.

Khi nào cô mới có thể thay đổi thói quen nghĩ cái gì nói cái nấy khi nhìn thấy Cố Thanh Hoài?

Chung Ý lẩm bẩm: "Ai mà nhớ chứ!"

Mở cửa và đẩy tên khốn làm người khác đỏ mặt này ra ngoài.

Nhưng khi cánh cửa chuẩn bị đóng lại, cô lại lén lút mở hé.

Tim đập loạn trong lồng ngực.

Chung Ý đỏ mặt nói thêm: "Thời gian của em rất quý giá, lâu quá là em sẽ không đợi nữa."

Cánh cửa bị đóng sầm lại không thương tiếc.

Cố Thanh Hoài đứng ở cửa, anh cúi đầu, khẽ bật cười.

-

Cố Thanh Hoài rời đi hơn một tuần, không có tin tức gì.

Thế giới vẫn đang hoạt động một cách có trật tự và bình thường. Trần Tùng Bách của chi đội SWAT tạm thời đảm nhận trách nhiệm đội trưởng, mỗi ngày vào một thời gian cố định Trâu Dương vẫn đến để quay phim và chụp ảnh.

Chỉ có cô là không quen với việc không thể nhìn thấy anh vào buổi sáng, không có anh chạy bộ cùng vào ban đêm, ngôi nhà và trái tim cô đều cảm thấy trống rỗng.

Một thông báo nhắc nhở hiện lên trên điện thoại của cô, nói với cô rằng ngày mai đi gặp Ngụy Hàn.

Thời gian ngủ của cô có xu hướng ổn định, ác mộng thỉnh thoảng lại xuất hiện, nhưng mỗi khi mở mắt ra, cô lại phát hiện mình đang ở trong nhà Cố Thanh Hoài, thứ đọng lại xung quanh cô chính là hơi thở còn sót lại của anh, thứ thấp sáng cả giấc mơ không ranh giới là lâu đài gỗ do chính tay anh tạo nên, trái tim cô như rơi vào vòng tay ấm áp.

Vậy ngày mai Ngụy Hàn sẽ nói với mình điều gì? Đó là "cô đang khá hơn", hay vẫn là "cô nhất định có thể vượt qua" như mọi khi.

Cô dự đoán tối nay sẽ mất ngủ nên quyết định buổi tối ra ngoài đi dạo với chú chó, cố tình đi bộ lâu hơn bình thường nửa tiếng. Nhưng ban đêm khi nằm xuống, cô vẫn không cảm thấy buồn ngủ, trước mắt hiện lên từng khung hình đều là về Cố Thanh Hoài.

Vì không ngủ được nên cô cầm điện thoại lên và mở trang cá nhân của Cố Thanh Hoài.

Đáng tiếc lực bấm không đủ, dễ dàng biến thành --- Chung Ý vầy vầy Cố Thanh Hoài.

Chung Ý ngồi dậy

Cô nhìn vào cửa sổ chat, cảm thấy vô cùng sầu não.

Nhưng trong lòng cũng có sự chờ đợi, mong chờ phản ứng của anh.

Nói đi là đi cả một tuần, cô cũng không nhận được tin tức gì của anh, liệu anh có nghĩ đến cô không?

Trai hư.

Chuyến công tác này có cô gái xinh đẹp nào không?

Ngay khi Chung Ý đặt điện thoại xuống, màn hình bất ngờ sáng lên.

Cố Thanh Hoài: [Lại mất ngủ à?]

Chung Ý mỉm cười, cắn môi. Nếu là bình thường, chắc chắn cô đã nói không rồi.

Nhưng hôm nay, cô muốn anh nói chuyện với cô một lát, nên cô cố ý trả lời: [Ừm, em đi bộ nhiều nhưng vẫn không ngủ được.]

Giây tiếp theo, có người gọi đến, trên màn hình hiển thị: Cảnh sát Paroxetine.

Chung Ý ngồi dậy, cô quán mình trong chiếc chăn nhỏ, mặt mũi tươi tắn, vừa nghe điện thoại, từ ánh mắt đến giọng nói đều hiện ra niềm vui khó che giấu được: "Anh có thấy số bước chân của em trên WeChat không?"

Cố Thanh Hoài không ngờ cô sẽ nói lời này, rất giống như trẻ con đòi khen, anh chỉ trả lời đơn giản: "Anh đang xem đây."

Cô tự hào nói: "Em giỏi không?"

Anh khen ngợi: "Giỏi."

Cuộc huấn luyện gỡ bom của quân đội và cảnh sát toàn quốc đều là những gương mặt quen thuộc, các đồng chí cũ đang gặp nhau và lịch trình tối nay có một buổi liên hoan.

Lúc này, Cố Thanh Hoài đang ở bên cửa sổ nghe điện thoại, dáng người cao lớn nổi bật. Một vài chuyên gia gỡ bom của đội cảnh sát vũ trang đặc biệt đẩy qua đẩy lại, cứ vậy xem trong tư thế hóng hớt như vậy.

"Chuyện lạ, chuyện lạ!"

"Trước đây mọi người có thấy Cố Thanh Hoài nói chuyện điện thoại hơn ba phút không? Còn toàn nói mấy câu không đầu không đuôi nữa."

"Chưa bao giờ."

"Vậy nên ở đầu dây bên kia là một cô gái rồi?"

"Sao chắc chắn vậy được?"

"Cậu ta đang cười, là cái kiểu... không thể diễn tả được."

Một nhóm người nhìn qua và thấy người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát đang đứng bên cửa sổ, dáng người gầy, cao và trắng trẻo. Một tay cầm điện thoại, tay kia đút vào túi quần, từ đầu đến cuối trên môi đều mỉm cười.

Đã gần mười một giờ đêm.

Cố Thanh Hoài vốn sợ Chung Ý mất ngủ, nếu nói chuyện càng lâu lại càng không thể ngủ được.

Vì thế anh lên tiếng nhắc nhở: "Đã muộn rồi, em đi ngủ đi."

Sau khi nhận được tín hiệu muốn cúp điện thoại, khóe môi của Chung Ý chậm rãi xù xuống.

Ngày mai cô phải đi gặp Ngụy Hàn, lúc này cô vô cùng hy vọng mọi việc sẽ suôn sẻ. Bằng cách này, cô sẽ không cần phải bám vào ranh giới giữa hai người, cô có thể thăm dò đến gần hơn, rồi lại gần hơn chút nữa.

Cô "ừm", tự nhủ rằng mình có thể tự mình tiêu hóa mọi cảm xúc của mình, tại sao khi gặp Cố Thanh Hoài lại yếu đuối như vậy.

Cảnh sát Cố đang làm việc bên ngoài, không phải đi du lịch, cô không nên chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi của anh.

Câu "cúp điện thoại đây" đang chuẩn bị nói ra, nhưng lại nghe thấy anh nhẹ nhàng hỏi: "Vẫn chưa ngủ được à?"

Chung Ý mím môi nói: "Không có anh ở đây, không có ai dẫn em đi chạy bộ."

Vừa thốt ra, cô nhận ra giọng mình tựa như đang làm nũng, sau đó cô mơ hồ nghe thấy anh cười, giọng anh rất dễ nghe, có thể tưởng tượng được khi anh không nhìn được cười thì ánh mắt anh quyến rũ đến mức nào.

Ngay sau đó, đầu bên kia điện thoại vang lên một tiếng gọi lớn - "Cố Thanh Hoài, đang làm gì đó?"

Cố Thanh Hoài ở bên ngoài được những người anh em đã cùng vào sinh ra tử vây quanh.

Cố Thanh Hoài đã bao giờ có được khoảnh khắc như thế này?

Khi còn trong quân đội, anh chỉ là một cỗ máy gỡ bom, thậm chí còn vô cảm hơn cả một con robot EOD.

Cô bé đuổi theo anh có thể vượt chướng ngại vật 400 mét ba lần. Anh đã từng nhìn cô gái nào nhiều hơn một lần chưa?

Nhìn Cố Thanh Hoài bây giờ, vẫn là một tên cặn bã có bộ mặt lạnh lùng thờ ơ, nhưng đôi mắt cong cong, khóe miệng cũng vậy, trên khuôn mặt hiện lên ý cười, vào lúc này khiến người xem cảm thấy ngứa ngáy vì tò mò.

"Tất cả chúng tôi đang cá cược, ở đầu dây bên kia là một cô gái phải không?"

"Nói đi bây giờ cậu đang làm gì. Có gì mà cậu không thể nói trước mặt các anh em?"

"Nếu hôm nay không giải thích, các anh em sẽ không cho cậu ra khỏi đây đâu!"

Chung Ý nín thở.

Qua ống nghe, giọng nói của anh rất gần, vẫn cái vẻ cà lơ phất phơ thường ngày nhưng lại có phần dịu dàng khó tả: "Dễ em bé ngủ."

Tiếng reo hò của đồng đội gần như nhấn chìm Chung Ý, dù họ không nhìn thấy cô nhưng cô không khỏi vui mặt vào lòng bàn tay nóng rực.

Đột nhiên đầu bên kia điện thoại trở nên ồn ào, âm thanh truyền tới toàn là---

"Chị dâu!"

"Em dâu!"

"Khi nào cho uống rượu cưới đây?"

Chung Ý vô cùng xấu hổ, có một loại ảo giác như thể giữa cô và Cố Thanh Hoài thật sự có quan hệ gì đó với nhau, giữa tiếng

nhịp tim đập thình thịch, cô nghe thấy anh cười mắ̃ng: "Để cô ấy chạy mất thì cậu chịu trách nhiệm nhé?"

Một câu nói có thể khiến một nhóm người sợ hãi.

Cố Thanh Hoài đóng cửa lại, đi ra hành lang, âm thanh ồn ào lập tức cách xa, bên tai rất yên tĩnh, có thể nghe rõ hơi thở của anh.

Gió bắc càng lúc càng buốt vào đêm khuya, vầng trăng sáng ngoài tấm võ̃i treo ở chân trời.

Chung Ý tựa cằm vào đầu gối đang cong lại, cô nghĩ đến anh, nhẹ nhàng hỏi: "Gần đây anh thế nào rồi?"

Cố Thanh Hoài ở bên kia điện thoại im lặng một lát, trả lời câu hỏi của cô bằng một câu trả lời hoàn toàn bất ngờ---

"Gặp một đồng nghiệp đến từ Vân Nam. Tay của anh ấy bị thương do một vụ nổ. Mất ba ngón tay. Anh ấy không thể duỗi thẳng cánh tay khi chào."

"Còn có một đồng nghiệp ở Quý Châu bị mất một cánh tay sau khi đi làm nhiệm vụ về."

"Đội trưởng cũ từng làm việc cùng sắp nghỉ hưu và hiện đang ngồi trên xe lăn."

Chung Ý đột nhiên cảm thấy rằng những thất bại nhỏ nhoi mà mình trải qua chẳng là gì so với những anh hùng gỡ bom của đất nước.

Sao lại có một nghề tàn khốc như vậy?

Sao lại có một nhóm người kiên trì như vậy?

Sống không ai biết mặt, chết chẳng ai từ biệt.

Khi cởi mũ bảo hiểm EOD, không ai biết họ là ai.

Mũi Chung Ý cay cay, bên tai là giọng nói ấm áp của anh: "Lẽ ra không nên nói với em những chuyện này."

Giọng điệu không hề giấu cợt hay mỉa mai lạnh lùng, chỉ có sự nghiêm túc, nhẹ nhàng và hối lỗi.

Chung Ý khó có thể nhớ mình đã trải qua những mùa đông trước đây như thế nào.

Cô chỉ nhớ rằng mỗi phút mỗi giây chờ đợi bình minh đều gian nan, cơn ác mộng sắp nuốt chửng cô.

Vào lúc này, trong sự ấm áp và sáng sủa của căn phòng anh, có thể nghe thấy tiếng anh nói thật tuyệt vời, cô thích tất cả những gì anh nói.

"Không sao đâu, em thích mà."

Bên kia điện thoại, Cố Thanh Hoài trêu chọc: "Thích cái gì?"

Cô đang thất thần, không kịp suy nghĩ đã buột miệng nói: "Em thích nghe anh nói chuyện."

Chiếc điện thoại áp vào tai như thể anh đang thì thầm vào đó.

Đôi môi mông với những đường nét đẹp đẽ của anh như dán vào tai cô: "Em thích nghe anh nói hay là..."

Chung Ý nín thở, hơi nóng khắp nơi: "Hay là cái gì?"

Như thể anh đang cố ý gài cô, anh chỉ nói: "Không có gì đâu."

Cho dù anh không nói ra, suy nghĩ của cô cũng không thể không theo câu nói đó và hoàn thành nửa sau câu nói của anh trong đầu——

Em thích nghe anh nói hay là thích anh.

Đáp án không cần nói ra, trong lòng Chung Ý biết rõ.

Bầu không khí im lặng, dòng điện vô hình đang kéo hai người lại, nhiệt độ đang âm thầm tăng lên trên đôi gò má, nóng như bánh bao vừa ra khỏi nồi, may mà anh không thể nhìn thấy, nếu không lại sẽ cười cô.

Sau đó, cô nghe thấy bên kia có người gọi anh - "Cố Thanh Hoài, gọi điện thoại gì mà lâu thế?"

Giọng nói của một cô gái trẻ, tràn đầy năng lượng, trong trẻo và ngọt ngào, một dây thần kinh nào đó trong đầu cô đột nhiên trở nên căng thẳng.

Cô không khỏi tưởng tượng lúc này anh trông như thế nào, có phải anh đang cong mắt chào một cô gái hay là đang dùng khẩu hình miệng nói gì đó, lúc nào cũng có thể dễ dàng khiến mọi người mê hoặc.

Khi đang thu thập thông tin, cô phát hiện trong đội gỡ bom có một cô gái.

Nói chung, con đường sự nghiệp của cô ta trùng với con đường của Cố Thanh Hoài, đều làm việc trong Lực lượng Cảnh sát Vũ trang, sau đó chuyển đến chi đội SWAT của Cục Công an.

Về ngoài hào hùng không thua kém gì đàn ông nhưng ít người biết đến. Khi nhắc đến SWAT và EOD, hình ảnh hiện lên trong đầu mọi người chắc chắn là đàn ông.

Nếu như một cô gái như vậy cùng Cố Thanh Hoài đứng bên cạnh, ngang tài ngang sức, nhất định sẽ rất xứng đôi.

Chung Ý xem như không có chuyện gì: "Đồng nghiệp đang gọi anh à?"

Cố Thanh Hoài sáng khoái trả lời: "Không quan trọng."

Chung Ý cắn khước miệng, thấp giọng hỏi: "Ai thế?"

Cố Thanh Hoài: "Bạn ở học viện quân đội, đi huấn luyện rồi gặp mặt."

Sau khi chia tay, giữa hai người có một ranh giới vô hình, hiện tại cô đang đứng ở rìa ranh giới, không dám dễ dàng tiến về phía trước nhưng cũng không muốn ở lại chỗ cũ.

Cố Thanh Hoài: "Sao không nói gì nữa rồi?"

Do em bảo anh nói mà.

Chung Ý hít sâu một hơi: "Chỗ huấn luyện có cô gái xinh đẹp nào không?"

Trong im lặng, trái tim cô từ từ tăng tốc, đầu gối khụy xuống, ngón tay vô thức nắm lấy góc gối, hồi hộp như học sinh chờ giáo viên đọc kết quả.

Một lúc lâu sau, cô mới nghe thấy tiếng anh cười, cô không nhìn thấy, nhưng cô có thể nghe thấy tiếng cười bên tai, vô cớ có chút ngứa ngứa.

"Cười cái gì?"

Cô không khỏi nghĩ đến từng chi tiết trên khuôn mặt anh khi anh cười, đôi mắt và khước miệng cong cong, cũng như đôi đồng tử trong sáng khi anh cười nhìn xuống mọi người.

Một tên khốn đẹp trai.

"Không có gì." Anh nói.

Nhịp tim của Chung Ý càng ngày càng nhanh, nhanh đến mức khi mở miệng là nó có thể nhảy vọt ra, cô vùi mặt vào đầu

gối, xấu hổ như thể anh đang ở trước mặt: "Thế giờ anh đang làm gì?"

Cố Thanh Hoài dừng lại, khẽ cười.

Dòng điện khiến giọng nói của anh đầy từ tính và trong trẻo lạ thường.

Anh mỉm cười dịu dàng và trả lời cô: "Nói chuyện với một cô gái xinh đẹp."

Chương 36

DTV-EBOOK

--- Ở chỗ huấn luyện có cô gái xinh đẹp nào không?

--- Không.

--- Thế giờ anh đang làm gì?

--- Nói chuyện với một cô gái xinh đẹp.

Vành tai nơi áp ống nghe không thể không đỏ bừng lên, hơi nóng tiếp tục lan ra khắp toàn thân.

Giọng anh vốn đã rất dễ nghe, giờ lại mang theo tiếng cười, càng lúc càng giống như dòng suối mát lướt qua tai cô, thấm vào tận đáy lòng, để lại cảm giác rung động không ngừng.

Sự ngượng ngùng đã vượt qua sự không nỡ, Chung Ý biết rằng đêm nay cô sẽ không ngủ được.

Cũng đã muộn rồi, cô sợ ảnh hưởng đến việc anh nghỉ ngơi nên nhẹ giọng nói: "Em đi ngủ đây."

Anh nói chúc ngủ ngon.

Lấy điện thoại ra khỏi tai, con số hiển thị thời gian cuộc gọi vẫn chạy.

Chung Ý lại nhỏ giọng nói: "Anh cúp điện thoại đi."

Cảm giác lưu luyến đó giống như khi họ còn hẹn hò.

Cố Thanh Hoài cười nói, mèo cúp máy trước.

Quyển luyện bìn rịn, cúp điện thoại rồi, không còn giọng nói của anh nữa.

Nhưng nghĩ lại thì xung quanh cô bây giờ nhìn đâu cũng có dấu vết của cuộc sống anh. Trên bàn có những cuốn sách về gỗ bom, đồng phục cảnh sát của anh trong tủ, có một lâu đài bằng gỗ do chính tay anh làm đặt ở trong góc, chóp mũi vương vấn hơi thở của anh, thậm chí cô còn ngủ trên giường và đắp chiếc chăn của anh.

Cô rất muốn anh ở ngay trước mặt, trong một khoảng cách mà cô có thể nhìn thấy và ôm lấy anh.

Vì vậy cô nhắm mắt lại, sống mũi và lông mày của anh đều hiện lên rõ ràng, cô có thể nhớ rõ ngay cả đường cong khoe miệng khi anh cười.

Gò má nóng bừng, cô vùi mặt vào gối, nhịp tim đập nhanh như hồi thời trẻ.

Bây giờ bị đồng đội của Cố Thanh Hoài trêu chọc, còn thời cấp ba thì lại bị các bạn học chọc ghẹo.

Trong giờ vật lý đó, giáo viên đặt câu hỏi lên bảng đen.

Cô nhìn một lúc lâu cũng không biết làm, Cố Thanh Hoài vừa lấy giấy nháp ra giải thích cho cô thì đã bị giáo viên vật lý gọi: "Chung Ý, em lên thử xem, làm sai cũng không sao cả."

Từ khi đứng dậy cho đến khi bước lên bục giảng, vô số cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào cô, sự lo lắng và căng thẳng càng tăng lên vô hạn.

Cô nhặt viên phấn lên, cố gắng viết ra một vài công thức, nhưng cuối cùng tất cả đều đi vào ngõ cụt.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, lòng bàn tay cô bắt đầu toát mồ hôi.

Cô đọc lại câu hỏi, đầu óc trống rỗng.

Không biết là ai hét lên: "Nhìn Cố Thanh Hoài đau lòng kìa." Toàn thân cô cứng đờ, mặt nhanh chóng bừng như quả táo.

Giáo viên vật lý mỉm cười nhìn xuống: "Cố Thanh Hoài, em lên làm thay cho Chung Ý đi."

Cố Thanh Hoài mang cục phấn đến bên cạnh cô, viết công thức cô vừa viết ra.

Anh mặc đồng phục học sinh mùa hè, đứng sau lưng cô, dưới tay áo ngắn, cánh tay trắng nõn nổi lên những đường gân xanh rõ ràng, những ngón tay gầy và dài với khớp tay rõ ràng.

Đôi mắt anh tập trung, lông mi dày và rủ xuống, lộ ra vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

Sau khi trả lời xong câu hỏi, anh ném viên phấn của mình và của cô vào trong hộp.

Cố Thanh Hoài nhướn mày, sâu trong lông mày mang theo vẻ mặt hưng phấn của một thiếu niên: "Thầy, em làm xong rồi, em dẫn bạn xuống nhé."

Thầy vật lý cười nói: "Dẫn đi dẫn đi, nhanh xuống đi."

Sau đó, các lớp đều có buổi liên hoan sau tốt nghiệp.

Chủ nhiệm lớp uống hơi nhiều: "Chung Ý, em có biết vì sao ba năm cấp ba thầy không đổi bạn cùng bàn cho em không?"

Cô đã ngồi cạnh Cố Thanh Hoài ba năm cấp ba, vốn tưởng rằng đây chỉ là trùng hợp.

Mỗi lần điều chỉnh vị trí, nhìn vào sơ đồ chỗ ngồi dán trước cửa lớp, cô đều cảm thấy rất hồi hộp.

Khi nhìn thấy cái tên bên cạnh mình là Cố Thanh Hoài, cô cảm thấy mình may mắn sống sót sau một thảm họa.

"Thầy và Cố Thanh Hoài đánh cược, nếu như thành tích duy trì ở top 3 thì ba năm cấp ba thầy sẽ không chuyển chỗ."

Cô ngơ ngác, câu trả lời hoàn toàn bất ngờ, mỗi chữ đều đánh vào đầu dây thần kinh của cô.

Thầy chủ nhiệm còn bổ sung: "Nhưng trò ấy còn nói, nếu em không vui thì vụ cá cược sẽ tự động hết hạn."

Cô quay đầu lại nhìn chàng trai bên phải mình.

Cố Thanh Hoài không còn mặc đồng phục học sinh mùa hè xanh trắng nữa, bọn họ cũng không có cơ hội mặc đồ đôi.

Anh mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng và quần thể thao màu đen. Mọi đường nét trên cơ thể anh đều sạch sẽ và gọn gàng, cả người đúng kiểu cô thích.

Trong bữa tối, có người mắt đỏ hoe, có người đang thổ lộ tình cảm nhưng trong tiếng ồn ào cô lại nghe thấy nhịp tim của mình.

Chàng trai có đôi lông mày dịu dàng và một đường cong nhẹ ở khóe miệng.

Anh hơi nghiêng đầu, ghé sát vào tai cô, trầm giọng hỏi: "Ngồi cùng bàn với tôi cũng không tệ phải không?"

Anh nói từng chữ, hơi thổi phả vào cổ và tai cô. Hơi nóng lan tỏa, môi cô mấp máy, nhưng cô không biết mình có thể nói gì.

Cố Thanh Hoài không nói nữa, khóe miệng anh cong lên rất đẹp, trong suốt như cây xanh bị mưa lớn gột rửa, như tuyết rơi đầu mùa đông.

Đâu chỉ là không tệ.

Sự chia ly đã diễn ra, nỗi buồn chia ly đang lên men.

Trước khi chia tay, hàng ngàn lời nói nghẹn lại trong cổ họng.

Rất nhiều, rất nhiều hình ảnh chợt hiện lên trong tâm trí.

Cảnh tượng thường gặp nhất là mỗi lần anh từ bên ngoài về, trên tay đều có đồ ăn.

Đôi khi là kem phô mai ở quán trà sữa, đôi khi là bánh matcha ngàn lớp của tiệm bánh ngọt.

Khi vào đại học, họ sẽ không còn ngồi cùng bàn, cũng không có ai dỗ cô vui bằng đồ ăn ngon.

Không ai có thể đánh cược thành tích của mình với giáo viên để đổi lấy cơ hội được ở bên cạnh cô.

Cô thật ngốc nghếch.

Cứ như thế đã bước tới cửa nhà mình.

Mũi Chung Ý cay cay, cô cố gắng nheo mắt nói với anh: "Cố Thanh Hoài, ba năm cấp ba, cảm ơn cậu."

Cố Thanh Hoài đưa tay lên xoa đầu cô, giọng nói rất nhẹ nhàng: "Đáng tiếc không thể cá cược với giáo viên đại học của cậu."

Một câu gần như khiến Chung Ý bật khóc.

Lúc đó, nhìn nét mặt rõ ràng của chàng trai trẻ, cô chợt nhớ đến câu nói mình từng thấy trên mạng.

Khi lần đầu nhìn thấy chẳng cảm nhận được gì, nhưng bây giờ lại đồng cảm, đó là---

"Tuổi trẻ không nên gặp phải người quá xuất sắc."

...

Ngày hôm sau, Chung Ý dậy sớm.

Cô mặc áo len cổ cao màu đen, kết hợp với quần dài ống rộng màu xám nhạt, đi giày thể thao trắng, khoác ngoài một chiếc vest kiểu boyfriend rộng.

Triệu Tuyết Thanh đã vô số lần tiếc nuối vì thân hình của Chung Ý bị chôn vùi trong những bộ trang phục phi giới tính này. Dù cô có eo thon và đôi chân dài nhưng chỗ cần phát triển vẫn sẽ phát triển. Sở hữu một thân hình khiến mọi cô gái đều phải ghen tị nhưng Chung Ý lại không bao giờ mặc váy, cũng không mặc quần áo khoe dáng.

Chung Ý cảm thấy quần áo làm bằng chất liệu cứng và rộng khiến cô cảm thấy an tâm hơn. Tròng hạt trên cổ tay được thay thế bằng một chiếc đồng hồ trung tính bằng dây da. Cô đi ngược gió bắc, lái chiếc xe việt dã mạnh mẽ của Cố Thanh Hoài.

Mọi người đến và đi trên hành lang bệnh viện.

Cô bé bên cạnh chủ động bắt chuyện với Chung Ý: "Chị ơi, chị xinh quá."

Chung Ý quay đầu lại, mỉm cười nhẹ nhàng nhưng chân thành: "Cảm ơn, em cũng vậy."

Cụp mắt xuống, nhìn thấy hồ sơ bệnh án trên tay cô bé ghi là bị trầm cảm nặng.

Một lúc sau, một cặp vợ chồng trung niên xuất hiện, liên tục tranh cãi qua lại.

Cô bé đưa hồ sơ bệnh án cho cha mẹ xem: "Con ốm thật rồi."

Người đàn ông nói: "Cha nghĩ con dành quá nhiều thời gian trên mạng. Quay lại trường và chăm chỉ học hành, bệnh gì cũng khỏi."

Người phụ nữ trả lời: "Đúng đó, bạn bè trong lớp đều khỏe mạnh, sao chỉ có con ốm được? Trầm cảm gì chứ, mẹ thấy con chỉ đang tìm lý do để không đi học thôi!"

Cô gái bật khóc. Bác sĩ đưa ra lời giải thích chuyên môn, nhưng cặp vợ chồng trung niên cố chấp vẫn không thể hiểu được.

Trong nhận thức của họ, trẻ em ngày nay được ăn no, mặc ấm, chẳng phải chịu khó khăn gì, ảm ức cái gì chứ, đơn giản là lúc nào cũng chơi điện thoại rồi học mấy cái xấu.

Bởi vì họ trông giống như những người bình thường.

Trong đầu Chung Ý trống rỗng, hy vọng lúc này Cố Thanh Hoài sẽ ở đây.

Sau khi gặp lại anh, cuộc sống của cô bắt đầu bị thay đổi một cách âm thầm.

Cô gặp gỡ một nhóm bạn mới có thật, có thói quen sống mới.

Cô không còn phải đối mặt với ngôi nhà thuê lạnh lẽo, không có hệ thống sưởi sau giờ làm, không cần phải dùng những chương trình tạp kỹ ồn ào để bầu không khí náo nhiệt hơn,

không cần phải một mình xem pháo hoa khi hàng nghìn ngọn đèn được thắp sáng.

Cô có thể cùng Cố Thanh Hoài chạy bộ, dắt chó đi dạo, đi chợ đêm, hoặc cùng anh đi siêu thị mua thêm nhu yếu phẩm hàng ngày...

Tất cả mọi thứ như đang âm thầm nói với cô, Chung Ý, nhìn xem, cuộc sống mới đẹp làm sao.

Không biết qua bao lâu, Ngụy Hàn xuất hiện trước mặt cô với một chồng giấy thông tin trên tay.

Giống như một học sinh tiểu học đang chờ giáo viên đọc kết quả của mình, Chung Ý bối rối ngẩng đầu lên.

Hàng ngàn khả năng đã lóe lên trong đầu cô. Nếu mọi việc không diễn ra như dự định, cùng lắm cô tiếp tục nỗ lực.

Nếu nỗ lực của cô vẫn không có tác dụng, cô cũng không sợ, bởi vì cô đã lên lịch ngắm mưa sao băng, cô vẫn có thể nhìn thấy Cố Thanh Hoài.

Ngụy Hàn cười như trút được gánh nặng: "Chúc mừng Chung Ý."

Đầu óc trống rỗng, Chung Ý không kịp phản ứng, nghi hoặc hỏi lại: "Chúc mừng có nghĩa là gì?"

Ngụy Hàn: "Chỉ còn bước cuối cùng thôi, Chung Ý, cô đã làm rất rất tốt."

Từng chữ đều chạm đến tận cùng trái tim.

Ngụy Hàn hỏi cô: "Cô Chung Ý, tôi có thể phỏng vấn cô được không? Sao cô làm được thế? Sao cô lại giỏi như vậy?"

Đã mất một thời gian dài Chung Ý xinh đẹp rực rỡ nhưng lại không có ý thức sinh tồn.

Chính từ khi bắt đầu quay phim tài liệu, mắt cô bắt đầu sáng rỡ và giọng nói cũng dần cao lên, không còn mất bình tĩnh nữa.

Chung Ý đến giờ phút này mới phục hồi tinh thần: "Có lẽ là bởi vì..."

Cô cảm thấy vừa mừng vừa tủi thân, giọng nói có chút run rẩy: "Có lẽ là vì tôi muốn nhanh khỏi bệnh để có thể theo đuổi lại anh ấy."

Lần đầu tiên, cô dám đối mặt với suy nghĩ thực sự bên trong mình---

Tôi không muốn thấy anh ấy kết hôn với người khác, tôi chỉ muốn anh ấy là của một mình tôi.

Tôi không muốn làm bạn với anh ấy, tôi chỉ muốn anh ấy là của tôi.

Đôi mắt của Chung Ý cong như vầng trăng khuyết, ẩm ướt và sáng ngời, con ngươi sáng màu như có một mặt hồ lấp lánh.

Cô muốn cười và ăn thật nhiều đồ ngọt

Cô cũng cần phải suy nghĩ thật kỹ làm cách nào để có thể theo đuổi bạn trai cũ.

Trước đây anh là người theo đuổi cô nên lần này cô sẽ theo đuổi anh, theo đuổi thật tử tế, theo đuổi thật nghiêm túc.

Nếu bị từ chối...

Đợi bị từ chối rồi tính tiếp.

-

Chia tay Ngụy Hàn, Chung Ý đi thẳng đến Cục công an thành phố để tiếp tục nhiệm vụ quay phim.

Ánh nắng mùa đông yếu ớt, cây xanh ven đường biến thành cành khô, nhưng thế giới của Chung Ý lại đang nở hoa.

Buổi tối tan làm, cô mua thức ăn chó cho Quy Lai, bánh pudding chanh dây và trà sữa nóng hổi ngọt lịm cho mình.

Cô vừa về đến nhà, ngoài cửa sổ bắt đầu đổ mưa to, bầu không khí nghỉ ngơi rất dễ chịu.

Cô thoải mái tắm nước nóng dưới tiếng mưa rồi mặc áo len mềm mại và quần thể thao.

Cô dùng bột giặt của Cố Thanh Hoài, mùi trên quần áo của cô giống hệt mùi của anh.

Bánh pudding chanh dây có mùi thơm nồng nàn, lại chua chua ngọt ngọt. Cô ôm gối đọc sách trên ghế sofa, lười biếng như một con mèo.

Ít khi bị phân tâm, cô không khỏi suy nghĩ bây giờ Cố Thanh Hoài đang làm gì, liệu anh có nghĩ tới mình không.

Ngón tay bấm vào khung chat của anh, soạn tin nhắn đổi giọng điệu cả trăm lần một lúc nhưng vẫn không gửi đi.

--- Anh đang làm gì thế?

Nếu anh đang bận, chẳng phải sẽ giống như không có gì để nói chuyện sao?

--- Khi nào anh về?

Chung Ý tự đọc một lần, câu này có vẻ cô nhớ anh rất nhiều.

--- Cố Thanh Hoài, Quy Lai không thấy anh, đang phá nè...

Chung Ý liếc nhìn con chó Côn Minh to lớn và ngây thơ.

Xin lỗi nhé anh bạn, tao thực sự không biết kiểm lý do gì để nói chuyện với anh ấy.

Khoảnh khắc cô bấm gửi tin nhắn, trái tim Chung Ý như nhảy lên tàu lượn siêu tốc.

Khoảnh khắc như thế này đã diễn ra hàng nghìn lần trong những ngày tháng học sinh thắm mến anh.

Đúng lúc đó, điện thoại rung lên.

Trên màn hình điện thoại, ảnh đại diện của Triệu Tuyết Thanh bật sáng, đó là ảnh cưới của cô ấy và Tạ Lãm.

Triệu Tuyết Thanh: "Ở nhà làm gì đó?"

Chung Ý: "Gửi tin nhắn cho Cố Thanh Hoài..."

Triệu Tuyết Thanh: "Anh trai đó không có ở nhà?"

Chung Ý nói "ừm", cảm thấy hơi chán nản.

Triệu Tuyết Thanh: "Nghe giọng điệu của cậu như chán nản vì phòng không gối chiếc nhỉ?"

Đang chìm trong suy nghĩ, gò má của Chung Ý hơi nóng lên, ngón tay vô thức xoa xoa thìa tráng miệng: "Rõ ràng vậy à?"

Triệu Tuyết Thanh: "Đúng thế, rất rõ ràng."

Chung Ý: "Triệu Tuyết Thanh."

Triệu Tuyết Thanh: "Ừ."

Chung Ý hít sâu một hơi: "Mình muốn theo đuổi lại Cố Thanh Hoài."

Rõ ràng anh không ở trước mặt, nhưng khi nghĩ đến anh, tim cô đập rất nhanh.

Cô không muốn anh cưới người khác, cũng không muốn anh có con với người khác.

Triệu Tuyết Thanh ở bên kia điện thoại giống như một người hâm mộ CP trong dịp Tết, hét lên gần như vỡ giọng: "Cuối cùng thì cậu cũng thông suốt rồi!"

Chung Ý lặng lẽ lấy điện thoại ra khỏi tai, đợi cho đến khi Triệu Tuyết Thanh bình tĩnh lại rồi mới đưa vào tai.

Triệu Tuyết Thanh: "Mình có thể hỏi được không? Rốt cuộc tại sao hai người lại chia tay? Tại sao bây giờ lại nghĩ thông suốt, muốn theo đuổi lại?"

Chung Ý cup mắt xuống, thản nhiên liếc nhìn cổ tay đã tháo đồng hồ ra: "Chuyện này mình sẽ từ từ kể sau được không?"

Triệu Tuyết Thanh: "Đương nhiên! Ưu tiên hàng đầu là ngủ với... à không, theo đuổi bạn trai cũ!"

Cô ấy giả vờ thần bí: "Việc này nói ra thì rất đơn giản, chỉ cần xem cậu có đủ dũng cảm hay không thôi."

Chung Ý nói với giọng điệu của một cô bé ngoan ngoãn nghe lời: "Phải làm sao, dạy mình đi."

Triệu Tuyết Thanh cười tinh quái: "Chúng ta đều là người lớn, cứ lôi lên giường thôi. Bao nhiêu năm không ăn được mối tình đầu ánh trăng sáng, mình không tin Cố Thanh Hoài không rung động."

Cô ấy tặc lưỡi thở dài: "Cậu ta giỏi nhịn thật. Hồi đó con trai hai mươi mấy tuổi hăng hái như thế, cậu nói xem có phải cậu ta không được?"

Chung Ý uống một ngụm nước bị sặc: "Không, không..."

Triệu Tuyết Thanh hét lên: "Không được thật à?"

Chung Ý ho khan, hai má đỏ bừng: "Không, ý là mình không làm được."

Lúc học đại học, Triệu Tuyết Thanh dạy cô hầu hết những điều mà Cố Thanh Hoài không dạy cô.

Ở tuổi đôi mươi, Cố Thanh Hoài thoát nhìn không nghiêm túc cho lắm, nhưng lại rất có chừng mực.

Trong những giây phút bối rối và mê đắm đó, anh ôm cô vào lòng, đôi mắt đỏ hoe, trông thật mê hoặc quyến rũ nhưng cuối cùng anh chỉ hôn lên trán rồi buông cô ra.

Đến mức Triệu Tuyết Thanh phải hỏi, Cố Thanh Hoài của nhà cậu có phải hỏng rồi không?

Nếu không, thật ngon dân tới miệng rồi mà còn nhịn làm gì?

Triệu Tuyết Thanh cười lớn: "Mình biết cậu không làm được, chỉ nói vậy thôi."

Chung Ý nép mình trên ghế sofa, nhẹ nhàng nói trong tiếng mưa: "Ngay cả can đảm chủ động nhắn tin cho anh ấy mà mình cũng không làm được, chủ động khó làm vậy à?"

Lúc này, Triệu Tuyết Thanh mới nói chuyện đứng đắn: "Nếu cậu nghĩ đến chuyện tình cảm này toàn những điều tốt đẹp, vậy thì cậu chính là người được cưng chiều."

Cô ấy ngừng trêu chọc, nghiêm túc nói: "Mấy năm nay, mình chưa từng nghe cậu nói một câu không hay về Cố Thanh Hoài, nghĩ lại, cậu ta trong lòng cậu rất hoàn hảo, cho nên người hy sinh nhiều hơn chắc chắn là cậu ta."

Nghe bạn thân nói thế, Chung Ý không hề có cảm giác mình đã "đề hồ rưới trên đỉnh đầu"*.

[*] 醍醐灌頂 - Đề hồ rưới lên đỉnh đầu. Từ ngữ này được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng.

Cô luôn biết, Cố Thanh Hoài thực sự trân trọng cô, từ giây phút đầu tiên yêu nhau cho đến trước lúc chia tay.

Âm thanh thông báo của wechat khiến cô tỉnh táo trở lại. Chung Ý liếc nhìn nó và tim như lỡ nhịp.

Đã rất lâu rồi cô mới cảm giác được trái tim mình đập nhanh hơn vì tin nhắn của ai đó.

Trước khi nói chuyện của Triệu Tuyết Thanh, cô đã gửi cho anh một tin nhắn: [Cố Thanh Hoài, Quy Lai không thấy anh, đang phá nè.]

Và vừa rồi anh trả lời: [Gọi video cho anh xem.]

Chung Ý: "Triệu Tuyết Thanh!"

Triệu Tuyết Thanh: "Hả?"

Trong giọng nói của Chung Ý mang theo một ý cười ngọt ngào: "Cậu có ngại mình trọng sắc khinh bạn tí không?"

Triệu Tuyết Thanh: "Cố Thanh Hoài đã trả lời tin nhắn của cậu rồi đúng không? Được rồi! Tiểu nhân xin lui!"

Trước khi cô nói lời tạm biệt, Triệu Tuyết Thanh đã cúp điện thoại một cách dứt khoát.

Chung Ý hít sâu một hơi, đang muốn vuốt lại tóc, chỉnh quần áo, chợt nhớ tới Cố Thanh Hoài muốn nhìn thấy là Quy Lai.

Vì vậy, cô để mái tóc dài uốn xoắn xòe quanh cổ và ngực, chiếc áo len dệt kim trên người rộng thùng thình, cô đổi, từ bỏ việc chỉnh trang mình.

Cuộc gọi video được thực hiện, âm thanh bíp, bíp, bíp khớp với nhịp tim của cô.

Rất nhanh, màn hình hiện lên, khuôn mặt tuấn tú không chệch vào đâu được của Cố Thanh Hoài xuất hiện bất ngờ trước mặt.

Anh vừa mới cắt tóc, để lộ khuôn mặt tuấn tú, hơi gầy, đường nét thanh tú không có gì che giấu.

Tên khốn đẹp trai này đúng là người đẹp hạng nhất.

Cố Thanh Hoài đang ở bên ngoài, ánh đèn đường lúc có lúc không, xuyên qua sống mũi và gò má của anh.

Anh vẫn mặc đồng phục, bộ đồng phục cảnh sát đẹp nhất, bên trong có áo cảnh sát màu xanh nhạt, áo khoác màu xanh đậm và cà vạt thắt tỉ mỉ, trên vai quân hàm hoa bốn cánh, mã số cảnh sát sáu chữ số sáng rực bắt mắt.

Thế này phạm pháp quá rồi...

Có thể giữ tạo hình này mãi mãi, gắn bộ trang phục này trên người luôn không?

Nhưng anh mặc áo nỉ đẹp, đồng phục bóng đá cũng đẹp mà đồng phục tập luyện cũng đẹp luôn.

Khi được trang bị đầy đủ áo chống đạn và bộ đồ EOD màu xanh quân đội, anh trông đẹp trai đến nỗi khiến chân cô nhũn ra.

Chung Ý hỏi: "Anh đang ở bên ngoài à?"

Cố Thanh Hoài nhìn màn hình, trên màn hình có Quy Lai.

Băng tuyết trên mặt anh tan chảy: "Họp cả ngày, sắp về đến ký túc xá rồi."

Chung Ý nói "Ừm".

Cố Thanh Hoài đang ở trường cảnh sát, nghe nói những người tham gia khóa huấn luyện này đều là anh tài trong lĩnh vực gỡ bom từ khắp nơi trên cả nước. Họ đến từ Giải phóng Nhân dân, Cảnh sát Vũ trang và hệ thống công an, tổng cộng không có nhiều người, anh là một trong số họ.

Trong vòng vài phút, màn hình video chuyển từ sáng sang tối rồi lại từ tối sang sáng, Chung Ý nghe thấy tiếng thềm chìa khóa quẹt mở cửa.

Lúc này, màn hình điện thoại di động có góc nhìn từ dưới lên trên, người ta thường gọi là góc nhìn tử thần, nhưng nó lại hiện rõ yết hầu phía trên cổ áo sơ mi cảnh sát của anh.

Ngón tay dài trắng nõn của Cố Thanh Hoài đặt lên cà vạt, kéo lỏng ra, cúi đầu nhìn điện thoại: "Chờ anh một lát."

Chung Ý nói "ừm", video tối sầm lại và cô nghe thấy tiếng quần áo cọ vào nhau xào xạc.

Cô thăm dò hỏi: "Cố Thanh Hoài, anh cởi quần áo à?"

Cố Thanh Hoài nói "Ừ" và nói sắp xong rồi.

Hai má cô nóng bừng, sao anh có thể không kiêng nể gì như vậy? !

Khả năng tưởng tượng của cô vốn rất mạnh, nhưng bây giờ trong đầu cô lại có hình ảnh...

Một lúc sau, anh cầm máy lên.

Cố Thanh Hoài kéo ghế ngồi trước bàn, anh chỉ cởi áo khoác đồng phục cảnh sát và nới lỏng cà vạt. Anh mặc một chiếc áo màu xanh nhạt của cảnh sát, vai anh rộng nhưng dáng người lại gầy, nút áo trên cùng mở ra, yết hầu trong trẻo và lạnh lùng không bị gò bó khiến nó càng sắc nét và bắt mắt hơn.

Khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt cặn bã của Cố Thanh Hoài có thể dùng để phạm tội. Anh có chiếc mũi thẳng, đôi mắt phượng lạnh lùng, đuôi mắt hếch luôn rất hấp dẫn.

Anh luôn là một tên khốn đẹp trai, khoác trên mình dáng vẻ cấm dục, hư hỏng.

Camera rõ ràng không hướng vào cô, nhưng khi cô nhìn vào mắt anh, cô có ảo giác rằng anh đang nhìn cô.

Cô nhìn thấy môi anh cử động. Đôi môi của Cố Thanh Hoài rất mỏng, góc cạnh sắc sảo và thanh tú.

Sau vài giây trì hoãn, giọng nói của anh vang lên từ tai nghe--
-

"Cho anh xem cái đĩa quây phá đòi gặp anh nào."

Sau đó Chung Ý mới nhớ ra cuộc gọi video cô lấy danh nghĩa của Quy Lai, mà anh thực sự không nhận ra cô mới là đĩa suy nghĩ lung tung, anh tưởng Quy Lai quây phá và muốn gặp anh thật.

Cô khẽ gọi tên "Quy Lai", sau đó Quy Lai chạy về phía cô. Cô hướng camera của điện thoại di động vào chú chó Côn Minh uy nghiêm.

Chung Ý nhẹ nhàng nói: "Quy Lai mà anh muốn gặp đây này."

Quy Lai nhìn thấy Cố Thanh Hoài, nó lập tức hưng phấn, vẫy đuôi qua lại.

Nó giống như nói - Anh nhanh về đi! Em nhớ anh!

Giờ phút này nhìn người trên màn hình, Quy Lai không phải người duy nhất muốn vấy đuôi.

Đáng tiếc cô không có lập trường, cũng không có lý do.

Cố Thanh Hoài không muốn nhìn cô sao? Chung Ý suy nghĩ miên man.

Cái tên trai hư này quá đẹp trai, chỉ cần nhìn vào thôi cũng khiến người ta mất bình tĩnh.

Chỉ khi anh không nhìn thấy cô, cô mới dám trắng trợn nhìn anh như bây giờ.

Trong màn hình, anh chàng sở hữu khuôn mặt đẹp trai không tì vết, làn da trắng trẻo, chiếc mũi thẳng, khuôn miệng cong hiểm có với những đường nét mềm mại và sắc sảo.

Cố Thanh Hoài: "Chung Ý."

Chung Ý: "Hả?"

Cố Thanh Hoài nhướng mi, đôi mắt phượng nham hiểm không cười. Khi anh cười trông rất quyến rũ, đôi mắt giống như móc câu, câu mất hồn đối phương.

Lúc này, anh nhìn thẳng vào camera, hé đôi môi mỏng, nhẹ nhàng nói: "Nếu anh nói, anh muốn nhìn thấy em thì sao?"

Trong lòng Chung Ý giống như có một con thỏ, nhìn thấy Cố Thanh Hoài là không bình tĩnh được.

Con thỏ khinh thường nói, nhìn xem, mày bị anh ta thịt hoàn toàn rồi, bỏ cuộc đi.

Cô ngơ ngơ nói "Ồ", ngượng ngùng như một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi, hướng máy về phía mình.

Cô xấu hổ đến mức không biết phải nhìn vào đâu hay nói gì, còn lo lắng hơn lần đầu tiên lên bản tin.

Hai người ở chung một khung hình, đó là trải nghiệm đã mất từ lâu. Cuộc gọi video cuối cùng là khi anh còn trong quân đội.

Trước đây họ cũng thường xuyên gọi video, nếu Cố Thanh Hoài có thể gọi video thì sẽ không bao giờ gọi điện thoại bình thường, nếu có thể nghe được âm thanh, thì chắc chắn sẽ không nhả tin.

Khi đó, phong nền là ký túc xá học viện quân sự của anh và ban công của ký túc xá.

Cố Thanh Hoài khi gọi điện thoại đều khóa cửa ban công lại.

Trước khi cúp điện thoại, Chung Ý sẽ khẽ giọng gọi: "Cố Thanh Hoài."

Anh đáp lại, cô nhẹ nhàng nói: "Em muốn hôn."

Cố Thanh Hoài vẻ mặt bất đắc dĩ, thấp giọng nói: "Nói nhảm."

Cô khó chịu cau mày, nghi ngờ anh có chó ở ngoài.

Đúng lúc này, một nhóm lính tân binh của anh mở cửa sổ ban công, xếp hàng trật tự sau lưng để xem trung đội trưởng của họ yêu đương.

Cảnh tượng khí thế cũng có phần đáng yêu, nhưng Chung Ý da mỏng, ngượng ngùng đến đỏ bừng mặt, sau đó lại thấy anh bình tĩnh lại: "Mỗi người hai trăm cái hít xà ngang, đi ngay."

Khi trên mặt không có biểu cảm, anh không nổi giận nhưng đáng vẻ uy nghiêm trông vô cùng đáng sợ, đặc biệt khí thế khi

kết hợp với bộ quân phục trắng thơm, nghiêm nghị đến mức không dám lên tiếng.

Cô xem đến ngây người, lại nghe anh nói: "Chúng ta đánh nhanh thắng nhanh."

Cô không trả lời, lưu luyến đợi anh cúp máy.

Nhưng nhìn thấy anh nheo mắt và nhanh chóng tiến đến màn hình điện thoại để hôn cô. Bên tai đỏ bừng, rất dễ thương.

Anh mỉm cười, nhướn mày: "Giờ hài lòng chưa?"

Vào thời điểm này của ba năm sau, ánh mắt họ chạm nhau trên màn hình.

Chung Ý hạ hàng mi dài của cô và hỏi: "Anh ra ngoài lâu như vậy, có nhớ đội SWAT không?"

Cố Thanh Hoài bình tĩnh trả lời: "Không nhớ."

Thật là vô tâm. Hôm nay mọi người đang bàn tán về cảm giác thiếu thiếu gì đó khi không bị Cố Thanh Hoài mắng.

Chung Ý nhẹ nhàng vuốt lông Quy Lai, toàn thân mềm mại không có góc cạnh: "Có nhớ Quy Lai không?"

Cố Thanh Hoài: "Tạm tạm."

Khi còn chưa biết nói gì thì giọng nói trong trẻo hơn nước suối của anh lọt vào tai tôi: "Sao em không hỏi anh có nhớ em không?"

Chung Ý hơi giật mình.

Anh thành thạo quá, như thể không có gì trên đời này có thể lọt vào mắt anh. Mọi câu anh nói ra giống như đùa giỡn, cho dù đó là khi gỡ bom hay khi đang yêu.

Một chuyên gia gỡ bom đội SWAT có thể gọi "bom" là "pháo hoa que", có tố chất tâm lý đặc biệt, điều này luôn khiến cô khó phân biệt được từ nào đúng, từ nào sai.

Làm sao anh có thể nhớ cô được.

Người cảnh sát trẻ tuổi, khôi ngô ở gần trong tầm tay, vẻ đẹp rất lạnh lùng, ánh trắng tan vào mắt anh làm những gợn sóng chảy ra.

Chung Ý bị mê hoặc, tràn đầy hy vọng hỏi: "Vậy anh có nhớ em không?"

Chính cô là người hỏi, cũng chính cô là người muốn trốn thoát.

Cố Thanh Hoài ngồi ở trong bóng đèn, lông mi đổ bóng, ngũ quan rõ nét, khóe mắt hơi cong, cười khẽ.

Có thể anh đang cười vì sự thẳng thắn của cô, có thể anh đang cười cô vì quá dễ lừa, hoặc có thể anh đang cười cô vì quá tự tin đến mức cô thực sự có thể hỏi.

Chung Ý bực mình vì cô dễ bị lừa, giờ anh lại lợi dụng cô để giải khuây, giờ lại trêu chọc cô.

Cô thì thầm: "Em cúp máy đây. Em nhiều việc lắm, bây giờ em phải chỉnh sửa video..."

Chỉ một giây trước khi cô luống cuống tay chân định cúp máy, giọng nói lạnh lạnh và đều đều của anh cảnh sát có gương mặt lạnh lùng ở đầu bên kia chợt vang lên trong không khí im lặng---

"Nhớ."

Tác giả có lời muốn nói:

"Thời niên thiếu không thể gặp một người quá tuyệt vời." Bắt nguồn từ Internet.

Chương 37

DTV-EBOOK

Vừa nghe Cố Thanh Hoài nói "nhớ", Chung Ý ấn nút cúp máy ngay lập tức, cô vô cùng nghi ngờ mình đang bị ảo giác.

Trái tim như đang chơi trò tàu lượn siêu tốc, trong nháy mắt đã nhảy lên cổ họng, dường như còn có thể nghe thấy tiếng "bang". Không những thế còn có một con nai nhỏ nhảy nhót lung tung trong lồng ngực khiến cô sắp phát điên vì tên khốn đẹp trai đó.

Một tiếng "nhớ" nhẹ nhàng mang theo ý cười của Cố Thanh Hoài đọng lại trong tai Chung Ý rất lâu, khiến nhiệt độ trên má cô không ngừng tăng lên.

Bây giờ cô rất muốn được gặp anh.

Nhưng mà khóa huấn luyện cho các chuyên gia gỡ bom của quân đội và cảnh sát cả nước kéo dài tận ba tuần.

Cảm giác mỗi ngày mở mắt ra đều sẽ mong được gặp nhau giống như hồi anh còn ở trường quân sự. Chung Ý luôn mong chờ những kỳ nghỉ đông và nghỉ hè. Mỗi ngày trôi qua, lòng cô lại nhẹ nhõm hơn.

Cuối cùng, lịch đã chuyển sang cuối tháng 12.

Ngày trở về mà Cố Thanh Hoài nhắc đến là thứ bảy.

Buổi sáng, Chung Ý vệ sinh cá nhân dưới ánh nắng ấm áp.

Buổi chiều, cô đọc sách trên xích đu ban công rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đến khi thức dậy thì trời đã tối.

Đúng lúc này trên điện thoại hiện tin nhắn từ anh: [Tối nay anh có việc phải làm, ngày mai gặp nhé.]

Chung Ý gọi điện thoại cho anh nhưng không có ai trả lời.

Có chuyện gì đã xảy ra à? Vẫn còn nhiệm vụ gì sao?

Nhưng chỉ cần nghĩ đến ngày mai có thể gặp anh thì má cô lại đỏ bừng, tim đập rộn ràng và thậm chí còn mất ngủ. Trần trọc mãi không vào giấc nên cô quyết định mở nền tảng video ngắn, lơ đãng lướt xem.

Có lẽ vì trước đó sự việc của ông nội Trâu Dương gây chú ý nên nền tảng này đã tự động đẩy đoạn video cho cô. Trong màn hình là hình ảnh quán ăn nhanh Dương Dương đã đóng cửa.

Mỗi lần nhìn thấy quán nhỏ không còn kinh doanh cũng giống như nhìn thấy Trâu Dương không còn mặc bộ đồ EOD nữa, điều này khiến Chung Ý luôn cảm thấy tiếc nuối trong lòng.

Khu vực bình luận vẫn là nơi tụ tập của đám đông---

[Bên trong nhất định có vấn đề gì đó, nếu không tại sao lại đóng cửa quán chứ?]

[Nghe nói Trâu Dương đã bỏ nghề gỡ bom rồi. Bây giờ anh ấy đến văn phòng làm tuyên truyền, ngồi máy điều hòa, đọc báo và viết bản thảo có thoải mái hơn không?]

[Blogger hay quá nhỉ, nếu blogger không vạch trần tình trạng vệ sinh an toàn của quán ăn nhanh Dương Dương thì tôi đã đưa vợ con đi ăn ở đó rồi]

Lúc này, Chung Ý cảm thấy mình thật vô dụng. Trong đầu cô chợt nảy ra ý nghĩ mỗi lần chỉ đội SWAT cùng nhau ăn tối, khi ông nội Trâu nhìn thấy các thành viên thì ông cụ đều coi họ như con cháu của mình, sợ rằng họ sẽ không ăn đủ hoặc ăn không ngon.

Ông nội tốt bụng như thế, tại sao lại vướng vào tai bay vạ gió như thế này?

Bây giờ ông Trâu Minh Thuận đã gần bảy mươi tuổi. Lúc năm mươi tuổi ông cụ đã chứng kiến con trai mình bị xe tải lớn tông chết vì lòng dũng cảm cứu người, sau đó tự mình mở một quán ăn nhỏ để kiếm tiền nuôi gia đình và lo chuyện học hành cho cháu trai.

Quán ăn bình dân mở gần công trường, mấy chục năm nay giá không tăng, bởi vì những công nhân ở tầng lớp dưới đáy xã hội đi đến đâu cũng bị ghét bỏ khiến ông cụ nhớ đến con trai mình.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, ban đầu được khen ngợi lên trời là "Ông nội anh hùng", sau đó bị giẫm đạp làm chiêu trò để thu hút sự chú ý.

Chỉ vì hôm đó ông cụ mới từ nghĩa trang về, quần và giày dính vẫn còn dính bùn đất; chỉ vì lo lắng cho mấy đứa trẻ từ xa đến sẽ đói, muốn giữ chúng lại ăn bữa cơm gia đình.

Trâu Dương và ông nội Trâu rõ ràng là những người đã nỗ lực rất nhiều trong cuộc sống. Tại sao số phận lại muốn đùa cợt họ như vậy?

Chung Ý bấm vào tài khoản của blogger. Bài đăng mà anh ta ghim lên đầu trang là bài công khai trắng trợn vấn đề vệ sinh của quán ăn nhanh Dương Dương, lúc này đã có 200.000 lượt thích.

Trong phần bình luận cái gì cũng có, dù sao gõ bàn phím không cần phải suy nghĩ, cũng không phải chịu trách nhiệm hình sự.

Video không rõ, ống kính rung lắc theo chuyển động của người quay phim. Đó không phải là điện thoại di động mà là một loại thiết bị quay phim nào đó.

Trong ống kính, ông nội Trâu có nụ cười giản dị và chân thật nhưng lại bị các bình luận cho là "mất vệ sinh" và "không sạch sẽ". Họ nói ai biết được liệu ông có mắc bệnh truyền nhiễm nào không, một số thậm chí còn bắt đầu coi thường: [Cảm ơn chủ thớt*! Nếu không có chủ thớt, tôi chắc chắn bây giờ đã ghé thăm vì nổi tiếng, cơm từ tối hôm qua nôn hết ra luôn rồi!]

[*] up主: *Uploader- chủ bài đăng*

Chung Ý cảm thấy lạnh toàn thân, ngón tay cô trượt xuống. Đó là một bài đăng được blogger đăng vào Ngày Nhà giáo với tiêu đề: [Chúc mừng Ngày của Mẹ, Mẹ đã vất vả quá!]

Bức ảnh đi kèm là bức ảnh của anh ta và mẹ. Chung Ý có cảm giác ngờ ngợ. Khi cô bấm vào, con người sáng màu hơi giãn ra, giống như một con mèo sợ hãi.

Người đàn ông trong ảnh có sẹo trên mặt, mắt tam giác*. Bên cạnh là mẹ của anh ta không có nếp nhăn do filter chỉnh ảnh quá nhiều, trông trẻ ra một cách kỳ lạ.

[*] Mắt tam giác (三角眼) là loại mắt có mắt ngoài của mí trên bị chùng xuống và chảy xệ, góc ngoài của mắt được che phủ một chút, khiến cho mắt gần giống như hình một hình tam giác.

Trong vài giây, đầu óc Chung Ý trống rỗng, không thể thở được.

Điện thoại trượt xuống mà cô không hề hay biết, móng tay siết chặt, cắm sâu vào lòng bàn tay nhưng cô lại không cảm thấy đau đớn chút nào, toàn thân run rẩy không ngừng, hai má tái nhợt.

Trong phòng chỉ có tòa lâu đài nhỏ bằng gỗ được thắp sáng giống như một thiên đường trong truyện cổ tích. Ánh sáng và bóng tối ấm áp chiếu sáng thế giới do chính Cố Thanh Hoài chế tạo.

Trong đầu Chung Ý có một giọng nói nhẹ nhàng:

Ngày mai Cố Thanh Hoài sẽ về.

Ngày mai mà có thể được gặp anh ấy rồi.

Cô đắp chăn che mũi, cố ép mình phải ngủ. Thứ đọng lại xung quanh cô là mùi cỏ thơm tỏa ra từ cơ thể anh còn sót lại trong chăn, ý thức của cô dần chìm vào bóng tối.

Chung Ý từng đọc một câu hỏi rằng nếu sinh ra trong một gia đình nghèo nhưng lại xinh đẹp thì có cảm giác như thế nào.

Mỗi người đều có trải nghiệm của riêng mình, nhưng nếu hỏi Chung Ý thì trong đầu cô chỉ có hai từ - thảm họa.

Cô sinh ra trong một gia đình không giàu có nhưng rất ấm áp, cha mẹ cô là công nhân, gia đình ba người sống trong một ngôi nhà cũ rộng vài chục mét vuông.

Cha mẹ cô phải vật lộn để kiếm sống, họ từng mở quầy hàng, từng làm việc trên các công trường xây dựng, vì vậy từ khi còn nhỏ Chung Ý đã rất hiểu chuyện.

Khi cha mẹ cô ra quầy hàng, cô sẽ kê một chiếc ghế nhỏ bên cạnh. Nếu có khách, cô sẽ giúp thu tiền. Nếu không có khách, cô sẽ ngồi đó làm bài tập.

Hàng xóm đều khen con gái nhà họ Chung ngoan ngoãn, ít nói, từ nhỏ đã xinh đẹp.

Mãi đến cấp hai Chung Ý phải chuyển vào ký túc xá thì cô mới rời xa cha mẹ.

Môi trường học tập trong thị trấn rất hỗn loạn, điều kiện sinh hoạt rất tệ, kinh khủng nhất là một số bé gái mang thai mãi đến hơn ba tháng mới được phát hiện.

Sau khi cha của Chung Ý biết chuyện, ông đã quyết định chuyển trường cho cô ngay lập tức. Thứ nhất là vì chất lượng giảng dạy trong thị trấn quá kém, thứ hai là ở đây có quá nhiều côn đồ, kỳ thi tuyển sinh lên cấp ba đang đến gần nên cần thay đổi để có một môi trường tốt hơn.

Trong thời gian đó cha cô đi sớm về muộn, ngày nào ông cũng sửa soạn gọn gàng sạch sẽ, mang theo những đặc sản quê hương và tiền đựng trong phong bì để nhờ người ta giúp đỡ.

Cuối cùng có một ngày, cha cô say khướt trở về và vui vẻ nói: "Ngày mai chúng ta sẽ chuyển trường khác!"

Chuyển trường vào ngày đầu tiên của năm lớp 9, Chung Ý không có đồng phục, cô chỉ mặc một chiếc váy trắng dài đến đầu gối.

Trong bài kiểm tra đầu tiên, cô gái đến từ vùng quê nhỏ này đã đứng nhất lớp, chủ nhiệm lớp lấy danh nghĩa "bắt cặp" yêu cầu cô ngồi cùng một bạn nam, nhờ cô giúp bạn học tập.

Khoảnh khắc chàng trai bê bàn học bước về phía cô, cơn ác mộng kéo dài hàng năm trời của cô bắt đầu.

Bạn trai đó tên là Tiền Vinh, con trai của chủ nhiệm. Anh ta lên lớp không nghe giảng, giấu điện thoại vào sách xem video, thỉnh thoảng còn cười tục tũ.

Chung Ý nhớ tới lời dặn của giáo viên chủ nhiệm, lấy hết dũng khí, dùng bút kẻ chọc vào cánh tay anh ta: "Nghe giảng bài đi."

Vào lúc đó, Tiền Vinh phát hiện ra rằng Chung Ý đang đỏ mặt, thú vị hơn cô gái trong video rất nhiều.

Sau đó, anh ta không còn xem những video lung tung trong lớp nữa mà dồn toàn bộ sự chú ý vào cô.

Không biết từ khi nào, trong lớp bắt đầu xuất hiện những tin đồn điên rồ, nói rằng Chung Ý là "cái bô"* của bạn nam cùng bàn.

[*] 马子 - *Cái bô*: Là một cách bạn trai gọi bạn gái, nhưng cách gọi này có phần tục tĩu và không tôn trọng con gái. Cái bô là vật dụng ngày xưa người ta dùng để đi vệ sinh. Hình minh họa phía dưới.

Cô không biết tin đồn bắt đầu từ đâu, cho đến một ngày cô đang ở trong lớp và nhìn thấy Tiền Vinh đang ngồi trên bàn---

"Con bé ấy chủ động đuổi theo tao."

"Nếu không thì tại sao lại mặc váy trắng để hở chân?"

"Hôm nọ còn cố tình xoa tóc, không phải là quyến rũ thì còn có thể làm gì?"

Có người hỏi: "Mày nói nó là "cái bô" của mày, thế mày với nó đã làm cái đó bao giờ chưa?"

Tiền Vinh cười đến không thấy mắt: "Chỉ là vấn đề thời gian, một ngày nào đó nó về muộn, tao sẽ kéo vào rừng..."

Chung Ý không chút do dự, trực tiếp nhặt thùng rác ở cửa sau đập thẳng vào đầu Tiền Vinh, rác rưởi rơi xuống đất, thậm chí

trên đầu anh ta còn dính mì gói của ai chưa ăn hết.

Đột nhiên tất cả mọi người im lặng.

Chủ nhiệm lớp hét lên: "Chuyện gì đây?"

Khi Tiên Vinh nhìn thấy mẹ mình, anh ta khóc lóc và nói: "Mẹ ơi! Trên lớp cô ta dụ dỗ con! Cô ta là một con khốn!"

Vì không có đồng phục nên cô mặc váy trắng.

Bởi vì hôm đó cô mới gội đầu, chưa có thời gian sấy khô nên mới xoa tóc.

Vì vậy, cô là người sai, cô là người dụ dỗ người khác, cô là người tung tin đồn, cô là người bị bắt nạt.

Kể từ đó, cô đã bỏ hết váy, chỉ để lại những chiếc quần dài bảo thủ và lỗi thời nhất trong tủ đồ của mình.

Cuối cùng vào một ngày nọ, cô mượn điện thoại công cộng ở hiệu sách để gọi cho cha mẹ.

Cha cô ở đầu dây bên kia có vẻ lo lắng: "Sao tự nhiên lại gọi điện thoại thế? Con sắp hết tiền tiêu vặt rồi à? Thế này nhé, ngày mai trước khi đi nhập hàng cha sẽ đưa tiền tiêu vặt cho con. Ở phía đông của trường con..."

Câu nói "Cha ơi, con muốn chuyển sang trường khác" gắng gượng nuốt xuống cổ họng như nuốt thủy tinh vỡ.

"Cha ơi, không cần đâu." Chung Ý hít một hơi thật sâu và nói với giọng mũi chua chát: "Con không sao, con chỉ nhớ cha mẹ thôi."

Suốt năm lớp 9, Chung Ý ngồi ở hàng ghế cuối cùng của lớp, tách biệt khỏi đám đông như một bóng ma cô đơn.

Nhưng dần dần, điểm số của cô bắt đầu vượt qua vị trí thứ hai với khoảng cách lớn. Lúc đầu cô đứng nhất lớp, sau đó cô đứng đầu khối.

Sau kỳ thi lên cấp 3, cô đứng nhất toàn trường và đỗ vào trường trọng điểm cấp tỉnh, còn Tiền Vinh thì vào trường trung học dạy nghề.

Một đêm nọ trong một tiết tự học, cô được giáo viên chủ nhiệm gọi đến nói chuyện nên về muộn, khi ra đường đã không còn ai.

"Chung Ý, cuối cùng tôi cũng đợi được cậu."

Giọng nói quen thuộc dường như phát ra từ phần sâu nhất của cơn ác mộng.

Toàn thân Chung Ý cứng đờ, những ký ức đau đớn không thể tả xiết theo bước chân dồn dập của anh ta lấn át cô.

"Không phải tôi bảo cậu đợi tôi cùng về à?"

Mùi cỏ thơm mát lướt qua chóp mũi, chàng trai nhẹ nhàng kéo cô về phía mình, giọng nói trong trẻo và dịu dàng: "Sao lại một mình chạy ra ngoài trước?"

...

Chung Ý giật mình mở mắt ra, trước mắt tối đen.

Lỗ ng ngực cô phập phồng, hơi thở không ổn định, mồ hôi lạnh trên trán và cơ thể khiến cô trông giống như người vừa bị mắc mưa.

Ngay sau đó, những ký ức mà cô đã cố tình ngăn chặn và phong ấn lại ủa về, những hình ảnh ác độc, kinh khủng và khó chịu nhất cứ hiện lên trong đầu cô.

Phòng chứa đồ đóng kín, các bạn cùng lớp thờ ơ đứng nhìn, dòng chữ "chó cái" viết bằng máu trên bàn hiện rõ từng khung hình một.

Cô không thể thoát khỏi những ký ức kinh khủng đó, chỉ có thể lặp đi lặp lại trải nghiệm này.

Chung Ý ngồi dậy, dùng tay ôm lấy đầu gối, cả người không ngừng run rẩy, giống như một con thuyền nhỏ ở biển sâu có thể bị sóng lật bất cứ lúc nào, đời đời kiếp kiếp không được trở lại.

Nước mắt rơi lã chã, cô đưa tay bật đèn. Trong lúc suy sụp, tâm trí không hề có phản ứng, thế giới giống như ngọn nến bị nước lạnh dập tắt, chìm vào bóng tối.

Mất điện rồi.

-

Phòng cấp cứu của bệnh viện sáng như ban ngày, trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh trộn lẫn với mùi thuốc khử trùng.

Trần Tùng Bách khịt khịt: "Trên người cậu có mùi hơi nồng, giống như đi giết người cướp của hơn đó."

Cố Thanh Hoài sau khi đi huấn luyện trở về, vừa đến cơ quan báo cáo với lãnh đạo thì nhận được nhiệm vụ phối hợp với đội điều tra tội phạm bắt giữ tội phạm truy nã.

Tên tội phạm bị truy nã là một kẻ liều lĩnh. Anh ta liều chết phản kháng và bắn vào cảnh sát. Anh ta đã luyện tập Muay Thái, tướng tá mạnh mẽ như Cố Thanh Hoài.

Lúc Cố Thanh Hoài đánh tay đôi với anh ta, vết thương cũ trên vai anh bị rách ra, đến khi anh dùng sức đè lên gáy, kẹp

khuyết tay và còng tay được tên tội phạm bị truy nã thì anh mới lấy lại hơi sức.

Những chiếc đinh thép vốn được ghim vào bây giờ đã được bác sĩ xử lý vết thương và băng bó lại bằng gạc. Máu và nước tiếp tục rỉ ra, nhìn mà rợn cả người.

Trần Tùng Bách thở dài: "Trên người cậu còn chỗ nào lành lặn không?"

Trên thực tế, đối với những người như họ, vết thương trên da thịt là điều may mắn giữa những bất hạnh.

Suy cho cùng, miễn mạng sống không bị đe dọa thì tất cả đều chẳng quan trọng.

Điện thoại di động reo. Có người trong nhóm quản lý tài sản hỏi: [Lại mất điện à? Chuyện này đã xảy ra bao nhiêu lần rồi?]

Nghĩ đến cô gái ở nhà sợ bóng tối phải bật đèn đi ngủ, Cố Thanh Hoài mặc áo khoác rồi rời đi.

Trần Tùng Bách: "Cậu định đi đâu? Tôi đưa cậu về cơ quan ngủ một đêm."

Cố Thanh Hoài cầm chìa khóa xe nói: "Mèo ở nhà sợ tối, tôi về xem thử."

Trần Tùng Bách ở phía sau hét lớn: "Đúng rồi, bác sĩ nói không được tắm cũng không được chạm vào nước, để tránh vết thương bị viêm."

Cố Thanh Hoài lười biếng đáp: "Biết rồi."

Cố Thanh Hoài về đến nhà đã là sáng sớm, gương mặt tuần tú hiện vẻ mệt mỏi.

Anh nhấn mật mã để mở cửa, Quy Lai phát hiện ra anh đầu tiên, nó lao về phía anh từ trong bóng tối, trong khi đó người trên ghế sofa vẫn bất động.

Sau khi mắt thích ứng với không gian tối tăm, anh mượn ánh trăng để nhìn rõ cô.

Chung Ý dùng tay ôm đầu gối và vùi mặt vào trong cánh tay. Từ hồi cấp ba cô đã rất gầy, lưng vai yếu ớt, xương vai trùng xuống, chiếc cổ cong trắng bệch hiện rõ dưới ánh trăng.

Cố Thanh Hoài tới gần, anh nói nhẹ nhàng, sợ cô giật mình: "Lại mất ngủ à?"

Chung Ý ngẩng mặt lên trời hỏi: "Sao anh về giờ này?"

Âm cuối cùng hơi run, có tiếng khóc nhe nhe, nghe vô cùng đáng thương.

Cô bị quáng gà, nhìn không rõ cái gì, cho dù anh ở gần thì cô cũng chỉ thấy một bóng dáng cao gầy, không nhìn rõ mặt anh.

"Cố Thanh Hoài."

"Ừm."

Bộ đồ ngủ của cô ướt đầm mồ hôi lạnh, ý thức bị mộng ảo làm cho mũi của Chung Ý đau nhức, cô tuyệt vọng hỏi: "Em có thể ôm anh được không?"

Không khí im lặng như chờ đợi đao phủ rơi xuống.

Tim bị một con dao cùn cửa vào, móng tay của Chung Ý bấu chặt vào lòng bàn tay.

Cả người Cố Thanh Hoài chìm trong bóng tối, tâm trạng vui giận khó có thể đoán được. Trong sự im lặng ngọt ngào, anh không nói gì mà chỉ quay người trở về phòng.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước, hốc mắt Chung Ý dần ươn ướt.

Không biết đã qua bao lâu nhưng tiếng nước đã ngừng lại. Chắc là anh muốn đi ngủ nhỉ?

Chung Ý ở trong bóng tối, bước chân run rẩy như thể một giây tiếp theo sẽ ngã xuống.

Lúc đi ngang qua phòng của Cố Thanh Hoài, cửa phòng mở ra.

Cô bị nắm cổ tay, giây tiếp theo, cô rơi vào một cái ôm quen thuộc.

Tất cả ảo ảnh đều lặng lẽ biến mất vào lúc này, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, ánh mắt Chung Ý bỗng trở nên ươn ướt.

"Vừa rồi người anh bản." Cố Thanh Hoài tựa cằm lên tóc cô, giọng nói dịu dàng: "Bây giờ ổn rồi."

Cố Thanh Hoài mặc một chiếc áo thun dài tay màu trắng sạch sẽ mềm mại, có mùi vị quen thuộc nhất trong ký ức sâu thẳm của Chung Ý, vừa sạch sẽ lại sáng khoái, khiến người ta nhớ tới thảm cỏ xanh bị mưa lớn rửa sạch vào mùa hè.

Một tay anh buông lỏng, tay còn lại nhẹ nhàng đỡ gáy cô, ôm cô vào lòng.

Một khoảng cách an toàn và quan tâm, không hề xúc phạm chút nào, thật nhẹ nhàng, thật yên bình, là cô chủ động yêu cầu.

Anh cúi đầu thấp giọng nói vào tai cô: "Em gặp ác mộng à?"

Chung Ý gật đầu, giọng điệu tủi thân: "Sao vừa rồi anh không để ý đến em?"

"Anh có gật đầu mà."

Nói xong, Cố Thanh Hoài nhớ tới Chung Ý bị bệnh quáng gà.

Anh khẽ thở dài, ngừng nói.

Đêm khuya khiến cái ôm này nhẹ nhàng đến mức tưởng chừng như không thật, nhưng bàn tay Chung Ý buông lỏng ở bên người anh vẫn không dám ôm lại.

Không biết qua bao lâu, cằm của Cố Thanh Hoài mới rời khỏi đỉnh đầu cô.

Bàn tay anh đặt ở phía sau, nhẹ nhàng xoa đầu cô như đang dỗ dành một đứa trẻ: "Muộn rồi, em đi ngủ đi."

Những ngón tay của Chung Ý nắm chặt lấy vạt áo thun của anh, giống như người sắp chết đuối đang ôm khúc gỗ trôi dạt dưới biển sâu.

Cô bảo bản thân buông tay, may mắn là trong phòng tối, Cố Thanh Hoài không nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô.

"Cảm ơn."

Trong giọng nói của Cố Thanh Hoài mang theo ý cười nhàn nhạt: "Em khách sáo quá nhỉ?"

Chung Ý cong nhẹ khóe môi, khẽ chúc anh ngủ ngon.

Trở lại phòng, Cố Thanh Hoài dùng hai tay giữ vạt áo rồi cởi ra đặt lên lưng ghế, bác sĩ nói anh không thể tắm, cũng không thể bị ướt, nếu không vết thương sẽ sưng tấy và mưng mủ.

Ánh sáng rực rỡ của đèn pin cảnh sát chiếu sáng một nửa phòng ngủ. Người cảnh sát trẻ có những đường cơ bắp rõ ràng từ vai đến eo. Chiếc quần thể thao ở phía dưới không được buộc

chặt, eo bụng dường như gầy hơn, khiến anh trông có vẻ thon gọn hơn.

Chung Ý cầm điện thoại, giao diện vẫn ở trang cá nhân của Tiền Vinh.

Cô cũng không nghĩ tới việc cầm điện thoại đi tìm Cố Thanh Hoài, anh vừa mới trở về, chắc chắn còn chưa ngủ.

Cửa hé mở, Chung Ý đẩy ra, nhìn thấy thân trên để trần của anh cảnh sát trẻ dưới ánh trăng sáng.

Cố Thanh Hoài ngược mắt lên, anh còn chưa kịp cất hết hộp thuốc chống viêm ở bên cạnh, ánh đèn pin của cảnh sát khiến căn phòng sáng như ban ngày, Chung Ý có thể thấy rõ ràng mọi thứ, tất nhiên bao gồm máu đen rỉ ra trên băng gạc màu trắng.

Cô đông cứng tại chỗ.

"Không ngủ được à?"

Cố Thanh Hoài điềm nhiên như không, anh cắt bỏ phần gạc bị thừa, dùng băng y tế quấn lại, sau đó bỏ thuốc chống viêm trong tay vào hộp thuốc, ném bông gòn khủ trùng vào thùng rác, coi như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Chung Ý ngơ ngác nhìn anh, cô không kịp phục hồi tinh thần, nhìn thấy anh đang ngồi trên giường, hai tay chống hai bên người, ở một góc độ này có thể nhìn thấy được hết cơ bụng cơ ngực. Dưới ánh trăng lạnh lẽo và âm u, anh trắng đến chói mắt, cũng chính vì thế nên miếng gạc ngấm máu trông rất ghê gớm.

Đầu óc cô vốn đã hỗn loạn, bây giờ càng trống rỗng hơn, cô chỉ nghĩ là bây giờ anh không được tắm nhưng lại đi tắm, lúc ôm cô còn nói: "Vừa rồi người anh bẩn, bây giờ ổn rồi." Cô không ngửi thấy mùi máu hay chất khủ trùng, mùi duy nhất ở trên người anh là mùi cỏ sạch sẽ và trong lành.

Chung Ý cẩn thận xem xét vết thương của anh, cau mày hỏi: "Vừa rồi anh tắm à?"

Cố Thanh Hoài thản nhiên nói: "Anh không phải không biết kiến thức cơ bản như thế, chỉ là vô tình chạm vào nước thôi."

Chung Ý cúi người lại gần, mái tóc dài mềm mại rơi xuống vai anh, cô đưa tay ra sau tai anh, cẩn thận xem xét vết thương của anh.

"Sao anh bị thương?" Chung Ý nhìn anh bằng đôi mắt trong sáng, nhìn chằm chằm không chớp mắt như thể sợ anh nói dối.

"Ban đêm em tùy tiện xông vào phòng anh," Khóe mắt Cố Thanh Hoài hơi cong lên: "Em thật sự không coi anh là đàn ông à?"

Trong giọng nói của anh mang theo nụ cười trêu chọc thường ngày, có chút bất đắc dĩ nhưng cũng đủ khiến người ta đỏ mặt.

Cố Thanh Hoài uyển chuyển đổi chủ đề: "Tìm anh có chuyện gì?"

Chung Ý đứng thẳng lên: "Anh còn nhớ Tiền Vinh không? Vừa khai giảng cấp ba không bao lâu, người đã chặn em ở ngoài trường."

Cố Thanh Hoài nhìn Chung Ý.

Đó là đầu năm lớp 10, có một tên côn đồ học trường dạy nghề ở bên kia đường luôn chặn Chung Ý trên đường đi học về, sau đó bị đánh đến mẹ cũng không nhận ra. Cũng chính đêm đó, tên côn đồ say rượu và bị xe đụng trên đường về nhà, từ đó một chân bị khập khiễng.

Cố Thanh Hoài sắc mặt lạnh lùng: "Anh ta làm sao?"

Chung Ý khẽ lên tiếng: "Anh ta là bạn cùng bàn hồi cấp hai của em, là con trai chủ nhiệm lớp cấp hai của em."

"Hôm Trâu Dương gỡ bom, anh ta cũng có mặt tại hiện trường, video nói quán ăn nhanh của Dương Dương không sạch sẽ và mất vệ sinh cũng do anh ta đăng."

-

Chớp mắt, ngày đông chí đã tới.

Cố Thanh Hoài chưa bao giờ nghỉ phép hàng năm lại đột nhiên xin nghỉ hai tiếng.

Trong mùa đông lạnh giá, những bông hoa hướng dương nằm giữa trung tâm tiệm hoa rực rỡ tươi tắn chào đón vị khách đầu tiên trong ngày.

Người đàn ông mặc đồ đen, dáng người cao gầy, hơi cúi người khi đẩy cửa vào.

Anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ rộng vành, cổ áo che hết cằm, đôi mắt tối sẫm, chỉ lộ ra sống mũi thẳng tắp.

Bước vào cửa tiệm, chàng trai cởi mũ ra, khuôn mặt ấn tượng hơn cả mong đợi.

"Tôi muốn một bó hoa cát cánh."

Trong giờ làm việc mà lại không thấy Cố Thanh Hoài đâu cả, Chung Ý hỏi Trần Tùng Bách: "Đội trưởng Cố đi làm nhiệm vụ à?"

Trần Tùng Bách ngạc nhiên: "Đạo diễn Chung, hai người ở chung mà anh ấy không nói cho cô biết sao?"

Chung Ý ngơ ngác lắc đầu, Trần Tùng Bách liếc nhìn cô, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Không biết nói chuyện của Cố Thanh Hoài có thích hợp hay không.

Trong mùa đông lạnh giá, chớp mũi Chung Ý hơi đỏ lên vì lạnh, lời nói toàn ra hơi, chỉ có đôi mắt trong veo như mặt hồ không bao giờ đóng băng.

Trong mắt cô hiện lên nỗi lo lắng thấy rõ: "Có chuyện gì xảy ra với anh ấy à?"

Trần Tùng Bách vội xua tay: "Không, không, Đạo diễn Chung, cô đừng lo."

Trái tim cô không dám hạ xuống, trước khi nhận được câu trả lời, Chung Ý bất đắc dĩ hỏi: "Có thể nói cho tôi biết không? Nếu đó không phải là cơ mật."

Trần Tùng Bách khẽ thở dài nói: "Đội trưởng Cố xin nghỉ phép."

Câu tiếp theo như một chiếc búa bất ngờ đập vào tim Chung Ý.

"Hôm nay là ngày đông chí." Trần Tùng Bách dừng lại và nói tiếp: "Cũng là ngày giỗ của mẹ của đội trưởng Cố."

Trần Tùng Bách sẽ luôn ghi nhớ ngày hôm đó.

Một thiết bị nổ được tìm thấy tại địa điểm tổ chức hội nghị, Cố Thanh Hoài đã hoàn thành việc tháo dỡ quả bom và làm động tác giải tỏa nguy hiểm từ xa về phía chỉ huy hiện trường.

Lại một lần thoát khỏi cái chết trong gang tấc, một lần chạm trán với cái chết, mọi người đều rất vui mừng.

Chỉ có Cố Thanh Hoài đứng tách biệt trong đám đông, tựa như hết thảy đều không liên quan tới anh.

Anh ấy hỏi, có chuyện gì vậy, gỡ bom đến ngu người rồi à?

Lúc này Cố Thanh Hoài mới hồi phục tinh thần, thấp giọng nói, tôi không còn mẹ nữa.

Từ bên ngoài nhìn vào, đội trưởng Cố của chi đội SWAT là một chuyên gia gỡ bom trẻ tuổi, cũng là chuyên gia gỡ bom duy nhất của thành phố và là một tài năng chống khủng bố cấp cao xuất thân từ Lực lượng Cảnh sát Vũ trang, một người có tinh thần cao và đầy triển vọng, sớm muộn gì cũng sẽ đổi từ áo xanh sang áo trắng.

Nhưng theo anh ấy thấy thì không phải vậy.

Cố Thanh Hoài từ khi sinh ra đến nay chưa từng gặp mặt cha, khi còn trẻ anh cưỡi quân phục xuất quân ngũ, người thân duy nhất của anh đã qua đời ba năm trước. Những đả kích cứ lặp đi lặp lại, chỉ có một mình anh chống đỡ tất cả.

Năm chiếc đinh thép đã được khoan vào vai anh, mảnh đạn vẫn còn sót lại sau khi anh bị bắn vào bụng, anh từng cắt đứt kíp nổ chỉ trước 10 giây quả bom phát nổ. Tinh thần ngoan cường mạnh mẽ đó không phải vì sợ hãi mà vì anh đã đánh mất h@m muốn được sống, cũng không biết mình tại sao phải sống.

Anh đã bảo vệ rất nhiều người nhưng lại không gặp được mẹ trước khi bà qua đời.

Hai chữ "ngày giỗ" lạnh lùng này sao có thể liên quan đến mẹ của Cố Thanh Hoài được?

Chung Ý bối rối hỏi: "Dì qua đời khi nào?"

Trần Tùng Bách im lặng một lúc, nhìn cô gái đỏ hoe mắt trước mặt.

Có lẽ cô có thể giúp được Cố Thanh Hoài.

Dù cô chính là người đã bỏ anh lại phía sau, để anh rơi xuống vực thẳm một mình.

"Ba năm trước, trong một hội nghị quốc gia quan trọng, người ta phát hiện thiết bị nổ trong hội trường, Cố Thanh Hoài nhận được lệnh tiêu hủy."

"Ngay khi cậu ấy đến hiện trường, bệnh viện gọi điện báo rằng dì đang cấp cứu, bảo cậu ấy đến gặp lần cuối."

Trần Tùng Bách dừng một chút, nhỏ giọng nói: "Đợi đến khi gỡ bom xong thì đã quá muộn."

Chương 38

DTV-EBOOK

Bảy giờ sáng, chiếc xe việt dã màu đen đậu bên ngoài nghĩa trang.

Cố Thanh Hoài xuống xe, trên tay cầm một bó hoa cát cánh.

Sau khi mẹ anh qua đời, phần mộ của cha anh đã được chuyển khỏi nghĩa trang liệt sĩ để họ được chôn cất cùng nhau.

Ánh nắng mùa đông mỏng manh, mọi thứ xa xa trong tầm mắt đều trở nên dịu hiu.

Một nhà ba người bị âm dương chia cắt, Cố Thanh Hoài cúi mặt xuống, đứng trước bia mộ im lặng một hồi lâu.

Trong những giây phút cuối đời, mẹ nằm trên giường bệnh và mỉm cười nói với anh rằng: "Cha con sẽ luôn mãi ở tuổi hai mươi bảy. Khi gặp lại nhau, mặt mẹ đầy nếp nhăn, không biết cha con có thể nhận ra mẹ không nữa."

"Có chứ." Anh thì thầm đáp lại: "Nhưng con vẫn mong mẹ từ từ hãy đi gặp cha."

"Làm sao mẹ có thể ở bên con mãi được." Mẹ nheo mắt lại, giọng điệu nhẹ nhàng và chậm rãi: "Mẹ ở bên con còn lâu hơn thời gian ở với cha con đó."

Bà gặp cha khi mới mười tám tuổi, hai người đã đi đăng ký kết hôn ngay khi vừa đến tuổi kết hôn.

Trong bức ảnh đó, cha mặc quân phục phẳng phiu và mẹ đang mỉm cười tươi như hoa, dù nhà họ có chuyển nhà bao nhiêu lần thì khung ảnh vẫn luôn được mẹ ôm chặt trong ngực.

Thời gian họ ở bên nhau ngắn ngủi, bà đã dùng cả cuộc đời để nhớ về cha.

Ngày anh sinh ra cũng chính là ngày cha rời khỏi thế giới này.

Mọi hiểu biết về cha đều đến từ những câu chuyện kể trước giờ đi ngủ của mẹ.

Người đó qua đời khi còn rất trẻ nhưng đã sống cả một đời trong ký ức đẹp nhất của mẹ.

Cố Thanh Hoài quay đầu lại, không nói thêm gì nữa.

Ngày ngày anh đi ngược dòng trên ranh giới sinh tử, từ lâu đã thờ ơ với sự sống và cái chết.

Nhưng trước mặt mẹ, anh vẫn như một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Cả đời mẹ đã chịu nhiều vất vả. Bà là người lạc quan, luôn làm cho mọi người xung quanh vui vẻ.

Bà đã bị bệnh tật hành hạ đến biến dạng, khuôn mặt tròn nay gầy gò xơ xương, hốc mắt trũng sâu khiến đôi mắt trông to ra và đỏ dần.

Khi anh đưa mẹ đi tắm nắng và bế bà lên xe lăn, anh mới nhận ra bà đã nhẹ bẫng như thể có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Thấy biểu hiện là lạ của con trai, bà vẫn cố trêu chọc: "Khi mẹ đi gặp cha con, mẹ sẽ bắt đầu chuyện tình chị em. Mẹ cũng sẽ nói với ông ấy là con trai đã hơn hai mươi rồi, cho ông ấy giật mình chơi."

Cố Thanh Hoài bị mẹ chọc cười: "Mẹ nói linh tinh gì lạ vậy."

Mẹ giơ bàn tay đầy vết bầm tím do kim tiêm chạm vào mặt anh: "Làm cho con trai cười một lần mà khó quá."

Sau này mẹ qua đời, trở thành một bức ảnh đen trắng lặng lẽ trên tường.

Chẳng còn ai quan tâm anh vui hay buồn nữa.

Không còn ai mỉm cười, dỗ dành anh.” Làm cho con trai cười một lần mà khó quá.”

Khi bà rời đi, những ngón tay lạnh ngắt và cứng đờ nhưng vẫn nắm rất chặt.

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng mở ra, phát hiện trong lòng bàn tay có một quân hàm.

Đó là lần đầu quen nhau, đích thân cha đã gỡ quân hàm của mình xuống.

Lần đầu gặp, cha đã nói với mẹ rằng ông là một người lính, nếu bà muốn tìm ông, bà có thể sử dụng chiếc quân hàm này.

Vì thế, mẹ đã nắm chặt chiếc quân hàm trong tay cho đến khi qua đời.

Bà sợ không thể tìm thấy ông.

Cố Thanh Hoài đặt bó hoa cát cánh xuống.

Mẹ đã gặp cha chưa?

Ông ấy có nhận ra mẹ không?

Mẹ có nói với ông ấy rằng con trai sắp bằng tuổi lúc ông ấy hy sinh không?

Con không kịp nói với mẹ là dù mẹ có nếp nhăn hay không thì trong mắt cha, mẹ vẫn là cô gái dễ thương nhất.

Bỏ con ở lại, mẹ có nhớ con không?

Một mình mẹ rời đi, mẹ có giận con không?

Vào ngày đông chí ba năm trước, anh nhận được lệnh từ lãnh đạo đi xử lý một thiết bị nổ.

Một giây tiếp theo sau khi mặc bộ đồ EOD vào, điện thoại reo, cuộc gọi đến từ bệnh viện.

"Mẹ cậu đã vào phòng mổ để cấp cứu rồi..."

"Cậu nhanh tới đây đi, có lẽ đây là lần cuối cùng..."

Mặt trời ngày hôm đó rất sáng nhưng mọi thứ trước mắt dường như đang chuyển động chậm lại.

Trần Tùng Bách quay lại hỏi anh đã sẵn sàng chưa, Trâu Dương động viên anh.

Dụ Hành do dự một lát, cuối cùng lấy máy ảnh ra hỏi anh có muốn chụp ảnh không.

Bởi vì họ đang tham gia gỡ bom nên bất cứ lúc nào cũng có thể một đi sẽ không bao giờ quay lại.

Ngay cả lãnh đạo cũ cũng hỏi anh, một người chưa bao giờ hút thuốc, rằng có muốn hút một điếu để bình tĩnh lại trước khi đi gỡ bom hay không.

Trong nửa phút đó, mặt trời chiếu sáng rực rỡ trên người anh, nhưng anh không nghe thấy gì và cũng không nhìn thấy gì.

Một bên là mẹ đang nằm trong bệnh viện cấp cứu chưa biết sống chết thế nào.

Một bên là nơi tổ chức hội nghị với hàng chục nghìn người, trong đó có vô số người là vợ, chồng, cha, mẹ.

Cảnh sát đã kéo dây cảnh giới để sơ tán đám đông, nhưng đám đông giải tán lướt ngang qua anh.

Khi Cố Thanh Hoài lên tiếng, giọng anh đã khàn khàn như thể đã hút thuốc mấy ngày mấy đêm.

"Đội mũ bảo hiểm cho tôi."

Chiếc mũ bảo hiểm nặng 5kg được ấn xuống, anh hoàn toàn mất hết cảm giác.

Đám đông liên tục được sơ tán. Với tư cách là người gỡ bom chính, Cố Thanh Hoài mặc bộ đồ EOD nặng 35kg, mang theo thiết bị gỡ bom. Anh đi ngược dòng người, mở dây cảnh giới và đi về phía trung tâm quả bom, những người khác ở bên ngoài trong khoảng cách an toàn.

Mỗi bước anh đi đều vững vàng.

Mẹ ơi, mẹ nhớ đợi con, con sẽ tới ngay.

Anh bước đến gần thiết bị khả nghi, mở hộp dụng cụ và quỳ xuống đất.

Thời gian lúc này như đông cứng lại nhưng cũng trôi qua lúc nào không hay, mồ hôi chảy xuống làm mờ mắt anh.

Kíp nổ bị cắt, mối nguy hiểm được loại bỏ.

Lúc này anh mới nhìn đồng hồ, thời gian đã qua ba tiếng.

Vào lúc đó, toàn bộ máu trong cơ thể anh đều lạnh đi.

Có người nở nụ cười, có người mắt ướn, đám đông ồ lên reo hò, trong điện thoại di động của anh có vô số cuộc gọi nhờ.

Khi gọi lại, anh rơi xuống vực nước sâu tĩnh lặng dưới ánh nắng mùa đông ấm áp, anh không thở được.

Quả bom đã được vô hiệu hóa.

Anh không còn mẹ nữa.

Khi anh đến bệnh viện, mẹ anh, người biết nói, biết cười, người luôn dịu dàng trong ký ức của anh, đã không thể nói, không thể cười và đã mất hết hơi ấm.

Anh không muốn mẹ phải lo lắng sợ hãi.

Anh chưa bao giờ kể cho mẹ nghe về công việc của mình.

Nhưng dưới chiếc gối trong phòng bệnh của bà đã tìm thấy một lá thư viết tay.

[Nếu mẹ đi thì con cũng đừng buồn, mẹ sẽ đi tìm cha con.

Mẹ có thể rất tự hào nói với ông ấy rằng một mình em đã nuôi dạy con trai của chúng ta trưởng thành. Nó rất đẹp trai, nó là một nhân tài chống khủng bố cấp cao trong lực lượng cảnh sát vũ trang, là đội trưởng đội đột kích chống khủng bố của chi đội cảnh sát đặc nhiệm, là một chuyên gia gỡ bom tài giỏi, giống hệt như cha nó.

Mẹ biết con vì mẹ mà phải cởi bỏ bộ quân phục.

Mẹ xin lỗi vì để con phải hy sinh nhiều như vậy, cuối cùng mẹ vẫn không đủ mạnh mẽ, cuộc đời của mẹ sắp kết thúc.

Bệnh tật quá lâu khiến mẹ giống như một người vô dụng. Đối với mẹ và cả con nữa, rời đi là một sự giải thoát.

Điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời mẹ chính là được gặp cha con và sinh ra con.

Khi con còn nhỏ không chịu tổ chức sinh nhật, mẹ đã nói với con rằng con đã kế thừa chiếc gậy chuyển tay từ cha để bảo vệ mẹ.

Mẹ vẫn cảm thấy như vậy cho đến cuối cuộc đời.

Đức Phật giảng về nhân quả và luân hồi. Mẹ chép kinh, niệm Phật để cầu mong cho con được bình an, kiếp sau vẫn được gặp cha con, vẫn mong con là con trai của mẹ.

Nhớ ăn uống đàng hoàng, mạnh khỏe bình an.]

Ở cuối bức thư---

"Bữa trưa mẹ ăn một chiếc bánh hạt dẻ rất ngon, không ngọt đâu, mẹ để lại cho con hai miếng, nhớ ăn nhé."

Cố Thanh Hoài bình tĩnh lo liệu tang lễ.

Thi thể hỏa táng, toàn bộ cuộc đời trở thành tro bụi.

Anh ôm chiếc bình tro cốt của mẹ mà không rơi một giọt nước mắt nào.

Khi về đến nhà thì trong nhà tối om.

Trong đầu trống rỗng, anh cúi xuống khẽ gọi "Mẹ ơi".

Trên bàn công là đôi giày thể thao được mẹ chà giặt sạch sẽ, trong tủ là một chiếc áo khoác mới anh mua mà mẹ không mặc.

Trên ghế sofa là chiếc chăn mẹ đắp lên chân khi nằm xem TV được gấp gọn gàng.

Dấu vết cuộc sống của mẹ ở khắp mọi nơi, nhưng không có ai trả lời anh cả.

Hai miếng bánh hạt dẻ trên bàn lạnh ngắt và cứng ngắt. Đó là những thứ cuối cùng mẹ ăn trước khi còn sống.

Lúc đó anh mới nhận ra rằng mẹ cũng như cha sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

Những giọt nước mắt bắt đầu rơi không ngừng.

Anh nhặt chiếc bánh hạt dẻ lên, ngậm chặt miệng và cố gắng nuốt nó một cách tuyệt vọng.

Cuối cùng, anh quỳ xuống trước di ảnh người mẹ quá cố và khóc như một đứa trẻ.

...

Ba năm sau vào ngày đông chí, Chung Ý đứng dưới nắng, cảm thấy lạnh toàn thân.

Một vài từ ít ỏi đã ghép lại thành một hình ảnh không thể xóa nhòa trong tâm trí cô.

Một bên là người mẹ bệnh nặng đang được cấp cứu.

Một bên là nơi tổ chức hội nghị với hàng chục nghìn người, trong đó có vô số người là cha mẹ, con cái, vợ chồng.

Cố Thanh Hoài đội mũ bảo hiểm EOD, một mình đi về phía cái chết như vô số lần trước.

Khi anh trở lại, mọi người đều vui mừng.

Anh chỉ nói một câu, tôi không còn mẹ nữa.

Khóe mắt Chung Ý lạnh buốt, khi dùng mu bàn tay dụi dụi mắt, cô mới phát hiện nước mắt rớt xuống không khống chế được.

Không quan tâm đến điều gì khác, cô đi thẳng đến nghĩa trang.

Ngồi trên xe taxi, khung cảnh đường phố lùi dần về phía sau, tầm nhìn của cô mờ đi.

Gió bắc thổi qua mặt như một lưỡi dao, lạnh buốt theo hơi thở xuyên thấu trái tim.

Khi Chung Ý đến nghĩa trang, cô vừa nhìn đã thấy bóng lưng của Cố Thanh Hoài.

Sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi đẹp trai, rắn rỏi, bóng dáng có cao lớn thì vẫn trông cô đơn khốn tả trong nghĩa trang im lặng.

Khi nhìn vào tấm bia mộ và bông hoa cát cánh, nước mắt của Chung Ý lập tức rơi xuống.

Vốn dĩ cô vẫn còn ảo giác, ảo giác là Trần Tùng Bách đã nhớ nhầm.

Nhưng tại sao, tại sao tên của dì lại khắc sâu trên tấm bia đá lạnh ngắt?

Dì Hạ thích hoa, cô đã từng nhìn thấy bà cắm hoa. Cô cũng từng đi tới, chống cằm nhìn chăm chú.

Lúc nào bà cũng mỉm cười hỏi cô: "Chung Ý thích loại hoa nào?"

Cô đưa hoa hướng dương cho bà, hớn hỏ nói: "Cháu thích hoa hướng dương."

Dì mỉm cười: "Ý nghĩa của hoa hướng dương là thâm mến."

Chung Ý: "Dì đã từng thâm mến ai chưa ạ?"

Cô hỏi xong liền thấy bà mỉm cười nhìn người đàn ông mặc quân phục trên tường: "Ở đó, lúc đó ông ấy cao, gầy, đẹp trai lắm."

Chung Ý nhìn sang, đúng là Cố Thanh Hoài trông giống cha giống như lời dì đã nói.

Người trong ảnh mãi mãi hai mươi bảy tuổi.

Khi đó, cô nghĩ bức ảnh sẽ mờ đi nhưng niềm yêu thích thì không.

Đôi mắt dì nhìn chú sáng lấp lánh, chắc hẳn dì yêu chú rất nhiều. Quả thật, dì đã yêu chú cả một đời.

Cô cũng sẽ thích Cố Thanh Hoài đến hết cuộc đời, thích cho đến khi tóc bạc trắng, thích cho đến lúc không còn thở được nữa.

Đang lúc cô đang phân tâm thì dì đã sờ đầu cô: "Hẹn hò với người lính rất khổ, cháu thật sự không sợ sao?"

Cô mỉm cười: "Không ạ. Cháu có thể gọi điện thoại, gọi video, thậm chí đi tàu cao tốc hoặc máy bay đến gặp anh ấy."

Đủ thích chắc hẳn có thể chiến thắng tất cả. Người không thể đi đến cuối cùng chắc hẳn là do chưa đủ thích.

Cô thích dì Hạ, thích bầu không khí tươi đẹp khi ở gần bà, thích bà vì bà là mẹ của Cố Thanh Hoài.

Cô không khỏi thở dài, chỉ có người phụ nữ tuyệt vời mới có thể nuôi dạy một người con trai như Cố Thanh Hoài.

Vì vậy Cố Thanh Hoài hoàn toàn bị phớt lờ, nhân lúc mẹ không để ý, anh đã đưa cô vào phòng mình để "nghiêm hình bức cung".

"Em không nhìn anh." Chàng trai đè cô vào giữa mình và cánh cửa: "Em thích mẹ anh đến vậy à?"

Cô gật đầu chắc nịch. Khuôn mặt của chàng trai kiêu ngạo lại vô cùng bất lực nhưng cũng rất dễ thương.

Cố Thanh Hoài cười trêu chọc cô: "Sớm muộn gì cũng sẽ là mẹ chồng của em mà."

Cô đỏ mặt nhưng không thể phản bác.

Dì Hạ đáng yêu như vậy, bà luôn làm những món ăn ngon cho cô.

Khi biết cô là bạn gái của Cố Thanh Hoài, phản ứng đầu tiên của bà là trợn mắt nhìn Cố Thanh Hoài: "Cô bé dễ thương như thế, làm bạn gái của con thì thật phí phạm."

Nhưng bây giờ, tại sao bà lại trở thành bìa mộ?

Chung Ý nhớ tới tin nhắn cuối cùng, dì Hạ bảo cô về nhà ăn cơm.

Cô nói cô đang bận, có công việc phải làm, trong lòng nghĩ lại: Dì ơi, cháu xin lỗi.

Lẽ ra cô nên đến.

Cô không nên vì chia tay mà đơn phương cắt đứt mọi liên lạc.

Nước mắt không tìm được rơi xuống, cô tùy tiện lau đi, càng lau thì nước mắt càng rơi.

Cô luôn cho rằng Cố Thanh Hoài không có điểm yếu.

Cuộc đời anh không có bóng ma, cô không thể trở thành bóng ma của anh.

Nhưng cô không ngờ cuộc sống của anh còn tệ hơn cô gấp vạn lần.

Bệnh tật có thể chữa khỏi nhưng người thân qua đời là nỗi đau mãi mãi.

Từ việc cởi bỏ bộ quân phục cho đến cái chết của mẹ, mỗi ngày anh đều ở giữa ranh giới sự sống và cái chết.

Những năm qua, rốt cuộc anh đã phải trải qua như thế nào?

Anh đã ở bên bờ vực thẳm rồi mà cô còn đẩy anh đi một lần nữa.

Cố Thanh Hoài quay người lại, bắt gặp đôi mắt đỏ hoe của Chung Ý.

Anh giật mình, trong giọng nói không biết vui buồn, chỉ có sự lạnh lẽo: "Trần Tùng Bách đã nói cho em biết à?"

Chung Ý nghẹn ngào rơi nước mắt: "Sao anh không nói cho em biết, tại sao anh không nói cho em biết hả..."

Cố Thanh Hoài tới gần, nhẹ nhàng dỗ dành: "Được rồi, đừng khóc nữa, mẹ anh thích em nhất mà."

Chung Ý ngẩng đầu lên, Cố Thanh Hoài nâng tay, dịu dàng lau nước mắt cùng gò má của cô.

Đôi mắt anh dần dần đỏ lên: "Nếu em khóc, mẹ lại nghĩ anh bắt nạt em."

Chung Ý bật khóc, lần này dù anh có dỗ thế nào cũng không thể dỗ được.

Trên đường trở về, trước mắt cô hiện lên nụ cười của dì Hạ, dì Hạ đưa cơm cho cô, dì Hạ thay Cố Thanh Hoài đến thăm cô, ôm cô và nói rằng mấy năm nay cháu vất vả rồi.

Đèn vàng chuyển sang đỏ, xe việt dã của Cố Thanh Hoài từ từ dừng lại, bên tai vang lên tiếng cười và tiếng ồn ào của trẻ con.

Chung Ý ngẩng đầu lên và nhìn thấy một trường mẫu giáo bên đường. Các bậc phụ huynh đang giao con cho giáo viên trong trường mẫu giáo.

Cố Thanh Hoài cũng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt sạch sẽ lạnh lùng.

Đôi mắt anh tập trung đến mức không để ý rằng đèn đỏ đã chuyển sang xanh, chiếc xe phía sau sốt ruột bấm còi.

Cố Thanh Hoài tỉnh táo lại, chậm rãi khởi động xe, khuôn mặt tươi cười của bọn trẻ trong gương chiếu hậu càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Chung Ý nghe thấy Cố Thanh Hoài lẩm bẩm như đang nói với chính mình: "Bây giờ mẹ đang học mẫu giáo rồi nhỉ?"

Dì Hạ qua đời cách đây ba năm.

Nếu được tái sinh, bây giờ đã được ba tuổi.

Biết bao là nhớ nhung, biết bao là lưu luyến.

Một người theo chủ nghĩa duy vật không tin vào ma quỷ, thần thánh hay Phật pháp, vào lúc này đây lại thực sự tin vào luân hồi.

-

Khi Cố Thanh Hoài trở lại cơ quan, anh vẫn là Cố Diêm Vương không có điểm yếu, thần căn giết thần, Phật căn giết Phật.

Huấn luyện như bình thường, thực hiện nhiệm vụ như bình thường, trên sân tập ác liệt đến mức không ai dám thở, vẻ mặt lạnh lùng và tuấn tú như không có chuyện gì xảy ra.

Chung Ý nhìn anh trong ống kính, cô không khỏi suy nghĩ, anh đã phải chịu đựng bao nhiêu gian khổ, phải trải qua bao

nhieu đau khổ mới có thể lì lợm, bất khả xâm phạm như vậy.

Đêm đó, mắt Chung Ý sưng lên như quả óc chó.

Cô chưa bao giờ mong manh, lại càng không yếu đuối, cô ghét nhất là khóc.

Nhưng suốt cả ngày, trong đầu cô tràn ngập sự tốt bụng của dì Hạ đối với cô.

Và câu nói đó của anh: "Bây giờ mẹ đang học mẫu giáo rồi nhỉ?"

Trong đầu Chung Ý dần dần ghép quỹ đạo cuộc đời của Cố Thanh Hoài sau khi chia tay.

Đầu tiên, anh giải ngũ, rời doanh trại quân đội, cởi bỏ bộ quân phục mà anh coi là đức tin của mình.

Sau này, mẹ anh bị bệnh nặng, từ xa xưa để cân bằng giữa lòng trung thành và lòng hiếu thảo thì rất khó. Anh không được gặp mẹ lần cuối.

Một bên là nơi tổ chức hội nghị với hàng chục nghìn người, có mẹ của rất nhiều người.

Một bên là mẹ anh đang được đẩy vào phòng mổ để cấp cứu, người mẹ của một mình anh.

Anh đã chọn cái trước.

Bóng lưng của người kiên quyết bước về phía trái bom vô số lần hiện lên trong tâm trí cô lúc này trở nên cô đơn biết bao.

Chung Ý không khỏi nghĩ đến có phải lúc đó Cố Thanh Hoài muốn khóc cũng không thể khóc, muốn nhớ cũng không thể nhớ.

Vì mạng sống của hàng ngàn người đang đè lên vai anh.

Khi vô hiệu được quả bom, tất cả mọi người reo hò cổ vũ cho người anh hùng, phóng viên đổ xô đến đưa tin hiện trường.

Anh đứng đó, không phải người gỡ bom hay chuyên gia bom mìn, trong mồ hôi lẫn cả nước mắt, anh là một người con trai vừa mất mẹ.

Tại sao lại đối xử với anh như vậy?

Tại sao chứ?...

Nhưng cô có tư cách gì mà oán trách?

Cô chính là kẻ khốn nạn đề nghị chia tay, là người đã đẩy anh ra xa.

Lẽ ra cô phải ở bên cạnh anh trong khoảnh khắc trên thế giới này chỉ còn lại một mình anh.

Lúc này, Chung Ý chợt hiểu tại sao Cố Thanh Hoài không giữ Trâu Dương lại.

Anh nói rằng chi đội SWAT có hàng trăm người, có thêm hay bớt một Trâu Dương cũng không sao.

Về phần ông nội Trâu, ông cụ chỉ có mình Trâu Dương là người thân.

Anh đã trực tiếp trải qua nỗi đau đó.

Anh không muốn Trâu Dương đi theo vết xe đổ của mình.

Con dao cùn cửa vào thịt, hết lần này đến lần khác, tất cả như cửa vào trái tim cô.

Đầu đau như búa bổ, cô đổ hai viên thuốc nhỏ từ lọ kẹo ra, nhưng trong ly không có nước.

Chung Ý cầm chiếc ly lên, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ.

Nhưng ngay sau đó, cửa phòng Cố Thanh Hoài ở đối diện cũng mở ra.

Cả người anh chìm trong bóng tối, ngoại trừ đôi mắt phượng rõ ràng đen trắng.

Chung Ý nghĩ bây giờ mình chắc chắn rất xấu xí, mái tóc xoắn bù xù, khóc đến sưng đỏ cả đôi mắt và chóp mũi.

Cô chuyển ánh nhìn, đầu cúi thấp, lúc đi ngang qua anh giả vờ bình tĩnh nói: "Sao anh chưa ngủ?"

Cố Thanh Hoài đảo mắt nhìn chiếc ly trong tay cô, sau khi nhìn thấy anh, cô đặt bàn tay ra sau lưng: "Trên tay cầm cái gì vậy?"

Câu anh hỏi giống là như câu hỏi thăm vấn tù nhân, nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng như thể đang trao đổi với một đứa trẻ.

Một tên khốn đẹp trai, khoác lên mình dáng vẻ cấm dục nhưng lại sở hữu tâm hồn nhẹ nhàng, dịu dàng hơn bất cứ ai.

Những ngón tay của Chung Ý siết chặt hơn, vài hạt "thạch đậu" màu trắng dễ dàng đánh dấu ranh giới giữa cô và anh.

Người bình thường sẽ không ăn loại này.

Cô đã khóc, giờ đang nói giọng mũi, lông mi thậm chí còn ướt: "Không có gì đâu."

Cố Thanh Hoài duỗi tay ra trước mặt cô, ngón tay thon dài thẳng tắp, trong lòng bàn tay có những đường nét sạch sẽ: "Đưa cho anh."

Chung Ý cắn chặt môi, lòng chua xót và sự tủi thân dâng lên. Chóp mũi và mí mắt đang dần dần đỏ lên.

Cô không biết nếu Cố Thanh Hoài hỏi thì phải giải thích thế nào, cũng không biết phải trả lời thế nào nếu anh cứ cố hỏi.

Sau khi do dự hồi lâu, cuối cùng cô cũng chịu thỏa hiệp trước ánh mắt dịu dàng của anh.

Nhưng anh không nói gì, cũng không hỏi gì, anh chỉ cầm lấy ném vào thùng rác.

Chung Ý khóc đến mức đầu bị thiếu oxy, cảm thấy hơi mơ hồ và tê dại.

Cô cúi đầu, bóng của hai người trên mặt đất chồng lên nhau, giống như một cặp tình nhân thân mật.

Cô nhẹ nhàng hỏi: "Anh cũng không ngủ được à?"

Vì ngày giỗ của mẹ, vì sự tiếc nuối không thể xóa nhòa trong cuộc đời này, vì không được nhìn thấy mẹ lần cuối.

Giọng nói lạnh lạnh của Cố Thanh Hoài có chút dịu dàng, từ trên đỉnh đầu truyền đến bên tai: "Anh đoán là em bị mất ngủ, vậy mà lại đoán đúng thật."

Câu trả lời hoàn toàn bất ngờ, trái tim của Chung Ý dịu lại và bắt đầu đập mạnh.

Cô nói với đôi mắt đỏ hoe: "Em không yếu đuối đến thế đâu."

Cố Thanh Hoài rất phối hợp với cô: "Đúng, đạo diễn Chung của chúng ta dũng cảm nhất."

Thật kỳ lạ, làm sao mà ngay khi anh xuất hiện, thế giới của cô lại bắt đầu sáng lên.

Chung Ý không muốn khóc nữa, cô rất mạnh miệng: "Đương nhiên."

Cô liếc nhìn anh: "Anh đi nghỉ sớm đi, em cũng đi ngủ đây."

Cố Thanh Hoài kéo mũ áo nỉ của cô lại, chân thành hỏi: "Ngủ được không?"

Chắc hẳn anh đã thấy đó là thuốc ngủ.

Chung Ý lẩm bẩm: "Không ngủ được thì có thể làm gì? Anh đã vứt thuốc đi rồi..."

Anh cúi đầu nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng như hoa anh đào chạm vào trái tim: "Nghe như là lỗi của anh nhỉ?"

Trên sân tập, dáng vẻ được trang bị vũ khí đầy đủ khắp người vô cùng nghiêm nghị, đồng thời là đội trưởng bất khả xâm phạm của đội đột kích chống khủng bố.

Mà trong đêm thanh gió mát, anh mặc một chiếc áo hoodie rộng, nửa đêm thức dậy, mái tóc hơi bù xù, xõa xuống lông mày, giống như hồi còn thiếu niên.

Chung Ý không hiểu sao lại nhớ đến ngày xưa, khi ấy cô được chiều mà kiêu, cô đã đút tay vào cổ áo len của anh để giữ ấm trong mùa đông lạnh buốt.

Dù tính tình nóng nảy nhưng anh không bao giờ nổi giận với cô. Phản ứng đầu tiên của anh luôn là: "Sao tay em lạnh thế?"

Cô không nói được gì, lại nghe thấy anh hỏi rất nhẹ nhàng: "Tìm phim xem nhé?"

Một đêm mất ngủ, có người bầu bạn cùng là một trải nghiệm xa xỉ biết bao.

Chung Ý gật đầu.

"The Notebook", một bộ phim rất cũ được chiếu trên máy chiếu.

Phim mở đầu bằng cảnh ông cụ đọc truyện cho bà cụ nghe.

Trong truyện, nam chính là một thợ mộc, nữ chính là con gái của một gia đình giàu có. Họ lớn lên trong môi trường rất khác nhau và có những rào cản giai cấp không thể vượt qua.

Sau khi chia tay vì rào cản gia đình, trước ngày cưới, nữ chính bất ngờ phát hiện ra ngôi nhà mà nam chính đã xây cho cô và vô số bức thư anh viết cho cô...*

[*] "The notebook" là một phim chính kịch lãng mạn của Mỹ năm 2004. Mình đoán chắc nhiều bạn đã từng xem phim hoặc thấy poster này rồi.

Gió bắc đang gào thét ngoài cửa sổ, Chung Ý quán mình trong chăn mềm, nép vào góc ghế sofa, bên cạnh cô là Cố Thanh Hoài.

Bộ phim hấp dẫn nhưng sức thu hút của nó đối với cô kém xa so với chàng cảnh sát trẻ bên cạnh cô đây.

Trong phòng chỉ để lại một ngọn đèn ngủ, ánh sáng và bóng tối làm nổi bật khuôn mặt điển trai của anh.

Thời gian không thể lấy đi vẻ đẹp trai thiếu niên, khuôn mặt Cố Thanh Hoài vẫn giữ nguyên vẹn đường nét hồi mười bảy mười tám tuổi.

Chỉ là lúc đó khí chất của anh không quá lạnh lùng, đường nét không quá sắc sảo, đôi môi hơi mím vẫn luôn nở nụ cười khi nhìn cô.

Nghĩ đến việc hai người chen chúc trong căn nhà thuê của cô, không có lò sưởi vừa hay cho cô có lý do để dính lấy anh, muốn anh ôm cô, rúc vào vòng tay anh, được anh sưởi ấm, đi theo anh

đến bất cứ đâu. Sự dè dặt trong nhớ nhung và sự yêu thích trước mặt hoàn toàn vô hiệu.

Cố Thanh Hoài hơi cup mắt xuống, bắt gặp ánh mắt của cô.

Chung Ý vội vàng cúi đầu, Cố Thanh Hoài vẫn có thể nhìn rõ đôi mắt sưng đỏ vì khóc của cô.

Cô sần nảo nói: "Đừng nhìn em, bây giờ em xấu lắm. Ngày mai mắt em sẽ biến thành quả óc chó."

Lông mi của cô vẫn còn ướt, mí mắt đỏ mọng, đồng tử sáng trong và sáng ngời, vẫn xinh đẹp đến kinh ngạc.

Cô không biết rằng trong mắt anh, chưa bao giờ cô không xinh đẹp.

Giọng nói của Chung Ý hiếm khi như trẻ con, đôi mắt Cố Thanh Hoài hơi cong lên.

Đôi mắt phượng của anh cực kỳ đẹp, với một đường cong hướng lên kéo dài từ khóe mắt, hơn nữa, đôi môi của anh rất đỏ, khi cười rất đẹp khiến người ta đỏ mặt và thót tim.

Chung Ý nghe Cố Thanh Hoài Vân thản nhiên nói: "Đạo diễn Chung có bao giờ xấu đâu."

Giọng nói của anh rất hay, bình thường luôn có chút mỉa mai, chẳng bao giờ nói chuyện tử tế, đúng là rất vô lại.

Nhưng bây giờ giọng nói lại rất mềm mại và dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến người ta không thể cưỡng lại được, đồng thời cũng khiến cô cảm thấy buồn đến đau lòng.

Có lẽ đúng như Ngụy Hàn đã nói, Cố Thanh Hoài chính là "Paroxetine" của cô.

Tại sao mọi buồn phiền muộn phiền đều tan biến ngay khi cô đến gần anh.

Toàn thân ấm áp, Chung Ý cuộn mình trong chăn, lấy tay ôm lấy đầu gối.

Cô nghiêm túc hỏi Cố Thanh Hoài: "Anh nghĩ ngày mai họ sẽ chọc quê em không? Em có cần chuẩn bị một cặp kính râm không?"

Cố Thanh Hoài phối hợp với cô, bình tĩnh: "Ai dám chọc quê em, anh sẽ cho vác nặng chạy 10km."

Khi đạt được mong muốn của mình, khóe miệng cô hơi cong lên: "Đội trưởng Cố lạm dụng quyền lực trả thù riêng à?"

Để làm cô vui, Cố Diêm Vương vô nhân tính của đội đột kích chống kh ủng bố đã gật đầu.

Lần này Chung Ý vô cùng hài lòng, khóe miệng cong lên.

Nữ chính trong câu chuyện xách vali đi tìm nam chính, bà cụ ngoài câu chuyện nhớ ra đó là chính mình lúc trẻ, cuối cùng bà nắm tay ông cụ, hẹn ước gặp nhau ở kiếp sau và qua đời vào cùng ngày hôm đó.

Đầu Chung Ý hơi nghiêng, mí mắt càng lúc càng nặng.

Giấc mơ chập chờn, cô lại quay về mùa đông ba năm trước.

Trước mặt là trần nhà trắng xóa, xộc vào chóp mũi là mùi hăng nồng của thuốc khử trùng của bệnh viện.

Khi cô tỉnh dậy, Ngụy Hàn đang trả lời điện thoại cho cô.

Giọng cô khàn đến nỗi cô không thể phát ra âm thanh nào khi hỏi đó là ai.

Ngụy Hàn liếc nhìn cô một cái, nói Chung Ý vừa mới ngủ, nếu có việc thì sẽ chuyển lời sau.

Bên kia điện thoại im lặng vài giây rồi cúp máy.

Sau đó, không có cuộc gọi nào nữa.

Cô cho rằng đó là cuộc gọi bị nhầm hoặc lừa đảo nên không thể gọi lại cho cô.

Ngày tháng trôi qua, dây số lạ bị chôn vùi dưới cuối danh sách cuộc gọi và cô không bao giờ nhìn vào nó nữa.

Trên đời này có người đến người đi, cô đi ở giữa, lại giống như một bóng ma cô độc không nơi nương tựa.

Cô bắt đầu mất ngủ suốt đêm, trong giấc mơ có mọi thứ, có hung dữ, có máu tươi chảy đầm đìa, tràn ngập mùi máu tanh.

Chỉ không có Cố Thanh Hoài.

Đi cùng cô chỉ là chiếc áo len màu xám anh để ở nhà.

Thời gian trôi qua, trên đó không còn chút mùi hương nào của anh, dấu vết cuối cùng của anh trong cuộc đời cô cũng đã biến mất.

Cô giống như một đứa trẻ bị mất đi báu vật, ôm lấy chiếc áo mà òa khóc trong tuyệt vọng.

...

Khi Chung Ý mở mắt ra, hình ảnh đã mờ đi.

Bộ phim đã kết thúc, tất cả những gì còn lại chỉ là phần danh sách diễn viên.

Trong giấc mơ, người sẽ không bao giờ gặp lại trong cuộc đời này lại gần trong gang tấc, chỉ cần đưa tay mình ra là có thể chạm vào, có thể ôm lấy họ.

Cô không khỏi muốn ở gần anh, chỉ cần nhìn thấy anh, chỉ cần anh ở đó, cô không thể không muốn ở bên cạnh anh.

Chung Ý nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy ẩm ướt, giống như vừa trải qua một trận mưa rào kéo dài.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, Chung Ý ở bên cạnh anh, lông mày mềm mại không có viền, hiếm khi ngủ yên giấc.

Lúc này, người đang ngủ hơi cử động.

Trong bóng tối, Chung Ý nắm chặt ngón tay anh.

Cố Thanh Hoài sửng sốt.

Sự chạm vào da thịt rất rõ ràng, mười ngón tay đã đan xen vô số lần khiến người ta cảm thấy hoài niệm.

Em có thể tùy hứng trong năm giây không?

Chỉ năm giây thôi.

Chung Ý nhắm thắm trong lòng: 5, 4...

Lúc này, những ngón tay mảnh khảnh của Cố Thanh Hoài trong lòng bàn tay khẽ nhúc nhích.

Chung Ý nín thở, trái tim cô như trùng xuống, cô nhắm chặt mắt chờ đợi khoảnh khắc anh buông cô ra.

3, 2...

Có nhiệt độ ấm áp, lan dọc đầu ngón tay đến toàn cơ thể.

Khoảnh khắc âm thầm đếm đến "1".

Cố Thanh Hoài khẽ nhúc nhích ngón tay, trở ngược tay lại nắm lấy tay cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Có thể xem câu chuyện của cha mẹ Cố Thanh Hoài: "Lấy thân báo đáp"

Chương 39

DTV-EBOOK

Cố Thanh Hoài nắm tay cô lại, tựa như ngằm hiểu, lại như đang dung túng cho trò nghịch ngợm của trẻ con.

Trong suốt những năm bên nhau, anh luôn để cô làm theo ý mình, muốn hôn là hôn, muốn ôm là ôm.

Cô bảo anh đỡ cô ngủ xong thì anh ngủ trên ghế sofa, anh cần môi cô thật đau, cuối cùng chỉ đành cười nói: "Em biết bắt nạt anh đấy."

Vì vậy, năm giây qua rồi lại năm giây nữa.

Đầu ngón tay cô chạm vào đầu ngón tay anh, lòng bàn tay cô tách khỏi mu bàn tay anh.

Sự ấm áp khiến người ta có cảm giác quyến luyến thoáng qua, muốn nắm tay anh đến hết cuộc đời không bao giờ buông ra.

Bộ phim kết thúc trọn vẹn, bắt đầu bằng mối tình đầu lúc tuổi mười bảy và kết thúc bằng lời hẹn gặp lại ở kiếp sau.

Chung Ý mở mắt ra, tim đập thình thịch, không dám nhìn Cố Thanh Hoài, thấp giọng chúc ngủ ngon.

Sau khi về phòng, cả đêm cô không ngủ.

Trước mặt, lúc là nụ cười như hoa của dì, có lúc lại là anh đang đứng trước bia mộ.

Nỗi đau vô cùng chân thực, như hàng nghìn mũi tên xuyên vào tim, dao cùn cắt vào thịt cũng không đủ để diễn tả.

Chung Ý cuộn tròn cả người lại, lồng ngực đau âm ỉ khiến cô khóc không thành tiếng.

Sau ngày đông chí, nhiệt độ gần như xuống âm.

Giáng sinh và Tết Tây* đang đến gần, đường phố ngõ hẻm vô cùng nhộn nhịp.

[] Ngày nay, đối với người Trung Quốc, Tết dương lịch được gọi là Nguyên đán (元旦), còn Tết âm lịch được gọi là Xuân tiết (春节). Xuân tiết đánh dấu sự khởi đầu một năm mới tính theo lịch mặt trăng. Người Trung Quốc gọi là "过年" (qua niên), tức là đón Tết. Cách gọi này khác hẳn với Việt Nam chúng ta nên sau này, mình sẽ gọi là Tết Tây, Tết Ta cho tiện phân biệt nhé.*

Khi ở một mình, cô sợ nhất là sự náo nhiệt như vậy, sợ nhất treo đèn lồng đỏ, sợ nhất năm mới sắp đến...

Bởi vì tất cả những điều này luôn khiến cô nhớ đến người bạn trai đã gọi cô xuống tầng dưới vào đêm giao thừa, đợi cô kiểm tra giao nhận.

Nhưng bây giờ, cô bắt đầu mong chờ trận tuyết đầu mùa giống như năm mười sáu, mười bảy tuổi.

Kết thúc ngày làm việc, sau khi tắm xong, Chung Ý cuộn tóc dài lại, mặc một chiếc áo len dày màu trắng mềm mại cùng chiếc quần thể thao màu xám nhạt, thoải mái nằm ỏ trên sofa, tay ôm sữa nóng tỏa ra một mùi thơm ngào ngạt, bên cạnh cô là Quy Lai của Cố Thanh Hoài.

Cô và nó ở cùng nhau, trong ngôi nhà sáng đèn chờ anh cảnh sát đang làm nhiệm vụ quay về.

Điện thoại rung lên, Chung Ý nhìn lướt qua, nhẹ nhàng cầm điện thoại lên: "Cha mẹ."

Cha mẹ chen chúc trước camera: "Tết Tây năm nay con có về nhà không?"

Chung Ý nói "dạ", ngay lập tức cha mẹ cô mỉm cười vui mừng: "Ba năm rồi con không về nhà ăn Tết Tây."

Chung Ý ngoan ngoãn nói: "Năm nay con về ạ."

Mẹ hỏi: "Tiểu Cố thì sao?"

Nụ cười trên môi Chung Ý cứng đờ, trái tim như bị một vũ khí sắc bén đâm vào.

Cô chợt nhớ tới trước đây Trâu Dương đã nói rằng Cố Thanh Hoài gánh hết nhiệm vụ trực ban trong các kỳ nghỉ.

Dù là Tết Đoan Ngọ, Tết Trung Thu, Tết Tây hay Tết Ta, ngày cả gia đình đoàn tụ, anh lại chỉ có một mình.

Thay vì canh giữ căn nhà trống vắng không có mẹ, có lẽ tốt hơn hết là không về nhà và ở lại đội đột kích chống kh ủng bố.

"Có thể anh ấy phải trực." Chung Ý khẽ nói: "Mẹ..."

Trong màn hình là cha mẹ cô.

Dù không giàu có, dù có nếp nhăn, tóc bạc nhưng vẫn là một tổ ấm có thể che mưa che gió cho cô.

Trong những khoảnh khắc không thể kiên trì được nữa, cô nghĩ về họ, luôn khiến cảm thấy có dũng cảm trở lại.

Cô rõ ràng đã trưởng thành, nhưng trước mặt cha mẹ, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Cố Thanh Hoài thì sao?

Cha hy sinh, mẹ bệnh nặng qua đời.

Khoảnh khắc mẹ anh rời đi, anh đang gỡ bom.

Phút giây gỡ được quả bom là thời gian cuối cùng của cuộc đời mẹ.

Đối mặt với thiết bị nổ, anh làm sao chịu đựng được nỗi đau khổ tột cùng như thế?

Giây phút nguy hiểm được loại bỏ, mọi vinh quang chỉ là đám mây thoáng qua.

Chuyên gia gỡ bom với đầy chiến công hiển hách đã mất mẹ mãi mãi.

"Mẹ."

"Có chuyện gì thế?"

"Dì Hạ mất rồi..."

"Xảy ra khi nào?"

Chóp mũi Chung Ý lại bắt đầu ửng đỏ: "Ba năm trước, con mới biết."

Trên màn hình, mẹ cô im lặng một lúc lâu, bà cúi đầu dùng mu bàn tay dụi dụi mắt, lẩm bẫm nói: "Đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy sao không nói gì..."

"Mẹ," đôi mắt Chung Ý nóng lên: "Chúng ta mời Cố Thanh Hoài đến nhà đón năm mới nhé."

"Được." Cha Chung Ý trả lời: "Cha mẹ sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon cho thằng bé!"

Mắt mẹ Chung Ý đỏ hoe: "Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ là cha mẹ của Tiểu Cố..."

Chung Ý lại muốn khóc, nhưng sau khi cúp điện thoại, nỗi buồn dần dần được thay thế bằng sự lo lắng thấp thỏm.

Làm sao để cô mở lời mời Cố Thanh Hoài đến nhà mình?

Liệu Cố Thanh Hoài có đồng ý không?

Cô chỉ là bạn gái cũ mà thôi.

Quy Lai ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh cô, nghe nữ đạo diễn điềm tĩnh nói chuyện với người ngoài, nhưng lại lăm bằm tự nói tự nghe.

"Cố Thanh Hoài, anh đến nhà em đón năm mới không?"

"Cố Thanh Hoài, anh về quê với em không?"

"Cố Thanh Hoài, ừ, đã diễn thì phải diễn cho tới, cha mẹ em lại muốn gặp anh."

"Cố Thanh Hoài, tôi muốn mời anh đến nhà em nghỉ lễ."

"Quy Lai..." Chung Ý nhìn chú chó bên cạnh: "Tao nên nói thế nào đây? Anh ấy có đồng ý không?"

Quy Lai dụi đầu vào lòng bàn tay cô khiến trái tim cô muốn tan chảy.

Chung Ý không ngừng vuốt lông cho chó, nhớ đến kỳ nghỉ hè năm kỳ thi tuyển sinh đại học kết thúc, hai người ở bên nhau.

Khi đó, người mình thầm yêu bỗng nhiên trở thành bạn trai.

Cô vốn tưởng rằng sau khi tốt nghiệp cấp ba sẽ không bao giờ gặp lại Cố Thanh Hoài nữa, nhưng cô không ngờ rằng mối quan hệ giữa hai người thậm chí còn thân thiết hơn cả thời cấp ba.

Cô vô cùng xấu hổ, rất muốn gặp anh, nhưng khi nhìn thấy anh, cô không biết nên nhìn vào đâu hay đặt tay vào chỗ nào. Cô căng thẳng đến mức luống cuống tay chân, gần như không thể nói chuyện một cách tự nhiên.

Nhưng khi không thấy được anh, cô lại không khỏi vất óc tìm lý do để gặp anh.

Những khoảng thời gian vô tư nhất đó là mới yêu nhau, là soda cam, là sân bóng rổ sau khi mặt trời lặn, là bộ đồng phục trắng của chàng trai.

Cô ngồi cạnh sân, khi Cố Thanh Hoài ghi bàn, anh luôn là người nhìn cô đầu tiên, giống như một cậu bé đang muốn được khen ngợi.

Đồng đội tức giận vì anh không chỉ thắng trận bóng một cách dễ dàng mà còn dẫn theo bạn gái đến phát cơm chó. Thật là không công bằng.

Cố Thanh Hoài cười, nụ cười rất đẹp, lười biếng trả lời: Sao, ghen tị à?

Ném bóng trong tay, đó là một quả ba điểm.

Đèn đường cạnh sân bóng không được sáng lắm.

Mái tóc đen mềm mại của anh hơi ướt mồ hôi, lúc anh chạy về phía cô, những ngọn đèn nhỏ dường như lóe lên: "Thắng rồi."

Chàng trai cúi xuống, chống tay lên đầu gối, vừa đủ để nhìn thẳng cô, sau đó chủ động đưa khuôn mặt tuần tú tới cho cô.

Ý là gì thì không cần phải nói.

Khi mới quen nhau, cô có cảm giác khó tin anh là bạn trai của cô. Mỗi lần nghĩ đến anh, cô đều cảm thấy ngại ngùng và vui

mừng.

Cô đặt tay lên vai Cố Thanh Hoài, nhẹ nhàng hôn lên một bên mặt anh.

Cô đỏ mặt đến mức không dám nhìn vào mắt anh: "Chúc mừng người chơi số 11 đã trở thành MVP xuất sắc nhất của trận đấu."

Cố Thanh Hoài nhìn cô mỉm cười, lông mi anh mềm mại và dày rậm, khóe miệng mím lại nhưng vẫn cong cong, mang theo vẻ thanh xuân của thiếu niên.

"Đây mới là giải thưởng lớn nhất ngày hôm nay."

Trên đường hẹn hò về nhà, Cố Thanh Hoài hỏi: "Chung Ý, ngày mai em đến xem anh chơi bóng không?"

Cô gật đầu, nheo mắt hỏi: "Anh thích chơi bóng đến thế à?"

Cô đếm cho anh nghe: "Hôm nay chơi, hôm qua cũng chơi, hôm kia chúng ta đi biển nên không chơi..."

Chàng trai đi lùi về phía sau, gãi gãi lông mày, nụ cười trong mắt anh tỏa sáng rực rỡ dưới ánh đèn đường.

Cô bối rối: "Sao anh lại cười?"

Cố Thanh Hoài đứng ở trước mặt cô, cúi người chống hai tay xuống đầu gối nhìn cô.

Khi anh cười, đôi mắt và khóe miệng cong lên khiến người ta phải đỏ mặt, tim đập mạnh.

"Nếu em mạnh dạn hơn..." Chàng trai trẻ khẽ mở môi mông và nói từng chữ một: "Anh sẽ không thích chơi bóng đến vậy."

Nhìn gần đôi môi mỏng và rõ nét của anh, Chung Ý hít một hơi thật sâu.

Ngón tay mảnh khảnh sạch sẽ của anh đặt lên đỉnh tóc của cô, nhẹ nhàng xoa xoa, đồng tử anh sáng ngời, lông mi vừa dày vừa dài: "Anh đang tìm lý do để gặp em."

Hai má Chung Ý nóng bừng, tim cô đập điên cuồng.

Cố Thanh Hoài đứng thẳng lên, đột nhiên nhéo mặt cô hỏi: "Sao em không hẹn anh?"

Lúc đó cô rất dễ ngại, mặt đỏ bừng: "Em đang đợi anh hẹn em mà."

Thiếu niên mỉm cười nói: "Vây ngày mai anh hẹn em."

Cô nói vâng.

Cố Thanh Hoài: "Ngày mốt cũng hẹn."

Cô gật đầu.

Cố Thanh Hoài: "Ngày sau nữa cũng muốn hẹn."

Đôi mắt cô biến thành vàng trắng khuyết, nhìn anh bước lùi về phía sau. Mái tóc đen mềm mại, bóng bệ dưới ánh đèn đường, kết hợp với một chiếc áo thun trắng và quần thể thao màu đen, tươi sáng đến động lòng người.

Anh rõ ràng rất ngầu rất cool, nhưng sao có thể dễ thương như vậy, giống như một đứa trẻ con đang xin kẹo.

Không biết lấy can đảm từ đâu, cô tiến lên vài bước, tim đập rộn ràng.

Sau đó, cô nắm cổ áo thun, kiễng chân hôn lên khóe miệng anh.

Cố Thanh Hoài mất cảnh giác, quên cả chớp mắt.

Khi kịp phản ứng, anh đổ tai, quay đầu đi và mỉm cười. Khóe miệng và khóe mắt cong lên vô cùng đẹp.

...

Tiếng bấm mật khẩu phát ra từ ổ khóa, Chung Ý định thần lại.

Quy Lai vội vàng lao ra cửa, tư thế tiêu chuẩn giống như khi đang chờ kiểm duyệt trong đội lực lượng cảnh sát vũ trang.

Cố Thanh Hoài đẩy cửa vào, chú chó không chút do dự phóng tới.

Sau khi làm nhiệm vụ trở về, trong mắt Cố Thanh Hoài tràn ngập sương mù, nhìn thấy Quy Lai thì trở nên dịu hơn.

Anh cảnh sát trẻ tuổi mặc một chiếc áo khoác đen lạnh lẽo rộng thùng thình, khi ngồi trên mặt đất, cổ áo che cằm anh đi.

Xương mày và sống mũi đều sắc nét, khuôn mặt gầy gò, đôi mắt phượng với đuôi chếch lên, đường nét sắc sảo.

Nhưng khi anh ngồi xuống chơi với chú chó, dưới ánh sáng mờ ảo, mái tóc đen mềm mại quét qua đỉnh lông mày, hàng mi rũ xuống dày và rõ ràng, anh trông không giống Cố Diêm Vương của đội đột kích chống khủng bố mà chỉ là một thanh niên vẻ sạch sẽ và ngăn nắp, có sức trẻ không bị năm tháng bào mòn.

Anh thuận miệng hỏi cô: "Sao em còn chưa ngủ?"

Tim Chung Ý đập thành thịch trong lồng ngực: "Em đang đợi anh."

Cố Thanh Hoài nhìn cô.

Khi anh không nói chuyện không thể phân biệt được giữa vui và giận, điều này khiến người ta không thể hiểu được, trái tim đập loạn không ngừng.

Cho dù bị từ chối thì có làm sao?

Đâu có thiếu miếng thịt nào đâu phải không?

Chung Ý đi đến trước mặt anh, mỗi lần bước đến gần, nhịp tim lại đập nhanh hơn.

Những ngón tay sau lưng cô nhẹ nhàng đan vào nhau, cô nhẹ nhàng hỏi: "Tết Tây này anh có dự định gì không?"

Cố Thanh Hoài đứng lên, có một loại cảm giác áp lực. Ánh mắt anh rơi vào trên người cô: "Trực ban."

Chung Ý mím môi, khóe miệng hơi nhếch lên, tim đã nhảy lên cổ họng: "Anh trực ba ngày luôn à?"

Cố Thanh Hoài: "Ngày cuối cùng sẽ nghỉ ngơi."

Mặt Chung Ý nóng lên, không khỏi đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa chóp mũi của mình.

Nhìn thấy cô ngơ ngác, Cố Thanh Hoài nhếch khóe miệng, hai tay rút trong túi đứng trước mặt cô: "Sao thế, đạo diễn Chung muốn hẹn với anh à?"

Người anh cao, ánh sáng từ nơi cao truyền đến, toàn thân cô đều ở trong bóng anh.

Chung Ý hỏi ngược lại: "Nếu em hẹn thì anh có đồng ý không?"

"Làm gì có ai như em hả Chung Ý?" Cố Thanh Hoài cúi đầu: "Nếu anh không đồng ý thì không hẹn nữa à?"

Gương mặt đẹp trai của anh cảnh sát trẻ gần sát lại gần cô, lông mi dài đến mức tạo thành bóng dưới mắt.

Trong giọng nói của anh có phần trêu chọc cũng có phần nghiêm túc, thành thạo làm cho người ta không nắm bắt được.

Cô không thể không lùi lại khi anh ghé sát mặt cô như thế.

Khi hẹn hò, cô thật sự rất được chiều đến hư. Cô hay ngại nên Cố Thanh Hoài nhường nhịn cô trong mọi thứ.

Cô lấy hết can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt ấm áp đó, chẳng còn gì để mất, cô phải nói ra bằng được: "Vậy anh có đồng ý hay không?"

Trong mắt Cố Thanh Hoài dần dần có niềm vui, đẹp đến lấp lánh: "Vậy em thử hẹn xem sao?"

Chung Ý đã chuẩn bị lời thoại của mình cả buổi tối, cuối cùng bây giờ chúng đã được sử dụng.

Cô nói ra gần giống như là học thuộc lòng: "Cha mẹ em muốn mời anh đến ăn Tết cùng cả nhà. Họ rất hoan nghênh anh."

Rất mượt, rất dễ thương.

Nói xong, một đôi mắt trong veo nhìn anh không chớp.

Cố Thanh Hoài nhìn cô: "Còn em thì sao?"

"Em..." Chung Ý lại ngượng.

Cố Thanh Hoài cười, bởi vì không muốn làm cô khó xử: "Thôi bỏ đi."

Anh gật đầu đồng ý, cởi áo khoác đi vào phòng. Ngay sau đó, Chung Ý kéo tay áo anh.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, Chung Ý hít một hơi thật sâu, dường như cô phải lấy rất nhiều dũng khí mới nói ra được một lời.

Cô cong mắt và nói với anh một cách trang trọng: "Em vô cùng hoan nghênh anh."

Suốt gần ấy năm, anh là người đi về phía cô.

Vì vậy, bây giờ cô phải dũng cảm hơn.

-

Trong ba ngày Tết Tây, chi đội SWAT không có ngày nghỉ, cần phải trực ban, Cố Thanh Hoài chỉ nghỉ ngày cuối cùng.

Ca trực buổi chiều của ngày thứ hai trong kỳ nghỉ kết thúc, Trần Tùng Bách đến trực, quần áo huấn luyện của Cố Thanh Hoài đổi thành quần áo thường ngày.

Tiếng chuông trường cấp 3 vang lên cách đó không xa, có cảm giác như được quay lại thời cấp 3.

Chiếc viêt dã chạy trên đường cao tốc, về đến nhà sau hai tiếng rưỡi.

Chung Ý xuống xe từ ghế phụ, gập dì hàng xóm ở tầng dưới.

Dì đã nghỉ hưu từ lâu, bây giờ công việc chính là ở nhà chăm cháu, công việc phụ là giới thiệu đối tượng xem mắt cho các nam thanh nữ tú độc thân trong khu. Việc này cũng đã rèn luyện cho dì có "tuệ nhãn".

Cố Thanh Hoài từ ghế lái xuống, mở cốp xe để lấy đồ.

Khi không dùng mặt lạnh huấn luyện, anh trông hiền lành, trắng trẻo, cao ráo. Anh là một người đàn ông đẹp trai và rất quyến rũ.

Ánh mắt của dì dán chặt vào anh từ đầu đến cuối.

Sau khi Cố Thanh Hoài tới gần, bà ấy che mặt lại, mỉm cười với Chung Ý: "Thanh niên này là ai thế? Nhìn như ngôi sao điện ảnh vậy!"

Chung Ý nhìn Cố Thanh Hoài, giới thiệu: "Đây là dì hàng xóm."

Cố Thanh Hoài gật đầu chào người lớn: "Chào dì ạ."

Dì đã nhìn Chung Ý từ bé đến lớn, mỉm cười với Cố Thanh Hoài: "Cậu thanh niên này đẹp trai quá! Lông mày, mắt và sống mũi đều rất đẹp, chắc phải cao gần 1m9 nhỉ?"

Bà ấy kéo Chung Ý lại, cảm thấy hài lòng: "Đẹp trai hơn anh chàng bác sĩ cùng về với cháu đợt trước nhiều!"

Chung Ý giật mình, Cố Thanh Hoài nhìn cô cười như không cười, dùng ánh mắt như muốn nói với cô: "Có muốn cho anh một lời giải thích không?"

Da đầu cô tê tê trong không khí ngột ngạt, điều đó thật không thích hợp, cô cảm thấy chột dạ như ở ngoài ăn chơi đàn đúm bị người nhà bắt tại trận.

Dì luôn là người thẳng thắn, có thể nói chọc cười mà không hề có ác ý.

Chung Ý sợ dì sẽ nói điều không nên nói nên vội vàng tạm biệt: "Dì à, chúng cháu về nhà ăn cơm trước nhé."

Dì cười nói: "Được rồi, đi nhanh đi! Cha con đã tắt bật chuẩn bị từ tối qua rồi..."

Đồ ăn nấu tại nhà, đâu đâu cũng có dấu vết của sự công phu khéo léo.

Cha uống một chút, cuối cùng lại nhắc tới chuyện mẹ Cố Thanh Hoài.

Chung Ý buông đĩa xuống, quay đầu nhìn Cố Thanh Hoài bên cạnh.

Lông mi dài của anh sụp xuống, lặng lẽ lắng nghe người lớn nói chuyện.

Ánh mắt họ chạm nhau hơi cong lên như thể đang an ủi một đứa trẻ.

Cha của Chung Ý hỏi: "Chú nghe Chung Ý nói là ba năm trước?"

Cố Thanh Hoài đáp: "Dạ, ngày đông chí."

Mẹ của Chung Ý vô cùng buồn bã: "Sao cháu không nói cho chúng ta biết? Ít nhất cũng để Chung Ý ở bên cháu..."

Cố Thanh Hoài cười nói: "Cháu có thể xử lý được."

"Hồi trước mẹ cháu tới nhà chúng ta ngồi một lát, dì hỏi sao nay gầy như vậy, bà ấy nói đại ý là mùa hè giảm cân, qua mùa thu sẽ ổn thôi."

Mẹ của Chung Ý nhớ lại thời gian ba năm trước, mẹ của Cố Thanh Hoài gầy đến mức tưởng chừng như có thể bị một cơn gió thổi bay đi.

Bà đỏ hoe nhìn Chung Ý: "Dì Hạ trước khi về có hỏi là Tiểu Cố làm con không vui phải không? Lâu rồi không thấy con qua..."

"Cuối cùng còn nói, nếu làm con không vui, là người làm mẹ, bà ấy thực sự rất xin lỗi."

Mọi nỗi buồn cứ qua đi rồi quay trở lại, nhấn chìm cả Chung Ý.

Cha mẹ không hiểu dì Hạ có ý gì, nhưng cô thì có.

Có lẽ lúc đó dì đã đoán được giữa hai người có vấn đề.

Trên thực tế, hai người đã chia tay vào thời điểm đó.

Cố Thanh Hoài nhẹ giọng nói: "Sau khi mẹ qua đời, cháu chuyển mộ của cha ra khỏi Nghĩa trang Liệt sĩ, cuối cùng hai người cũng ở bên nhau."

Mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ mờ ảo.

Chung Ý cúi đầu, không dám để người khác nhìn thấy, chỉ nói: "Con vào bếp mức bát canh."

Cố Thanh Hoài ngẩng đầu nhìn bóng lưng cô đi về phía phòng bếp.

Mu bàn tay của Chung Ý rõ ràng dụi vào mắt, có lẽ cô lại khóc rồi.

-

Nhà của Chung Ý không lớn nhưng rất ấm cúng.

Đồ nội thất đều có tông màu vàng ấm áp được trau chuốt theo thời gian, thậm chí vào mùa đông vẫn có cây xanh trên ban công.

Căn phòng dành cho khách duy nhất được cha mẹ dọn sạch sẽ để bà nội của Chung Ý ở.

Bà nội ngày càng lớn tuổi, bây giờ các con thay phiên nhau chăm sóc bà.

Cố Thanh Hoài không muốn ở lại qua đêm.

Nhưng cha mẹ Chung Ý lại không cho anh rời đi: "Trong tủ lạnh còn nhiều đồ ăn lắm, chưa kịp nấu cho cháu, nếu cháu đi thì cả nhà ăn không hết được."

Khó mà để từ chối lòng hiếu khách, vì vậy anh nói: "Thế cháu tìm một khách sạn, sáng mai sẽ đến."

"Đến nhà rồi thì sao có thể để cháu ra khách sạn ở được." Mẹ của Chung Ý nói với vẻ xin lỗi: "Cháu với Chung Ý chịu khó ở chật một chút nhé?"

Chung Ý căn quả táo, đứng đó sững sờ trong giây lát, vẻ mặt khó hiểu như "Tôi là ai, tôi đang ở đâu và tại sao anh lại muốn chen vào với tôi?"

Mẹ nhìn cô như có ý nói: "Đâu phải chưa từng ở chung, ngại gì mà ngại"

Bà nói: "Không phải lần trước ở khách sạn hai đứa cũng vậy à..."

Họ đã quen nhau lâu như vậy, cũng không còn là trẻ con nữa nên mẹ ngầm đồng ý...

Khuôn mặt của Chung Ý gần như đỏ bừng ngay lập tức, cô nhìn Cố Thanh Hoài cầu cứu.

Cố Thanh Hoài cũng không kịp phòng bị, ngập ngừng nói: "Cháu có thể ngủ cùng phòng với chú không...?"

Cha của Chung Ý sửng sốt, nhanh chóng xua tay: "Chú ngủ ngáy. Chú không thể ở chung phòng với cháu."

Mẹ của Chung Ý xách chiếc chăn bông đã phơi nắng đi đến phòng ngủ của Chung Ý: "Chú với dì không phải là kiểu cha mẹ có tư tưởng phong kiến bảo thủ đâu."

Cha của Chung Ý nói: "Thôi, cũng muộn rồi, chúng ta đi ngủ sớm thôi."

Chung Ý đứng yên tại chỗ, trên tay cầm nửa quả táo, sắc mặt giống y như quả táo.

Cố Thanh Hoài đứng ở trước mặt cô, lúc không nói chuyện trông vô cùng giống lừa đảo, vừa cao vừa gầy, vẻ ngoài rất đẹp trai.

Bắt gặp ánh mắt của anh, các bộ phận trong đầu Chung Ý bắt đầu hoạt động.

Một lúc lâu, cô mới kìm nén được sự ngại ngùng của mình, lắp bắp nói: "Vậy mời anh qua bên này?"

Vành tai Cố Thanh Hoài cũng đỏ bừng, nhưng nghe cô nói như vậy, anh cười, dùng ngón tay thon dài xoa xoa sống mũi: "Được."

Sao mọi chuyện lại phát triển như thế này?

Khi yêu nhau thì không cho anh vào phòng mình qua đêm. Bây giờ chia tay rồi thì hết lần này đến lần khác ngủ chung phòng.

Phòng của Chung Ý có một giường đơn, đủ chỗ cho một người ngủ. Trừ khi hai người vô cùng thân mật, bằng không chắc chắn một người sẽ ngã ra ngoài.

Năng lực suy nghĩ của cô luôn rất mạnh, cô không khỏi băn khoăn, nếu cô và Cố Thanh Hoài ngủ chung giường thì sẽ ra sao?

Dừng lại!

Chung Ý vỗ nhẹ vào mặt mình, phát ra tiếng rõ ràng để bản thân tỉnh táo. Đúng là thấy d* c vọng làm mất hết lý trí, rõ ràng

cô là một người đàn ông hoàng.

Nhưng khi cô nghe thấy Cố Thanh Hoài cười, cô ngẩng đầu lên, khoe miệng anh chậm rãi nhếch lên, dáng vẻ đẹp trai sáng chói.

Chung Ý: "Anh cười gì?"

Cố Thanh Hoài khoanh tay, trông có vẻ thoải mái nhưng lại vô cùng xấu xa: "Thế em nói trước đi, em đang nghĩ gì mà đỏ mặt thế kia?"

Chung Ý bướng bỉnh: "Em không nghĩ gì cả."

"Nhưng sao anh lại nhớ..." Cố Thanh Hoài nhìn vào mắt cô: "Mỗi lần em muốn sàm sỡ anh đều làm như vậy."

Trước khi hẹn hò với Cố Thanh Hoài, Chung Ý chưa từng thích ai, không có cảm giác gì với các nụ hôn và cảnh ôm ấp trong phim ảnh và tiểu thuyết.

Từ sau khi ở bên Cố Thanh Hoài, cô phát hiện mình trở nên rất xa lạ.

Dù ngại ngùng nhưng khi nhìn thấy anh, cô luôn muốn hôn anh, ôm anh và lại gần anh hơn.

Cô cảm thấy điều này không tốt, giống như gái ăn chơi.

Vì vậy khi ý nghĩ đó hiện lên, cô nghiêm túc vỗ vào mặt mình, tự nhủ không được lúc nào cũng thèm muốn người ta.

Sau đó hành động này vô tình bị Cố Thanh Hoài nhìn thấy.

Thiếu niên ngây thơ nói: "Sao em lại vỗ mặt mình thế?"

Chung Ý nói với giọng tự kiểm điểm: "Khi anh ở bên cạnh, em luôn muốn... hôn anh."

"Vậy thì hôn thôi." Chàng trai tiến lại gần ôm cô vào lòng, mặt mày tươi sáng: "Ai bảo em phải nhịn đâu."

Cho nên hiện tại, Chung Ý từng có tiền án nên không thể phản bác: "Anh chịu khó nhé, anh ngủ dưới đất, em ngủ trên giường."

Cố Thanh Hoài tỏ vẻ sao cũng được, Chung Ý nóng bừng cả mặt, cực kỳ muốn thò đầu ra ngoài cửa sổ để bình tĩnh lại.

Cô trải nhiều lớp chăn bông xuống sàn, hy vọng có thể mềm mại như trên giường, quay lưng về phía Cố Thanh Hoài hỏi: "Anh có muốn tắm không?"

Lời vừa nói ra, tai cô lại đỏ bừng.

Nửa đêm, một nam một nữ ở trong cùng một phòng, mọi thứ vốn đã mập mờ.

Không phải là chưa bao giờ ở khách sạn.

Năm đó anh đang trong kỳ nghỉ đông, biết cô luôn muốn đi về phía bắc để ngắm tuyết.

Khi đặt khách sạn, cô muốn đặt một phòng. Khách sạn vào mùa du lịch rất đắt đỏ, họ đều là sinh viên nghèo nên cô không muốn anh tốn kém.

Lúc ấy Cố Thanh Hoài mỉm cười cũng không phải rất hiền lành mà là hư hỏng, trên mặt mang theo một chút tán tỉnh: "Không sợ à?"

Cô lắc đầu, chân thành nói: "Không ở cùng phòng với anh thì em mới sợ. Em từng xem rất nhiều tin nửa đêm có người gõ cửa khách sạn."

Phòng tiêu chuẩn, 2 giường, tách biệt rõ ràng.

Cô bé ngốc nghếch dường như cái gì cũng biết nhưng cũng dường như cũng không biết gì cả.

Cố Thanh Hoài không còn cách nào khác, sau khi nhìn thấy phòng tắm được làm bằng kính mờ lại cau mày.

Cô nhặt quần áo lên, nói muốn đi tắm, anh gật đầu, vẻ mặt có phần không được tự nhiên: "Anh đi chạy bộ, lát nữa sẽ quay lại."

Cô nắm lấy cổ tay anh: "Anh đừng đi được không? Ở một mình em sợ."

Cố Thanh Hoài mím môi: "Nhìn cửa kính kia đi, nếu em tắm thì anh có thể nhìn thấy hết."

Cô ngây thơ và không sợ hãi nói: "Em biết anh không phải người như vậy, anh cũng không muốn nhìn đâu."

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ cười một tiếng, vẻ mặt thành thật, nghiêng người nhìn thẳng vào mắt cô: "Sao em biết anh không muốn nhìn? Hả?"

Anh véo mặt cô: "Đừng nghĩ tốt về anh thế, có lẽ anh không chỉ muốn nhìn mà còn muốn làm gì đó."

Thế là cô đi tắm xong, gửi tin nhắn báo rồi anh mới quay về.

Lúc Cố Thanh Hoài đi vào phòng tắm, cô lén lút nhìn thử.

Tắm kính mờ phản chiếu dáng người mảnh khảnh và thẳng tắp của anh, cực kỳ quyến rũ.

...

Xua tan đi những ký ức xấu hổ, Chung Ý mở tủ, giúp Cố Thanh Hoài tìm quần áo để thay.

Chiếc áo hoodie màu xám được gấp gọn gàng trong góc.

Những năm tháng đó, cô muốn vút đi nhưng không nổi, nhìn thấy nó lại đau lòng nên chỉ dám giấu vào nơi sâu nhất.

Chung Ý lấy ra cùng với quần thể thao màu xám, đặt ở bên cạnh Cố Thanh Hoài: "Tắm xong mặc cái này đi."

Cố Thanh Hoài hơi nhướn mày: "Quần áo của em, anh mặc vừa à?"

Chung Ý nhét quần áo vào trong ngực anh, mùi thơm sạch sẽ thoang thoảng xộc vào mũi cô. Cô nói: "Kiểu nam."

Cố Thanh Hoài mở quần áo trong tay ra, quả thực rất rộng và to.

Vừa hay Chung Ý đứng ngay cạnh, đem ra so sánh, chiều dài áo gần như chạm đến đầu gối của cô.

Cố Thanh Hoài nghĩ đến điều gì, mặt không biểu cảm hỏi: "Cái này là của vị bác sĩ kia hả?"

Anh ngồi bên giường cô, đôi chân dài đang rộng, hai tay đỡ hai bên, khóe mắt nhướn lên lạnh lùng.

Chung Ý bối rối: "Bác sĩ nào?"

Cố Thanh Hoài: "Bác sĩ về nhà cùng em nhưng không đẹp trai bằng anh đó."

Anh đặc biệt nhấn mạnh thêm vào bốn chữ "về nhà cùng em".

Hôm nay, phản ứng đầu tiên của dì khi nhìn thấy anh là - "Đẹp trai hơn cả bác sĩ đã về cùng cháu lần trước!"

Chung Ý cup mắt xuống, nhìn thấy Cố Thanh Hoài lạnh lùng, môi mỏng mím thành một đường mỏng, tuần mỹ mà thờ ơ, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào trên người cô.

Đây có phải là ghen...?

Chung Ý muốn cười, nhưng lại nghiêm túc gật đầu: "Đúng."

Cố Thanh Hoài ném quần áo sang một bên: "Anh không mặc."

Trên mặt anh không giấu được vẻ chán ghét: "Áo vừa nhìn thấy quá rộng, quần thì có vẻ ngắn."

Chung Ý nói một cách nghiêm túc: "Áo dài 185, quần dài 190. Chân dài và phía trên ngắn, phải vừa in chứ."

Cố Thanh Hoài cười lạnh: "To rộng như vậy, bác sĩ kia cao 1m5 à?"

Chung Ý cắn nụ cười ở khóe miệng, nhẹ nhàng thì thầm: "Không, anh ấy cao gần 1m9."

Cố Thanh Hoài: "Nhìn quần áo là có thể biết dáng người không đẹp."

Chung Ý rất thành thật: "Dáng người khá đẹp, eo thon, chân dài, vai rộng."

Cô khẽ lẩm bẩm: "Cơ bụng đúng chuẩn tám múi."

Cố Thanh Hoài nhướn mày, ánh mắt tà ác, lạnh lùng như đao, anh giống như Diêm Vương trên sân tập: "Em nhìn thấy cơ bụng luôn rồi à?"

Chung Ý cười thầm, không chỉ nhìn thấy mà còn sờ vào nó.

Nhưng lúc này Cố Thanh Hoài không cười, quá đáng sợ, cảm giác trang nghiêm thuộc về quân nhân cảnh sát quá mạnh.

Cô cảm nhận được những gì các thành viên trong đội SWAT chống kh ủng bố cảm thấy, cô muốn nói từ "từng sờ", nhưng cô không dám, nên đành bỏ cuộc.

Cố Thanh Hoài Quân lạnh lùng như sương tuyết: "Gu thẩm mỹ kém quá, phối màu kiểu gì không biết."

Chung Ý hít một hơi thật sâu: "Anh nào đó ơi, chỉ một chiếc áo hoodie màu xám thuần có vài chữ thì có phối màu gì chứ?"

Giọng điệu Cố Thanh Hoài tràn ngập sự châm chọc như thường này: "Dáng người này đã như thế, mặt mũi chắc cũng không khá hơn bao nhiêu."

Chung Ý nhìn kỹ khuôn mặt quyến rũ của anh, thành thật nói: "Khuôn mặt có nét lắm, kiểu thống nhất thẩm mỹ của người Trung Quốc."

Gương mặt Cố Thanh Hoài hoàn toàn đông cứng, anh quay đầu đi, không nhìn cô nữa.

Chung Ý cảm thấy nếu không có cô ở đây, anh sẽ không chút do dự ném quần áo vào thùng rác.

Đôi mắt cô lướt từ bộ quần áo sang một bên mặt anh.

Anh cảnh sát trẻ tuổi có góc nghiêng nổi bật, làn da thật sự rất đẹp, dưới ánh sáng không có chút tì vết nào, trắng như ngọc.

Cô không nói gì, anh ngược lên nhìn cô.

Anh trông cực kỳ dữ tợn, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên có vẻ hơi hờn dỗi.

"Anh bày tỏ ý kiến xong chưa?" Chung Ý lại kiên nhẫn hỏi: "Có mặc quần áo không?"

Cố Thanh Hoài: "Không mặc."

Cô thực sự để anh mặc quần áo của người đàn ông khác?

Cũng may tính tình của anh bây giờ đã khá hơn. Nếu là trước đây, cổ trên mộ của vị bác sĩ đó chắc chắn sẽ cao hơn Chung Ý.

Chung Ý dùng mu bàn tay quệt quệt sống mũi, nhin cười: "Tại sao?"

Cố Thanh Hoài trả lời cực kỳ vô lại: "Da mỏng thịt mềm, dị ứng với quần áo của người khác."

Chung Ý thu biểu cảm lại: "Vậy thì đi tắm nhanh đi."

Cố Thanh Hoài cao lớn, ngồi ở mép giường một đống như vậy.

Anh thậm chí không thèm nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Anh ngủ không mặc quần áo!"

Có lẽ nên chụp ảnh lại và gửi cho nhóm đột kích chống khủng bố.

Để họ thấy đội trưởng của họ trẻ con đến mức nào, hành động như cậu con trai đang nổi cơn thịnh nộ.

Cố Thanh Hoài chẳng những không nhìn, ngược lại ném quần áo sang một bên.

Lúc này, anh trực tiếp đứng dậy, bỏ quần áo ra xa hơn.

Chung Ý nhin cười suốt buổi, cuối cùng nhin không được, giọng nói ngọt ngào mềm mại như bánh nếp: "Anh nhìn kỹ xem, đây là quần áo của ai?"

Cô mỉm cười, đôi mắt sáng và vô cùng động lòng người, đôi đồng tử sáng hơn cả ánh trăng. Cô cầm lấy chiếc áo nỉ anh đã vứt đi, mở ra, đặt trước mặt anh.

Cố Thanh Hoài cau mày, anh mím môi mỏng, khó hiểu nhìn Chung Ý.

Chung Ý gật đầu, sau đó nhìn thấy khóe môi Cố Thanh Hoài từ từ cong lên, hình vòng cung đẹp biết bao.

Lần cuối cùng họ gặp nhau trước khi chia tay là khi anh đến gặp cô trong kỳ nghỉ, anh để quần áo ở căn nhà nơi cô tạm thuê.

Cửa phòng tắm đóng lại, ngay sau đó tiếng nước vang lên, đập vào màng nhĩ.

Chung Ý ngơ ngác ngồi ở mép giường, hàng mi cong cong mềm mại rũ xuống, trong mắt hiện lên nụ cười trong trẻo.

Trước đây khi chưa hẹn hò, cô đã nghĩ Cố Thanh Hoài là một anh chàng lạnh lùng và đẹp trai.

Bất cứ lúc nào, xung quanh anh luôn có một vài bạn nam, từ lớp họ hoặc lớp khác, như thể anh có nhiều bạn bè.

Tuy nhiên, anh hiếm khi tham gia vào chủ đề của họ, khi nghe thấy điều gì đó hay ho hoặc hứng thú với cái gì đó, anh khẽ cười, khóe miệng cong lên thật đẹp.

Các bạn nữ trong lớp nói rằng Cố Thanh Hoài hoàn toàn không có hứng thú với con gái, không thể tưởng tượng được việc anh hẹn hò với một cô gái sẽ như thế nào.

Chung Ý tin điều đó vì cô cũng không thể tưởng tượng được.

Sau này quen nhau, cô mới phát hiện, lạnh lùng cái gì, hotboy cái gì, tất cả chỉ là vẻ bề ngoài của anh mà thôi. Khi ở trước mặt cô, anh hết như là giấm thành tinh, hay gọi tắt là "giấm tinh".

Cô nhớ không lâu sau khi họ quen nhau, khi cô đi làm thêm trong kỳ nghỉ hè, anh đến đón cô sau giờ làm.

Chàng trai đứng dưới ánh đèn đường mặc một chiếc áo nỉ màu xanh đậm và quần jean sáng màu. Cổ áo nỉ lộ ra viền áo thun trắng trông sạch sẽ và phóng khoáng, đúng kiểu mà các cô gái muốn theo đuổi nhất.

Sau khi tan làm, cô tạm biệt các đồng nghiệp, có bạn nam hỏi cô có cần đưa cô về nhà không, vừa hay tiện đường.

Chung Ý mỉm cười nhìn về phía Cố Thanh Hoài: "Có người tới đón rồi."

Bạn nam nhìn theo ánh mắt của cô và hỏi: "Đó là ai?"

Chung Ý chợt nhận ra rằng không phải chàng trai nào cũng có lông mi dài và đẹp trai như bạn trai cô.

Tìm được kho báu, Chung Ý vui vẻ cong mắt.

Cô và Cố Thanh Hoài mới ở cùng nhau không lâu nên vẫn còn ngỡ ngàng, cô cười nói: "Bạn của tôi."

Chung Ý đi bên cạnh Cố Thanh Hoài, cô để ý thấy tâm trạng của anh chàng đẹp trai hôm nay có vẻ trầm.

Mu bàn tay của họ vô tình chạm vào nhau nhiều lần nhưng anh lại không hề có ý định nắm tay cô.

Cô ngẩng mặt lên, đôi môi mỏng của chàng trai mím lại thành một đường.

Chung Ý đứng yên, Cố Thanh Hoài cũng dừng lại: "Sao vậy?"

Chung Ý lấy hết dũng khí, cô đưa tay ra, nhỏ giọng nói: "Nắm tay."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, hỏi: "Anh chỉ là bạn thôi?"

Chung Ý chớp mắt, ngờ ngợ hỏi: "Anh ghen à?"

Cô không muốn chia sẻ chuyện riêng tư của mình với những đồng nghiệp bình thường, quan trọng hơn là cô rất xấu hổ vì mới quen anh một thời gian ngắn thôi.

Tuy nhiên, lời giải thích còn chưa kịp nói ra, bàn tay Cố Thanh Hoài ở bên cạnh đã buông lỏng nắm lấy tay cô, hỏi: "Em và người bạn khác có như vậy không?"

Tay Cố Thanh Hoài trượt xuống cổ tay cô, lòng bàn tay chạm vào nhau.

Những ngón tay của chàng trai trẻ thon và thẳng, những khớp xương rõ ràng. So sánh như vậy khiến bàn tay của cô trông thật nhỏ bé.

Anh di chuyển chậm rãi, cố ý để cô nhìn rõ, ngón tay anh thon dài chen vào giữa các ngón tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Da thịt áp sát vào nhau, nhiệt độ cơ thể trực tiếp xuyên qua giống như có dòng điện.

Tai Chung Ý nóng lên, hai má trở nên đỏ như quả cà chua.

Thấy cô không nói gì, Cố Thanh Hoài hơi siết chặt tay cô, cô không kịp phòng bị, cả người bị kéo vào trong ngực anh: "Có thể này nữa không?"

Được anh ôm nhẹ nhàng, mùi hương trong lành sảng khoái của anh phủ vào chóp mũi cô.

Chung Ý càng không nói nên lời, lắp bắp: "Không, không..."

Nhưng Cố Thanh Hoài còn chưa nói xong, anh nghiêng đầu lại gần, mím môi mỏng, lời nói biến mất khỏi đôi môi đang chạm vào cô khiến chúng trở nên khàn khàn không rõ ràng: "Như thế này."

Trong đầu chợt nhớ ra từ "dỗ", sự ngượng ngùng và mong muốn giải thích đều biến thành mây khói.

Trước mắt cô là hàng mi đen nháy của anh, dài đến nỗi dường như có thể chạm vào lông mi của cô nếu anh đến gần hơn.

Sống mũi anh nhẹ nhàng chạm vào má cô, môi anh hơi hé ra, anh ôm môi cô vào trong miệng, đầu tim ngứa ngáy khiến cô khó thở.

Những ngón tay cô siết chặt gấu áo nỉ của anh, để lại những nếp nhăn mà không cần dùng sức.

Mãi đến khi cô ngượng ngùng gần chết, anh mới buông ra, hít thở cùng mùi bạc hà sáng khoái của một chàng trai trẻ.

Môi cô tê dại, lông mi như có sức nặng, cô bước tới một bước, muốn anh ôm cô.

Trước đây luôn là như vậy. Anh sẽ bắt cô vùi mặt vào cổ anh để bình tĩnh lấy lại nhịp thở, anh sẽ dỗ dành xoa đầu cô như một đứa trẻ.

Nhưng lần này Cố Thanh Hoài xấu tính, không có ý định ôm cô. Chung Ý đành phải tranh thủ bình tĩnh lại để mặt bớt đỏ.

Dưới đôi lông mày đen như kiếm của chàng trai, một đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn thẳng vào cô, trầm giọng dỗ dành: "Anh là ai?"

Chung Ý nhin không được nữa, nhẹ giọng nói: "Anh là bạn trai của em."

Cố Thanh Hoài thành công, lông mày kiêu ngạo chói mắt, thể hiện khí chất của một thiếu niên.

Cuối cùng anh không khỏi bật cười, dịu dàng nhìn cô, dang rộng vòng tay: "Lại đây, để anh ôm em."

Chương 40

DTV-EBOOK

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, nhịp tim của Chung Ý đột nhiên bắt đầu đập mạnh.

Ngay cả suy nghĩ của cô cũng bắt đầu đi lang thang, cô nhớ đến cơ bụng mà mình từng chạm vào trước đây, dải sợi giữa hai bên cơ bụng được gọi là đường nhân ngư*...

Cố Thanh Hoài có thân hình thực sự rất đẹp. Anh sinh ra đã có ưu điểm vượt trội là vòng eo thon, chân dài, thêm vào đó là tính tự giác nghiêm ngặt.

[*] Đường nhân ngư: hay còn gọi là *linea alba*, là một dải sợi liên kết màu trắng nằm giữa hai bên cơ bụng. Nó chạy dọc theo vùng bụng từ xương ức xuống đến xương mu. Đường nhân ngư không chỉ có mặt ở đàn ông mà còn xuất hiện ở phụ nữ, tuy nhiên, nó thường nổi bật và dễ nhận biết hơn ở nam giới, đặc biệt là ở những người có tỷ lệ mỡ thấp và cơ bụng phát triển.

Ngay sau đó cửa phòng tắm mở ra, mùi sữa tắm mát lạnh quện trong hơi nóng cơ thể khiến người ta mê đắm.

Cố Thanh Hoài mặc một chiếc áo hoodie rộng thùng thình màu xám và quần thể thao, gương mặt kiêu ngạo, quai hàm sắc sảo, vẫn giữ nguyên nét thiếu niên.

Vào lúc đó, Chung Ý tưởng như cô đã trở về khoảng thời gian nghỉ Tết trước khi họ chia tay.

Anh cũng mặc bộ quần áo này, dang rộng vòng tay và nói với cô---

--- Bạn trai tươi ngon mới ra lò.

--- Đến đây hôn anh đi, bây giờ đã cạo râu sạch sẽ rồi.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Thanh Hoài dựa vào khung cửa, hai tay vuốt tóc tự nhiên, thoải mái đứng đó.

Mái tóc rối bù xoa ngang đỉnh lông mày, anh cong môi, thản nhiên nói: "Bộ đồ này vẫn vừa đấy."

Chung Ý khinh thường nhìn anh: "Nãy anh còn nói người ta cao 1m5. Anh bị sao vậy? Đến đồ của mình cũng không nhận ra."

"Anh bị sao, đạo diễn Chung không biết à?" Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cố Thanh Hoài ung dung lau tóc, mái tóc đen bù xù rơi xuống lông mày, càng nhìn càng thấy anh trẻ ra.

Chung Ý hít một hơi thật sâu. Nghề phóng viên từ lâu đã giúp cô có khả năng giữ vẻ mặt vô cảm ngay cả khi nhịp tim đập nhanh.

Cô nhẹ nhàng nói "Ồ, đội trưởng Cố không phải ghen đó chứ?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Ghen thì em có dễ không?"

Thái độ của anh không rõ ràng, không trả lời câu hỏi của cô thì thôi, đằng này còn ném móc cho cô cắn.

Người này lúc nào cũng như vậy, anh quá điêu luyện làm cô không phân biệt giữa vui và giận, điều này khiến người ta thấp thỏm, không tìm được điểm dừng lại. Cô và anh hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Chung Ý mím môi, không nhìn anh, nhưng tầm nhìn của cô đều hướng về anh.

Cố Thanh Hoài không biết cô đã trải qua bao nhiêu đêm trằn trọc với chiếc áo nỉ đó, anh cũng không biết từ khi nào chiếc áo đó không còn giữ được hơi thở của anh nữa, mọi dấu vết của anh đều biến mất trong cuộc đời cô, khi chỉ để lại những ký ức không thể nắm bắt được, cô đã rơi bao nhiêu nước mắt.

Bây giờ nhìn thấy anh đứng ngay trước mặt, đó là cảm giác mất đi tìm lại, giống như ảo ảnh, nhìn thấy được mà không chạm vào được, cô phải ôm chặt nó trong lòng bàn tay mới cam lòng.

Cô trải chăn nệm dưới sàn cho Cố Thanh Hoài giống như làm bánh matcha ngàn lớp, mấy lớp chăn bông dày, mềm mại, thơm mùi nắng.

"Anh chịu khó chút nhé." Cô bình tĩnh chuyển chủ đề: "Em không ngờ cha mẹ lại giữ anh ở lại qua đêm."

Cố Thanh Hoài hiếm khi nghiêm túc: "Anh phải xin lỗi mới đúng."

Đối mặt với ánh mắt ngơ ngác của Chung Ý, anh nhướng mi nói: "Em vốn đã dễ mất ngủ rồi, nếu trong phòng thêm một người nữa, có phải càng khó ngủ hơn không?"

Chung Ý: "Chứng mất ngủ của em không nghiêm trọng, em vẫn có thể ngủ rất ngon."

Mái tóc dài buông xõa, đôi chân cong, cầm tựa vào đầu gối, gò má trắng nõn, giống y như hồi cấp ba.

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, lặng lẽ nhìn người luôn tạo cho người ta ảo giác được yêu thương sâu sắc.

Anh nói: "Chung Ý, anh biết trong hộp kẹo của em không có kẹo."

Chung Ý sửng sốt, môi mấp máy, không biết nên phản bác thế nào.

"Trước đây em vô tình làm rơi thuốc ngủ xuống đất, anh đã cầm đi kiểm tra."

Chung Ý không thể tin được: "Chuyện này anh đã biết từ lâu rồi?"

Nhiều hình ảnh chợt lóe lên trong đầu---

Trong đoàn phim có rất nhiều người nhưng anh chỉ bắt cô đi chạy bộ, thích thú "trêu chọc" cô;

Khi không chạy, anh sẽ kéo cô đi leo núi. Mỗi lần về nhà, cô cảm thấy sảng khoái nhưng cũng cạn kiệt sức lực;

Đúng rồi, tất cả cà phê của cô đều biến mất và được thay thế bằng nhân táo chua*. Khi còn nhỏ, cô nghe bà nói rằng nhân táo chua giúp ngủ ngon...

[*] Nhân táo chua: Vị thuốc nhân táo chua chế biến từ hạt quả táo xanh. Vị thuốc này có tác dụng giúp an thần, bổ tâm, bổ âm, bổ huyết, cầm mồ hôi, sinh tân dịch nên thường được dùng để chữa các chứng bệnh như ngủ mê, hay quên, thần kinh suy nhược, biếng ăn, mệt mỏi rã rời...

Cố Thanh Hoài bình thản nói: "Nếu ngay cả chuyện này anh cũng không phát hiện được thì còn gì gọi là cảnh sát?"

Đôi mắt đen trắng của anh nhìn chăm chăm vào cô: "Kéo dài bao lâu rồi?"

Chung Ý ngang ngạnh nói: "Chỉ thỉnh thoảng thôi."

Cố Thanh Hoài đứng, cô ngồi, người anh đã cao rồi, đứng như vậy trông càng trịch thượng, khiến cô có cảm giác như tù nhân

đang bị thẩm vấn.

"Không uống thuốc ngủ thì không ngủ được à?"

Trên thực tế, mọi chuyện đã khá hơn, nhưng thời gian này khi cô biết chuyện của dì Hạ, tình trạng đó lại bắt đầu lặp lại.

Chung Ý khẽ gật đầu, dùng tay ôm lấy đôi chân cong cong của mình. Cô đắp một chiếc chăn mềm mại, toàn thân dịu dàng, không còn gai góc.

Cố Thanh Hoài cau mày: "Có lúc nào ngủ ngon không?"

Chung Ý lẩm bẩm: "Có."

Cố Thanh Hoài: "Khi nào?"

Gò má bỗng dưng nóng bừng. Chung Ý nhú mày, nhìn chăm chăm vào bông hoa hướng dương trên chăn.

Giọng nói nhỏ nhẹ: "Lần trước cha mẹ đến thành phố Trường Ninh, có anh ở bên cạnh."

Nói xong cô không dám nhìn anh mà chỉ cúi đầu.

Giọng điệu của Cố Thanh Hoài dịu dàng hơn: "Còn nữa không?"

"Không còn nữa." Chung Ý nghiêm túc suy nghĩ, lại nhớ ra thêm, sau đó thành thật thú nhận: "Có vài lần xem phim..."

Giọng cô trầm đến mức gần như không nghe được: "Anh ở bên cạnh em."

Cố Thanh Hoài: "Sau này có thể không uống thuốc ngủ được không?"

Chung Ý hiểu rõ hơn ai hết rằng cô đã phụ thuộc vào thuốc ngủ, khi chứng mất ngủ ngày càng trầm trọng, một viên thuốc không còn đủ nữa.

Và loại thuốc này không phải là không có tác dụng phụ. Ngay cả khi miễn cưỡng phải chìm vào giấc ngủ, ngày hôm sau thức dậy sẽ cảm thấy uể oải và cần cà phê để tỉnh táo.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy thì đó là một vòng luẩn quẩn.

Nhưng mà nếu không phải đi đến bước đường cùng rồi thì làm sao cô đụng vào.

Đôi mắt mèo sáng màu của cô vừa ướt vừa sáng: "Thế em không ngủ được thì phải làm sao?"

Ánh mắt Cố Thanh Hoài liếc nhìn gò má cô: "Không phải em nói có thể ngủ ngon khi ở bên cạnh anh à?"

Chung Ý bối rối, dưới ánh trăng khuôn mặt anh trông cực kỳ dịu dàng, đôi môi mỏng mấp máy, nhẹ nhàng nói: "Anh ru em ngủ."

Cố Thanh Hoài đa phần đều hành động giống như một tên côn đồ địa phương, không nghiêm túc lắm. Lời nói của anh mang tính châm biếm, trên sân tập rất hung dữ khiến người ta khiếp sợ.

Trên thực tế, giọng nói của anh rất hay, mang theo cảm giác thiếu niên lạnh lùng. Bây giờ, khi anh nói "Anh ru em ngủ", anh dùng giọng điệu giống như khi họ đang hẹn hò.

Sự dịu dàng đột ngột của một kẻ lưu manh có thể gây ám mạng.

Chỉ bốn chữ thôi đã khiến trái tim cô đập loạn xạ và không thể kiểm soát.

Trong không khí yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy tiếng "bang bang bang", âm thanh sau rõ ràng hơn âm thanh trước.

Cô vô cùng xấu hổ, nhịp tim đập nhanh dồn dập. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Giống như một giây tiếp theo người sắp chết đuối dưới biển sâu nhanh chóng chộp lấy một khúc gỗ thừa.

Chung Ý sợ Cố Thanh Hoài một giây sau sẽ hối hận, cô không quan tâm đến việc dè dặt hay đỏ mặt, gật đầu dưới cái nhìn của anh.

Cô kéo chăn lên và đắp lên tận cằm, ngay lập tức cảm thấy nóng bừng và có dấu hiệu bỏng rát.

Với đôi mắt to tròn, cô chỉ nhìn thấy anh, chỉ mình anh mà thôi.

Cố Thanh Hoài cũng không ngượng ngùng như cô, anh rất bình tĩnh đi đến bên giường cô, lười biếng ngồi xuống.

Khu vực xung quanh cô trùng xuống, mùi thơm trên cơ thể anh xâm nhập vào khoang mũi cô. Từ góc độ của cô, đường nét cần cổ và yết hầu của anh cảnh sát trẻ hiện rõ ràng, quai hàm mịn màng nổi bật, nhịp tim đập thành thịch.

Không phải là chưa từng ngủ chung phòng, cũng không phải là chưa từng ngủ chung một giường, những giây phút thân mật hơn càng không phải chưa có. Nhưng bây giờ, trái tim cô như được ngâm mình trong một bể suối nước nóng vô tận, mềm mại, nóng bỏng, nhẹ nhàng và an toàn.

Chung Ý vẫn nói giọng mũi, không hiểu sao lại có chút chờ mong không kiểm chế được: "Em chuẩn bị xong rồi, anh ru đi."

Trên thực tế Cố Thanh Hoài chưa từng ru ai cả, kinh nghiệm ru con gái ngủ của ngủ gần như bằng không.

Ngày xưa khi họ ở bên nhau, Chung Ý sẽ ngồi trong vòng tay anh trò chuyện và xem phim, đôi mắt sáng lấp lánh.

Anh thực sự không có suy nghĩ gì khác, anh chỉ muốn hôn cô.

Lúc này, anh nghiêm túc hỏi: "Kể chuyện nhé?"

Chung Ý buồn cười, gương mặt tựa như trăng lưỡi liềm, trong mắt dịu dàng sáng lên: "Em không phải con nít."

Cố Thanh Hoài thản nhiên liếc cô một cái, cười lạnh nói: "Cũng có lớn chỗ nào đâu."

Tính nhút nhát giống như thủy triều dâng cao, dâng lên mãi.

Cô không khỏi thẫn thờ dài. Lúc trước cô có con mắt chọn bạn trai tốt thật đó, sao giờ lại nhặt được một cục cưng thế này, không tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào.

Cô muốn nhìn anh nhưng lại không dám nhìn, mùi hương của anh khắp nơi trong hơi thở của cô khiến người ta thèm muốn. Cô để chiếc chăn mỏng che đi khoe miệng cong cong và đôi má ửng hồng: "Chỉ cần anh ở đó là được."

"Yêu cầu của em chỉ vậy thôi à?" Cố Thanh Hoài lại thản nhiên cười nói: "Tắt đèn không?"

Chung Ý nói "Ừ", cô không dám tắt đèn khi ngủ một mình.

Nhưng khi Cố Thanh Hoài ở bên cạnh, cô không còn sợ ác mộng nữa.

Hơn nữa, cô không muốn anh nhận thấy mặt cô đang đỏ bừng.

Có một âm thanh "bốp", mọi thứ trở nên tối tăm.

Trái tim cô trở nên tê dại và mềm mại, Chung Ý lặng lẽ mở mắt ra. Bệnh quáng gà khiến cô không thể nhìn rõ anh.

Nhưng cô có thể tưởng tượng, xương mày cao, sống mũi cao thẳng, khóe miệng thẳng tắp nhìn rất dữ tợn không thể chạm tới, nhưng một khi hơi nâng lên lại rất mềm mại xinh đẹp.

"Em ngủ mở mắt à?"

Giọng nói từ đỉnh đầu rơi xuống, trong trẻo, lạnh lùng và tàn nhẫn.

Tim Chung Ý đập thình thịch khi bị anh bắt được, nghe thấy anh lại trầm tư hỏi: "Hay là phải nhìn thêm vài lần nữa mới ngủ được không?"

Chung Ý im lặng và không thể nói được gì.

Mãi đến khi anh cong ngón tay, gõ nhẹ vào trán cô, không chút khách sáo nói: "Muốn nhìn thì ngày mai nhìn, bây giờ nhắm mắt lại."

"Ai muốn nhìn anh chứ?" Chung Ý dùng ngón tay nắm lấy cằm, nhẹ nhàng kéo lên, che đi khuôn mặt nóng bừng: "Có cho em cũng không nhìn đâu."

Cố Thanh Hoài dựa lưng vào đầu giường, hai chân dài tùy ý bắt chéo.

Chung Ý nhắm mắt lại, không nhìn thấy đôi mắt trong suốt như nước của người đàn ông rơi trên má cô, khóe miệng cong lên dịu dàng hiếm thấy.

Một lúc sau, cô lại gọi anh: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài khoanh tay, nhắm mắt nghỉ ngơi: "Lãnh đạo lại có chỉ thị gì?"

Chung Ý nói với không khí: "Anh có thể cho em biết lý do tại sao lại xuất ngũ không?"

Cố Thanh Hoài mở mắt.

Vào cuối mùa hè ba năm trước, anh nhận được cuộc gọi từ bệnh viện.

Khi đến bệnh viện, giọng bác sĩ lạnh lùng trách móc: "Mẹ cậu ngất rồi, mau đến bệnh viện đi."

Anh đóng quân trên cao nguyên để huấn luyện, trong Tuần ma quỷ, đổ mồ hôi và chảy máu nhưng không thể rơi nước mắt: "Tại sao lại ngất xỉu?"

Chung Ý đã có thể mơ hồ đoán được điều đó.

Nhưng khi Cố Thanh Hoài đích thân nói ra lời này, trong lòng của cô đột nhiên bị chèn ép, đau đớn vô cùng.

Cố Thanh Hoài bình tĩnh nói chuyện, như là dùng góc nhìn của người ngoài cuộc kể chuyện

"Bác sĩ nói mẹ anh đang ở giai đoạn cuối rồi."

"Mấy năm trước đã phẫu thuật vài lần nhưng không thành công, hóa trị cũng rất lâu, dì ấy không nói với anh sao?"

Chung Ý nhắm mắt lại, chợt nhớ đến đêm giao thừa lần cuối họ gặp nhau.

Cố Thanh Hoài nói, vốn dĩ muốn ở cùng em ba ngày, ba ngày về với mẹ, nhưng mẹ đi chơi rồi không cho anh về nhà.

Vậy là lúc đó có phải bà đang ở bệnh viện một mình.

Không có người thân, không có Tết, chỉ có mũi kim lạnh buốt đâm vào mạch máu, lạnh như băng.

Nước mắt tự nhiên chảy dài trên má.

Chung Ý vội vàng vùi mặt vào trong chăn mỏng, không muốn bị Cố Thanh Hoài phát hiện.

Trên thực tế, cô đã lên mạng và tìm kiếm các bài báo tin tức về ngày đông chí ba năm trước.

Lễ khai mạc sự kiện thế giới được tổ chức tại Trung Quốc, được phát sóng khắp thế giới vô cùng hoành tráng.

Nhưng không có tin tức nào nói về việc tìm thấy một quả bom tại địa điểm và phải mất ba tiếng đồng hồ mới gỡ xong quả bom.

Ngoại trừ đội đột kích chống khủng bố, không ai biết chuyên gia gỡ bom của đội chịu trách nhiệm xử lý bom đã mất mẹ trong quá trình thực hiện nhiệm vụ.

Nếu như khi đó không chia tay thì sẽ như thế nào?

Ít nhất cô có thể ở bên cạnh Cố Thanh Hoài.

"Những năm này, anh có phải..." Lời còn chưa dứt, Chung Ý đã nghẹn ngào.

Nước mắt lặng lẽ làm mờ đôi mắt cô, nỗi đau trong lòng đè lên ngực cô như một tảng đá, giọng nói cuối cùng run rẩy: "Em xin lỗi."

Đây là ngày cuối cùng của năm, ngoài cửa sổ pháo hoa rực rỡ thắp sáng bầu trời đêm, vô số người đang hân hoan đón năm mới.

Chung Ý trốn dưới chăn là một kẻ hèn nhát đáng thương.

Mặt cô lạnh buốt, ngón tay Cố Thanh Hoài móc chiếc chăn mỏng đang che mặt cô xuống.

Những ngón tay anh chạm vào mắt cô và vuốt v3 nhẹ nhàng hàng mi ẩm ướt của cô.

Vì nhìn không rõ nên phải sờ xem cô có đang khóc thầm không.

Làm sao anh có thể dịu dàng như thế, dễ dàng phá bỏ những tầng phòng thủ mà cô đã dựng lên cho mình.

Cô không khỏi muốn đến gần anh, không nhịn được muốn chiếm lấy anh làm của riêng mình.

Cố Thanh Hoài lấy khăn giấy từ hộp khăn giấy đầu giường ra, động tác rất nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Chung Ý mở mắt ra, đôi mắt trong veo của cô chứa đầy một lớp nước. Khi cô nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe, đẹp đến kinh người.

Ngón tay của anh thuận lợi nhéo nhéo mặt cô, Chung Ý cau mày, khụt khịt: "Làm gì?"

Cô nghe thấy anh cười nhẹ: "Lại khóc nè, thế mà nói mình không phải con nít."

Hai mắt Chung Ý không chớp, cố gắng nhìn rõ anh, nhưng đôi mắt lại bị lòng bàn tay anh che lại: "Ngủ thôi."

Hơi ẩm ẩm áp rơi xuống đôi mắt đỏ hoe vì khóc của cô.

Hàng mi đầm nước mắt của cô nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay anh.

"Anh không sao." Trong bóng tối vô biên, giọng điệu Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng dỗ dành: "Em đừng khóc thầm."

-

Sáng sớm hôm sau, rèm cửa dày đặc, căn phòng tối om.

Chung Ý mở mắt ra, mơ hồ nhìn thấy bên cạnh bóng người, trong lòng hốt hoảng.

Chờ ý thức khôi phục, Cố Thanh Hoài nói: "Anh ru em ngủ."

Anh khoanh tay tựa lưng vào đầu giường, ngồi như thế cả đêm.

Chung Ý chớp chớp mắt, trái tim mềm nhũn, tan chảy như kẹo dẻo.

Dù sao thì anh cũng là chú cảnh sát luôn sẵn sàng chiến đấu, bên cạnh chỉ cử động nhỏ thôi cũng làm anh tỉnh giấc.

Bất thành linh ánh mắt họ chạm nhau, Chung Ý giấu đầu hở đuôi kéo chăn lên quá đầu.

"Em dậy rồi, anh đã thấy." Cố Thanh Hoài ngáp nhẹ, đặt tay lên gáy xoay cổ.

Chắc bây giờ cô xấu lắm.

Tối qua cô uống nhiều nước quá, chắc bây giờ mặt đã sưng lên rồi.

Chung Ý lặng lẽ kéo chăn lên, chỉ để lộ đôi mắt trong veo như biểu hiện của sự lịch sự.

Cố Thanh Hoài: "Ngủ được không?"

Khi đó Chung Ý mới nhớ xem thời gian ngủ được ghi lại bởi ứng dụng trên đồng hồ.

Cô bật đèn ngủ.

Ứng dụng điện thoại báo rằng đêm qua cô đã có một đêm không mộng mị, một giấc ngủ trọn vẹn chưa từng có, khoảng sáu tiếng.

Bắt gặp ánh mắt Cố Thanh Hoài, Chung Ý cười tủm tỉm: "Ngủ ngon."

Chuyện này xảy ra mấy lần khi có anh ở bên, chứng mất ngủ của cô biến mất không dấu vết, cô lại trở thành một người bình thường.

Chẳng trách khi Ngụy Hàn nhắc tới Cố Thanh Hoài đều dùng mật danh "Cảnh sát Paroxetine".

Tuy nhiên khi nghĩ đến việc anh ngồi bên giường cô suốt cả đêm, Chung Ý cảm thấy rất xấu hổ: "Anh ngủ như thế này à?"

"Nếu không thì sao?" Cố Thanh Hoài cụp mắt, nhìn lên má của cô.

360 độ không góc chết huyền thoại có lẽ là như thế này, anh đang ngồi còn cô thì nằm, cô có thể nhìn thấy rõ đường nét góc cạnh cằm và yết hầu của anh, những hormone nam tính đang lao thẳng vào mặt cô.

Tại sao lại có người giống hệt những đặc điểm cô yêu thích, hay là vì cô thích anh nên những yêu thích của cô trở thành anh?

Trước đây Cố Thanh Hoài đã nói, cô thật sự không coi anh là đàn ông, đêm hôm khuya khoắt xông vào phòng anh. Thực ra không phải vậy, cô chỉ có tình cảm với anh thôi.

Sau đó, cô nhìn thấy khoe miệng của Cố Thanh Hoài hơi cong lên.

Nhịp tim của Chung Ý đập dồn dập giống như con thỏ nhảy lên nhảy xuống trong lồng ngực: "Sao anh lại cười?"

Cố Thanh Hoài khoanh tay, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng nở một nụ cười nhàn nhạt: "Anh nói này đồng chí Chung Ý."

"Làm sao?"

Trực giác mách bảo anh sẽ nói lời không hay, Chung Ý lại như con rùa rút cổ, trốn vào trong chăn.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ngón tay mảnh khảnh và sạch sẽ của anh kéo chăn bông xuống, khuôn mặt cô đột nhiên bị lạnh, không có chỗ trốn tránh, ánh mắt họ chạm nhau.

Cố Thanh Hoài nhìn cô, thản nhiên hỏi: "Em ở bên cạnh ai cũng ngủ được hay chỉ có thể ngủ khi có anh thôi?"

Đôi mắt đẹp đó trong veo, dịu dàng, bên trong còn có ý cười, càng khiến người ta mê đắm.

Giọng nói của anh không còn trong thanh, trau chuốt như mọi khi nữa, giọng nói hơi trầm xuống, mang âm mũi vô cùng quan tâm khiến tai cô ngứa ngáy và tê dại.

Chung Ý có ảo tưởng rằng tim mình đang ngừng đập, không ngừng thất lại.

Câu trả lời đã sẵn sàng bật ra, cô chỉ có thể ngủ khi có Cố Thanh Hoài ở bên cạnh.

Chỉ là dù thế nào đi nữa cô cũng không thể nói được.

Chung Ý dứt khoát đổi chủ đề: "Vẫn còn sớm, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc nhé?"

Hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, dù có phải ngày đầu tiên ở bên nhau hay không thì năm nay họ chắc chắn sẽ ở bên nhau.

Cố Thanh Hoài không nói gì, Chung Ý dẫn dắt: "Bây giờ xuất phát vừa vặn tới đỉnh núi ngắm mặt trời mọc ngày đầu năm."

Lúc này, cảnh sát Cố không nhanh cũng không chậm hỏi: "Không phải em có một người bạn bác sĩ đẹp trai à? Kêu anh ta đi đi."

Chung Ý cau mày: "Chuyện đã qua rồi mà." Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cố Thanh Hoài nhìn cô, cố chấp muốn câu trả lời: "Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh."

Ở bên cạnh ai em cũng ngủ được hay là chỉ khi ở bên anh em mới ngủ được.

Anh sụp mắt xuống, lông mi rất dài, trên người mặc một chiếc áo nỉ từ thời thiếu niên, có mùi như cỏ phơi dưới nắng.

Ánh mắt họ chạm nhau, Chung Ý tức giận: "Làm sao em biết được? Em chưa bao giờ ngủ với ai khác cả!"

Bầu không khí bỗng chốc im lặng, tựa như trong vô hình có một lá thư nhỏ bốc cháy. Sức nóng lây lan không thể khống chế, ngọn lửa lan ra cánh đồng không thể ngăn cản, đôi mắt của Chung Ý mở to, không thể thu về khí thế. Mặt cô đỏ bừng nhìn Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài bị tiếng thét của cô làm cho choáng váng, sau một lúc, trên gương mặt tuấn tú hiện lên ý cười.

Chung Ý: "Anh cười cái gì mà cười?"

Cố Thanh Hoài sảng khoái, cười nói: "Anh cười, mèo tức giận lại giơ móng vuốt."

Chung Ý đưa tay nhặt chiếc gối lên ném vào người anh, mới sáng sớm mà tên khốn đẹp trai này không để yên tĩnh được.

Cố Thanh Hoài bắt được: "Tấn công cảnh sát à đạo diễn Chung."

Đôi mắt phượng đỏ đang mỉm cười, hiền hậu và trong sáng, anh giống như đồ dành trẻ con: "Đi thôi."

Chung Ý sửng sốt: "Đi đâu?"

Cố Thanh Hoài: "Ngắm mặt trời mọc."

Lúc họ ra ngoài mới có năm giờ, Chung Ý và Cố Thanh Hoài lại bắt gặp hàng xóm đang tập thể dục buổi sáng ở tầng dưới.

Bà hàng xóm liếc nhìn chàng trai cao to phía sau Chung Ý: "Chung Ý đưa bạn trai về nhà à?"

Chung Ý không biết trả lời thế nào, Cố Thanh Hoài nhìn cô ra vẻ ngây thơ, hơi ghé sát vào tai cô: "Bà ấy đang hỏi em có phải mang bạn trai về nhà hay không kìa."

Cô kiên quyết đi về phía trước, hai tai nóng bừng.

Anh diễn nhập tâm quá?

Hay là nghiện đóng vai bạn trai của cô rồi?

Đầu của Chung Ý "ù ù", như thể có hàng vạn con ong nhỏ đang bay xung quanh.

Vì thế cô không nhìn thấy anh cảnh sát trẻ tuổi phía sau đang khẽ cười.

-

Phải mất hơn một tiếng đi bộ từ chân núi lên tới đỉnh núi.

Vì leo núi nên Chung Ý mặc trang phục rộng rãi và thoải mái, áo phao lông vũ ngắn màu trắng tinh phồng to, kết hợp với quần jean ống rộng màu xanh và đôi boots Martin kiểu trung tính.

Cô là một người đẹp có thể có phong cách riêng, ngay cả khi khoác miếng rẻ lau, khuôn mặt và vóc dáng nổi bật bị cô che giấu trong những bộ trang phục phi giới tính khiến cô trông như vô hình.

Cố Thanh Hoài mặc đồ đen, vừa lạnh lùng vừa ngẫu, giọng nói còn lạnh hơn cả không khí mùa đông: "Em dẫn bác sĩ đó tới đây chưa?"

Chân như bị nhét chì, Chung Ý chẳng suy nghĩ gì, buột miệng nói: "Anh có hứng thú với anh ấy à?"

Cố Thanh Hoài tự giễu cười nói: "Không có hứng thú."

Chung Ý thở hển hển: "Vậy mà anh hỏi từ hôm qua tới giờ?"

Đôi mắt Cố Thanh Hoài đen nhánh cụp xuống: "Anh có hứng thú với em hơn."

Chung Ý khựng lại, Cố Thanh Hoài cũng không thềm nhìn cô, bóng lưng cao gầy, sao anh có thể nói ra những lời như vậy mà không đỏ mặt?

Những cô gái đi ngang qua anh đều kinh ngạc. Khi ánh mắt chuyển từ Cố Thanh Hoài sang cô thì sự ngạc nhiên chuyển thành ghen tị.

Anh bẩm sinh có dáng người nổi trội, thu hút sự chú ý ở bất cứ nơi nào, cô thực sự muốn giấu anh đi mãi mãi.

Khi anh ở bên cạnh cô, dường như thời gian ba năm chia tay chưa từng tồn tại.

Người mà cô nhớ nhưng từ khi còn trẻ đến tận bây giờ, cô rất muốn giữ cho riêng mình.

Ngoài việc ngắm mặt trời mọc, Chung Ý còn có một hành trình quan trọng hơn.

Gần đó có một ngôi chùa, ngày đầu năm mới người dân đổ xô về hướng đó.

Cô gọi anh: "Cố Thanh Hoài, chúng ta vào chùa xá Phật đi."

Cố Thanh Hoài thản nhiên nói: "Em cũng mê tín nhỉ?"

Chung Ý nghiêm túc nói: "Không, ở đây thực sự rất linh."

Đồng chí Cố Thanh Hoài, một người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, nhướn mày: "Linh thế nào?"

Chung Ý không dừng bước chân, giọng nói của cô nhẹ nhàng, êm ái như lông hồng, giọng điệu rất tùy hứng: "Năm đó em đến lạy Phật, rồi em gặp được anh."

Cố Thanh Hoài hơi kinh ngạc: "Em đã xin cái gì?"

Vành tai của Chung Ý vốn đã đỏ bừng, cô không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được: "Chuyện này em không thể nói cho anh biết."

Ở lối vào của ngôi chùa, một dòng người đi bộ vô tận.

Chung Ý quay người gọi Cố Thanh Hoài: "Đi theo em nhé."

Cố Thanh Hoài dừng lại, trầm giọng nói: "Ở cửa Phật thanh tịnh, có lẽ anh cũng tính là tội phạm giết người."

Chung Ý im lặng, đoán chừng khi thực hiện nhiệm vụ từng có thời điểm anh không thể không nổ súng.

Trước mặt, Cố Thanh Hoài mặc áo khoác đen, quần thể thao, dáng vẻ cao gầy, khuôn mặt tuấn tú, làn da trắng, ánh mắt vẫn sáng. Nhưng khí thế trên người anh quá mạnh, thần thái lạnh lùng, một cảm giác chỉ có ở quân nhân cảnh sát.

Cô không ép buộc nữa: "Vậy thì đợi em nhé, em vào nhanh thôi."

Ngôi chùa tràn ngập hương thơm, Chung Ý bước vào một mình và quỳ xuống trước tượng Phật từ bi.

Năm đó cô vừa kết thúc kỳ thi tuyển sinh và chuẩn bị vào cấp 3 nên cô đến đây cùng cha mẹ.

Điều cha mẹ mong muốn là cô thi đỗ đại học, vào một trường tốt, tìm được một công việc tốt, cả đời không phải chật vật kiếm sống.

Cô quỳ trước Đức Phật từ bi.

Cô bé sau một năm bị bắt nạt ở trường đã không cầu mong được đề tên trên bảng vàng.

Cô không ôm hy vọng, điều cô muốn là---

Cho con gặp được thần hộ mệnh của mình đi.

Sau đó, vào tiết tự học buổi tối, cô gặp Cố Thanh Hoài khi đang bị Tiền Vinh chặn ở đầu ngõ.

Lúc này cô đang quỳ trước mặt Đức Phật, giống như một cô bé tuyệt vọng đi vào bước đường cùng.

Nhưng lần này, cô không cầu mong gặp được thần hộ mệnh của mình, cô muốn trở thành thần hộ mệnh của người trong lòng.

Trong chùa, Chung Ý chắp hai tay lại và thành tâm cầu nguyện.

Đức Phật trên cao.

Đừng để anh phải chịu đau khổ nữa.

Nếu anh ấy muốn những ngôi sao, hãy cho anh ấy những ngôi sao.

Nếu anh ấy muốn mặt trăng, hãy cho anh ấy mặt trăng.

Tất cả những tình yêu không thể có được, tất cả những tai họa đau khổ, hãy để hết lên người con.

Cảm ơn Người.

Bên ngoài chùa, Cố Thanh Hoài cũng nhắm mắt lại.

Phật ở trên cao.

Cô gái trước mặt Người là bạn gái cũ duy nhất của con, đồng thời cũng là người con đang yêu.

Con đã gây nghiệp chướng nặng nề, không dám cầu xin cho bản thân, con chỉ mong cô ấy có thể bình an, đạt được mọi ước muốn.

Cảm ơn Người.

Khoảnh khắc Chung Ý quay lại, Cố Thanh Hoài mở mắt ra.

Tia nắng đầu tiên của năm mới chiếu xuống. Khi ánh mắt họ gặp nhau, cô cong mắt cười.

-

Mặt trời mọc đường như diễn ra trong tích tắc và bầu trời đổi màu trong chớp mắt.

Chung Ý mang theo chiếc máy ảnh, vào ngày đầu năm mới, có anh bên cạnh, mọi thứ đều đáng ghi nhớ.

Kết quả, ống kính từ từ chuyển từ biển mây rực rỡ sang người bên cạnh.

Khuôn mặt trong máy ảnh có đường nét đẹp trai không chê vào đâu được, chắc chắn có thể gánh được mọi kiểu chụp cận mặt.

Chung Ý, thừa nhận đi.

Phong cảnh dù có đẹp đến mấy cũng không thể so sánh được với người bên cạnh.

Cô búng ngón tay, ra hiệu cho Cố Thanh Hoài nhìn vào camera: "Cảnh sát Cố, cười cái nào."

Cố Thanh Hoài nhìn thẳng vào camera, tức giận nói: "Anh là cún của nhà em à? Em muốn anh làm gì anh cũng sẽ làm."

Vẻ đẹp của anh mang cảm giác xâm lược, chỉ cần nhìn một cái thôi cũng khiến trái tim đập loạn xạ, không dám nhìn thẳng vào anh.

Máy ảnh quá lớn, thân máy và thấu kính cứng che mất mắt và mũi của Chung Ý, chỉ để lộ môi và cằm.

Khóe miệng cô nhếch lên, răng cắn môi.

Cố Thanh Hoài không khỏi thắc mắc phải chăng lúc này đôi mắt bị máy ảnh chặn lại đã biến thành hình trăng lưỡi liềm.

Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười, Chung Ý nhấn nút chụp một tiếng, hình ảnh trước mặt vĩnh viễn được đóng băng.

Chung Ý cúi đầu nhìn "kiệt tác" vừa rồi của mình.

Cố Thanh Hoài đi ở phía sau cô, anh quá cao, đứng sau lưng cô phải hơi khom người xuống.

Bóng tối của hai người trên mặt đất nép vào nhau, ngoài bóng tối còn có khí chất áp đảo của anh.

"Cho anh xem." Anh nói nhẹ nhàng, hơi thở dường như phả vào tai và một bên cổ.

Hai tai Chung Ý dần đỏ lên, dường như chỉ cần cô hơi đứng thẳng lên hoặc ngả người ra sau một chút là cô có thể tựa vào lòng anh, nên cô chỉ có thể giả vờ bình tĩnh tiếp lời: "Anh khá ăn ảnh đấy."

Sau lưng là biển mây rực rỡ trên đỉnh núi. Gần đó, đường nét của anh cảnh sát trở nên rõ đến mức chỉ có thể nhìn thấy trong một bức tranh.

Đôi mắt và khóe miệng anh hơi cong, đó là một nụ cười rất thuần khiết, không có sự mỉa mai hay đùa cợt thường ngày. Ánh mắt sáng ngời, không chút hung dữ nào, ai nhìn vào cũng đều rung động vì đôi mắt đẹp.

"Đạo diễn Chung chụp đẹp đấy."

Chung Ý rất hưởng thụ, không hề rời mắt khỏi bức ảnh.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy cằm của anh đặt ở trên vai cô. Cô nhìn lên trên nữa, sống mũi thẳng tắp, lông mi dày như lông vũ.

Trái tim cô loạn nhịp, ở khoảng cách gần như vậy, hô hấp cũng không còn bình thường nữa, chỉ có thể nhẹ nhàng nói: "Anh có vẻ rất thích chụp ảnh, cười lên rất đẹp."

Đôi mắt và khóe miệng anh đều cong lên, trong thoáng chốc anh vẫn là thiếu niên cô thầm mến.

"Em ngốc hả?"

Cố Thanh Hoài thuận tay vuốt mái tóc dài của cô, trong lời nói ẩn chứa sự cưng chiều khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Chung Ý cau mày, vẻ mặt không vui: "Sao lúc nào anh cũng nói em ngốc thế?"

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ nhìn cô một cái: "Anh cười không phải vì thích chụp ảnh."

Chung Ý bối rối: "Thế là vì sao?"

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, ánh mắt vui vẻ, khuôn mặt như thời thiếu niên khiến lòng người rạo rực.

Anh hơi cúi người nhìn thẳng vào cô, nói từng chữ với cô: "Anh cười bởi vì khi chụp ảnh, anh nhìn thấy em."

Chương 41

DTV-EBOOK

---Anh cười bởi vì khi chụp ảnh, anh nhìn thấy em.

Cô luôn nói Cố Thanh Hoài là một tên khốn nạn, khi khuôn mặt không có biểu cảm gì thực sự rất lạnh lùng.

Sự nghiệp quân nhân từ lâu đã rèn luyện chàng trai trẻ anh tuấn trong sáng đó thành một thanh đao với đôi mắt phượng sắc bén. Bộ đồng phục cảnh sát ôm trọn dáng người thẳng tắp, là sự giải thích hoàn hảo cho nét quyền rũ tuyệt đỉnh, ngay cả những con dao sắc nhọn của đội đột kích chống khủng bố cũng phải cảm thấy rụt rè khi nhìn thấy anh.

Nhưng một khi anh cười, trên gương mặt sẽ không thể giấu được khí chất lãng tử hòa quyện giữa một thiếu niên và một người đàn ông. Đôi mắt anh sáng như pha lê, khuôn mặt trắng trẻo và anh tuấn.

Nhìn Cố Thanh Hoài như thế này chẳng giống một cảnh sát một chút nào. Anh đẹp trai tuấn tú, mang tội ác mê hoặc lòng người mà lại chẳng phải chịu trách nhiệm.

Chung Ý hoàn toàn không thể chịu đựng nổi điều này. Khi còn yêu nhau cô đã biết anh rất giỏi trong chuyện tình cảm, giống như một cao thủ tình trường lão luyện.

Chỉ là Chung Ý không ngờ bây giờ khả năng khiến cô đỏ mặt, tim đập loạn nhịp của anh vẫn không hề thay đổi. Thiếu niên đẹp trai rạng rỡ đã trưởng thành, trở thành một người đàn ông nguy hiểm tràn đầy tính công kích.

Hơi thở ấm áp chợt lùi ra xa, Cố Thanh Hoài đứng thẳng, đôi mắt cười sáng ngời, không chờ đợi phản ứng của cô,

Trên đường xuống núi, Cố Thanh Hoài đi bên cạnh Chung Ý, cổ áo che cằm, gương mặt càng thêm nổi bật. Khi các cô gái đi ngang qua anh, ánh mắt ai cũng chưa vẽ lưu luyến. Điều này khiến Chung Ý chột bực bội vì mình không đủ giàu có.

Nếu có tiền thì cô sẽ giấu tên khốn đẹp trai này làm của riêng, không để anh ra ngoài gieo rắc tai họa như thế.

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Tết, họ lái xe trở lại Trường Ninh.

Vừa vào cửa, điện thoại di động của Cố Thanh Hoài vang lên, giọng nói của Dụ Hành khá lớn: "Đội trưởng! Kiểm tra wechat!"

Anh mở ứng dụng ra, Dụ Hành gửi cho anh một loạt ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện. Giao diện rất lạ mắt, lấy từ ứng dụng hẹn hò mà anh từng nghi ngờ.

Trước đó, anh giao tài khoản [Lolita bạo lực] cho Dụ Hành. Cô ấy thường xuyên liên lạc với người đó, đồng thời cũng tự tạo cho mình một thân phận - cha mẹ trọng nam khinh nữ, một mình ra ngoài kiếm tiền, là một cô gái nghèo khổ vừa học vừa làm.

Bây giờ họ đã bước vào giai đoạn "hẹn hò qua mạng".

Cố Thanh Hoài dùng ngón tay thon dài trượt màn hình, đọc lướt qua mười dòng.

Người kia hỏi: [Em gửi ảnh cho chồng xem được không?]

Dụ Hành trả lời: [Gửi của anh trước đi.]

Người kia nhanh chóng gửi ảnh đến. Đó là bức ảnh selfie trước gương ở phòng tập, cổ cúi xuống, không lộ mặt. Không biết là bức ảnh tìm được ở đâu trên mạng, cũng không biết người này đã lấy nó ra lừa được bao nhiêu cô gái. Rõ ràng các cơ bắp được photoshop trông rất giả.

Người kia thúc giục: [Cơ bụng của chồng đã cho em xem rồi, bây giờ anh có thể nhìn em được không? màu.jpg]

Dụ Hành gửi ảnh của một cô gái đã được đồng nghiệp dùng photoshop chỉnh sửa trước đó. Cô gái trông có vẻ mới mười mấy tuổi, đang mặc một chiếc áo khoác đồng phục học sinh, một chiếc váy ngắn không quá đầu gối, tay ôm cặp xách. Bởi vì cô gái cúi đầu, không thấy rõ mặt mũi, nhưng vừa hay khéo léo khoe được chiếc mũi cao và đôi môi đỏ, quả thật là một người đẹp.

Thái độ bên kia lập tức trở nên nhiệt tình: [Anh rất muốn ôm em.]

Dụ Hành trả lời bằng biểu tượng cảm xúc đỏ mặt và không nói gì nữa, còn người kia càng ngày càng đói khát và liên tục nhắn tin [Gặp mặt anh sẽ hôn em thật nhiều], [Vợ ơi em đẹp quá, non quá],...

Cố Thanh Hoài đọc xong liền tức giận, lập tức muốn rút điện thoại di động của mình đi. Dụ Hành gửi ngay một tin nhắn thoại, cô ấy hét lên: [Đội trưởng, em muốn bồi thường tổn thất tinh thần aaaaa!]

Chung Ý bị tiếng hét đột ngột làm giật mình, trong đầu bối rối: "A Hành xảy ra chuyện gì à?"

Cố Thanh Hoài cho cô xem lịch sử trò chuyện.

Chung Ý đọc từng chút một, cô cảm thấy rất tức giận và bất lực, khó mà tưởng tượng được hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào nếu đây không phải là Dụ Hành mà chỉ là một cô bé ngây thơ bị lừa gạt..

Cố Thanh Hoài: "Đội điều tra hình sự báo chứng cứ không đầy đủ, phải mất một thời gian mới có thể mở án và điều tra."

"Tiểu Mẫn đã block em rồi. Lúc em đến chỗ con bé ở trước đây, hàng xóm nói con bé đã chuyển đi." Trong lòng Chung Ý đầy lo lắng, cô hơi cau mày: "Em có hỏi Cố Nguyệt, con bé nói Tiểu Mẫn vẫn đi học như bình thường nhưng lại từ chối gặp em..."

Cố Thanh Hoài: "Dụ Hành đang liên lạc với giáo viên chủ nhiệm rồi."

Anh luôn có khả năng khiến mọi người cảm thấy an tâm. Những lúc như thế này anh lại càng bộc lộ sự đáng tin cậy, dường như chỉ cần có anh ở bên thì mọi vấn đề khó đều có thể được giải quyết dễ dàng. Anh thực sự là một chú cảnh sát khiến mọi người cảm thấy an toàn.

Chung Ý nghiêm túc hỏi: "Anh cảnh sát này, em có thể giúp gì được không?"

Cố Thanh Hoài nhìn cô đang nhú mày, nói: "Có."

Hai mắt Chung Ý sáng lên: "Việc gì?"

Cố Thanh Hoài cười: "Chạy bộ cùng anh."

Chạy bộ cùng anh là giúp đỡ hay khen thưởng nhỉ, dường như Chung Ý thích cái sau hơn. Đáng tiếc thể lực của cô từ nhỏ đã không tốt lắm, dây thần kinh vận động lại càng kém phát triển, làn da trắng như người bị bệnh.

Từ cuối thu đến giữa đông, Cố Thanh Hoài từ 3km dần dần tăng lên 4km rồi sau đó là 5km, nhưng tiềm lực của Chung Ý tựa như cũng dừng lại ở đó.

Ở km đầu tiên, cô có thể thưởng thức vẻ đẹp của cảnh sát Cố, ở km thứ hai, cô có thể nghĩ cách đuổi theo anh, nhưng ở km cuối cùng, Cố Thanh Hoài phải đi bộ để chăm sóc cô.

Còn cô lấy tay chống đầu gối, thở hổn hển: "Chúng ta dừng, dừng chạy, được không?"

Cô ngẩng mặt lên, trán và chóp mũi lấm tấm mồ hôi vì cường độ tập luyện khiến cô mất sức, đôi má vốn không màu nay hiện lên một màu hồng nhạt khỏe mạnh.

Đồng tử Chung Ý có màu hổ phách nhạt, trông cô giống như một con mèo đang nhìn anh với vẻ cầu xin, giả vờ làm nũng chỉ vì vài miếng ăn, rất dễ dàng khiến người ta mềm lòng.

Cố Thanh Hoài: "Chạy mệt rồi?"

Cố Thanh Hoài không giống cô, mặt không đỏ, miệng cũng không thở hổn hển. Anh mặc một chiếc áo hoodie đơn giản và quần thể thao màu đen, trông đẹp trai như hotboy của một trường học nào đó. Nếu so với một bạn nam ở sân bóng rổ gần đó mới ghi điểm có lẽ cũng không khiến người ta rung động bằng anh.

Anh mỉm cười, nhẹ nhàng những trăn ngập hơi thở độc ác: "Chạy thêm một km nữa sẽ thưởng cho em pate mèo."

Chung Ý nổi cáu, thở hổn hển muốn đuổi kịp và đánh anh. Họ cứ thế cười đùa ầm ĩ, chạy thêm một km nữa mà không hề hay biết.

"Lần này, lần này thật sự không được, Cố Thanh Hoài..."
Chung Ý thương lượng: "Chúng ta đổi môn đi?"

Sân bóng rổ gần đó rất sôi động, các chàng trai cô gái cùng nhau chơi đùa dưới ánh đèn đường.

Cố Thanh Hoài hỏi cô: "Bóng rổ?"

Chung Ý lắc đầu: "Tay chân của em không phối hợp được."

Cố Thanh Hoài lại hỏi: "Cầu lông?"

Chung Ý thành thật thú nhận: "Tay em không theo kịp mắt, em không đỡ được cầu."

Ngẫm nghĩ một lúc, cô thẳng thắn nói: "Xem ra chỉ cần chạy nhảy, em đều không giỏi nhỉ?"

Hồi cấp ba phải học bóng chuyền, Cố Thanh Hoài luyện tập cùng cô; trong bài kiểm tra thể dục 800 mét, Cố Thanh Hoài chạy cùng cô; còn khi nhảy xa, cô ngã ở ngay cú nhảy đầu tiên, Cố Thanh Hoài đưa cô đến phòng y tế...

Ba năm kể từ khi chia tay, cô chưa bao giờ dám để mình nghĩ về quá khứ, nhưng giờ đây, anh đang ở trước mặt cô.

Mùa đông năm nay Chung Ý không thấy lạnh. Nhìn đâu đâu cũng thấy đèn lồng đỏ làm vui trong lòng, quần áo trên người anh có mùi thơm sạch sẽ và chữa lành.

Mọi thứ đều không đẹp như người trước mặt.

Khi Chung Ý ngẩng đầu lên, cô vừa vặn nhìn thấy đôi mắt hơi cong của anh cảnh sát trẻ.

"Vậy để anh đưa em đi bơi được không?" Giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ đỉnh đầu anh mang theo nụ cười, giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

Hoàn toàn không ngờ được câu trả lời như thế, Chung Ý ngạc nhiên như được cho kẹo, ánh mắt trong veo: "Được!"

"Vui thế à?"

Anh cúi đầu xuống ngang tầm với cô, nhéo má cô mà không hề báo trước.

Rõ ràng chỉ một chút tiếp xúc, nhưng cảm giác các đầu ngón tay chạm vào đường như đọng lại trên má cô rất lâu.

Khuôn mặt của Chung Ý nóng lên vì ý cười trong giọng nói của anh, một lúc lâu sau cô cũng không dám nhìn lên. Nhịp tim của cô đập liên tục đến đáng sợ, mọi tế bào đều điên cuồng hét lên - thích anh.

Tuy nhiên Chung Ý lại thích giả vờ để che giấu nhịp tim của mình, cô liếc nhìn anh, tức giận hỏi: "Sao anh lại néo mặt em?"

Anh cảnh sát trẻ tuấn tú cong mắt khẽ cười: "Nhìn xem đây là tổ tông của ai, sao mà khó phục vụ quá vậy."

Giọng nói lạnh lùng đầy ý cười của anh lại mang hàm ý triu mến. Chung Ý hoàn toàn không chịu nổi, cô chiếc mũ trong áo khoác ra đội lên đầu, che đi khuôn mặt đỏ như quả cà chua, cúi đầu đi về phía trước.

Anh đang cười, cười sao mà đẹp thế.

Giọng nói của anh cũng hay quá.

Chắc chắn tối nay cô lại mất ngủ, trước khi nằm xuống giường, tâm trí cô tràn ngập đôi mắt cong lên sáng ngời của anh khi cười, như thể đã quay trở lại thời thiếu nữ thầm mến anh.

Cô nhìn bóng anh bên cạnh bóng mình, không nhận được nỗ lực cười trên môi, thậm chí trong lòng.

Mùa đông năm nay thực sự rất đẹp.

-

Về đến nhà, Chung Ý thoải mái tắm nước nóng rồi bấm vào ứng dụng màu cam.

Cô không biết bơi, cũng không có ý định học bơi, nhưng bất cứ thứ gì Cố Thanh Hoài nói ra đều sẽ vô cùng hấp dẫn đối với cô.

Nếu nhìn vào bản chất thông qua hiện tượng, thì thực ra sự hấp dẫn không nằm ở phần "đi bơi" mà là câu nói "Anh đưa em đi" của Cố Thanh Hoài.

Anh rõ ràng là một người rất lạnh lùng và kiêu ngạo, nhưng khi nói chuyện với cô bằng hai từ "được không" lại có thêm một sự dịu dàng gần như ảo giác.

Chung Ý không có kinh nghiệm chọn đồ bơi. Sau khi xem đi xem lại, cuối cùng cô vẫn phải nhờ Triệu Tuyết Thanh giúp đỡ.

Triệu Tuyết Thanh trực tiếp gọi tới : "Cậu đi cùng ai?"

Nãy giờ Chung Ý không có cảm giác gì, nhưng lúc này nhìn bộ quần áo rất ít vải kia, mặt cô lại từ từ nóng lên: "Cố Thanh Hoài."

"Ồ wow..." Triệu Tuyết Thanh kéo dài giọng nói: "Vây mua cái này đi!"

Triệu Tuyết Thanh nhanh chóng gửi cho cô một đường link.

Là phong cách s3xy girl, hầu như rất ít vải.

Chỉ nhìn thôi Chung Ý đã không thể nói trôi chảy, đáng thương hỏi: "Có kiểu nào không lộ nhiều như vậy không?"

Triệu Tuyết Thanh cười mắng Chung Ý lạc hậu.

Chung Ý có thân hình cực kỳ đẹp. Vào năm lớp 12, hai người họ sống cùng nhau trong ký túc xá của trường, Chung Ý đã làm cô ấy bị sốc.

Bởi vì Chung Ý thực sự rất gầy, khi mặc đồng phục như đang bơi trong quần áo, hoàn toàn không nhìn thấy gì, nhưng khi cô trở lại ký túc xá và cởi áo khoác ra, phản ứng đầu tiên của Triệu Tuyết Thanh là: "Chung Ý, cậu có ăn nhiều đu đủ không?"

Chung Ý nói không thích đu đủ.

Triệu Tuyết Thanh hiểu ra: "Trời sinh nổi trội, là mình tự làm nhục chính mình."

Cuối cùng Chung Ý chọn kiểu bảo thủ nhất, tay áo ngắn phối hợp với quần đùi khiến cô cảm thấy thoải mái.

Trong điện thoại Triệu Tuyết Thanh lúc thì giận dữ, lúc lại không đứng đắn: "Mình hâm mộ Cố Thanh Hoài quá đi."

Không phải là trẻ con nên Chung Ý không thể không hiểu, cô chỉ ngại ngùng chúc cô bạn thân ngủ ngon.

Chung Ý nghĩ đến việc mặc đồ bơi trước mặt Cố Thanh Hoài...

Cô vui mặt vào gối, nóng quá nóng quá.

-

Sau khi đặt hàng thì phải mất mấy ngày mới nhận được đồ bơi.

Và chỉ trong vài ngày qua, mối quan hệ giữa [Lolita bạo lực] và "ông chú" kia đã phát triển nhảy vọt.

Rõ ràng người đó mê đắm những bức ảnh gợi cảm mà Dụ Hành đã gửi trước đây, họ trò chuyện ngày càng thường xuyên, từ ngữ cũng ngày càng táo bạo hơn.

Một đêm khuya, mọi người trong đội đột kích chống kh ủng bố phải ở lại cơ quan tăng ca. Người đàn ông kia gửi cho Dụ

Hành một bức ảnh khiến cô ấy tức giận, thuận tay chiếu luôn lên màn hình lớn: "Bi3n thái, chắc chắn là bi3n thái!"

Chung Ý vừa mới ngược mắt tò mò nhìn sang, Cố Thanh Hoài vội vàng che mắt cô lại, sau đó cô nghe được anh thấp giọng quát mắng.

Dụ Hành: "À... quên mất đạo diễn Chung vẫn còn ở đây... Em xin lỗi!"

Nhiệm vụ của đội SWAT là chống kh ủng bố và ngăn chặn bạo động chứ không phải để phá án. Việc đã đến nước này, đội điều tra hình sự phải can thiệp rồi.

Mãi đến khi tin nhắn trò chuyện mới che bức ảnh đi, anh mới bỏ tay che mắt cô xuống, trên màn hình lớn hiện lên tin nhắn mới: [Gửi ảnh của em cho anh được không?]

Dụ Hành thản nhiên nói: "Tôi thật sự muốn dùng kéo cắt đứt hần ta luôn."

Câu trả lời là: [Chồng ời, em còn nhỏ mà...]

Trần Tùng Bách vỗ đầu Dụ Hành: "Không ngờ, cô thế mà lại có hai mặt!"

Bình thường Dụ Hành thích đọc truyện tranh dành cho con gái, chính là kiểu chưa bao giờ ăn thịt lợn và cũng chưa từng thấy lợn chạy. Bây giờ cô ấy mặt lạnh nói những lời kinh tởm như vậy, ngoại trừ mặt tái mét và muốn nôn thì còn lại mọi thứ đều ổn.

Người kia: [Nếu em yêu anh thì đồng ý yêu cầu của anh được không?]

Dụ Hành: [Anh muốn ảnh như thế nào?]

Người kia nhanh chóng phản hồi, trình độ bỉ ổi đến mức khó chịu, nói muốn ảnh khỏa thân.

Dụ Hành nghiêng răng chửi bới "cầm thú" rồi dùng hình ảnh photoshop do cảnh sát mạng gửi để lừa qua cửa.

Người kia gửi một loạt biểu tượng cảm xúc d@m d*c đến.

Trên mặt Dụ Hành có đủ loại biểu cảm, đành phải cắn răng trả lời: [Hôn chồng nè, ngủ ngon nhé, em phải đi ngủ đây.]

Dụ Hành offline, chống tay lên hông nhìn Cố Thanh Hoài: "Đội trưởng, em có thể xin bồi thường tổn thất tinh thần không? Mắt em sắp hỏng rồi! Ai lại thanh lọc mắt cho em với!"

Trần Tùng Bách nhanh chóng trả lời: "Trâu Dương đó! Con cún lông vàng có quá nhiều năng và đáng yêu! Chắc chắn có thể thanh lọc được mắt cô."

Cố Thanh Hoài mỉm cười: "Sau khi xong việc này, tôi sẽ mời người đàn ông tên Trâu Dương ở văn phòng đến kết hôn."

Người đàn ông này luôn làm bộ như một tên côn đồ lưu manh, giọng điệu cà lơ phất phơ, trong cả phòng họp anh là người không đứng đắn nhất.

Tuy nhiên, câu tiếp theo anh lại kìm nén sự giễu cợt của mình: "Chuẩn bị đi, tôi đoán vài ngày tới người kia sẽ hẹn gặp cô."

-

Ngày hôm sau, Chung Ý đã thực hiện một bước đi lịch sử trong cuộc đời, đó là cô theo Cố Thanh Hoài vào bể bơi.

Cô đi vào trong và thay đồ tắm. Mặc dù kiểu dáng bảo thủ nhưng do chất liệu bó sát nên các đường nét trên cơ thể vẫn

được hiện ra rõ ràng.

Chung Ý tuy gầy nhưng vai không hẹp và rất phẳng khiến vòng eo của cô trông thon gọn hơn, còn đôi chân vừa dài lại vừa trắng phát sáng.

Khi bước ra ngoài, cô vẫn còn hơi ngại.

Cố Thanh Hoài so với cô bình tĩnh hơn rất nhiều, dáng người anh cao gầy, trông rất giống thành viên đội bơi lội, làn da cũng trắng nõn như thể cả ngày đều ngâm mình trong bể bơi trong xanh không thấy ánh mặt trời.

Cánh tay của anh mảnh khảnh mà mạnh mẽ, nổi rõ những đường gân xanh và những đường cơ gọn gàng ở eo, bụng và chân. Đúng là nhìn vào rất bổ mắt, không quá chói lóa, mọi thứ đều vừa phải.

Chưa kể anh còn có khuôn mặt đẹp và hấp dẫn.

Khi đến bể bơi, Chung Ý không dám xuống nước, cô cẩn thận ngồi xuống bên cạnh hồ bơi, không biết nhìn vào đâu, đôi mắt hơi sụp xuống, hai má ửng hồng.

Cố Thanh Hoài đứng trong nước, nước trong bể bơi thấm ướt eo và bụng, cơ ngực nổi rõ ràng: "Xuống đi, anh dạy em."

Chung Ý mím môi, vừa xấu hổ vừa sợ hãi, mượn cớ nói chuyện kéo dài thời gian: "Anh học bơi khi nào vậy?"

Dù gì hôm nay anh cũng đến để dạy cô, Chung Ý nheo mắt, khẽ gọi: "Thầy Tiểu Cố?"

"Học hồi ở trường quân sự."

Thì ra là vậy. Nghe nói các thành viên lực lượng cảnh sát vũ trang đặc biệt được huấn luyện rất nhiều hạng mục, trong đó

bao gồm việc hai tay bị trói ném xuống nước và phải tự cởi dây dưới nước trong vòng mười giây...

Chung Ý chống hai tay sang hai bên và nhìn anh cảnh sát trẻ trong bể bơi.

Trên người anh có những vết thương mới che những vết thương cũ, những đường thẳng trên vai và lưng, xương quai xanh thường được giấu vào cổ áo và một vết lõm sâu ở giữa. Cơ bụng anh bây giờ rõ nét hơn thời thiếu niên, thắt lưng nổi bật... phía dưới...

Ngay lúc Chung Ý đang quan sát, một nắm nước bất ngờ tạt vào mặt cô.

Cố Thanh Hoài cau mày, cười nói: "Em nhìn đi đâu thế hả?"

Hai má của Chung Ý đột nhiên nóng bừng, ngay lập tức cô quay mặt đi giống như một đứa trẻ vừa làm sai điều gì đó.

Nhưng anh cũng đang nhìn cô.

Xung quanh cô là những cô gái mặc bikini nóng bỏng với thân hình chuẩn đến mức bất kỳ cô gái nào cũng phải ao ước, trông cô thực sự không nổi bật nếu so sánh với trong số họ.

Nhưng Chung Ý vẫn quan tâm đến việc mình trông như thế nào trong mắt anh.

Chung Ý giả vờ thản nhiên hỏi: "Anh không nhìn em thì làm sao biết em nhìn anh?"

Cố Thanh Hoài bĩu môi nói: "Chưa từng thấy qua à?"

Tim cô đập thành thịch, nhưng lại giả vờ bình tĩnh: "VẬY... trông em đẹp không?"

Da mặt Chung Ý vô cùng mỏng, lúc này màu hồng nhạt lan ra từ má đến mang tai. Mái tóc dài của cô được cột lên, mọi đường nét được phơi bày, lông mày tự nhiên, khuôn mặt trái xoan, đồng tử nhạt và đôi môi như nước trái anh đào cuối xuân đầu hè.

Sự lo lắng làm cô cắn nhẹ môi khiến màu môi càng đỏ hơn.

"Quá là đẹp."

Lúc Cố Thanh Hoài không cười, lông mày rất sắc bén, nhưng sâu trong đôi mắt phản chiếu hồ nước lấp lánh, ánh sáng lập loè.

"Thầy Cố dễ bị phân tâm."

Tim Chung Ý "thích thích" như thế cô nhảy từ trên cao xuống nước, thậm chí còn khuấy lên nhiều tầng nước, cô xấu hổ tát nước vào anh.

Cố Thanh Hoài quay đầu trốn đi, trên khuôn mặt chầm chậm hiện lên ý cười. Màu xanh của nước như làm nền cho làn da trắng, sao anh có thể đẹp đến thế nhỉ.

Tuy nhiên, không chỉ cô nhìn mà người khác cũng có thể nhìn, ý tưởng "kim ốc tàng kiều" càng ngày càng mạnh mẽ.

"Xuống đi." Cố Thanh Hoài dùng giọng nói nhẹ nhàng dỗ dành, thậm chí còn dịu dàng hơn cả huấn luyện viên bơi lội đang dạy dỗ bọn trẻ bên cạnh: "Anh sẽ cố gắng giữ đạo đức nghề nghiệp."

Cái gì mà cố gắng giữ đạo đức nghề nghiệp...

Người này luôn nói chuyện không chút kiêng nể, cực kỳ kiêu ngạo.

Chung Ý đổ mặt đến mức muốn nhảy xuống nước để bình tĩnh lại. Cổ cô cũng đỏ bừng, không thể giấu đi được.

Cô mặc bộ đồ bơi kín đáo và lỗi thời nhất trên người nhưng ánh mắt của những người đàn ông đi ngang qua cô vẫn rất kinh ngạc. Họ háo hức muốn lấy phương thức liên lạc với cô, hoặc thì thầm với bạn đồng hành để rồi những người đó cũng nhìn về phía cô.

Nhưng cô chỉ quan tâm đến anh thôi.

"Quá là đẹp là đẹp thế nào?" Giống như một đứa trẻ ương bướng, Chung Ý ủ rũ lầm bầm: "Có vẻ như anh không nhìn em..."

Anh chỉ liếc nhìn cô một cái, nhưng anh vẫn rất giỏi nói những lời vô sỉ để mọi người vui vẻ, không thể phân biệt được đâu là chân thành hay qua loa.

Cố Thanh Hoài nhướn mi, thấp giọng nói: "Anh đang nhìn."

Ánh mắt đó trong veo như nước nhưng cũng mang theo một loại cảm giác hung hãn không thể bỏ qua, quét qua trán, lông mày, chóp mũi của cô...

Giống như một nụ hôn kéo dài.

Chung Ý bất giác mím môi.

Thời gian như đứng yên, hơi nóng lan tràn khắp nơi khiến cô cảm thấy choáng váng.

Giọng nói lạnh lùng lọt vào tai cô: "Ai nhìn em thì anh sẽ móc mắt người đó."

Chung Ý giật mình, sau đó nhận ra rằng anh đang trả lời câu hỏi của cô - quá là đẹp là đẹp thế nào?

Trong phút chốc, đôi mắt của cô cong lên, đôi mắt sáng và hàm răng trắng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô không kịp chuẩn bị thì bị cổ tay anh kéo và rơi xuống bể bơi.

Nước bắn tung tóe khắp người cô, cô gần như ngã vào vòng tay anh, tim đập thành thịch.

Cố Thanh Hoài cụp mắt nhìn cô, lông mi dày mềm mại trong ánh sáng dịu nhẹ, khóe miệng mỉm cười: "Bây giờ đã hài lòng chưa?"

Chương 42

DTV-EBOOK

--- Quá là đẹp là đẹp thế nào?

--- Ai nhìn em thì anh sẽ móc mắt người đó.

--- Bây giờ đã hài lòng chưa?

Anh cúi đầu nhìn cô và nói giọng điệu trêu mếu khiến mặt cô nóng lên, tiếng cười của anh cực kỳ mê hoặc, dễ dàng khiến tai cô đỏ bừng.

Nếu cô biết bơi thì bây giờ cô đã dìm mình xuống nước để tránh biến thành con tôm luộc trước mặt anh.

Nhưng trở trêu rằng đây lại là lần đầu tiên cô xuống nước, chân tay luống cuống trong bể bơi xanh lam, làn da trắng như sữa của cô chuyển sang màu hồng nhạt, dòng nước và bầu không khí cùng nóng lên như muốn nướng chín cô.

Chung Ý nghiêm túc hỏi: "Em nên bắt đầu học từ đâu?"

Cố Thanh Hoài nén biểu cảm lại, phối hợp với cô: "Thở ra, hít vào."

Chung Ý nhìn đôi môi mỏng mà rõ nét của anh, chợt nhớ đến nụ hôn khi còn thiếu niên, trong khi cô vẫn còn ngượng ngùng, tên khốn này lại hôn ngày càng thành thạo, cô rất mất mặt, nhất định sẽ khó thở.

Làm thế nào để thở trở thành một vấn đề nan giải đối với cô. Anh cúi đầu nhẹ nhàng cọ mũi mình vào mũi cô vô cùng thân mật, cười hỏi: "Mũi dùng để làm gì?"

Xua tan hết ký ức nóng bỏng, Chung Ý quyết định trả thù cho sự xấu hổ của mình, khi Cố Thanh Hoài giảng dạy sẽ không có khí chất lưu manh cà lơ phất phơ đó nữa. Anh rất nghiêm túc, đáng vẻ tập trung rất hấp dẫn, chuyên nghiệp như một huấn luyện viên bơi lội thực thụ.

Thậm chí có một cô gái mặt đỏ bừng đến gần anh và hỏi: "Chào huấn luyện viên, em có thể đặt lịch hẹn lớp của anh được không?"

Chung Ý nhin không được, cười tí mắt, lại nhìn thấy vẻ mặt anh cảnh sát đẹp trai lạnh lùng như sương. Anh cũng không giải thích gì mà nói thẳng: "Không.", sau đó tiếp tục hạ thấp giọng để dạy cô.

Cô gái cố chấp, không buông tha: "Tại sao?"

Cố Thanh Hoài lười biếng hát cảm về phía Chung Ý: "Huấn luyện viên cá nhân, chỉ dạy mình cô ấy thôi."

Sau đó cô gái mới nhận ra điều gì đó. Giây tiếp theo, cô ấy nhảy xuống nước và bơi đi.

Chung Ý mất một lúc mới nhận ra rằng cô gái đó biết bơi, tiếp cận Cố Thanh Hoài chắc chắn là vì nhan sắc làm lóa mắt...

Nếu cô gái đó là cô, ở trong trường hợp chưa từng quen biết anh, chỉ tình cờ gặp anh ở đây, có lẽ cô cũng sẽ không thể không muốn có cơ hội với anh.

Chung Ý cúi đầu cắn môi mỉm cười, đặc quyền chỉ thuộc về mình cô khiến cô vui sướng trong lòng.

Bởi vì Cố Thanh Hoài đã nói chỉ dạy một mình cô.

Vốn dĩ Chung Ý nghĩ học bơi rất dễ vì nhìn Cố Thanh Hoài có vẻ chẳng có khó khăn gì. Tuy nhiên cô lại không thể hít thở hay

đạp chân. Ngay cả một đứa trẻ bơi ngang qua cũng liếc nhìn khinh thường cô.

Chung Ý chán nản đến mức không muốn tiếp tục học nữa.

Cố Thanh Hoài cười: "Thử lại lần nữa đi."

Khuôn mặt anh khi cười thật đẹp: "Cố lên mèo ơi, tặng em một gói pate nhé."

Giống như việc treo một nắm cỏ khô trước mặt một con lừa nhỏ.

Chung Ý múc nước hắt lên mặt anh, Cố Thanh Hoài đưa tay ngăn cản, cau mày cười nói: "Em dám tấn công cảnh sát à?"

Cuối cùng hai người không học bơi mà chơi dưới nước cả buổi, cùng nhau trải qua một trải nghiệm hoàn toàn mới.

Sau khi sống cùng Cố Thanh Hoài, Chung Ý vô tình thu hoạch được nhiều trải nghiệm mà trước đây cô chưa từng thử như là đi cắm trại ngắm sao băng, leo núi, đi dạo chợ đêm.

Tan làm không còn có nghĩa là một căn nhà thuê tối tăm và lạnh lẽo nữa mà là anh, Quy Lai và những chiếc bánh nếp mềm dẻo chất đầy trong tủ lạnh.

Chỉ cần muốn ăn là có thể ăn bất cứ lúc nào.

Lúc này Chung Ý vô cùng hy vọng rằng bộ phim tài liệu có thể quay suốt đời.

Về đến nhà đã mười giờ, Chung Ý lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh ở tầng dưới.

Đó là một cuốn lịch mới mua, cô đã quen với việc viết lịch trình trên đó.

Mở một cuốn lịch mới toanh, cô tháo nắp bút ra.

Tháng 2, bắt đầu giai đoạn quay phim kỳ ba.

Tháng 4, kỳ bốn sẽ bắt đầu.

Tháng 6, kỳ cuối cùng...

Cuối cùng, Chung Ý lật sang tháng Tám.

Cô đánh dấu ở ô vuông cuối cùng: Phim tài liệu kết thúc.

Tóm lại chỉ còn hơn nửa năm nữa thôi.

"Gì thế?"

Cô đang nghiêm túc viết, không để ý Cố Thanh Hoài đã đi tới bên cạnh cô, cô giơ lên cho anh xem: "Em đánh dấu lịch."

Cô lại lật ào ào đến trang cuối cùng, như đứa trẻ hào hứng dâng kho báu: "Đến tháng 8 bộ phim tài liệu sẽ kết thúc."

Cô có thể nhìn ra Cố Thanh Hoài không thích máy quay hướng về phía mình, nếu không ngay từ đầu anh cũng sẽ không trực tiếp từ chối.

Chung Ý an ủi anh: "Kiên trì thêm nửa năm nữa, đội trưởng Cố sẽ lại được tự do rồi."

Nghĩ tới điều gì đó, cô nhìn chữ "kết thúc", dùng giọng nói nhẹ nhàng bổ sung: "Em cũng sẽ chuyển đi..."

Rất lâu sau anh vẫn không trả lời.

Cô đang ngồi trên sofa, Cố Thanh Hoài ngồi trên tay vịn sofa, dáng vẻ như một công tử ăn chơi.

Chung Ý cụp mắt xuống nhìn đôi chân dài miên man của người đàn ông này đang gác lên tự nhiên cùng những đường nét rõ ràng dưới mắt cá chân dưới chiếc quần thể thao.

Cẩn thận kiểm tra, cẩn thận chờ đợi, ngón tay vuốt v3 cuốn lịch.

Căng thẳng không biết lời tiếp theo của anh sẽ là "Đừng đi" hay "Thế thì may quá".

Cuối cùng cô không khỏi ngẩng đầu lên, Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, gương mặt không cảm xúc: "Em thật sự coi nhà anh như khách sạn à, muốn đến là đến, muốn đi là đi."

Giọng nói giễu cợt khiến cô hoảng sợ. Chung Ý mím môi: "Em không có..."

Cố Thanh Hoài lại tỏ vẻ không đứng đắn: "Anh là cảnh sát gương mẫu, chung sống với một cô gái lâu như vậy, danh tiếng gần như bị hủy hết rồi."

Dáng người anh cao lớn, tóc đen, mắt đen, trông vô cùng hung dữ, Chung Ý cảm thấy mình đã trở thành cá nằm trên thớt, ngoại trừ buông xuôi thì không thể làm gì được nữa: "Vậy nên là?"

Cố Thanh Hoài thẳng thắn, cho cô một ánh nhìn lạnh lùng "cần anh dạy cho em cái này à?" Anh thành thạo như một tên cặn bã mắc nợ vô số hoa đào, lại nói ra những lời khốn nạn: "Vậy nên Chung Ý, em phải chịu trách nhiệm."

Đôi mắt của Chung Ý trong veo và không có tạp chất, giống như những viên ngọc trong suốt. Khuôn mặt ngây thơ của cô chỉ to bằng lòng bàn tay, trông rất dễ bị lừa.

Lúc không nói thì lạnh lùng nhưng khi nói lại không giấu được bản chất đáng yêu của mình, cô thành thật hỏi: "Chịu

trách nhiệm thế nào?"

Cố Thanh Hoài khẽ mỉm cười, dịu dàng mà xấu xa, tựa hồ như không có ý gì tốt nhưng đối với cô lại có sức hấp dẫn chết người.

Trong lúc nhịp tim đập hoảng loạn, Chung Ý nghe thấy anh nói: "Khi nào anh nói chuyển mới được chuyển."

Chung Ý chớp mắt.

Dường như có một cảm giác khó nói nào đó đang điên cuồng lên men trong không khí, trái tim cô loạn nhịp, trong phút chốc cả người rơi vào một vòng tay ấm áp.

Cố Thanh Hoài vẫn lạnh lùng hỏi: "Đạo diễn Chung thấy thế nào?"

Chung Ý cắn môi, tiếng cười lan vào giọng nói, lấp lánh và ngọt ngào.

"Cố gắng hết sức."

Vì vậy, một đêm ngon giấc.

Ngủ trong phòng của anh, nằm trên giường của anh, nguồn sáng duy nhất trong phòng là lâu đài bằng gỗ do chính tay anh làm ra.

Hơi thở của anh đọng lại trên chóp mũi cô, ngay cả khi cô nhắm mắt lại và rơi vào bóng tối, đó không còn là cảnh tự sát đẫm máu nữa.

Thay vào đó là đôi mắt cong cong của Cố Thanh Hoài khi anh mỉm cười nhìn cô.

Sau Tết Tây, rồi Tết Nguyên Đán sắp đến gần, tiếng nhạc "Năm mới phát tài" vang lên khắp các con phố và ngõ hẻm.

Đội đột kích chống khủng bố luôn sẵn sàng huấn luyện và thực hiện các nhiệm vụ, bao gồm chống khủng bố, gỡ bom và xử lý các xung đột khẩn cấp khác nhau.

Ngoài ra, họ cũng phải hỗ trợ đội điều tra tội phạm điều tra và thu thập bằng chứng từ APP trò chuyện hẹn hò.

Gần đây, kẻ bi3n thái bị nghi là tội phạm ấu d@m ngày càng mất kiểm chế.

Anh ta thường xuyên gửi cho Dụ Hành đủ loại lời tỏ tình và hình ảnh tục tĩu, dơ bẩn vào lúc nửa đêm, như một loài súc vật không thể kiểm soát được bản thân. Đồng thời, anh ta cũng muốn Dụ Hành phản hồi tương tự, muốn nhìn thấy những bức ảnh riêng tư của Dụ Hành.

Dụ Hành phải rửa mặt tám trăm lần mỗi ngày, trong quá trình huấn luyện bắn tỉa, tiếng súng vang rung trời, chỉ thiếu mỗi việc dán ảnh tên bi3n thái vào bia bắn.

Đối với ứng dụng yêu cầu mã mời để đăng nhập, tất cả thông tin có thể được thu hồi mà không giới hạn thời gian. Không thể tải xuống tất cả ảnh, không thể lưu ảnh chụp màn hình và thậm chí cả máy chủ được đặt ở nước ngoài...

Nếu nói đây chỉ là một APP trò chuyện đơn giản thì chỉ có ma mới tin.

Cuối cùng vào một ngày, vào đêm khuya khi Dụ Hành đi làm nhiệm vụ về liền nhận được tin nhắn từ người kia: [Vợ ơi, anh nhớ em, chúng ta gặp nhau nhé.]

Tin nhắn tiếp theo là địa chỉ khách sạn tình yêu*.

[*] Nguyên tác: 赤裸裸的酒店 có nghĩa là nud3 hotel

Đoạn ghi chép cuộc trò chuyện được chiếu trực tiếp lên màn hình phòng họp bằng máy chiếu. Cả đội SWAT và đội điều tra tội phạm đều có mặt ở đó, ai cũng nghiêm nghị trong bộ đồng phục cảnh sát, lạnh lùng nhìn vào màn hình.

Dụ Hành trả lời: [Em không muốn...]

Người kia: [Tại sao? Em không muốn hôn chồng hả?]

Dụ Hành: [Em còn nhỏ, em sợ...]

Nghi phạm cố hết sức dùng những lời dụ dỗ ngọt ngào nhưng vô ích, chó cùng rứt giậu, anh ta dùng đến con át chủ bài của mình.

[Nếu không gặp, chồng sẽ gửi ảnh cá nhân của em lên kênh thông tin của trường, để các bạn học có thể chiêm ngưỡng em quyến rũ như thế nào...]

Dụ Hành cười khẩy, giả vờ sợ nên đành phải thỏa hiệp: [Chồng đừng làm vậy mà, em sẽ nghe lời anh.]

Sau khi trả lời tin nhắn, cô ấy ném điện thoại đi, tức giận nói: "Cơ bản là có thể phán đoán bọn chúng phạm tội như thế nào. Đầu tiên chúng sẽ trò chuyện trên mạng để vun đắp tình cảm, chuyên lựa chọn những cô gái trẻ dễ lừa gạt, sau khi lấy được niềm tin, bọn chúng bắt đầu yêu cầu những bức ảnh cá nhân riêng tư. Lấy bức ảnh đó ra đe dọa để đạt được mục đích riêng. Mục đích của chúng là gì thì tôi đoán đó là quay video buôn bán hoặc là thực hiện quan hệ c**ng bức?"

Âm báo tin nhắn lại vang lên: [Chỉ cần em ngoan, chồng chắc chắn sẽ không làm chuyện này.]

Dụ Hành chửi thề bằng mỹ từ tiếng Trung, vừa lẩm bẩm vừa gõ: "Châu Âu đang thiếu dầu lửa, nên ép anh ta ra xuất khẩu."

Dụ Hành: [Đừng vào khách sạn được không, đi ăn thứ gì đó ngon ngon được không?]

Đối diện: [Tất nhiên rồi, có một quán bar gần đây.]

Dụ Hành: [Ngày mai gặp lại! Hôn chồng nè!]

-

Sáng sớm hôm sau, nhiệt độ đột ngột giảm xuống, Chung Ý cảm thấy chóng mặt khi thức dậy vào buổi sáng.

Gần đây cô liên tục tăng ca và thức khuya cùng chi đội SWAT, sức khỏe không chịu được, hiện tại cô có dấu hiệu cảm lạnh.

Nhà đột gặp mưa rào, bụng cô cũng rất đau. Cô tìm thuốc giảm đau và uống với nước nhưng không đỡ.

Hôm nay Dụ Hành sẽ đi gặp "bạn qua mạng", một vụ án như vậy là rất đáng báo động đối với những cô gái chưa đủ tuổi thành niên, nếu có thể đưa vào phim tài liệu thì sẽ mang ý nghĩa rất lớn. Cô phải có mặt để ghi hình đầy đủ.

Ban ngày, chi đội SWAT huấn luyện như thường lệ.

Gần đến giờ tan sở, Dụ Hành đi vào phòng thay đồ để thay quần áo.

Khi bước ra, Dụ Hành cau mày. Hôm nay cô ấy trang điểm nhẹ, đội tóc giả và mặc áo khoác kiểu học sinh, cô ấy ngại nên đi đứng không được tự nhiên.

Cố Thanh Hoài đưa cho cô ấy khẩu súng lấy được từ trong kho, anh giữ lại một khẩu cho mình rồi nhét vào túi quần.

Chung Ý lo lắng: "Có nguy hiểm gì không?"

Dụ Hành tự tin nói: "Không sao đâu!"

"Lúc trước thấy cô ấy dám đi lên đánh nhau với một cựu vô địch Sanda." Cố Thanh Hoài một tay đeo tai nghe màu đen lên: "Nếu có nguy hiểm thì lập tức báo cáo, chúng tôi sẽ có mặt."

Nội tâm Chung Ý giằng xé, lông mày nhú lại, không thể bình tĩnh được.

Dụ Hành bình thản nói: "Không thể chỉ vì tôi là con gái mà yêu cầu phải an toàn 100% được."

Cô ấy ước tính khẩu súng trong tay, đưa cho Chung Ý xem, ánh mắt sâu thẳm kiên định và rực cháy: "Không bị thương thì không xứng đáng vào đội đột kích chống khủng bố."

Chiếc xe bọc thép màu đen của chi đội SWAT chạy ra khỏi cổng cục công an thành phố.

Đêm lạnh như băng, mọi người đều mang vẻ nghiêm nghị, Chung Ý hỏi: "A Hành, tại sao cô lại chọn gia nhập đội đột kích chống khủng bố?"

Dụ Hành: "Lúc đầu tôi ở đại đội an ninh, đội trưởng chỉ cho tôi làm một số công việc hậu cần như sắp xếp tài liệu, nhưng tôi cảm thấy đó không phải là cuộc sống mà mình muốn. Tôi đã đề nghị với đội trưởng cho tôi làm việc ở ngoài, nhưng đội trưởng nói tôi là con gái nên không thích hợp."

Cô gái trẻ có nước da không trắng, đồng tử đen và sáng. Cô ấy không hợp với "trắng gầy non", cô ấy trông giống như một con báo săn diêm tĩnh mà mạnh mẽ. Trên người cô ấy lưu lại những cơ bắp do năm tháng khổ cực tập luyện.

Dụ Hành: "Vì vậy tôi đã nộp đơn xin chuyển đến đội đột kích chống khủng bố với bài kiểm tra nguy hiểm và khó khăn nhất. Tôi muốn chứng minh rằng tôi có thể làm được những gì con trai không thể làm, thậm chí tôi có thể làm tốt hơn."

Vẫn còn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn, chi đội SWAT đã bí mật thực hiện mọi hoạt động kiểm soát.

Quán bar có ánh sáng mờ ảo, Cố Thanh Hoài và Chung Ý ngồi ở quầy bar, Trần Tùng Bách giữ khoảng cách với bọn họ, trước mặt anh ấy đặt một ly cocktail, đang tán gẫu với người pha chế.

Trong những tình huống như vậy, Cố Thanh Hoài mặc một chiếc áo khoác lớn màu đen, đôi chân dài mở rộng, khuôn mặt lạnh lùng dưới ánh sáng mờ ảo.

Chung Ý mặc áo khoác parka màu xanh quân đội có cổ màu đen, quần jean bó sát và giày boots cổ cao, máy ảnh trong tay lên lút hướng về phía Dụ Hành.

Dụ Hành cởi áo khoác, cô ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng có thắt nơ xinh xắn trên cổ, kết hợp với một chiếc váy đồng phục kẻ sọc, tất đến bắp chân che những đường cơ săn chắc và gọn gàng đi cùng đôi giày da Mary Jane màu đen.

Một lúc sau, có người vỗ vai cô ấy như muốn xác nhận: "Lolita bạo lực?"

Dụ Hành ngược mắt lên, thấy người đàn ông này không cao, chỉ ngang tầm mắt với cô ấy.

Trong mắt anh ta hiện rõ sự kinh ngạc và hưng phấn, Dụ Hành ngượng ngùng gật đầu.

Người đàn ông mỉm cười, miệng đầy răng vàng: "Đi nào, chúng ta vào phòng riêng."

Không ngờ trong phòng lại toàn nam nữ, mùi rượu và thuốc lá nồng nặc.

"Wow, đây là người ông nuôi dưỡng à? Ngây thơ đó nhỉ?"

"Mẹ kiếp, sao tôi lại không gặp may mắn như vậy! Người tôi đang nói chuyện xấu gớm, mẹ nó gặp mặt thì thấy y như con lợn."

"Xấu thì có làm sao? Quay..." Người đàn ông muốn nói tiếp, rồi nhận ra Dụ Hành vẫn còn ở đó nên đột nhiên im lặng.

Trần Tùng Bách ở bên ngoài đột nhiên lo lắng: "Tại sao không có âm thanh?"

Cố Thanh Hoài lạnh lùng: "Bị nhiễu sóng rồi."

"Nếu em gái đã đến rồi thì cũng không còn là người ngoài, uống với anh đây một ly nhé?"

Dụ Hành bị người đỡ vai, nhìn thấy một người đàn ông quay lưng rót rượu cho cô ấy, không biết bỏ thứ gì vào rượu rồi lại đặt trước mặt làm như không có chuyện gì xảy ra: "Rượu trái cây, ngọt lắm, em gái là học sinh, uống cái này đi."

Dụ Hành: "Em không biết uống rượu, em còn phải về nhà làm bài tập..."

Vẻ mặt của người bạn qua mạng đó trở nên lạnh lẽo: "Uống một chút có sao đâu? Không thể tin tưởng chồng à?"

Vừa rồi trong tai nghe không có âm thanh, tất cả tín hiệu đều bị chặn. Trong rượu là thuốc mê hay thuốc độc, dù là loại nào đi nữa, hôm nay cô ấy cũng không thể thoát ra khỏi căn phòng này.

Cô ấy phải gửi tín hiệu ra bên ngoài.

Chiếc ly vừa được đưa lên miệng, Dự Hành lắc tay, rượu đổ khắp người, chảy xuống bộ đồng phục màu trắng, làm nổi lên mép quần lót.

Ánh mắt người đàn ông hiện lên vẻ dữ tợn, bàn tay đã lâu không thể kiềm chế cuối cùng cũng đưa ra, nhưng cô ấy đã né tránh: "Em vào phòng vệ sinh làm sạch quần áo trước."

Dự Hành đặt cặp sách của mình lên bàn, camera ẩn trên đó ghi lại tất cả cảnh tượng trong hộp.

Khóa cửa phòng nhà vệ sinh, điện thoại vẫn không có tín hiệu, giây tiếp theo bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa "bang bang bang", xen lẫn tiếng cười nói say khướt và tục tĩu.

"Sao lâu thế? Có muốn chồng giúp không?"

Khẩu súng trong tay Dự Hành đã lên đạn, vừa mở cửa, cô ấy đã nhanh chóng khóa cổ anh ta và chĩa súng thẳng vào trán người đàn ông.

Người đàn ông không hề hoảng sợ mà cười hỏi: "Em gái đang làm gì vậy?"

Vài người đàn ông đứng dậy, ống thép trên tay không biết từ đâu lao ra bao vây cô ấy.

Có người lợi dụng lúc Dự Hành không chú ý mà dùng ống thép đánh vào đầu gối khiến cô ấy loạng choạng, con dao cứa vào da, rách thịt.

Cô ấy nhìn xuống và thấy máu nóng, nhớp nháp đang chảy ra.

Dự Hành túm chặt quần của người đàn ông, bị đá mạnh hai cái, sau đó ống thép đập vào người cô ấy: "Ông đây giết mày!"

Trong lúc ý thức mơ hồ, Dụ Hành cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình sắp bị đập nát.

Trước khi cô ấy chuẩn bị nhắm mắt lại thì cánh cửa phòng bị đá văng ra, Cố Thanh Hoài giơ thẳng tay súng trông giống như Diêm Vương, Trần Tùng Bách hét lên: "Cảnh sát đây!"

Lúc đó cô ấy mới yên tâm.

Giây cuối cùng trước khi bất tỉnh, hình ảnh cuối cùng trong đầu Dụ Hành là hình ảnh bản thân ngồi trong thư viện trường đại học, tin nhắn của mẹ hiện lên trong điện thoại - cha con hy sinh rồi.

Năm đó, cha nhận nhiệm vụ đi giải cứu con tin nhưng lại bị một băng nhóm tội phạm phục kích.

Trước khi chết, tên tội phạm đã tra tấn ông bằng mọi cách có thể. Những hình ảnh đẫm máu trong máy camera đã khắc sâu trong tâm trí cô ấy, cả đời này không bao giờ quên được.

Sau hơn mười giờ bị tra tấn vô nhân đạo, người cha tốt bụng luôn tươi cười không còn có thể nhìn ra hình dáng ban đầu, nhắm mắt ra đi vĩnh viễn.

Trước khi cô ấy ra khỏi nhà, ông còn cười nói: "Cha mua cho con rất nhiều đồ ăn ngon, không về nhà ăn hả?"

Cô ấy nói gần đây rất bận vì chuẩn bị thi cao học, phải làm đề từ sáng đến tối, không nói chuyện gì nữa rồi cúp.

Sau đám tang, Dụ Hành nghiên rãng thay đổi quyết định.

Chuyển từ trường y sang trường cảnh sát.

Vào ngày đầu tiên làm cảnh sát, hệ thống công an khởi động lại mã số cảnh sát của cha.

Cô ấy cố kìm nước mắt, quyết tâm sẽ trở thành cảnh sát giống cha.

Tuy nhiên, cuộc sống làm cảnh sát hoàn toàn khác với những gì cô ấy tưởng tượng.

Họ nói thể chất của Dụ Hành không thể so sánh với các cảnh sát nam nên cô ấy đã tăng cường rèn luyện sức mạnh gấp đôi và có thể đánh bại các chàng trai trong môn vật tay.

Họ nói cô ấy không thể ra ngoài làm việc, nếu gặp nguy hiểm thì phải cử một cảnh sát nam đến để bảo vệ nên cô ấy vất vả luyện tập, chiến đấu chăm chỉ, Trần Tùng Bách tình cờ lại là một cựu vô địch Sanda nên cô ấy quyết định đấu tay đôi với anh ấy khi rảnh rỗi.

Người ta nói cô ấy nhỏ con, tay chân gầy gò, đừng nói đến việc bắn súng, nói không chừng người khác nổ súng thì cô ấy đã sợ phát khóc rồi. Sau đó cô ấy đã ăn thêm ba bát cơm mỗi ngày, tăng 2kg một tuần, có thời gian là lại đến trường bắn.

Xâu kim, xếp đạn, khâu gạo, Dụ Hành vừa táo bạo vừa cẩn thận nín thở, có thể làm tốt hơn các cảnh sát nam.

Một ngày nọ, Dụ Hành nhìn đôi bàn tay chai sạn của mình và chột cảm thấy thật kỳ lạ.

Đôi tay này đã từng có thể trở thành một đôi tay sẽ cầm dao phẫu thuật. Bốn năm học đại học ngành y vô cùng khốn khổ nhưng ít nhất lúc đó cô ấy vẫn còn có cha.

Bây giờ nghĩ lại, cảm giác như đã trải qua một đời.

Cô ấy cúi đầu xuống và bật khóc.

Nhưng dù vậy, họ vẫn không giao cho cô ấy những nhiệm vụ nguy hiểm và khó khăn mà chỉ để cô ấy sao chép tài liệu, viết

bản thảo và làm công việc văn thư.

Tại sao lại đến đội đột kích chống kh ủng bố ư?

Thật ra là bởi nếu Dụ Hành không muốn làm công việc hành chính văn phòng, ngoại trừ Cố Thanh Hoài thì sẽ không có chi đội nào muốn cô ấy tham gia.

Bởi vì cô ấy là một cô gái.

-

Đêm muộn hôm đó.

Dụ Hành mở mắt, thấy bản thân đang nằm trên giường bệnh, trần nhà trắng xóa trước mắt khiến cô ấy choáng váng, vết thương vẫn còn đau nhức.

Chung Ý đứng dậy: "A Hành, cô thấy thế nào rồi?"

Dụ Hành rít lên: "Bắt hết chưa?"

Cố Thanh Hoài: "Ừ, không ai chạy thoát được, bị bắt cả rồi."

Mũi của Dụ Hành bị bầm tím, mặt sưng tấy, cười còn xấu hơn khóc: "Đội trưởng, tôi cũng giỏi như cảnh sát nam chứ?"

Cố Thanh Hoài giấu vẻ giễu cợt hằng ngày, giọng điệu dễ chịu hơn những gì cô ấy từng thấy trước đây: "Tôi chưa bao giờ nghĩ cô kém các cảnh sát nam."

Dụ Hành nhắm mắt lại, khóe mắt ươn ướt.

Chung Ý nhìn đôi má Dụ Hành sưng tấy đến mức không nhìn thấy khuôn mặt thật, đột nhiên muốn điều chỉnh chủ đề kỳ ba của bộ phim tài liệu.

Khi nói đến cảnh sát, hầu hết mọi người chỉ nghĩ đến những cảnh sát nam vai vác súng, tràn đầy hormone nam tính. Thậm chí, mọi người đều quen nói "chú cảnh sát", nhưng hiếm khi nghe ai đó nói "cô cảnh sát".

Tuy nhiên, thực tế vẫn có một nhóm nữ cảnh sát chịu thiệt thòi không kém, thậm chí còn hơn cả cảnh sát nam nhưng chưa hề được ai biết đến.

Vì vậy, đối với chủ đề của kỳ ba, Chung Ý muốn dùng "Tôi là nữ cảnh sát" làm chủ đề, Dự Hành sẽ là nhân vật chính.

Dự Hành không dám để mẹ biết, càng không muốn Cố Thanh Hoài và Chung Ý ở cùng với mình: "Chỉ là vết thương ngoài da, vẫn có thể chạy nhảy được, ngoại trừ kéo điểm nhan sắc của đội đột kích chống khủng bố xuống, tất cả đều không sao."

Chung Ý cuối cùng phát hiện ra rằng những người được Cố Thanh Hoài kéo về đội cũng giống như anh, rất biết cật lực và rất cứng miệng.

Cô không nghe lời cô ấy, lấy laptop bên cạnh giường bệnh ra, tư thế như không muốn rời đi: "Tôi làm việc, cô nghỉ ngơi."

Dự Hành nhìn Cố Thanh Hoài, anh đang bận rộn công vụ: "Cô nghỉ ngơi cho khỏe đi, tôi về cục tăng ca."

Nói xong, anh lại nhìn Chung Ý, xoa đầu cô: "Sáng mai anh đến đón em."

Chung Ý gật đầu.

Trong suốt 24 giờ gay cấn và căng thẳng, Chung Ý không hề chớp mắt.

Vì bị cảm và đau bụng kinh nên lúc hừng sáng, sắc mặt của cô trông tẻ nhạt như Dự Hành.

Sáng sớm, cô y tá do cục công an sắp xếp chăm sóc Dự Hành và Trâu Dương cùng đến.

Cố Thanh Hoài làm việc tăng ca cả đêm đến thăm Dự Hành, sau khi đưa Chung Ý về nhà, anh phải vội vàng quay lại cơ quan.

Khi làm việc luôn phải giữ tinh thần tỉnh táo, nhưng bây giờ thần kinh thư giãn hơn, Chung Ý cảm thấy hơi chóng mặt khi đi xuống cầu thang.

Cố Thanh Hoài thấy gò má của cô đỏ bừng khác thường, sờ trán cô thì lập tức cau mày.

Chung Ý ngơ ngác, cả người không còn chút sức lực nào giống như giẫm lên bông vải, lúc ngẩng đầu cô mới nhận ra Cố Thanh Hoài đã đưa cô đến phòng khám ngoại trú.

Bác sĩ đo nhiệt độ, dồn hết tức giận vào người Cố Thanh Hoài: "Cậu làm bạn trai kiểu gì vậy? Để sốt tới 39 độ mới biết đưa đi khám?!"

Ngay lúc Chung Ý đang định giải thích Cố Thanh Hoài không phải bạn trai cô thì nghe thấy anh vừa trả lời câu hỏi của bác sĩ vừa nhìn cô: "Là lỗi của tôi."

Đôi mắt anh đỏ ngầu vì thức suốt đêm, trên cằm cũng có râu. Anh trông rất mệt mỏi, giọng nói trầm và nặng nề.

Bác sĩ thấy anh có thái độ tốt lại nhanh chóng nhận lỗi nên chỉ căn dặn các biện pháp đề phòng, Cố Thanh Hoài chăm chú lắng nghe, anh đặt tay lên đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng xoa xoa: "Tôi nhớ rồi, cảm ơn bác sĩ."

Khi lên xe, cả người Chung Ý đã gần như sụp đổ.

Cơ thể vừa lạnh vừa nóng, lại thêm sự đau nhức khiến đầu cô choáng váng, ý thức rơi vào trạng thái mơ hồ cho đến khi va vào

cửa sổ xe lạnh lẽo mới có chút tỉnh táo. Mí mắt rất nặng, không thể mở ra cũng không muốn nhúc nhích nên đành mặc kệ và dựa vào đó.

Lúc này, người bên cạnh cô khẽ cử động, ngay sau đó, một bàn tay nhẹ nhàng giữ lấy đầu cô, ấn lên vai anh, thậm chí còn điều chỉnh tư thế ngồi cho cô thoải mái hơn.

Chung Ý nhắm mắt lại, tim cô nhẹ nhàng đập, bên tai là tiếng từ đài radio của taxi đang phát một bài hát tiếng Anh từ nhiều năm trước---

I've never opened up to anyone.

so hard to hold back when I'm holding you in my arms

Thật đúng lúc.

Bờ vai của Cố Thanh Hoài, hơi thở trên cơ thể anh, nhiệt độ cơ thể sạch sẽ đều khiến người ta mê mẩn. Cơ sốt cao khiến cô mê man, khiến cô đặc biệt muốn dựa vào anh mãi mãi, không bao giờ rời xa anh nữa.

Anh nói: "Bác tài, phiền bác tắt radio đi."

Tài xế tắt đài radio, thuận miệng hỏi: "Sao thế? Nghe không hay à?"

Cố Thanh Hoài: "Không phải."

Nửa ngủ nửa tỉnh, Chung Ý nghe thấy anh nói rất nhỏ, giọng anh vốn luôn lạnh lùng nay lại nhỏ nhẹ hiếm có, dịu dàng giống như ảo giác.

"Bạn gái tôi đang ngủ."

Tác giả có lời muốn nói:

I've never opened up to anyone.

so hard to hold back when I'm holding you in my arms

Trích từ "Need you now"

Editor: Tác giả nói đây là bài Need You Now, nhưng mà mình tìm hiểu thì hai câu hát này trích từ bài Just a Kiss. Mình để link ở dưới cho bạn nào muốn nghe nhé.

<https://www.youtube.com/watch?v=4ihkz9d3PNw>

Chương 43

DTV-EBOOK

Cơn sốt của Chung Ý kéo dài, đầu óc cô như biến thành bột nhão.

Nghe xong câu "Bạn gái tôi đang ngủ", cô thực sự đã dựa vào vai Cố Thanh Hoài mà ngủ thiếp đi, tuy cả người khó chịu nhưng lại có cảm giác an tâm đã mất từ lâu.

Lúc taxi đến nhà, Cố Thanh Hoài đi qua cửa bên cạnh, mở cửa rồi cúi xuống bế cô lên.

Khi anh nhấn nút thang máy, khuôn mặt yếu đuối và nóng bừng của Chung Ý vùi vào hõm cổ anh, giống như phản xạ có điều kiện đã hình thành khi ở bên nhau quá lâu.

Sự tiếp xúc da thịt quá rõ ràng, anh vô thức cúi đầu xuống.

Vành tai của Chung Ý đỏ đến mức gần như trong suốt, trên trán cô lấm tấm một lớp mồ hôi. Có vẻ như nhiệt độ cơ thể thấp nên cô vô thức dựa lại gần, nhẹ nhàng dụi vào cổ anh.

Anh đã sơ suất chuyện của Dự Hành, cả chuyện của Chung Ý cũng vậy.

Cố Thanh Hoài dùng đầu gối đẩy cửa phòng ngủ chính ra, anh đi thẳng tới giường, để lưng của Chung Ý chìm vào trong chăn bông mềm mại, ngay sau đó cô vô thức nắm chặt cổ anh không chịu buông ra.

Cô đang nằm còn anh thì nghiêng người, khoảng cách trong phút chốc gần đến đáng sợ.

Cố Thanh Hoài không kịp chuẩn bị, chớp mũi hai người gần như chạm vào nhau, vết hằn trên chiếc cổ thon dài cuộn tròn, đường nét lạnh lùng mà sắc bén, anh khẽ gọi tên cô: "Chung Ý."

Chung Ý mê man lên tiếng "ừm" mà không mở mắt.

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, anh sợ làm cô đau, nhưng trong nháy mắt, đôi mắt cô gái đang ngủ lại đỏ lên.

"Anh đừng đi, em không muốn anh đi..."

Lông mi dày của Chung Ý che khuất đôi mắt của cô, như thể cô đã chịu quá nhiều tổn thương, cô tiếp tục nói: "Sau khi rời đi, anh sẽ không bao giờ quay lại nữa..."

Giấc mơ giống như một cái giếng rất sâu, cô rơi vào và rơi mãi mãi.

Trong cơn hoang mang, cô lại quay về đêm giao thừa trong lần cuối họ gặp nhau.

Thời gian hạnh phúc trôi qua nhanh như cát trong đồng hồ, những hạt cát không thể nắm bắt được, chớp mắt đã đến cảnh chia ly tại sân bay.

Cô không muốn anh lo lắng nên tươi cười tiễn anh lên máy bay.

Khi máy bay cất cánh, nước mắt cô không thể ngừng rơi.

Cô mơ thấy mình đang đuổi theo máy bay, khóc lóc thảm thiết và nói: Đưa em đi với, em không muốn ở đây một mình...

Ba năm sau khi chia tay, cô bị mắc kẹt ở cảnh chia ly tại sân bay, không thể tỉnh dậy.

Đã có vô số lần ngẫm nghĩ, nếu lúc đó cô từ chối và đi cùng anh thì liệu họ có chia tay không?

Làm thế nào mà con người có thể đuổi kịp máy bay chứ?

Máy bay bay ngang bầu trời cho đến khi khuất tầm mắt, cô đứng đó không biết trời đã tối, không tìm lại được những giọt nước mắt đang rơi không ngừng.

Khoảnh khắc tiếp theo, có người kéo cô vào lòng, hơi thở trong trẻo quen thuộc, mọi nỗi buồn trong nháy mắt đều tan biến.

Cô rơi nước mắt, cô ngơ ngác nhìn anh, không biết đây là giấc mơ gì, chỉ biết rằng nó không bao giờ có thể là sự thật.

Nhưng cô lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của anh truyền vào tai cô, mang theo cảm giác dỗ dành: "Chung Ý, anh sẽ không đi."

Đây lại là mơ à?

Chắc là lại đang mơ rồi.

Khi giấc mơ tỉnh dậy, chắc chắn anh sẽ biến mất.

Nếu đây là mơ thì cô phải ôm chặt hơn.

Cơn sốt của Chung Ý đã giảm, trời xế chiều, người cô đầy mồ hôi.

Nắng ấm quá, có thể thấy rõ những hạt bụi mịn lơ lửng trong không khí, tỏa sáng rực rỡ.

Cô không muốn thức dậy.

Chỉ cần cô còn mơ, anh sẽ luôn ở bên cạnh cô.

Nhưng sau đó, một bàn tay đặt lên trán cô, nhiệt độ cơ thể của người này thấp hơn cô, cảm giác mát lạnh rất dễ chịu, cô không khỏi muốn đến gần, cọ vào lòng bàn tay anh.

Chung Ý mở mắt ra, cô nhìn dọc theo cổ tay anh, ý thức dần hồi phục, người mà cô nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp lại trong giấc mơ đang ở rất gần.

Trong đôi đồng tử sáng màu đỏ có ngõ ngang, có bối rối, đúng là trong giấc mơ cô đã khóc, lông mi vẫn còn ướt.

Cố Thanh Hoài: "Cuối cùng cũng hạ sốt rồi."

Đầu óc nặng nề của Chung Ý bắt đầu hoạt động, sau đó mới nhận ra rằng đây không phải là ba năm trước.

Cô mơ mơ màng màng nhớ lại, ngày hôm qua bắt được nghi phạm, Dự Hành bị thương, cô ở lại chăm sóc cô ấy, buổi sáng Cố Thanh Hoài tới đón.

Trong đầu chợt vang lên câu nói: "Bạn gái tôi đang ngủ."

Đó là mơ hay thực?

Chưa kịp xử lý rõ ràng câu hỏi này thì câu hỏi khác tiếp theo lại hiện lên, cô không khỏi thắc mắc: "Em về nhà bằng cách nào?"

Cổ họng rất đau, giống như có sỏi trong miệng, giọng cô trở nên khàn khàn và nghe rất lạ.

Cô ngẩng mặt lên nhìn người ngồi bên giường.

Làm sao cô có thể từ taxi trở lại giường trong phòng mình?

Cố Thanh Hoài mím môi, thản nhiên nói: "Anh bế em về."

Mỗi từ nghe như từng tiếng búa bang bang đập vào những đầu dây thần kinh mỏng manh của cô.

Nhiệt độ chẳng dễ gì mới dịu bớt giờ lại quay về như cũ. Chung Ý xấu hổ đến nỗi lông mi rung rinh, cô không dám nhìn

anh, chỉ lặng lẽ chui vào chăn, từ từ che cằm, môi và má.

Cô ủ rũ nói: "Xin lỗi vì đã làm phiền đến anh."

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ nhìn cô: "Em ngốc hả?"

Tiếng của Chung Ý rất nhỏ, chẳng có chút uy hiếp nào: "Sao lại nói em ngốc nữa?"

Cố Thanh Hoài không khỏi bật cười, anh kéo chăn trên mặt cô xuống, véo chóp mũi cô: "Đây là anh lợi dụng sơ hở để kiểm hời mà."

Chung Ý "bệnh nặng mới khỏi", tính nhút nhát còn đáng sợ hơn cả sốt cao.

Nhưng trong lòng cô lại vô cùng hạnh phúc, lần này, thực sự không phải là mơ.

Cô quay lưng lại, không dám nhìn anh nữa, vì thế cô không biết rằng lúc này tên khốn đẹp trai đó đang nhìn cô với ánh mắt lấp lánh như nước.

Tại sao em gọi tên anh trong giấc mơ nhưng khi tỉnh dậy em lại đẩy anh ra?

Chung Ý, rốt cuộc những năm qua em đã trải qua những gì?

-

Khi năm mới đến gần, mọi người trong tòa nhà cục công an thành phố đều vô cùng bận rộn.

Đã có kết quả xét nghiệm đồ uống mà người đàn ông đưa cho Dụ Hành, trong đó có chứa một loại m@ túy mới. Sáu người đàn ông và năm phụ nữ trong phòng đã bị thẩm vấn. Bọn họ cùng có một câu trả lời là kết bạn qua một ứng dụng trên mạng.

Đối tượng mà những kẻ phạm tội này nhắm tới là các cô gái thông qua ứng dụng trò chuyện. Hầu hết những cô gái này đều thiếu kinh nghiệm, còn rất trẻ và có những ảo tưởng viển vông về tình yêu. Điểm chung của họ là "thiếu tình cảm", có lẽ chỉ cần một chút "quan tâm" là có thể khiến các cô gái "nảy mầm rung động".

Sau khi bước vào giai đoạn hẹn hò trực tuyến, bọn tội phạm sẽ thực hiện kế hoạch phạm tội của mình, trước tiên chúng sẽ yêu cầu những bức ảnh riêng tư, sau đó sử dụng những bức ảnh này như một lời đe dọa để đạt được mục đích gặp gỡ ngoài đời và để bọn chúng tùy ý sắp xếp - quay video, chụp ảnh hoặc phát sinh quan hệ.

Nếu các cô gái muốn dừng mọi chuyện lại, chúng sẽ đăng toàn bộ video, hình ảnh lên mạng.

Khi cuộc điều tra càng mở rộng thì càng có nhiều nạn nhân xuất hiện. Tại cảng tin của cơ quan luôn có thể nghe thấy những diễn biến mới nhất của vụ án từ đội điều tra tội phạm.

Trần Tùng Bách: "Người dùng APP trò chuyện này đến từ mọi tầng lớp xã hội. Ngoài những người thất nghiệp và nhân viên xã hội nhàn rỗi, còn có bác sĩ, giáo sư, giáo viên trường học và lãnh đạo các công ty lớn..."

Chung Ý đang ăn trưa đột nhiên mất khẩu vị.

Ma quỷ đang ở trong thế giới.

Trong cuộc sống hàng ngày, họ là những thành phần tri thức bắt chuyến tàu điện ngầm sớm nhất để đi làm, là tầng lớp tinh anh trong xã hội ra vào các tòa nhà văn phòng cao cấp, là những nhà lãnh đạo và quản lý của hàng trăm nhân viên trong bộ vest và giày da, thậm chí trong mắt hàng xóm và những người thân họ là những người cha tốt, người chồng mẫu mực, người con hiếu thảo.

Dụ Hành chẳng tiếc lời mắng chửi, cô ấy muốn dùng đòn bần tĩa của mình để quét sạch tất cả những kẻ bi3n thái này.

Điều gây sốc hơn cả là nhóm nạn nhân có số lượng khổng lồ và chưa được biết đến.

Những đối tượng này sử dụng các ứng dụng hẹn hò để rải "mồi nhử" cho những cô gái thiếu kinh nghiệm, dùng chiêu bài "hẹn hò trực tuyến" để nuôi dưỡng thành công cụ nhằm thỏa mãn "h@m muốn" cá nhân. Sau khi lấy được ảnh, video riêng tư, những cô gái này không dám nói chuyện này với gia đình hoặc thầy cô, chỉ có thể để chúng muốn làm gì thì làm.

Dụ Hành: "Đúng là bọn súc sinh!"

Chung Ý: "Đã bắt hết chưa? Bạn học của Cố Nguyệt là Tiểu Mẫn cũng có liên quan à?"

Trần Tùng Bách: "Bên điều tra tội phạm đang điều tra. Máy chủ đặt ở nước ngoài. Thông tin có thể bị phá hủy bất cứ lúc nào. Rất khó để có được bằng chứng."

Do yêu cầu quay phim tài liệu, Chung Ý và cảnh sát đã cũng xem một số video và hình ảnh sao chép từ APP. Những bức ảnh đó bi3n thái đến tàn nhẫn, trong vòng mấy phút cô phải ngiên chặt răng, không ngừng run rẩy.

Khi quay phim tài liệu về chủ đề "quấy rối tình d*c", cô chỉ nghe lời kể truyền miệng của các cô gái nhưng giờ đây, những hình ảnh máu chảy đầm đìa đó hiện lên rõ ràng trong mắt.

Cô rời khỏi phòng họp như muốn chạy trốn, dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo hít một hơi thật sâu, những hình ảnh mà cô không muốn nhớ lại hiện lên trong đầu.

Móng tay bấm vào lòng bàn tay, Chung Ý cố gắng để mình tỉnh táo.

Khi mở cửa phòng họp lần nữa, cô lại trở thành một đạo diễn phim tài liệu lý trí, điềm tĩnh đã được rèn luyện, không thể phá hủy và không có gì khác biệt.

-

Thời tiết ngày càng lạnh hơn.

Đêm giao thừa đang đến gần nhưng trận tuyết đầu mùa vẫn chưa xuất hiện.

Vào một ngày thứ Bảy đầy nắng trước ngày nghỉ lễ, các đơn vị trong thành phố đã cùng nhau tổ chức một sự kiện, nói cho kêu thì gọi là "cảnh sát và người dân cùng xây dựng", nói một cách dễ hiểu hơn thì đó chính là một cuộc "giao lưu" của những thanh niên nam nữ độc thân.

Ngoài đội điều tra tội phạm đang tăng ca để tiến hành điều tra, những sĩ quan cảnh sát độc thân khác không có nhiệm vụ đều tham gia vào buổi họp mặt giao lưu này. Trong thời gian này, cho dù là vì tâm trạng của mọi người hay vì nội dung của bộ phim tài liệu đều quá nặng nề vì chuyện ứng dụng hẹn hò.

Sân tập nhộn nhịp ngày trước đã trở thành địa điểm đặc biệt cho các cuộc tụ họp giao lưu. Thậm chí, cây cầu Cầu Vòng cao hơn 20 mét và tòa nhà tập đu dây từ độ cao 10 mét cũng được treo những quả bóng bay đầy màu sắc và biểu ngữ.

Chung Ý điều chỉnh ống kính, khóe miệng hiếm khi nhếch lên, những nam nữ cảnh sát đỏ mặt đỏ tai, giao tiếp vụng về trông rất dễ thương. Nếu những cảnh này có thể để trong phần chính của bộ phim thì để, nếu không thì làm phần hậu trường thú vị.

Cô quay khắp nơi nhưng không thấy Cố Thanh Hoài đâu cả.

Cuối cùng, cô phát hiện anh đang đứng ở một góc hội trường nói chuyện với đồng nghiệp của mình, hôm nay tên khốn đẹp trai đứng nghiêm trang trong bộ đồng phục cảnh sát trông vô cùng lạnh lùng, quyến rũ, vẻ mặt vô cảm rất thu hút.

Với tư cách là một "cán bộ lãnh đạo", nhiệm vụ của cảnh sát Cố hôm nay là dẫn những cô gái, chàng trai độc thân trong đội của mình đến để giúp họ khỏi ngượng ngùng.

Khi Chung Ý đến gần, tình cờ nghe thấy đồng nghiệp của anh hỏi: "Đội trưởng Cố, cậu không đi giao lưu hả? Thanh niên với nhau cả đi, đi cho vui!"

Cố Thanh Hoài không nói gì, đồng nghiệp tiếp tục nói: "Cô gái lần trước lãnh đạo giới thiệu với cậu thế nào rồi? Tôi nghe nói nhà đó cũng là quân nhân. Cô gái đó nhìn thấy ảnh chứng minh nhân dân của cậu trên bảng thông báo, bày tỏ rất hài lòng."

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng cười: "Không đi."

Trong ống kính, dáng vẻ của anh trong bộ quân phục cảnh sát phẳng phiu, cúi đầu và khẽ mỉm cười rất thu hút, đặc biệt là khóe miệng cong lên hiếm hoi mềm mại đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Là một cảnh sát có lý lịch tốt, là chuyên gia gỡ bom của lực lượng cảnh sát vũ trang đặc biệt, hơn nữa còn có vẻ ngoài quyến rũ như vậy, không có ai giới thiệu bạn gái cho anh mới là kỳ lạ, không có cô gái thích anh cũng mới là lạ.

Cô chưa bao giờ hỏi, ba năm chia tay, anh đã hẹn hò với ai chưa? Đã đi xem mắt chưa?

Đã bao giờ có ý nghĩ sẽ dành cả cuộc đời còn lại của mình cho người khác, hay đã từng yêu ai đó từ cái nhìn đầu tiên chưa?

Nhưng chỉ nghĩ đến việc anh mỉm cười với cô gái khác thôi cũng đã khiến cô không thể chịu nổi.

Ban đầu muốn nói chuyện với anh, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ cô nên đi xem những anh chàng đẹp trai. Trên sân tập toàn những anh chàng có bờ vai rộng, eo thon và đôi chân dài, đồng nghiệp trong tổ quay phim đang hét lên: "Tết đến rồi, Tết đến rồi, đời này tôi chưa bao giờ thấy nhiều trai đẹp như vậy!"

Chung Ý quay người lại, nghe thấy đồng nghiệp của Cố Thanh Hoài cũng đang tám chuyện: "Cái gì? Tìm được rồi?"

Ánh nắng mùa đông yếu ớt và mỏng manh chiếu lên lông mày và sống mũi anh.

Cố Thanh Hoài nhìn về phía Chung Ý, bình tĩnh nói: "Tôi có người mình thích rồi."

Giọng điệu không hề có chút cảm xúc nào, nhưng "tôi có người mình thích rồi", từng chữ vang lên như pháo hoa, nổ tung bên tai không hề báo trước.

Chung Ý quay lại, bất ngờ chạm vào đôi mắt trong veo của người đàn ông.

Đôi mắt phượng lạnh lùng đó nhìn cô, nụ cười trong mắt lóe lên trong ánh sáng ấm áp, đặc biệt rực rỡ.

Môi đỏ răng trắng, vẻ đẹp quyến rũ.

Tiếng chuông trường cấp ba cách đó không xa vang lên, cô ngơ ngác như đang trở về thời niên thiếu. Trái tim của Chung Ý chưa bao giờ đập nhanh đến thế, như thể sắp phát điên rồi.

Một bóng đen phủ xuống đầu cô, Chung Ý trông thấy bộ đồng phục cảnh sát thẳng tắp của anh. Anh cảnh sát đẹp trai trông vẫn thản nhiên như thường: "Quay xong rồi à?"

Chung Ý gật đầu, trong ngực có một con thỏ nháy nhót muốn nói chuyện để che đậy sự hoảng sợ, thuận miệng hỏi: "Đội trưởng Cố không đi giao lưu à?"

Cố Thanh Hoài nhếch môi lên: "Anh đi giao lưu làm gì?"

Đồng tử của Chung Ý có màu hổ phách nhạt giống như một mặt hồ trong suốt, giọng nói vẫn dịu dàng và chậm rãi như mọi khi: "Có nhiều cô gái như vậy, lỡ như có người anh thích thì sao?"

Cố Thanh Hoài: "Không có lỡ như."

Anh không nhìn cô, chỉ thưởng cho cô góc nghiêng hoàn hảo, hàng mi dày đậm rủ xuống, cằm sạch sẽ nổi bật, mượt mà như sách giáo khoa.

Trong rất nhiều cô gái, không có "lỡ như" của anh.

Chung Ý buộc mình phải bình tĩnh lại: "Vậy anh thích người như thế nào?"

Khóe miệng Cố Thanh Hoài nhếch lên, nhìn cô bằng ánh mắt trịch thượng lạnh lùng như muốn nói "đã biết còn cố hỏi". Tuy nhiên anh vẫn thích trêu chọc cô: "Em không biết anh thích người như thế nào sao?"

Trái tim trong lồng ngực bỗng chốc đập mạnh hơn, câu trả lời đã sẵn sàng thốt ra, nhưng đúng lúc này Trâu Dương xuất hiện với chiếc máy ảnh trên vai.

Là nhân viên bộ phận truyền thông, Trâu Dương vội vàng chạy tới: "Đội trưởng, giúp em chụp ảnh đi!"

Cố Thanh Hoài nhướng mày: "Chụp ảnh cái gì?"

Nụ cười của Trâu Dương tươi sáng và trẻ trung: "Một khung cảnh hài hòa cảnh sát và nhân dân cùng xây dựng."

Trên gương mặt rạng rỡ, diễn hình cho việc làm nghề nào yêu nghề này : "Em nhìn đi nhìn lại mấy lần, nhưng chưa tìm được cô gái nào xinh đẹp hơn đạo diễn Chung, cũng không cảnh sát nào đẹp trai hơn anh."

Nhận thấy Trâu Dương muốn kéo mình xuống nước, Chung Ý từ chối: "Tôi chụp ảnh không cười."

Mỗi lần đối diện với ống kính, cô đều cứng đơ.

Lần duy nhất cười tự nhiên là khi có Cố Thanh Hoài ở bên cạnh.

Ngày tốt nghiệp, anh lén lút nắm tay cô khi chụp ảnh tốt nghiệp và hỏi cô: Làm bạn gái anh được không?

Lúc đó cô làm sao nhớ nổi ống kính ở đâu nữa.

Mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ, cô chỉ muốn nhìn anh.

Lúc này Trâu Dương tràn đầy thân thiết nài nỉ: "Thôi mà đạo diễn Chung, đừng khiêm tốn thế."

Chung Ý không nỡ từ chối, thầm nghĩ chụp thì chụp, dù sao cũng không có ai biết cô.

Cô cho rằng chỉ là chụp ảnh đơn giản, cũng thắc mắc tại sao Trâu Dương không tìm được một nữ cảnh sát có phong thái hiên ngang, mạnh mẽ hơn cô. Tuy nhiên, ngay sau đó cô nghe thấy Trâu Dương nói: "Hai người đứng cạnh nhau, đóng vai cặp đôi mới nắm tay thành công."

Cặp đôi mới nắm tay thành công? !

Chung Ý sững người, quên cả chớp mắt. Bây giờ từ chối còn kịp không?

Cố Thanh Hoài đó dù sao cũng có tố chất tâm lý khác với cô, anh có thể che giấu cảm xúc vui buồn, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng không có cảm xúc, đôi mắt vô tư, dáng người mảnh khảnh và thẳng tắp, trông cực kỳ hấp dẫn trong bộ đồng phục cảnh sát.

Chung Ý mím môi, anh không ngại, cô cũng chẳng cần đỏ mặt.

Nhưng da mặt của cô thực sự rất mỏng, khi thực sự đứng trước ống kính, cô ước mình có thể tránh xa Cố Thanh Hoài, thủ phạm khiến cô đỏ mặt, tim lập tức đập nhanh.

Cố Thanh Hoài thản nhiên liếc cô một cái, buồn cười hỏi: "Anh ăn em à?"

Tên lưu manh mặc đồng phục, đeo cà vạt nhưng vẫn không thể che giấu được sự phản nghịch của mình. Nụ cười đầy vẻ khêu gợi, trông anh thực sự không giống người tốt chút nào.

Chung Ý lắc đầu, nghe anh nói: "Lại gần đây."

Nhìn bề ngoài có vẻ như cô đang thoải mái đứng bên cạnh anh, điệu bộ như đang hờn dỗi, không chịu nhượng bộ. Nhưng thực tế, nhịp tim đập quá lớn khiến màng nhĩ của cô bị đau.

Chung Ý thì thầm: "Tuyên truyền sai sự thật, bệnh hình thức."

Cố Thanh Hoài nhin cười, hơi nhướn mày: "Sao lại tuyên truyền sai sự thật, bệnh hình thức?"

"Không phải là giả à?" Chung Ý có tố chất chuyên nghiệp của một nhà báo: "Gì mà nắm tay thành công chứ. Mặt mũi bạn trai còn chả thấy đâu mà ở đây đóng vai cặp đôi mới nắm tay thành công."

Vì là giao lưu nên các chàng trai trong đội đều mặc những bộ đồng phục đẹp nhất, áo trong màu xanh nhạt, đồng phục cảnh sát màu xanh đậm, thắt lưng, khắp nơi tràn ngập hooc môn nam tính, đâu đâu cũng thấy chân dài.

Đương nhiên, người bắt mắt nhất hiện giờ đang đứng trước mặt cô. Kể từ khi anh xuất hiện, vô số cô gái nhỏ đã thầm để ý anh, không thể phủ nhận rằng cô cũng là một trong vô số cô gái đó.

Chưa bao giờ tham gia hoạt động giao lưu, bây giờ phải làm công cụ chụp hình.

Chung Ý thầm nói: "Bây giờ còn kịp tham gia giao lưu không?"

Trâu Dương cười lớn, thích náo nhiệt, không sợ phiền phức: "Đạo diễn Chung nhìn trúng anh chàng nào? Không cần đích thân đi, cứ để đội trưởng Cố lên tiếng là được."

Chung Ý nâng cằm nhìn Cố Thanh Hoài, dưới ánh nắng ấm áp, lông tơ nhỏ trên gò má hiện rõ, nốt ruồi nhỏ màu sáng ở giữa mũi đẹp đến bỏng mắt.

"Vây nhờ đội trưởng Cố giới thiệu cho em thành viên đẹp trai nhất chi đội SWAT."

Cố Thanh Hoài lạnh lùng liếc cô một cái, không nói gì.

Chung Ý mạnh dạn nắm lấy cổ tay áo đồng phục cảnh sát của anh và lắc nhẹ: "Được chứ?"

Ngón tay thon dài của Cố Thanh Hoài nhéo mặt cô, đầu ngón tay có một lớp chai sạn, cảm giác như có dòng điện chạy qua. Ánh mắt anh u ám nhìn cô, có phần hung dữ như những lúc họ hôn nhau.

"Giới thiệu một thành viên chi đội SWAT cho em làm gì?"

Trái tim như bị anh kẹp chặt, đập điên cuồng.

Gò má cô nhanh chóng nóng lên trong lòng bàn tay anh, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Hẹn hò đó, nếu không thì còn có thể làm gì..."

Cố Thanh Hoài bắt đầu cau mày: "Em dám?"

Đôi mắt của Chung Ý vừa cong vừa sáng, hỏi ngược lại: "Có gì mà không dám chứ?"

Cô giả bộ ngây ngô: "Bằng tuổi này rồi mà chưa bao giờ thấy nhiều trai đẹp như thế. Đội trưởng Cố nhanh giới thiệu cho em một đội viên đẹp trai đi."

Đúng lúc đó, chiếc loa gần đó bắt đầu phát ra một bản tình ca ngọt ngào giữa một nam một nữ. Bầu không khí lập tức nóng lên, mọi giọng nói đều không nghe được.

Vì vậy, Cố Thanh Hoài nghiêng người rút ngắn khoảng cách, gần đến mức lông mi dài thấy rõ ràng, đôi mắt không cười, sáng đến chói mắt.

Anh hơi nghiêng đầu, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng như bạch ngọc tựa vào vai trái của cô, đôi môi mỏng hơi hé ra, hơi thở mát lạnh quyến rũ: "Chỉ cần đội viên thôi à?"

Hơi thở nóng bỏng thổi vào tai và cổ, chứa đầy những hormone hung hãn.

Cố Thanh Hoài ghé sát vào tai cô, khẽ hỏi: "Đội trưởng không được sao?"

Chương 44

DTV-EBOOK

--- Chỉ cần đội viên thôi à, đội trưởng không được sao?

Tiếng nhạc bên tai rất lớn, nhưng tất cả đã biến mất ngay lập tức. Những gì hiện ra trong tầm mắt cô là bông hoa hình ngôi sao bốn cánh cài trên vai và sáu mã số cảnh sát trên ngực anh, nghiêm túc trang trọng, sáng sủa rực rỡ.

Nhịp tim chậm rãi lấn át mọi ồn ào, tiếng tim loạn nhịp thỉnh thoảng đập vào màng nhĩ, nhưng giọng nói rõ ràng cùng với hơi thở của anh vẫn đọng lại rất lâu.

Cô ngẩng mặt lên, còn anh thì cụp mắt xuống. Đôi mắt yêu thích của cô không còn ý cười giấu cợt nữa, đồng tử đen nhánh trong suốt, chỉ để lại bóng cô như thể anh có thể đọc được suy nghĩ của cô chỉ bằng cách nhìn vào chúng.

Chung Ý không dám nhìn nữa, cô vút bỏ áo giáp và đầu hàng, cô không thể phản kháng, chắc chắn sẽ bị anh ăn thịt.

Có anh bên cạnh, cô có thể ngủ yên bình.

Anh cong mắt, thế giới của cô nở hoa rực rỡ.

Anh thản nhiên nói điều gì đó, tim cô đập nhanh như hồi thiếu niên.

Người mà cô từng nghĩ mình không thể có được trong đời này giờ đây chỉ cần giơ tay ra là có thể ôm lấy.

Chung Ý gạt bỏ sự ngượng ngùng và dè dặt để xác nhận với anh xem câu nói này là đùa cợt hay chân thành.

Cô nghe thấy giọng nói của mình thấp thỏm hỏi anh: "Không phải đội trưởng Cố không có dự định này à?"

Trong cái chớp mắt mười năm, thiếu niên điển trai và xuất sắc đã trở thành chuyên gia gỡ bom của đội SWAT với bộ đồng phục cảnh sát thẳng tắp.

Lông mày anh nghiêm túc, sắc mặt càng lạnh lùng hơn, đường nét trên quai hàm và vết hằn đều sắc nét, cả người toát ra khí chất khó đoán.

"Đó là với người khác." Cố Thanh Hoài nhướng mi, nhìn thẳng vào cô: "Nếu là đạo diễn Chung thì không chắc nữa."

Lúc này, hô hấp của Chung Ý đã ngưng trệ.

Cô muốn nói gì đó, nhưng không có gì phát ra tiếng. Lỗ ngực cô nóng bừng và căng cứng, cô cảm thấy một cảm giác không chân thực mãnh liệt.

Đôi đồng tử màu hổ phách nhạt trong vắt như nước, có ngơ ngác cũng có mờ mịt, giống như mặt hồ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Không khí nóng lên, đốt cháy má cô, tim cô đập mạnh.

Hơi nóng lan ra khắp người, thấm vào xương cốt, đốt cháy ý thức và chút tỉnh táo cuối cùng của cô.

Trâu Dương thầm nói tôi chỉ đến đây để chụp ảnh, có cần phải rải cơm chó lên mặt tôi luôn vậy không?

Đúng lúc này, Dụ Hành đang cầm súng bất ngờ lao tới, Trâu Dương ngay lập tức mỉm cười: "Hi!"

"Hi cái gì mà hi?" Dụ Hành đỏ mặt và trợn mắt nhìn: "Đội trưởng, bộ phận điều tra hình sự yêu cầu anh đến đó một

chuyến. Họ nói rằng họ đã xác định vị trí của một nhóm người dùng khác, sẽ cố gắng bắt hết chúng trước khi hết năm."

Hương vị của năm mới ngày càng đậm đà, sau khi ăn uống thoải mái, mọi người cùng nhau tám chuyện, ngoài chương trình Xuân Vãn hằng năm thì chính là vụ án kinh khủng này.

Ngày càng có nhiều thủ phạm và nạn nhân xuất hiện, ngày càng có nhiều nghi phạm hình sự bị bắt giữ. Hóa ra những gì chúng ta đã thấy và bắt được trước đây chỉ là phần nổi của tảng băng trôi. Phần mềm bẻ khóa của đội kỹ thuật thu được một số lượng lớn ảnh và video, trong đó bao gồm nhiều nhóm tuổi.

Khi những khuôn mặt non nớt hiện lên trước mắt, Chung Ý không dám nhìn nữa.

Giữa cuộc họp, cô chạy ra khỏi phòng họp, đi vào phòng vệ sinh, che miệng nôn khan, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, kiệt sức đến mức không thể đi được.

Cô yếu ớt dựa vào bức tường lạnh lẽo, răng va vào nhau lập cập, không khỏi rùng mình.

Một số cảnh tượng bất ngờ diễn ra trong đầu cô như một cuốn phim điện ảnh. Trong hoảng loạn, cô dường như lại nghe thấy âm thanh của một vật nặng rơi xuống đất, cái xác đầm máu nằm như chữ "đại" xuất hiện trong mắt cô.

Cục công an thành phố đã thành lập một đội truy bắt tội phạm nghiêm trọng, tất cả các thành viên ưu tú của chi đội SWAT, đội hình sự và đội kỹ thuật đều tham gia. Chung Ý hiểu rõ những người này khi bận rộn sẽ như thế nào.

Đối diện với màn hình máy tính hàng chục tiếng đồng hồ không thể chớp mắt, chạy đua với thời gian để truy tìm những kẻ tình nghi, mắt ai cũng đỏ như mắt thỏ, thậm chí ăn uống cũng không tử tế.

Vừa đổ nước sôi vào mì ăn liền, có manh mối là đứng dậy bỏ đi, đến lúc quay về thì đã có một lớp dầu đóng trên bề mặt, không còn không khí đón Tết.

Chung Ý vẫn còn thời gian về nhà, tắm nước nóng hoặc thay bộ đồ ngủ ấm áp thoải mái, nhưng Cố Thanh Hoài ở lại ngay cơ quan, anh vốn là kiểu công tử trắng trẻo đẹp trai, có thể dựa vào khuôn mặt để kiếm sống, nhưng bây giờ ở cầm anh đã mọc đầy râu ria, à, vẫn đẹp trai như trước.

Ban đêm, cô nằm trên giường và nhắm mắt lại, những hình ảnh nhìn thấy ban ngày không thể nào vút ra khỏi đầu được. Các cô gái trẻ đáng yêu bị hành hạ đến không nhìn ra hình dáng.

Trong vài chục phút, ý thức rơi vào mê man, chìm trong giấc ngủ. Trong bóng tối vô tận là những vết thương máu chảy đầm đìa, đôi mắt đỏ hoe vì khóc, giọng nói thảm thiết của một cô gái hét tên cô, nói với cô trong nước mắt: Chị Chung Ý, em đau quá...

Chung Ý chợt mở mắt ra, điện thoại hiện ba giờ sáng.

Lịch nhắc nhở hôm nay là đêm giao thừa và thứ bảy, ngày cô đến gặp Ngụy Hàn.

-

Một năm bị bóng ma bao phủ, không ai mong chờ đêm giao thừa.

Sáng sớm, Chung Ý hiếm khi trang điểm nhẹ. Quàng thâm dưới mắt cô biến mất ngay lập tức. Lần đầu tiên cô thoa son màu, nước da của cô lập tức được cải thiện rất nhiều.

Cô mặc quần áo rất đẹp, quần jean bó màu xanh và áo khoác parka màu xanh quân đội. Cô vừa cao lại vừa gầy, bờ vai thẳng và rộng hơn so với một cô gái bình thường, chiếc áo khoác rộng có thắt lưng làm hiện ra vòng eo nhỏ.

Cô tưởng mình đã dậy rất sớm rồi, nhưng nhìn người đàn ông trên ban công, rõ ràng anh đã chạy xong, tắm rửa và thay quần áo, trong không khí tràn ngập mùi sữa tắm thơm mát sảng khoái giống như hồi cấp ba.

Cảnh sát Cố của đội trọng án gần đây đi bắt tội phạm đến đổ mắt cuối cùng cũng có thời gian về nhà. Anh đang ngồi cạnh Quy Lai và nghe điện thoại, có thể vì nghĩ cô chưa dậy nên anh nói rất nhỏ mang theo âm mũi vừa tỉnh ngủ, thật nhẹ nhàng và dễ chịu.

Cô nhẹ nhàng bước tới, quỳ xuống trước mặt anh để chào Quy Lai.

Quy Lai vô cùng thân thiết tiến đến gần cô. Chú chó nghiệp vụ được huấn luyện bài bản, những cử chỉ tử tế đúng tiêu chuẩn không khiến cô sợ hãi.

Cố Thanh Hoài hết lần này đến lần khác vượt vượt lông của nó, ngón tay thon dài, các khớp xương đều rõ ràng, gân xanh nổi lên dưới làn da trắng trẻo lạnh lẽo.

Đúng lúc đó, Chung Ý bỗng nhiên ghen tị với Quy Lai, cô muốn được Cố Thanh Hoài xoa đầu.

"Em ra ngoài à?" Cố Thanh Hoài cúp điện thoại, nhìn cô.

Ở nhà, Chung Ý mặc áo nỉ rộng và quần thể thao, màu sắc đơn giản là đen, trắng và xám. Đôi khi, hai người tùy tiện mặc đồ cũng có thể nhìn như đồ đôi.

Ánh sáng ban mai mờ ảo khiến cô có một lớp tông màu dịu dàng, gương mặt hơi cúi xuống đẹp như tranh vẽ: "Có hẹn đi dạo với Triệu Tuyết Thanh."

Trên mặt Cố Thanh Hoài không có biểu cảm gì, giọng điệu nhẹ nhàng: "Anh đưa em đi."

Chung Ý cười nhẹ: "Không cần đâu, cậu ấy nói sẽ đến đón em."

Cô đứng dậy, bước tới lối vào và xỏ vào một đôi boots cao cổ làm bằng chất liệu cứng.

Cô nắm tay nắm cửa, lại lùi lại, nhỏ giọng nói: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài đáp lại, lông mày đen nhánh, khó đoán được cảm xúc.

Tim Chung Ý đập thành thịch: "Hôm nay là đêm giao thừa, chúng ta cùng nhau ăn tối nhé."

Nếu hôm nay mọi chuyện suôn sẻ, có lẽ cô lại có quyền ôm anh.

Cố Thanh Hoài: "Được."

Khi cửa đóng lại, nụ cười trong mắt Cố Thanh Hoài biến mất.

Trên màn hình điện thoại di động sáng lên là tin nhắn Tạ Lẫm vừa gửi cho anh.

Trong ảnh là Tạ Lẫm và Triệu Tuyết Thanh ở dưới chân ngọn núi phủ đầy tuyết.

Tạ Lẫm nói rằng phong cảnh núi tuyết đẹp mê ly, anh ấy và Triệu Tuyết Thanh chơi vui không muốn về, đề nghị anh đưa Chung Ý đi xem.

Ngoài ban công, một chiếc ô tô màu trắng đang đỗ ở tầng dưới.

Chung Ý mở cửa xe, ngồi vào và thắt dây an toàn, góc nghiêng đẹp như một bức tranh.

-

Cục công an thành phố vẫn bận rộn như thường lệ, dù ngày mai là mừng một Tết nhưng chẳng có chút cảm giác Tết nào.

Tòa nhà văn phòng cao chót vót giống như một ngọn hải đăng, cũng giống một vị thần bảo vệ. Các cảnh sát khác nhau cùng nhiều loại đồng phục khác nhau đang vội vã.

Tại sân tập, Cố Thanh Hoài cởi bộ đồ EOD nặng 35kg, nghe Trần Tùng Bách nói đội hình sự đã hết cách rồi, máy chủ phần mềm được thiết lập ở nước ngoài, không tìm thấy tung tích của quản trị viên, tất cả hồ sơ thông tin đã bị xóa sạch sẽ, vụ án đi vào ngõ cụt.

Những người khác thở dài: "Quản trị viên là mấu chốt, bắt được anh ta xem như thành công một nửa rồi."

Dụ Hàng hỏi: "Sao hôm nay không thấy đạo diễn Chung?"

Cố Thanh Hoài: "Hôm nay cô ấy có việc phải làm."

Điện thoại reo, là Cố Nguyệt.

Cố Thanh Hoài còn chưa kịp nói gì, đầu bên kia điện thoại đã hét lên: "Anh anh, Tiểu Mẫn đang gặp nguy hiểm! Cậu ấy ốm mấy ngày rồi không đến trường. Hôm nay em đến đưa bài thi nhưng không được vào nhà. Đến khi xuống lầu, cậu ấy ném vào đầu em một mảnh giấy có nội dung "Cứu mình!""

Cố Thanh Hoài nghiêm túc nói: "Gửi địa chỉ vào di động cho anh."

Trên con phố ga tàu tan hoang và bẩn thỉu với những tòa tháp đổ nát, một người đàn ông cao gầy mặc đồ đen, đội chiếc mũ chóp che đi gương mặt.

Anh đứng trước cánh cửa ngôi nhà được bao phủ bởi những tấm quảng cáo nhỏ. Khuôn mặt tuần tú ẩn trong bóng tối, quai hàm thanh tú trắng nõn.

Anh giơ tay lên và gõ ba lần.

Giọng người đàn ông ở cửa trầm thấp, đầy vẻ không vui vì bị quấy rầy: "Ai đó?"

"Anh chàng giao hàng" thản nhiên nói: "Giao hàng đây."

Tiếng người đàn ông xỏ dép ngày càng gần, vừa mở cửa, một cơn gió lạnh ập vào mặt anh ta, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì có người đã đưa tay ra sau lưng, đập mặt anh ta vào tường.

Anh ta hét lên: "Thả tôi ra! Anh là ai? Anh không phải là người giao hàng à?"

Ánh mắt của Cố Thanh Hoài sắc lạnh, khuôn mặt không chút biểu cảm, khuỷu tay đè lên cổ tên kia: "Giao cơm tù."

Cảnh sát đi cùng nhanh chóng vào phòng, họ tìm thấy một cô gái đang hôn mê, mặc quần áo hở hang tên là Tiểu Mẫn.

May mắn thay, cảnh sát đã đến kịp thời, nữ cảnh sát đã cởi áo khoác và che người cho cô gái. Sau khi tỉnh dậy, cô ấy thấy đó là cảnh sát thì hoảng loạn khóc lóc.

Ngoài ra, trong phòng còn giấu một lượng lớn tài liệu thiết bị quay trộm.

Trong số đó, chồng giấy A4 dày đặc chính là bệnh nhân nam và là "con mồi" mà người đàn ông nhắm đến.

Người đàn ông tên là Ngô Minh, anh ta là một bác sĩ tâm thần, đã khai nhận hành vi phạm tội: "Lúc đầu là để thỏa mãn

sở thích của bản thân. Sau này, vì muốn kiếm tiền nên tôi đã làm video và cung cấp liên kết trả phí để mọi người cùng vui vẻ."

Cố Thanh Hoài nghe đội điều tra hình sự thẩm vấn, cảnh sát bên cạnh nghiêng rằng nghiêng lợi: "Anh ta nghiên cứu tâm lý học, rất am hiểu suy nghĩ của các cô gái trẻ. Ngoài đường dây hện hò trên mạng, những cô gái đó đến gặp bác sĩ tâm lý cũng bị ảnh hưởng bởi thói miên của anh ta và làm trò tặc tũ trong quá trình chữa trị."

"Những cô gái trong hồ sơ bệnh án này đều là mục tiêu của anh ta."

Cố Thanh Hoài cầm chồng tài liệu được in ra, đọc từng hồ sơ bệnh án.

Hầu hết các cô gái trong số họ đều còn rất trẻ, độ tuổi trung bình không quá hai mươi lăm tuổi.

Khi lật đến cuối, ánh mắt Cố Thanh Hoài chợt cứng đờ.

Sơ suất trong làm việc bị cắt da mất máu, vết thương cũ xé rách gân bắp thịt, hoặc bị bắn vào bụng, thắt lưng khi địch phục kích cũng không cảm giác đau đớn rõ ràng như lúc này, kiểu đau khổ gần như ngạt thở giống như chết đuối trong một vực sâu nước tĩnh lặng. Anh chỉ trải qua điều này một lần vào ngày mẹ qua đời.

Cô gái trong hồ sơ bệnh án có lông mày rậm, khuôn mặt trái xoan, đồng tử sáng màu và có một nốt ruồi nhỏ màu sáng ở giữa mũi. Không ai búống bình hơn cô.

Trên đó viết: Chung Ý, nữ, 24 tuổi, bệnh nhân mắc chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương*.

[*] 创伤后应激障碍 - Rối loạn căng thẳng sau chấn thương (tiếng Anh: *post-traumatic stress disorder – PTSD*) là một tập hợp các

phản ứng có thể xuất hiện ở những người đã trải qua hoặc chứng kiến một sự kiện đau buồn đe dọa tính mạng hoặc sự an toàn của họ (hoặc tính mạng và sự an toàn của những người xung quanh họ). Đây có thể là một tai nạn xe cộ hay tai nạn nghiêm trọng khác hành hung hoặc tấn công tình dục, tội phạm, các sự kiện liên quan đến chiến tranh hoặc tra tấn, hoặc một thảm họa thiên nhiên như cháy rừng hoặc lũ lụt. Hầu hết những người đã trải qua chấn thương sẽ có các phản ứng hậu chấn thương. Tuy nhiên, đối với một số người, những phản ứng này không thuyên giảm trong vài ngày hoặc vài tuần, mà vẫn tiếp tục và làm gián đoạn cuộc sống của họ - đây là khi những phản ứng này được gọi là rối loạn căng thẳng sau chấn thương. Link tham khảo:

<https://www.betterhealth.vic.gov.au/post-traumatic-stress-disorder-vietnamese>

Cuộc thẩm vấn tiếp tục. Cảnh sát đối chiếu hồ sơ bệnh án và đọc tên bệnh nhân trước mặt Ngô Minh.

Phản ứng của Ngô Minh khiến mọi người nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cô ta quá xấu nên tôi không quay."

"Ồ, người này lại làm tôi ấn tượng. Ngực rất to."

"Bệnh nhân nam, tôi không quay, có vui gì đâu."

Cuối cùng Cố Thanh Hoài cũng nghe được hai chữ "Chung Ý".

Ngô Minh phản ứng lại, đôi mắt thô t ục đột nhiên sáng lên, anh ta li3m môi rồi nói: "Cô gái đó đẹp như một tác phẩm nghệ thuật. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã nghĩ sau này sẽ quay video từ góc độ nào luôn rồi."

"Không phải người ta nói ngực to não nhỏ sao? Cô gái này không phải vậy, cô ấy quá đề phòng, chỉ đến một lần và không bao giờ xuất hiện nữa. Thật đáng tiếc."

-

Khi còn nhỏ, Chung Ý rất thích ăn Tết.

Thích những ngày nghỉ mùa đông, thích tuyết rơi dày và được vô số kẹo, thích pháo hoa và tiếng pháo nổ.

Điều cô thích nhất là từng giây từng phút trước thềm năm mới đến, lặng lẽ chờ đợi cuộc gọi của Cố Thanh Hoài.

Giọng anh nghe rất hay. Khi nằm trên giường nói chuyện điện thoại với anh, tim cô đập rất nhanh.

Sau khi chia tay, cô không còn dám mong chờ nữa, bởi mọi khung hình trong ký ức của cô đều là về anh.

Trong mơ trông thấy anh, nhưng tỉnh dậy không còn nữa. Mỗi khi cô mở mắt ra lại là một lần cảm thấy mất mát.

Lúc này cô đang ngồi ở hành lang.

Nó giống như việc chờ đợi giáo viên đọc điểm của bạn ở trường cấp ba, hoặc giống như một tù nhân đang chờ phán quyết.

Cố Thanh Hoài hỏi cô đội trưởng thì có được không, cô vẫn chưa trả lời.

Anh không biết rằng trong lòng cô đã trả lời nó mười nghìn lần.

Không phải là "có thể" mà là "em đồng ý".

Chiếc áo khoác trắng ấm áp của Ngụy Hàn xuất hiện trước mặt.

Anh ấy cúi đầu xem qua hồ sơ bệnh án của cô, lông mày nhíu lại, hiếm khi nghiêm túc.

Cô đã nhìn thấy biểu hiện này vô số lần trong ba năm qua.

Trong mắt Chung Ý có một ngọn lửa nhỏ, chưa kịp bùng lên đã bị dập tắt.

Bệnh lâu thành thầy*, cô mỉm cười, đẹp nhưng không còn hồn: "Tình trạng của tôi lại bắt đầu lặp lại rồi phải không?"

[*] Nguyên tác: 久病成医 - bị bệnh lâu năm nên biết rõ về bệnh như thầy thuốc, bác sĩ.

Ngụy Hàn lo lắng: "Là bởi vì vụ án gần đây sao?"

Đôi mắt sáng màu của Chung Ý lấp lánh: "Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ làm giải miễn cảm?"

Thực sự có một phương pháp điều trị rối loạn căng thẳng sau chấn thương được gọi là "giải miễn cảm có hệ thống"*. Chấn thương lặp đi lặp lại cho đến khi thích nghi với nó cũng giống như mài một cái kén cứng ở những nơi dễ bị tổn thương nhất để bảo vệ bản thân.

[*] Nguyên tác: 系统脱敏 - Giải miễn cảm có hệ thống (Systematic Desensitization) là phương pháp trị liệu được nhà tâm lý học người Nam Phi Joseph Wolpe phát triển. Phương pháp này giúp người bệnh dần dần giảm đi cảm giác lo âu, căng thẳng trong các tình huống gây kích thích thông qua việc đối diện thay vì né tránh nó.

Không phải cô không biết rằng việc tiếp xúc với những vụ án liên quan đến trải nghiệm của bản thân sẽ kích thích cô.

Cũng giống như biết mình bị quáng gà nhưng cố tình không dùng đèn pin, cô muốn xem thử là bệnh gì chết mình hay mình gì chết bệnh tật.

Ngụy Hàn biết lời nói của mình có thể không có tác dụng nên trong lòng chỉ có thể đặt hy vọng vào anh cảnh sát "Paroxetine".

Chung Ý lạnh lùng đút hai tay vào túi áo khoác, mỉm cười với anh ấy: "Bác sĩ Ngụy, tôi đi đây, chúc mừng năm mới nhé."

Chung Ý hít một hơi thật sâu và bước ra khỏi tòa nhà bệnh viện.

Mọi người đến rồi đi, các cô gái nói cười, những đôi tình nhân trẻ đan những ngón tay vào nhau và những đứa trẻ nép mình trong vòng tay mẹ.

Cô đi giữa họ như thể cô không khác gì họ. Chỉ có cô biết rằng mình thực sự khác hoàn toàn với họ.

Ngụy Hàn nói với cô rằng việc điều trị là một quá trình lâu dài và phải chuẩn bị tinh thần.

Anh ấy cũng nói với cô rằng việc ốm đau không phải là điều bản thân có thể kiểm soát được. Cô đã làm rất tốt rồi nên không cần phải vội.

Cô không sợ bị bệnh, cô đã bị bệnh quá lâu rồi và đã quen với việc sống theo cảm xúc.

Cô chỉ sợ trước khi cô khỏe lại, Cố Thanh Hoài đã thích người khác, Cố Thanh Hoài sẽ ở bên người khác.

Cô không thể để anh đợi cô được.

Rõ ràng cô là người chủ động chia tay, sao phải bắt anh chờ đợi.

Ánh nắng dường như biến mất chỉ trong chốc lát, gió lạnh chợt ập đến, mây đen sà thấp trên đầu khiến người ta khó thở.

Cô chỉ còn một bước nữa là khỏi bệnh. Cô nghĩ mình có thể dần dần khỏe lại và dần trở lại làm một người bình thường.

Giờ đây, chiếc hộp Pandora đã được mở, những vụ án đen tối và áp lực sắp khiến cô phát điên không ngừng hiện ra trong giấc mơ của cô.

Cơn mưa mùa đông ẩm ướt và lạnh lẽo, rơi xuống trong chốc lát.

Chung Ý không mang theo ô, cô đi bộ đến một cửa hàng trên đường để trú mưa.

Ánh sáng rực rỡ trong cửa hàng chiếu vào cô qua cửa sổ, cô quay lại.

Những hàng váy cưới lộng lẫy, đính những viên ngọc trai và kim cương lấp lánh, phản chiếu trong đôi mắt trong veo của cô.

Cả người cô lạnh buốt giống như một cô bé bán diêm, nhìn thấy một con ngỗng đang nướng trong bếp và một cây thông Noel chất đầy quà.

Đôi vợ chồng mới cưới sắp cưới đang đi dạo trong cửa hàng, cô gái đang ôm chặt lấy chú rể.

Chiếc váy cưới giữa sảnh có phần váy theo phong cách retro được trang trí bằng ngọc trai.

Giữa vô số váy cưới cúp ngực, váy cưới đuôi cá, cô trông thanh lịch như một công chúa châu Âu thế kỷ trước.

Đó là chiếc mà lúc Triệu Tuyết Thanh cưới bảo cô mặc thử.

Ngày hôm đó cô thay váy cưới, khi mở rèm ra liền nhìn thấy Cố Thanh Hoài trong bộ vest và giày da, nét mặt lạnh lùng và tuấn tú.

Trong hoang mang, cô cảm thấy hiện thực và giấc mơ chồng chéo lên nhau, cô sắp cưới chàng trai cô yêu hơn mười năm.

Rõ ràng đã đặt từ lâu rồi, sao nửa năm rồi vẫn còn ở đó?

Chung Ý ích kỷ hy vọng cô gái sẽ không chọn nó.

Chẳng trách nó đẹp đến mức cô dâu phải nhìn với vẻ kinh ngạc.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, Chung Ý đẩy cửa bước vào.

Trong căn phòng ấm áp, nhân viên bán hàng đang giải thích với cô dâu: "Xin lỗi, chiếc váy cưới này là do một anh đặt mua cách đây nửa năm."

Chiếc váy cưới đang chờ đợi cô dâu của nó.

Và cô đang chờ đợi người yêu của mình.

Cô muốn mặc nó và cưới anh biết bao.

Không có cơ hội để nói "Tôi muốn mua nó". Chung Ý quay lại và vùi mặt vào chiếc khăn quàng cổ màu xám.

Vừa mở cửa, một cơn gió lạnh và mưa lạnh ulla vào. Phía sau, TV trong cửa hàng phát tin tức: "Gần đây, cảnh sát thành phố chúng ta đã phá một vụ án tội phạm mạng nghiêm trọng. Bọn tội phạm đã khống chế các nạn nhân là nữ bằng cách lấy ảnh riêng tư bất hợp pháp..."

"Hôm nay, một bác sĩ tâm thần khác đã bị bắt. Người này họ Ngô, quản trị viên của ứng dụng hẹn hò. Khi cảnh sát bắt giữ, Ngô đang thôi miên một cô gái..."

"Tại nơi ở của Ngô, cảnh sát đã thu giữ một lượng lớn tài liệu bệnh án. Sau khi xác minh, có tới 20 nạn nhân..."

Máy quay chuyển sang hình ảnh bệnh viện Ngô Minh, sắc mặt của Chung Ý ngay lập tức tái nhợt.

Cô đã từng đăng ký tên tại chỗ người đó, cô vốn là người nhạy cảm, cách Ngô Minh nhìn cô khiến cô rất khó chịu.

Thế là cô không có lần thứ hai nữa.

Khi bản tin phát đến cuối, hồ sơ bệnh án được mã hóa của các nạn nhân lướt qua.

Đến một lúc nào đó, máu lạnh từ đầu đến chân, qua bức tranh khảm vẫn có thể biết được phần nào là của mình.

Cố Thanh Hoài nhất định đã biết.

Cố Thanh Hoài sẽ không muốn cô nữa.

Ai sẽ tiếp nhận một rắc rối như cô?

Chung Ý đẩy cửa tiệm áo cưới, đầu óc trống rỗng, bắt đầu suy nghĩ rất nhiều thứ.

Nếu tình trạng của cô trở nên trầm trọng hơn, cô cần phải làm tốt việc bàn giao nhiệm vụ. Cô không thể trì hoãn tiến độ của cả đoàn phim chỉ vì một mình cô bị ốm.

Cô cần phải rời khỏi nhà Cố Thanh Hoài. Anh đã phải trải qua quá nhiều đau khổ. Anh nên tìm một cô gái dễ thương và khỏe mạnh để cùng anh đi đến già.

Không phải loại người thối nát như cô.

Bỏ anh lại phía sau, rồi lại tiến tới.

Trời đã tối và mưa còn nặng hạt hơn trước.

Cô không có ô, thậm chí còn không biết nên đi đâu. Gió thổi, những hạt mưa quất vào người, tóc ướt dính vào má.

Cô mơ hồ nhớ tới đêm giao thừa năm đó, anh xuất hiện trước mặt cô với nụ cười trên môi, dang rộng vòng tay về phía cô như một món quà ông trời ban tặng.

Vốn dĩ... hôm nay cô muốn thổ lộ tình cảm của mình.

Cô muốn nói với Cố Thanh Hoài, *đội viên không được, đội trưởng cũng không được, em chỉ muốn có anh.*

Trời không chiều lòng người.

Rối loạn căng thẳng sau chấn thương nếu tiếp tục nặng hơn sẽ dẫn đến tự tử.

Điều đáng sợ hơn nữa là tất cả những chỉ trích sẽ chĩa vào những người thân xung quanh.

Trước khi bị tổn thương lại đi tổn thương người khác.

Đột nhiên, tất cả gió, sương giá, mưa và tuyết đều biến mất, có người cầm ô che trên đầu cô.

Tán ô nghiêng nghiêng, Chung Ý ngẩng đầu, nhìn lên, bắt gặp ánh mắt sắc bén của Cố Thanh Hoài.

Cô vẫn thích anh và muốn có anh, cô phải làm sao?

Hàng ngàn lời nói nghẹn lại trong lồng ngực, cô không biết nên nói gì, không biết có thể nói gì.

Cô muốn nói, *em ốm rồi, em không nên sống trong nhà anh nữa. Anh đừng lo, em sẽ chuyển đi sớm thôi.*

Phóng viên Chung Ý, người từng đưa tin về lũ lụt, hỏa hoạn và động đất, lúc này đã hoàn toàn mất khả năng nói chuyện.

Dù cô không nói gì, nhưng đôi mắt cô đỏ hoe vì nước mắt, trái tim cô đập thành thịch trong lồng ngực và cô cảm thấy đau đớn âm ỉ.

Phải nhìn ít lại, cô nghĩ.

Cô quá tham lam hơi thở của anh, quá thích được nhìn thấy anh khi mở mắt ra, ở gần anh, mọi thứ đều đẹp đẽ, mọi nỗi đau đều được chữa lành.

Hôm nay cô muốn dọn ra ngoài, không thể ở lại được nữa, cô là bệnh nhân, lẽ ra anh không nên bị một kẻ thối nát như cô kéo xuống nữa.

Cả đời này cô có thể không tỏ tình, không lại gần, không vi phạm quy tắc.

Cô có thể làm bạn với anh cả đời, dõi theo anh từ xa.

Cô có thể nhìn anh hẹn hò kết hôn, nhìn anh tiến bộ trên khoảng trời rộng lớn.

Chứng kiến con cháu chăm sóc anh, chứng kiến anh và vợ bên nhau đến hết cuộc đời.

Miễn là anh bình an, khỏe mạnh.

Chung Ý buông thông tay ở bên người, móng tay cấn vào lòng bàn tay.

Một giây trước khi lời nói ra, cô nghe thấy anh lên tiếng: "Chung Ý, chúng ta hẹn hò nhé."

Giọng nói trong trẻo đi thẳng vào tim.

Cô không thể tin được ngược lên nhìn anh, tim chột như ngừng đập.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nó lại phản đòn mạnh khiến cô rơi xuống vực sâu không đáy.

Làm sao cô có thể quên anh là Cố Thanh Hoài?

Cố Thanh Hoài luôn quan tâm đến những chú chó mèo hoang bên đường.

Bạn gái cũ của anh bị bệnh, anh làm sao có thể đứng nhìn.

Hai mắt Chung Ý đỏ hoe, cô bướng bỉnh không chịu để nước mắt rơi: "Vì em bị bệnh nên anh thương hại em phải không?"

Giọng cô dần dần chuyển sang giọng khóc, cô giả vờ cười một cách thờ ơ, khiến tiếng cười của cô càng xấu xí và đau khổ hơn cả khóc.

Lông mày Cố Thanh Hoài đen nhánh, anh có một đôi mắt phượng lạnh lùng, trong trẻo như nước: "Anh không thương hại em, anh thích em."

Lại là đêm giao thừa, là thời điểm để chia tay cái cũ và chào đón cái mới.

Pháo hoa nổ bất ngờ trên đầu, thế giới bỗng trở nên sáng như ban ngày.

Cách phát âm trong trẻo của từ này nặng nề in sâu vào đáy lòng, để lại dấu vết không thể xóa nhòa.

Tiếng mưa gió trở nên mờ ảo phía sau, ngoại trừ người trước mặt với vẻ đẹp trai rạng ngời và đường nét rõ ràng.

Tình yêu của chàng trai kéo dài cho đến khi chết.

Cố Thanh Hoài nhìn vào mắt cô, gương mặt sạch sẽ và dịu dàng, Chung Ý chợt giật mình, hình như anh vẫn là người cô lần đầu gặp năm mười sáu mười bảy tuổi.

"Kể từ ngày gặp em, anh đã muốn em quay lại với anh."

Tác giả có lời muốn nói:

Vụ án dựa trên thực tế.

Chương 45

DTV-EBOOK

Đây có phải là ảo giác?

Đây có phải là một giấc mơ?

Tâm nhìn mờ đi, trong đầu Chung Ý tràn ngập đủ loại giọng nói khác nhau.

Một giọng nói vang lên: "Anh ấy không cần mày! Anh ấy thương hại mày! Mày không xứng đáng với anh ấy! Anh ấy sẽ tốt hơn nếu không có mày!"

Một giọng nói khác phản bác lại: "Nếu mày cố gắng hơn nữa thì sẽ khỏe lại thôi. Mày có thể ở bên anh ấy..."

Khi còn là phóng viên, cô đã phỏng vấn người nhà của những bệnh nhân mắc bệnh nan y.

Người vợ mới cưới mắc bệnh hiểm nghèo, người chồng vì yêu vợ mà chịu đựng sự đau khổ tinh thần vô cùng lớn.

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô ấy, nhưng dường như ngay giây tiếp theo sẽ mất đi, việc đầu tiên khi mở mắt là tìm cô ấy.

Trong quá trình hóa trị, người vợ bị giày vò đến mức không thể nhận ra. Người chồng ngồi một mình ở hành lang bệnh viện vào đêm khuya không biết bao nhiêu lần, ôm mặt khóc thảm thiết, khi mở cửa phòng bệnh ra lại chuyển sang gương mặt tươi cười vui vẻ.

Sau khi vợ qua đời, anh ta khóc đến ngất đi, tỉnh lại thì tinh thần sụp đổ, suy tụt chút nữa tự tử.

Thế nhưng một năm sau khi cô gặp lại người chồng đó thì anh ta đã có một người vợ mới bên cạnh.

Có lẽ thời gian đã xóa nhòa mọi vết thương.

Sau khi bị bệnh, điều cô sợ nhất là để Cố Thanh Hoài biết, sợ trở thành gánh nặng cho anh, sợ anh thương hại cô mới ở bên cô.

Thế giới rộng lớn như vậy, không có ai rời đi mà ai đó lại không sống được, không có cô thì Cố Thanh Hoài sẽ sống tốt hơn.

Tuy nhiên, anh lại nói với cô---

"Anh không thương hại em, anh thích em."

"Kể từ ngày gặp em, anh đã muốn em quay lại với anh."

Tất cả các tuyến phòng thủ đồng loạt sụp đổ vào lúc này, cả tiếng nói "Anh ấy không cần mày" và "Anh ấy thương hại mày" ngay lập tức bị trục xuất khỏi tâm trí.

Mưa lạnh tràn qua thành phố, mây đen dày đặc đột nhiên biến mất, cầu vồng treo ở phía xa phía chân trời, thế giới của cô bừng sáng.

Cố Thanh Hoài cất chiếc ô đen xuống, đưa tay về phía cô gái đang khóc: "Chúng ta về nhà đi."

Chung Ý cúi đầu, nước mắt rơi xuống mu bàn tay, làm ướt làn da cô.

Cô nắm lấy tay anh, cong đôi mắt đang khóc, nước mắt rơi xuống.

Không bao giờ buông tay nữa.

Cô đã ở trong nhà Cố Thanh Hoài được nửa năm, chưa bao giờ cô dám coi nơi này là "nhà" của mình.

Cô sợ rằng mình sẽ quá lưu luyến, quá tham lam, đến khi phải rời đi sẽ không thể buông bỏ.

Vì vậy cô chỉ dám nghĩ mình là người khách thuê nhà, một người bạn sống nhờ ở đây, một đạo diễn quay phim tài liệu sẽ rời đi bất cứ lúc nào.

Ấn mật mã trên ổ khóa, cửa mở ra, mùi cỏ tươi mát phả vào mặt. Quy Lai đã đợi ở cửa rất lâu, vẫy đuôi chào đón họ.

Kể từ giây phút này, dường như cô thực sự có thể gọi nơi đây là "nhà".

Cố Thanh Hoài cúi đầu hỏi cô: "Có đói không?"

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng và dịu dàng, khác hẳn với lúc ở sân tập.

Mọi thứ đều quá đẹp để có thể coi đây là sự thật.

Đôi đồng tử màu hổ phách nhạt của Chung Ý ngập tràn nước mắt, ẩm ướt và sáng ngời, cô khịt khịt và muốn khóc lần nữa.

Tất cả những hờn tủi, đau buồn mà cô trải qua trong những năm qua giống như đám mây đen đè nặng lên trái tim cô, nặng đến mức cô không thể thở được.

Nhưng làm sao tất cả có thể biến mất ngay khi anh nhìn cô dịu dàng như thế này.

Cố Thanh Hoài nhéo chóp mũi đỏ bừng vì khóc của cô, bất đắc dĩ nói: "Đồ mít ướt."

Áo khoác của cô đã ướt đẫm, khi nhìn thấy cô bên đường, trông cô thật đáng thương như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Anh đưa tay xoa đầu cô, giọng nói ấm áp: "Đi tắm rồi thay quần áo đi, anh nấu cơm."

Chung Ý gật đầu, dáng vẻ rất ngoan ngoãn nghe lời.

Cho đến khi nước nóng thấm vào cơ thể, nhiệt độ cơ thể ấm lên, hơi ấm tự do truyền đến tứ chi và xương cốt.

Chung Ý chìm đầu vào bồn tắm, mọi giác quan đều đóng lại, trong đầu chỉ còn lại giọng nói của anh.

"Anh thích em."

Những cảm xúc đến muộn màng và dữ dội sắp nhấn chìm cô, cô nín thở dưới nước, mặt đỏ lên trong im lặng.

Trong ba năm xa cách, hơn một ngàn ngày, ngày nào cũng ở trong địa ngục.

Cô muốn mơ thấy anh những cũng sợ mơ thấy anh, muốn quay lại quá khứ vô số lần, muốn sửa lại giấc mơ của mình vô số lần.

Mọi cố gắng đều vô ích, cô bị mắc kẹt ở sân bay trong ngày khởi hành, đuổi theo máy bay và bật khóc. Khi mở mắt ra, khóe mắt không còn gì ngoài nước mắt.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo hoa, TV trong phòng khách đang chiếu chương trình Xuân Vãn với âm thanh sống động.

Mọi tủi thân, phiền muộn đều được giải tỏa, Chung Ý ngâm mình trong nước và mặt đỏ hoe.

Từ giờ trở đi, cô không còn phải sợ hôm nay, không còn phải sợ mơ thấy anh.

Không còn phải lo sợ anh sẽ cưới người khác, sinh con và sống đến đầu bạc.

Bởi vì Cố Thanh Hoài chỉ thuộc về cô mà thôi.

-

Đêm giao thừa.

Không còn là căn phòng trọ lạnh lẽo ở miền Nam, không còn là bàn ghế lạnh băng, không còn là những cơn ác mộng liên tiếp.

Khi cha mẹ gọi video, không cần phải gượng cười, không cần nghiêng răng nuốt nước mắt vào trong.

Cô cười với đôi mắt cong cong, giờ cao điện thoại, phải để cả Cố Thanh Hoài và Quý Lai đều xuất hiện trên màn hình.

Trông giống như một gia đình ba người, cô ngọt ngào trộm nghĩ.

Âm cuối của Chung Ý vang lên: "Chúc mừng năm mới, cha mẹ!"

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, lau đi mẩu vụn bánh quy trên khóe miệng cô, cười nói: "Chúc chú dì năm mới hạnh phúc."

Trên màn hình trông anh rất điển trai. Anh mặc áo hoodie và quần thể thao, mang năng lượng tươi mát của thiếu niên.

Khuôn mặt đỏ thì khỏi phải bàn, lông mày đen như mực, lông mi dày phủ một lớp ánh sáng ấm áp, sống mũi cao thẳng.

Mọi thứ đều đẹp như một giấc mơ.

Có bánh nếp mềm dẻo dính dính mà cô thích, trái cây ngọt lịm ăn không hết, còn có hạt dẻ rang đường mà Cố Thanh Hoài vừa bóc vỏ cho cô vừa xem TV, cô chỉ phụ trách ăn, vuốt lông cho Quý Lai, rồi nheo mắt cười xem TV, lén lút nhìn anh không biết bao nhiêu lần.

Thời gian đếm ngược mừng năm mới đã bắt đầu.

Chung Ý đếm ngược theo người dẫn chương trình trên TV, giây phút Tết đến, cô quay đầu lại nhìn anh: "Chúc mừng năm mới."

Đường cong lông mày của anh rất đẹp, anh nhẹ nhàng nói: "Chúc mừng năm mới, mèo."

Cô thích anh gọi "mèo", giọng điệu nhẹ nhàng và trầm lắng không thể tả, nghe rất hay.

Cô ích kỷ muốn ở bên anh một lúc, nhưng đôi mắt trong veo của anh đỏ hoe, hiếm khi mới được nghỉ ngơi.

Tắt TV, Chung Ý cong mắt mỉm cười: "VẬY..." Sáng mai gặp lại.

Mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh.

Như vậy cô nhất định sẽ sớm tỉnh lại khỏi cơn ác mộng và không bị ma quỷ đuổi theo.

Nhưng trước khi cô nói ra câu "Sáng mai gặp lại", Cố Thanh Hoài đã xoa đầu cô: "Anh ru em ngủ."

Vào đêm giao thừa trước khi chia tay cô vẫn chưa bị PTSD, cô chỉ muốn được ở trong vòng tay anh thêm một lúc nữa.

Anh thực sự bị cô bắt nạt bởi vì cô bảo anh ru cô rồi ra sofa ngủ.

Cuối cùng, anh hôn cô và ôm cô. Quần áo xộc xệch, chìm vào mê đắm nhưng lại không nỡ chạm vào cô.

Anh cảnh sát vũ trang đẹp trai mỉm cười, dùng mu bàn tay che mắt, khàn giọng nói: "Để anh yên tĩnh một lát."

Và bây giờ, anh nói "Anh ru em ngủ".

Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, ấm áp như thể đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Chung Ý nghĩ đến ba từ không hợp lý: ôn nhu hương*.

[*] 溫柔鄉 - Ôn nhu hương: Cổ nhân xưa, khi nói đến việc trai gái ngủ với nhau, thương tránh những từ ngữ thô tục, mà dùng những từ ngữ văn hoa đẽ thế vào. Ôn nhu (溫柔) có nghĩa là mềm mại. Hương (鄉) là nơi chốn, chỗ. Ôn nhu hương là chỗ mềm mại của nữ sắc làm đắm mê lòng người.

Cô muốn đắm chìm trong điều này đến hết cuộc đời, không muốn bất cứ điều gì khác.

Hạnh phúc tràn ngập trong cô như thủy triều dâng cao khiến ai cũng phải choáng váng.

Cô nhút nhát và dè dặt, niềm vui ẩn giấu trong khóe mắt và đôi mày thanh tú.

Hai mắt Chung Ý sáng ngời, giống như mèo nhìn thấy cá khô: "Thật không?"

Cố Thanh Hoài nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, đột nhiên nhướn mày cười nói: "Anh Tiểu Cố của em đã lừa em khi nào chưa?"

Đôi mày và đôi mắt tràn ngập khí chất lãng mạn khiến người ta đỏ mặt, tim cô đập thình thịch, trong giọng nói mang theo ý vui khiến tai và trái tim cô ngứa ngáy.

Vui quá, vui đến mức sắp chết.

Cố Thanh Hoài thoải mái đi vào phòng của cô.

Không, nói đúng ra thì đây là phòng ngủ của anh, còn cô là tu hú chiếm tổ chim khách.

Nửa đêm, trai đơn gái chiếc, "chim khách" họ Cố rất bình tĩnh đi đến bên giường, bộ dạng uể oải ngồi ở đầu giường, chống hai tay sang hai bên người và nói: "Lại đây."

Chung Ý dùng mu bàn tay xoa xoa má, từ từ di chuyển sang bên cạnh anh, lên giường, đắp chăn mỏng che chóp mũi nằm xuống.

Đôi mắt cô cong lên thành hình trăng lưỡi liềm, lông mi rung rung, cô lẩm bẩm: "Anh có muốn... nằm xuống?"

Nói xong, cô đưa tay ra khỏi chăn, vỗ nhẹ vào vị trí bên cạnh.

Mái tóc đen của cô rải rác trên gối, dưới ánh đèn tỏa ra một màu như sa-tanh, ánh sáng ấm áp và bóng tối chiếu lên gò má cô, hiện rõ cặp mắt sáng màu đang nhìn anh, ươn ướt, đẹp đến mê người.

Yết hầu của Cố Thanh Hoài lặn tròn, anh dùng ngón tay véo má cô: "Em thật sự không coi anh là đàn ông phải không?"

Làn da trên đầu ngón tay anh mềm mại và ấm áp. Anh buông ra má cô ra, da mặt của Chung Ý mỏng đến mức dường như chỉ trong chốc lát đã đỏ bừng.

Những giọt nước mắt muốn rơi, những tủi hờn chua xót phát khóc, tất cả đã thoải mái tuôn rơi khi ngâm mình trong bồn tắm.

Bây giờ nhìn anh, cô chỉ muốn cười: "Vậy em sẽ nhanh chóng đi ngủ, anh có thể về phòng nghỉ ngơi sớm rồi."

Cố Thanh Hoài tắt đèn, trong phòng chỉ còn lại tòa lâu đài gỗ đang bật đèn ngủ.

Giọng nói của anh trở nên dịu dàng trong ánh sáng ấm áp: "Vậy thì em cũng khá chu đáo đấy."

Chung Ý nhẹ nhàng trả lời: "Bình thường thôi mà."

Trong phút chốc, cô từ một đạo diễn phim tài liệu lạnh lùng trở thành một đứa trẻ ngổ ngáo.

Cô có rất nhiều điều muốn nói, cô đã để dành ba năm rồi, muốn kể hết cho anh nghe.

Vì vậy, cô lại gọi tên anh: "Cố Thanh Hoài."

Khi cô nhìn thấy tên anh đứng đầu danh sách vào năm lớp 10, cô cảm thấy anh sẽ là một học sinh ưu tú lạnh lùng, nhưng không ngờ rằng thực tế anh còn tuyệt vời hơn thế.

Anh có lông mày rậm, mắt phượng, sống mũi cao, môi mỏng góc nhọn nhưng lại có màu đỏ. Anh là một chàng trai đẹp trai, tuấn tú.

Khi đó cô chỉ dám nhìn trộm anh. Làm sao cô có thể tưởng tượng được sau này hai người gần gũi thân mật*, cô sẽ bị anh đè lên cửa hôn đến mức không thở được.

[*] 耳鬓厮磨 *Thành ngữ tiếng Trung, miêu tả cảnh tượng nam nữ yêu nhau thân thiết, luôn đi cùng nhau*

Cố Thanh Hoài "Ừm" một tiếng, nhìn cô trong bóng tối.

Chung Ý: "Váy cưới đó đã bị người khác đặt trước rồi."

Cố Thanh Hoài: "Váy nào?"

Chung Ý cảm thấy thất vọng: "Bộ em mặc hôm trước đám cưới của Triệu Tuyết Thanh đó."

Cô yêu nó ngay từ cái nhìn đầu tiên, thứ nhất vì nó quá đẹp, thứ hai là bởi đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mặc váy cưới và đó chính là chiếc cô đã mặc.

Cố Thanh Hoài không nói gì, Chung Ý nhớ lại: "Anh quên hết rồi đúng không? Khi đó anh rất dữ."

Khóe miệng Cố Thanh Hoài cong lên: "Anh làm gì dám dữ với em chứ?"

Anh hiểu nhầm cô sắp kết hôn, trong đầu có những suy nghĩ rất vô đạo đức, tự hỏi giờ cướp dâu có muộn hay không.

Chung Ý nghiêm túc suy nghĩ, hình như là anh chưa bao giờ hung dữ với cô.

Chú chó alaska của Tạ Lãm chạy lên sân khấu, chính anh là người kéo cô lại phía sau.

Khi đó, cô có cảm giác anh chỉ thuận tay giúp đỡ cô giống như cứu chó mèo. Ngay cả khi giật lấy bó hoa, anh cũng thản nhiên ném cho cô.

Bây giờ nghĩ lại, những rung động đó dần dần dâng cao lên.

May mắn thay, cô không bỏ lỡ mất anh, cô muốn sớm khỏi bệnh.

Cố Thanh Hoài nhìn đôi mắt càng ngày càng sáng của cô, không khỏi bật cười: "Không ngủ được hay không muốn ngủ?"

"Đi ngủ ngay đây" Chung Ý thuận miệng nói: "Em có một câu hỏi cuối cùng."

Cố Thanh Hoài đồng ý, Chung Ý xoay người đối mặt với anh.

Có chút ngượng ngùng, chần chừ lên đôi má nóng bừng của cô: "Cô gái đó..."

Cố Thanh Hoài hơi nhướn mày: "Trừ em ra, anh còn có cô gái nào?"

Liệu lời nói của anh có thể tóm gọn lại thành: Anh chỉ có mình em.

Trong lòng Chung Ý tràn ngập sự ngọt ngào, tiếp theo cô nói một lèo cho xong: "Đồng nghiệp của anh hỏi anh, lãnh đạo nào đó đã giới thiệu cho anh một cô gái đang trong quân đội."

Ánh trăng chiếu xuống trên người anh, cho dù không nhìn rõ nhưng nét mặt rất sâu, mặt nghiêng vẫn đẹp như một bức tranh.

Cố Thanh Hoài: "Chưa gặp."

Chung Ý nhét chăn bông xuống dưới cằm, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thế con gái của công ty robot EOD thì sao?"

Cố Thanh Hoài: "Không thích."

Khóe miệng Chung Ý không khỏi nhếch lên, trong giọng nói lộ ra ý cười, ngọt ngào và mềm mại: "Vậy anh đã từng rung động với ai chưa?"

Trong màn đêm tĩnh mịch, cô có thể nghe được nhịp tim của chính mình, cực kỳ rõ ràng.

Cố Thanh Hoài cười nói: "Có."

Nói xong, anh ung dung chờ đợi phản ứng của cô.

Đối mặt với Chung Ý đang vui mặt trong chăn, đôi mắt mèo sáng màu của cô đột nhiên mở to.

Chung Ý cố gắng bình tĩnh: "Đẹp không?"

Cố Thanh Hoài nhàn nhạt liếc cô một cái, chân thành nói: "Đẹp."

Chung Ý tức giận đến không còn bình tĩnh nữa: "Khó quên không?"

Cố Thanh Hoài mỉm cười gật đầu: "Khó quên."

Khóe miệng Chung Ý hơi trùng xuống, tỏ vẻ mình rộng lượng: "Khi nào?"

Ba năm xa cách không dài cũng không ngắn, gặp gỡ ai thích ai cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Bây giờ anh là của riêng mình chưa đủ sao?

Nhưng khi nghĩ đến cảnh anh cười với cô gái khác, nghĩ về cô gái khác, cô lại thấy buồn.

Nó chua chát như viên kẹo chanh mình tự ăn vậy.

Cố Thanh Hoài trầm ngâm một lát, giọng nói lạnh lùng: "Năm mười sáu, mười bảy tuổi."

Chung Ý bị ghen tị lấn át, hoàn toàn mất đi mong muốn trò chuyện.

Trong lúc tức giận quay người đi, cô nghe thấy giọng nói trong trẻo của anh có ý cười lọt vào tai: "Gặp em."

Pháo hoa nhỏ từng chiếc nổ tung trong lòng.

Chung Ý cắn môi, cô cười thâm, trợn tròn mắt, lại ngượng ngùng quay người đi.

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Hài lòng chưa?"

Giọng nói tươi cười đầy mê hoặc, đặc biệt trong trẻo và từ tính.

Cô bị quáng gà, không thể nhìn rõ nét mặt anh, nhưng cô có thể tưởng tượng ra những đường cong ở khóe mắt và khóe miệng anh.

Ánh trăng như nước chảy, pháo hoa sáng tối ngoài cửa sổ thấp sáng bầu trời, đêm Giao thừa là một đêm không ngủ.

Cô dần dần đến gần anh hơn trong bóng tối, mùi hương nhẹ nhàng trong lành và chữa lành của anh phả vào mũi cô, khiến cô cảm thấy yên tâm và ấm lòng.

"Ngủ đi, bình giấm."

Giọng nói của Cố Thanh Hoài mềm mại êm ái, so với trong mơ của cô còn dịu dàng hơn.

Chung Ý nhắm mắt lại, sau đó cô nghe anh nói: "Anh chỉ ở bên em."

-

Sáng sớm hôm sau, khi Cố Thanh Hoài mở mắt ra, bên cạnh anh đã không có ai.

Chiếc chăn đắp cho Chung Ý che kín người anh, nhưng không thấy cô đâu cả.

Anh đứng dậy mở cửa phòng ngủ, áo khoác, giày và chiếc túi vải cô thường mang đều không có ở đó.

Khoảnh khắc tiếp theo có tiếng bấm mật khẩu cửa.

Chung Ý quàng một chiếc khăn dày che gần hết khuôn mặt, trên tay cầm hai túi mua sắm đầy ắp.

Cô gặp Cố Thanh Hoài đang định đi ra ngoài, anh mặc áo khoác đen, quần thể thao màu đen, cô cười hỏi: "Anh đi ra ngoài à?"

Cố Thanh Hoài im lặng nhìn cô hồi lâu: "Em đi đâu vậy?"

Chung Ý kiêu ngạo cho anh xem món ăn ngon trên tay, giống như một đứa trẻ muốn có lời khen: "Em đi mua đồ ăn sáng!"

Không thể mãi là một con bọ gạo nhỏ bé có thể vươn tay xin quần áo và há miệng đòi ăn.

Khi cởi khăn quàng cổ, cởi áo khoác và treo ở hành lang, cô nghĩ, ngày sau vẫn còn dài.

Khi quay người lại, cô nhìn thấy Cố Thanh Hoài trên mặt không có nụ cười, khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú.

Đôi mắt anh dán chặt vào mắt cô, quai hàm anh nghiến chặt, anh nghiêm túc đến mức đáng sợ và khó hiểu.

Khi không cười hay nói chuyện, anh có khí chất mạnh mẽ của một quân nhân. Anh thậm chí không cần phải cau mày cũng khiến mọi người cảm thấy hoảng sợ.

May mắn thay, cô chưa bao giờ sợ hãi trước ánh mắt của anh, cô nhận ra khuôn mặt đỏ bừng dị thường của Cố Thanh Hoài có gì đó không ổn.

Không cần suy nghĩ, cô đưa tay đặt lên trán anh, lòng bàn tay nóng bừng: "Sao nóng thế?"

Anh làm việc tăng ca liên tục nhiều ngày, không biết ngủ được mấy tiếng.

Hôm qua anh thấy cô biến mất nên đi tìm cô dưới mưa, sau đó lại ngồi bên giường suốt đêm.

Cố Thanh Hoài cụp mi xuống, mí mắt mỏng thành một đường thẳng, không nói gì.

Chung Ý nhẹ giọng hỏi: "Cố Thanh Hoài, anh bị sốt rồi, em đưa anh đi bệnh viện nhé?"

Cố Thanh Hoài nhướn mi nói: "Không."

Chung Ý: "Nhưng..."

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, đồng tử tối sẫm, tỏa ra áp lực không thể bỏ qua: "Ngày đó em ôm anh."

Chung Ý bối rối: "Khi nào?"

"Dụ Hành bị thương, hôm em bị bệnh." Chú cảnh sát sốt cao nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, liệt kê chi tiết tội ác của cô: "Em ôm anh ngủ không chịu buông."

Hôm đó cô mơ thấy anh lại rời đi, vừa khóc vừa nói: Anh đừng đi. Nếu anh đi, anh sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Đó là lần duy nhất trong giấc mơ cô đuổi kịp anh trên máy bay đang rời đi. Cố Thanh Hoài ôm cô vào lòng và nói, Chung Ý, anh sẽ không đi nữa.

Đó không phải là một giấc mơ sao?

Lẽ nào là thật?

Hai má Chung Ý nóng bừng, cô không thể nói trôi chảy: "Ôm, ôm một tí thì sao? Có mất miếng thịt nào đâu..."

Thực ra trong mơ cô không hề ôm một tí, cô đã ôm rất lâu, còn ôm rất chặt.

"Chung Ý."

Cố Thanh Hoài tiến lại gần một bước, sau một khắc, mùi hương trên người anh tràn ngập.

Một nửa trọng lượng cơ thể của anh đè lên cô, túi mua sắm trên tay cô lặng lẽ rơi xuống đất.

Cánh tay quanh vai cô từ từ siết chặt, cầm anh tựa vào hõm cổ cô, một tư thế đặc biệt thân mật và lệ thuộc.

"Anh muốn đòi lại."

Vòng tay của anh sạch sẽ và ấm áp, anh bất ngờ ôm lấy cô, giọng điệu của anh giống như vẻ mặt khi 3u gọi khi anh mười sáu mười bảy tuổi.

Nhịp tim của Chung Ý trở nên rất nhanh: "Vừa nãy không phải anh định ra ngoài à?"

"Ừm."

Môi anh ở bên cổ cô, hơi thở nóng ấm của anh phả vào tai cô.

Vành tai nóng bừng, trái tim ngứa ngáy. Chung Ý để mặc anh ôm, không dám nhúc nhích.

"Sáng nay tỉnh dậy không thấy em, anh tưởng em lại biến mất."

Giọng anh trầm khàn, giọng điệu rất nhẹ nhàng nhưng không giấu được sự tủi thân.

Anh là một chuyên gia gỡ bom của chi đội SWAT, người dám gỡ bom bằng tay không ngay cả khi không có thiết bị gây nhiễu che chắn. Anh vẫn rất bình tĩnh trước những quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Nhưng bây giờ, nỗi buồn bị đè nén mà Chung Ý chưa từng thấy trước đây đã biến thành một con dao đâm thẳng vào trái tim cô.

Hóa ra sự đồng cảm là có thật, cô đau đớn đến mức không thở được trong giây lát.

Chẳng trách khi mở cửa ra, anh giống như đang đi ra ngoài tìm người với vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

Làm sao anh lại để cô bắt nạt như thế này? Làm sao một kẻ thối nát như cô lại có thể được anh coi như báu vật?

Bỏ đi thì bỏ đi, mất thì mất, tìm một cô gái khỏe mạnh để sống bình yên đến hết cuộc đời chẳng phải tốt hơn sao?

Tại sao lại phải sợ hãi lo lắng, sợ cô rời đi?

Hóa ra cô không phải là kẻ ngốc duy nhất bị mắc kẹt trong sân bay, cố chấp đuổi theo máy bay.

Ánh mắt Chung Ý nóng lên: "Anh không hỏi tại sao lúc đầu em nói chúng ta chia tay sao?"

Nặng nề như một con dao cứ tiếp tục khoét sâu vào trong.

Cô nói với anh rằng cô không còn thích anh nữa, nói với anh rằng trong lòng cô không có anh, lại nói với anh rằng cô thích người khác.

"Không quan trọng," Cố Thanh Hoài siết chặt cánh tay, giọng nói rõ ràng truyền vào tai cô: "Anh chỉ muốn em."

Mới sáng sớm mà anh đã làm cô khóc rồi.

Cô hạnh phúc đến mức muốn khóc.

Cảm xúc dâng trào trong lồng ngực, cánh tay của Chung Ý buông lỏng bên hông lúc này đã vòng qua ôm lấy anh.

Một người rõ ràng thông minh và kiêu hãnh như vậy lại bị cô làm tổn thương tới mức này.

Bất kể lý do, bất kể kết quả, anh vẫn ôm cô, đau đớn khắp người.

Úp mặt vào vòng tay anh, Chung Ý khổ sở nghĩ về việc anh đã phải sống như thế nào vào ba năm trước, khi họ chia tay nhau và mẹ anh qua đời.

Cô đau lòng đến không thở được, tiếng khóc không thể kìm nén: "Cố Thanh Hoài, anh là đồ ngốc à?"

Cố Thanh Hoài tựa cằm lên vai cô, nghiêng đầu nhỏ giọng nói vào tai cô: "Đồ ngốc thích em."

Chương 46

DTV-EBOOK

--- Anh là đồ ngốc à?

--- Đồ ngốc thích em.

Trái tim của Chung Ý lặng lẽ tan chảy.

Cô dường như có thể nhìn thấy hoa trên khắp thế giới nở rộ ngay lập tức vào buổi sáng nay khi nhiệt độ giảm mạnh.

Cố Thanh Hoài ghé vào tai cô và nói: "Em ôm anh không chặt."

Hai má cô đỏ bừng, tim đập nhanh, mũi cay cay như muốn khóc, cô nghiêm túc nói: "Em ôm anh ngay đây."

Cánh tay buông thõng đặt trên eo anh siết chặt, tay phải nắm lấy cổ tay trái, mặt vùi vào cánh tay anh, lông mi ươn ướt.

Hạnh phúc quá, sung sướng quá, mọi đau khổ suốt ba năm qua đều tan biến trong giây phút này.

Trong suốt kỳ nghỉ Tết, cuộc điều tra của cảnh sát về ứng dụng trò chuyện vẫn tiếp tục.

Sau khi quản trị viên Ngô Minh bị bắt, ngày càng có nhiều bằng chứng được phơi bày.

Xe cảnh sát lần lượt lái ra khỏi cục công an thành phố, đèn xanh đỏ nhấp nháy.

Khi đi bắt tội phạm, đội đột kích chống khủng bố hợp tác; khi không tham gia, sân tập đầy chướng ngại vật, huấn luyện

không nghỉ một ngày.

Trong giờ nghỉ huấn luyện, Dụ Hành đang cầm súng chọc vào Trần Tùng Bách đang tháo dỡ thiết bị bên cạnh, thì thầm tám chuyện: "Anh có nghĩ đội trưởng đang hẹn hò với đạo diễn Chung không?"

"Tôi cũng phát hiện ra." Một cái đầu đột nhiên chen vào giữa đầu hai người, chính là Trâu Dương đang làm truyền thông trong văn phòng: "Đội trưởng được săn đón thế kia, hiển nhiên giành được thắng lợi."

Trần Tùng Bách bị chọc cười: "Đồ Đồ tai to, sao ở đâu cũng có mặt cậu thế hả?"

Trâu Dương cười rất đắc ý, hất cằm: "Nhìn bộ dạng vô dụng của đội trưởng kia!"

Cách đó không xa, Chung Ý cúi đầu nhìn vào ống kính, bên cạnh là Cố Thanh Hoài mặc đồng phục huấn luyện SWAT màu đen.

Chung Ý được coi là một người cao trong số các cô gái, nhưng cô trông nhỏ xíu khi đứng cạnh Cố Thanh Hoài. Chiều cao chênh lệch 20cm trông thật đáng yêu.

Không rõ Chung Ý nói gì, Cố Thanh Hoài im lặng mỉm cười. Đường cong đẹp đến mức mê hoặc người mà không hay biết.

Đám nhóc của đội đột kích chống khủng bố kinh hoàng phát hiện thì ra đội trưởng của họ cười lên sẽ như thế, không phải là kiểu cười khẩy hay cười mỉa mai. Nếu không mặc bộ đồng phục huấn luyện nghiêm túc, anh thực sự trông giống như một công tử nhà giàu hiền lành, dịu dàng.

Dụ Hành rất giỏi phá hỏng bầu không khí: "Đội trưởng, sau này bọn em có nên gọi anh là anh trai, gọi đạo diễn Chung là chị

dâu không?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày, nửa cười nửa không cười: "Tôi có nên trừng trị mấy đứa không?"

Sự uy nghiêm của Diêm Vương vẫn còn đó, giọng nói lạnh lùng bẩm sinh cũng thật đáng sợ.

Những người từ chi đội khác đi ngang qua, thấy nhóm Dụ Hành dám trêu chọc đội trưởng của mình, từ xa giơ ngón tay cái lên.

Như muốn nói: Làm tốt lắm! Không sợ chết thật à? !

Gần đây Trâu Dương hay bị Cố Thanh Hoài trêu đùa "hòa thân", giờ góp thêm tí chuyện vui cũng chẳng sao, dù gì bây giờ Cố Thanh Hoài không quản được anh ấy rồi.

Vì vậy, Chung Ý lại nghe thấy một giọng nói khác: "VẬY BẠN EM GỌI ĐẠO DIỄN CHUNG LÀ CHỊ, CÒN ANH GỌI LÀ ANH RỂ?"

Da mặt Chung Ý mỏng, cô vô thức nhìn Cố Thanh Hoài.

Lúc này thời gian huấn luyện đã kết thúc, cũng sắp đến giờ tan làm, Cố Thanh Hoài mặc đồng phục cảnh sát nhưng trên người lại không có sát khí, anh đang đứng ung dung cùng một đám trẻ con trong đội đùa giỡn.

Đôi mắt phượng lạnh lùng đó hơi cong lên, không còn vẻ đáng sợ nữa, mái tóc đen bóng bênh mềm mại, thoáng chốc anh vẫn là chàng trai mà cô yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên đó.

Mọi người trong đoàn phim chào Chung Ý và trở về nhà của mình. Chung Ý cúi đầu thu dọn thiết bị máy ảnh, đúng lúc chuông tan học cách đó không xa vang lên.

Chung Ý gọi: "Cố Thanh Hoài."

Anh cảnh sát trẻ tuổi đẹp trai cụp mắt xuống, mái tóc đen mềm mại bồng bênh thấm đẫm ánh hoàng hôn, đẹp trai như đang tỏa sáng.

Đôi mắt sáng của Chung Ý trong veo không có tạp chất, cô cong mắt nhìn anh: "Bây giờ chúng ta trông có giống như đang học cấp ba không?"

Cố Thanh Hoài khước miệng cong lên: "Không giống."

Chung Ý: "Tại sao?"

Cố Thanh Hoài hơi nghiêng người về phía cô, trên môi nở nụ cười xấu xa, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được: "Hồi cấp ba anh có thể ở bên cạnh đỡ em ngủ hả?"

Đầu của Chung Ý kêu ù, giây tiếp theo vành tai nóng lên.

Ánh mắt Cố Thanh Hoài trong suốt, anh nhìn cô, không ai chính trực hơn anh trong bộ đồng phục này, giọng điệu nghiêm túc: "Cho dù không bị chú dì đánh gãy chân thì cũng là bại hoại đạo đức."

Không biết chú dì có đánh gãy chân anh không, nhưng bây giờ em nghĩ anh đáng bị đánh.

Chung Ý trợn to hai mắt, không nhịn được đánh vào vai anh, lông mày nhíu lại rõ ràng: "Em có nói chuyện đó đâu."

Chỉ có Cố Thanh Hoài mới có thể khiến cô đỏ mặt chỉ với một câu nói.

Cố Thanh Hoài tựa như chỉ là trêu chọc cô, sau khi thành công, anh cười tươi, khước miệng cong lên hình vòng cung trông rất nguy hiểm như đang dụ cô hôn.

Anh đứng thẳng hướng về phía ánh sáng, từ trên cao nhìn xuống: "Mèo tấn công cảnh sát."

Giọng nói lười biếng mỉm cười đó lọt vào tai, không thể không cảm thấy ấm áp.

Chung Ý không còn quan tâm đến mọi người nữa.

Người mình thâm mến trở thành bạn trai, thật là một trải nghiệm đáng ngạc nhiên.

Cô vẫn còn nhớ rõ mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều lúng túng căng thẳng, không biết nên nhìn vào đâu và đặt tay chỗ nào.

Cho dù không nhìn thấy anh nhưng vẫn sẽ tìm kiếm bóng dáng của anh trong đám đông, sau đó sẽ bị đánh bại bởi ánh mắt vô tình và nhanh chóng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vì vậy, sau này khi trở thành bạn cùng bàn của anh, anh đã nhìn vào mắt cô và nghiêm túc hỏi cô có sợ anh không.

Cô nói cô không sợ, giọng cô run run.

Khóe miệng anh dường như hơi cong lên, còn nói là không sợ, tôi có ăn thịt người đâu.

Có lẽ ban đầu trong ấn tượng của anh, cô là người trong sáng, không giỏi ăn nói, nhạy cảm và dễ ngại ngùng.

Chung Ý bảo vệ bản thân năm mươi sáu tuổi: "Anh có biết hồi cấp ba anh rất lạnh lùng không hả?"

Cố Thanh Hoài cụp xuống lông mi dài, vô tội nói: "Có à? Anh không biết."

Mặt trời lặn lấp đầy bầu trời phía sau anh, từ khoảng cách gần, lông mày của Chung Ý đẹp như tranh vẽ: "Vậy thì anh biết gì, đội trưởng Cố của em?"

Từ "của em" khiến Cố Thanh Hoài trong mắt mỉm cười.

Đôi môi xinh đẹp của anh mấp máy, anh nhẹ nhàng nói: "Anh chỉ biết lúc đó anh có ý tưởng quậy phá em."

Ôn nhu hương... thực sự là ôn nhu hương.

Chung Ý cảm thấy như mình vô tình rơi vào hũ mật ngọt.

Bị bệnh không đáng sợ, ác mộng cũng không đáng sợ.

Chỉ cần anh ở bên cạnh cô, dù cô có chịu đựng bao nhiêu khó khăn hay đau đớn bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Làm gì có bệnh tật nào, làm gì có đau đớn nào còn khủng khiếp hơn việc cả đời này không được gặp lại anh.

Cô cần phải nhanh khỏe lại.

Dù không phải vì bản thân thì cũng là vì cha mẹ, vì anh.

-

Ăn tối xong, Chung Ý dọn dẹp bát đũa, hỏi: "Lát nữa chúng ta đi chạy bộ không?"

Cho dù có thấy Cố từng là thành viên của Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Đặc biệt, cô vẫn không thể học bơi được.

Ngoài tài năng hạn chế, cô không thể vượt qua bài kiểm tra tâm lý. Từ nhỏ đến lớn, cô là một cô gái bảo thủ.

Cô thực sự không thể mặc được đồ bơi, cô sẽ ngại như một con tôm luộc, cô không thích bị nhìn chăm chăm.

Cố Thanh Hoài xiên dưa và dưa lưới đã rửa sạch cắt gọt đưa cho cô, anh cầm bát đĩa bỏ vào bồn rửa.

Suy cho cùng, anh là một người đàn ông từng đi lính và suốt ngày xử lý súng ống, làm việc gì cũng rất gọn gàng và ngăn nắp.

Chung Ý dựa vào khung cửa, ngắm nhìn bờ vai rộng thẳng và đôi chân thon dài, cô cảm thấy nét đẹp trai của Cố Thanh Hoài ở nhà bếp khác với ở sân tập.

Trên sân tập, anh hết leo dây lại huấn luyện sử dụng súng hoặc mặc bộ đồ EOD để gỡ bom. Lông mày anh lạnh lùng và nghiêm nghị, trên mặt không có nụ cười nào, giống như một con sói đơn độc cực kỳ hung hãn.

Khi ở nhà, anh không mặc bộ đồng phục lạnh lùng và trang nghiêm đó, quần áo chủ yếu là áo hoodie rộng thùng thình và quần thể thao. Mái tóc đen bóng bĩnh, màu sắc mềm mại và khuôn mặt lộ rõ vẻ đẹp trai vốn có. Khóe miệng anh hơi cong lên, thật sự rất đẹp trai.

Sau khi rửa bát xong và cất vào tủ, nước thấm vào những ngón tay của anh, anh thản nhiên hỏi: "Thích chạy bộ à?"

Chung Ý cắn một miếng dưa lưới vừa giòn vừa ngọt, giọng nói càng ngọt ngào hơn, thành thật trả lời: "Không thích."

Cố Thanh Hoài lau khô tay: "Vậy sao tự giác thế?"

Chung Ý lấy nĩa xiên dưa, cắn một miếng nhỏ, má cô hơi phồng lên.

Cô không thích chạy bộ, nhưng chạy bộ là khoảng thời gian chính đáng để cô ở riêng bên anh.

Nước trái cây ngọt tràn ra đầu lưỡi, chợt nghĩ bây giờ mình có thể ở bên anh mà không cần phải chạy bộ nữa.

Chuyện bạn gái dính lấy bạn trai là hết sức bình thường.

Tuy nhiên, cô vẫn ngại ngừng, nhìn lâu thì tim sẽ đập nhanh.

Dạo này tim đập mạnh quá, có bị sao không nhỉ?

Thôi thì... vẫn đi chạy bộ nào.

Chung Ý: "Đi thôi, đi chạy bộ."

Cố Thanh Hoài nhướn mày, buồn cười nhìn cô: "Không phải không thích à?"

Chung Ý đặt bát hoa quả xuống, nghiêm túc nói: "Em thích lại rồi."

Hai mắt Chung Ý sáng lấp lánh: "Mau thay quần áo đi."

Cố Thanh Hoài chỉ đành nghe theo, xoa đầu cô khi anh đi ngang qua cô, uể oải đáp: "Ừ."

Chạy vào mùa đông thực ra rất đau nhức, các khớp xương cứng đờ, quần áo bên trong ướt đầm mồ hôi, hơi thở tràn ngập khí lạnh, cái lạnh thấm vào phổi.

Thể chất của Chung Ý tốt hơn trước rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn mệt mỏi: "Cố Thanh Hoài, anh đợi em đi mà..."

Âm cuối nhẹ nhàng như một sự làm nũng, khi phát thành tiếng cô mới nhận ra.

Cố Thanh Hoài giảm tốc độ, đối mặt với cô, lùi về phía sau.

Mái tóc đen bóng bênh mềm mại, ánh sáng vỡ vụn nháy múa xung quanh, anh nhìn vào mắt cô với một nụ cười rõ ràng.

Chung Ý chán nản, tại sao lúc chạy cô đổ mặt tía tai, còn anh lại trắng trẻo đẹp trai như thế chứ.

Đây có phải là tố chất thể lực của cảnh sát không?

Cố Thanh Hoài: "Chung Ý, anh hỏi em một câu."

Chung Ý điều chỉnh lại hô hấp và nhịp tim, hai má ửng hồng: "Anh hỏi đi."

Cố Thanh Hoài dừng lại, cúi đầu: "Em thích chạy bộ, hay là..."

Chung Ý: "Cái gì?"

Anh nhìn vào đôi mắt cô trong veo như nước, như thể anh có thể chạm thẳng đến tận cùng trái tim cô.

Trong không khí lạnh lẽo, giọng nói của anh cảnh sát trẻ cực kỳ rõ ràng: "Hay là thích chú cảnh sát dẫn em đi chạy?"

Chung Ý hít sâu một hơi, chột nhốt tới ngày đó.

Anh hỏi, chỉ cần đội viên thôi à, đội trưởng không được sao.

Cô vẫn chưa trả lời.

Cô không phải là người theo chủ nghĩa hình thức nhưng cô nên bày tỏ tình cảm của mình với anh.

Nhiều năm như vậy, Cố Thanh Hoài mỗi một bước đều hướng về phía cô đi tới, điều này cho cô một cảm giác an toàn.

Bây giờ cô phải dũng cảm bước về phía anh.

Giống như anh đã từng bước về phía cô.

Chung Ý hít sâu một hơi, trịnh trọng nói với anh: "Thích anh."

Cố Thanh Hoài hiển nhiên không ngờ rằng cô bé từng nhút nhát dễ đỏ mặt bây giờ lại thẳng thắn như vậy.

Anh nghiêng đầu mỉm cười, vành tai đỏ bừng, giống như năm mười sáu mười bảy tuổi, khóe môi mỉm lại thậm chí còn có chút trẻ trung.

Chung Ý cũng ngượng ngùng, tim đập thình thịch nhưng lại không thương tiếc đâm thủng, đôi mắt cười cong cong: "Cố Thanh Hoài, anh xấu hổ à?"

Cố Thanh Hoài đành phải dùng ngón tay nhéo vào mặt cô.

Anh cúi người ngang tầm nhìn cô, giọng điệu có phần gay gắt: "Miệng ngọt thế, ai dạy em đấy hả?"

Đôi vai rộng kéo dài mép áo khoác thể thao, bóng dáng thon dài thẳng tắp đổ xuống.

Chung Ý không khỏi cảm thán, hồi trước cô thật sự rất giỏi chọn bạn trai.

Khuôn mặt tuấn tú giống như bạch ngọc đẹp dễ đó gần trong gang tấc, không để ý đến khí chất sâu đến khó dò, khuôn mặt của Cố Thanh Hoài kỳ thực rất "em trai mưa"* với đôi lông mày thẳng dài, sống mũi sắc nét.

[*] Nguyên tác 小白脸

Nhìn xuống là thấy đôi môi mỏng của anh đang khép lại, hình dáng rõ ràng, xinh đẹp quyến rũ.

Chung Ý băng khuâng suy nghĩ, làm sao cô khéo nói bằng anh, ăn nói nhỏ nhẹ đến lạ thường.

Khuôn mặt bị véo, có cảm giác mềm mại và nóng bỏng.

Chung Ý nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt sáng ngời tràn ngập yêu thương: "Thầy Tiểu Cố dạy đấy!"

Ý cười trong mắt Cố Thanh Hoài càng ngày càng rõ, đồng tử lấp lánh, dùng răng cắn chặt môi dưới.

Cuối cùng anh bật cười, thấp giọng nói: "Anh thật sự chịu thua em rồi."

-

Chung Ý không còn sợ đi ngủ nữa.

Khi đèn tắt, lâu đài gỗ nhỏ trong phòng lặng lẽ chiếu sáng một khu vực nhỏ trên thế giới.

Ánh sáng dịu nhẹ, không chói mắt. Những thứ Cố Thanh Hoài làm ra đều giống anh, rất bình yên và rất được yêu thích.

Cô vẫn đang theo dõi diễn biến vụ án ứng dụng trò chuyện.

Những hình ảnh tàn nhẫn đó vẫn hiện lên trong tâm trí cô khi cô không chuẩn bị trước, khiến cô phải trải qua những tổn thương hết lần này đến lần khác.

Tuy nhiên, cô không còn sợ ác mộng nữa, cô biết mình sẽ gặp lại anh khi trời sáng.

Khoảnh khắc cô nhắm mắt lại, cô tự nhủ, mình phải thức dậy thật nhanh.

Tình trạng giấc ngủ của cô không mấy lạc quan, mới ba giờ sáng cô đã tỉnh.

Chung Ý quyết định thức dậy, tắm rửa sạch sẽ, kéo rèm ra, chờ mặt trời mọc, cô sẽ đi tìm Cố Thanh Hoài.

Mái tóc dài của cô được búi gọn gàng, vàng trán mịn màng và đôi lông mày dài dày trông rất khí thế.

Chung Ý bật máy tính làm việc, ánh sáng lạnh chiếu vào má cô. Gương mặt cô tập trung, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Chủ đề của kỳ này là "Tôi là một nữ cảnh sát", bắt đầu bằng việc Dự Hành liệu mình bắt giữ nghi phạm hình sự và ghi lại diễn biến vụ án một cách chi tiết.

Rất nhiều nạn nhân, họ thực sự đều có điểm chung. Thứ nhất, họ còn trẻ và thứ hai, họ "thiếu tình cảm".

Họ lớn lên trong một môi trường tàn khốc, không ai quan tâm đến họ, không ai cho họ sự hướng dẫn đúng đắn.

Vì vậy khi đối mặt với những viên đạn bọc đường từ các "chú" hay "anh trai" "trưởng thành chín chắn" trên mạng, họ có thể lầm tưởng rằng mình đã gặp được tình yêu.

Cứ như thế hai ba tiếng trôi qua, bầu trời dần dần chuyển sang màu trắng.

Chung Ý đuổi người, thoát khỏi trạng thái làm việc, không khỏi băn khoăn Cố Thanh Hoài đã dậy hay chưa.

Trước đây khi còn yêu nhau, từ lúc gặp mặt cô đã bắt đầu đếm ngược thời gian đến ngày xa nhau, bắt đầu mong chờ lần gặp gỡ tiếp theo từ lúc anh lên máy bay.

Trải nghiệm ở cùng một căn nhà ngày đêm mà không lo bị chia cắt thì quá xa xỉ.

Cô luôn cảm giác hạnh phúc không chân thật, cần phải xác nhận lại nhiều lần để thấy an toàn.

Nhưng nên phải dùng lý do gì để tìm anh?

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, lấy lý do công việc là hợp lý nhất.

Cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống, cô vẫn thấy ngượng ngùng, khó diễn tả được tâm trạng.

Sau khi chỉnh sửa nội dung tin nhắn xong, cô căng thẳng bấm gửi đi.

[Cố Thanh Hoài, anh dậy chưa?]

Nhớ hồi cấp 3, cô để điện thoại ở chế độ rung, vừa làm bài tập vừa chờ tin nhắn của anh.

Đã nhiều năm rồi cũng chẳng khác gì, gửi tin nhắn cho anh vẫn cảm thấy căng thẳng, tim như thắt lại trong cổ họng.

Một giây tiếp theo, Chung Ý nhìn thấy dòng chữ "Đang nhập" hiển thị ở phía trên hộp thoại, cô mang dép chạy ra khỏi phòng, bước đi rất nhanh.

Đứng trước cửa phòng anh, đúng lúc nhìn thấy tin nhắn của anh [Em có muốn đến gặp anh không?]

Chung Ý trả lời lại bằng cách gõ cửa.

Trong phòng tối om, chỉ có một chút tia sáng xuyên qua kẽ hở của rèm cửa, cô vừa bước tới một bước, anh bật đèn ngủ lên.

Thế giới bỗng chốc bừng sáng, khi cô bắt gặp ánh mắt của anh, trái tim cô rung lên một tiếng "bang", cô cảm thấy tràn đầy sự tồn tại.

"Dậy lúc nào?"

Cố Thanh Hoài thật sự vừa mới tỉnh lại, giọng điệu có chút lười biếng, rất gợi cảm khiến Chung Ý ngứa ngáy.

Càng đến gần, nét mặt anh càng rõ ràng, mái tóc bù xù, lộn xộn nhưng vẫn đẹp trai, lông mi dày và dài.

Chung Ý không có trả lời, cô ngồi xuống bên giường anh, thấp giọng nói: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài chống tay lên đầu, đối mặt với cô, không có ý định đứng dậy: "Ừm".

Chung Ý cụp mắt xuống: "Tất cả nội dung trò chuyện trước kia đều mất hết rồi."

Thời gian dài như vậy, từ khoảng thời gian mới quen đến thời gian mập mờ, sau đó lại hẹn hò.

Cô luôn giữ trọn từng lời anh nói trên WeChat và QQ từ thời cấp ba cho đến khi anh đi bộ đội.

Khi đổi điện thoại phải chuyển dữ liệu, nếu không chuyển được thì cô lưu dưới dạng ảnh chụp màn hình và văn bản, vào ngày chia tay cô đã xóa toàn bộ.

"Ai bảo em xóa đi." Anh véo mặt cô.

Chung Ý khòe môi mím xuống, cảm thấy thực sự đau lòng.

Khuôn mặt Cố Thanh Hoài dịu lại, anh đưa tay nhéo má, rồi xoa xoa đầu cô: "Sau này sẽ có nhiều hơn."

Chung Ý cảm động gật đầu.

Ngay sau đó, nghe thấy anh nghiêm túc nói: "Từ giờ trở đi, chúng ta không nói chuyện, chỉ nhắn tin trên điện thoại."

Người này đôi khi có tính cách như thiếu niên, rất vô lý cũng rất đáng đập.

Chung Ý cau mày, Cố Thanh Hoài cười hỏi: "Mới sáng sớm tinh mơ tìm anh làm gì?"

Chung Ý lấy lý do đã chuẩn bị từ lâu, biểu cảm của cô rất nghiêm túc: "Em có công việc muốn bàn với anh."

Cố Thanh Hoài nhìn cô, anh bật cười thành tiếng, lông mi rũ xuống.

Chung Ý cảm thấy chột dạ vì bị anh cười: "Sao anh lại cười?"

Cố Thanh Hoài phì cười, tiếng cười cực kỳ êm tai: "Anh còn tưởng em đến nói chuyện yêu đương."

Có cảm giác như anh đọc được suy nghĩ của cô chỉ trong một giây. Lông mi của Chung Ý hơi run run, cô không dám nhìn anh.

Cố Thanh Hoài đứng dậy, gấp chăn thành khối đậu hủ: "Nói anh nghe nào."

Trong lúc anh rửa mặt, cô dựa vào khung cửa nói rằng hai kỳ đầu của bộ phim tài liệu đã được chỉnh sửa.

Anh cạo râu, cô nhìn vào mắt anh trong gương, ngượng ngùng nhìn đi chỗ khác và nói về kỳ ba bắt đầu từ Dự Hành.

Anh rửa sạch bọt trên mặt, để lộ chiếc cằm thanh tú và trắng trẻo. Cô đang nói, lấy "hối tiếc" làm chủ đề cho kỳ tiếp theo thì sao, có ai không có hối tiếc chứ?

Thực ra, cô không muốn nói chuyện công việc với anh.

Cô thích anh, muốn có nhiều thời gian ở bên anh.

Nhưng cô ngốc, chỉ có thể lấy công việc làm cái cớ.

Mỗi từ không nhắc đến thích.

Từng từ đều là thích.

Mãi đến khi Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ nhìn cô cười: "Đạo diễn Chung, bây giờ anh phải đi tắm."

Chung Ý gật đầu, giấu đi nhịp tim điên cuồng của mình bằng vẻ mặt ủ rũ: "Vậy chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận sau."

Cô đóng cửa lại, tựa lưng vào tường, miệng cong lên.

Chuyện hẹn hò này đến bây giờ mới có cảm giác chân thực.

Cố Thanh Hoài thay quần áo, đi nấu ăn, cô lại vui vẻ chạy về phía anh, như một cô gái thích bám lấy người yêu của mình.

"Cố Thanh Hoài."

Trong ánh sáng sớm, anh rửa tay và nấu súp. Vẻ mặt anh dịu dàng đến khó hiểu: "Anh hiểu rồi."

Chung Ý chớp mắt, biểu cảm trên khuôn mặt có thể được mô tả là---

Em đã nói gì đâu, anh hiểu cái gì.

Cố Thanh Hoài buông hết đồ trong tay, đi tới gần, cúi người ngang tầm với cô.

Điều thu hút ánh nhìn chính là đôi lông mày đen tuyền, hàng mi dày được nhuộm một lớp ánh sáng và bóng tối ấm áp, sống mũi cao và thẳng.

Và khi nhìn vào đôi mắt bối rối của cô, anh chợt nhướn mày mỉm cười, lông mày và ánh mắt tràn ngập khí chất lãng mạn khiến người ta đỏ mặt và thót tim.

Anh nói với cô từng chữ: "Anh cũng thích em."

Chương 47

DTV-EBOOK

--- Anh cũng thích em.

Anh thích cô, cô thích anh, họ là bạn trai và bạn gái.

Chung Ý dùng mu bàn tay che mặt, đường nét trên khuôn mặt cô được ánh nắng nhuộm ấm, trong mắt chỉ còn ý cười rạng rỡ, bỗng chốc cô lại quay về làm cô gái nhút nhát thời trung học.

Mày thấy đấy, anh ấy biết mày muốn nói gì và đang nói gì.

Hóa ra bị bệnh không có nghĩa là ngày nào cũng phải đau đớn, cũng có thể ôm lấy hạnh phúc ở gần kề. Không ai có thể tước đoạt quyền được hạnh phúc, ngoại trừ chính bản thân mình.

Hơi thở của Cố Thanh Hoài rất gần cô, khuôn mặt anh tuấn tú trắng trẻo, khóe miệng như gợn sóng nhếch lên nhìn trông vô cùng dịu dàng.

Lúc này cũng giống như bao lần khác, Chung Ý vẫn bị nhan sắc này mê hoặc, ánh mắt nấn ná, muốn túm lấy cổ áo anh mà hôn.

Thật không may, khi đối mặt với anh, lòng dũng cảm của cô chỉ bằng quả óc chó. Nồi cơm điện chuyển từ chế độ nấu sang giữ ấm phát ra tiếng "đình" khiến cô giật mình.

Vốn cô đã cảm thấy chột dạ, mà anh dường như đã phát hiện ra điều này. Có một cảm giác nuông chiều không muốn nói rõ, đôi mắt anh cong lên, môi khẽ cười, năm tháng đã cuốn trôi dáng vẻ thiếu niên ngây ngô, để lại trong anh vẻ nghiêm nghị, cực kỳ quyền rũ.

Nhìn bóng lưng cao và gầy của anh, Chung Ý thất thần. Hồi cấp ba thích thầm anh, cô không thể tưởng tượng được trong tương lai anh sẽ ở trong bếp làm bữa sáng cho cô.

Suy cho cùng, tình yêu của cô đã lấn át sự ngượng ngùng. Ba năm chia tay, người mình nhớ như muốn phát điên đang đứng trước mặt, cô không khỏi muốn lại gần, rồi lại gần hơn nữa.

Sau bữa ăn, Cố Thanh Hoài thay đồng phục để ra ngoài. Anh mặc một bộ đồ cảnh sát gọn gàng làm bằng chất liệu màu xanh nhạt và quần dài màu xanh nước biển, hoàn toàn khoe trọn bờ vai rộng và thẳng, đôi chân dài và vòng eo thon gọn với những đường rắn chắc, thật dễ làm người khác muốn ôm.

Chung Ý đưa cho anh một chiếc cà vạt cùng màu, trên kẹp cà vạt có hình quốc huy trang trọng.

Cố Thanh Hoài nhận lấy, cúi đầu hỏi cô: "Dậy sớm thảo luận công việc với anh như vậy, em không thấy buồn ngủ à?"

Nói đến "thảo luận công việc", trong giọng nói của anh mang theo một ý cười nhàn nhạt, Chung Ý giả vờ như không nghe thấy. Cố Thanh Hoài còn có thể nghe thấy tiếng lòng "Em thích anh" của cô, chắc chắn anh đã phát hiện ra "thảo luận công việc" chỉ là cái cớ vớ vẩn mà thôi.

Còn việc buồn ngủ hay không thì là không buồn ngủ, người đẹp trước mặt nên tràn đầy năng lượng.

Tình trạng giấc ngủ của cô vẫn đáng lo như cũ, thỉnh thoảng còn gặp ác mộng, nhưng cô đã dũng cảm hơn trước rất nhiều.

Bởi vì giờ cô đã có chỗ để dựa vào, bởi vì cô biết Cố Thanh Hoài đang ở ngay nơi cô có thể nhìn thấy.

Cô nâng cao giọng lên: "Em không hề sợ ngủ, hơn nữa còn ngủ được những năm tiếng."

Vẻ mặt của cô rất trẻ con, cô hát cầm lên, dễ thương vô cùng.

Cố Thanh Hoài cup mắt, thắt cà vạt: "Thật à? Giỏi thế nhỉ."

Anh thực sự rất phối hợp với cô, giọng điệu nhẹ nhàng như đang khen ngợi một đứa bé mẫu giáo đã nhận được phiếu bé ngoan.

Những ngón tay với khớp xương sắc bén nhéo nút thắt cà vạt và đẩy nó lên tận yết hầu. Một động tác thần nhiên như vậy mà lại khiến Chung Ý như bị hớp hồn.

Chung Ý nhìn anh cao ráo, đẹp trai trong bộ đồng phục cảnh sát, cảm thấy cuộc sống không thể nào hoàn hảo hơn: "Sao hôm nay anh lại mặc đồ này?"

Cố Thanh Hoài: "Trên tỉnh có cuộc họp, ngày mai anh sẽ về."

Chung Ý gật đầu: "Vậy anh đi đi, ngày mai gặp."

Cố Thanh Hoài đóng cửa lại, Chung Ý đột nhiên cảm thấy như thiếu thiếu cái gì.

Ồ... Ngày trước hẹn hò, lúc nào họ cũng ôm hôn.

Bây giờ hẹn hò... Cố Thanh Hoài dường như dè dặt hơn trước rất nhiều.

Chung Ý cúi đầu xuống, trên người đang mặc một chiếc áo nỉ rộng rãi và quần thể thao cùng màu, mái tóc dài xoăn tự nhiên. Bây giờ trông cô hơi luộm thuộm.

Chắc là do mình quá lười thôi.

Người ta nói khoảng cách tạo nên vẻ đẹp.

Cô không còn xinh đẹp nữa.

Trong lúc cô đang ngơ ngác, chợt có tiếng bấm mật khẩu, cánh cửa vừa đóng lại được mở ra.

Cố Thanh Hoài mặc bộ đồng phục cảnh sát phẳng phiu, đẹp trai đến mức khiến Chung Ý không thể cưỡng lại được.

Cô ngớ ngàng: "Anh quên gì à? Sao lại quay lại?"

Cố Thanh Hoài đến gần cô, cả người toát hơi lạnh. Cô nhìn thấy rõ sáu chữ số mã cảnh sát và ngôi sao bốn cánh trên cầu vai đang tỏa sáng rực rỡ.

Anh cúi đầu nhìn cô, máp máp đôi môi xinh đẹp: "Quên một chuyện."

Chung Ý vừa định hỏi đó là chuyện gì thì anh đã ôm lấy eo cô và kéo cô vào lòng. Bộ đồng phục cảnh sát lạnh lùng và cứng rắn, hơi thở trong trẻo và choáng ngợp, vòng ôm của anh vừa cứng rắn vừa mềm mại.

Hai tay anh siết chặt sau vai cô, cầm tựa lên vai cô: "Cái này."

Hơi thở lướt qua bên tai như tiếng thì thầm, cảm giác ngứa ngáy ở chóp tai lan ra toàn thân: "Sao tự nhiên lại ôm em..."

"Không phải em nói đã ngủ được năm tiếng rồi à?"

Tay của Cố Thanh Hoài ở sau lưng nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Cô rất thích được anh xoa đầu, vừa dịu dàng lại vừa bình yên. Chung Ý nhịn không được lắng nghe nhịp tim của Cố Thanh Hoài, thấy anh cong mắt cười rất đẹp.

"Quà khuyến khích, tiếp tục cố gắng."

Anh buông tay ra: "Lần này anh đi thật đây."

Chung Ý gật đầu, tim đập thành thịch, bay theo những bước chân của anh.

Không khí im lặng trở lại, trong lồng ngực cứ nóng lên rồi lại hạ xuống không thể nguôi ngoai. Cô dựa vào cửa, cắn khóe miệng và mỉm cười.

Hóa ra ngủ ngon cũng có thưởng...

Khi cảnh sát Cố quay lại, cô sẽ bàn bạc với anh---

Có thể đổi ôm thành hôn được không?

-

Cho dù không có đội trưởng Cố Thanh Hoài ở bên cạnh, các thành viên trong đội đột kích chống khủng bố cũng khá tự giác, không có ai nhân cơ hội mà làm biếng.

Khi cuộc điều tra của cảnh sát đi sâu hơn, ngày càng nhiều thủ phạm và nạn nhân xuất hiện.

Dụ Hành đang ra sức tập luyện hơn bình thường, khẩu súng trong tay bắn rất nhiều viên đạn, từng viên một đều mang theo quyết tâm của cô ấy.

Chung Ý đã bắt được góc nghiêng của Dụ Hành.

Xu hướng thẩm mỹ hiện nay là "trắng gầy trẻ", những người có làn da ngăm đen đang nỗ lực làm trắng da, những người có thân hình to lớn cũng đang nỗ lực giảm cân. Ngay cả những người đã qua tuổi con gái vẫn muốn theo đuổi vẻ "nữ tính" và "trẻ con".

Dụ Hành có nước da lúa mì khỏe mạnh, đôi mắt đen và sáng, lông mi dày, khi đang trong tư thế nằm ngấm bắn trong, cả

người cô ấy tràn đầy cảm giác mạnh mẽ giống như một con báo săn.

Đôi bàn tay không được mềm mại đầy những vết chai sạn do súng và vết thương khi thực hiện nhiệm vụ. Thậm chí, các khớp ngón tay còn lớn hơn so với các cô gái bình thường do đã tập luyện nhiều năm. Dưới lớp đồng phục cảnh sát là đường nét cơ bắp rõ ràng.

Sau khi huấn luyện, Dụ Hành chuyển từ nằm cầm súng sang ngồi xếp bằng trên sân tập.

Trần Tùng Bách cũng tập nhảy từ độ cao hơn mười mét, mà Tiểu Trâu đang làm công việc tuyên truyền trong văn phòng lại không camera đến.

Dụ Hành nhìn bóng dáng giống như một chú chó săn lông vàng, trong tay cầm súng của Trâu Dương, chống cằm than thở: "Trâu Dương đúng là một anh chàng đẹp trai, nhưng em cứ cảm giác có gì đó sai sai, giống như thiếu một cái gì đó."

Trần Tùng Bách cười nói: "Thiếu đầu óc?"

Dụ Hành: "Đúng, đúng, đúng! Quá đúng!"

Máy ảnh trong tay Trâu Dương hướng về phía đồng đội cũ: "Mọi người ở đây cả à?"

Trần Tùng Bách mỉm cười nói: "Một ngày chạy đến đây ba vòng. Chủ nhiệm của cậu không nhận ra cậu là người một nơi, tâm hồn một nơi* à?"

[*] Nguyên tác 身在曹营心在汉- Thân tại Tào doanh, tâm tại Hán. Xuất phát từ bộ Tam Quốc diễn nghĩa, Quan Vũ bị bức phải quy Tào Tháo nhưng trong lòng vẫn hướng về Lưu Bị.

"Chụp ảnh đội SWAT đẹp mà."

Trâu Dương nghĩ đến điều gì đó, nụ cười trên môi lại biến mất: "Nghe nói đội hình sự hiện tại đang điều tra lãnh đạo của một đài truyền hình?"

Dụ Hành: "Chuyện gì vậy?"

Trâu Dương: "Ông ta đã về hưu, ngày trước từng là lãnh đạo cấp cao của một đài truyền hình. Ông ta nói cô gái đó đã tự nguyện phát sinh quan hệ với ông ấy. Cô gái đó cũng nói như vậy. Vì không có bằng chứng nên đành phải thả ra."

Trong lòng Dụ Hành đầy phẫn nộ: "Gớm, vì ông ta già rồi? Bởi vì ông ta đầu trọc? Tởm lợm!"

Đài truyền hình, lãnh đạo.

Bỗng chốc, trong đầu Chung Ý có một sợi dây kéo căng đến cực điểm.

Lúc này Trâu Dương quay người lại hỏi: "Đạo diễn Chung, chị làm việc ở đài truyền hình đúng không? Ông già đó tên là Đỗ Tử Đằng, chị có nghe qua chưa?"

Trong vài giây, hơi thở của Chung Ý như ngưng trệ, đầu óc trống rỗng, hình ảnh người đàn ông đang tiến lại gần với nụ cười nham hiểm hiện lên trong đầu cô một cách tuyệt vọng.

Một lúc sau, Chung Ý mới thì thào: "Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi làm việc ở đài truyền hình Bình Thành, Đỗ Tử Đằng là sếp của tôi."

"Lúc đó, ông ta đã nhiều lần quấy rối đồng nghiệp nữ cấp dưới."

Vì là con gái, Dụ Hành vô cùng nhạy cảm, cô ấy nhìn về phía Chung Ý.

Chung Ý tuy nhìn có vẻ lạnh lùng, khó gần nhưng thực sự cô rất xinh đẹp, sở hữu vẻ ngoài quá mức nổi trội. Lúc này, các khớp tay cầm máy ảnh của cô đã trắng bệch, Dự Hành nhận ra bàn tay của Chung Ý giống như khối băng.

Chung Ý nhẹ nhàng cười: "Tôi không sao."

Cô bình tĩnh lại: "Con người này nhất định có vấn đề, nếu có yêu cầu điều tra, tôi sẽ hợp tác."

Sau khi trở về nhà, Chung Ý rửa mặt bằng nước lạnh, bật máy tính và bắt đầu biên tập cho kỳ ba của bộ phim tài liệu. Kỳ ba tập trung vào nhóm nữ cảnh sát, vụ án APP trò chuyện cũng đã trở thành một phần quan trọng của bộ phim tài liệu này.

Một cô gái từ nhỏ đến lớn đã phải trải qua bao nhiêu nỗi đau khó nói thành lời chứ?

Kể từ thời điểm được sinh ra, những yêu cầu của thế giới này đối với con gái cũng đã khác với yêu cầu đối với con trai.

Con trai cần phải dũng cảm, mạnh mẽ, không rơi nước mắt, chủ động xông pha, còn con gái lại tuân theo yêu cầu phải hiền lành, xinh đẹp, ngoan ngoãn, hiếu thảo.

Khi lớn lên, con gái sẽ gặp vô số anh trai hàng xóm, họ hàng là con trai, rồi cả bạn học nam.

Ở những nơi không ai nhìn thấy, các cô gái chưa từng trải qua những chuyện như bị quấy rối, bị làm phiền, hoặc thay đổi hành vi, thay đổi lời nói là một trong những "người may mắn".

Khi lớn lên, họ có thể gặp phải sự phân biệt đối xử tại nơi làm việc. Trưởng bộ phận nhân sự sẽ nói với bạn rằng bạn là con gái, sau này sẽ phải mang thai sinh con, xin lỗi, chúng tôi chỉ tuyển nhân viên nam.

Ngay cả khi tìm được một công việc tốt và ưng ý, ai có thể đảm bảo rằng bạn sẽ không gặp phải một lãnh đạo như Đỗ Tử Đằng?

Đối với Chung Ý, quá trình biên tập một bộ phim tài liệu là một quá trình liên tục xé những vết sẹo ra rồi lại để chúng tự chữa lành và đóng vảy.

Đối mặt với những hình ảnh không bị chặn trên màn hình, cô cảm thấy khó thở và ngột ngạt gần như không thể kiểm soát được, một tiếng "bụp" đóng máy tính lại.

Ngực cô phập phồng, hai má nóng bừng như đang sốt cao. Cô tắm nước nóng, nằm xuống giường, nhắm mắt lại nhưng không thể nào ngủ được.

Hôm nay khi nghe thấy cái tên đó giống như chiếc chìa khóa mở chiếc hộp Pandora.

Khi còn là cấp dưới trong nhiệm kỳ của Đỗ Tử Đằng, cô đã thu thập bằng chứng cho thấy ông ta liên tục quấy rối các nhân viên nữ.

Sau khi Đỗ Tử Đằng tỏ ra có ý đồ với mình, cô luôn mang theo một thiết bị ghi âm, chỉ cần ở một mình với Đỗ Tử Đằng, mọi điều ông ta nói đều bị cô ghi lại; ngoài ra còn có bản ghi trò chuyện wechat, những lời nói và hình ảnh tục tĩu đó sau khi say rượu, cô gần như phải cố gắng chống lại cảm giác buồn nôn mới có thể lưu lại.

Bởi vì tính tình của Chung Ý quá cứng rắn nên trong một buổi xã giao, Đỗ Tử Đằng cố gắng đụng chạm vào cô nhưng lại bị cô tát một ly rượu. Chẳng bao lâu sau, Đỗ Tử Đằng không muốn lãng phí thời gian với cô nữa nên cố tình gây áp lực lên cô. Chung Ý đã phải chịu đựng rất nhiều, kể cả lũ lệt, động đất, lở đất, bão tố, tất cả đều do cô đưa tin.

Đỗ Tử Đằng tưởng cô sẽ nhận sai. Khi đi công tác, ông ta dùng thẻ phòng để mở cửa phòng của cô, nhưng cô đã rút một con dao Thụy Sĩ kề vào cổ.

Sau đó, một cô gái khác bị Đỗ Tử Đằng quấy rối tình d*ch đã đứng ra trình diện.

Những bằng chứng trong tay Chung Ý nhiều nhất có thể hủy hoại danh tiếng của Đỗ Tử Đằng, nhưng những bằng chứng trong tay cô gái kia có thể khiến Đỗ Tử Đằng phải vào tù.

Nhưng chỉ một ngày trước khi nộp đơn lên, mọi bằng chứng đều bị tiêu hủy.

Nếu khi đó Đỗ Tử Đằng bị tống vào tù thì bây giờ sẽ không còn nạn nhân bị ông ta quấy rối nữa.

Chung Ý cảm thấy đầu đau như búa bổ, lồng ngực căng cứng như bị dũa thú vây hãm, hút máu, cắn thịt khiến cô không thể sống thoải mái.

Cô đau đớn nhắm mắt lại, tầm nhìn phủ đầy sương mù, nơi nào cô đi qua đều có gai, chiếc váy trắng trên người nhuộm đỏ máu.

Tiếng bước chân của người phía sau càng lúc càng gần, hơi thở càng lúc càng nặng nề, nhưng đôi chân của cô như chứa đầy chì, bước chân yếu ớt vấp phải thứ gì đó.

"Đồ vật" mà cô vấp phải mềm mại, ấm áp và dính đầy máu. Cô gái đã mở mắt nhưng không thở nổi.

Chung Ý quay người lại, Đỗ Tử Đằng mỉm cười nham hiểm tiến lại gần.

Máu tươi bắn tung tóe trên mặt khi cô dùng con dao găm đâm vào cổ ông ta.

Chung Ý đột nhiên mở mắt, trán lấm tấm mồ hôi, ngực phập phồng dữ dội, run rẩy giơ tay lên.

Rõ ràng chẳng có gì cả, nhưng cảm giác nhớp nháp, nóng ẩm đọng lại rất lâu khiến cô không phân biệt được giữa mơ và thực.

Ý thức của cô vẫn còn mơ hồ, thậm chí còn không thèm xỏ giày, chỉ theo bản năng chạy ra khỏi phòng, đi đến trước cửa phòng của Cố Thanh Hoài.

Khắp nơi đều im lặng, ngoại trừ hơi thở phập phồng của cô, không có ai trả lời.

Lúc này cô mới nhớ ra Cố Thanh Hoài đi công tác không có ở nhà.

Màn hình điện thoại chiếu sáng đôi mắt đỏ hoe và hàng mi ướt, Chung Ý không khỏi rùng mình.

Mười hai giờ đêm, cô soạn tin nhắn gửi cho anh: [Bây giờ em có thể gọi cho anh không?]

Chỉ mấy giây sau, Cố Thanh Hoài đã gọi lại.

Chung Ý trở lại giường, quán mình trong chiếc chăn bông mềm mại và ấm áp rồi nghe điện thoại.

Dù cô đã cố gắng hết sức để bình tĩnh nhưng vẫn bị anh nhận ra, giọng nói của Cố Thanh Hoài vang vọng bên tai giống như một liều thuốc an thần: "Gặp ác mộng hả?"

Chung Ý nói "ừm", mũi đau nhức.

Anh hiếm khi nói với giọng nhẹ nhàng như vậy, thanh âm gần bên tai đến mức cô có ảo giác rằng mình có thể cảm nhận được hơi thở của anh.

Chung Ý quấn chần thật chặt quanh người, ước gì anh có thể ở bên cạnh để cô có thể hôn, ôm, làm nũng, không bao giờ phải cô đơn nữa.

Nhưng anh không có ở đây.

"Trước đây anh đã hỏi em, ở bên cạnh ai thì em cũng có thể ngủ, hay chỉ có thể ngủ khi có anh ở bên."

Anh nhẹ nhàng nói chuyện, mang theo sự dịu dàng chết người: "Xem ra đáp án là anh nhỉ?"

Lời trêu chọc nhẹ nhàng qua ống nghe khiến cô đỏ mặt, tâm trạng cũng dần ổn định lại. Chung Ý vui mặt vào đầu gối, chỉ muốn nghe giọng nói của anh.

Cố Thanh Hoài hỏi: "Hiện tại đã khá hơn chưa?"

Chung Ý khịt mũi: "Nếu em nói chưa thì sao?"

Thật hiếm khi cô nghịch ngợm, cáu kỉnh như trẻ con.

Giây tiếp theo cô lại hối hận.

Hôm nay, Cố Thanh Hoài có cuộc họp kéo dài cả ngày, thảo luận về công nghệ tìm kiếm và xử lý bom tối tân nhất, nhanh nhất cũng phải sáng mai mới có thể quay về.

Ngay lúc cô định nói mình đang nói đùa thì nghe thấy tiếng anh cười nhẹ ở đầu bên kia điện thoại.

Có cảm giác bất đắc dĩ, mang theo ý chiều chuộng khó tả, khiến người ta nóng tai.

Cố Thanh Hoài xoay vô lăng, gương chiếu hậu phản chiếu chiếc cằm trắng trẻo sạch sẽ của anh sẽ quan cảnh sát trẻ cùng nụ cười trên khóe môi.

"Nửa tiếng nữa anh sẽ ôm em."

Tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Nửa tiếng nữa?

Không phải ngày mai?

Chung Ý hoang mang, mọi chi tiết trong cơn ác mộng đều trở nên mơ hồ, trong lòng cô tràn ngập mong muốn được gặp anh.

Chưa đến ba mươi phút, tiếng mật khẩu khóa cửa vang lên.

Chung Ý đứng dậy và chạy ra khỏi phòng.

Cố Thanh Hoài vừa mới cởi áo khoác, còn chưa kịp thay đồng phục cảnh sát, cả người đều lạnh buốt.

"Lại đây." Anh nói, đôi mắt hơi cong, dang rộng vòng tay:
"Cho bạn trai ôm nào."

Giống như vô số lần trước, Chung Ý nhào vào vòng tay mà cô đã đánh mất từ lâu.

Anh không có ở nhà, mái tóc dài của cô rối bù, trên người mặc bộ đồ ngủ mùa đông mềm mại và bông bênh.

Cố Thanh Hoài rũ mắt nhìn cô hồi lâu, sau đó ánh mắt anh đột nhiên cong lên. Theo tầm mắt của anh, Chung Ý nhìn lại chính mình, chợt thấy u sầu.

Cô che mặt: "Được rồi, đừng nhìn nữa, em xấu quá..."

Cô nên mặc chiếc váy ngủ đẹp khác, gội đầu và sấy khô tóc cho mềm mại, thay vì như bây giờ, trông không có hình tượng gì cả. Điều này khiến cô bực bội, muốn đào một cái lỗ chui vào.

Cố Thanh Hoài mỉm cười liếc nhìn cô: "Em đủ đẹp rồi."

Chung Ý ngẩng mặt lên: "Không phải mai anh mới về à?"

Đồng hồ trên tường chỉ mười hai giờ rưỡi, vậy nên chắc hẳn anh đã lái xe về trong đêm ngay khi cuộc họp kết thúc. Anh gọi điện thoại lúc đang trên đường về.

Cố Thanh Hoài khẽ nói: "Anh cũng không biết."

Chung Ý chớp mắt: "Hả?"

Cố Thanh Hoài nhéo mặt cô: "Có lẽ là vì anh muốn gặp em."

Không dám nhìn vào đôi mắt đang cười đỏ nữa, cô ôm chặt lấy eo anh, vùi mình vào vòng tay anh cho đến khi toàn thân tan chảy.

Cố Thanh Hoài tựa cằm lên đỉnh đầu của cô: "Có muốn anh ru em ngủ không?"

Chung Ý ngẩng mặt lên, mái tóc dài hơi xoắn xỏa ngang mu bàn tay, làn da trắng trẻo, mí mắt và chóp mũi đỏ bừng vì đã khóc trong giấc mơ.

"Có."

Cô thực sự không muốn khóc nữa.

Cũng không còn sợ hãi nữa.

Ngụy Hàn nói đúng, Cố Thanh Hoài chính là "Paroxetine" cuối cùng của cô.

Cô thậm chí còn đơn thuần nghĩ rằng bệnh tật không phải là điều gì quá đáng sợ, bởi vì cô có lý do chính đáng để anh ở bên cạnh mình.

Chung Ý nằm xuống, đưa tay ra ngoài chặn.

Cố Thanh Hoài sờ lên chuỗi tràng hạt mỏng trên cổ tay cô:
"Ngủ cũng không tháo ra à?"

Giọng điệu của anh rất bình thường nhưng lại khiến cô bồn chồn, không khí loăng đến mức cô cảm thấy như đang nghẹt thở.

Chung Ý đưa tay vào trong chăn, hồi lâu mới thấp giọng nói:
"Cứ xem như là đồ làm em an tâm đi."

Đèn vẫn sáng, cô không thể không nhìn anh.

Từ góc độ này, độ cong của cằm Cố Thanh Hoài khiến anh trông rất trẻ trung, có thể nhìn thấy chùm râu lơ mờ màu xanh nhạt. Anh đang ngồi ở mép giường, hai chân bắt chéo tự nhiên, đồng phục cảnh sát đã được thay thành áo hoodie, từ chú cảnh sát nghiêm nghị trở thành anh chàng đẹp trai.

Giây tiếp theo, anh tắt đèn, chỉ còn lại lâu đài gỗ rực sáng ánh đèn ấm áp.

Chung Ý lặng lẽ đến gần anh trong bóng tối.

Vẫn cảm thấy vẫn chưa đủ, cô dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt v3 lông mày của anh.

Rõ ràng là trong tầm tay nhưng vẫn không dám chạm vào, chỉ có thể mơ hồ vẽ nên một vài đường nét đẹp như điêu khắc.

Cô bị quáng gà, nhìn không rõ, nhưng nét mặt nổi trội của anh lại hiện rõ trong tâm trí cô.

Đôi mắt phượng lạnh lùng nhưng lãng mạn đó với con người trong veo như được nhúng trong băng là mối gắn bó sâu sắc nhất trong cuộc đời cô.

Theo đường xương mày thẳng hướng xuống dưới...

Lúc này, giọng nói của anh rơi vào không trung, mềm mại mà trầm thấp: "Em đang làm gì vậy?"

Ngón tay của Chung Ý cứng đờ, hơi co người lại vì căng thẳng, cô nghe thấy anh hỏi lại: "Muốn chạm vào anh à?"

Ngay lúc này tim cô như ngừng đập.

Bệnh quáng gà khiến cô không thể nhìn rõ, đồng thời cũng khiến mọi giác quan của cô được giải phóng vô hạn và trở nên nhạy cảm hơn.

Trong bóng tối, Cố Thanh Hoài nắm lấy tay cô, lòng bàn tay anh đặt lên mu bàn tay cô. Cảm giác da thịt chạm vào nhau khiến trái tim run rẩy.

Trái tim cô vốn đang treo lơ lửng cho đến khi bàn tay của cô được anh nắm lấy và đặt lên má anh.

Cô lần theo lông mày và đôi mắt mà cô muốn chạm vào trong khoảng không, cảm nhận chúng trên đầu ngón tay.

"Lông mày ở đây."

Lông mày hình kiếm của Cố Thanh Hoài thẳng và dày giống như một nét mực, đỉnh lông mày sắc như dao. Bởi vì khoảng cách giữa lông mày và mắt của anh cách xa nhau, nên đôi mắt phượng thực sự khiến người ta có cảm giác nham hiểm như muốn giết người khi anh không cười.

Nhưng khi anh nắm tay cô và để cô chạm vào, Chung Ý cảm thấy chúng rất mềm mại, trái tim trở nên nóng bừng, hơi nóng lan đến toàn thân.

Anh lại di chuyển ngón tay của cô xuống một cách nhẹ nhàng.

Biết cô nhìn không rõ, anh nhẹ nhàng nói: "Mắt ở đây."

Cố Thanh Hoài đại khái là khẽ chớp mắt, lông mi của anh cọ vào đầu ngón tay của cô, rậm rạp mà ngứa ngáy, tựa như đầu ngón tay của cô hôn nhẹ lên lông mi của anh.

"Sống mũi."

Tim cô cứ đập nhanh, cô không hiểu sao lại nhớ lại mình đã xoa tai và thái dương anh như thế này, ngồi dạng ch@n lên người anh, đối mặt với anh, từ lông mày, sống mũi đến đôi môi cô đều muốn hôn...

Vào thời điểm đó, cô khó có thể kết nối người đàn ông dịu dàng, quyến rũ này với anh cảnh sát đeo súng trên thắt lưng và mặc bộ đồng phục cảnh sát thẳng tắp trên sân tập. Linh hồn cô bị chèn ép, cô đã bị anh ăn triệt để, không thể chống cự.

Trên mu bàn tay của cô là lòng bàn tay khô ráo ấm áp có vết chai do cầm súng hơi thô ráp của anh, cũng không lạnh lùng cấm dục như vẻ bề ngoài.

Đầu ngón tay cô là khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng như bạch ngọc của anh, ngón tay cô lướt dọc sống mũi thẳng của anh, nghe thấy anh nói: "Môi."

Không chuẩn bị trước, cái chạm vô cùng mềm mại lướt qua đầu ngón tay, toàn bộ cơ thể như bị điện giật.

Anh nắm tay cô, cẩn thận chạm vào lông mày và nét mặt của mình, sự mê muội không ngừng bao trùm trong không khí, rõ ràng chỉ là một cái chạm nhẹ, nhưng nó đã để lại dấu ấn khó phai mờ trong cuộc đời cô.

Chung Ý nóng đến mức muốn mở cửa sổ cho tỉnh táo. Cô vùi đôi má nóng bừng vào gối, lẩm bẩm hồi lâu: "Lúc nào cũng cảm thấy như là giả."

Bởi vì quá hạnh phúc.

Cố Thanh Hoài: "Cái gì là giả?"

Chung Ý thì thầm: "Chúng ta ở bên nhau, giống như do em tưởng tượng ra."

Nhịp tim dồn dập sắp nhấn chìm cô, đầu óc không thể tỉnh táo, trong tiềm thức cô vẫn sợ mất đi anh: "Khi tỉnh dậy, liệu anh có biến..."

Còn chưa kịp nói ra chữ "mất" thì hơi thở của anh đã tiến lại rất gần.

Cố Thanh Hoài cúi người, dùng một nụ hôn chặn lại môi cô.

Chuồn chuồn chạm vào mặt nước, cô không có thời gian để cảm nhận.

Nhưng vào lúc đó, cái chạm nhẹ nhàng, ẩm ướt của đôi môi, sự thân mật của hai má chạm vào nhau, mùi hương sáng khoái của cơ thể anh khi ở gần đã đọng lại thật lâu.

Nhịp tim của Chung Ý đập nhanh. Nhìn bóng dáng đẹp trai và thanh tú của anh, cô quên cả thở.

"Bây giờ thì sao?" Ngón tay sạch sẽ trắng trẻo của Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng vuốt v3 đôi môi mà anh vừa hôn: "Đã cảm thấy thật hơn chưa?"

Chương 48

DTV-EBOOK

--- Bây giờ thì sao, đã cảm thấy thật hơn chưa?

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng hôn Chung Ý như muốn nói cho cô biết tất cả đều là thật.

Đáng tiếc ánh trăng không đủ sáng, ánh đèn đêm cũng không đủ mạnh để người bị quáng gà như cô có thể nhìn rõ từng chi tiết trên gương mặt anh, từ đôi lông mày đến đôi mắt của anh vào lúc này. Cô muốn nhìn thấy bóng dáng của chính mình trong đôi mắt trong sáng của anh.

Những ngón tay anh vuốt v3 môi cô, giống như sự dịu dàng sau một nụ hôn, cuối cùng chúng rơi xuống má cô, giúp cô vén mái tóc dài ra sau tai. Hành động thân mật của anh khiến người ta mê mẩn. Mùa đông lạnh giá, cô muốn được đắm mình trong sự dịu dàng này mãi mãi.

Giọng nói dỗ dành của Cố Thanh Hoài vang lên: "Ngủ đi."

Cô khẽ "ừm" và lặng lẽ đắp chăn lên tận cằm.

Nằm bên cạnh anh, tầm nhìn của cô thực sự chìm vào bóng tối, mùi hương của anh vương vấn trên chóp mũi cô.

Khoảnh khắc được anh hôn hiện lại trong tâm trí cô, nhẹ nhàng hơn cả cơn gió, dịu dàng hơn cả tuyết đầu mùa, khoảnh khắc môi anh chạm vào đã khiến trái tim cô gần như tan chảy.

Chứng mất ngủ của Chung Ý đã tự động biến mất khi cô gặp lại Cố Thanh Hoài.

Vết thương xuất hiện vào đầu đêm, nhưng bây giờ khi đêm đã trôi qua được một nửa, cô lại có thể bình yên ngủ bên cạnh anh. Thật là thần kỳ.

Chung Ý khi ngủ không có khả năng tự vệ, nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối, lông mày mềm mại như tranh vẽ.

Những hình ảnh chồng chéo lên nhau. Đó là vào giờ nghỉ trưa khi họ còn đang học cấp 3, anh mở mắt ra và nhìn thấy cô đang ngủ rất gần mình.

Cô không phải là người duy nhất cảm thấy những điều này giống như một giấc mơ.

Cố Thanh Hoài rũ mi xuống, im lặng một lúc lâu.

Từng chi tiết, từng dấu hiệu trong hồ sơ bệnh án của Chung Ý mà anh thu thập được từ Ngô Minh đều rõ ràng hơn cấu trúc bên trong của một quả bom và in sâu vào tâm trí anh.

Và trong lần cuối cùng gặp nhau, anh đã đi tìm cô trong suốt một kỳ nghỉ. Khi anh rời đi, cô đã rơi nước mắt, trong mắt cô toàn là anh.

Chính xác thì ba năm trước Chung Ý đã trải qua những gì, nguyên nhân gây bệnh của cô là gì và mấu chốt của căn bệnh là gì.

Cố Thanh Hoài cảm thấy mình đã gặp phải quả bom khó gỡ nhất trong cuộc đời mình.

Hàm lượng chất nổ không rõ, kíp nổ phức tạp, phương pháp kích nổ hoàn toàn không xác định.

Và khi đứng trước những câu hỏi chưa tìm ra câu trả lời ấy, anh bỗng chốc cảm thấy bất lực.

-

Sáng sớm hôm sau khi Chung Ý thức dậy, cô nghe thấy trong bếp có tiếng động nhẹ.

Cố Thanh Hoài đỡ cô ngủ, anh thật sự đợi cô ngủ rồi mới trở về phòng của mình.

Khi anh mới hai mươi tuổi, anh sẽ quán quýt lấy cô cho đến khi cả hai đều chìm trong mê hoặc. Bây giờ khi đã trưởng thành hơn, tuy nét mặt anh vẫn đẹp trai như khi còn là thiếu niên nhưng khí chất lạnh lùng và sát khí của anh thật khó có thể nắm bắt.

Chung Ý nhanh chóng tắm rửa, buộc mái tóc dài của mình thành một búi. Cô chọn chiếc áo len dệt kim thay cho áo nỉ, cổ chữ V giúp hiện rõ xương quai xanh thon thả và chiếc cổ thiên nga của cô.

Cô chấp tay sau lưng đi đến gần Cố Thanh Hoài: "Anh đang làm gì vậy?"

Đôi tay dùng để bắn tỉa và gỡ bom của Cố Thanh Hoài đang cầm dao cắt chéo miếng bánh mì: "Sandwich."

Ánh mắt của Chung Ý chuyển từ đôi bàn tay mảnh khảnh sang khuôn mặt tuần tú của anh. Nhìn từ góc nghiêng, lông mi của anh rất dài và đẹp, đôi mắt đẹp đến mức cô có thể nhìn mãi mà không chán.

Ánh mắt cô trượt xuống sống mũi thẳng của anh, cô chợt nhớ đến chuyện đêm khuya hôm qua, anh nắm tay cô, để cô chạm vào lông mày và nét mặt của anh, sau đó anh hôn cô.

Cô muốn được thử lại thêm một lần nữa.

Chỉ là anh cao quá, không hôn được.

Biểu cảm của Chung Ý nghiêm túc, cô cau mày: "Cố Thanh Hoài, trên mặt anh có cái gì kìa."

Cố Thanh Hoài cúi người, khuôn mặt tuần tú ngay trong tầm mắt cô, đôi môi mỏng mấp máy: "Đạo diễn Chung giúp anh chút chứ?"

Chung Ý có một con thỏ đang nhảy nhót trong lồng ngực, cô giữ cảm anh và hôn cái "chóc" vào khóe môi anh.

Xung quanh toàn là hơi thở của anh, mùi bạc hà sáng khoái, đó là kem đánh răng hay kem cạo râu nhỉ?

Ánh mắt họ chạm nhau, Cố Thanh Hoài hơi giật mình, sau một lát, nụ cười trong mắt anh mở rộng, băng tuyết tan chảy.

Ngón tay mảnh khảnh của anh siết quan sát trẻ nhéo mặt cô: "Muốn hôn thì cứ nói với anh, cần gì phải kiêu." "

Chung Ý cảm nhận được nhịp tim của mình, dường như còn đáng sợ hơn cả chạy nước rút.

Cô lùi lại một bước, tựa trán vào lưng anh, che giấu đôi gò má đỏ bừng hơn miếng cà chua.

Chủ động thật là khó. Khi chạm vào môi anh, cô cảm thấy tim mình đập nhanh như muốn rút ra ngoài, căng thẳng hơn cả khi đưa tin tức về thiên tai.

Anh mặc một chiếc áo len màu xám đơn giản thoải mái. Khi cúi xuống nấu ăn, dường như cô có thể nhìn thấy những đường cong cơ bắp như ẩn như hiện của anh, có bờ vai rộng, có vòng eo hẹp và cả đôi chân dài.

Cố Thanh Hoài quay đầu lại, vành tai đỏ bừng gần như trong suốt của Chung Ý không còn chỗ nào để che giấu: "Chung Ý."

Lúc này, Chung Ý ở phía sau lưng anh hơi ngẩng đầu lên, để lộ đôi mắt mèo màu hổ phách nhạt: "Dạ?"

"Muốn hôn nhưng lại ngại ngùng thế à?" Cố Thanh Hoài để cô dựa vào sau lưng, không nhịn được cười: "Em đáng yêu ghê."

Chung Ý che mặt đi: "Đổi chiều!"

Cố Thanh Hoài cười nói: "Là sao?"

Đôi mắt của Chung Ý sáng lên, cô tỏ ra trên cơ giống như trẻ con cãi nhau: "Ý em là anh cũng rất dễ thương!"

"Anh nhạt được báu vật gì đây?" Cố Thanh Hoài đưa tay phía sau kéo cô đến trước mặt: "Ra ngoài ăn thôi."

Ăn sáng xong, Chung Ý mặc áo khoác xong trước cả Cố Thanh Hoài, cô ngồi dựa vào tủ ở huyền quan, đợi anh để cùng nhau đi làm.

Nhiệt độ đã xuống dưới mức đóng băng. Hôm nay cô mặc một chiếc áo hoodie màu xám, quần jean ống rộng màu xanh, phối với một chiếc áo khoác lông vũ màu trắng siêu nhẹ, gương mặt giấu dưới một chiếc khăn quàng cổ màu xám, chỉ để lộ ra đôi mắt và một nốt ruồi nhỏ trên mũi. Cô đẹp như thể không cùng ở thế giới này với những người khác.

Cố Thanh Hoài mặc áo sơ mi và thắt cà vạt rất tỉ mỉ, bên ngoài là đồng phục cảnh sát màu xanh tím với quân hàm trên vai.

Ánh mắt Chung Ý trong sáng: "Lại là đồng phục này à?"

Cố Thanh Hoài: "Sáng nay có cuộc họp về ứng dụng trò chuyện đó."

Đôi mắt của bạn gái trước mặt rõ ràng sáng hơn bình thường gấp mấy lần.

Anh từ trên cao nhìn xuống đôi mắt cô, giọng nói đều đều: "Em thích quần áo này hay là thích anh thế?"

Chung Ý mím môi cười: "Thích anh mặc đồng phục này, nhìn rất đẹp."

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ: "Đồ mê trai."

Cố Thanh Hoài trong bộ đồng phục cảnh sát quả thực là siêu cấp đẹp trai, Cổ Vương* của chi đội SWAT, chỉ cần nhìn anh thôi cũng khiến trái tim đập rộn ràng.

[*] Cổ Vương là một nhân vật nam trong hệ liệt "Họa Giang Hồ Chi Bất Lương Nhân".

Chung Ý nghịch cà vạt của anh, nhìn thấy ánh mắt của cô, Cố Thanh Hoài hỏi: "Sao thế?"

Khuôn mặt Chung Ý nghiêm lại, trịnh trọng nói: "Em có chuyện muốn nói, anh đưa tai lại đây."

Cố Thanh Hoài hơi cúi xuống, anh vừa mới cắt tóc, phần tóc mai được cắt tỉa gọn gàng, quai hàm sạch sẽ, láng mịn.

Chung Ý nắm lấy cà vạt của anh, nhanh chóng thớm lên má anh giống như chuồn chuồn lướt nước.

Thớm xong, cô đứng dậy, kéo khăn quàng cổ che kín mặt, vừa nói vừa chuẩn bị đi ra ngoài: "Chúng ta đi nhanh nào, đừng để bị trễ nhé đội trưởng Cố của em."

Hai má cô nóng bừng. Cô hoàn toàn hiểu rõ câu "điểm nhiên như không" nghĩa là gì vào ngay lúc này, tim cô đập nhanh như sắp bay ra ngoài.

Cố Thanh Hoài nhanh chóng kéo chiếc mũ ở áo khoác của cô, không chút do dự nâng mặt cô lên rồi hôn.

Chung Ý không kịp phòng bị, cô lùi lại một bước, dựa vào tủ ở huyền quan.

"Đổi chiều." Cố Thanh Hoài sờ chóp mũi cô rồi nhẹ nhàng xoa xoa, giọng điệu trầm thấp du dương: "Học từ em đấy."

-

Đêm hôm đó, tổ trọng án tổ chức cuộc họp chung, nội dung được giữ bí mật nên Chung Ý về nhà trước.

Trên máy chiếu trong phòng họp, sự đa dạng và độ tuổi của các nạn nhân trong vụ án này đã làm mới sự hiểu biết của mọi người.

Sau cuộc họp, Cố Thanh Hoài vẫn còn mặc đồng phục cảnh sát, thái độ nghiêm nghị, im lặng một lúc lâu.

Nghĩ đến điều gì đó, anh thay đồng phục sang bộ đồ màu đen bình thường, cầm chìa khóa xe đi thẳng đến bệnh viện thành phố.

Buổi tối, các bác sĩ và y tá trong bệnh viện đều trong trạng thái vội vàng. Cố Thanh Hoài đi thẳng đến phòng làm việc của Ngụy Hàn ở tầng mười một, anh gõ cửa ba lần.

Đúng lúc đến giờ tan sở đi về, Ngụy Hàn đã cởi áo blouse trắng, mặc áo sơ mi xanh nhạt và chiếc quần tây đen, trông rất nho nhã.

Ánh mắt hai người chạm nhau, ban đầu anh ấy ngạc nhiên, sau đó lại mỉm cười đưa tay ra, ánh mắt thân thiện: "Cảnh sát Cố."

Cố Thanh Hoài đưa tay, trên khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo không có ý cười.

Trước khi anh lên tiếng, Ngụy Hàn đã dự đoán được lý do của anh: "Anh tới đây vì chuyện của Chung Ý nhỉ?"

Cố Thanh Hoài gật đầu.

Ngụy Hàn nói: "Bác sĩ tâm lý chúng tôi không thể tiết lộ bí mật riêng tư của bệnh nhân. Tôi nghĩ cảnh sát Cố cũng nên hiểu điều đó."

"Tôi biết." Cố Thanh Hoài không có ý ở lại lâu, anh thẳng thắn nói: "Tôi chỉ muốn biết tôi có thể làm được những gì."

Ngụy Hàn kéo ghế cho Cố Thanh Hoài, anh ấy cũng tự ngồi xuống: "Lần đầu gặp Chung Ý, tôi hoàn toàn không nghĩ cô ấy bị PTSD, bởi vì cô ấy thực sự rất, rất mạnh mẽ."

Lần đầu tiên Ngụy Hàn gặp Chung Ý không phải ở bệnh viện, cũng chẳng phải trong trường hợp là bác sĩ gặp bệnh nhân mà là trong đám tang của em gái Ngụy Ninh của anh ấy.

"Cha mẹ tôi ly hôn, cha tôi dính vào nhiều thứ xấu xa, từ khiêu dâm, cờ bạc đến m@ túy. Ở nước ngoài, tôi vừa học vừa làm để lấy bằng tiến sĩ, tôi nghĩ rằng bằng cách này tôi sẽ phát triển tốt hơn, cũng có thể cho em gái tôi một cuộc sống tiện nghi hơn. Vào năm tôi sắp tốt nghiệp lấy bằng tiến sĩ, em gái tôi đã trải qua sự bắt nạt, bị xúc phạm và quấy rối ở trường học."

"Trong nước và trên mạng dư luận đang xôn xao, nhưng ở nước ngoài tôi chẳng biết gì cả. Không có ai bằng lòng lên tiếng cho em gái tôi, cũng không ai chịu tin rằng một cô gái béo ú, xấu xí, mặt mụn lại bị hotboy trường học quấy rối. Khi đó chỉ có phóng viên Chung Ý đã lên tiếng vì con bé."

"Sau này, em gái tôi đã tự sát, ngay trước mặt Chung Ý vào ngày sự thật được phơi bày."

Cố Thanh Hoài ngược mắt nhìn, cho dù mặc quần áo bình thường thì trên người anh vẫn toát ra sự nghiêm nghị.

Trên mặt của Ngụy Hàn như có một lớp sương mù, bác sĩ không thể tự chữa vết thương cho mình, chỉ vậy thôi.

"... Khi đó, tinh thần của Chung Ý đã suy sụp, sự việc của em gái tôi đã trở thành cọng rơm làm gãy lưng lạc đà."

"... Bệnh nhân sẽ phải trải qua vô số cảnh tượng đau thương, những hình ảnh và âm thanh đó sẽ hiện lên liên tục khiến họ không thể thoát ra được."

"... Nếu PTSD nghiêm trọng, nó có thể dẫn đến tự tử giống như trầm cảm."

Cố Thanh Hoài đột nhiên hỏi: "Mùa đông ba năm trước...?"

Ngụy Hàn đón nhận ánh mắt lạnh lùng của anh, anh ấy nhẹ nhàng tháo kính ra lau: "Vì bị bệnh nên Chung Ý mất ngủ rất trầm trọng, ba năm nay cô ấy khó có được một giấc ngủ ngon."

Câu hỏi được khéo léo chuyển đổi, Cố Thanh Hoài biết anh ấy đang né tránh, hỏi: "Không có ngoại lệ?"

Ngụy Hàn lại đeo kính vào, nhìn thẳng vào mắt anh: "Có."

Cố Thanh Hoài: "Khi nào?"

Ngụy Hàn: "Có mấy lần Chung Ý vui vẻ nói với tôi rằng cô ấy có thể ngủ ngon lành khi có anh ở bên cạnh."

Cố Thanh Hoài theo bản năng thò tay vào túi quần nhưng không có thuốc lá hay bật lửa.

Anh không nghiện thuốc lá, chỉ hút một điếu thuốc để bình tĩnh khi gặp tình huống khó gỡ bom.

Sau này, khi Chung Ý về sống chung nhà, anh biết cô ghét mùi thuốc lá nên anh chưa bao giờ hút một điếu nào.

Sau khi làm lành với Cố Thanh Hoài, Chung Ý đổi không gian làm việc từ phòng ngủ của Cố Thanh Hoài sang phòng khách.

Nếu Cố Thanh Hoài không có ở nhà, cô sẽ nhìn thấy anh ngay khi anh về nhà.

Nếu Cố Thanh Hoài ở nhà, anh sẽ ngồi xuống bên cạnh cô, dù nói bất cứ thứ gì cô cũng thích nghe.

Cô ngồi khoanh chân trên thảm, ôm chiếc máy tính trên tay.

Khi có tiếng nhấn mật khẩu cửa, con chuột trong tay Chung Ý dừng lại.

Quy Lai vui vẻ chạy ra cửa đợi, cô cũng muốn vậy.

Nhưng cô cần phải thận trọng.

Cố Thanh Hoài tới gần, cả người lạnh buốt: "Sao em chưa ngủ?"

Trước khi nói xong, anh nhớ Ngụy Hàn từng nói cô hoàn toàn không thể đi vào giấc ngủ như người bình thường.

Nỗi khổ trong lòng dâng lên, còn đau đớn hơn cả khi bị đứt gân khi diễn tập quân sự khiến anh phải vào bệnh viện gắn đinh thép, còn khó chịu hơn cả mảnh đạn vĩnh viễn còn sót lại ở thắt lưng và bụng.

Chiếc đinh thép có thể được lấy ra, mảnh đạn ở thắt lưng và bụng có thể bỏ qua, nhưng nút thắt trong lòng Chung Ý anh không thể giải được.

Giống như canh giữ một quả bom không biết cách gỡ, không dám tùy tiện cắt đứt kíp nổ.

Sợ một khi nhắc tới, vết thương sẽ lại rách.

Chung Ý cười dịu dàng như thường lệ: "Bây giờ em đi ngủ đây, em muốn đợi anh về để nhìn anh một cái."

Thấy anh nhìn mình với vẻ mặt nghiêm túc, Chung Ý chớp mắt: "Anh nhìn em làm gì?"

Cố Thanh Hoài nghiêng người dựa vào cửa, anh nhìn cô, khóe miệng nhếch lên, cười lên trông rất gian manh, rất giống thiếu niên kiêu ngạo, ngông cuồng.

Gần như ngay lập tức từ sĩ quan cảnh sát lạnh lùng nghiêm nghị chuyển thành tên khốn đẹp trai, anh hỏi: "Trên mặt anh giờ không có thứ gì à? Cũng không có lời thì thầm nào với anh hả?"

Chung Ý giật mình, cô chợt nhớ ra sáng hôm nay cô đã nói dối anh, nói rằng trên mặt anh có gì đó và cô có bí mật muốn nói cho anh biết.

Cô lừa anh cúi người xuống rồi hôn trộm.

Cố Thanh Hoài hoàn toàn nhìn thấu âm mưu của cô, không cho cô chút thể diện nào.

Chung Ý sầu não, đặt cuốn sổ xuống rồi đi về phòng: "Không có, anh nhanh đi đi, em muốn ngủ..."

Lúc đi ngang qua, Cố Thanh Hoài giữ tay cô lại.

Theo đà đó, Chung Ý bất thành linh rơi vào vòng tay mát lạnh của anh.

Khuôn mặt, sống mũi của anh cảnh sát trẻ đẹp đến nao lòng.

Anh nâng mặt cô lên, nhìn vào mắt cô và nói: "Cho dù không có, anh vẫn muốn hôn em."

Hai cái bóng trên tường hôn nhau, Quy Lai giơ chân lên che mắt.

Trái tim mềm ra quên cả đập, nhưng cảm giác chạm vào má vô cùng chân thực, đọng lại rất lâu.

Xấu hổ đến mức âm thanh gần như hòa tan, Chung Ý khẽ nói chúc ngủ ngon, nhưng Cố Thanh Hoài lại không có ý định thả cô đi.

"Chung Ý."

"Ừm?"

Chung Ý không dám nhìn, Cố Thanh Hoài vuốt tóc cô: "Sau này anh sẽ dỗ cho em ngủ."

Đó không phải là "Lần này anh dỗ em ngủ", cũng không phải là giới hạn "Hôm nay anh dỗ em ngủ", mà là "Sau này".

Thực ra cô rất dễ hài lòng, cô không sợ bất cứ điều gì bởi vì chỉ cần mở mắt ra là cô có thể nhìn thấy anh.

Quá hạnh phúc, từng cơn sóng đánh khiến cô choáng váng đầu óc, vẫn còn chút lý trí nhưng không nhiều.

Chung Ý cẩn thận xác nhận với anh: "Được không?"

Cố Thanh Hoài chưa kịp trả lời, cô đã nói thêm: "Hay là thôi đi, như thế sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của anh."

Cảm giác giống như khi cô còn nhỏ, theo cha mẹ ra quầy hàng, ngồi trên chiếc ghế nhỏ để làm bài tập, nhìn thấy con gái nhà người ta mặc váy công chúa xinh đẹp.

Chỉ sau vài cái nhìn, cha mẹ cô đã ghi nhớ trong lòng. Khi họ đóng cửa hàng và đi ngang qua một trung tâm mua sắm lớn, cha cô nhất quyết mua cho cô chiếc váy đó.

Cô muốn, nhưng cũng không nỡ.

Đối với cô, Cố Thanh Hoài cũng như vậy.

Anh cảnh sát trẻ tuổi cụp mắt xuống, gương mặt ngược sáng khiến anh trông càng có vẻ thâm trầm: "Chỉ cần em muốn."

Giọng nói của anh nhẹ nhàng, rót vào tai cô đi thẳng đến trái tim, trở thành một lời hứa hẹn.

Điều đáng sợ nhất là sự dịu dàng vô tình của kẻ lưu manh lại khiến người ta sẵn sàng trao đi sự chân thành của mình.

-

Ác mộng không còn giống như một trò đùa tàn nhẫn của số phận mà giống như một món quà tặng thêm sự ngọt ngào.

Lúc Cố Thanh Hoài ngồi ở bên giường, cô vẫn còn rất mắc cỡ, nhưng nếu nói anh rời đi, cô sẽ vô cùng không nỡ.

Cô thậm chí còn không muốn tắt đèn hay đi ngủ, cô có thể nhìn anh như thế này cả đời.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, Chung Ý hốt hoảng, không có nơi nào che giấu đôi mắt ẩn chứa rất nhiều cảm xúc của mình.

Có lẽ cô đã quá lộ liễu, anh cũng biết điều đó, khóe miệng dường như cong lên: "Lãnh đạo còn có chỉ thị gì nữa ạ?"

Dịu dàng chỉ được ba giây, anh lại biến thành tên khốn đẹp trai không kiêng nể gì cả.

Nhìn thấy một anh chàng cuốn hút như thế ở ngay trước mặt khiến cô cảm thấy ngứa ngứa.

Chung Ý thấp giọng nói: "Thì... có thể như này không?"

Cố Thanh Hoài nhìn xuống, cô chìa tay từ trong chăn ra, thoáng chốc khép lại, sau đó lại bỏ tay vào trong chăn.

Cố Thanh Hoài hơi nhướn mày, anh nhin cười, khóe miệng vẫn giữ nguyên nhưng giọng điệu lại nhàn nhạt thản nhiên: "Như vậy là như nào? Anh nhìn không rõ."

Chung Ý từ từ dịch về phía anh, nhanh chóng ôm lấy eo anh.

Tuy nhiên, lần này cô không rút tay lại, hai má đỏ bừng, giọng nói mơ hồ trong cổ họng: "Em có thể ôm anh ngủ được không?"

Cô rõ ràng không thích bất kỳ sự tiếp xúc cơ thể nào.

Trước đây, khi các bạn nữ cùng lớp nắm tay cô hoặc ôm cánh tay cô vào phòng vệ sinh, cô thường cứng đờ nửa người.

Nhưng khi ở trước mặt Cố Thanh Hoài, cô dường như mắc phải hội chứng thích skinship*, lúc nào cũng muốn ôm hôn anh.

[*] Skinship là những hành động/cử chỉ thể hiện sự thân mật thông qua tiếp xúc trực tiếp, va chạm bằng da (skin) giữa 2 người. Skinship đơn giản chỉ là một cái chạm tay nhẹ vào nhau hoặc khoác vai, một cái ôm thật chặt...

Cố Thanh Hoài cảm thấy mình thực sự là một công cụ, không chỉ có nhiệm vụ dỗ cô ngủ, bây giờ còn phải làm gối ôm cho cô nữa.

Anh nằm xuống, thậm chí còn nhiệt tình đề xuất: "Anh nói này tổ tông, em có muốn lấy tay làm gối luôn không?"

Ánh mắt Chung Ý lóe sáng: "Được à?"

Cố Thanh Hoài nhướng mi, cảm xúc khó đoán.

Cô ngay lập tức được nước lấn tới, ngọt ngào thả thính: "Muốn."

Cô ngẩng đầu lên giống như cầu xin.

Cố Thanh Hoài nghe theo, duỗi tay vòng xuống dưới cổ cô.

Chung Ý nhanh chóng gối đầu lên, chỉ sợ có không giữ, mất khỏi tìm lại.

Hơi thở ở ngay cánh tay anh vô cùng rõ ràng, quanh quẩn đan thành một tấm lưới an toàn, khiến cô không khỏi cuộn tròn trong vòng tay anh.

Đành làm công cụ vậy. Cố Thanh Hoài nhìn đôi mắt biết cười của cô, khẽ nói: "Anh tắt đèn nhé."

Chung Ý: "Vâng."

Đôi mắt không chớp.

Cố Thanh Hoài: "Sao còn chưa nhắm mắt lại?"

Chung Ý nói bằng giọng mũi, mạnh dạn làm nũng: "Anh không ôm chặt em."

Cố Thanh Hoài đã không còn chút cái kình nào, chỉ cười nói: "Khó phục vụ quá."

Cánh tay mạnh mẽ siết chặt ôm người vào lòng. Lúc này Chung Ý mới cảm thấy hài lòng.

Loại hạnh phúc bất ngờ đó giống như cô chỉ muốn một quả dâu tây trên chiếc bánh kem, nhưng số mệnh đã tặng cho cô cả chiếc bánh dâu tây.

Đắm chìm trong vòng tay mình luôn khao khát, Chung Ý thỏa mãn hít một hơi thật sâu.

Phần hõm cổ bị mái tóc dài của cô quét qua, Cố Thanh Hoài cảm thấy ngứa. Anh nhéo gáy cô trêu chọc: "Em là cún à?"

Hai má Chung Ý đỏ lên, cô chân thành hỏi: "Anh dùng sữa tắm hiệu gì? Nói cho em biết đi, thơm quá là thơm."

Cố Thanh Hoài: "Em thích mùi này à?"

Chung Ý gật đầu chắc nịch.

Cố Thanh Hoài nhướn mày, tính khí thiếu niên lại xuất hiện: "Cho em ngủ thêm vài lần đó, nhưng mà anh không nói cho em biết đâu."

Chung Ý không dám tin, nhìn anh: "Tại sao không nói cho em biết? Em không hợp à?"

Đôi mắt Cố Thanh Hoài sáng ngời, tính cách ngang ngược thời niên thiếu vẫn như cũ, anh cười nói: "Xin lỗi nhé, chỉ có hôn anh, ôm anh mới có thể ngủ được."

Ngón tay Chung Ý nhéo eo anh, cô nheo mắt lại, vì được anh ôm trong lòng nên trái tim trở nên ấm áp, cuối cùng lời nói của cô không giống như đang phản kháng mà giống như đang làm nũng: "Đồ trẻ con!"

Bên ngoài nhiệt độ xuống thấp nhưng nhiệt độ trong vòng tay anh lại rất dễ chịu, thoải mái đến mức cô không đành lòng nhắm mắt lại.

"Em sẽ ngủ nhanh để anh nghỉ ngơi."

"Ừm."

Thời gian trôi qua rất lâu, lâu đến mức Cố Thanh Hoài còn tưởng rằng Chung Ý đã ngủ say.

Giọng nói của cô vang lên từ lỗ ng ngực: "Cố Thanh Hoài, hình như em luôn bắt nạt anh."

Cả lúc chia tay, cả lúc hẹn hò.

Hiện tại chiếm đoạt cả thời gian nghỉ ngơi của anh, muốn anh dễ đi ngủ...

Cô là người đòi hỏi vô độ.

Cố Thanh Hoài cười cười trêu ghẹo: "Em cũng biết cơ à?"

Chung Ý không nói gì mà núp vào trong ngực anh, thậm chí còn rúc vào người anh như một con mèo để tìm tư thế thoải mái.

Cố Thanh Hoài: "Chung Ý."

Ngụy Hàn nói, nếu bệnh nặng hơn, cô sẽ có thể tự tử như trăm cảm.

Rõ ràng cô đang ở trong vòng tay, nhưng tại sao lại có vẻ như cô sẽ rời đi bất cứ lúc nào.

Chung Ý ngẩng mặt lên, hy vọng mượn ánh trăng để nhìn rõ đôi mắt lạnh lùng và đôi môi mỏng của anh. Cô đưa tay chạm vào, nhưng lại chạm vào đôi mày đang cau lại của anh.

"Cố Thanh Hoài, anh không vui à?" Giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì, cô áy náy hỏi: "Bởi vì em luôn bắt nạt anh?"

Cố Thanh Hoài siết chặt cánh tay, anh quàng qua vai cô, hơi thở tràn ngập mùi hương khiến người ta lưu luyến.

Ánh trăng như nước chảy, giọng nói lạnh lùng thường ngày rơi vào không trung, mang theo một nỗi cô đơn khó tả---

"Chung Ý, anh để em bắt nạt."

"Miễn là em ở lại bên anh."

Chương 49

DTV-EBOOK

--- Chung Ý, anh để em bắt nạt.

--- Miễn là em ở lại bên anh.

Cố Thanh Hoài ôm cô chặt giống như sợ cô sẽ biến mất.

Trái tim bị đâm mạnh, cảm giác như nỗi đau kéo dài đến tận thẳm sâu xương tủy.

Đột nhiên Chung Ý nhận ra rằng sau khi hai người ở bên nhau, mỗi ngày của cô đều trôi qua trong vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Cố Thanh Hoài.

Thiến niên công cuồng và tùy hứng nay đã lớn, trở thành một người đàn ông mạnh mẽ nghiêm nghị. Khi được trang bị đầy đủ vũ khí sẵn sàng chiến đấu thì anh ngẫu nhiên phải nói, hàng trăm người trong chi đội SWAT gọi anh là "Cố Diêm Vương"; khi nhìn thấy anh tại hiện trường gỡ bom, các lãnh đạo và chiến sĩ trong lực lượng cảnh sát vũ trang đều nói một câu "chuyên gia vất vả rồi".

Trước quả bom, anh mặc bộ đồ EOD nặng 35kg và đội mũ bảo hiểm EOD nặng 5kg.

Trước mặt cô, anh chẳng có gì ngoài sự chân thành dễ bị tổn thương.

Sau nhiều năm thấu hiểu lẫn nhau, Chung Ý ngay lập tức hiểu được ý nghĩa của câu "ở lại bên anh".

Chỉ có một tình huống duy nhất để cô rời bỏ Cố Thanh Hoài.

Đó là sự xa cách giữa sống chết.

Đảo ngược vai trò, cô sẽ làm gì nếu anh là người bị bệnh?

Mỗi giây mỗi phút cô đều lo lắng.

Cổ họng nghẹn ngào, đôi mắt nóng bừng, long chua xót phát đau.

Cô đưa tay vỗ lưng anh, dỗ dành anh như trẻ con: "Em không đi. Anh ở đây, em còn đi đâu nữa."

Cố Thanh Hoài hôn lên trán cô, dịu dàng và trong sáng, không có chút cảm xúc h@m muốn nào: "Ngủ thôi."

Nhiệt độ cơ thể, hơi thở và những lời thì thầm thân mật của anh đan xen vào nhau thành một mạng lưới.

Giống như một lớp bảo vệ vô cùng an toàn, nó giúp cô chống lại mọi cơn ác mộng trong đêm khi rơi vào bóng tối.

Con gái nhà nghèo xinh đẹp không biết nên nói là may mắn hay xui xẻo.

Hơn nữa, các bậc phụ huynh truyền thống ở Trung Quốc hiếm khi chủ động nói cho con gái nhỏ biết thế nào là "quấy rối tình d*c".

Khi học tiểu học, từng có người họ hàng đến nhà cô và ngồi trong phòng cô vào ban đêm.

Người đó nói rằng muốn giúp cô làm bài tập, nhưng cô buồn ngủ quá, anh ta lại chưa có ý định đi.

Cô sợ hãi, mơ hồ nhận ra có gì đó không bình thường, lại sợ đuổi người ta đi sẽ không lịch sự. May mắn thay, mẹ cô đã đến tận phòng đưa trái cây.

Ở trường cấp hai, cô đạt điểm xuất sắc, bạn cùng bàn của cô là con trai của giáo viên chủ nhiệm, tên anh ta là Tiền Vinh.

Cô không có đồng phục học sinh, nếu mặc váy lại bị cho là dụ dỗ, mái tóc cô dài chưa kịp sấy khô thì bị nói còn nhỏ mà không lo học hành.

Tin đồn lan truyền nhưng không có người đứng ra bảo vệ, cô vật vờ như cô hồn dã quỷ, cuối cùng lại có thành tích hơn người đứng thứ hai hàng chục điểm.

Sau này lên cấp ba, vì được cán bộ lớp và ban thể dục thể thao thuyết phục, cô đã giơ bằng hiệu một lần trong hội thao.

Từ sau đó, đột nhiên có rất nhiều bạn nam không quen biết thường đến cửa sau lớp học.

Cô đến tiệm cắt tóc để cắt đi mái tóc dài, từ đó về sau chỉ mặc đồng phục học sinh.

Đồng phục học sinh cần phải thay và giặt sạch, cuối tuần không cần phải mặc.

Mọi người sẽ tận dụng cơ hội này để bản thân ăn diện hợp với lứa tuổi, tràn đầy sức sống và chọn những bộ quần áo đẹp để mặc.

Cô chỉ mặc áo khoác trung tính rộng thùng thình và quần thể thao, loại ít thấy đường cong nhất, như thế mới khiến cô cảm thấy an toàn.

Cô đã không mặc váy rất lâu rồi, dự định cắt mái tóc càng xấu càng tốt.

Nhưng cô cũng chỉ quan tâm xem mình có đẹp mắt trong mắt Cố Thanh Hoài hay không mà thôi.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, trước một buổi hẹn hò nào đó.

Cô nhẹ nhàng hỏi anh: "Cố Thanh Hoài, anh có muốn thấy em mặc váy không?"

Thiếu niên tươi cười, rất dịu dàng: "Tại sao lại hỏi như thế?"

Cô mím môi, ngượng ngùng thì thầm: "Em mặc váy trông rất đẹp đấy."

Cố Thanh Hoài cười nói: "Em muốn mặc gì thì mặc, em mặc gì cũng đẹp hết."

Sau đó, khi Cố Thanh Hoài không ở bên, cô lại quay trở về làm Chung Ý có phong cách ăn mặc "không phân biệt được nam nữ".

Sau khi tốt nghiệp đại học, trở thành giai cấp công nhân bán mình cho tư bản, cô gia nhập một đài truyền hình, nơi cô gặp Đỗ Tử Đằng.

Cô không có chồng lưng, không có mối quan hệ nên lập tức trở thành đối tượng dễ gây khó dễ nhất. Ông ta tiếp cận cô với danh nghĩa "đồng hương".

Nhưng ông ta không ngờ rằng Chung Ý trông yếu đuối như thể chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể gãy, nhưng thực chất cô có tính cách cứng rắn và xương cốt còn cứng rắn hơn.

Vì thế cô phải đi đưa tin ở những nơi lũ lụt, động đất, bão tố và lở đất mà không ai muốn đi.

Cô chạy đến những nơi không có tin tức giá trị, đến những trạm phóng viên ở nơi xa xôi hẻo lánh, tốn thời gian, tốn nhiều công sức và không có kết quả.

Ông ta cho rằng có thể đợi cho đến khi cô nhượng bộ.

Rõ ràng c ởi quần áo là có thể thăng chức tăng lương, không bị xa lánh, sự nghiệp thuận lợi, quá là đơn giản.

Nhưng thứ ông ta nhận lại là một ly rượu bị cô đổ lên đầu trước mặt mọi người, ly rượu vỡ tan.

Lúc đó, cô đang trên bờ vực suy sụp tinh thần.

Cô tiếp tục thu thập bằng chứng về hành vi quấy rối tình d*ch tại nơi làm việc của Đỗ Tử Đằng, cũng viết luôn đơn từ chức.

Tạo hóa trêu người.

Trước khi từ chức, cô đã gặp một cô gái không còn nơi nào để nương tựa.

Cô gái tên là Ngụy Ninh. Cô ấy đang học trung học. Cô ấy có một người anh trai đang du học tên là Ngụy Hàn.

Cô ấy bị bắt nạt và quấy rối, nhưng không có ai tin.

Chỉ vì cô có ngoại hình bình thường, thủ phạm chính là hotboy của trường được tất cả các cô gái thầm mến.

Trải nghiệm này quá giống, cô rất đồng cảm.

Không ai lên tiếng thay cô ấy, cô phải lên tiếng thay cô ấy.

Vì vậy, cô ấy cần danh tính của một nhà báo.

...

Sáng sớm, nắng chiếu lên mi mắt, cảm giác dễ chịu ấm áp, các góc chăn được gấp cẩn thận.

Chung Ý mở mắt, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, Cố Thanh Hoài không ở nhà, Quy Lai cũng không thấy đâu.

Có lẽ cảnh sát Cố đã đưa Quy Lai đi dạo, họ sẽ quay về nhanh thôi.

Chung Ý rửa mặt xong, mái tóc dài được vén lên, mặc chiếc áo sweater màu be trên người trông giống như bánh gạo nếp mềm mà cô thích.

Vai cô thẳng, chiếc cổ thon thả, cho dù cô quấn một mảnh vải vụn cũng có thể nhận ra đó là người đẹp.

Hiện tại, đội hình sự chỉ có tài khoản Đỗ Tử Đằng đăng ký trên APP trò chuyện nhưng không có bằng chứng xác thực về tội ác của ông ta, ngay cả tài khoản quản trị viên cũng không thể xem được lịch sử trò chuyện của ông ta.

Lần đầu tiên sau ba năm, Chung Ý nhập tên ông ta vào công cụ tìm kiếm.

Chuyển sang trang tìm kiếm, đầu tiên là Baike, trong đó nêu chi tiết lý lịch học tập của ông ta. Ông ta có bằng tiến sĩ hóa học, làm việc tại một trường đại học và sau đó gia nhập một đài truyền hình, con đường sự nghiệp suôn sẻ, lên như điều gặp gió, trở thành một quản lý cấp cao.

Sau đó, có một liên kết đến tin tức kèm theo một bức ảnh. Ông ta tham dự sự kiện quyên góp cho trường tiểu học Hy Vọng. Ông ta mặc một bộ âu phục, gương mặt hồng hào, như ác ma đội lột người, nở nụ cười tởm lợm trên màn hình.

Những tin nhắn mờ ám tục tĩu trong khung chat, mùi thuốc lá và rượu kinh tởm đến gần, nửa đêm bừng tỉnh vì cánh cửa bị mở ra, ánh nhìn d@m đẳng từ trên xuống dưới... những hình ảnh ấy cứ hiện lên liên tục trong đầu, Chung Ý đóng máy tính cái "bụp".

Lồ ng ngực phập phồng dữ dội, mồ hôi lạnh chảy ra từ trán.

Mãi đến khi có tiếng bấm mật mã cửa vang lên, cô mới tỉnh lại sau cơn ác mộng.

Vào cửa đầu tiên chính là Quy Lai, rồi mới đến Cố Thanh Hoài, cả người lạnh lẽo.

Anh mặc một chiếc áo khoác lớn màu đen, có mũ trùm xuống, đôi mắt ẩn trong bóng tối, cổ áo kéo lên trên, che đi cằm.

Anh giơ tay cởi chiếc mũ trên áo khoác ra, mái tóc đen hơi rối, khi xoa xuống lông mày, làn da trắng nõn và khuôn mặt tuấn tú giống như hồi còn trong học viện quân sự và bất ngờ xuất hiện ở tầng dưới trong ký túc xá của cô.

Trên người anh có sự nghiêm nghị, từng trải của một người đàn ông, và cũng có sự đơn thuần, tươi sáng của một thiếu niên. Thời gian biến rượu mới thành rượu cũ, ủ càng lâu lại càng ngon.

Hình ảnh lóe lên trong đầu cô biến mất ngay khi mặt trời chiếu sáng, người mình thích đang ở trước mặt thì cần gì phải lo đông nghĩ tây.

Ngay khi ánh mắt họ chạm nhau, Chung Ý đang ngồi trên ghế sofa, đôi mắt cười vô cùng sáng giống như ngôi sao nhỏ rơi xuống đêm qua, chạy đến đôi mắt cô trú ngụ.

Vào một ngày cuối tuần trời quang đãng, cô đặt máy tính xuống, thoải mái đuổi người và hỏi: "Hôm nay anh có muốn đến cục không?"

Cố Thanh Hoài treo áo khoác ở huyền quan, chỉ mặc một chiếc áo hoodie màu xám và quần thể thao màu đen. Anh cao gầy, trắng trẻo, năm tháng thiên vị một mình anh, để lại cho anh sự trẻ trung hoàn hảo.

"Không, anh ở nhà nghỉ ngơi."

Ánh mắt Chung Ý bỗng chốc sáng lên mấy lần: "Thế hôm nay đội trưởng Cố có kế hoạch gì không?"

Anh đặt bữa sáng vừa mua lên bàn ăn, sau đó đi tới xoa đầu cô: "Ở cùng bạn gái thôi."

Đó là một ngày hiếm hoi không có công việc hay báo động đột ngột.

Buổi chiều, Chung Ý nằm trong lòng Cố Thanh Hoài xem phim.

Đầu cô tựa vào vai anh, đầu gối cong theo thói quen, toàn thân cuộn tròn thành quả bóng.

Cố Thanh Hoài không muốn xem phim, anh chỉ muốn nhìn cô.

Không biết xem thấy gì, nhưng đôi mắt của Chung Ý hơi đỏ, chớp mũi cũng vậy, anh dùng giấy lau mắt cho cô.

Cố Thanh Hoài: "Em khóc à?"

Chung Ý khịt khịt, lông mi ướt đầm: "Em có khả năng đồng cảm rất lớn."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, Chung Ý trợn mắt: "Sẽ ổn lại nhanh thôi."

Cô muốn nói với anh những chuyện mà mấy năm qua chưa nói ra: "Giáo viên đại học của em nói rằng em thực sự không thích hợp làm phóng viên vì em có sự đồng cảm quá lớn. Nếu nhìn thấy quá nhiều mặt tối và không có phương pháp trút ra hợp lý, rất dễ rơi vào trầm cảm."

Chung Ý vòng tay qua đầu gối, nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Không ngờ em không bị trầm cảm, mà là mắc chứng PTSD..."

Đây là lần đầu tiên cô mở vết thương của mình ra cho Cố Thanh Hoài xem.

Vết thương này thật xấu xí và đáng sợ, có thể sẽ theo cô đến hết cuộc đời.

"Trên thực tế, có rất nhiều phóng viên bị PTSD. Họ tham gia cứu trợ động đất, đưa tin về các vụ giết người hoặc đối mặt với chiến trường chiến tranh. Nếu không được tư vấn tâm lý, họ rất dễ gặp vấn đề."

"Ban ngày thu thập chứng cứ, tài liệu, xem đi xem lại những video, hình ảnh tàn ác, chưa được mã hóa để viết bản thảo tin tức. Đôi khi, buổi tối khi nhắm mắt lại, thấy nạn nhân có khuôn mặt giống mình mà hốt hoảng bừng tỉnh."

Cố Thanh Hoài cau mày, mím môi mỏng thành một đường mỏng.

Chung Ý tựa vào vai anh, khi cô ngẩng mặt lên, hàng mi dài lướt qua cằm anh: "Nhưng bây giờ đã khác rồi."

Cô nói thêm bằng một giọng nhỏ nhẹ: "Hơn đã thực sự đã tốt hơn nhiều."

Cố Thanh Hoài hỏi: "Sao lại tốt hơn?"

Khả năng đồng cảm của cô quá mạnh mẽ, cô ghét nhìn thấy người khác đau khổ. Những gì cô nhìn thấy, nghe thấy vào ban ngày sẽ biến thành cơn ác mộng hành hạ cô vào đêm khuya.

Đó là lý do tại sao cô bị bệnh và ẩn náu một mình, trải qua ba năm trong bóng tối.

Anh không hề hay biết.

Chung Ý thấy hơi xấu hổ: "Trước kia khi khổ sở, em chỉ có thể ôm chiếc áo này... Nhưng hiện tại, em có thể ôm anh rồi..."

Cố Thanh Hoài mặc chiếc áo hoodie màu xám lần trước khiến anh nổi cơn ghen tị, anh đã mang nó từ nhà cô về.

Chất liệu rất mềm mại, không có những góc cạnh của bộ đồng phục cảnh sát, cả người nhẹ nhàng, nếu không nói còn tưởng anh vẫn là chàng trai cô đã yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Nhìn thấy anh cau mày như đang đối mặt với kẻ thù, cô đưa tay vuốt v3 giữa lông mày của anh. Lúc anh gỡ bom rõ là rất bình tĩnh, thoải mái, thậm chí còn có tâm trạng đùa giỡn với người khác, nhưng bây giờ anh lại nghiêm túc như thể anh đang đối mặt với kẻ thù.

Chung Ý đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, luồn những ngón tay cô vào giữa và siết chặt.

Cố Thanh Hoài hỏi: "Tại sao lại làm phóng viên?"

Trước đây cô nói là cô thích, anh cũng chẳng nghĩ nhiều.

Chung Ý: "Em muốn lên tiếng cho những người có hoàn cảnh khó khăn, có phải rất trẻ trâu* không?"

[*] Nguyên tác: "中二病"(zhōng'èrbìng), viết tắt "中二" (zhōng'èr), là từ ngữ lưu hành trên mạng, bắt nguồn từ từ "Chūnibyō" trong tiếng Nhật, chỉ hội chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 trung học cơ sở (khoảng lớp 7, lớp 8 của Việt Nam), đặc biệt thể hiện ở tư tưởng, hành động và giá trị quan tự cho là đúng, có ý thức cái tôi quá mức. Theo sự vận dụng rộng rãi của từ này trên mạng xã hội, "中二病" hiện chủ yếu chỉ những người có ý thức cái tôi quá mạnh, cuồng vọng, tự cho là đúng, lại cảm thấy không được thấu hiểu, tự cảm thấy mình bất hạnh, thường là biểu hiện của thanh thiếu niên đang trong thời kỳ "nổi loạn", cũng đặc biệt chỉ những người đã

trưởng thành nhưng vẫn chưa thoát khỏi lối suy nghĩ ấu trĩ, tương đương với từ "trẻ trâu" hay "sửu nhi" được sử dụng phổ biến ở Việt Nam hiện nay.

"Trên thực tế, nhiều cô gái đã bị quấy rối tình d*ch khi đi xe buýt, khi mặc váy, ở nơi làm việc và ở trường học."

"Em nghĩ biết đâu một ngày nào đó em có thể đứng ra và lên tiếng thay họ."

Bầu không khí vô tình trở nên nặng nề, đó chắc chắn không phải là ý định ban đầu bày tỏ cảm xúc thật của cô.

Mặc dù vẻ mặt cau có của cảnh sát Cố rất nghiêm túc và đẹp trai đến mức chân cô nhũn ra, nhưng cô vẫn muốn nhìn thấy anh cười nhiều hơn.

Cô cố gắng hết sức để nói với anh điều gì đó vui vẻ và hạnh phúc.

Giống như muốn hái một bông hoa từ cuộc đời căn cỗi của mình và tặng nó cho anh.

Có rồi.

Chung Ý chui ra từ trong lòng Cố Thanh Hoài: "Sau khi trở thành phóng viên, em đọc rất nhiều sách tâm lý học, em có khả năng đọc được suy nghĩ đấy."

Trong giọng nói của cô có chút tự hào: "Em cũng từng nằm vùng trong một băng đảng lừa đảo, không nói cho anh biết vì sợ anh lo lắng... Lúc đó cũng dùng công thức tương tự."

Nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của cô nhìn mình chờ đợi, Cố Thanh Hoài thay đổi nét mặt, phối hợp với cô: "Vậy em đọc thử của anh xem?"

Chung Ý rất vui vì họ đã ngầm hiểu: "Em cũng đang có ý này. Em có thể biết, lúc anh nhìn em thì trong đầu anh đang nghĩ gì!"

Cố Thanh Hoài xoay người đối diện với cô, anh chống khuỷu tay lên lưng ghế sofa, tay đỡ trán, rất hiếm khi anh ngồi yên, có chút uể oải. Cổ áo hoodie theo động tác khẽ mở ra, làn da trắng như chưa từng nhìn thấy ánh sáng ban ngày.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Chung Ý, anh hỏi: "Anh cần phải làm gì?"

Chung Ý cực kỳ nghiêm túc: "Nhìn vào mắt em."

Trong phòng ánh sáng mờ ảo, trong phim lời thoại trở thành âm thanh nền. Cố Thanh Hoài hết sức tập trung nhìn vào mắt cô.

Anh có một đôi mắt khiến người ta rung động, đôi mắt phượng rất đẹp, hai mí mở to từ khóe mắt đến cuối mắt, đuôi mắt dài và hẹp vênh lên lạnh lùng, khi không cười trông anh rất nguy hiểm.

Như khi cười, độ cong của lông mày và đôi mắt là đẹp nhất, phần sâu trong con ngươi tràn ngập ánh sáng trong trẻo, cảm xúc không thể che giấu và vô cùng rung động lòng người.

Không khí im lặng, hơi thở hòa quyện vào nhau, nhiệt độ lặng lẽ tăng lên.

Cố Thanh Hoài: "Em nhìn thấy cái gì?"

Chung Ý cực kỳ nghiêm túc nói: "Cảnh sát Cố thật sự rất đẹp trai."

Cố Thanh Hoài nhướn mày, thích thú: "Bớt đi."

Khóe môi Chung Ý cong lên: "Chắc hẳn anh đang nghĩ, bạn gái mình làm sao có thể đọc được suy nghĩ?"

Ánh mắt Cố Thanh Hoài cũng cong lên.

Chung Ý: "Nhưng thấy cô ấy vui, mình phối hợp cũng được."

Trong mắt Cố Thanh Hoài tràn đầy ý cười, gương mặt sáng càng thêm chói mắt.

Chung Ý: "Em nói đúng không?"

Cố Thanh Hoài: "Còn gì nữa?"

Chung Ý trực tiếp đưa tay lên, ôm lấy khuôn mặt tuấn tú của anh, nhìn trái nhìn phải: "Hết rồi nhỉ? Em không đọc được."

Khuôn mặt của anh rõ ràng trông như không có da thịt, nhưng sao lại mềm mại như vậy, nhìn gần làn da trắng cũng chẳng có vết xước nào, cảm giác ở tay thật là thích.

Sờ đủ rồi, Chung Ý hài lòng dừng tay lại, khóe miệng cô cong lên như mèo được ăn cá khô.

Cố Thanh Hoài nhin không được cười: "Ngốc."

Chung Ý bất mãn: "Sao, em nói sai à?"

Cố Thanh Hoài cười mà như không cười, không nói đúng, cũng không nói sai.

Chung Ý trở nên lo lắng, chuyển từ thu mình thành quả bóng sang quỳ trên ghế sofa.

Cô mạnh dạn vòng tay qua cổ anh làm nũng như trẻ con: "Vậy anh nói cho em nghe đi."

Cố Thanh Hoài nhướng mày, ánh mắt không tập trung, dáng vẻ không quan tâm, để người ta muốn làm gì thì làm: "Tại sao anh phải nói cho em biết?"

Chung Ý tò mò, trong lòng ngứa ngáy, trực tiếp lao tới.

Cố Thanh Hoài không kịp phòng bị, bị cô đè lên ghế sofa.

Cô ở trên, anh ở dưới, hai mắt nhìn nhau.

Có sự dịu dàng cam chịu trong mắt anh, những ngón tay anh đặt trên má cô.

Phúc đến thì lòng cũng sáng ra, Chung Ý nhẹ nhàng hôn lên khóe môi anh: "Nói em biết đi mà."

Âm cuối kết thúc nhẹ nhàng, thực sự là đang làm nũng mà không hề hay biết.

Dáng vẻ nịnh bợ đó cực kỳ đáng yêu. Cố Thanh Hoài nhếch môi nói: "Coi như cũng biết điều đấy."

Giọng điệu không tử tế, khuôn mặt đầy tà khí giống như thời thiếu niên trêu chọc người khác, trái tim Chung Ý đập thành thịch và gò má không ngừng nóng lên.

Cô vô cùng xấu hổ với tư thế quá mờ ám như này, cô đang định rời khỏi người Cố Thanh Hoài thì cánh tay mảnh khảnh của anh trực tiếp vòng qua eo cô, anh xoay người, trời đất quay cuồng.

Cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì hai người đã đổi vị trí cho nhau, cô ở dưới anh ở trên, ánh sáng tập trung phía sau anh, ánh mắt và trái tim cô đều hướng về anh.

Đôi mắt phượng hung ác của Cố Thanh Hoài, dù có cười hay không, đều là kết quả của việc anh ngang ngược quán quýt cô

hồi thiếu niên, đồng tử của anh rất sáng, chỉ nhìn thôi cũng khiến cô tim đập loạn xạ. Lồ ng ngực cô phập phồng, cô không khỏi muốn nín thở, sợ bị anh nhìn thấy.

Ngón tay của anh đẩy sợi tóc trên má ra sau tai cô, cảm giác thô ráp từ đôi tay quen cầm súng khiến dòng điện lan đến khắp cả người. Cô căng thẳng đến nổi lông mi cũng rung rinh. Anh cúi đầu xuống, cảm giác mềm mại không thể diễn tả, dừng ở mi tâm, đốt cháy ý thức của cô.

Những ngón tay của Chung Ý nắm chặt chiếc ghế sofa bên dưới, cô mở mắt nhìn vào đôi mắt đang cười của anh.

Anh chăm chú nhìn cô, bắt đầu từ nốt ruồi nhỏ giữa lông mày đến khóe miệng đều nhếch lên...

Anh vừa cười vừa hôn cô như thế, ánh mắt vẫn nhìn cô, thật xấu xa, cô không nhìn được mà dùng tay đẩy ngực anh: "Anh còn chưa nói cho em biết, khi anh nhìn em thì sẽ nghĩ gì..."

Cố Thanh Hoài cúi đầu, yết hầu lăn qua lăn lại, ánh mắt di chuyển từ chóp mũi đến môi cô.

Chung Ý còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nghiêng đầu hôn cô, không một chút chân chừ.

Giọng nói điềm nhiên thường ngày lọt vào tai cô: "Anh thích em đến mức gần như phát điên rồi."

Nhịp tim đập vào màng nhĩ, Chung Ý cảm thấy choáng váng.

Không hiểu sao lại nhớ đến lần đầu tiên họ gặp lại sau một thời gian dài, anh mặc bộ vest phẳng phiu như thần, kéo cô ra phía sau, dáng vẻ lạnh lùng đến mức người ta không dám đến gần...

Cô nhớ khi anh đang ở trường bắn, dùng vải đen che mắt, bắn năm viên đạn làm vỡ năm tấm bia bằng kính dù không nhìn thấy gì, trắng trợn cướp người, còn hỏi cô có muốn đi cùng anh không...

Muốn bỏ trốn cùng anh.

Nhận thấy cô đang lơ đãng, Cố Thanh Hoài không khách khí cắn môi cô và nói: "Đang nghĩ gì thế?"

Không đau, lực cũng không nặng, nhưng cảm giác ngứa ngáy tê dại lan khắp toàn thân. Đôi môi mím bất lực bị hơi thở mạnh mẽ xâm chiếm, khiến cho mặt và cổ của Chung Ý đỏ bừng, cô không nhìn được mà nói: "Nghĩ về bạn trai cũ..."

Cô có thể thấy rõ ràng động tác Cố Thanh Hoài nhướn mày, ánh mắt lưu luyến trên hàng mi rõ ràng của anh. Ngay sau đó, anh cảnh sát trẻ hơi hé đôi môi, đưa môi dưới của cô vào miệng anh mà m*t, đầu óc bỗng chốc trống rỗng.

Anh không nhắm mắt, đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt thẳng thắn đầy khiêu khích: "Bạn trai cũ cũng hôn em như thế này à?"

Anh biết rõ cô chỉ hẹn hò với anh, mối tình đầu của cô là anh, bạn trai cũ của cô là anh, còn bạn trai hiện tại của cô cũng là anh, nhưng anh vẫn ghen như đang nói về người khác, cố ý giở trò trêu chọc cô.

Trai hư.

Tâm hồn đang ngứa ngáy, gái không được cũng chỉ có thể nhịn. Chung Ý nuốt nước miếng, khẽ "ừm", mà sau đó phát hiện lực trên môi mình mạnh hơn.

Nụ hôn sau khi ở bên nhau chỉ có thể coi là "chạm". Khi anh ôm mặt cô và chạm nhẹ vào cô, đôi môi mỏng của anh nhẹ

nhàng khép lại.

Nhưng bây giờ, những ngón tay thon dài của bàn tay cầm súng của anh luồn vào mái tóc đen của cô, khóe miệng anh đóng mở, không ngừng không ngừng làm sâu hơn.

Bây giờ phát hiện ra ngây thơ đó chỉ là giả tạo, hoặc là một cái bẫy nhẹ nhàng do thợ săn giăng ra để khiến con mồi thả lỏng cảnh giác. Cố Thanh Hoài không thể thay đổi thói quen hôn mạnh bạo của mình. Anh thần tốc mở hàm răng cô ra, từ thời niên thiếu, anh đã biết cách hôn làm sao để khiến cô thích.

Theo tự nhiên, bàn tay đang nắm ghế sofa của cô đã bị anh giữ lại, ngón tay của họ đan chặt vào nhau, chạm đến đỉnh đầu cô.

Suy cho cùng, anh là một người lính thường xuyên tiếp xúc với súng ống, một thành viên của đội đặc nhiệm đã chiến đấu trên chiến trường, một chuyên gia gỡ bom của đội SWAT từng thập tử nhất sinh trong làn mưa bom bão đạn, đồng phục không áp chế được cốt cách ngang ngược của anh... Đôi môi mỏng của anh linh hoạt, họ quán quýt hòa quyện, dễ dàng khiến cô đầu hàng.

Thời gian trôi qua, ban đầu bộ phim vẫn còn có âm thanh, cuối cùng chiếu đến danh sách diễn viên, không khí trở nên hoàn toàn im lặng, âm thanh của nụ hôn khe khẽ truyền vào tai cô như chất xúc tác, khiến cô đỏ mặt, tim đập mạnh.

Chung Ý không thở được, ý thức tan thành bột nhão, đôi tay mất hết sức lực nắm lấy vạt áo Cố Thanh Hoài, muốn vùi đầu cô vào trong ngực anh, nhưng anh lại tránh được cô.

Cố Thanh Hoài đặt tay ở bên cạnh cô, ung dung nhìn cô ngượng ngùng xấu hổ. Anh nhếch khóe miệng, dịu dàng đến chết người: "Chỉ có nhiều đây thôi à?"

Giọng điệu bình thản mang ý trêu chọc, giống như đang đối mặt với một người lính cấp dưới luôn khiến người khác đau đầu, không chịu hăng hái của anh.

Môi Chung Ý tê dại vì anh ngậm quá mạnh, cô không nói được gì, giống như một con cá mắc cạn trên bãi biển, đã lâu rồi cô không được anh hôn như thế này, lạ lẫm đến mức quên cả cách thở... Cô ngoảnh mặt đi, không dám nhìn vết hằn đang lặn nhẹ của anh.

Đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đôi môi đỏ mọng sắp bật máu, cuối cùng Cố Thanh Hoài cũng nghỉ ngơi, chóp mũi như kề sát vào nhau, anh trên cao nhìn xuống, mỉm cười hỏi cô:

"Bạn trai cũ của em có hôn giỏi như anh không?"

Chương 50

DTV-EBOOK

--- Bạn trai cũ của em có hôn giỏi như anh không?

Ngũ điệu của Cố Thanh Hoài nửa thật nửa đùa, khoe miệng anh nhếch lên, là dáng vẻ thời niên thiếu không đứng đắn trêu chọc người khác, nếu nhìn kỹ sẽ thấy đáy mắt có ánh sáng nháy lên nháy xuống, lấp lánh rực rỡ như ánh sao.

Anh biết rất rõ cô lớn chừng này nhưng chỉ hẹn hò với mỗi mình anh, anh là bạn trai cũ và bạn trai hiện tại của cô, nhưng anh vẫn dùng cái giọng điệu ghen tuông như vậy để trêu ghẹo cô đỏ mặt, bắt cô phải so sánh thắng thua bằng được.

Lạnh lùng cái gì, cấm dục cái gì, tất cả chỉ là vẻ bề ngoài. Bản chất bên trong của anh là một tên khốn nạn đẹp trai, vì lẽ đó mà khi anh mặc bộ đồng phục cảnh sát gọn gàng, cô luôn nghĩ đến lúc anh hôn cô mãnh liệt...

Hơi thở của anh xâm chiếm mọi giác quan, vì vừa hôn xong nên đôi môi mỏng của anh càng đỏ mọng, mềm mại đến mức khiến lòng người rung động. Chung Ý khó khăn rời ánh mắt nhưng lại bị Cố Thanh Hoài quán quýt một lúc... Mãi đến khi điện thoại reo, cô tìm cơ hội thoát khỏi vòng tay anh.

Tim cô đập điên cuồng hơn bao giờ hết và mặt đỏ bừng. Cô mở nhóm wechat của Trung tâm Phim tài liệu, mọi người đều nhiệt tình réo tên cô:

[Đạo diễn Chung, nhanh xem tài khoản cá nhân của cô đi!]

Sống sót qua mùa đông lạnh giá và chào đón mùa xuân ấm áp.

Vụ án APP trò chuyện trở thành một vụ án tội phạm mạng gây chấn động khắp cả nước, độ hot vẫn chưa giảm. Các vụ bắt giữ vẫn đang diễn ra. Tài khoản weibo chính thức của Cục công an thành phố liên tục cung cấp tiến trình vụ án. Các văn bản thông báo đều do Trâu Dương từ bộ phận truyền thông của Cục chỉnh sửa.

Điều khiến mọi người chú ý không chỉ là bản thân vụ án mà còn là hoàn cảnh sống hiện tại của cộng đồng nữ giới. Một cô gái từ nhỏ đến lớn phải trải qua bao nhiêu khó khăn, trở ngại và phải có bao nhiêu may mắn mới có thể lớn lên khỏe mạnh bình an?

Chung Ý từng đăng một đoạn phim phóng sự thích hợp lấy chủ đề về quấy rối tình d*ch trên tài khoản cá nhân của mình nhưng có chưa đến một nghìn lượt xem. Sau đó nó được một tài khoản lớn có tích V rất có sức ảnh hưởng trích dẫn, số lượt bình luận đã tăng vọt ngay lập tức.

Nhiều người ở phần bình luận đã nói về trải nghiệm khi lớn lên của mình. Cô nghĩ mình là một trong số ít nạn nhân, nhưng phản ứng mạnh mẽ từ cộng đồng nữ giới cho cô biết rằng những người lúc nhỏ chưa từng bị quấy rối tình d*ch là số ít may mắn.

Vô số em gái đã từng hoặc đang bị quấy rối tình d*ch, thậm chí là những hành vi vi phạm, quấy rối nghiêm trọng hơn, nhưng rất ít các em sẽ báo cho giáo viên, cha mẹ hoặc cảnh sát.

Trong tiềm thức của họ cũng như dưới nền giáo dục truyền thống của Trung Quốc, đây là chuyện khó mở lời.

Vì vậy, hung thủ thì ung dung ngoài vòng pháp luật, không bị trừng phạt, tiếp tục làm việc xấu, còn nạn nhân lại tự hành hạ mình vì hành vi sai trái của người khác trong vô số giấc mơ lúc đêm khuya.

Mắt Chung Ý cảm thấy đau nhức khi đọc từng bình luận một.
Đọc Full Tại Truyenfull.vision

[Lúc còn nhỏ, tôi không biết đó là quấy rối tình d*ch, tôi rất sợ nhưng lại không dám nói với cha mẹ.]

[Khi tôi nói với mẹ rằng tôi bị họ hàng quấy rối, mẹ tôi bảo tôi không được ra ngoài ăn nói lung tung, không được ảnh hưởng đến sự hòa thuận trong gia đình... Vào dịp lễ Tết, tôi nhìn thấy thằng khốn đó, họ còn mắng tôi bất lịch sự vì tôi không chào hỏi anh ta... Nhờ họ ban tặng mà hôm qua tôi được chẩn đoán mắc bệnh trầm cảm/ tức cười]

[Tôi đã từng bị người ta đánh vào ngực khi đang đi trên đường. Tôi đi tố giác thì những người xung quanh nói rằng phải cẩn thận hơn, sau này sẽ không gặp phải chuyện như vậy. Khi đó tôi tức đến phát khóc. Thực ra hôm đó tôi mặc áo dài tay, quần dài, không hở l* ra ngoài, dù có l* ra cũng đáng bị đánh vào ngực à?]

[Khi tôi đang đi xe buýt, phía sau có một ông già lạ mặt cứ c* vào người tôi. Khi xuống xe, tôi nhận thấy có thứ gì đó màu trắng phía sau, về đến nhà vừa giặt đồ vừa khóc. Ước gì lúc đó tôi đá ông ta cho ph* luôn. Tức quá đi...]

[Hồi cấp ba, đường đi học rất vắng người nên tôi đã gặp phải một kẻ bi3n thái.]

[Tôi còn nhớ lúc học cấp hai chẳng hiểu gì cả. Đám con trai nói về việc "xóc l*o". Tôi không biết ý đó là sao. cậu ta nói, cậu giúp tôi một tay đi.]

[*] Nguyên tác: 打飞机 - thủ d@m

[Khi tôi đi công tác với sếp, tôi suýt bị anh ta c**ng hi3p sau khi say rượu. May lúc đó tôi có một con dao gọt trái cây trong

túi, nhưng kể từ đó tôi bị chuyển khỏi một vị trí quan trọng trong công ty.]

Chung Ý đọc kỹ từng cái một, sau đó mắt hơi nheo lại.

[Ở trường cấp hai, có một bạn gái rất xinh. Cô ấy trầm tính, dịu dàng và ít nói. Mọi người đều nói cô ấy rất thanh cao.

Sau này, lan truyền tin đồn cô ấy và bạn nam cùng bàn yêu nhau. Bạn nam đó ngang nhiên nói cô ấy là "cái bô"* của cậu ta, còn nói mình sắp cho cô ấy lên giường, càng nói càng ghê tởm.

Không biết làm thế nào mà chuyện này lại bị giáo viên chủ nhiệm phát hiện, chủ nhiệm một mực cho rằng bạn nữ đó đã dụ dỗ bạn nam cùng lớp.

Ồ giờ mới nhớ, bạn nam đó là con trai của giáo viên chủ nhiệm.

Bạn nữ bị cô lập với phần còn lại của lớp.

Tôi đã không đứng ra lên tiếng, tôi cũng là kẻ bắt nạt.]

Chung Ý im lặng, gương mặt cứng ngắc, ánh mắt nhìn màn hình máy tính vẫn như lúc làm việc, không có chút gợn sóng.

Nhưng khi đóng màn hình máy tính lại, cô chợt nghĩ đến cô gái thui thủi một mình, ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong lớp.

Nếu có thể đi qua đường hầm thời gian dài đằng đằng để ôm cô ấy thì tốt biết bao.

Cô sẽ nói với cô ấy, Chung Ý, đừng sợ.

Một năm sau, bạn sẽ gặp được thần hộ mệnh của bạn.

Tên anh ấy là Cố Thanh Hoài.

-

Thời tiết ngày càng ẩm hơn, đường phố ngõ hẻm tràn ngập hoa anh đào. Khi gió thổi, mưa hoa anh đào rơi.

Thay đổi từ áo khoác lông vũ dày sang áo măng tô, rồi từ áo măng tô chuyển sang áo khoác nhẹ và áo sơ mi gọn gàng.

Vụ án tội phạm mạng với nhiều nạn nhân này đã trở thành phần quan trọng nhất của kỳ ba bộ phim tài liệu.

Những nghi phạm đã đăng ký APP và để lại bằng chứng tội phạm lần lượt bị bắt giữ. Những người không để lại bất kỳ hồ sơ lịch sử nào như Đỗ Tử Đằng trở thành đối tượng quan trọng của đội điều tra hình sự.

Kỳ bốn của bộ phim tài liệu sẽ quay vào mùa hè, mọi thứ đã sẵn sàng với chủ đề "Tiếc nuối".

Ai có thể không có tiếc nuối? Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Dụ Hàng vì kỳ thi lên cao học mà không thể gặp cha mình lần cuối, Trâu Dương vì ông nội mà cởi bỏ bộ đồ EOD và Cố Thanh Hoài vì đang thực hiện nhiệm vụ lúc mẹ cấp cứu mà không kịp quay về gặp bà lần cuối. Trong lòng mỗi người đều có vết thương không muốn ai biết.

Sau khi mùa hè đến, không khí trở nên ẩm ướt, Chung Ý xem dự báo thời tiết vào mỗi buổi sáng.

Với nhiệt độ trên 30 độ C, Cố Thanh Hoài vẫn kiên trì chạy bộ trong bộ đồ EOD và đội mũ bảo hiểm EOD.

Mỗi lần cởi đồ ra, cả người anh không khác gì như bị dầm mưa, cô cảm thấy vô cùng xót xa nhưng lại không thể làm gì được.

Buổi sáng đến cục công an thành phố, Cố Thanh Hoài đi đồ xe, cô đứng dưới tòa nhà văn phòng chờ anh.

Trong thời tiết nắng nóng như vậy, cô vẫn quen mặc áo dài, quần dài, áo sơ mi rộng thùng thình phối cùng chiếc quần ống rộng màu xám, đi giày vải màu trắng. Cô có bờ vai thẳng và vòng eo thon thả, tóc buộc thành đuôi ngựa thấp gọn gàng cũng đủ đẹp mang cảm giác như không cùng thế giới với những người khác.

Trên cổ tay trắng trẻo, đôi khi có tròng hạt nhỏ, đôi khi là một chiếc đồng hồ trung tính với dây đeo bản rộng, cũng là những phụ kiện duy nhất.

Một cô gái đi ngang qua cô, vừa bước ra khỏi tòa nhà văn phòng, bước chân cô ấy loạng choạng và suýt ngã xuống cầu thang.

Chung Ý nhanh tay nhanh mắt đỡ cô ấy lại, những lớp vết bầm tím trên cổ tay và cánh tay của cô gái bất ngờ lộ ra.

Chung Ý sửng sốt.

Cô gái còn rất trẻ, trông như vừa mới tốt nghiệp đại học, khuôn mặt trắng trẻo chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, đôi mắt sưng đỏ, khóe miệng có vết bầm tím. Sau khi ổn định lại, cô ấy nhanh chóng phúi tay áo xuống, vội vàng nói "cảm ơn" với Chung Ý rồi lại hốt hả rời đi, mỗi bước đi như thể đang bị bệnh nặng.

Bạo hành gia đình?

Hay là gặp chuyện không may đến tố giác?

Cô ấy đi xa rồi, đôi lông mày dài thanh tú của Chung Ý nhíu lại, đúng lúc một vài cảnh sát của chi đội điều tra hình sự đi ngang qua cô sau ca trực đêm.

"Anh có tin rằng cô gái đó đã tự nguyện phát sinh quan hệ với Đỗ Tử Đằng không?"

Chung Ý đột nhiên nhìn lên.

"Ông già đó gian xảo. Ngoại trừ điều tra ra được tài khoản ông ta dùng để đăng ký APP thì không có bất kỳ bằng chứng nào."

Trong thời gian nghỉ huấn luyện của đội SWAT, Chung Ý đi thẳng đến chi đội điều tra hình sự, không phải với tư cách là đạo diễn phim tài liệu.

Tất cả cảnh sát trong chi đội điều tra hình sự đều biết cô. Chuyện chi đội SWAT làm phim tài liệu không có gì bất ngờ, điều bất ngờ là Diêm vương mặt lạnh Cố Thanh Hoài lại đồng ý.

Khi đó, toàn bộ cục công an thành phố đều xôn xao, rảnh rồi mọi người suy đoán nữ đạo diễn có vẻ ngoài yếu ớt này có lẽ sẽ không thể cầm cự được bao lâu.

Sau này, nữ đạo diễn đó không những ở lại lâu dài mà còn cướp đi chàng cảnh sát đẹp trai nhất hệ thống công an thành phố, khiến vô số cảnh sát phải tan nát trái tim.

Chung Ý nói không lớn nhưng rất nghiêm túc: "Tôi có vài điều muốn nói về Đỗ Tử Đằng được phán vô tội trong vụ án APP trò chuyện."

Nữ cảnh sát hình sự có lẽ cũng trạc tuổi mẹ cô, khéo mắt đã có nếp nhăn rất sâu, ánh mắt rất dịu hiền, bà ấy rót cho cô một ly nước ấm.

Chung Ý cầm nó trên tay, nhẹ nhàng nói: "Khi tôi tốt nghiệp đại học và làm việc dưới quyền Đỗ Tử Đằng, tôi đã bị ông ta quấy rối..."

Đây là lần đầu tiên cô xé vết sẹo của mình cho người khác xem. Ngón tay nắm chặt ly thủy tinh, khớp xương trắng bệch: "Tôi luôn thu thập chứng cứ, đồng thời cũng đã viết đơn xin từ chức, dự định trước khi nghỉ việc sẽ công bố tất cả bản ghi âm, tin nhắn trò chuyện lên trên mạng nội bộ của công ty."

"Sau đó, một nữ đồng nghiệp đến gặp tôi và nói rằng cô ấy đã bị Đỗ Tử Đằng xâm phạm khi đang đi công tác." Chung Ý nhắm nháp miếng nước để ngăn giọng nói phát run: "Hôm phát sinh sự việc, cô ấy đang ghi âm chỉnh sửa tài liệu phỏng vấn trong phòng khách sạn, trong tay có bút ghi âm, thời khắc tuyệt vọng nhất, cô ấy đã nhấn nút ghi âm..."

"Chúng tôi đã cùng nhau tổng hợp tất cả bằng chứng và chuẩn bị nộp cho cơ quan công an nhưng ngày hôm đó, cô ấy đã hối hận."

Đối mặt với nữ cảnh sát hình sự là ánh mắt bất lực, Chung Ý cười khổ: "Sau đó tôi từ chức, cô ấy được thăng chức."

Đưa USB trên tay cho cảnh sát, Chung Ý xin lỗi: "Ngoại trừ một số bản ghi âm và tin nhắn, tôi không có bằng chứng xác đáng nào cả."

Nữ cảnh sát nhét ổ USB vào máy tính, giọng nói say xỉn như truyền đến từ nơi sâu nhất của địa ngục vang lên: "Cho tôi sờ một chút thì có làm sao."

Nghe được âm thanh đó, sắc mặt Chung Ý tái nhợt, trước khi mất đi bình tĩnh, cô khẽ nói: "Xin giữ bí mật giúp tôi, đừng cho Cố Thanh Hoài biết."

Nữ cảnh sát hình sự thở dài rồi ôm lấy cô: "Cô sẽ giữ bí mật chặt chẽ."

Chung Ý hỏi: "Có thể cho tôi số điện thoại của cô gái đó được không?"

Rõ ràng cô không còn là phóng viên nữa nhưng đạo đức nghề nghiệp vẫn còn đó.

Khi gặp nhiều sương mù, phản ứng đầu tiên luôn là tìm ra sự thật.

Thông tin liên lạc là quyền riêng tư cá nhân của nạn nhân và ngay cả cảnh sát cũng không có quyền tiết lộ.

Nữ cảnh sát lắc đầu: "Nếu cô bằng lòng, tôi có thể cho cô ấy số điện thoại của cô."

Chung Ý gật đầu, nữ cảnh sát gọi cô gái đó trước mặt Chung Ý: "Nếu một ngày nào đó cô muốn nói chuyện với ai đó, hoặc đối ý, cô có thể tìm người này."

Sau khi cúp điện thoại, bà ấy gửi thông tin liên lạc của Chung Ý vào điện thoại di động của cô gái đó.

Bước ra khỏi văn phòng chi đội điều tra hình sự, Chung Ý dựa vào tường.

Chiếc USB trên tay cô sắc như dao đâm vào lòng bàn tay nhưng cô không thấy đau.

Điện thoại rung lên, là Ngụy Hàn.

Chung Ý nhấn nút trả lời, anh ấy hỏi: "Dạo này sao rồi?"

Sau khi gặp Cố Thanh Hoài, cô rất muốn khỏi bệnh nên mỗi ngày đều ghi thời gian ngủ lại, chú ý đến những sự kiện đau thương mỗi ngày, đồng thời chú ý đến tâm trạng và tình trạng tâm lý của mình.

Và bây giờ cô chỉ muốn nghi phạm được đưa ra công lý.

Cô không biết phải nói gì, hay nói cách khác, một khi nói cho Ngụy Hàn biết kế hoạch của mình, cô chắc chắn anh ấy sẽ bị

phản đối, bởi vì đối với cô, quá trình tìm kiếm chứng cứ là quá trình trải qua những sự kiện đau thương hết lần này đến lần khác. Vết thương cứ lặp đi lặp lại quá trình kiểm soát cơn đau.

Nhưng cô không thể ngồi yên, ngoài cô ra, các nạn nhân khác cũng đã xuất hiện rồi.

"Nếu tôi bảo vụ án APP trò chuyện, cô đừng quan tâm, đừng can thiệp vào, cũng đừng tìm kiếm bằng chứng làm tổn thương năm đó, vì nó sẽ vô cùng bất lợi cho tình trạng bệnh của cô. Nếu nghiêm trọng thì sẽ khiến tình trạng bệnh chẳng dễ gì mới ổn định lại tái phát, thậm chí còn tệ hơn trước, cô có nghe tôi không?"

Chung Ý nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ. Gió mạnh thổi bay những chiếc lá rơi và một cơn mưa lớn sắp ập đến.

Giọng cô nhẹ nhàng nhưng kiên quyết: "Không."

Bên kia điện thoại im lặng, chỉ có tiếng thở. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Chung Ý dịu giọng: "Những năm qua, anh cho rằng bệnh của tôi là do em gái anh tự sát nên anh sẽ không để mặc tôi."

"Mà tôi cho rằng sở dĩ có thêm nạn nhân mới là vì tôi không đích thân tống Đỗ Tử Đằng vào tù nên tôi cũng sẽ không để yên."

"Có lẽ..." Chung Ý nhìn cơn mưa trong nháy mắt rơi xuống: "Lần này có thể hoàn toàn giải mã cảm đó chứ?"

Cô bị quá gà, luôn mang theo đèn pin bên người nhưng không sử dụng. Cô vẫn sống tốt vì không muốn trở thành kẻ vô dụng không thể sống thiếu đèn pin.

Cô có bản năng sợ hãi cụm từ "quấy rối tình dục", nếu bỏ qua nỗi sợ hãi này mà kiên trì đi tiếp, liệu cô cũng có thể đoán được nỗi sợ hãi dưới chân mình?

Việc mở vết thương hết lần này đến lần khác sẽ mang lại nỗi đau, cũng khiến cô mạnh mẽ hơn.

Khi cô đủ khỏe mạnh, không ai có thể biết được lúc đó bệnh tật gì sẽ chết cô hay là cô gì sẽ chết bệnh tật. Nhưng cô nghiêng về vế sau.

Có lẽ, nếu thử, kết quả sẽ tốt thì sao?

Cô thực sự muốn dành cho Cố Thanh Hoài một Chung Ý khỏe mạnh lành lặn.

Để anh ngừng lo sợ cô sẽ rời đi bất cứ lúc nào.

Để anh ngừng cuồng, bông bột như thời thiếu niên, chứ không phải để cô bắt nạt đến mình đầy vết thương.

-

Trời đang mưa rất to, sĩ quan cảnh sát Cố thuộc chi đội SWAT đang thực hiện một nhiệm vụ bí mật.

Nghe nói là tội phạm truy nã cấp A đang chạy trốn của Cục Công an nên đội đột kích chống khủng bố của họ đã được cử đi.

Dự kiến là mất ngủ.

Cô không biết liệu mình có khỏe hơn hay không, không biết khi nào cô có thể khỏe hơn.

Tuy nhiên, cô cũng mê mẩn hơi thở của Cố Thanh Hoài, hơi ấm của vòng tay Cố Thanh Hoài và sức mạnh của nụ hôn Cố Thanh Hoài dành cho cô.

Ở bên anh giống như mượn một tia sáng từ các vị thần.

Bây giờ đã rất tốt rồi, cô không còn có thể để anh làm còng rơm cứu mạng mình nữa.

Rèm cửa dày kéo kín, lâu đài gỗ cạnh giường sáng đèn suốt đêm.

Khi Chung Ý tỉnh lại, không biết hiện tại đã là ban ngày hay chưa, phản ứng đầu tiên của cô là đứng dậy xem Cố Thanh Hoài có ở nhà hay không.

Sáng sớm mặt trời vẫn chưa xuất hiện sau cơn mưa, ánh sáng mờ ảo trông giống như một bộ phim từ thế kỷ trước.

Cô không biết người mình đang mong nhớ về nhà từ khi nào, cô nghĩ là vì anh quá mệt, hay vì sợ làm phiền cô nên chỉ mặc quần áo vào rồi ngủ trên ghế sofa.

Chung Ý lặng lẽ ngồi xuống tắm thử cạnh ghế sofa.

Trong phòng ánh sáng không rõ, ánh nắng lặng lẽ xuyên qua khe hở trên rèm cửa, khiến bóng dáng Cố Thanh Hoài càng thêm sâu hơn.

Anh cảnh sát trẻ lấy tay che mắt, chỉ để lộ chiếc mũi thẳng và bờ môi mềm mại. Chiếc cằm trắng nõn lộ ra chòm râu sau một đêm dài, đường quai hàm rõ ràng và đẹp đẽ.

Chung Ý hơi nghiêng người về phía trước, càng đến gần, tim càng đập như điên, lông mi rũ xuống.

Khoảng cách dần dần rút ngắn lại, hơi thở của anh phả vào má cô, cô căng thẳng đến mức cảm giác như sắp chết.

Lúc cô sắp chạm vào môi anh, Chung Ý bắt gặp đôi mắt đang cười của Cố Thanh Hoài.

Chung Ý mất cảnh giác, cô ngã ngựa ra sau, ngồi trên thảm, mặt lập tức đỏ bừng vì xấu hổ.

Cố Thanh Hoài xoay người, từ nằm ngựa chuyển sang nằm nghiêng đối diện với cô, anh tựa đầu vào cánh tay, mái tóc đen hơi rối bù, che đi một chút lông mày.

Anh thông thả nhìn cô đỏ mặt tía tai: "Sao phải giật mình? Anh có ăn thịt em đâu."

Giọng mũi ngái ngủ cực kỳ du dương và gợi cảm, chảy vào tai cô khiến tai cô đỏ bừng.

Sau khi yêu đương, Chung Ý phát hiện ra "Cố Thanh Hoài" và "đội trưởng Cố" là hai người khác nhau.

Đội trưởng Cố của đội đột kích chống khủng bố là trụ cột của mọi người, là chuyên gia gỡ bom của Cục Công an thành phố, là chuyên gia xử lý bom mìn có chiến công hiển hách, là huấn luyện viên mặt lạnh vô cùng đáng sợ khiến mọi người không dám đến gần.

Nhưng trước mặt cô, Cố Thanh Hoài vẫn mang dáng vẻ thiếu niên tươi sáng, khi cười cực kỳ quyến rũ, khi xấu lại dịu dàng như muốn lấy mạng, khiến người ta không khỏi muốn hiến dâng nụ hôn.

Không khí yên tĩnh, bắt đầu nóng lên ngay khi ánh mắt họ chạm nhau.

Ánh mắt của Cố Thanh Hoài trong sáng lạnh lùng, anh yên lặng nhìn cô, không có hành động gì.

Chung Ý cảm thấy anh có thể là một "hệ câu cá"*, mặc dù chú cảnh sát này một năm 365 ngày thì có 360 ngày giữ cương vị công tác, có khả năng không biết "hệ câu cá" là gì.

[*] Hệ câu cá: 钓系 ngôn ngữ mạng, là từ chỉ những người rất có sức hấp dẫn, thu hút, có thể câu được người khác một cách chắc chắn.

Kiểu năng lực này có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ của cô và âm thầm chờ đợi cô tự mình hiển dương, cực kỳ điêu luyện, rất biết trêu đùa, quả thực ăn cô sạch sẽ rồi.

Chưa kể, con người luôn bị thu hút bởi những thứ đẹp dễ.

Chung Ý thích khuôn mặt đó, hàng mi dày khi nhắm mắt, đôi mắt hai mí sâu thẳm, đường nét khuôn mặt cuốn hút.

Oxi trở nên loãng hơn, ánh mắt trở nên ấm áp.

Cô đang ngồi trên thảm còn anh nằm nghiêng trên ghế sofa, ngang tầm mắt.

Chung Ý nghiêng người về phía trước như thể bị mê hoặc.

Cố Thanh Hoài ngây thơ hỏi: "Em muốn làm gì anh?"

Trai hư biết rõ còn hỏi.

Những ngón tay của cô đặt lên một bên mặt anh, anh nghiêng đầu, như thể đang xoa nhẹ lòng bàn tay của cô.

Ôm lấy khuôn mặt của anh, đôi mắt sáng màu của Chung Ý lộ ra vẻ yêu thích không che giấu.

Cô khẽ chạm môi dọc theo giữa lông mày của anh rồi nhìn anh: "Em thích đôi mắt của anh, chúng thật đẹp."

Giọng nói rất nhẹ nhàng, có vẻ ngoài mê hoặc gây nghiện, đôi mắt anh sáng như thấu kính.

Cố Thanh Hoài nhắm mắt lại khi cô đến gần, để mặc cô hôn anh.

Một đường dọc xuống dưới, anh mở mắt ra, trên môi nở nụ cười, cánh tay thoải mái vòng qua cổ cô, chạm vào cô một cách tinh tế.

Cô thích mắt, mũi và môi của anh. Chung Ý nâng mặt anh lên và hôn. Cô vô cùng hài lòng.

"Đang làm gì?" Cố Thanh Hoài cười nhéo nhéo mặt nàng:
"Giống như cún vậy."

Chung Ý đỏ mặt, nghiêm túc nói: "Hôn anh!"

Cố Thanh Hoài cười nhẹ, anh vươn tay ôm lấy cổ cô, thu hẹp khoảng cách, mở miệng m*t lấy môi cô.

Những ngón tay đan vào tóc cô, hơi thở vẩn vương, mùi hương mát lạnh sắc khoái của anh chiếm hết mọi giác quan của cô.

Chung Ý xấu hổ đến không thở được, anh cười cắn môi cô:
"Mũi dùng để làm gì?"

Lúc này cô mới nhớ ra, hôn môi rồi, còn có mũi để hít thở...

Vòng tay qua cổ anh, dịu dàng đáp lại, đồng thời cùng anh quán quýt thân mật.

Hôn xong, mặt cô vùi vào vai anh, nóng hổi, hơi thở ấm áp, phả vào xương quai xanh của anh.

Cố Thanh Hoài hôn vành tai cô, nhỏ giọng nói vào tai cô: "Đồ ngốc, đây mới gọi là hôn."

Chung Ý từ từ khụy gối, chống khuỷu tay lên đầu gối và che mặt.

"Đừng mắc cỡ mà."

Cố Thanh Hoài kéo bàn tay đang che mặt cô ra, vuốt v3 khuôn mặt cô, lòng bàn tay thô ráp lại ấm áp, vẫn khiến cô rùng mình như bị điện giật.

Sức nóng dữ dội, lan từ tim đến má, nhưng anh vẫn đẹp trai ung dung.

Lông mi của Chung Ý khẽ run lên, không dám nhìn lên, lại bị anh véo cằm.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng mỉm cười: "Mắc cỡ cũng xinh đẹp."

Khuôn mặt tuần tú vốn lạnh lùng nhưng bây giờ lại dịu dàng như một làn nước suối.

Chung Ý quay mặt đi, vành tai như bị cháy đỏ bừng trong ánh sáng sớm mai.

Cố Thanh Hoài ngồi dậy, cầm điện thoại di động trên bàn nhìn lên: "Mới có năm giờ."

Anh hỏi: "Mất ngủ?"

Chung Ý cẩn thận suy nghĩ: "Hình như không, chỉ là em đi ngủ muộn mà thôi."

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nói: "Ở bên cạnh anh ngủ một lát không?"

Chung Ý gật gật đầu, nằm ở trên sofa, tựa đầu vào Cố Thanh Hoài.

Ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của anh, cảm thon gọn không khỏi đưa tay chạm vào bộ râu xanh nhạt, cảm giác ngứa ngáy tê dại lan đến trong lòng.

Cô không ngủ được nên nhấc điện thoại lên và phản hồi các bình luận dưới phim tài liệu.

Nội dung nặng nề đến nỗi khiến ngực như thắt lại.

Cô thoát khỏi giao diện và nhấp vào kênh "Thú cưng dễ thương" để cho mình cơ hội hít thở.

Lúc này, cô tình cờ thấy được weibo của một chú mèo.

Chú mèo con siêu dễ thương đang nằm trên sàn và ngủ trông thật thoải mái.

Cô ngay lập tức bị sự đáng yêu lây nhiễm, Chung Ý chớp chớp mắt: "Cố Thanh Hoài, chúng ta nuôi thêm một con mèo nữa nhé?"

Cố Thanh Hoài ngón tay đan vào mái tóc dài của cô: "Không phải đã có rồi à?"

Cô không kịp phản ứng, anh sờ lên mặt cô: "Đây này."

Chung Ý cong môi cười và tiếp tục nhìn vào điện thoại.

Nhưng tay anh lại bắt đầu không yên, nhéo mặt và nghịch tai cô.

Cô tựa đầu vào lòng anh, muốn trốn nhưng không thể trốn được, hơi nóng nhạt dần lại ập đến, giọng cô nhẹ nhàng nhưng không đủ tợn: "Anh làm gì..."

Cố Thanh Hoài cong mắt cười, gương mặt sáng lên: "Nựng mèo."

Chung Ý bị nụ cười của anh làm cho lóa mắt. Cô không có chút nóng nảy nào, chỉ có thể để tay anh làm gì thì làm.

Những đầu ngón tay chai sạn trượt dọc theo gò má đến chỗ nối giữa hàm và cổ. Một cảm giác ngứa ngáy khó tả và một dòng điện lan đến khắp chân tay.

Điện thoại bị lấy đi, cô nhìn vào đôi mắt đẹp hơi sụp xuống của anh.

Mùa hè anh để tóc rất ngắn, không che được khuôn mặt, lông mày như dao, đôi mắt sắc bén và chiếc mũi giống như một thanh kiếm trông rất hung hãn, chỉ có đôi môi là mềm... Môi của anh rất mỏng nhưng lại rất rõ nét, đến khóe môi giống như một đường nét mảnh, hơi cong lên cũng mê chết người.

Ánh mắt họ gặp nhau, cô chợt dạ nhìn đi chỗ khác.

Ánh mắt anh thẳng thắn, không quá nghiêm túc, mục tiêu rõ ràng nhìn thẳng qua mắt rồi đến môi cô.

Mái tóc dài của Chung Ý trải dài trên chân Cổ Thanh Hoài, làn da trắng ngần như trái vải đã bóc vỏ.

Người đẹp lạnh lùng và gai góc nhưng chỉ là một cô gái nhút nhát trước mặt người mình yêu.

Nhịp tim của cô bắt đầu tăng lên, cô không khỏi mím môi. Thật ra, lúc này môi cô vẫn có chút tê dại...

Khi nãy hôn anh, cô đã không chịu nổi rồi, nhưng anh lại giữ tay sau đầu, cô không còn chỗ nào để trốn, càng ngày càng sâu.

Trời quang trắng sáng, trông Cô Thanh Hoài như một vị thần ánh sáng. Khi anh mặc đồng phục cảnh sát có thể nói là trông cực kỳ cấm dục, nhưng khi hôn rất mạnh bạo, không hề đơn thuần...

Cổ Thanh Hoài lại cúi người hôn cô, Chung Ý đỏ mặt: "Lại làm gì nữa?"

Đôi mắt Cố Thanh Hoài chột cong lên, cười rất đẹp: "M út mèo."

Chương 51

DTV-EBOOK

Chung Ý để cho nhịp tim mãnh liệt nhấn chìm mình, đắm say trong sự dịu dàng này.

Trước khi Cố Thanh Hoài hôn lần nữa, cô đã đẩy vai anh: "Anh học từ ai mà miệng ngọt vậy hử?"

Anh cũng đã từng hỏi cô câu này, giờ bị cô hỏi lại y nguyên như vậy, trên người Chung Ý có điểm dễ thương không ngờ.

Cố Thanh Hoài hơi nâng mặt cô lên, đôi môi lại hạ xuống: "Nhìn thấy em là anh không nhịn được."

Được anh hôn nhẹ nhàng, quần quýt thân mật, gấn bó khăng khít, má kề má thật nhẹ nhàng và bình yên.

Chung Ý không thể không tự hỏi liệu tất cả may mắn trong cuộc đời của cô có phải là để gặp anh hay không.

Nếu như vậy thì có cực khổ cô cũng vui vẻ chịu đựng, chỉ cần người cuối cùng là anh.

Ba năm xa cách có thể cảm nhận được từng phút từng giây, nhưng thời gian ở bên nhau lại trôi qua rất nhanh. Chung Ý luôn chờ đợi cuộc gọi của cô gái đó, vì thế cô luôn chú ý đến từng cuộc gọi lạ và không bao giờ tắt điện thoại di động.

Nhưng cho đến kỳ bốn của bộ phim tài liệu kết thúc, chuẩn bị bắt đầu kỳ năm mà cô gái đó cũng không liên lạc với cô. Cuộc điều tra về Đỗ Tử Đằng rơi vào bế tắc, bởi vì trừ khi người liên quan đứng ra tố cáo, không có bằng chứng nào chứng minh ông ta phạm tội.

Thành phố đã bước vào mùa mưa dài, tháng 8 cứ thế đã đến, bộ phim tài liệu cũng sắp kết thúc.

Vụ án tội phạm mạng vẫn chưa tìm thấy điểm đột phá. Người dùng đã đăng ký APP trên khắp cả nước. Hoạt động bắt giữ đang ở giai đoạn sau, không khác gì mò kim đáy bể. Các cảnh sát trong tổ trọng án đều đã giảm vài cân, bộ đồng phục lại rộng ra.

Sáng sớm, khi Chung Ý đi theo Cố Thanh Hoài đến chi đội SWAT, phóng viên đã đợi ở bên ngoài.

Đài truyền hình địa phương đã thực hiện một chương trình đặc biệt về vụ án tội phạm mạng này do Khương Huệ phụ trách, nhiều lần Chung Ý và cô ta đi ngang qua nhau mà không ai chào hỏi ai, Chung Ý cũng chẳng thèm quan tâm đến cô ta.

Sau khi Chung Ý xuất hiện, Khương Huệ dường như cuối cùng cũng nhận ra rằng cô ta không có khả năng ở bên cạnh Cố Thanh Hoài. Khi cô ta đến chi đội SWAT để phỏng vấn, cô ta sẽ tìm Trần Tùng Bách có vẻ ngoài tốt bụng.

Thỉnh thoảng Chung Ý bắt gặp ánh mắt của Khương Huệ hướng về Cố Thanh Hoài, người trước say mê không cam lòng, người sau lại lạnh lùng như băng, tâm trạng phức tạp, cô dứt khoát giả vờ như không để ý.

Phóng viên đến phỏng vấn lần này có khuôn mặt lạ lẫm, gương mặt còn ngây ngô: "Xin chào, tôi là phóng viên đài truyền hình thành phố. Tôi nghe nói vụ án này ban đầu do chi đội SWAT phát hiện nên tôi có vài thắc mắc muốn hỏi."

Cô ấy nói câu này ra hướng về Trần Tùng Bách, bởi vì trong số những người có mặt, anh ấy trông chừng chặc và giống cảnh sát nhất.

Trần Tùng Bách hơi khó hiểu, trước kia phóng viên theo dõi báo cáo vẫn luôn là Khương Huệ. Mọi người đều biết, phóng

viên Khương rất để ý đến Cố Thanh Hoài, chạy đến chi đội SWAT còn chậm chỉ hơn đi làm. Anh ấy thuận miệng hỏi: "Sao không phải phóng viên Khương Huệ?"

Khi nhắc đến cái tên này, nét mặt cô gái có vẻ kỳ lạ: "Chị Khương Huệ đã từ chức rồi. Tôi tên là Trần Vân."

Chung Ý có mặt trong cuộc phỏng vấn của đội SWAT thì không tiện. Đối diện hành lang là văn phòng tạm của đoàn làm phim. Tay vừa đặt lên tay nắm cửa, cô khựng lại khi nghe cô gái đó nói.

Khuơng Huệ coi công việc này quan trọng hơn mạng sống. Cô đã được chuyển từ thành phố nơi học đại học trở về quê hương. Trong nhiều năm, cô ta đã giẫm đạp người khác và nỗ lực để leo lên, thế sao lại từ chức?

Mà có liên quan gì đến cô chứ? Cô chưa bao giờ tò mò về chuyển của người khác.

Chung Ý bước ra khỏi văn phòng chi đội SWAT, mọi âm thanh sau cánh cửa đều biến mất.

Trần Tùng Bách không quan tâm tại sao Khuơng Huệ lại từ chức, anh ấy chỉ về phía Cố Thanh Hoài và nói: "Đây là sếp của chúng tôi Cố Thanh Hoài. Muốn phỏng vấn thì tìm anh ấy."

Cái tên Cố Thanh Hoài chưa từng xuất hiện trên báo chí hay trên TV, nhưng phóng viên của đài truyền hình thành phố chắc chắn không xa lạ gì.

Mọi người đều thầm truyền tai nhau rằng Cục Công an thành phố có một chuyên gia gỡ bom có nhiều thành tích chiến đấu và một tấm gương anh hùng cấp hai của Bộ Công an. Khi đó, cô ấy tưởng tượng ra một cảnh sát trung niên với đôi mắt điều hâu, có thể là mái tóc hoa râm, uy nghiêm đến đáng sợ.

Nhưng mọi người lại nói thật ra Cố Thanh Hoài là anh chàng đẹp trai nhất trong hệ thống công an thành phố. Anh đặc biệt quyến rũ khi được trang bị đầy đủ thiết bị, trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Cả đời này chắc chỉ gặp được một cực phẩm như vậy một lần.

Đối mặt với đôi mắt phượng lạnh lùng đó, hơi thở của Trần Vân như ngừng lại.

Sĩ quan cảnh sát trước mặt trẻ đến kinh ngạc, đôi lông mày thon và thẳng, đôi mắt lạnh lùng và nham hiểm, sống mũi thẳng và chiếc cằm gầy, là một vẻ đẹp mang tính công kích, chỉ cần nhìn vào khuôn mặt là có thể biết anh đã trải biết bao nhiêu hoa đào và bao nhiêu món nợ đa tình.

Tuy nhiên, bộ đồng phục rất trang trọng và nghiêm túc với chiếc áo bên trong màu xanh nhạt và quần cảnh sát màu xanh tím, cà vạt được thắt tỉ mỉ và quốc huy trên kẹp cà vạt khiến dáng người của anh cao như một thanh kiếm.

Là một con dao sắc bén giữa những con dao sắc bén và là một cảnh sát ưu tú trong những cảnh sát ưu tú, đôi mắt của Trần Vân dừng lại trên bờ vai rộng thẳng và đôi chân dài hút mắt đó, mãi đến khi Trần Tùng Bách nhắc nhở: "Bây giờ bắt đầu phỏng vấn được chưa?"

Sau đó Trần Vân mới nhận ra mình đã mất tập trung, bây giờ mới tỉnh táo lại: "Được, được."

Trong suốt cuộc phỏng vấn, cô ấy cũng có hơi lơ đãng, không thể chia đều ánh mắt, không khỏi nhìn Cố Thanh Hoài luôn giữ im lặng thêm vài lần.

Anh cảnh sát trẻ thản nhiên cụp mắt xuống. Khi các thành viên ở bên cạnh nói chuyện, anh sẽ nhếch khóe miệng và mỉm cười như không có chuyện gì, gương mặt khi cười mang đầy khí

chất phong lưu. Anh là chú cảnh sát nghiêm nghị, cũng là chàng trai trẻ có sức hút mê người.

Tim Trần Vân đập như điên, hai má nóng bừng.

Bỏ qua bộ đồng phục cảnh sát đang mặc, Cố Thanh Hoài thực sự có nước da trắng ngần và cực kỳ đẹp trai, đặc biệt khi được những thanh niên qua quýt đó làm nền, anh cao gầy, mảnh khảnh lại tuấn tú, càng giống anh chàng phong lưu có sức hút mê người hơn là cảnh sát.

Khi cuộc phỏng vấn kết thúc thì đã là giờ ăn trưa.

Cố Thanh Hoài nhìn thấy Chung Ý đang đợi ở cửa văn phòng giống như một học sinh tiểu học bị bắt đứng, cô buộc tóc đuôi ngựa, nhìn từ phía sau dễ thương hơn những người khác rất nhiều.

Anh sắp bước về phía cô, nhưng đường đi của anh đã bị chặn lại.

Trần Vân chưa bao giờ căng thẳng đến mức lắp bắp như thế này: "Cố, cảnh sát Cố, anh có thể để lại thông tin liên lạc của không? Sau này tôi sẽ gửi cho anh bản thảo phỏng vấn."

Cố Thanh Hoài thuận miệng gọi: "Dụ Hành, cho phóng viên Trần thông tin liên lạc đi."

Nói xong, anh đang chuẩn bị rời đi, Trần Vân cản môi, cô ấy không quét mã QR của Dụ Hành, cố chấp nhìn Cố Thanh Hoài và nói: "Tôi muốn phương thức liên lạc của anh."

Cố Thanh Hoài nhướng mi, ánh mắt lạnh lùng vô cảm: "Bạn gái đang đợi tôi."

Chung Ý thích nhìn Cố Thanh Hoài mặc đồng phục cảnh sát, cũng thích anh mặc quân phục. Anh lạnh lùng, nghiêm túc,

hoàn toàn có thể tưởng tượng được khi hôn anh mạnh mẽ thế nào.

Nhưng mà người xinh đẹp luôn dễ dàng được yêu thích, khó trách cô bé phóng viên đó cũng luôn nhìn chăm chăm vào anh, đổi lại là cô chắc cũng không ngoại lệ.

Tan làm về, Chung Ý và Cố Thanh Hoài đi cầu thang bộ xuống lầu.

Chung Ý tuy mảnh mai nhưng bờ vai rộng và thẳng hơn so với những cô gái bình thường. Với dáng người như vậy, cô mặc áo sơ mi, vạt áo nhét vào quần khiến vòng eo trông càng thon gọn hơn.

Tông màu xanh trắng của bộ trang phục trông vừa nhẹ nhàng thoải mái vừa gọn gàng tinh tế. Nhìn thế này, cô thực sự trông giống một đạo diễn phim tài liệu biết nói năng thận trọng.

Cô nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc, Cố Thanh Hoài cúi đầu nhìn xuống: "Sao vậy?"

Chung Ý giảm tốc độ, nhẹ nhàng hỏi: "Anh không có gì muốn nói với em à?"

Ví dụ như vừa rồi khi ra ngoài bị một cô bé chặn cửa.

Một ví dụ khác là có ai đó hỏi xin thông tin liên lạc.

Có phải thả thính mà anh không biết không.

Chung Ý mím môi, khóe miệng trùng xuống, rõ ràng là không vui, nhưng lại không nói gì, giả vờ không quan tâm.

Cố Thanh Hoài nghiêng người, rút ngắn khoảng cách, rất nghiêm túc nhìn lông mày, mắt, mũi, môi của cô, trong nháy

mắt chuyển động, trong lòng dường như tràn đầy ấm áp.

Tên khốn này mê hoặc lòng người mà không tự biết.

Ánh mắt Chung Ý trong như hồ nước: "Anh nhìn cái gì?"

Cố Thanh Hoài cười: "Bạn gái anh ghen à?"

Chung Ý không nói chuyện, Cố Thanh Hoài tiếp tục tới gần, cho đến khi hơi thở hòa vào nhau.

Anh nhẹ nhàng cọ chiếc mũi thẳng của mình vào mũi cô: "Có vẻ là vậy rồi."

Chung Ý không thể chịu được sự trêu chọc trắng trợn như vậy, trong đầu trống rỗng trong giây lát.

Cố Thanh Hoài đứng thẳng, nhìn cô nở nụ cười, khoe miệng hơi cong lên, khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy.

Không có ai ở cầu thang và không có giám sát.

Chung Ý không biết lấy đâu ra can đảm mà đẩy anh vào tường.

Cố Thanh Hoài đút hai tay vào túi quần, dựa lưng vào tường, đồng phục cảnh sát thẳng thớm nhưng lại rộng thùng thình, anh vẫn ung dung hỏi: "Em muốn làm gì?"

Ánh mắt anh vẫn sạch sẽ và lạnh lùng, mang theo vẻ sát khí sâu sắc, nhưng khi ánh mắt di chuyển xuống môi cô thì không còn nghiêm túc nữa.

Con người này quá thành thạo, nhìn một cái là biết cô muốn hôn, anh chỉ dùng ánh mắt tra tấn đôi môi của cô, đến khi cô không chịu nổi nữa sẽ chủ động hôn.

Chung Ý nhỏ giọng phàn nàn vì bị bắt nạt: "Rõ ràng là anh đang dụ dỗ em."

Cố Thanh Hoài không phản bác, chỉ nhướn mày cười lớn: "Vậy đạo diễn Chung có cần câu không?"

Cố Thanh Hoài như vậy dễ dàng tổn thương lòng người.

Cô muốn giấu anh đi thật xa, chỉ có mình cô được ngắm.

Chung Ý bước tới, nắm lấy cà vạt của anh, khi kiễng chân lên thì được anh giữ lấy eo.

Đầu mũi họ chạm nhau, lông mi cô run lên, cô hôn thật mạnh vào miệng tên khốn đó, đánh dấu chủ quyền của mình.

Chỉ là do không kiểm soát được lực nên phát ra âm thanh, vô cùng rõ ràng trong không gian yên tĩnh.

Cố Thanh Hoài buồn cười nhéo nhéo mặt cô: "Mạnh thế hả cô mèo?"

Gần như cùng lúc đó, cửa cầu thang bị đẩy ra.

Chung Ý đang "cậy mạnh ức hiếp" và Trần Vân cảm thiết bị máy ảnh, bốn mắt nhìn nhau.

Người trước lạnh lùng, người sau mặt đỏ bừng.

Mùa xuân đầu tiên của Trần Vân nảy mầm. Cô ấy thích một anh chàng siêu cấp đẹp trai nhưng không có kết quả, còn bắt gặp anh bị cô gái đẩy vào tường và hôn. Cô ấy chưa ăn trưa và bụng đang kêu cồn cào vì đói, bây giờ lại bị nhét cơm chó đến no.

Lúc này, anh cảnh sát trẻ tuổi nghiêm nghị trước ống kính lại tươi cười rạng rỡ, trông như đang có tâm trạng vui vẻ sau khi bị lợi dụng.

Sự tương phản thật đau lòng.

Trong cuộc phỏng vấn, anh vẫn mặc bộ đồ cảnh sát, lạnh lùng và cấm dục, nhưng bây giờ môi anh cong lên, lưng dựa vào tường và hai tay đặt trên eo cô gái, thái độ như để mặc cô gái muốn làm gì thì làm*. Còn cô gái đó, khuôn mặt trái xoan, lông mày để tự nhiên, đôi mắt sáng, là điển hình của vẻ đẹp lạnh lùng lúc này đang tóm lấy cà vạt của người đó, rướn cổ lên và hôn...

[*] Nguyên tác 任君采撷: *nhâm quân thái hiệt* – Ý là để người khác làm bất cứ điều gì họ muốn.

Cảnh tượng đó thật khiến người ta đỏ mặt.

Vào lúc này, người đẹp đó đã vô cùng xấu hổ, Cố Thanh Hoài nhướn mày, lạnh lùng nhìn cô ấy như muốn nói "Có mắt nhìn không".

Trần Vân vội vã xuống cầu thang, suýt thì bị bong gân mắt cá chân.

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, tai Chung Ý đỏ bừng, toàn thân nóng bừng tiến về phía trước một bước: "Bị nhìn thấy rồi..."

Cô giống như một quả bóng bay bị đâm nổ tung, hậm hực hờn dỗi, đôi mắt mèo sáng màu đầy vẻ bối rối, cô muốn ôm anh, giấu mặt vào trong ngực anh, nhưng Cố Thanh Hoài lại cố ý lùi lại một bước.

Anh cảnh sát trẻ tuổi cười đến run người, nhướn mày: "Bản lĩnh hôn anh khi nãy của em đâu rồi?"

Cô gái này một phút trước rõ ràng rất mạnh mẽ, bây giờ không dám ngẩng đầu lên, vừa xấu hổ đã biến thành một cô bé cấp ba.

Chung Ý không nói gì, Cố Thanh Hoài đành phải ôm cô vào lòng, tựa cằm lên vai cô, nghiêng đầu nói vào tai cô: "Em mạnh quá, môi anh đau rồi này."

Giọng nói chỉ đủ lớn để hai người nghe thấy. Chung Ý tức giận, dùng tay nhéo eo anh, đáng tiếc cơ bắp quá căng không thể bóp được, càng khiến cô xấu hổ và khó chịu.

"Bây giờ đã hài lòng chưa?"

Giọng nói du dương chứa đựng một nụ cười, đầy sự cam chịu và khoan dung.

Chung Ý trở nên dịu dàng, không hề còn nóng nảy, sự ghen tuông cũng tan thành mây khói.

Sau một giây, Cố Thanh Hoài cúi đầu hôn lên đỉnh tóc của cô: "Anh là của em."

-

Trước khi bộ phim tài liệu kết thúc, sinh nhật của Cố Thanh Hoài đã đến trước.

Buổi tối, chi đội SWAT liên hoan, Tiểu Trâu đang làm ở văn phòng truyền thông không biết nhận được tin tức từ đâu cũng nhanh chóng đi theo.

Dụ Hành: "Sao lại là cậu!"

Trâu Dương thay quần áo bình thường, quần jean xanh, áo ngắn tay màu trắng, nhìn cực kỳ trẻ trung: "Sinh nhật đội trưởng sao có thể không có tôi?"

Mọi người để nhìn ra anh ấy vẫn còn lưu luyến nên cứ hai ba ngày lại chạy đến đây.

Ngoài chi đội SWAT, còn có một số đồng đội của Cố Thanh Hoài trong lực lượng cảnh sát vũ trang, cuối cùng cũng nhân cơ hội được gặp vợ của lãnh đạo.

Họ rất muốn biết cô gái như thế nào mà khiến anh nhớ mong suốt bao nhiêu năm như vậy, đồng thời cũng muốn biết Cố Thanh Hoài lạnh lùng nghiêm túc, khi yêu sẽ trông như thế nào.

Dù sao thì mọi người cũng từng thầm bàn tán, cho dù Cố Thanh Hoài có dùng cả đời bên người máy EOD thì cũng không thể nào yêu đương kết hôn.

Trong phòng ngoại trừ Chung Ý, tất cả còn lại đều là quân nhân và cảnh sát, họ đều có vẻ mặt nghiêm túc. Nhìn theo hướng này, Cố Thanh Hoài là người có đặc điểm nghề nghiệp kém rõ ràng nhất.

Anh mặc áo tay ngắn màu trắng và quần thể thao màu đen, dáng người rất cao, lông mày rậm. Vẻ đẹp của anh rất sắc sảo, giống như một sinh viên đại học mới đôi mươi.

Khi bánh đến, mọi người đều reo hò và yêu cầu Cố Thanh Hoài ước một điều.

Có người mạnh dạn nói "Sớm lập gia đình", trong khi một số khác lại trêu chọc "Sớm sinh quý tử".

Chung Ý đỏ mặt, nhìn về phía anh. Cố Thanh Hoài đưa tay gõ vào trán tên nhóc kia, giọng nói lạnh lùng hù dọa: "Trị không được cậu rồi phải không?"

Chung Ý vốn tưởng rằng Cố Thanh Hoài sẽ từ chối. Từ trước đến nay anh vốn không kiêng kỵ gì, không tin vào thần linh, nhưng bây giờ lại thấy anh nhắm mắt trước ánh nến, lông mi khẽ rung rinh.

Cô vô cùng tò mò, anh đã cầu nguyện điều gì, có liên quan đến mình không.

Những người ngồi trong bàn đều là anh em đã cùng Cố Thanh Hoài vào sinh ra tử, họ đều rất thoải mái ngay thẳng. Bởi vì Chung Ý là bạn gái của Cố Thanh Hoài nên họ tự động coi cô là "người của mình".

"Đạo diễn Chung, tôi mời cô một ly!"

"Đạo diễn Chung, tôi uống trước, cô cứ thoải mái!"

"Đạo diễn Chung, từ giờ trở đi chúng tôi giao đổi trưởng cho cô đấy."

Những lúc như vậy, Chung Ý không hề ngại ngùng, nhưng tất cả rượu mời cô đều bị Cố Thanh Hoài chặn lại hết.

Hết cốc này đến cốc khác, không chút do dự, đó là sự nhanh nhẹn dứt khoát của một người lính.

Chung Ý quay đầu lại, nhìn thấy vết hằn của Cố Thanh Hoài đang lặn lội, chỗ phình ra lạnh lẽo như đỉnh núi phủ tuyết.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như vậy, bởi vì khi Cố Thanh Hoài ở bên cô, anh sẽ không bao giờ uống rượu như thế này.

Chìa khóa xe được đặt trong lòng bàn tay cô, anh cảnh sát trẻ mắt say lơ đãng, trông đẹp trai đến hồn xiêu phách lạc.

Anh nghiêng người tựa cằm lên vai cô, như thể cô chỉ cần hơi xoay đầu thì môi anh sẽ lướt qua tai cô.

Chung Ý nín thở, toàn thân cứng đờ không dám cử động, nhưng tâm trí lại rơi vào mê hoặc.

Cố Thanh Hoài ghé vào tai cô, giọng nhẹ nhàng nói: "Nếu anh say, em phải đưa anh về nhà."

Không thể biết cái cảm xúc ấm áp đó là hơi thở hay đôi môi của anh, và cũng không thể biết anh thực sự say hay giả vờ, nhưng khí chất trên khuôn mặt anh càng mạnh mẽ hơn, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy bối rối.

Hơi nóng từ tai lan tỏa khắp cơ thể, trống ngực Chung Ý đập dữ dội, nghi ngờ anh đang quyến rũ cô nhưng lại không có bằng chứng.

Hôm đó uống đến khuya, Chung Ý giữ lời hứa, đưa tên khốn đẹp trai này về nhà.

Cố Thanh Hoài sau khi tắm xong đi ra ngoài, làn da vẫn rất trắng trẻo, đôi mắt đỏ hoe hiện rõ.

Chung Ý đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, anh bước tới, đặt cuốn sách gấp trong tay cô sang một bên, tựa đầu vào lòng cô.

Mái tóc đen của anh rối bù và xoa ngang lông mày. Hai chiếc cúc trên cổ áo ngủ của anh không được cài, vẻ ngoài luộm thuộm khiến anh trông giống như một anh chàng ăn chơi.

Chung Ý lắc lắc cằm của anh: "Rượu chè be bét ở đâu vậy hử?"

Cố Thanh Hoài buồn cười nhìn cô một cái: "Ai có thể sánh được bằng em chứ."

Cố Thanh Hoài: "Chung Ý."

Chung Ý: "Ồ, có chuyện gì vậy?"

Anh nhìn cô không nói, khóe miệng cong lên.

Chung Ý cụp mắt xuống: "Say rượu nên cười nhiều thế à."

"Đồ ngốc." Cố Thanh Hoài nhẹ giọng nói: "Cười không phải vì uống rượu."

Chung Ý: "Thế là vì cái gì?"

Cố Thanh Hoài: "Đó là bởi vì anh thích em."

Cố Thanh Hoài say rượu thẳng thắn đến mức khiến người ta không thể cưỡng lại, nhưng sau khi say anh vẫn rất giỏi.

Anh có khuôn mặt đẹp, chiếc mũi thẳng, đôi môi tinh tế giống như những chiếc móc câu nhỏ. Khi gãi đầu mũi, trong lòng lại có cảm giác ngứa ngáy.

Anh không dè dặt như cô, chỉ dám nhượng mảy trong không khí. Từ trước đến nay, con người anh luôn mang dáng vẻ lông bông, không kiêng nể điều gì, anh muốn hôn là hôn, muốn ôm là ôm, đưa tay lên vuốt v3 mặt cô, sự đụng chạm vô cùng tinh tế.

Chung Ý căng thẳng, lông mi rung rung. Cố Thanh Hoài khẽ cười, ngón tay dọc theo gương mặt của cô, đến nốt ruồi nhỏ ở giữa mũi, rồi xuống sống mũi... Dòng điện truyền khắp cơ thể cô, trong lòng cô ngứa ngáy như một chiếc lông vũ quét qua người.

Chung Ý không thể chịu đựng được, lông mi đong đưa, hơi thở trở nên nhẹ nhàng đến khó nghe.

Mùi rượu thoang thoảng hòa với mùi sữa tắm trên người anh nồng nặc khiến cô như say.

Chung Ý thấp giọng nói: "Sâu rượu."

Ngón tay Cố Thanh Hoài mảnh khảnh sạch sẽ đưa đến khoe miệng của cô rồi anh hỏi: "Em có muốn sâu rượu này nói thích em không?"

Trái tim như bị anh thao túng, không ngừng thắt chặt đến mức khó thở.

Một đôi mắt ấm áp, đầy lông mi nhẹ nhàng mềm mại, Chung Ý xấu hổ không dám nhìn anh như thế, đưa tay lên che mắt anh.

Lông mi dài quét qua lòng bàn tay, Chung Ý thấp giọng nói: "Em thích anh."

Nhịp tim đập điên cuồng và tai như ù sau khi nói xong.

Chắc chắn cô đã bị anh mê hoặc nên mới mở miệng nói câu tỏ tình như thế.

Cố Thanh Hoài buông tay cô xuống, nghiêng mặt sang một bên, hôn lên lòng bàn tay cô.

Đôi mắt say rượu của anh cảnh sát trẻ vẫn sáng ngời nhìn cô, giọng nói rất nhẹ nhàng, gần như thở: "Vậy em có muốn hôn sâu rượu không?"

Khí chất phong lưu thường bị bộ đồng phục đè nén đã không thể kiềm chế được. Anh trầm giọng xác nhận với cô, dùng đầu ngón tay vuốt v3 khóe miệng cô và nhẹ nhàng xoa xoa.

Giọng nói của Chung Ý mơ hồ từ trong cổ họng: "Có."

Cô vén mái tóc dài buông xõa của mình và cúi xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi anh.

Mùi rượu thoang thoảng hòa lẫn mùi bạc hà sảng khoái trên người anh, rõ ràng cô là người chưa hề chạm vào rượu, nhưng bây giờ, khi môi và răng họ chạm vào nhau, cô cảm thấy choáng váng, như thể mình là người say.

Gò má mềm mại và nóng bỏng, trái tim như muốn tan chảy trong cái nóng. Cô thực sự muốn ôm anh như thế này cả đêm

cho đến khi tóc bạc trắng.

Cô chạm vào mái tóc đen mềm mại của anh rồi vuốt ngược ra sau, để lộ đỉnh cao xinh đẹp nhỏ nhắn cùng đôi lông mày thanh tú và sắc sảo, cô nhẹ nhàng hỏi anh: "Hôm nay cảnh sát Cố cầu nguyện điều gì vậy?"

Cố Thanh Hoài môi rất đỏ, không biết là do rượu hay do hôn: "Không nói."

Chung Ý không hài lòng, Cố Thanh Hoài quệt vào cằm của cô, động tác vừa nhẹ nhàng vừa gợi cảm: "Không phải rất giỏi nhõng nhẽo sao? Làm nũng đi, anh Tiểu Cố sẽ nói cho em biết."

Cố Thanh Hoài như thế này làm gì giống chú cảnh sát của chi đội SWAT, phải nói anh rất giống anh chàng bảnh bao trêu chọc con gái nhà người ta, hư hỏng nhưng cũng rất hấp dẫn.

Nhưng cuối cùng, sự tò mò đã lấn át sự ngại ngùng.

Đôi môi của Chung Ý mím lại như quả anh đào mọng nước, giọng nói gần như không nghe được: "Anh Tiểu Cố..."

Đôi mắt Cố Thanh Hoài chợt cong lên, anh dùng ngón tay chạm vào gò má nóng bừng của cô, nhìn mặt cô càng ngày càng đỏ.

"Cầu nguyện, anh sẽ sống lâu hơn em."

"Nhưng mà đừng quá lâu..." Anh mỉm cười trên môi, trong mắt tràn đầy dịu dàng: "Nhớ em cũng khổ lắm."

Chương 52

DTV-EBOOK

--- Cầu nguyện, anh sẽ sống lâu hơn em.

--- Nhưng mà đừng quá lâu, nhớ em cũng khổ lắm.

Đôi mắt sáng như mèo của Chung Ý hiện ra một mặt hồ lấp lánh. Lúc này, mặt hồ gợn sóng thành những vòng tròn.

Đôi mắt cô chớp chớp, trong đó có những tầng uơn ướn.

Cô nhớ vào ngày giỗ của mẹ Cố, Trần Tùng Bách đã nói với cô rằng dì Hạ qua đời trong khi Cố Thanh Hoài đang đi làm nhiệm vụ.

Cố Thanh Hoài trở về từ đám tang vẫn là vũ khí sắc bén của chi đội SWAT và đội đột kích chống khủng bố.

Huấn luyện, chống khủng bố, gỡ bom, không có gì khác thường nhưng cả người như đã mất đi khát vọng sống.

Anh đảm nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, có thể làm một mình được thì anh sẽ không dẫn đồng đội nào theo.

Nhiều lúc, Trần Tùng Bách thậm chí còn cảm thấy đối với Cố Thanh Hoài mà nói, hy sinh chính là con đường duy nhất để trốn thoát.

Nhưng bây giờ, anh nói anh muốn sống lâu hơn cô.

Anh muốn sau khi cô đi rồi mình mới đi, như thế cuộc đời này cô không bao giờ mất anh nữa.

Cổ họng nghẹn ứa, Chung Ý không nói được lời nào, cứ để cho sự chua xót lan ra, dưới ánh mắt dịu dàng của Cố Thanh Hoài, đôi mắt cô đỏ lên.

"Đồ mít ướt." Anh gối lên đùi cô, gương mặt siêu cấp đẹp trai được ánh trăng soi sáng: "Hồi cấp ba em có thích khóc vậy không?"

Mí mắt và mũi của Chung Ý đều đỏ bừng, lông mi ướt nặng trĩu, cô thấp giọng phủ nhận: "Không."

Khi đó, cô vừa thoát khỏi một năm bị bắt nạt ở trường, cô giống như một con nhím nhỏ, nhạy cảm, sống nội tâm và gay gắt.

Không bao lâu sau, Chung Ý và Cố Thanh Hoài trở thành bạn cùng bàn. Cô từ một chú nhím nhỏ biến thành một con mèo làm tổ bên cạnh anh để sưởi nắng.

"Vậy là lỗi của anh rồi."

Cố Thanh Hoài đang gối đầu lên chân cô bỗng đứng dậy.

Người anh vốn cao gầy. Lúc học cấp ba, anh đã cao 1m85, sau đó vào trường quân sự lại cao thêm 3cm.

Anh cúi người ôm cô thật chặt. Ánh mắt anh nhìn qua quai hàm thanh tú, người còn say hơn cả rượu.

Cơ thể anh không còn gầy gò như thuở thiếu niên. Bây giờ cánh tay rắn chắc, cơ bắp trên người trông không to nhưng cứng cáp hơn nhiều so với tưởng tượng nhiều.

Chung Ý ôm lấy cổ anh: "Làm sao thế?"

Cố Thanh Hoài dùng đầu gối đẩy cửa phòng ngủ của cô: "Đồ bạn gái ngủ."

Khóe môi Chung Ý cong lên thành một đường cong mềm mại, cô vùi mình vào hõm cổ có hương vị trong lành của anh, cho đến khi lưng cô chìm vào chiếc chăn bông mềm mại.

Đây không phải là độ tuổi không hiểu gì cả.

Hôm nay là sinh nhật của Cố Thanh Hoài, Triệu Tuyết Thanh đang đi tham quan du lịch đã gọi điện về và nói rằng cậu nên thắt một dải ruy băng lên người làm quà cho bạn trai đi.

Khi đó cô vùi mặt vào chiếc gối mềm mại, không nói gì một lúc lâu, nhưng cô cảm việc này cũng không phải không thể.

Dù sao kiếp này cũng đã quyết chọn anh rồi, chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng cô thật sự rất nhút nhát.

Nhưng lúc Cố Thanh Hoài không đứng đắn sẽ không đứng đắn, lúc đó cô ngủ lại thật sự là do cô ngủ.

Nhiệt độ của máy điều hòa thoải mái, anh tắt đèn nằm bên cạnh, mùi cơ thể ấm áp và dễ chịu, mùi rượu thoang thoảng thật quyến rũ.

Một cánh tay của anh cho cô gối lên, cánh tay còn lại vòng qua ôm vai cô.

Mặt cô vùi vào hõm vai anh, hơi thở của anh tràn ngập hương cỏ trong lành và sáng khoái.

Khoảnh khắc cô ngủ say trong vòng tay anh, Chung Ý không khỏi nghĩ ngợi, hạnh phúc quá, hạnh phúc đến mức sắp nổi bọt.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô lại cảm thấy áy náy và tự trách vì hạnh phúc của mình.

Khi cô bình yên chìm vào giấc ngủ trong vòng tay người yêu, cô không khỏi nghĩ đến cô gái bám dập mà cô gặp ở cửa văn

phòng thành phố.

Dù cảnh sát thẩm vấn thế nào, cô gái đó vẫn nhất quyết khẳng định mình tự nguyện phát sinh quan hệ với Đỗ Tử Đằng.

Do đó, Đỗ Tử Đằng vẫn nhỡn nhơ ngoài vòng pháp luật, thậm chí còn thường xuyên tham dự nhiều sự kiện từ thiện khác nhau.

Trước khi Chung Ý chìm vào giấc ngủ, suy nghĩ cuối cùng trong đầu cô là nếu những bằng chứng cô thu thập được năm đó vẫn còn đó thì tốt biết mấy, nếu cô cẩn thận hơn thì hay hơn rồi, tại sao cô không có một bản sao lưu...

Ngày hôm sau.

Trời vừa rạng sáng, tiếng ve kêu giữa hè, những cậu bé được nghỉ hè đang chơi bóng trên sân bóng rổ ở dưới.

Lông mi dài của Chung Ý chuyển động, đã lâu rồi mới có giấc ngủ sâu, đầu óc và tâm trạng đều nhẹ nhàng.

"Dậy rồi à?"

Bên cạnh, có một giọng mũi uể oải, sức hấp dẫn khó diễn tả được.

Tai Chung Ý ngửa ngửa và để đở bụng, cô chỉ nhẹ nhàng nói "Ừm".

Mùi bạc hà sảng khoái và nhiệt độ cơ thể dễ chịu là ảo ảnh mà cô không dám hy vọng trong vô số đêm.

Cô nhìn mái tóc đen rối bù và đôi lông mày đen sặc, hàng lông mi dày đậm rũ xuống thành muống bóng mờ mềm mại của Cố Thanh Hoài.

Cô nhin không được vui mặt vào trong ngực anh, lòng tràn đầy sự ỷ lại: "Em tưởng mình đang mơ."

Một tia nắng nhẹ lọt qua kẽ hở của rèm cửa.

Nước da của Chung Ý trắng như sứ, cái cau mày càng hiện rõ.

Một cảm giác mềm mại và ẩm ướt rơi xuống môi cô: "Bây giờ thì sao?"

Hai gò má chạm vào nhau, Cố Thanh Hoài nhẹ giọng nói: "Vẫn còn tưởng đang mơ à?"

Chung Ý im lặng kéo chần lên, chỉ lộ ra đôi mắt cười: "Ừm. Phải hôn thêm một lần nữa mới được."

Cố Thanh Hoài cười, lại nâng cằm của cô lên: "Đồ nhõng nhẽo."

Lần này anh hôn cô thật nhẹ nhàng.

Chung Ý không kìm được mà vòng tay qua cổ anh.

Sao hôn bao nhiêu cũng không đủ, ôm bao nhiêu vẫn thiếu, anh phải hoàn toàn là của cô mới yên tâm.

Chung Ý nhẹ nhàng đáp lại, cô vô cùng ao ước, muốn cưới anh, muốn như thế này đến hết đời và không bao giờ xa nhau nữa.

-

Ban đầu bộ phim tài liệu dự kiến hoàn thành mọi kế hoạch quay phim vào cuối tháng 8.

Vì vụ án tội phạm mạng vẫn chưa kết thúc nên phải kéo dài thêm hai tháng đến hết tháng 10.

Một năm qua, trải qua thật nhiều chuyện.

Đầu tiên, cô gặp lại Cố Thanh Hoài sau một thời gian dài xa cách, cô muốn thân thiết hơn nhưng lại không dám đến gần.

Khi lịch trình quay phim tiến triển và tình trạng của cô dần ổn định, cô muốn nhanh chóng khỏe hơn và theo đuổi anh lại.

Sau đó, Cố Thanh Hoài đã tỏ tình khi tình trạng bệnh của cô tái phát.

Để cô hiểu được cho dù cô có ốm đau hay khỏe mạnh, anh đều thích cô.

Bây giờ tất cả những gì cô mong muốn đều là được cầu hôn anh.

Vô số lần cô nhìn Cố Thanh Hoài nấu ăn trong bếp, khi anh ở ban công chơi đùa với Quy Lai, khi anh dẫn cô chạy bộ, chơi bóng, khi anh ôm mặt cô và hôn nhẹ nhàng...

Những lúc ấy cô đều muốn nói, Cố Thanh Hoài, chúng ta kết hôn đi.

Nhưng trong lòng có một cái gai khiến cô không thể nói ra.

Vụ án của Đỗ Tử Đằng là một, bệnh của cô là hai.

Cô muốn dành cho anh một Chung Ý khỏe mạnh, có thể cùng anh đi hết quãng đời còn lại.

Cô không muốn anh sống lâu hơn cô. Trước kia anh luôn là người bị bỏ rơi nên phần đời còn lại cô phải chịu nỗi đau này.

Như vậy mới công bằng.

Trời thu mát mẻ, thời tiết dần trở lạnh.

Đại hội thể thao mùa thu được tổ chức tại trường cấp ba cách văn phòng thành phố không xa, môi của Chung Ý cong lên khi đọc lần lượt những lời cổ vũ.

Một cuộc gọi đến từ số máy lạ. Cô đi đến một nơi vắng vẻ để nhận cuộc gọi.

Đầu dây bên kia chỉ nói "Alo", mọi sự chú ý đều đổ dồn vào tai.

"Chào chị Chung Ý. Tôi rất xin lỗi vì đã gọi vào số của chị."

"Tôi có chuyện muốn nói về Đỗ Tử Đằng..."

Giọng cô gái rất yếu ớt: "Mùa thu năm ngoái tôi được tuyển vào công ty hiện tại. Đỗ Tử Đằng là sếp lớn, ông ta luôn quan tâm đến tôi... Một lần tại tiệc xã giao khi đi công tác, có người muốn định chuốc say tôi, nhưng Đỗ Tử Đằng đã giúp tôi ngăn lại, nên khi rời đi, tôi đã lên xe của ông ta..."

Bên kia điện thoại vang lên những tiếng nức nở như đang bị kìm nén lại: "Sáng hôm sau, tôi thấy mình rất buồn nên đi tắm ra sức kì cọ... Tôi không có bằng chứng... Tôi không có bằng chứng thì phải làm sao?..."

Mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ, thỉnh thoảng lại có tiếng reo hò vang lên của những học sinh vô tư nhất từ trường cấp ba đang tổ chức đại hội thể thao ở phía xa.

Chung Ý cảm giác như mình rơi vào hầm băng, không biết nên an ủi thế nào: "Cô đã can đảm nói ra thì cũng rất là dũng cảm rồi."

Vết sẹo có rách một lần không sao, lần thứ hai cũng không sao. Cô nói với giọng điệu nhẹ nhàng dịu dàng như thường lệ: "Trong thời gian tôi làm việc dưới quyền của Đỗ Tử Đằng, ông ta cũng đã quấy rối tôi rất nhiều lần. Ông ta lấy cơ xã giao để đưng

tay đung chân với tôi, mượn danh nghĩa đi công tác, ông ta gài bẫy xâm phạm tôi. Điều buồn cười là mọi người trong công ty đều không dám làm mích lòng ông ta, nhìn sắc mặt ông ta mà làm việc, cuối cùng tôi bị ép đến mức từ chức."

Tiếng khóc ở đầu bên kia điện thoại nhỏ dần.

Ngón tay của Chung Ý siết chặt, c ắm vào lòng bàn tay: "Nếu một ngày nào đó cô muốn tìm ai đó để trò chuyện thì có thể gọi vào số này."

Sau khi cúp điện thoại, cô dường như đã đi bộ trong thời tiết lạnh giá cả ngày, cả người không ngừng run rẩy, da trên ngón tay bị trầy xước, đau đến tận tim gan.

Bên kia điện thoại, người đàn ông đột nhiên xuất hiện sau lưng như một con ma bò ra từ tầng địa ngục thứ mười tám.

Ông ta dùng ngón tay mập mạp bóp cổ cô gái: "Cô vừa gọi cho ai?"

Sắc mặt cô gái tái nhợt, ra sức lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn ra, người đàn ông không ngừng dùng lực trên tay, như muốn bóp cổ cô ấy.

-

Chung Ý dường như đang đi trong một đường hầm tối tăm, cuối cùng nhìn thấy một tia sáng le lói từ lối ra.

Kể từ khi những nạn nhân liên quan đến Đỗ Tử Đằng lộ diện, cảm giác tội lỗi nặng nề gần như ép cô không thở được.

Cô không muốn tiếp tục như thế này, không muốn nghĩ đến cô gái đang phải chịu đau đớn trong những giây phút hạnh phúc nhất.

Cô muốn kết thúc mọi chuyện thật nhanh chóng.

Đợi mọi chuyện xong xuôi, cô sẽ nói ngay với Cố Thanh Hoài rằng chúng ta kết hôn đi.

Lãng mạn hay không, khó quên hay không, cô vẫn muốn gả cho anh.

Bởi vì cuộc điện thoại đó, cả người Chung Ý đều ướt đầm mồ hôi lạnh, may mắn thay, thân hình mảnh khảnh của cô được che bởi một chiếc áo sơ mi rộng nên không lộ rõ.

Cô đến chi đội hình sự để nói với cảnh sát rằng cô gái đó đã lên tiếng, sau đó đi tìm Dự Hành: "Cô có lưu phương thức liên lạc của phóng viên Trần Vân lần trước đến đây phỏng vấn không?"

Dự Hành lấy điện thoại di động ra: "Cô đang nói về cô bé phóng viên lần trước đến phỏng vấn thay cho Khương Huệ mà mắt cứ dán chặt lên người đội trưởng à?"

Mắt dán chặt lên người Cố Thanh Hoài không sao, nhưng bắt gặp cô cưỡng hôn Cố Thanh Hoài mới có sao.

Mặt Chung Ý bỗng nóng bừng: "Ừ, là cô ấy."

Chung Ý có được thông tin liên lạc và địa chỉ nhà ở của Khương Huệ thông qua Trần Vân.

Địa chỉ cho thấy nhà Khương Huệ nằm trên con đường lộn xộn nhất gần bến xe, nơi mà mọi người đều ngầm thừa nhận là "khu ổ chuột" của thành phố.

Cô cho rằng mấy năm nay Khương Huệ giẫm lên đầu người khác để leo lên, phải một bước lên mây rồi chứ, không ngờ cô ta sống trong căn nhà rách nát này.

Cửa mở ra, ánh mắt Khương Huệ như chết lặng nhìn cô:
"Ngồi xuống trước đi, tôi phải trông mẹ tôi ăn cơm."

Nhà cửa bừa bộn, quần áo, hộp đựng đồ ăn khắp nơi, không có chỗ để đặt chân chứ đừng nói đến chỗ ngồi.

Khương Huệ bưng đồ ăn vào phòng trong cùng, theo sau là tiếng chửi bới, đập phá đồ đạc.

Một lúc sau, Khương Huệ bước ra với nửa tô mì dính trên người. Cô ta nhặt giẻ lau hai lần mà không thèm thay đồ, dễ nhận thấy đây là chuyện rất bình thường.

Đối mặt với ánh mắt sững sờ của Chung Ý, Khương Huệ bình tĩnh nói: "Mẹ tôi mắc bệnh Alzheimer."

Trong thời gian biến mất, cô ta dường như đã già đi mười tuổi: "Vì vậy, tôi cần phải làm việc. Hiện tại tình trạng của bà ấy đã xấu đi, không thể để một mình được nữa."

Chung Ý: "Vậy nên cô từ chức?"

Mỗi chữ của Khương Huệ như giấu dao, muốn đâm Chung Ý trước mặt thành từng mảnh: "Nếu không thì sao? Lần này cô đến tìm tôi không phải để ôn lại chuyện đồng nghiệp cũ đúng không? Chẳng lẽ là đến gửi thiệp mời của cô và Cố Thanh Hoài?"

Chung Ý không muốn nhắc đến Cố Thanh Hoài trước mặt cô ta, ba chữ này khi phát ra từ miệng cô ta giống như một sự xúc phạm.

Mặt cô không cảm xúc, giọng nói rơi vào không gian to và rõ ràng: "Có thật tất cả bằng chứng thu thập được năm đó đã bị hủy rồi không?"

Khương Huệ cúi đầu, dùng tay lau quần áo: "Đã nhiều năm trôi qua, đương nhiên hủy rồi."

Chung Ý nhìn thẳng vào mắt cô ta: "Cô có biết lại có một nạn nhân mới xuất hiện không? Cô gái đó đầy vết bầm tím, cô có biết không? Nếu năm đó chúng ta cùng nhau đưa ông ta vào tù thì chuyện bây giờ đã không xảy ra!"

Khuơng Huệ vô cảm, Chung Ý trước khi rời đi ném xuống một đồng tài liệu dày: "Cha của cô gái này chết trẻ, mẹ nuôi cô ấy học đại học. Cuối cùng cô ấy đã tốt nghiệp đại học vào năm ngoái, có thể kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng cô ấy lại xui xẻo gặp phải tên súc sinh Đỗ Tử Đằng."

Bởi vì tức giận, trên khuôn mặt vốn vô cảm trước mặt người ngoài của cô hiện lên một màu hồng nhạt khiến đôi mắt mèo màu nhạt của cô càng đỏ rực, đồng tử có một tầng nước. Người đẹp rơi nước mắt cũng đẹp, đẹp đến hồn phiêu phách lạc.

Lúc này Khuơng Huệ không nghĩ đến câu nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Nếu cô ta có nhan sắc của Chung Ý, liệu Cố Thanh Hoài có để mắt tới cô ta nhiều hơn không?

Khi Chung Ý bước ra khỏi nhà Khuơng Huệ, điện thoại di động của cô reo lên, đó là tin nhắn của cô gái đó---

[Chị Chung Ý, 9 giờ sáng mai em muốn nói chuyện với chị. Em không muốn có thêm người khác.]

Im lặng một lúc, Chung Ý chụp ảnh màn hình tin nhắn và gửi cho tổ chuyên án chỉ đội hình sự.

Bầu trời u ám như sắp có mưa lớn nên cô bước nhanh vào trong gió.

Dù trời có sập xuống, ôn nhu hương của cô vẫn đang đợi cô.

Mặc dù lần đó Cố Thanh Hoài đã nói: "Sau này anh sẽ dỗ dành em", nhưng Chung Ý cố ý kiểm soát thời gian cô ở bên anh.

Cảnh sát Cố thường phải thực hiện nhiệm vụ về chống khủng bố, gỡ bom và các nhiệm vụ khác, thay phiên trực đêm.

Anh không thể đảm bảo được thời gian nghỉ ngơi của mình, nên nếu để anh dỗ dành cô nữa thì thật là không tốt.

Nhưng ngày mai Cố Thanh Hoài đi công tác, Chung Ý lại không ngủ được nên cô ôm gối chạy đến gõ cửa phòng anh.

Cố Thanh Hoài chưa ngủ, anh đang ngồi trên thảm ở cạnh giường, một bên là một đồng linh kiện nằm rải rác, một bên là một chú chó nghiệp vụ uy nghiêm đã về hưu.

Chung Ý: "Anh lại tháo dỡ cái gì thế?"

Cố Thanh Hoài ngẩng đầu, liếc nhìn chiếc gối trong ngực cô, cười nói: "Robot EOD cũ vẫn chưa hoàn thành, xong ngay thôi."

Khuôn mặt của Chung Ý hơi nóng lên vì nụ cười trong mắt anh.

Anh nhìn thấu mọi suy nghĩ của cô mà không nói gì, sự tập trung chuyên nghiệp đó của anh thật hấp dẫn.

Đây là "bệnh nghề nghiệp" của anh, nhìn thấy đồ đạc là phải tháo dỡ, chỉ tháo gỡ bom thôi là chưa đủ. Bất cứ thiết bị tinh vi nào cũng khơi dậy "h@m muốn phá hư" của anh. Ngoài tháo dỡ, anh còn thích lắp ráp. Anh sẽ giữ nguyên những quả bom đã được tháo dỡ, không hề di chuyển, sau đó gọi điện thoại gọi Trâu Dương đến sân tập: "Mới lắp được quả bom cho cậu chơi, đến muộn thì không còn đâu đấy."

Chung Ý đặt chiếc gối của mình lên giường anh, cô ngồi ở mép giường, nhìn anh lắp ráp những linh kiện hoa cả mắt.

Những ngón tay thon dài với xương khớp rõ ràng giống như cây tre được chạm khắc từ ngọc trắng mịn. Cô có hơi hơi mê tay, cô thích ngồi trong ngực anh và nghịch các ngón tay của anh.

Trên thực tế cũng không phải mê tay. Cô thích mọi thứ của Cố Thanh Hoài. Ánh mắt của cô hướng lên và nhìn vào góc nghiêng của anh. Khi tên khốn này đang rũ mi xuống, ánh mắt tập trung, khuôn mặt tuấn tú như sương tuyết, cằm thon gầy cứng rắn, vết hằn gỗ ghề nổi bật, có hormone nam mạnh mẽ, cũng lại có một vẻ đẹp cấm dục đến mê người.

Nhìn xuống phía dưới thêm nữa, suy nghĩ có thể trở nên kém thuần khiết.

Chung Ý ngoảnh mặt nhìn con robot EOD bị bỏ rơi đã được hồi sinh trong tay anh. Cô chợt nhớ đến lâu đài gỗ trong phòng làm đèn ngủ, nó đã đồng hành cùng cô trong vô số đêm khuya không thể ngủ được vì chứng mất ngủ và PTSD.

Hai tay Chung Ý chống hai bên người: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài "Ừm", Chung Ý hỏi: "Anh tặng em tòa lâu đài gỗ đó được không?"

Cố Thanh Hoài hơi nhướng mi: "Em thích nó à?"

Chung Ý gật đầu: "Thích."

Khóe môi Cố Thanh Hoài hơi cong lên: "Vốn định tặng cho em mà."

Chung Ý bất ngờ: "Khi nào?"

Cố Thanh Hoài thu thập cờ lê, ốc vít các loại linh kiện, thản nhiên nói: "Hôm chia tay không phải sinh nhật em hả?"

Nhắc đến chuyện đó thì đã là bốn năm trước.

Cảm giác tội lỗi từ đáy lòng truyền đến khoe mắt và lông mày, Chung Ý không biết nên nói cái gì.

Vị trí bên cạnh cô chìm xuống, Cố Thanh Hoài đến ngồi bên cạnh cô, dùng ngón tay thon dài và khỏe khoắn cầm điều khiển từ xa của robot EOD.

Giọng điệu của anh lười biếng và không khoa trương, anh nhẹ nhàng nói: "Bước đều bước."

Robot EOD nhỏ giống xe tăng đi về phía cửa và thậm chí còn tự mình mở cửa dưới sự điều khiển của anh.

Cố Thanh Hoài động ngón tay: "Rẽ phải."

Khi robot EOD biến mất khỏi tầm mắt, anh lại cúi đầu nhìn Quy Lai: "Tại sao ở đây lại có một con khác? Đi theo nó ngay."

Quy Lai nhận mệnh lệnh và đi theo robot EOD vào phòng khách.

Người này thật sự vẫn còn tính tình trẻ con, bắt nạt cả robot và chó. Làm gì giống lãnh đạo trẻ tuổi tài cao của chi đội SWAT.

Chung Ý mỉm cười: "Sao lại đuổi bọn nó đi hết?"

Ánh mắt Cố Thanh Hoài không mấy đàng hoàng, giọng điệu cũng đầy vẻ giễu cợt: "Ngủ với bạn gái, sao có thể dễ dàng cho nhóc kia xem không công chứ?"

Nói như thế họ sắp làm điều gì đó rất không thuần khiết ấy.

Má Chung Ý nóng bừng, cô đá vào bắp chân anh: "Anh nghiêm túc đi nào."

Trên thực tế, cô biết rõ hơn ai hết, Cố Thanh Hoài chỉ đang giả vờ trêu đùa mà thôi.

Anh có vẻ là một người rất không đúng đắn nhưng thực ra anh lại nghiêm túc hơn bất kỳ ai khác, anh sẽ không vượt quá quy tắc hay khiến cô cảm thấy khó chịu chút nào.

"Lãnh đạo nói đúng." Anh bỏ dáng vẻ lưu manh còn đồ đi, nghiêm túc hỏi cô: "Em còn muốn xem phim không?"

Chung Ý gật đầu đồng ý rồi tự giác ngồi ở đầu giường.

Máy điều hòa bật ở mức đủ để đỡ lạnh. Cô kéo chăn của Cố Thanh Hoài và đắp lên người mình.

Cố Thanh Hoài ở bên cạnh cô, mặc áo ngắn tay màu trắng không có hoa văn, quần đùi thể thao màu đen dài đến đầu gối.

Bộ quần áo rộng thùng thình không cứng nhắc, che đi đôi vai rộng và đôi chân dài, cùng với mái tóc đen mềm mại gội, làn da trắng ngần và xinh đẹp.

Nội dung của phim còn chưa đi được nửa chặng đường mà nam nữ chính đã ở bên nhau, đụng tí là hôn nhau.

Chung Ý dựa vào cánh tay Cố Thanh Hoài, mặt không đỏ, tim không đập: "Em phát hiện cách đối xử giữa bạn gái cũ và bạn gái hiện tại dường như không có gì khác biệt."

Cố Thanh Hoài quay đầu lại, ánh sáng mờ ảo lướt vào sống mũi, khóe môi anh, lông mi dưới đôi mắt trên cao, cảm xúc khó mà đoán được.

Chung Ý nói tiếp: "Xem phim khi là bạn gái cũ cũng giống khi là bạn gái hiện tại."

Cố Thanh Hoài hơi buồn cười: "Vậy làm sao mới được coi là khác?"

Chung Ý chỉ vào hình ảnh trong phim, giống như trẻ con xin kẹo: "Em cũng muốn cái đó."

Ánh sáng từ bộ phim và ánh mắt của cô cùng dừng ở khóe môi hơi cong cong của Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài quay đầu lại, cố ý nghiêm túc hỏi: "Cái đó là cái nào?"

Cô gái này thực sự cảm thấy yên tâm về anh, trai đơn gái chiếc ở trong cùng một phòng, dựa vào nhau còn chưa đủ, còn muốn ôm, muốn hôn.

Hai má Chung Ý nóng bừng.

Anh cười nhéo cằm cô: "Em không nói thì làm sao anh biết được?"

Chung Ý: "Hôn!"

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Không ngủ được, hôn xong thì ngủ được à?"

Anh nhéo mặt cô, đôi môi mỏng đỏ bừng, yết hầu lạnh như đỉnh núi phủ tuyết chưa ai chạm tới.

Với giọng điệu như đang phân tích vụ án, anh bình tĩnh phán đoán: "Anh nghĩ không phải em bị mất ngủ, mà là cố ý gây rối đó đạo diễn Chung Ý."

Mỹ nhân quỵến rũ đi theo tên lưu manh này, Chung Ý rất cuộc mặt dày: "Vậy anh có hôn không?"

Cố Thanh Hoài mỉm cười nhìn cô một cái, vòng tay ra sau đầu cô, cúi đầu, thấp giọng nói: "Hôn."

"Chung Ý."

"Ừm..."

"Sao em mềm thế?"

"Im miệng đi đồ khốn..."

Trán hai người chạm vào nhau, anh vừa cười vừa hôn cô, ánh mắt sáng ngời, anh hỏi môi cô: "Im miệng thì làm sao hôn em được?"

Chung Ý ngay lập tức hiểu ý anh, khi cô nhìn vào mắt anh, máu dồn lên má cô.

Cố Thanh Hoài cúi đầu, dùng ngón tay thon dài vén mái tóc trên mặt cô ra sau, cười nhẹ nói: "Há miệng."

Chương 53

DTV-EBOOK

Sáng sớm hôm sau, khi Chung Ý mở mắt ra, Cố Thanh Hoài đã đang rửa mặt.

Lúc mới ngủ dậy cô luôn cực kỳ bám người, hành động hoàn toàn làm theo trái tim mình vì chưa tỉnh táo cho lắm.

Cô đến gần anh hơn, người vẫn còn hơi mê man, tựa trán vào lưng anh: "Anh phải đi lâu lắm à? Em không thể đi theo hả?"

Cô không thể mở mắt, giọng mũi rất nhẹ nhàng, không giấu được sự quyến rũ của chính mình.

Cô vòng tay quanh eo anh cho đến khi cô được bao quanh bởi hơi thở trong lành và cuốn hút của anh.

Lại gây đi rồi? Vì sao vòng eo của chú cảnh sát có vẻ lại thon gọn hơn lúc trước nhỉ?

Nghĩ đến điều gì đó, cô lẩm bẩm nói thêm: "Nếu mình có thể thu nhỏ hoặc phóng to thì hay biết mấy..."

Cố Thanh Hoài rửa sạch bọt trên cằm, trông cằm anh lúc này trắng nõn thanh tú, cười hỏi cô: "Thu nhỏ phóng to làm gì?"

"Bỏ em vào túi đồng phục cảnh sát của anh."

"Khi anh làm nhiệm vụ, em sẽ ngoan ngoãn ở trong đó. Khi không làm nhiệm vụ, em sẽ chui ra ngoài."

Chung Ý có suy nghĩ kỳ lạ nhưng giọng điệu nghiêm túc của cô lại vô cùng dễ thương.

Cố Thanh Hoài không khỏi bật cười, kéo người đang ôm chặt mình đến trước mặt.

Cô ở giữa anh và bồn rửa, bị giam cầm trong vòng tay anh.

Anh đẹp trai như vậy, vẻ ngây ngô trên khuôn mặt đã nhạt đi, vẻ thẳng thắn in đậm, nhìn rất nghiêm nghị.

Nhưng ngay khi anh mỉm cười, chàng trai mà cô hằng mong nhớ dường như đã quay trở lại.

Anh vuốt v3 gò má, khuôn mặt của cô, giọng nói nhẹ nhàng như lời thì thầm thân mật nhất: "Em có thể sống trong nhà anh, ngủ trên giường anh, dắt chó đi dạo, mặc quần áo của anh và ăn sạch đồ trong tủ lạnh của anh."

Cô quả thật rất thích sử dụng áo hoodie của anh làm đồ ngủ, cô thích phòng ngủ thứ hai của anh hơn phòng ngủ chính nơi cô thường ngủ.

Cô cảm thấy việc được bao quanh bởi hơi thở của anh khiến cô cảm thấy rất an toàn và bình yên, và hơn thế nữa, dù rất ngại ngùng nhưng cô vẫn thích điều đó.

Chung Ý chớp chớp mắt: "Em được lợi thế à, có điều kiện gì không?"

Cố Thanh Hoài cười xoa đầu cô, chỉ nói: "Em nhất định phải nhớ anh."

Không cần anh nói ra, cô cũng sẽ nhớ anh mỗi ngày.

Ngay cả khi anh chưa đi thì cô đã nhớ anh rồi.

Những lời này nói ra thật sến súa nên cô chỉ thầm thì trong lòng.

Chuyến bay của Cố Thanh Hoài cất cánh lúc chín giờ rưỡi.

Trước khi Chung Ý đi làm, anh đã lấy chìa khóa xe và nói: "Anh tiễn em trước."

Nhớ tới hôm nay mình còn có việc khác cần xử lý nên Chung Ý lắc đầu.

Cô kiễng chân lên, chạm nhẹ vào môi anh: "Em tự đi, xem như đi bộ tiêu cơm."

Cố Thanh Hoài nhìn đồng hồ rồi lại bước tới gần, anh ôm mặt cô, nhỏ giọng nói: "Năm phút."

Với chiều cao chênh lệch hơn 20cm, lưng và bả vai của anh cảnh sát trẻ rõ ràng đã cong xuống, lộ ra khí thế sung mãn mạnh mẽ.

Chung Ý được bế lên tử ở huyền quan, đôi tay yếu ớt nương nòng ôm lấy anh, môi bị m*t đến tê dại.

Trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng hôn khiến người ta đỏ mặt, tim đập rộn ràng, không có cách nào ngăn cản những âm thanh mập mờ đó lọt vào tai.

Chung Ý nâng cổ lên, cô không chịu nổi, muốn trốn nhưng những ngón tay mảnh khảnh của anh đã giữ lại phía sau đầu, ngăn cô đập vào bức tường phía sau.

Cô vùi mặt vào chiếc cổ ấm áp và sạch sẽ của anh rồi hít một hơi thật sâu, hàng mi của cô cọ vào má anh.

Nhiệt độ cơ thể của anh thật dễ chịu, mùi thơm nhẹ nhàng của bạc hà và nụ hôn cuối cùng trên trán thật quyến rũ, những gì còn đọng lại khiến người ta muốn đắm chìm trong đó mãi mãi.

Lúc đó, cô hy vọng mọi việc sẽ diễn ra tốt đẹp và mọi chuyện sẽ kết thúc vào ngày hôm nay.

Nụ hôn cuối cùng của cô đặt nhẹ lên cằm của anh.

Cô cong đôi mắt trong sáng và ngượng ngùng, giọng nhẹ nhàng: "Cố Thanh Hoài, em ở nhà đợi anh về."

8h30 sáng, Cố Thanh Hoài lái xe tới sân bay.

Lúc đó đang là giờ cao điểm của buổi sáng, chiếc xe địa hình màu đen rắn rỏi đang di chuyển với tốc độ ốc sên trong dòng xe cộ chật cứng.

Gương chiếu hậu phản chiếu góc nghiêng rõ ràng của anh cảnh sát trẻ. Cố Thanh Hoài dường như đang rất thiếu kiên nhẫn, anh tựa khuỷu tay vào cửa kính ô tô và dùng tay kia bật radio.

Giọng nói của người dẫn chương trình rất nghiêm túc: "Hôm nay đài phát thanh chúng tôi nhận được đơn tố cáo công khai. Một cô gái họ Khương tố cáo một lãnh đạo cấp cao họ Đỗ của công ty đã xâm phạm và quấy rối một nhân viên nữ."

Ngay sau đó, có một đoạn âm thanh---

"Tên tôi là Khương Huệ. Hôm nay tôi dùng tên thật của mình để tố cáo Đỗ Tử Đằng, lãnh đạo cấp cao của công ty chúng tôi đã xâm phạm và quấy rối nhân viên nữ."

"Thời gian tôi mới bắt đầu làm việc sau khi tốt nghiệp, Đỗ Tử Đằng là cấp trên trực tiếp của tôi. Một lần khi tôi đi công tác với Đỗ Tử Đằng, nửa đêm ông ta say khướt gõ cửa phòng tôi, có ý định thực hiện hành vi xâm phạm... Khi xảy ra sự việc, tôi đang sắp xếp tài liệu ghi âm cuộc phỏng vấn, dưới tình thế khẩn cấp tôi đã nhấn nút ghi âm."

"Sau đó Đỗ Tử Đằng nói rằng ông ta cảm mến tôi đã lâu, sau khi uống rượu không kiểm chế được bản thân. Ông ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với tôi, còn đe dọa nếu tôi dám nói ra

chuyện này, ông ta sẽ khiến tôi không thể tồn tại trong ngành này được."

"Ngoài ra, Đỗ Tử Đằng còn liên tục quấy rối tình d*ch đồng nghiệp nữ họ Chung của tôi. Bốn năm trước, theo gợi ý của cô Chung, chúng tôi đã tổng hợp tất cả bằng chứng phạm tội để tố giác, dự định sẽ công bố bằng chứng trên mạng nội bộ của công ty."

"Trước thời gian đã thỏa thuận, mẹ tôi đổ bệnh phải nhập viện. Tôi ở với mẹ một ngày một đêm. Sau khi trở lại công ty, Đỗ Tử Đằng tìm đến tôi và hỏi tôi cần bao nhiêu tiền để dàn xếp ổn thỏa vấn đề này. Đó là lúc tôi cần tiền nhất."

"Tôi đã nói dối cô Chung rằng mọi bằng chứng đã bị tiêu hủy. Ngày hôm sau, cô Chung bị chuyển đến trạm phóng viên có điều kiện khó khăn nhất."

"Hôm qua cô Chung đến gặp tôi, cô ấy nói rằng có một cô gái khác là nạn nhân của Đỗ Tử Đằng. Cô gái đó vừa mới tốt nghiệp đại học, đây là thời gian tươi đẹp nhất của cô ấy. Nếu năm đó chúng tôi tố giác Đỗ Tử Đằng vào tù thì những chuyện như thế này đã không xảy ra."

"Bây giờ, tôi quyết định đứng lên để con gái tôi không phải gặp chuyện như vậy nữa, để có các cô gái khi gặp phải chuyện như vậy sẽ mạnh dạn tố giác kẻ quấy rối, đồng thời cũng là để nói lời xin lỗi muộn màng với đồng nghiệp cũ của họ Chung của tôi."

Khi Cố Thanh Hoài dừng xe bên đường, tin tức đã nằm trong danh sách tìm kiếm- [Phóng viên Khương Huệ tố giác lãnh đạo cấp cao Đỗ Tử Đằng về hành vi xâm phạm nhân viên nữ].

Đính kèm là các bản ghi wechat, hình ảnh, âm thanh, video và hơn 20 trang tài liệu được biên soạn, mỗi từ đều đẫm máu.

Cuối văn bản ghi thời gian và chữ ký.

Đó là thời gian trước khi chia tay, tên người đồng nghiệp kia là Chung Ý.

Đồng tử của Cố Thanh Hoài đột nhiên cứng đờ.

Chung Ý giúp đỡ những cô gái bị quấy rối tình d*ch, Chung Ý mắc chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương, Chung Ý từ chức ở đài truyền hình, Chung Ý quay phim tài liệu về quấy rối tình d*ch...

Ký ức về đêm giao thừa ấy chợt hiện lên trước mắt, là lần cuối họ gặp nhau.

Chung Ý rưng rưng nước mắt, không dám nhìn anh, cô nói nếu nhìn lần nữa thì cô sẽ không muốn cho anh đi.

Tất cả những hình ảnh trong quá khứ đều rõ ràng, giống như làn sóng xung kích khi một quả bom phát nổ, xé nát trái tim anh thành vô số mảnh trong giây lát.

Chuyện cuối cùng trước khi anh rời đi là khoảnh khắc cô dịu dàng hôn anh và nói: "Cố Thanh Hoài, em ở nhà đợi anh trở về."

Cố Thanh Hoài tìm được số của cô, ấn gọi. Một giọng nữ máy móc lạnh lùng phát ra từ tai nghe Bluetooth.

Anh quay vô lăng một cách dứt khoát và nhấn ga.

Cố Thanh Hoài, mày thật là vô dụng.

Mày đã bảo vệ bao nhiêu người, nhưng mày không thể bảo vệ được mẹ, cũng không thể bảo vệ người yêu của mình.

-

Tòa nhà văn phòng cục công an.

Khuờng Huệ từ sáng sớm đến văn phòng chỉ đội Hình sự, cô ta lấy ổ USB, máy ghi âm và máy quay phim từ trong túi ra: "Chúng cứ mà Chung Ý sắp xếp hồi đó đều ở trong này."

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ đội hình sự nhận được thông báo khẩn, thông tin được gửi về từ hiện trường khiến mọi người kinh ngạc---

Đỗ Tử Đằng bắt một người làm con tin, ông ta buộc chặt một quả bom vào con tin, yêu cầu chuyên gia EOD đội SWAT chống kh ủng bố ngay lập tức xuất phát!

Khi Chung Ý mở mắt ra, đầu cô đau như búa bổ và không biết lúc này là lúc nào.

Cô đang ngồi trên một chiếc ghế, bị dán băng dính lên miệng và hai tay bị trói sau lưng.

Cảnh tượng này không xa lạ, cô từng thấy trong phim và trên ổ cứng mà Cố Thanh Hoài đưa cho cô.

Khi đó, người huấn luyện cũng bị trói như vậy, Quy Lai uy nghiêm mạnh mẽ lao tới cắn đứt dải vải nhét trong miệng con tin, sau đó dùng hàm răng nanh sắc nhọn cắn đứt sợi dây buộc sau lưng con tin. Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vài chục giây.

Khi cô hạ mắt xuống, có một thiết bị màu đen buộc quanh eo.

Đi theo báo động của Cố Thanh Hoài nhiều lần rồi, cô vừa nhìn đã gần như nhận ra đó là gì.

Bom.

Đáng tiếc Cố Thanh Hoài chỉ giới thiệu ngắn gọn bom tiêu chuẩn và phi tiêu chuẩn, lại không dạy cô cách tháo dỡ.

Cô cũng chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ chết, không phải vì chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương mà vì một quả bom.

May mắn thay, hôm nay cảnh sát Cố đang đi công tác.

Cô nhắm tính, chắc giờ chiếc máy bay đã bay cao hơn 10.000 mét rồi.

Cô phải xinh đẹp.

Đừng có máu me be bét, cơ thể đừng bị chia năm xẻ bảy.

Xem ra mỗi bước đi của cô đều sai lầm, cô không nên để ý đến chủ đề quấy rối tình d*ục, không nên làm phóng viên, không nên làm phim tài liệu...

Sau khi bị bệnh, cô không nên liên hệ với Cố Thanh Hoài nữa.

Nếu quay lại từ đầu thì cô không nên chuyển trường, không nên thi trường trọng điểm tỉnh.

Nếu cô chịu ổn định ở thị trấn nhỏ, học hành, kết hôn rồi sinh con thì sẽ không gặp phải chàng trai trẻ mà cô không thể buông bỏ cho đến khi chết.

Mày thấy đấy, cuối cùng mày vẫn phải bỏ anh ấy lại.

"Tĩnh rồi."

Màng nhĩ chột đau như bị kim đâm.

Khuôn mặt ghê tởm đã xuất hiện vô số lần trong giấc ngủ đang ở ngay trước mặt cô lúc này.

Bốn năm không gặp, ánh mắt Đỗ Tử Đằng càng điên cuồng và bi3n thái hơn, quét qua má và cơ thể cô như một con rắn độc.

"Mày vẫn đẹp như xưa."

Đỗ Tử Đằng ngồi xổm bên cạnh, ông ta muốn chạm vào cô nhưng cô cúi đầu tránh được.

Cùng lúc đó, một dây cảnh giới dài 50 mét đã được thiết lập bên ngoài tòa nhà dân cư.

Lính bắn tỉa Dự Hành chuẩn bị súng bắn tỉa của mình, Trần Tùng Bách được trang bị đầy đủ vũ khí sẵn sàng chiến đấu, anh ấy dẫn một nhóm cảnh sát đặc biệt vào tòa nhà và phục kích ngoài cửa.

Bộ đồ EOD của Cố Thanh Hoài ở bên cạnh, nhưng anh không có ý định mặc nó.

Biết con tin là người yêu của Cố Thanh Hoài, chỉ đội trưởng tỏ vẻ nghiêm túc: "Đỗ Tử Đằng vốn là giáo viên hóa học, nhưng sau đó đã từ chức vì xảy ra chuyện với nữ sinh. Không ai có thể đoán được liệu ông ta có tạo ra một vũ khí sát thương hay lại là que pháo hoa, cậu đợi Dự Hành bắn một phát giết ông ta, hoặc Trần Tùng Bách sẽ phá cửa xông vào gỡ bom!"

Có kịp không?

Cố Thanh Hoài dám lấy mạng sống của Chung Ý ra đùa sao?

Nếu quả bom chỉ còn một giây là phát nổ thì phải làm thế nào?

Trong ngành này, anh không có tay hoặc chân, điều đó có nghĩa là anh chưa bao giờ thất bại.

Chỉ lần này thôi, anh không chắc chắn.

Lúc Cố Thanh Hoài nói chuyện, giọng nói khàn khàn như giấy nhám ma sát, không còn sự giấu cợt thường ngày: "Rèm

cửa kéo kín, Dự Hành không tìm được cơ hội ngấm bản. Nếu đã có con tin, ông ta sẽ không để cho Trần Tùng Bách có cơ hội đột nhập."

Cố Thanh Hoài nâng dây cảnh giới lên, sải bước đi vào, không quan tâm đến mạng sống của mình: "Tôi sẽ trèo xuống tầng ba, phá vỡ cửa sổ để đi vào."

"Vốn dĩ tao chỉ là muốn mời mày tới đây trò chuyện, uống trà, ôn lại chuyện xưa. Không ngờ con khốn Khương Huệ kia lại công khai hết bằng chứng, nếu biết như thế này thì lúc đó tao đã làm nó chết từ trên giường rồi."

Lúc này Đỗ Tử Đằng giống như một ác ma bò ra từ tầng địa ngục thứ 18, ánh mắt hung ác đến mức có thể lột ra một lớp da của người còn sống: "Tao không thể sống được nữa, tao phải kéo một người chịu tội cùng, nghĩ tới nghĩ lui, mày vẫn là đứa đẹp nhất, xuống âm phủ chúng ta làm một đôi vợ chồng ma thì thế nào?"

Dù tóc rối bù và mắt đỏ hoe nhưng ánh mắt của Chung Ý lại lạnh lùng như dao.

Sau khi nhận được tin nhắn của cô gái đó, phản ứng đầu tiên của cô là gửi ảnh chụp màn hình cho cảnh sát chỉ đội hình sự.

Ngay cả khi cô đến gặp cô gái đó vào buổi sáng, cảnh sát đã đợi sẵn ở tầng dưới, thậm chí cô còn có thiết bị nghe lén và báo động mà họ đưa cho cô.

Đáng tiếc cô quá yếu, không ngờ cửa đóng lại thì cô không thể ra ngoài.

Đỗ Tử Đằng dùng khăn tay thấm thuốc mê che miệng và mũi cô, sau đó khi cô mở mắt thì chính là cảnh tượng đang diễn ra này.

Cô không sợ, cô chỉ không muốn bỏ cuộc.

Cô còn chưa nói với Cố Thanh Hoài rằng cô muốn kết hôn với anh...

Đúng lúc này, có một tiếng động rất lớn như muốn chọc thủng màng nhĩ, lực lượng SWAT được trang bị vũ khí hạng nặng đã phá kính, đập vỡ cửa sổ.

Đôi mắt của Chung Ý mở to như sắp nổ tung. Người đàn ông đội mũ sắt và đeo kính bảo hộ, đôi mắt phượng lạnh lùng đủ để cô nhận ra anh.

Ngay sau đó, một đội SWAT từ trên trời rơi xuống, cánh cửa bị đóng lại đã được mở ra từ bên trong, Trần Tùng Bách dẫn đầu một đội SWAT bắt sống Đỗ Tử Đằng.

Đỗ Tử Đằng không có vũ khí đã hoàn toàn nằm trong phạm vi ngắm bắn, khẩu súng bắn tĩa trong tay Dụ Hàng đã lên nòng và sẵn sàng bắn.

Đỗ Tử Đằng cười nói: "Nếu bắt được tao, tao muốn cô gái trong tòa nhà này chôn cùng với tao!"

Một giây tiếp theo, âm thanh "bíp, bíp, bíp" đập vào màng nhĩ, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đó là thiết bị đếm ngược của quả bom đã được kích hoạt.

Cố Thanh Hoài lớn tiếng quát: "Mọi người lui ra ngoài vòng dây cảnh giới!"

Đỗ Tử Đằng đang bị bắt sống, hả hê gần như phát điên: "Chung Ý ới là Chung Ý, nếu hồi đó mày ngủ với tao thì làm gì có chuyện ngày hôm nay."

Cố Thanh Hoài xé băng dính trên miệng, cởi sợi dây buộc sau lưng của Chung Ý.

Một cô bé dễ khóc như thế, lúc này cô lặng lẽ nhìn anh mà không rơi một giọt nước mắt.

Cô nhìn Cố Thanh Hoài, đột nhiên nhớ đến câu thoại trong phim - "Người yêu của tôi là anh hùng cái thế."

Khi cô cực kỳ sợ hãi, đầu óc cô sẽ trống rỗng, nhưng lúc này trong lòng cô chỉ có một mong muốn, đó là cô có thể chết, nhưng Cố Thanh Hoài lại không thể.

"Cố Thanh Hoài, thật ra em đã chết một lần, em không sợ chết." Cô càng nói càng bình tĩnh hơn: "Nghe lời em, anh nhanh chóng rời đi, được không?"

Cô thậm chí còn mỉm cười với anh: "Hay như anh nói, em ôm quả bom chạy đến nơi không có người... Nhưng em không muốn anh thu nhặt xác cho em, em không muốn anh nhìn thấy đáng vẻ xấu xí của em..."

Cố Thanh Hoài nửa quỳ nửa ngồi trước mặt Chung Ý, nhìn quả bom được buộc bằng ngòi nổ phức tạp trên người cô.

Anh cần phải gỡ lớp thứ nhất trước để tháo quả bom ra khỏi người Chung Ý, sau đó gỡ lớp thứ hai, cắt kíp nổ.

"Nếu là người khác, hôm nay trên người có một quả bom, anh vẫn sẽ cứu." Cố Thanh Hoài nhìn thẳng vào cô, "Nếu là những cảnh sát khác gặp phải tình huống hôm nay, bọn họ cũng sẽ làm như anh."

Ý anh là, anh không ở đây vì em.

Nếu có chuyện gì xảy ra với anh thì đó không phải lỗi của em.

Cố Thanh Hoài chỉ mặc một chiếc áo chống đạn bên ngoài bộ đồng phục huấn luyện màu đen.

Anh vừa mới nhảy từ trên cao xuống nên đương nhiên không thể mặc bộ đồ EOD nặng 35kg.

Một khi nó nổ tung, thậm chí toàn bộ cơ thể anh sẽ biến mất.

Mất đi anh còn đáng sợ hơn cái chết. Chung Ý cắn chặt môi. Nỗi đau đã đánh thức cô, khiến cô không cầm được nước mắt.

"Có chuyện gì lớn đâu." Cố Thanh Hoài an ủi cô: "Sau khi gỡ được thứ này xuống, anh dẫn em đi ăn đồ ngon nhé."

Anh cẩn thận quan sát cấu tạo, ngòi nổ và phương pháp kích nổ của quả bom: "Em muốn ăn gì? Chúng ta đi mua bánh nếp dẻo nhé?"

Chung Ý đã cố gắng hết sức để ổn định cảm xúc, nhưng nhìn thấy vẻ căng thẳng muốn gỡ quả bom xuống của anh, trong lòng cô đau xót phát điên.

Cô kìm nước mắt, ngoan ngoãn nói "Ừm, em chỉ ăn đồ anh mua thôi."

Cố Thanh Hoài cười cười, ánh mắt không rời khỏi thiết bị màu đen: "Tin tưởng anh thế hả?"

Trên ranh giới giữa sự sống và cái chết, mỗi câu nói đều có thể là di ngôn cuối cùng.

Mỗi cái nhìn đều có thể là cái nhìn cuối cùng trong cuộc đời này.

Anh nói với cô: "Sau khi quả bom được lấy ra khỏi người, em phải chạy đi thật nhanh, không được do dự. Em hiểu chứ?"

Chung Ý cuối cùng cũng không nhịn được, nước mắt rơi xuống, giọng nói bình thường đã chuyển sang giọng nghẹn ngào nức nở: "Còn anh thì sao?"

Nước mắt cô rơi xuống mu bàn tay, đau hơn cả trúng đạn.

Đuôi mắt của Cố Thanh Hoài hơi cong lên, giọng điệu không giống như đang gỡ bom mà giống như đang dỗ em bé khóc nhè: "Anh là cảnh sát, anh phải ở lại xử lý."

Sau khi Chung Ý đi, anh cần phải di chuyển và cho nổ quả bom.

Nếu không kích nổ được thì dù có mang bom bỏ chạy cũng phải chạy đến nơi không có ai.

Nước mắt làm mờ tầm nhìn, trong tầm nhìn của cô lúc này là khuôn mặt im lặng của anh.

Những ngón tay thon dài, sạch sẽ vút đôi găng tay đi và nhặt chiếc kéo lên.

Một dây dẫn đã bị cắt.

Hai dây dẫn đã bị cắt.

Rồi đến thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Chẳng bao lâu nữa Chung Ý sẽ được giải cứu.

Khi anh lần đầu tiên thực hiện nhiệm vụ phá bom, Nhậm Trung Hoa hỏi anh có lời nào muốn để lại không.

Sau đó anh mới nhận ra rằng mỗi lần thực hiện nhiệm vụ đều có khả năng không quay lại nên anh đã để lại tin nhắn mà không hề hối hận.

Chỉ còn lại ngòi nổ cuối cùng để anh có thể gỡ bỏ hoàn toàn quả bom khỏi người Chung Ý.

Cố Thanh Hoài nói rất nhẹ nhàng: "Ngày gặp lại, em hỏi em mặc váy cưới có đẹp không."

Chung Ý cụp mắt xuống, nhìn thấy khuôn mặt trong sáng của Cố Thanh Hoài, nhớ tới đêm trước đám cưới của Triệu Tuyết Thành, khi cô và anh gặp lại sau ba năm.

Triệu Tuyết Thanh muốn cô thử mặc một bộ. Cô tưởng cô bạn thân vẫn ở bên ngoài nên vui vẻ cười hỏi: "Mình mặc váy cưới có đẹp không?"

Khi tấm màn được kéo lên, ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Thanh Hoài đang đứng đối diện cô.

Áo sơ mi quần tây không giấu được vẻ trang nghiêm. Khắp người anh cảnh sát trẻ đều là khí chất sắc bén lạnh lùng.

"Đẹp lắm Chung Ý." Cố Thanh Hoài nhìn cô thật lâu, gương mặt hiện ra nét dịu dàng chưa từng thấy: "Rất đẹp."

Dây dẫn cuối cùng đã bị cắt đứt.

Thời điểm quả bom được tách thành công khỏi Chung Ý, tốc độ của thiết bị đếm ngược tăng gấp đôi.

Cố Thanh Hoài thở phào nhẹ nhõm.

Anh cụp mắt xuống, trên môi còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, anh xoa đầu Chung Ý: "Chạy nhanh đi."

Hơn 20 năm trước, cha gặp phải một quả bom không thể gỡ được trên núi. Ông ôm chặt hai tay chạy trốn khỏi đám đông và bị vỡ thành từng mảnh, không còn bộ phận cơ thể nào còn nguyên vẹn.

Hơn hai mươi năm sau, Cố Thanh Hoài nhìn thiết bị màu đen trong tay, cho rằng hình ảnh cuối cùng trong đầu cha mình có lẽ chỉ có vợ con.

Chung Ý dùng hết sức lực loạng choạng bước ra khỏi tòa nhà.

Gần như ngay sau đó, tiếng nổ bất ngờ vang lên như sấm sét trên mặt đất.

Hoàng hôn trên bầu trời nhuộm đỏ chói mắt, Chung Ý vô thức nhắm chặt mắt lại.

Khi tầm nhìn tối dần, trong tâm trí có một giọng nói trong trẻo, dịu dàng và đầy khoan dung.

Anh nói, anh ước được sống lâu hơn em.

Nhưng đừng lâu quá vì nhớ em khổ lắm.

Mọi thứ im lặng, nước mắt trào ra, Chung Ý không dám mở mắt.

Bên tai có một giọng nói trẻ con lạnh lạnh, ngây thơ---

"Mẹ ơi, chú cảnh sát bị nổ rồi!"

Tác giả có lời muốn nói:

"Người yêu của tôi là anh hùng cái thế." Trích trong "Đại thoại Tây Du".

Lời thoại của Tử Hà Tiên Tử: "Ý trung nhân của ta sẽ là một vị anh hùng cái thế, sẽ có một ngày chàng ấy đạp mây ngũ sắc đến hỏi cưới ta, chỉ tiếc là ta đoán được khởi đầu, nhưng không đoán được kết thúc..."

Chương 54

DTV-EBOOK

Trong thời gian bị Đỗ Tử Đằng quấy rối, Chung Ý không nói cho ai biết.

Cố Thanh Hoài đang thực hiện nhiệm vụ bị đứt gân, phải đợi nhiệm vụ kết thúc mới báo cáo và đưa đến bệnh viện, lúc đó anh bị năm chiếc đinh thép đâm thẳng vào vai.

Nhưng anh chưa bao giờ đề cập chuyện này với cô. Cô chỉ biết về nó vì cô nghe được từ Tạ Lãm.

Trên thế giới này, tất cả mọi người đều phải chịu đau khổ, cô không phải là người duy nhất, cô cũng có thể dũng cảm như Cố Thanh Hoài.

Cô tự động lùi lại khi Đỗ Tử Đằng đến gần, khi ông ta gọi cô là "bé ới" trên wechat, cô không tỏ thái độ gì, nhẫn nhịn cơn buồn nôn và chụp ảnh màn hình để làm bằng chứng.

Cô không tham dự bất kỳ bữa tiệc nào với ông ta, khi phát hiện ra chỉ có ông ta và cô nằm trong danh sách chuyển công tác, vì không thể trốn tránh chuyện đó, cô đã bỏ một con dao quân đội Thụy Sĩ vào túi của mình.

Sau đó, ông ta đề nghị cho cô một cơ hội thăng tiến bằng lời mời gọi "chỉ cần ở lại với anh một đêm". Cô lạnh lẽo nhấn nút ghi âm trên máy và lạnh lùng trả lời: "Tôi thà từ chức còn hơn".

Cuối cùng, ông ta say rượu tựa vào người cô, cô trốn sang một bên, cầm ly rượu vang đỏ rót lên đầu ông ta: "Nếu ông đã già rồi hoa mắt chóng mặt, để tôi giúp ông tỉnh táo."

Ly rượu vỡ vụn trên sàn, mảnh thủy tinh vương vãi, ông già say rượu ngã xuống và đập thẳng lòng bàn tay vào chiếc ly vỡ. Ông ta đau đớn chửi rủa.

Không ai vì một người mới vào mà làm rách lòng sếp lớn. Người đồng nghiệp đang nói cười bỗng im bật. Cô gái ngồi ăn cùng với cô bỗng nhiên nói "Tôi no rồi". Lúc này nếu cô ấy ngẩng đầu lên, nhất định sẽ thấy Đỗ Tử Đằng xuất hiện.

Tin tức cô vẫn luôn theo dõi đột nhiên bị đổi sang người khác, nhiệm vụ ban đầu của cô được thông báo rằng cô "không cần phải đi", những bữa liên hoan không biết làm sao từ chối cũng dần dần không có ai gọi cô...

Sau đó Chung Ý mới nhận ra mình lại bị cô lập, trước đây là trường học và bây giờ là ở nơi làm việc.

Có hơn chục phiên bản tin đồn lan truyền ở nơi làm việc, tin đồn được hầu hết mọi người tin là cô muốn dựa hơi sếp lớn để trèo cao hơn.

Sau đó, Khương Huệ xuất hiện.

Cô ta đứng đối diện cô, viết dòng chữ: [Đỗ Tử Đằng quấy rối cô phải không?]

Chung Ý sửng sốt, hai mắt Khương Huệ đỏ hoe: "Ông ta đưa tôi đi công tác, buổi tối gõ cửa phòng tôi."

Cô chắc chắn không thể ở lại đơn vị này nữa.

Nếu cô không lên tiếng, sau này sẽ có thêm nhiều cô gái trông dễ bắt nạt mà không có tiếng nói bị xâm phạm.

Chung Ý tiết lộ kế hoạch của mình: "Tôi quyết định nộp tất cả bằng chứng cho cơ quan công an, sau đó đăng lên mạng nội bộ của công ty trước khi nghỉ việc."

Khuơng Huệ đỏ mắt gật đầu: "Tôi làm cùng cô."

Mọi chuyện đều được thực hiện trong bí mật. Trong tuần họ hẹn nhau đến Cục Công an để nộp chứng cứ, Khuơng Huệ có việc ở nhà và xin nghỉ phép một tháng.

Chung Ý vô tình xem được một đoạn video, cô gái mập mạp trong video bị nổi mụn trên mặt, cô ấy đã khóc và nói rằng mình bị một nam sinh trong lớp quấy rối tình d*ch và muốn được giúp đỡ.

Cô gái còn tung ra những bức ảnh về chàng trai đã quấy rối tình d*ch. Chàng trai rất cao, gương mặt sáng ngời nổi bật, là hotboy của trường cũng xứng đáng.

Điều bất ngờ là những bình luận ở dưới---

[Em gái ơi, em trông thế này, sao trai đẹp nhà người ta lại có thể xuống tay được chứ? Về soi gương đi!]

[Đúng đó, đây không phải là một may mắn trời cho sao?]

Sự việc tiếp tục lên cao trào, chàng trai ra mặt lên tiếng: [Theo đuổi không được nên đưa tin bịa đặt]

Giờ đây, dư luận lại càng phiến diện hơn, Chung Ý đã gửi tin nhắn riêng cho cô gái.

Cô gái nói tên mình là Ngụy Ninh, cô ấy nắm lấy cô giống như tóm được cọng rơm cứu mạng.

Chung Ý liên lạc với Khuơng Huệ: "Lát nữa chúng ta có đến Cục Công an không?"

Khuơng Huệ: "Cô có thể giao hết cho tôi, tôi sẽ hỗ trợ sắp xếp lại trước."

Thời gian cấp bách nên Chung Ý đã giao toàn bộ máy ghi âm và ổ cứng của mình cho Khương Huệ mà không suy nghĩ gì.

Khi Chung Ý trở lại làm việc và kỳ nghỉ của Khương Huệ kết thúc, cô ta nói rằng tất cả bằng chứng đã bị tiêu hủy.

Như một chậu nước đá đổ lên đầu, Chung Ý nhìn máy ghi âm và ổ cứng bị hỏng mà đôi mắt đỏ hoe.

Những gì xảy ra tiếp theo đúng như dự đoán, cô bị chuyển, còn Khương Huệ thì có một con đường thẳng tiến tăng lương suôn sẻ.

Chung Ý nghĩ rằng khi cuộc điều tra sự việc của Ngụy Ninh rõ ràng, cô sẽ tự mình từ chức.

Cô tự nhủ rằng mình chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa và cố gắng thêm một chút nữa thôi.

Đó là lần đổ vỡ cảm xúc đầu tiên của cô.

Cô ngồi xồm trong căn nhà thuê tối tăm và khóc lóc thảm thiết.

Lúc ấy cô muốn gặp Cố Thanh Hoài như phát điên, nhưng giữa Cố Thanh Hoài và cô lại cách một nửa đất nước.

Số lần cô có thể gọi điện rất ít, số lần có thể liên lạc thành công lại càng ít hơn. Cố Thanh Hoài luôn luôn bận rộn.

Cô đợi cho đến khi cảm xúc ổn định và giọng của cô ngừng nghẹn ngào mới thử bấm số của anh.

Không ngờ lần này điện thoại chỉ reo một lần thì anh đã bắt máy.

Trên điện thoại, giọng nói của anh không còn trong trẻo như thường lệ, lộ vẻ mệt mỏi như bị đánh giầy nhám, giọng nói khô

khóc.

Anh hỏi: "Em thế nào rồi?"

Cô nói "ừm", một âm tiết ngắn mà không hề vương tiếng khóc.

Hai bên điện thoại im lặng.

Cô nhẹ nhàng gọi anh: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài: "Ừm?"

Chung Ý lau nước mắt, cố gắng mỉm cười: "Anh có thể nói chuyện với em được không? Anh muốn nói gì cũng được."

Giọng của Cố Thanh Hoài có chút trầm thấp: "Chung Ý."

Anh dường như có rất nhiều điều để nói, nhưng dường như không thể nói được gì.

Cuối cùng chỉ còn lại một câu đầy áy náy: "Xin lỗi, anh phải tập trung rồi."

Chung Ý nhắm mắt lại, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Lực lượng cảnh sát vũ trang nơi Cố Thanh Hoài làm việc đang tuyển dụng quân nhân, có vị trí phóng viên, thi viết vào cuối tuần.

Chung Ý lau nước mắt và mở sách ra chuẩn bị cho kỳ thi. Nếu có thể, cô muốn đến gặp anh ngay lập tức.

-

Khi sự việc lên cao trào, Ngụy Ninh không có bằng chứng và không thể giải thích rõ ràng nên đã bị bạo lực mạng, bị rất nhiều người tìm kiếm, moi móc đời tư.

Những bức ảnh, bình luận, nhật ký hoạt động mà cô ấy đăng tải cách đây rất lâu trên mạng đều bị cư dân mạng đào lại.

Giữa những dòng chữ là tình cảm thâm kín mơ hồ, ảo tưởng của một cô gái. Cô ấy thực sự từng mến mộ anh chàng hotboy đó.

Nhưng lúc đó nào có ai nhận ra con người khiêm tốn đó thực chất là một con quỷ đội lốt người.

Chung Ý đi gặp giáo viên chủ nhiệm của cô ấy, chủ nhiệm chỉ nói trẻ con nghịch ngợm mà thôi, còn bình phẩm khuôn mặt đầy mụn của Nguyễn Ninh, cười cợt nói làm sao có chuyện đó.

Chung Ý đợi cho đến khi được gặp cha của Nguyễn Ninh, người đàn ông say rượu, say bí tỉ, đột nhiên đá mạnh vào người cô gái: “Xấu xí!”

Chung Ý đưa cô ấy đến đồn cảnh sát. Cảnh sát có thái độ rất tử tế nhưng không có bằng chứng.

Quá trình thu thập bằng chứng là quá trình Chung Ý hết lần này đến lần khác để lộ những vết sẹo của chính mình.

Trong vô số giấc mơ lúc nửa đêm, cô bắt đầu nhớ lại Tiên Vinh và căn phòng để đồ bị khóa trái cửa ở trường cấp hai.

Nghĩ đến những người bạn cùng lớp mặt lạnh lùng vô cảm, nghĩ đến những lời nói khiến cô đau khổ...

Cuối cùng, một ngày nọ, Nguyễn Ninh run rẩy cho cô xem một đoạn video, sau đó mọi thứ đã chuyển biến tốt hơn.

Cô ấy đã sử dụng chiếc camera mini mà cô đưa cho để ghi lại mọi việc của anh chàng kia đã làm, Chung Ý đã không cầm được nước mắt khi công khai tin tức.

Trên sân thượng của trường học, Ngụy Ninh hỏi cô: "Chị ơi, em còn câu hỏi cuối cùng."

Chung Ý gật đầu, cô gái nhìn cô hỏi: "Nếu xinh đẹp như chị, có phải sẽ không xảy ra chuyện thế này?"

Chung Ý sửng sốt, còn Ngụy Ninh lại nở nụ cười nhạt.

"Vì em vừa béo vừa xấu nên em là công cụ để cha trút giận sau khi say sỉn. Khi gặp phải sự quấy rối, phản ứng đầu tiên của mọi người sẽ là: "Mày xấu như thế ai thèm để ý chứ?". Người bị tìm kiếm là em, người bị bạo lực mạng là em. Đi trên đường, lúc nào cũng có người chỉ trỏ vào em... Ngay khi vừa khai giảng, bọn con trai trong lớp chọn sẽ chọn ngay hoa khôi và cô gái xấu xí, đi đến đâu cũng có người nói: "Nhìn kìa, cô gái xấu xí đến rồi"... Bây giờ vẫn còn như vậy, bọn họ không chỉ trích hotboy mà sẽ nói "Ngủ với hotboy thì có lỗi đâu", "Sao hotboy lại để ý đến nó"..."

Chung Ý nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô ấy: "Chị cũng từng trải qua chuyện tương tự như em."

Cô bước tới ôm lấy Ngụy Ninh: "Đám ác đức đó không liên quan gì đến em, bởi vì người quấy rối em là thằng tồi, điều đó hoàn toàn không phải lỗi của em, em hiểu không?"

Đôi mắt của Chung Ý đỏ hoe, đó là tất cả những gì cô có thể làm.

Cô không thể làm gì khác ngoài trừ đưa tin tức lên tivi để lấy lại công bằng cho cô ấy.

Trong túi xách của cô có bản thảo từ chúc đã viết mấy tháng trước, còn có vé máy bay đi tìm Cố Thanh Hoài.

Cô đã ở một mình quá lâu rồi, cô quá cô đơn và quá sợ hãi.

Giống như bông hoa hướng dương muốn được gần mặt trời, con thuyền cô đơn muốn cập bến, kẻ lữ khách đêm khuya lang thang khao khát được nhìn thấy bình minh, cô bất chấp tất cả chỉ muốn ở bên cạnh Cố Thanh Hoài.

Cô không thể chịu đựng được một ngày như vậy dù chỉ một phút.

Ngụy Ninh ôm cô lần cuối: "Cảm ơn chị Chung Ý."

Cô ấy đưa cho cô một tấm bùa bình an do chính tay cô ấy làm, rồi cười nói: "Tạm biệt chị, em vào lớp đây."

Sau đó, Ngụy Ninh đột nhiên chạy như điên về phía trước, con đường phía trước chính là rìa sân thượng, là tòa nhà năm tầng, cũng là nơi cô gái ở lại đó mãi mãi.

Trong tiếng chuông giờ giải lao, tiếng vật nặng rơi xuống đất rất bất ngờ.

Ngay sau đó, những tiếng hét chói tai vang lên --- "Cô gái xấu xí nhảy lầu rồi."

Đôi mắt của Chung Ý thay thế camera, ghi lại trọn vẹn cảnh cuối cùng của cuộc đời cô gái.

Tin tức cuối cùng của cô ấy phát trên đài truyền hình là: "Cô gái bị bắt nạt đã nhảy lầu tự tử lúc 10 giờ sáng nay."

Kể từ ngày đó, Chung Ý bắt đầu thường xuyên gặp ác mộng.

Cô vừa chạy vừa trốn. Cô đụng phải ai đó và kéo lại cầu cứu: "Cứu tôi với, cứu tôi với!"

Người đàn ông cười ghê tởm, Chung Ý ngẩng đầu lên, chính là Đỗ Tử Đằng.

Ông ta chạm vào má cô bằng một bàn tay đầm máu với những mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay.

Chung Ý tiếp tục chạy, tiếp tục trốn, cô vấp phải thứ gì đó, nhìn xuống và thấy đó chính là Ngụy Ninh đã tự sát.

Cô ấy bị gắn mác "cô gái xấu xí" trên mặt, đến khi chết rồi cũng không được gỡ xuống.

Cô bắt đầu sợ đi ngủ và sợ tắt đèn. Ngọn đèn đầu giường không bao giờ được tắt.

Ngay cả khi ngủ quên, cô cũng sẽ bị đánh thức bởi những tiếng la hét không tồn tại và những lời chửi rủa đau đớn.

Những lúc đó, cô vô cùng hy vọng Cố Thanh Hoài sẽ ở bên cạnh cô.

Cô co ro trong góc giường, như thể trước mặt có xác chết không tồn tại, mặt vùi vào đầu gối.

Cô sẽ ổn chứ?

Cô không thể khỏe lại được nữa sao?

Tại sao cô trở thành như thế này?

Cô bấm số điện thoại của Cố Thanh Hoài mà không có chút hi vọng nào.

Điện thoại của Cố Thanh Hoài báo đang bận.

Lúc đó, trong lòng cô cảm thấy một sự oán giận chưa từng có.

Anh không có gì để nói với cô, vậy làm sao anh có thời gian nói chuyện điện thoại với người khác?

Cuộc gọi cuối cùng cũng được kết nối. Chung Ý còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy một tiếng gầm gừ trầm thấp: "Có để cho tôi yên không!"

Giọng nói vừa hung dữ vừa lạnh lùng nhưng lại rất quen thuộc, đúng là Cố Thanh Hoài rồi, sau khi anh hét lên thì cúp điện thoại.

Cô giật mình, choáng váng và mất mát.

Màn hình điện thoại lại sáng lên, cô đau đầu giật giật, lại áp ống nghe vào tai.

Giọng nói của Cố Thanh Hoài nhỏ nhẹ hơn: "Không phải anh la em đâu, vừa rồi anh không nhìn số."

Giọng điệu dịu dàng hoàn toàn khác lúc này, thậm chí còn có chút bối rối áy náy như thời thiếu niên: "Chung Ý, anh xin lỗi."

Chuyện anh yêu cô chẳng cần phải chứng minh nữa.

Bên nhau nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ để cho cô chịu chút ảm ức nào.

Ngay cả bây giờ khi anh không vui, vô tình hét lên khi tưởng cô là người khác, anh đều cảm thấy có lỗi vì đã làm như vậy.

"Không sao đâu." Cô nhẹ nhàng hỏi: "Cố Thanh Hoài, anh ở bên đó xảy ra chuyện gì à?"

Cố Thanh Hoài ở bên kia điện thoại trầm mặc, trong ống nghe có tiếng còi tập hợp vang lên.

Anh còn chưa nói, cô đã dùng giọng nói dịu dàng an ủi anh: "Đã đến giờ tập hợp rồi phải không? Anh đi nhanh đi."

Cuốn sách "Kẻ đánh cắp bóng tối" bị gió thổi lật mở trên bàn.

Ánh trăng vừa vặn chiếu sáng lên câu cô đã đánh dấu---

"Điều buồn nhất là nhìn thấy anh, ở bên anh nhưng sao em lại cô đơn quá."

Cố Thanh Hoài, rõ ràng anh đang rất khó khăn, cũng rất không vui, tại sao anh lại không nói cho em biết?

Ai đã chọc giận, làm phiền anh? Ai đã làm anh không vui? Anh có thể nói cho em biết được không?

Nhưng mà em có tư cách gì yêu cầu anh như thế?

Chỗ em đây cũng đang có một mớ bòng bong.

Cô thực sự vô dụng.

Đúng lúc này, điện thoại nhận được một tin nhắn---

[Bạn đã lọt vào danh sách phỏng vấn tại Trung tâm Tin tức Lực lượng Cảnh sát Vũ trang. Vui lòng trả lời để xác nhận tham gia.]

-

Vào ngày phỏng vấn, trời rất đẹp.

Nếu thành công, cô và Cố Thanh Hoài có thể kết thúc khoảng thời gian yêu xa.

Cô muốn đến gặp anh, chỉ cách nhau hai mươi phút đi taxi.

Khi mọi chuyện ổn định, họ sẽ kết hôn và xây dựng một tổ ấm nhỏ thuộc về mình.

Mọi việc diễn ra một cách có trật tự.

Giám khảo hỏi cô: “Tại sao bạn lại muốn trở thành phóng viên?”

Chung Ý hít một hơi thật sâu, đang định nói, nhưng miệng và mũi dường như đột nhiên bị ai đó bịt lại.

Cô bóp chặt cổ họng bởi những kỷ niệm, cô không thể nói hay phát ra tiếng.

Đó là Tiền Vinh gọi cô là "cái bô" của anh ta và muốn đè cô trên giường. Đó là tin nhắn quấy rối tình d*ch của Đỗ Tử Đằng, là máy ghi âm và ổ cứng di động bị hỏng... Cảnh cuối cùng là cảnh một cô gái dễ thương nhảy từ tòa nhà cao hơn mười mét, một tiếng "rầm" vang lên, vật nặng rơi xuống đất.

Cô chạy đến mép sân thượng và nhìn xuống...

Cảnh tượng đẫm máu khiến cô không ngừng run rẩy.

Thế giới quay cuồng trong giây lát.

Chung Ý không biết bây giờ là ngày nào đêm nào, cô bật khóc dưới ánh mắt kinh ngạc của các giám khảo.

Cô khó thở và đổ mồ hôi lạnh, rời khỏi phòng họp như thể đang chạy trốn và bước qua đám đông như một bóng ma cô đơn.

Có một bệnh viện ở bên đường, như ma quỷ xui khiến, cô bước vào.

Bác sĩ kết án tử hình: Kết quả kiểm tra cho thấy cô mắc chứng rối loạn căng thẳng hậu chấn thương, mức độ nặng.

Về đến nhà, cơn mưa to bất ngờ ập đến.

Cô đứng dậy đóng cửa sổ lại, từ ban công tầng mười nhìn xuống.

Dường như có một giọng nói vang lên bên tai, *nhảy xuống đi, nhảy xuống đó rồi mày sẽ được tự do.*

Chung Ý trở lại phòng khách, trên bàn cà phê có con dao gọt hoa quả hôm qua dùng để gọt táo.

Giọng nói đó lại vang lên, *cắt đi, cắt rồi mày sẽ không gặp lại những người đó nữa.*

Như một người điên không thể nhìn thấy mặt trời, cô đóng tất cả các cửa sổ, cắt hết dao nhọn vào tủ, tự lừa mình bằng cách vứt chìa khóa đi.

Bệnh tật vẫn có thể chữa khỏi, mày đừng sợ.

Cô lau nước mắt và tham khảo rất nhiều tài liệu.

--- *Bệnh nhân mắc chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương sẽ làm tổn thương người khác trước khi nhận ra mình bị tổn thương.*

--- *Nếu tình hình trở nên nghiêm trọng hơn, bệnh nhân rất có thể sẽ tự sát.*

Cái nào tàn nhẫn hơn, làm tổn thương Cố Thanh Hoài hay chết trước mặt Cố Thanh Hoài?

Chung Ý co ro như quả bóng trong căn nhà tối tăm.

Đầu cô như một rạp chiếu phim không biết mệt mỏi, chiếu đi chiếu lại từng cảnh, từng cảnh mà cô không muốn nhớ lại.

Sương mù dày đặc, trước mắt đầy gai, máu tươi đầm đìa.

Cô không biết mình có thể trốn đi đâu khác, những người đó cứ muốn bắt cô.

Cuộc sống trôi qua với một tốc độ có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Cuối cùng, giống như cô bé bán diêm đã nhìn thấy con ngỗng quay, cây thông Noel và người thân yêu nhất.

Trong bóng tối, cô nhìn thấy Cố Thanh Hoài, người cô yêu nhất trên đời.

"Không phải đã bảo đợi tôi cùng đi à?" Chàng trai mỉm cười đưa tay về phía cô: "Sao một mình cậu lại chạy ra ngoài?"

Cô muốn chạm vào, ôm lấy và ở bên cạnh anh, nhưng chàng trai chỉ xuất hiện thoáng qua và biến thành hư vô.

Khi mở mắt ra lần nữa, cô nhìn thấy trần bệnh viện trắng như tuyết.

Cô nắm số của anh, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, vô cùng hy vọng lần này cuộc gọi sẽ không kết nối.

"Cố Thanh Hoài."

"Ừm."

"Chúng ta chia tay đi."

Bên kia điện thoại là một sự im lặng đáng sợ.

"Trong lòng em không còn anh nữa?"

"Không còn nữa."

Cô sợ chưa đủ làm anh tổn thương nên bình tĩnh bổ sung: "Em thích người khác rồi."

Sau khi cúp điện thoại, thế giới của Chung Ý trong phút chốc trở nên tối tăm.

Năm mười bảy tuổi, cô ước có được chàng trai này.

Chúc anh một tương lai tươi sáng.

Chúc anh tiền đồ rộng mở.

Chúc anh sớm trở thành anh hùng của đất nước.

Em cũng mong anh đừng bao giờ gặp một người như em nữa.

-

Cố Thanh Hoài bị thương nặng được đưa đến bệnh viện, đèn trong phòng phẫu thuật không tắt bóng* được bật sáng, hiển thị dòng chữ "Đang phẫu thuật".

[*] Giải thích cho nhiều bạn chưa biết về đèn phòng phẫu thuật: Bóng đồ hay hiện tượng tắt bóng, phản chiếu bóng khi đưa một vật gì đó trước ánh sáng đèn. Điều này sẽ là một thứ cản trở nhận thức và độ chính xác của bác sĩ phẫu thuật trong khi chuẩn bị phẫu thuật và hiện tượng tắt bóng sẽ cản trở tầm nhìn của các sĩ phẫu thuật. Chính vì thế, đèn trong phòng phẫu thuật sẽ được thiết kế đều sáng khắp hoặc ba và nhiều vòng đèn trên mỗi đầu đèn, cho phép ánh sáng chiếu từ các góc khác nhau, có khả năng không tắt bóng tốt, giúp bác sĩ phẫu thuật phân biệt các mô và các biến thể khác nhau một cách dễ dàng.

Trong hành lang, đôi mắt của những thành viên đội đột kích chống khủng bố chỉ chảy máu, đổ mồ hôi, không rơi nước mắt đều đỏ hoe.

Dụ Hành ngồi xổm trên mặt đất, Trần Tùng Bách quay đầu lau mắt. Trâu Dương từ văn phòng chạy tới, mày mày tái nhợt: "Đội trưởng đâu?!"

Nhìn thế này, đâu còn là đội cảm tử có thể chiến đấu mạnh mẽ nữa.

Nếu Cố Thanh Hoài không hôn mê nằm trong phòng phẫu thuật, không còn sức để chửi, chắc chắn anh sẽ mĩa mai bọn họ làm mất hết thể diện.

Điều không ai ngờ tới là trong vụ bắt giữ con tin này còn có một người đã chết khác tên là Tiền Vinh.

Tiền Vinh vẫn phát sóng trực tiếp vài phút trước khi chết, với hàng chục triệu lượt xem và hàng trăm nghìn người theo dõi: "Vụ án APP trò chuyện gây ra cuộc thảo luận sôi nổi trên mạng sẽ chấm dứt vào ngày hôm nay. Nghi phạm cuối cùng, Đỗ Tử Đằng đã bắt con tin, trên lưng của con tin có buộc một quả bom, ngay lúc này phía cảnh sát đang xử lý."

"Bây giờ tôi đang mạo hiểm mạng sống của mình để phát sóng trực tiếp. Các bạn hãy bấm theo dõi nhiều hơn đi."

"Cảnh sát hiện đang cử đợt đàm phán đầu tiên, nhưng chẳng có tác dụng gì."

"Chắc là phải dùng dây leo từ trên cao xuống. Bây giờ tôi đang nấp ở góc ban công tầng một."

"SWAT đã có mặt rồi. Hãy cùng xem cận cảnh cảnh bay vượt nóc băng tường chỉ có trong phim ảnh nào. Đừng quên ấn nút theo dõi nhé..."

Camera đột nhiên rung lắc dữ dội, đoạn video phát trực tiếp ghi lại cảnh đồng hồ nát bị nổ tung, chúng bay về phía Tiền Vinh, điện thoại rơi xuống đất, vừa vọt bắt được cảnh mặt mũi Tiền Vinh máu me be bét. Ngay sau đó là những tiếng nổ vang lên, át đi tiếng r3n rĩ đau đớn của anh ta, cuối cùng video tối sầm, kết thúc phát trực tiếp.

Trong hành lang bệnh viện, mẹ của Tiền Vinh là Tiền Tú túm lấy cổ áo chỉ đội trưởng đội SWAT: "Con trai tôi! Tại sao con trai tôi lại chết? Các người không phải là cảnh sát sao? Các người làm

không tốt nhiệm vụ của mình! Tôi chỉ có một đứa con trai! Tôi chỉ có một đứa con trai mà thôi!"

Chung Ý ngược lên và nhìn thấy mái tóc trắng bù xù của người đó.

Bà ta một chân đi dép, một chân đi giày da, rất dễ nhận ra bà ta đã chạy vội vàng ra khỏi nhà.

Xót xa cho tấm lòng cha mẹ.

Nhưng mà, con trai của bà ta là con trai, vậy con trai của dì Hạ cũng không phải là con trai sao?

Cố Thanh Hoài vẫn đang cấp cứu, sống chết còn chưa xác định.

Cứ như thể trong đầu cô như viết ra một lịch trình, chỉ cần làm theo lịch trình đó là được.

Chung Ý vòng qua lãnh đạo cục thành phố, đi thẳng đến chỗ giáo viên chủ nhiệm cấp hai và mở video phát trực tiếp của Tiền Vinh trước khi chết.

Mở đầu video là giọng của Tiền Vinh: "Cảnh sát đã sơ tán toàn bộ người dân, họ nói không thể ước tính được mức độ nguy hiểm của vụ nổ. Hiện tại người dân đã rút lui ra xa năm mươi mét. Tôi lén lút trèo lên để phát sóng trực tiếp cho mọi người xem đây... Hiện tại tôi đang trốn sau rèm, chỉ dám thò máy ảnh ra."

Tiền Tú không thể tin ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt bình tĩnh và sắc bén của cô gái.

Lúc này Chung Ý giống như một con thú máu lạnh, xinh đẹp đến bộ dạng hung hãn nhìn chằm chằm vào đôi mắt nhăn nheo

của cô giáo, nói từng chữ: "Cô Tiên, cô còn nhớ em không? Bạn cùng bàn của Tiên Vinh, Chung Ý."

"Bởi vì con trai của cô mà em bị tẩy chay, cô lập, bắt nạt, bị chụp mũ là trà xanh và bị gọi là con khốn."

Tiên Tú ngơ ngác không nói nên lời, bà ta ngồi phệt xuống đất, đôi mắt vô hồn giống như một hồn ma cô độc bị rỗng tuếch.

Chung Ý đi ngang qua bà ta, mặt không biểu cảm, nét mặt giống như hồi cấp hai, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng như dao.

-

Ca phẫu thuật của Cố Thanh Hoài kéo dài từ chiều hôm đó đến sáng sớm ngày hôm sau. Sau khi rời khỏi phòng phẫu thuật, anh được đưa thẳng đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Bác sĩ cho biết, so với các vết thương ngoài, vết thương ở đầu là nặng nhất. Bây giờ anh vẫn hôn mê và không biết khi nào sẽ tỉnh lại.

Nếu là một người bình thường thì có thể đã bị nổ tung rồi.

Đây có thể coi là vớt được cái mạng từ địa ngục về.

Rõ ràng sáng hôm qua cô đã nói với anh rằng cô sẽ đợi anh ở nhà.

Anh không đến sân bay sao?

Không phải chuyển bay lúc chín giờ sao?

Cố Thanh Hoài, vì sao anh lại trở về...

Người đàn ông đang lặng lẽ nằm trên giường bệnh, trông anh như đang ngủ, hàng mi dài như lông quạ che phủ đôi mắt, nét mặt tuấn tú y hệt như khi còn là một thiếu niên.

Khuôn mặt anh nhợt nhạt anh tuấn, trẻ đến đáng sợ nhưng cơ thể lại được kết nối với các dụng cụ mà Chung Ý chỉ thấy trong phim và chương trình truyền hình. Có những vết thương nhìn mà ghê người ở trên má, cổ và thậm chí cả mu bàn tay, những chỗ không nhìn thấy trên người còn nhiều hơn.

Anh có mái tóc đen mềm mại, lông mi dài, sống mũi cao, đến cả khoe miệng giống Cố Thanh Hoài, nhưng anh không vừa cười vừa gọi cô là mèo, không ôm hôn cô, cũng không cố tình nói mấy lời trêu chọc khiến cô đỏ mặt.

Anh nằm đó, không thể nói hay cử động.

Rõ ràng anh đang ở ngay trước mặt, nhưng dường như anh có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Vậy khi em ở bên anh, anh cũng có cảm giác như vậy phải không? Lo lắng em sẽ biến mất lúc nào không hay.

Hóa ra anh ước được sống lâu hơn. Điều ước này thật tàn nhẫn nhưng anh chỉ giữ nó cho riêng mình.

Em nên làm gì đây, Cố Thanh Hoài?

Thiếu anh, dù chỉ một ngày nhưng em cũng không thể vượt qua được.

Nước mắt tuôn rơi, thế giới của Chung Ý đột nhiên trở nên tối tăm, mưa lớn trút xuống.

Y tá đi tới nhắc nhở: "Người nhà bệnh nhân, hết giờ thăm bệnh rồi, mời cô ra ngoài."

Chung Ý gật đầu, nước mắt lăn xuống má và rơi xuống sàn nhà. Cô cuối cùng cũng nhìn người trên giường bệnh.

Cố Thanh Hoài, anh có đau không?

"Không---"

Giống như ảo ảnh trong ánh sáng và bóng tối ảm áp, Chung Ý nhìn thấy hàng mi dài của Cố Thanh Hoài rung rung, nhưng anh không còn sức mở mắt.

Cô không dám khóc hay thở, sợ bỏ sót từng chi tiết, nhìn chăm chăm vào đôi môi nứt nẻ của anh: "Cái gì?"

Cố Thanh Hoài vẫn đang hôn mê, lông mi rậm rạp, da dẻ trắng bệch.

Qua mặt nạ dưỡng khí, hơi thở của anh biến thành lớp sương mù.

Chung Ý nhìn thấy miệng anh phát ra ba chữ---

"Không chia tay."

Tác giả có lời muốn nói:

"Điều buồn nhất là nhìn thấy anh, ở bên anh nhưng sao em lại cô đơn quá." Trích từ "Kẻ đánh cắp bóng tối".

Chương 55

DTV-EBOOK

Không chia tay.

Rõ ràng họ đã tái hợp và ở bên nhau.

Khoảng thời gian ba năm chia tay đầy tăm tối, cô bị mắc kẹt trong giấc mơ ở sân bay khi họ chia xa, cô đuổi theo máy bay và tuyệt vọng khóc lớn.

Còn Cố Thanh Hoài thì sao?

Phải chăng anh cũng bị mắc kẹt vào ngày hôm đó, mắc kẹt trong cơn ác mộng khi cô đề nghị chia tay, không cách nào thoát ra được.

Đến nỗi bây giờ khi họ đã quay lại rồi, nhưng trong tiềm thức anh vẫn nghĩ rằng mình đang bị cô bỏ rơi.

Thế nên ngày đó anh không phải muốn hỏi cô "Trong lòng em không còn anh nữa" mà là "Không chia tay" phải không?

Thiếu niên lạnh lùng anh tuần ngày xưa giờ lại bị cô dày vò thành ra như thế này, ngay cả khi bị thương nặng hôn mê vẫn không thể thoải mái.

Khi Triệu Tuyết Thanh và Tạ Lãm đến, Chung Ý đang ngồi xồm bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt.

Trong ấn tượng của Triệu Tuyết Thanh, Chung Ý hiền lành, sống nội tâm, nhút nhát, vẻ đẹp thiếu sức sống đến kinh hãi. Lúc này, cô vui mặt vào đầu gối, mái tóc dài rối bù, chiếc áo sơ mi trắng bẩn thỉu, không giống một đạo diễn phim tài liệu mà giống như một đứa trẻ không tìm được nhà.

Triệu Tuyết Thanh ngấp ngừng gọi tên cô: "Chung Ý."

Người ngồi xồm trên mặt đất dựa vào tường, phải mất một lúc mới đứng dậy được, mí mắt sưng húp đỏ bừng, môi nứt nẻ như thể cô mới là người bị thương nặng.

Triệu Tuyết Thanh ngay lập tức cảm thấy đau xót, cô ấy tiến lại gần vài bước và ôm Chung Ý vào lòng. Cô ấy vô cùng đau lòng, vì sao Chung Ý lại gầy như vậy, gầy như thể chỉ còn da bọc xương thôi.

Nước mắt lặng yên làm ướt quần áo của cô ấy, người trong lòng khóc nức nở: "Triệu Tuyết Thanh, là lỗi của mình nên Cố Thanh Hoài mới như thế này..."

Giọng nói Chung Ý nghẹn ngào, lời nói đứt quãng: "Nếu không vì mình, anh ấy sẽ không gặp Đỗ Tử Đằng, sẽ không nằm ở đây như thế này..."

"Mình phải làm sao đây... phải làm sao... quả bom đó vốn buộc trên người mình..."

"Lúc anh ấy lấy ra khỏi người mình, nó đã sắp phát nổ rồi... cho nên anh ấy mới không kịp chạy... Triệu Tuyết Thanh, tất cả là lỗi của mình, đều do mình..."

Cô chìm trong nỗi buồn và sợ hãi tột độ, khóc không thành tiếng, tự trách mình đến mức sắp suy sụp, nước mắt không ngừng rơi.

Triệu Tuyết Thanh thấy cô khóc mà đau lòng, liên tục nói vào tai cô: "Không phải lỗi của cậu, là lỗi của kẻ xấu. Cậu quên lời trước kia đã nói với mình sao?"

Triệu Tuyết Thanh đưa tay vỗ nhẹ lên tấm lưng gầy gò của Chung Ý, cô ấy không dám nghĩ nếu người nằm trong phòng

chăm sóc đặc biệt nhìn thấy cảnh này thì sẽ đau khổ đến mức nào.

Bỗng nhiên Triệu Tuyết Thanh có linh cảm, nếu Cố Thanh Hoài xảy ra chuyện, có lẽ cả đời này Chung Ý sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

Đêm qua cô ấy biết được tin tức, ngay lập tức đáp chuyến bay đêm về Trường Ninh. Hiện tại khi đang ôm người khóc đến run rẩy, cô ấy không thể tưởng tượng được mỗi giây mỗi phút Cố Thanh Hoài bên trong phòng cấp cứu, Chung Ý ở ngoài đây trải qua như thế nào.

"Ăn cái gì đó nhé?"

Mùi thơm ngọt ngào trong túi giấy phả vào mặt cô, mùi thơm rất quen thuộc, Chung Ý nheo mắt lại.

Cô đau đầu, mắt cũng đau. Hơi ấm của thức ăn trên lòng bàn tay cô từ từ khiến cô tỉnh táo.

Bánh rong biển, bánh hoa mai, bánh lòng trắng trứng, thạch rau... đây đều là những thứ Cố Thanh Hoài từng mua cho cô.

Trong đôi mắt sáng màu của Chung Ý toàn là nước mắt, trống rỗng như mặt hồ vắng lặng: "Sao cậu biết mình thích ăn món này..."

Chỉ cần nghĩ đến lần gần nhất cô ăn những món này, Cố Thanh Hoài vẫn ở bên cạnh cô, giọng nói như đang khóc, cô cắn chặt môi để ngăn nước mắt.

Triệu Tuyết Thanh quay đầu lau nước mắt, sau đó cười khổ nói với Chung Ý: "Mình không biết, Cố Thanh Hoài biết."

Chung Ý ngơ ngác, ánh mắt không thể tập trung, nhưng vào ngay lúc này, một cảm giác nghi ngờ nào đó không ngừng dâng

lên từ đáy lòng.

Cô nghe thấy Triệu Tuyết Thanh nói: "Đồ ăn vặt cậu nhận được khi quay phim tài liệu đều là do Cố Thanh Hoài mua và dùng tên của mình gửi."

"Cậu ấy nói biết được vài món ngon, nghĩ bụng cậu sẽ thích, nhưng nếu cậu ấy gửi thì có thể cậu không nhận."

Nước mắt lăn dài trên má cô và rơi xuống sàn hành lang bệnh viện.

Chung Ý nhớ lại ngày Cố Thanh Hoài dẫn cô đi leo núi.

Cô tức giận vì nhiệm vụ EOD quá nguy hiểm nên anh nhờ Quy Lai đến dỗ cô vui---

"Quy Lai hỏi đạo diễn Chung có muốn ăn bánh hoa mai không?"

"Quy Lai hỏi đạo diễn Chung xem có muốn ăn bánh rong biển không?"

"Quy Lai hỏi đạo diễn Chung có muốn ăn thạch không?"

Ngày hôm đó cô cũng nói về một thùng đầy đồ ăn vặt---

"Năm ngoái, em nhận được một thùng hàng do Triệu Tuyết Thanh gửi."

"Hình như có bánh hoa mai, bánh rong biển, bánh lòng trắng trứng*... có rất nhiều loại."

[*] Nguyên tác: 蛋清羊尾, là một món ăn vặt truyền thống ở Chiết Giang, Trung Quốc. Ở Việt Nam không có loại bánh này nên mình xin đặt tên theo nguyên liệu chính làm ra loại bánh này là lòng trắng trứng.

Giọng điệu của Cố Thanh Hoài vẫn như bình thường, chỉ thuận miệng hỏi ăn có ngon không.

Cô nói rằng mình chưa ăn gì, chia cho cô gái đang quay phim tài liệu và các nhân viên khác hết.

Thì ra Cố Thanh Hoài đã mua chúng.

Rốt cuộc đã có bao nhiêu việc mà cô không biết.

Lồ ng ngực căng cứng và đau đớn như thể sắp chết.

Chung Ý cố gắng cho chiếc bánh hoa mai vào miệng, vừa khóc vừa nghẹn ngào, lòng đau đớn, không thể nuốt nổi.

Cuối cùng, cô ngồi ở hành lang bệnh viện, cách Cố Thanh Hoài bị thương nặng chỉ một bức tường, khóc đến không thể dừng lại được.

Triệu Tuyết Thanh lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô: "Cậu có muốn về nhà sắp xếp đồ đạc không? Quy Lai mang đến nhà mình đi, mình sẽ chăm sóc nó."

-

Nghe thấy tiếng bấm mật mã ổ khóa, Quy Lai tưởng là Cố Thanh Hoài trở về, vui vẻ đi tới vẫy đuôi.

Sức lực của cô trong phút chốc bị hao hụt, Chung Ý đứng trong căn nhà vắng vẻ, không biết bây giờ lúc này.

Quy Lai không biết chuyện gì, nó đến bên cạnh cô, cọ cọ vào lòng bàn tay cô, cảm thấy hụt hẫng.

Trong thoáng chốc, cô vẫn có thể nhìn thấy anh đang nấu ăn trong bếp, anh ngồi trên thảm thào rời một đồng linh kiện, anh để cô dựa vào vai xem phim, anh ngồi ở mép giường ru cô ngủ... Anh nâng mặt cô lên hôn, nụ hôn lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì

ngang ngược, nhưng sự đan xen của môi, răng và má luôn khiến người ta mê mẩn.

Nhưng bây giờ, anh không có ở đây.

Chung Ý hít một hơi thật sâu, đè nén mọi ám ức tủi thân, sắp xếp giấy tờ nhập viện và nhu yếu phẩm hàng ngày của Cố Thanh Hoài.

Thẻ cảnh sát của anh được đặt trên một đồng tài liệu. Cô nhẹ nhàng mở nó ra, bức ảnh của anh trong bộ đồng phục cảnh sát phẳng phiu hiện ra trong tầm mắt. Khuôn mặt người trong ảnh sáng sủa tuấn tú, trông không dễ đụng vào, tràn đầy tinh thần tuổi trẻ.

Không có vết thương nào, cũng không bị hôn mê, anh vẫn khỏe mạnh. Anh là một cảnh sát trẻ tuổi, đẹp trai, có khuôn mặt lạnh lùng và là một chuyên gia gỡ bom của đội SWAT chưa bao giờ thất bại.

Phía sau bức ảnh, một góc của bức ảnh khác lộ ra. Chung Ý cẩn thận rút ra, giấy tiếp theo mắt cô lại tràn nước mắt.

Chàng trai cô gái trong bộ đồng phục học sinh màu xanh trắng mỉm cười trước ống kính.

Vậy trong ngần ấy năm, khi anh nâng cao dây cảnh giới lên và một mình đi về phía trung tâm vụ nổ, bức ảnh đã này đồng hành cùng anh phải không?

Chung Ý đóng lại thẻ cảnh sát, cô không dám nhìn lại, không dám nghĩ tới, không dám đi sâu vào chi tiết Cố Thanh Hoài yêu cô như thế nào.

Anh không bao giờ quên cô. Thì ra, nỗi đau khổ bao năm chẳng là gì so với việc mất đi anh.

Con chó Côn Minh uy nghiêm vẫn luôn đi theo bên cạnh, Chung Ý thu dọn đồ chơi và thức ăn của nó xong, quỳ xuống và sờ đầu nó, nhẹ nhàng nói: "Trong khoảng thời gian này, mày đến nhà dì Triệu Tuyết Thanh ở tạm nhé. Ở đó có người bạn tốt Alaska của mày nữa đấy."

Quy Lai cái hiểu cái không, nhưng khi đến gần cửa, cuối cùng nó cũng nhận ra Chung Ý muốn đưa nó đi, nó bất ngờ vùng ra khỏi tay cô.

Nó đã xa người đó một lần, không muốn phải xa lần thứ hai.

Ở nhà có mùi hương hoa cỏ sạch sẽ trên người Cố Thanh Hoài, có chăn bông, gối và tủ đựng đồng phục cảnh sát của anh, khắp nơi đều có dấu vết và hơi thở của anh.

"Quy Lai..." Không muốn xa anh đâu chỉ có một mình nó, Chung Ý không cầm được nước mắt.

Quy Lai hiếm khi không nghe lời, lúc Chung Ý muốn đưa nó đi, nó chạy đến phòng ngủ của cô, vốn là phòng ngủ chính trước đây của Cố Thanh Hoài.

Một bên là Cố Thanh Hoài nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, một bên là Quy Lai không chịu rời đi, Chung Ý không phải phải làm sao. Khi đến gần phòng ngủ, Quy Lai vì muốn trốn cô mà vô tình đụng vào lầu đài gỗ của Cố Thanh Hoài.

Toàn bộ lầu đài sụp đổ, vô số mảnh gỗ nằm rải rác trên mặt đất.

Bên dưới mớ hỗn độn đó có thứ gì đó sáng rực, phản chiếu ánh nắng ấm áp, bên dưới có một tờ giấy đã ố vàng, trên mặt giấy là chữ viết gần bay màu hết.

Nó ở cùng với anh, nó im lặng chờ đợi cô ở một góc không ai ngờ tới đã rất lâu, cuối cùng vào giây phút này cũng bị cô phát

hiện.

Đầu óc Chung Ý trống rỗng. Cô chỉ máy móc bước tới, ngồi xổm xuống và nhìn vào điểm sáng nhỏ.

Đó là một chiếc nhẫn.

Và tờ giấy ố vàng là báo cáo kết hôn đã được đánh máy từ lâu.

Cố Thanh Hoài đã ký tên, thời gian ký là đêm trước sinh nhật của cô vào năm chia tay.

Trái tim ngay lập tức bị kéo ra, bị xé nát thành trăm mảnh, Chung Ý ngơ ngác và bật khóc.

Thì ra khi cô nói chia tay, anh đang muốn cùng cô sống đến bạc đầu, ở bên nhau mãi mãi.

Trên đường trở lại bệnh viện, Chung Ý một lần nữa đi ngang qua tiệm váy cưới, nơi hai người gặp lại sau một thời gian dài chia tay.

Chiếc váy cưới đó đẹp đến chói mắt, trên đó còn có tấm biển "không bán". Không biết khi nào mới không được nhìn thấy nữa.

Nếu biết sớm, cô đã mua nó ngay lần đầu tiên mặc thử.

Nếu như biết sớm, ngay lần đầu gặp lại cô sẽ nói cho anh biết, Cố Thanh Hoài, em thích anh, em chưa từng thích người khác, em nhớ anh đến phát điên rồi...

Chiếc nhẫn làm sinh lễ, còn váy cưới làm của hồi môn.

Đáng tiếc lúc đó cô không dám đến gần anh nửa bước.

-

Ba ngày sau, Cố Thanh Hoài được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt về phòng bệnh thường.

Những vết thương trên mặt và mu bàn tay bắt đầu đóng vảy nhưng anh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Cố Thanh Hoài đã lâu không được nghỉ ngơi.

Trong suốt quãng thời gian hơn mười năm làm quân nhân, làm cảnh sát, mưa bom bão đạn, gổ đất nằm sương, súng ống sẵn sàng.

Trước mắt anh lúc này là bóng tối.

Mình chết rồi à?

Nếu chết rồi thì có thể gặp cha không?

Anh được sinh ra vào ngày cha hy sinh. Người đó chỉ sống trong những câu chuyện mẹ kể trước khi đi ngủ và những kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc đời bà.

Anh biết cha đã ôm trên người quả bom hướng về khu đất vắng để đợi nó nổ. Mãi đến khi gia nhập quân đội, anh mới biết rằng khi cha mình hy sinh đã bị sóng xung kích xé xác thành từng mảnh, Nhậm Trung Hoa và các đồng đội nhịn đau tìm kiếm thi thể từ lúc trời còn sáng đến tối mịt, nhưng thi thể vẫn chưa thể ghép lại hoàn chỉnh.

Vì điều này mà sức khỏe của mẹ ngày càng kém.

Sau khi biết sinh nhật của mình là ngày giỗ của cha, anh không bao giờ muốn tổ chức sinh nhật nữa nhưng mẹ lại nói với anh: "Mẹ nghĩ con đã nhận gậy chuyển tay từ cha để bảo vệ mẹ."

Từ nhỏ đến lớn cho đến khi anh vào quân đội, mẹ anh chưa bao giờ bỏ lỡ bất kỳ ngày sinh nhật nào của anh, bà luôn nói: "Vì

con là con của mẹ nên mẹ rất hạnh phúc."

Một bà mẹ đơn thân một mình nuôi con, gian khổ không kể xiết, tất nhiên cũng có cả những lời chê bai, đồn thổi. Đồng lương ít ỏi của bà được dùng để trả tiền thuê nhà, tiền điện và học phí cho con trai, chưa bao giờ động tới khoản trợ cấp nhờ sự hy sinh của chồng.

Một ngày nọ khi anh đi học về, một chiếc ô tô cao cấp đậu trong một con hẻm đổ nát, người bước xuống xe chính là ông bà của anh.

Họ muốn đón anh về và hứa cho anh một môi trường học tập tốt hơn, điều kiện sống tốt hơn, dù sao thì anh cũng là người nhà họ Cố.

Họ còn nói sẽ đưa cho mẹ một khoản tiền để mẹ không còn phải làm mẹ đơn thân nuôi con, muốn tái giá thì tái giá, nếu không có con thì cuộc sống của mẹ sẽ tốt hơn rất nhiều.

Người mẹ vốn chưa bao giờ đỏ mặt, luôn hiền lành như vậy lại tức giận đến phát run, ném trả đồng tiền lớn vào xe ô tô của họ.

Bà ấy còn nhất quyết chuyển anh sang một trường khác, từ một trường cấp hai ở thị trấn nhỏ đến trường tốt nhất của tỉnh. Anh dễ dàng vượt qua kỳ thi lên cấp ba và đậu trường trọng điểm cấp tỉnh, điểm số của anh thuộc top đầu thành phố.

Trước khi bắt đầu năm học lớp 10, anh đã tìm được công việc làm thêm tại một nhà hàng thức ăn nhanh.

Một ngày trước khi khai giảng, một gia đình ba người đến nhà hàng, nhà họ trông rất ấm cúng.

Người đàn ông trung niên cười nói: "Muốn ăn gì cứ gọi, không cần lo tiền bạc, cha vừa mới nhận được lương."

Người vợ ôm con gái vào lòng và nói: "Đúng đó, hôm nay cha chiêu đãi chúng ta một bữa. Chung Ý nhà chúng ta sắp trở thành học sinh trường trọng điểm cấp tỉnh rồi."

Nếu anh cũng có cha, liệu bây giờ anh có giống họ không?

Anh nhướn mi lên nhìn. Cô gái quay lưng về phía anh đang cúi xuống xem thực đơn, ngoan ngoãn nhu mì.

Ăn xong, trên bàn vẫn còn thức ăn thừa.

Người cha đó đề nghị: "Đồ ăn còn thừa, chúng ta gói mang về đi."

Cô gái hỏi với giọng nhỏ nhẹ và lịch sự: "Phục vụ, làm phiền anh lấy cho tôi đồ đựng được không?"

Nhân viên phục vụ trong nhà hàng trợn mắt, giả vờ như không nghe thấy, lúc đi ngang qua, miệng lẩm bẩm: "Còn có bao nhiêu đâu mà gói mang về."

Cô gái sững sờ, tai đỏ bừng dưới ánh đèn.

Anh cầm hộp đựng đồ đi tới: "Để tôi."

Cô cụp mi xuống, không dám nhìn ai nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Cảm ơn."

Anh trả lời, không có gì.

Ánh mắt anh lướt qua khuôn mặt của cô, anh bỗng giật mình.

Đó là cô gái bị chó cắn trên đường đến trường.

Gia đình ba người rời đi.

Nhân viên phục vụ khác chế nhạo: "Đồ thừa còn không đắt bằng hộp mang về."

Anh đặt tờ tiền vào quầy thu ngân với vẻ mặt lạnh lùng: "Cứ coi như tôi mua đi."

Ngày thứ hai sau khi vào lớp 10, họ bắt đầu khóa huấn luyện quân sự.

Chủ nhiệm lớp gặp anh và nói: "Lễ khai giảng đúng dịp kỷ niệm 100 năm thành lập trường, cần một đại diện học sinh mới lên phát biểu."

Anh không kiên nhẫn, đưa ra lời từ chối: "Thầy ơi, thầy tìm bạn khác đi."

Chủ nhiệm lớp không từ bỏ: "Việc này là nhiệm vụ do hiệu trưởng giao, em không cần phải viết bài phát biểu, trong những học sinh mới có một bạn nữ viết chữ rất đẹp..."

Một ngày trước khi kết thúc khóa huấn luyện quân sự.

Trong giờ giải lao, anh đứng dựa vào tường, dùng vành mũ che mắt cho đến khi có người gọi: "Cố Thanh Hoài, có người tìm kìa."

Cô gái mặc quân phục bước đến gần anh, lấy một chiếc phong bì từ trong túi quân phục ra rồi đưa cho anh.

Anh vô thức cụp mắt xuống. Cô gái thấp hơn anh 20cm và có một nốt ruồi nhỏ ở giữa mũi.

Cô ngẩng mặt lên, đôi mắt màu hổ phách nhạt, mí mắt như đang muốn nói, trông rất ngượng ngùng.

Nhưng anh chưa kịp nói gì thì đám con trai trong lớp bắt đầu ồn ào---

"Đây là bức thư tình thứ mấy trong tuần rồi?"

"Cố Thanh Hoài, mong cậu thương xót, có cậu ở đây sao bọn tôi yêu đương được?"

Hai gò má của cô gái lập tức đỏ bừng, giống như ngày hôm đó.

Đôi mắt mèo sáng màu đỏ ươn ướt, nghiêm túc nhìn anh:
"Không phải thư tình, đây là bản thảo bài phát biểu."

Anh nhận lấy và khẽ nói cảm ơn.

Cô gật đầu rồi bước nhanh đi.

Cô viết văn khác với vẻ ngoài dịu dàng ít nói của cô.

Lời văn ngắn gọn, hào phóng, có sự trưởng thành vượt xa tuổi tác.

Nếu không nhắc tới hai chữ "cha" và "hy sinh", anh sẽ đồng ý lên sân khấu phát biểu.

Trong bài phát biểu của học sinh mới, anh đã xóa đoạn đó.

Anh không muốn lấy người cha hy sinh để nhà trường làm chiêu trò.

Khi lễ khai giảng kết thúc, anh nhìn thấy cô gái bị giáo viên chủ nhiệm giữ lại ở phía xa xa, chưa đến gần, những lời la mắng giận dữ đã lọt vào tai anh---

"Không phải thầy đã nói phải tập trung viết về hoàn cảnh gia đình liệt sĩ của Cố Thanh Hoài sao?"

"Em không nghe thấy hả? Trong bài có nhiều điểm vô nghĩa, còn điểm quan trọng nhất lại bỏ qua?"

Hóa ra đây là chỉ thị của lãnh đạo nhà trường.

"Bạn ấy viết, nhưng em đã xóa đi." Anh kéo cô lại phía sau: "Thầy muốn viết về cha em, thế đã xin phép của cha em chưa ạ?"

Giáo viên chủ nhiệm ghen hòng không nói được gì, hai người lần lượt bước vào lớp.

Hôm đó là ngày kỷ niệm 100 năm thành lập trường, rất nhiều phóng viên và giới truyền thông đã đến, thậm chí còn có người đợi trước cửa lớp: "Con trai liệt sĩ trong lớp các bạn có ở đây không? Chúng tôi muốn phỏng vấn cậu ấy."

Gia đình liệt sĩ, top 3 toàn thành phố, kỷ niệm 100 năm ngày thành lập trường, tin tức hay ho.

Làm chưa xong mà đã đặt cho nó một tiêu đề và gọi nó là "Lớn lên con sẽ trở thành người như cha".

Bên cạnh phòng học là phòng chứa đồ, anh chưa kịp phản ứng thì cô gái đã đẩy thẳng anh vào.

Một cô gái dễ ngại ngùng như thế lại đổi nét mặt nghiêm túc, dùng lời lẽ đanh thép nói chuyện với phóng viên: "Cậu ấy không có ở đây, xin nghỉ phép rồi. Mọi người đứng hết ở đây làm ảnh hưởng việc học của chúng tôi."

"Còn nữa, tên của cậu ấy không phải con trai liệt sĩ, cậu ấy là Cố Thanh Hoài."

Phóng viên quay phim cả hàng người rời đi, sau đó cô mới quay lại gọi anh ra ngoài.

Một đôi mắt trong veo nhìn anh: "Bọn họ đi cả rồi."

Anh khẽ nói: "Xin lỗi."

Rõ ràng trong lòng cô đầy ảm ức nhưng lại mỉm cười nói:
"Không sao đâu."

Sau khi khóa huấn luyện quân sự kết thúc, cả lớp sắp xếp lại
chỗ ngồi.

Cô không quen ai trong lớp, ngồi ở hàng ghế trống phía cuối
của lớp học.

Anh ngồi vào bàn của cô.

-

Sau kỳ thi đại học, anh nộp đơn vào học viện quân sự, mọi
người đều biết.

Khi được hỏi về chuyên ngành, anh nói là kỹ thuật viễn
thông nhưng thực chất là kỹ thuật rà phá bom mìn.

Gia nhập quân đội, từ học viện quân sự đến doanh trại, trải
qua bao nhiêu khó khăn nhưng anh chưa bao giờ sợ hãi.

Chỉ có hai người mà anh cảm thấy có lỗi, đó là người mẹ
chẳng hay biết gì và Chung Ý đang tìm nước mắt để chào tạm
biệt.

Đã bao nhiêu lần thoát chết trở về, bao nhiêu lần đứng giữa
ranh giới giữa sự sống và cái chết, bao nhiêu chiến tích đã được
đặt trên vai.

Anh không quan tâm, anh chỉ muốn được thăng cấp thành
phó tiểu đoàn, lúc đó người nhà có thể đi theo nếu Chung Ý
đồng ý.

Sau khi đạt được chiến công hạng hai, anh đã có cơ hội được
thăng chức đặc biệt.

Nhậm Trung Hoa hỏi anh có dự định gì.

Anh chỉ nói muốn kết hôn.

Anh thích tháo dỡ mọi thứ, những lúc đó, Chung Ý thích tựa vào vai anh, nhìn anh thao tác.

Có lần, cô cong mắt hỏi anh: "Anh có làm được một ngôi nhà nhỏ không?"

Anh hỏi nhà như thế nào.

Cô nói phải có một chiếc xích đu trong vườn hoa và chú mèo nằm phơi nắng.

Anh mỉm cười, yêu cầu thực sự không hề thấp.

Cô hôn lên mặt anh: "Vậy thì em sẽ hạ thấp yêu cầu của mình, chỉ cần có anh là được."

Anh thực sự đã xây cho cô một ngôi nhà nhỏ, có sân vườn, có xích đu, một chú mèo đang phơi nắng và cả một chiếc nhẵn, anh giấu trong khu vườn hoa.

Anh chuẩn bị báo cáo kết hôn, chỉ đợi Chung Ý đồng ý là nộp lên trên.

Anh nghĩ, anh sẽ cầu hôn vào sinh nhật của Chung Ý.

Một ngày nọ, có một cuộc gọi nhớ trên điện thoại, đó là số của mẹ.

Khi anh gọi lại, đó là một giọng nữ lạnh lẽo hoàn toàn xa lạ.

"Xin chào, anh là người nhà của cô Hạ phải không? Cô Hạ ngất xỉu rồi."

"Tại sao?"

"Cô ấy không nói với anh suốt thời gian qua sao? Cô ấy đang hóa trị, anh không biết à?"

Anh xin nghỉ phép và lao đến bệnh viện. Mấy ngày ở bên giường bệnh của mẹ là mấy đêm anh không chợp mắt. Anh không làm cách nào tin được mẹ đang bị bệnh nan y, cuộc đời của bà đang đếm ngược.

Đúng lúc này, Chung Ý gọi tới, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ.

Lúc đó, mắt anh đỏ hoe, muốn nói điều gì đó nhưng lại không thể.

Cuối cùng, sợ cô nhận ra giọng nói của bệnh viện, anh chỉ nói phải tập hợp rồi vội vàng cúp điện thoại.

-

Sau đó, bác sĩ đưa ra thông báo cuối cùng: "Sau này mẹ của anh lúc nào cũng cần người chăm sóc."

Anh đặt bút viết đơn xin chuyển ngành. Một số công ty tư nhân sản xuất thiết bị gỡ bom muốn hợp tác với anh, trong đó có công ty công nghệ Trí Ngũ, một công ty hàng đầu chuyên phát triển robot gỡ bom.

Không biết Triệu Trí Ngũ làm cách nào lấy được số điện thoại của anh nên gọi đến: "Cảnh sát Cố, anh có muốn xem xét lại việc hợp tác của chúng ta không? Anh có thể đưa ra bất cứ điều kiện nào anh muốn."

Anh lạnh lùng đáp: "Không, cảm ơn."

Sau khi cúp điện thoại, bên đó vẫn không bỏ cuộc, thậm chí còn nói ra câu khiến anh phản cảm nhất: "Nghe nói bây giờ mẹ anh rất cần người chăm sóc, chỉ cần anh chịu hợp tác với chúng

tôi, chúng tôi sẽ thuê người đến chăm sóc mẹ anh. Anh đang ở trong quân đội thì nhận được bao nhiêu lương chứ..."

Lần này anh không nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Anh không có thói quen lưu số điện thoại di động, vì sợ một ngày nào đó trong quá trình truy bắt tội phạm xảy ra tai nạn, điện thoại di động rơi vào tay những kẻ buôn m@ túy, như thế sẽ gây rắc rối cho mẹ hoặc cô.

Vì vậy, khi màn hình điện thoại bật lên lần nữa, anh không thèm nhìn, giọng nói lạnh lùng gầm gừ: "Có để cho tôi yên không!"

Nhưng giữa chừng, anh liếc nhìn số điện thoại di động, trong lòng cảm thấy áy náy.

Đó là Chung Ý.

Anh thấp giọng xin lỗi: "Xin lỗi, không phải anh la em đâu."

Ở đầu dây bên kia, cô khẽ nói "ừm" và hỏi, anh xảy ra chuyện gì à?

Anh im lặng hồi lâu, cho đến khi tiếng còi tập trung từ trạm gác đột nhiên vang lên bên tai.

-

Ngày đơn xin xuất ngũ được chấp thuận chính là ngày sinh nhật của Chung Ý.

Anh cởi bỏ quân hàm, cởi bỏ quân phục mà anh đã xem như đức tin của mình.

Từ đó về sau, sọc hổ ngũ trang, 400m vượt chướng ngại vật, tuần lễ ma quỷ... đều không liên quan gì đến anh.

Bữa cơm chia tay các bộ đội đã được chuẩn bị hoành tráng hơn bất kỳ bữa tiệc mừng năm mới nào khác.

Những cấp dưới đã ở bên anh từ khi anh nhập ngũ có đôi mắt đỏ hoe. Anh cười và xoa đầu cậu ta, không phải chứ, khóc rồi à?

Có một bàn đầy thức ăn, không ai đụng đũa.

Anh cười: "Không phải sau lưng luôn nói tôi là đại ma vương và Diêm vương gia à?"

Người ít nói nhất bắt đầu tìm chủ đề, người nên khóc nhiều nhất lại cười.

Bất thành linh có tin báo động --- một quả bom không xác định được tìm thấy trong một tòa nhà dân cư, yêu cầu hỗ trợ.

Tựa như một chú chó nghiệp vụ về hưu nghe được mệnh lệnh phản xạ tự nhiên muốn đi thực hiện nhiệm vụ, phản ứng đầu tiên của anh lúc này chính là đứng dậy hỏi Nhậm Trung Hoa: "Thầy, em có thể đi được không?"

Nhậm Trung Hoa không chút do dự, nghiêm túc nói: "Cậu không còn là người của chúng tôi nữa."

Đêm chia tay, trên bàn đầy đồ ăn.

Đồng đội của anh lao ra tiễn tuyền, cuối cùng chỉ còn lại một mình anh.

Điện thoại reo lên, đó chính là người anh muốn gặp nhất vào lúc này.

"Cố Thanh Hoài, chúng ta chia tay đi."

"Trong lòng em không còn anh nữa?"

"Không còn nữa."

"Em thích người khác rồi."

Sau này, mưa bom bão đạn, ranh giới mong manh giữa sống và chết, nhắm mắt lại, tất cả đều là Chung Ý.

Anh nhớ đến đôi mắt nhợt nhạt, mí mắt đỏ mọng và đôi môi bướng bỉnh cắn chặt khi cô khóc.

Điều duy nhất không thể nhớ là nụ cười của cô.

Lúc này mới nhận ra rằng đã rất lâu rồi anh không làm cô cười.

Anh chuyển đến chi đội SWAT của Cục Công an thành phố, nhưng anh vẫn không thể gặp mẹ lần cuối.

Cha chuyển ra khỏi Nghĩa trang Liệt sĩ, mẹ được chôn cất cùng cha rồi. Anh bình tĩnh xử lý mọi việc trong tang lễ, không rơi một giọt nước mắt nào.

Tuy nhiên, bộ đồng phục cảnh sát mà mẹ anh đã vá, lon sữa còn chưa đầy một nửa và cuốn sách lộn ngược trên đầu giường đều nói với anh rằng mẹ sẽ không bao giờ quay lại.

Trên bàn công là đôi giày thể thao mới toanh của bà treo trên bậu cửa sổ, trong tủ là một chiếc áo khoác mà bà không nỡ mặc, thậm chí trên bàn còn có đồ ăn được đặt lộn ng bàn chống côn trùng đã lạnh ngắt.

Mẹ đã mất thật rồi.

Sau một đêm mất ngủ, anh dùng một số lạ gọi cho Chung Ý.

Một người đàn ông lạ trả lời cuộc gọi và nói rằng cô ngủ rồi, có chuyện gì thì để anh ta chuyển lời.

Anh tuyệt vọng đi đến thành phố nơi cô làm việc, nhưng đợi cho đến khi người đàn ông đưa cô lên lầu, ngọn đèn mờ đi và

người đàn ông không đi xuống nữa.

Anh thực sự không có duyên phận này, duyên phận được ở bên cô mãi mãi.

Chung Ý của anh đâu rồi?

Điểm sáng le lói, Cố Thanh Hoài không phân biệt được giữa mơ hay thực.

Nửa mơ nửa tỉnh, thấp thoáng đâu đó anh dường như nhìn thấy cô.

Ở không gian và thời gian anh không biết, cô gái chịu đựng hết những ám ức.

Đó là mối tình đầu của anh, cũng là cô gái anh sẽ không bao giờ quên.

Bạn gái cũ duy nhất của anh, người yêu hiện tại của anh.

Những giọt nước mắt ấm nóng đang nhỏ xuống mu bàn tay anh.

Tại sao Chung Ý lại khóc? Có phải vì thi không tốt không?

"Đừng khóc." Anh cố gắng hết sức, không biết cô có nghe thấy không: "Anh dẫn em đi mua đồ ăn ngon."

Chương 56

DTV-EBOOK

--- Không khóc.

--- Anh dẫn em đi mua đồ ăn ngon.

Ánh nắng yếu ớt chiếu lên gương mặt điển trai xanh xao của Cố Thanh Hoài, làn da của anh trắng bệch, đôi môi nứt nẻ, lông mi dày rũ xuống một bóng râm mềm mại.

Khi họ là bạn cùng bàn, mỗi lần Cố Thanh Hoài đi chơi bóng rổ, sau tiết thể dục hay ăn trưa về, anh đều mang đồ ăn ngon cho cô, cầm trên tay hoặc bỏ vào túi đồng phục học sinh.

Mùa hè có kem ly, mùa đông có sơn trà ngào đường và hạt dẻ rang đường, lúc không vui thì có bánh kem trà xanh hơi đắng nhưng hậu vị ngọt, còn vào những ngày cô đau bụng sẽ có bánh nếp đường nâu nóng hổi được phủ lớp bột đậu nành dày vừa mềm vừa dẻo lại vừa thơm.

Trong ba năm cấp ba, anh gần như mua cho cô tất cả đồ ăn vặt ngon trong trường và ngoài trường.

Sau này khi học đại học, Cố Thanh Hoài học trường quân sự nên không thể tùy tiện ra ngoài, cho dù có thể xin nghỉ phép thì cũng phải quay về trường trước bốn giờ.

Cô đi tàu rất lâu chỉ để gặp mặt anh.

Trên đường người qua người lại, anh nắm chặt tay cô nói: "Đi, anh dẫn em đi mua đồ ngon."

Vậy nên bây giờ anh lại mơ về cô gái mít ướt luôn cần anh dỗ dành phải không?

Trái tim không ngừng bị giằng xé, đau đớn gần như tê dại. Chung Ý nằm sấp bên cạnh Cố Thanh Hoài, nước mắt không ngừng chảy xuống xương ngón tay.

Rõ ràng anh đang ở trước mặt cô, nhưng anh không dịu dàng dỗ dành cô, cũng không mở rộng vòng tay ôm cô, anh nhắm mắt như đang ngủ say, không có bất kỳ phản ứng nào, ý thức chìm vào trong bóng tối vô tận.

Cánh cửa phòng bệnh nhẹ nhàng được đẩy ra. Chung Ý tưởng là Triệu Tuyết Thanh nên nhanh chóng lau nước mắt.

Chỉ trong vài ngày, cô đã gầy đi trông thấy, đôi mắt màu hổ phách nhạt như viên ngọc dính bụi bặm, không còn sáng lấp lánh nữa.

Sau khi nhìn rõ người đến, cô đứng đó một hồi lâu, cố gắng nhếch môi cười: "Ông Trâu."

Sau sự việc ở quán ăn nhanh Dương Dương, mọi người chưa từng gặp lại ông Trâu Minh Thuận, nhưng họ luôn có thể nhận được những phần ăn từ Trâu Dương do ông cụ đã chuẩn bị và bỏ vào hộp giữ nhiệt, hoặc một túi rau tươi vẫn dính đầy bùn vừa mới được hái từ ngoài đồng về. Ai cũng có phần.

Đã lâu không gặp, tóc ông đã bạc đi nhiều, trông ông cụ như già đi nhưng khuôn mặt vẫn hiền hậu.

Trâu Minh Thuận nghe nói Cố Thanh Hoài nhập viện nên bắt chuyến xe sớm nhất từ quê nhà.

Ông cụ làm đồ ăn nóng hổi rồi cho vào hộp giữ nhiệt, không ngờ Cố Thanh Hoài lại bị thương nặng như vậy.

Đôi mắt già nua nhăn nheo đó nhìn chằm chằm người trên giường bệnh hồi lâu: "Sao cái thằng nhóc lại để bản thân rơi vào chuyện này?"

Trâu Dương đứng cạnh ông nội cảm thấy áy náy: "Nếu có cháu, có lẽ đội trưởng sẽ không bị thương."

Chung Ý cười khổ: "Cho dù cậu có mặt, Cố Thanh Hoài cũng sẽ không cho cậu nhận nhiệm vụ này."

Anh, Cố Thanh Hoài, dù nhiệm vụ có nguy hiểm nhất, khó khăn nhất thì anh cũng là xông lên đầu tiên.

Mạng ai cũng là mạng, chỉ riêng mình anh thì không.

Không khí im lặng, người hôn mê nằm trên giường bệnh lại là Diêm vương vô nhân tính.

Khi anh không cười, lông mày như dao, ánh mắt nham hiểm, đôi môi mỏng mím lại luôn có một vòng cung mang ý giấu cợt.

Nhưng lúc này, lông mi dài của anh đã rũ xuống, khuôn mặt không còn hung dữ nữa, lộ ra vẻ ngoài tuấn tú vốn có, thấp thoáng dáng vẻ tươi sáng tuấn tú của thời niên thiếu.

Trâu Dương đến trước, Trần Tùng Bách và Dụ Hành cũng đến ngay sau đó.

Nhưng còn chưa kịp chào hỏi hân hoan, Trần Tùng Bách đã nhận được điện thoại, nét mặt thay đổi trong nháy mắt.

Cảm thấy có một dự cảm chẳng lành, Dụ Hành hỏi: "Sao vậy?"

Trần Tùng Bách khẽ nói: "Có tin tức từ trung tâm chỉ huy, khi vây bắt những kẻ buôn bán m@ túy đã phát hiện một lượng lớn thuốc nổ và m@ túy được cất giấu. Yêu cầu hỗ trợ."

Cố Thanh Hoài là tay gỡ bom chính duy nhất trong thành phố.

Tuy con người anh rất thích trêu đùa nhưng trong công việc này lại rất nghiêm túc. Trong mấy năm, anh đã tận tâm hướng

dẫn cho Trâu Dương.

Làm việc trong cái nghề này, cụt tay, cụt chân là chuyện bình thường, nói không chừng một ngày nào đó anh cũng không còn nữa.

Anh có thể vắng mặt, nhưng không thể không có người gỡ bom.

Vào thời khắc mấu chốt, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, Trâu Dương nhìn Trâu Minh Thuận.

Ông nội không lên tiếng, Trâu Dương liếc nhìn người đàn ông đang nằm trên giường bệnh.

Từ xa xưa, lòng trung thành và hiếu thảo đều không thể vẹn toàn cả hai, trước mặt anh ấy là một tấm gương sống.

Vào lúc này, anh ấy phải đưa ra lựa chọn.

Anh ấy cúi đầu như một đứa trẻ vừa mắc phải lỗi sai: "Ông ơi, nếu cháu không đi thì thật có lỗi với bao nhiêu quả bom mà đội trưởng đã làm cho cháu chơi."

Vào lúc đó, Trâu Minh Thuận chợt nhận ra hình như mình đã sai.

Khi ép Trâu Dương rời khỏi đội đột kích chống khủng bố, ông cụ từng mắng Trâu Dương, tại sao người khác không làm mà cháu phải làm?

Mà bây giờ, một bên là con trai người ta đang rơi vào hôn mê nằm trên giường bệnh, một bên là cháu trai mình khỏe mạnh, bình an.

Con ai chẳng là con?

Một lúc lâu sau, ông cụ mới xoa tay, giọng nói trầm thấp như thở dài: "Đi đi, an toàn trở về."

Trâu Dương sải bước dài đi, xe bọc thép màu đen đang đợi anh ấy dưới cổng bệnh viện.

Trước khi rời đi, Trâu Dương ở phía xa làm động tác chào cảnh sát với ông nội.

Anh ấy hét lên: "Ông nội, khi cháu trở về an toàn, cháu có thể báo cáo chuyển về đội SWAT được không?"

Chung Ý muốn điều chỉnh chủ đề của kỳ năm bộ phim tài liệu.

Chỉ cần sử dụng "Hồi sinh từ ngọn lửa".

Trải qua thời gian này, mọi người đều mở ra một cuộc sống mới.

-

Đối với Đỗ Tử Đằng, tất cả những người liên quan đến vụ án APP trò chuyện đã bị bắt và chấm dứt hoàn toàn.

Theo dõi tiến triển của vụ án, điều cảm động và thu hút sự chú ý của cư dân mạng chính là Cố Thanh Hoài, một chuyên gia gỡ bom, đã đạt được thành tích to lớn trong đội đột kích chống khủng bố, và đạo diễn Chung Ý, nhân vật cốt lõi của vụ án.

Hơn 20 trang tài liệu mà Chung Ý biên soạn trong những năm qua đã được tung lên mạng, từng con chữ chất chứa nỗi đau khó tả.

Khi còn nhỏ, cô bị các bạn nam cùng lớp quấy rối bằng lời nói, trong trường bị xúc phạm bắt nạt. Sau khi làm việc, vì có nhan sắc mà cô bị cấp trên quấy rối. Tuy nhiên, cô có đầu mối

tin tức, muốn lấy lại công bằng cho nạn nhân mà cô đã can đảm chịu đựng, kiên trì với công việc của mình, đơn giản vì chỉ ở vị trí này cô mới có thể lên tiếng cho những nhóm người yếu thế.

Thế rồi, cô bất lực nhìn cô gái tuyệt vọng nhảy từ tòa nhà cao chục mét xuống vì dư luận.

Chiếc hộp huyền bí pandora được mở ra, vào lúc này trải nghiệm tương tự thời niên thiếu đã biến thành một con dao sắc bén đâm vào cổ họng cô.

Khi Triệu Tuyết Thanh xem tin tức trên tivi, cô ấy không dám tin người bị tra tấn bởi hành vi quấy rối tình d*ch ở nơi làm việc lại là Chung Ý.

Nếu là một người bình thường, họ có can đảm, nuốt khổ vào trong, mạnh mẽ gánh vác công việc này như cô không?

Cô theo sát manh mối tin tức được cho là vô giá trị chỉ để giúp cô gái đó có được công bằng. Bởi vì bản thân cô cũng từng trải qua hành vi quấy rối tình d*ch nên cô luôn muốn giơ cao chiếc ô bảo vệ cho những cô gái từng trải qua trải nghiệm tương tự.

Bao năm qua, cô lại chọn con đường khó khăn như vậy cho mình.

Ấn tượng đầu tiên của Triệu Tuyết Thanh về Chung Ý là một cô bạn cùng lớp xinh đẹp tuyệt vời, hiếm khi nói chuyện với người khác và không tham gia các hoạt động tập thể. Cô dành phần lớn thời gian để ngồi một mình ở hàng ghế sau trong lớp vì người cô cao. Rõ ràng đáng người cô cao lớn nhưng khung xương lại nhỏ, khuôn mặt đáng yêu nhìn như 1m6 nhưng thân hình lại là 1m7 nên cô trông giống một con búp bê lớn.

Sau đó, trong trường dần dần lan truyền tin đồn Chung Ý là bạn gái của Cố Thanh Hoài. Triệu Tuyết Thanh đứng nhìn từ xa, phản ứng đầu tiên lúc đó là: Nếu hai người này thật sự có thể đi

từ đồng phục đến váy cưới thì con cái phải đẹp đến mức nào nhỉ?

Khi học cấp ba, cô ấy bị ốm và uống thuốc thực phẩm chức năng nên nhanh chóng bị tăng cân, từ 45kg lên 70kg. Ánh mắt của bất cứ ai nhìn cô ấy giống như một cái gai, khiến toàn thân cô ấy cảm thấy khó chịu.

Vì béo nên khi mặc đồng phục cũng vô cùng khó khăn. Trong tiết chạy bộ thể dục, cô ấy luôn bị tụt lại phía sau cùng. Khi trực trong lớp, thân hình mập mạp của cô ấy khi cúi xuống dễ vô tình làm rơi cốc, sách của người khác, thậm chí khi tập thể dục giữa giờ, một số người còn cố ý hay vô ý nhìn về phía cô ấy và nói: Nhìn kìa, con bé mập lớp 7 đó!

Cô ấy ngưỡng mộ Chung Ý có thân hình mảnh khảnh, đáng người cao ráo, ngay cả khi mặc đồng phục học sinh cũng mang cảm giác mong manh yếu đuối. Cô ấy ghen tị Chung Ý có khuôn mặt đẹp như tranh vẽ đi đến đâu mọi người cũng xì xào: "Xem kìa, hoa khôi đấy." Cô ấy ghen tị Chung Ý vì luôn dễ dàng nhận được lòng tốt từ mọi người, ngay cả dì nấu ăn cũng cho cô thêm một thìa thịt.

Có lần, cô ấy thấy mắt Chung Ý không hiểu sao lại đỏ lên.

Nhìn đôi đồng tử sáng màu long lanh và ươn ướt đó, cô ấy hiểu được thế nào là "đáng thương" và "tiên nữ rơi lệ", sao lại có người khóc đẹp đến thế.

Khi đó, bạn cùng bàn của Chung Ý đang dỗ dành cô. Cố Thanh Hoài là bạn nam mà không biết cô bao nhiêu cô gái thầm thương trộm nhớ, anh dỗ dành Chung Ý như dỗ trẻ con: "Ăn kem ly không?"

Chung Ý khịt khịt mũi, mới vừa khóc như hoa như sương, ngay lập tức đưa tay lau nước mắt, ánh mắt sáng ngời nói nhỏ: "Àn."

Sau đó chỉ thấy Cố Thanh Hoài lạnh lùng rũ mắt xuống, cười lên cực kỳ đẹp: "Đi thôi, tôi dẫn cậu đi mua."

Khi đó cô nghĩ, chẳng trách Cố Thanh Hoài thích Chung Ý, cô khóc cũng đẹp như vậy, nếu là cô ấy thì cô ấy cũng thích.

Sau này cô ấy phát hiện ra rằng sắc đẹp không phải là ưu điểm lớn nhất của Chung Ý.

Khi Chung Ý đang nhặt băng vệ sinh của con gái lên thì bị bạn nam chế giễu cười cợt, cô đã cướp lại và nói với vẻ mặt lạnh lùng: "Chưa thấy thì về nhà hỏi mẹ đi."

Trong khi bạn nam sinh trong lớp đang nhìn chăm chăm gấu váy của cô giáo bị phản chiếu trên mặt nước dưới sàn thì Chung Ý lặng lẽ đứng dậy cầm cây lau nhà lên lau sàn.

Chung Ý lặng lẽ đưa chiếc áo khoác đồng phục học sinh của mình cho một cô bạn cùng lớp vì bị mắc mưa, áo đồng phục mùa hè hơi mỏng nên để lộ đồ lót bên trong rồi bị các bạn nam trêu chọc.

Lần khác, bạn nam cùng bàn chạm vào ngực cô ấy, cô ấy tức giận đến bật khóc, bạn nam cùng bàn chỉ nói "vô tình" rồi quay đi khoe khoang với các bạn nam khác.

Chung Ý cầm ghế đập lên tay của bạn nam đó, rồi dùng giọng nói nhẹ nhàng như bình thường: "Xin lỗi, vô tình đập phải."

Tiếng khóc của cô ấy lập tức biến thành tiếng cười.

Chung Ý nói với cô ấy rằng không cần phải chạy theo gu thẩm mỹ của bất kỳ ai.

Chung Ý nói với cô ấy rằng cô ấy có đôi mắt tròn, lúm đồng tiền, rất dễ thương.

Chung Ý cũng nói rằng nếu ảnh hưởng đến sức khỏe thì cô ấy nên tập thể dục phù hợp, chỉ cần khỏe mạnh là được.

Một người mang vẻ đẹp mềm mại, dịu dàng và nhẹ nhàng, tính cách có một phần cứng rắn nhưng phần lớn thời gian cô lại im lặng, nhút nhát, rụt rè, dễ ngại và thích đồ ngọt. Mỗi ngày cô ấy đều có thể khám phá những điểm mạnh mới và chân thành khen ngợi giống như một liều thuốc thần kỳ và chữa lành.

Chẳng trách Cố Thanh Hoài có rất nhiều cô gái mến mộ lại chỉ thích Chung Ý.

Cô ấy hận mình không phải con trai, nếu là con trai thì nhất định sẽ tranh giành bạn gái với Cố Thanh Hoài.

Triệu Tuyết Thanh cảm giác như gặp được mặt trời trong ngày mưa.

Mặt trời là Chung Ý, cô sẽ tự tạo nhiệt để cô ấy không còn bị ướt mưa nữa.

Nhưng bây giờ Triệu Tuyết Thanh phát hiện Chung Ý không phải mặt trời.

Cô không tạo được nhiệt, cũng không phải vì dư ô nên chia cho cô ấy một cái.

Cô đã từng bị mắc mưa nên mới biết cảm giác đó đau đớn thế nào.

Triệu Tuyết Thanh tắt tin tức trên máy tính, đứng dậy đi về phía phố ăn vặt tràn ngập đồ ăn ngon.

Cố Thanh Hoài nói Chung Ý thích ăn đồ ngọt, cho dù tâm trạng có tệ đến đâu, đồ ngọt cũng sẽ khiến tâm trạng của cô dễ chịu hơn.

Anh còn nói rằng nếu sau này tôi không còn ở đây, phiền cậu ghi nhớ điều này.

-

Sau khi Cố Thanh Hoài hôn mê, anh tựa như bị mắc kẹt trong giấc mơ đáng tiếc nhất đời mình, không thể trốn thoát.

Chuyên gia gỡ bom của chi đội SWAT thần cảm giết thần, Phật cảm giết Phật đã bộc lộ sự thiếu chuẩn bị nhất của mình trong giấc ngủ.

Hóa ra anh cũng có những tiếc nuối, đau đớn, cũng có những vết thương không thể nói ra, không thể kể cho ai, ngoại trừ trong giấc mơ.

Chung Ý nghe anh nói "không chia tay", cũng nghe thấy "Không khóc, anh đưa em đi mua đồ ăn ngon".

Một đêm khuya, cô nghe thấy lời nói mê man của anh: "Mẹ ơi, đợi con nhé, sắp rồi."

Bác sĩ nói nếu trong vòng nửa tháng mà anh không tỉnh lại thì tình hình sẽ rất nguy hiểm.

Và thời gian dường như dừng lại vào lúc quả bom phát nổ, Chung Ý quên hết thời gian, quên ăn, quên ngủ.

Cô nhìn vết thương trên mặt, cổ và thậm chí cả mu bàn tay của Cố Thanh Hoài đóng vảy, sau đó bong ra.

Cô nghe bác sĩ nói vết thương của Cố Thanh Hoài đã không còn nghiêm trọng nữa, mọi chỉ số đều trở lại bình thường, nhưng anh vẫn chưa tỉnh lại.

Cô tưởng tượng có một ngày cô vô tình ngủ quên, mở mắt ra đã thấy anh đang nhìn mình. Cô tưởng tượng lúc cô quay về sau

khi lấy nước và đồ ăn, anh hỏi cô đã đi đâu... Thậm chí cô còn giật mình tỉnh dậy không biết bao nhiêu lần.

Tuy nhiên, ảo giác vẫn là ảo giác.

Lúc đầu, Chung Ý vẫn có thể khóc và rơi nước mắt, nhưng sau đó cô không còn khả năng khóc và bắt đầu mất ngủ suốt đêm.

Cho dù cô vô tình ngủ quên khi đang cực kỳ kiệt sức, giấc mơ sẽ có màu đỏ chói mắt, giọng nói của một đứa trẻ sẽ lặp đi lặp lại bên tai --- "Chú cảnh sát đó bị nổ tung rồi!"

Ngày thứ mười lăm đã đến, bánh răng thời gian như gai đâm vào trái tim Chung Ý.

Bác sĩ đi tới nhìn qua, thở dài một hơi, chiếc áo blouse trắng lướt qua trước mắt.

Chung Ý như người mất hồn.

Có lẽ, mọi chuyện đã sai ngay từ đầu.

Cô không nên bỏ thi vào trường trọng điểm, không nên làm bạn cùng bàn của anh, không nên yêu thầm anh suốt ba năm.

Nếu không ở cùng nhau, Cố Thanh Hoài ở tuổi mới biết yêu cũng sẽ không gặp phải người xấu.

Anh sẽ không bị bạn gái chia tay đúng lúc mẹ anh được chẩn đoán mắc bệnh nan y, anh sẽ không bị bạn gái bỏ rơi ngay khi muốn cầu hôn, anh sẽ không liên quan đến vụ án của Đỗ Tử Đằng, anh sẽ không gặp phải bạn gái bị bắt làm con tin khi đang thực hiện nhiệm vụ, chưa kể đến việc phải ôm quả bom chạy đến nơi hoang vắng và bị thương nặng, hôn mê không tỉnh.

Nếu không có cô, Cố Thanh Hoài có lẽ đã gặp được một cô gái trong sáng đáng yêu, cô ấy sẽ rất tốt bụng, không có bóng ma

tâm lý, dùng cảm thể hiện bản thân, có thể sưởi ấm và chữa lành mọi vết thương trong lòng anh như một mặt trời nhỏ, đặt anh ở vị trí quan trọng nhất trong trái tim anh, yêu thương và trân trọng anh.

Dù thế nào đi chăng nữa, đó cũng không phải là một người bị bệnh tâm thần nặng như cô.

Ngày hôm đó, Chung Ý nằm ở trước giường bệnh của Cố Thanh Hoài, mơ về tuổi trẻ của mình.

Cô đứng trước mặt anh, hai má đỏ bừng vì căng thẳng: "Tôi tên là..."

"Tôi biết, cậu tên là Chung Ý."

Gió nhẹ thổi bay cánh hoa rơi xuống vai anh, Cố Thanh Hoài trẻ tuổi trong giấc mơ của cô cười nói: "Tôi thích cậu."

Như thường lệ, Triệu Tuyết Thanh mua rất nhiều đồ ăn ngon cho Chung Ý. Khi đến bệnh viện, Chung Ý không có ở phòng bệnh của Cố Thanh Hoài.

Cô ấy đợi rất lâu nhưng không có ai ở đó. Gọi điện thoại mới biết cô không mang theo điện thoại di động.

Chắc là không đi đâu xa đâu nhỉ?

Nhưng cho đến tận khuya, Chung Ý vẫn không xuất hiện.

Chung Ý yêu Cố Thanh Hoài như vậy, sao có thể rời xa anh, dù chỉ trong thời gian ngắn.

Triệu Tuyết Thanh đột nhiên hoảng sợ vì đọc được một câu trong bản tin ngày hôm đó---

Bệnh nhân rối loạn căng thẳng sau chấn thương, giống như những người bị trầm cảm, khi bị nặng sẽ phát sinh ý nghĩ coi

thường mạng sống.

Đó là một căn bệnh không nằm trong tầm kiểm soát của bản thân.

Triệu Tuyết Thanh hỏi Tạ Lãm mật khẩu để đến nhà Cố Thanh Hoài, hy vọng có thể tìm thấy Chung Ý ở đó.

Tiếng mở cửa vang lên: "Chung Ý, cậu có ở nhà không? Mình là Triệu Tuyết Thanh."

Nhưng ngôi nhà trống trơn không có ai, như thể chưa từng có cô gái tên Chung Ý nào ở đó.

Cuốn nhật ký trên bàn bị gió thổi bay.

Nó giống như một vết thương đã giấu kín bao nhiêu năm, bỗng nhiên bị xé toạc trước mặt cô ấy.

-

Ngày 6 tháng 9 năm 2018

Nếu có một phóng viên khác theo dõi đưa tin, có phải cô ấy sẽ không chết? Là lỗi của mình, mình đã làm hại cô ấy, mình quá hèn nhát, là lỗi của mình, mình là kẻ vô dụng, mình là người xấu. mình không thể tự bảo vệ bản thân, mình cũng không thể bảo vệ những cô gái như mình, mình nên chết đi.

Nhưng mình không muốn chết, mình muốn nhìn thấy anh ấy, mình vẫn muốn nhìn thấy anh ấy...

Ngày 29 tháng 9 năm 2018

Mình không dám tắt đèn. Nếu mình tắt đèn, căn phòng sẽ toàn là người.

Mình không dám ngủ khi nhắm mắt lại, những người đó sẽ đuổi theo mình trong giấc mơ.

Khi nào có thể được giải thoát?

Làm sao mới có thể được giải thoát?

Không muốn tiếp tục như thế này nữa.

Đau quá.

Ngày 21 tháng 10 năm 2018

Năm mười bảy tuổi, ước có được chàng trai này.

Chúc anh một tương lai tươi sáng.

Chúc anh tiền đồ rộng mở.

Chúc anh sớm trở thành đại tướng của đất nước.

Em cũng mong anh đừng bao giờ gặp một người như em nữa.

Ngày 1 tháng 11 năm 2018

Mình không muốn thấy anh ấy cười cô gái khác.

Mình đã xóa tất cả thông tin liên lạc của anh ấy.

Ngày 25 tháng 12 năm 2018

Mỗi phút giây cuộc đời bắt đầu trôi qua, mình tưởng mình sẽ cảm thấy giải thoát.

Nhưng tại sao, tất cả đều là anh ấy, mình nhớ anh ấy, mình nhớ anh ấy rất nhiều.

Ngày 1 tháng 1 năm 2019

Không còn gì cả.

Mình chỉ còn một vỏ đạn rỉ sét.

Ngày 4 tháng 2 năm 2019

Mình gặp một người trên phố.

Cao gầy, rất trắng, mặc áo khoác và quần thể thao.

Mình tưởng là anh nên chạy tới như một kẻ ngốc.

Mình bị bệnh à? Chia tay anh ấy, bỏ rơi anh ấy nhưng lại nhớ anh ấy gần như phát điên.

Có lẽ...

Mình đúng là hơi điên.

Ngày 9 tháng 6 năm 2019

Chiếc áo hoodie đó không còn có mùi giống anh nữa.

Ngày 24 tháng 1 năm 2020

0 giờ 1 giây trước khi cuộc gọi được kết nối.

Mình cúp máy.

Ngày 31 tháng 8 năm 2020

Nếu mình chết,

Nếu không may nhặt được cuốn nhật ký này,

Đừng nói cho Cố Thanh Hoài biết mình đã chết.

Đây là mong muốn cuối cùng của mình.

-

Lật đến trang cuối cùng, thời gian quay ngược trở lại ngày anh và cô gặp lại nhau sau một thời gian dài xa cách.

-

Ngày 31 tháng 8 năm 2021

Mặc váy cưới cho anh ấy thấy nhưng không thể làm cô dâu của anh ấy.

-

Toàn bộ trang sau đó đều tràn ngập tên Cố Thanh Hoài.

Cuộc đời của Chung Ý từ đầu đến cuối đều là Cố Thanh Hoài và chỉ có Cố Thanh Hoài.

Triệu Tuyết Thanh vừa mới lật qua nhật ký, máu đã lạnh từ đầu đến chân, trên cánh tay không khỏi nổi da gà.

Cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy một Chung Ý vô hồn như vậy, một Chung Ý tuyệt vọng đến mức mất đi ý chí sống. Cô ấy hoàn toàn không biết Chung Ý buông bỏ chính mình từ lúc nào, để rồi nhớ nhung Cố Thanh Hoài đến mức phát điên như thế.

Cô ấy dường như đang trơ mắt nhìn một mặt trời nhỏ bị mưa ào ào như trút nước nhấn chìm xuống biển sâu, nhưng không có ai đưa tay ra giúp đỡ.

Những ngón tay của Triệu Tuyết Thanh ấn số cảnh sát nhanh hơn ý thức, lồng ngực đập phập phồng. Đau lòng, sợ hãi, hoảng loạn, lo lắng, áy náy đều ứ đọng trong cổ họng, khiến lời nói của cô ấy không mạch lạc, không thể diễn đạt được ý của mình, cuối cùng không thể kiềm chế mà bật khóc:

"Anh cảnh sát, bạn thân của tôi mất tích, tôi không tìm thấy cô ấy. Cô ấy tên Chung Ý... Cô ấy là bệnh nhân mắc chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương, người cô ấy yêu nhất đang hôn mê. Cô ấy có thể sẽ từ bỏ cuộc sống của cô ấy bất cứ lúc nào...."

Thế giới quay cuồng, trong lúc bàng hoàng, Triệu Tuyết Thanh dường như nhìn thấy cô gái lạc lối, một mình bước đi trong bóng tối, không có ai thấp đèn cho cô.

Ai sẽ cứu cô, ai có thể cứu cô...

Triệu Tuyết Thanh nhặt cuốn nhật ký chạy đến bệnh viện.

Mọi người đến và đi trong thành phố này, nhưng không thấy Chung Ý.

Ánh đèn neon nhấp nháy phía xa, màn hình LED của các tòa nhà cao tầng phát tin tức.

Người dẫn chương trình cho biết mưa sao băng Orionid sẽ bay qua trái đất vào sáng sớm ngày hôm sau.

Tại Bệnh viện Cảnh sát Vũ trang cách đó vài km, anh cảnh sát trẻ nằm trên giường cử động ngón tay và từ từ mở mắt.

Chương 57

DTV-EBOOK

"Sao về nhà mà không báo trước vậy con?"

Mẹ của Chung Ý rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô biến thành một chú cún con bị mắc mưa đứng ở ngoài cửa.

Quần áo ướt đầm dính chặt vào người Chung Ý, mưa làm nước mắt trên mặt cô không còn lộ rõ nữa, Chung Ý nhẹ nhàng cong môi: "Con chỉ nhớ cha mẹ thôi."

"Mau vào đi." Mẹ cô choàng tay qua vai Chung Ý, thuận tay đóng cửa lại: "Sao đột nhiên trời mưa to thế?"

Bà đẩy Chung Ý vào phòng: "Lạnh không? Nhanh tắm nước nóng đi, chờ cha về rồi chúng ta ăn cơm."

Điều kiện của gia đình Chung Ý không được tốt lắm. Cả cha và mẹ đều không học hết cấp ba.

Ông bà nội còn có một người con gái, gia đình chỉ có thể cho một người đi học nên cha cô chủ động nhường em gái.

Hoàn cảnh bên nhà mẹ hoàn toàn trái ngược. Ông bà ngoại trọng nam khinh nữ, không muốn cho mẹ đi học từ lâu rồi, bắt mẹ đi làm để nuôi em trai ăn học.

Tính ra thì cha mẹ cô là bạn tù thuở nhỏ, cũng là người cùng làng.

Họ rời quê hương năm mười tám tuổi và đến với nhau năm hai mươi tuổi, trải qua bao gian khổ, làm đủ mọi công việc để mưu sinh.

Tuổi thơ của Chung Ý không có váy công chúa hay đồ chơi cao cấp. Hàng ngày, trước khi trời sáng, cô đều được mẹ bế đi theo xe bán đồ ăn vặt của cha mẹ đến chỗ bán hàng. Phía dưới xe đồ ăn vặt, ở vị trí khuất tầm nhìn của khách hàng là nơi dành cho cô. Đó là một thế giới nhỏ cha mẹ tạo ra cho Chung Ý, nơi cô có thể ngủ, đọc sách và chơi với búp bê.

Khi lớn hơn, cô được chuyển sang một chiếc ghế nhỏ cạnh xe bán đồ ăn vặt để làm bài tập. Cô thà theo cha mẹ dãi nắng dãi mưa còn hơn ở trong ngôi nhà trống trải một mình.

Thực ra từ nhỏ Chung Ý có hơi bám cha mẹ.

Sau đó cô học cấp hai, trường cách nhà khá xa nên phải sống trong ký túc xá.

Điều kiện ngôi trường ở thị trấn vừa kém vừa sơ sài. Cha cô đã bỏ rất nhiều công sức mới có thể đưa cô đến trường ở thành phố để học lớp 9.

Trường cấp hai đó có điều kiện dạy học tốt nhất nhưng cha mẹ sợ cô bị bắt nạt nên đã tặng chủ nhiệm lớp lúc đó rất nhiều quà đặc sản của quê hương.

Ngày hôm sau, Chung Ý nhìn thấy chiếc túi bóng đó trong thùng rác.

Cửa văn phòng không đóng, chủ nhiệm lớp đang phàn nàn với người khác bằng vẻ mặt chán ghét: "Cái thứ gì đâu? Bẩn chết đi được, mùi thì hôi."

Chung Ý lặng lẽ nhặt lại, rửa sạch sẽ rồi mang về ký túc xá. Tình cờ bạn cùng phòng ký túc xá nhìn thấy, rêu rao cô nhặt đồ ăn trong thùng rác để ăn.

Chung Ý không quan tâm.

Cô chỉ biết ít người ít việc, thời gian còn lại cô dành cho việc học.

Người cần cù chịu khó sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng, cô đã đạt kết quả xuất sắc trong kỳ thi lên cấp ba. Tin vui của cô đã được đăng trên bảng thông báo tháng 6 của trường.

Trường cấp ba cách nhà xa hơn, cha mẹ lấy xe tải nhỏ của họ chở hành lý và chăn ga gối đệm của cô lên trường.

Ngày đầu tiên đến trường, Chung Ý nhìn cha mẹ đi càng ngày càng xa. Nước mắt cứ thế tuôn rơi, cô rất muốn quay trở lại hồi còn nhỏ.

Khai giảng không được bao lâu, cha mẹ cô thực sự lo lắng cho con gái nên đã đến đưa quần áo và thức ăn cho cô nhiều lần.

Cha mẹ mặc quần áo sạch sẽ, gọn gàng nhưng trông vẫn rất ngượng ngùng, họ hẹn cô ở một ngã tư cách trường rất xa.

Chung Ý không hiểu, thầm nghĩ cha mẹ đã đến đây rồi thì cô sẽ dẫn họ đi tham quan trường học.

Nhưng cha lại nói thôi. Lúc đó ông bắt đầu buồn bán rau nên có chút ngại: "Bạn bè con mà nhìn thấy thì lại coi thường con."

Ánh mắt của ông như né tránh, sau khi nói xong lại cười ngượng, giọng điệu đầy áy náy.

Vào lúc đó, Chung Ý rất muốn ước mình có thể lớn lên chỉ sau một đêm, nhanh chóng học xong đại học, đi làm kiếm tiền để cha mẹ có một cuộc sống tốt hơn.

"Ăn uống đàng hoàng, cố gắng học con nhé." Cha đưa hết tiền trong túi cho cô. "Mau về lớp đi."

Chung Ý quay đầu bước đi, trong mũi toàn là vị chua chát.

Lúc gần đến cổng trường, mẹ gọi cô lại: "Cầm lấy ít trái cây lên chia cho các bạn trong lớp. Mẹ chọn toàn trái ngon nhất đấy."

Không kịp để lau nước mắt, khi mẹ nhìn thấy cô như vậy, mắt bà cũng rưng rưng.

Chung Ý nhìn chiếc xe tải nhỏ của cha mẹ đến rồi lại đi, cô cũng rất muốn theo cha mẹ về nhà.

Nhưng một tuần sau, cha mẹ quyết định lên đây thuê nhà ở cùng cô. Cha nói việc bán rau ở đâu cũng giống nhau...

Thực tế, từ nhỏ đến lớn, cô luôn được yêu thương và chăm sóc chu đáo.

Dù là cha mẹ, Cố Thanh Hoài hay bạn thân Triệu Tuyết Thanh, ai cũng rất tốt với cô.

Chung Ý vốn đã có thể trở thành một cô gái sôi nổi và vui vẻ. Tất cả mọi chuyện thực chất đều không phải là lỗi của cô.

Sau khi Chung Ý tắm xong, bên ngoài trời đã tối, mưa cũng đã tạnh.

Dưới ánh đèn, cô nhìn thấy tóc bạc trên đầu cha mẹ, nếp nhăn ở khóe mắt, đôi bàn tay thô ráp đang gấp đồ ăn, mắt cô dần dần đỏ lên.

"Cha nghe tin con về, định mua cho con hạt dẻ rang đường, nhưng trời mưa nên người ta không mở cửa."

Người cha hiền lành mỉm cười nói: "Lần sau nhé."

Lần sau.

Hai chữ như một mũi kim đâm vào tim cô.

Chung Ý cười nói "vâng", khi cúi đầu xuống, hàng mi ẩm ướt lấp lánh dưới ánh đèn.

Mẹ lại hỏi: "Sao Tiểu Cố không về cùng con thế?"

Ngay lúc đó, trong đầu cô vang lên một giọng nói cực kỳ hung dữ---

Mày thấy chưa, mọi người vì mày mà đều đang rất khổ sở.

Cha mẹ như vậy, Cố Thanh Hoài cũng vậy.

Chung Ý, mày thực sự không nên sống trên đời này nữa.

Trái tim Chung Ý như bị dao đâm, ngực đau đến khó thở: "Anh ấy bận công việc."

Cha mẹ gật đầu rồi lại hỏi: "Tối nay con có ở lại không?"

Cố Thanh Hoài bị thương nặng, vẫn đang trong trạng thái hôn mê, từ khi sinh ra anh đã không được gặp cha, mẹ cũng đã qua đời vào bốn năm trước.

Cô đã hại anh thành ra như thế, vậy mà vẫn ở đây ăn uống với cha mẹ.

Mày xứng đáng không?

Chung Ý lắc đầu, cố gắng mỉm cười: "Không ạ, con phải đi."

Trời rất tối, cô bị quáng gà, cha mẹ lo lắng nên tiễn cô một đoạn rất xa.

Chung Ý lên chuyến xe buýt cuối cùng, qua ô cửa kính nhìn cha mẹ đã già nua.

Xe buýt xuất phát, cô dựa vào cửa sổ và cố nhìn ra ngoài.

Lúc đầu, cô còn nghe thấy tiếng mẹ nói "Đến nơi thì gọi điện về nhé." Sau đó, cô không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ có thể cố gắng mở to mắt.

Khoảnh khắc cha mẹ quay người đi, Chung Ý đang ngồi trong xe, giọt nước mắt chảy dài trên má.

Con xin lỗi, cha mẹ.

Con thực sự đau quá. Con không thể tiếp tục chịu đựng được nữa.

Mẹ Chung Ý đi ra ngoài mà không có điện thoại di động, chiếc điện thoại đã dùng nhiều năm bị nứt màn hình để trên bàn ăn, lúc này trong căn nhà trống rỗng vang lên tiếng thông báo.

Thẻ ngân hàng nhận được 200.000 tệ, số tiền này được gửi từ con gái bé bỏng của bà.

-

Sự tái phát của PTSD đã được dự đoán trước, nói đúng hơn thì nó không phải bị tái phát, sự thật là cô chưa bao giờ khá hơn.

Mỗi bản tin truyền hình đều đang xé toạc vết thương của cô, buộc cô phải nhớ lại từng chi tiết về quá khứ của mình.

Thực ra cô đã quen với những điều này từ lâu, chẳng qua là não của cô không thể kiểm soát những cảnh tượng đau thương đã trải qua.

Điều khiến sợi dây thần kinh vốn đã mỏng manh của cô chính thức sụp đổ là việc Cố Thanh Hoài bị thương nặng vẫn hôn mê.

Cô đã đi một chặng đường rất dài, phải chờ đợi rất lâu mới nhận được báo cáo chẩn đoán. Lúc đó Ngụy Hàn mới nói với cô:

Xin chúc mừng, cô đã bước vào thời kỳ hội nhập.

Lúc này cô mới dám rón rén đến gần Cố Thanh Hoài.

Nhưng chỉ vì cô càng đến gần, Cố Thanh Hoài mới rơi vào cảnh tuyệt vọng này.

Giờ đây bụi bặm đã lắng xuống, mọi người đều vui vẻ, trừ việc cô trở thành kẻ thất bại lớn nhất.

Trong đầu Chung Ý có một tiếng nói lặp đi lặp lại rằng, đi chết đi, đi chết đi, chỉ có chết mới có thể chuộc tội, chết sẽ không còn đau đớn, chết sẽ có thể quên hết đi...

Những ngón tay tiếp tục siết chặt, cảm giác đau đớn trong lòng bàn tay.

Chung Ý bước xuống xe, từ từ trở thành một cục xác không hồn trên con phố ồn ào.

Cô giống như một tử tù bị kết án tử nhưng không biết khi nào đao phủ sẽ hành hình.

Trên đường kẻ đến người đi, không biết tụ tập ở đâu.

Cô đi theo họ, không có phương hướng của bản thân, chỉ chờ dẫn bước về phía trước.

Đầu óc trống rỗng, có ai đó vẫn cứ nói không ngừng nghỉ.

Một âm thanh kiêu ngạo, *anh ấy không cần mày, nếu không có mày, anh ấy sẽ không chết sớm như vậy.*

Một giọng nói yếu ớt khác, *anh ấy cần tôi, mi nói dối.*

Thế là giọng nói gay gắt hỏi ngược lại: *Nếu anh ấy cần mày thì tại sao anh ấy không đi tìm mày?*

Đúng, tại sao anh không đi tìm cô?

Bởi vì không ai cần cô, cô là người xấu, là kẻ gây hại.

Đầu óc Chung Ý trở nên rối loạn, vết thương bị xé toạc ra, mọi phòng ngự đều sụp đổ.

Âm thanh từ mọi hướng ập đến, những hình ảnh mà cô cố tình lãng quên đồng loạt tràn tới.

Trước mặt là ánh mắt lạnh lùng của giáo viên chủ nhiệm, là điệu cười hả hê của đám con trai trong lớp, là bàn tay lãnh đạo đặt lên cô trong buổi xã giao, là chiếc bút ghi âm mà Cố Thanh Hoài tặng cho cô, trong đó có tất cả bằng chứng đã bị phá hủy...

Bên tai họ nói "kinh tởm", "cái bô", "mày đã cưới nó chưa", "chắc chắn là cô ta dụ dỗ trước"... tầng tầng lớp lớp được dệt thành mạng nhện, bao phủ kín kẽ khiến cô không thể trốn thoát.

Cuối cùng là hình ảnh Cố Thanh Hoài đang nằm hôn mê trên giường bệnh.

Đầu đau như muốn nổ tung, Chung Ý không biết hiện tại là ngày nào đêm nào, tầm mắt mờ hồ, trái tim trong lồng ngực như không còn sức sống.

Cô ngồi xồm ở một góc vắng vẻ, vùi mặt vào trong cánh tay, nước mắt nóng hổi không kiềm lại được, trong nháy mắt bao phủ hết người cô...

Cô giống như con thuyền nhỏ gặp bão tố bị cuốn vào biển sâu, không thể cập bờ, không nhìn thấy ngọn hải đăng, chỉ có thể để bản thân tự chìm đắm trong bóng tối vô tận, lạnh lẽo chờ đợi giây phút giải thoát.

Cô nghe thấy giọng nói kinh ngạc bên tai, đám đông ồn ào.

Nhưng thế giới của cô vẫn đầy hỗn loạn và đen tối.

"Tìm được em rồi."

Giọng nói hoài niệm ẩn sâu trong ký ức bất chợt vang lên như từ trên trời rơi xuống.

Chung Ý ngơ ngác ngẩng đầu lên, bắt gặp một đôi mắt sáng không có gì sánh bằng.

Trái tim cô như ngừng đập, hơi thở khó khăn, đôi mắt ướt át đó cuối cùng cũng phản chiếu hình bóng của người cô nhớ nhất.

Cảnh tượng này đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần trong giấc mơ của cô, nhưng chỉ cần đưa tay chạm vào, cô sẽ phát hiện trước mắt mình chỉ toàn là ảo ảnh.

Cô không dám chớp mắt, không dám thở nhẹ hay thậm chí là khóc, cô chỉ nhìn anh bằng một đôi mắt sưng húp đỏ hoe, để lộ nỗi đau không thể nói hết bằng lời và sự suy sụp vì bị đẩy vào tình thế tuyệt vọng, tất cả mọi thứ đè lên trái tim khiến cô sắp chết ngạt.

Cho đến khi anh quỳ xuống trước mặt người con gái đang co ro, kéo cô vào cái ôm nhớ nhung đến mức gần như phát điên.

Cô ngửi thấy mùi thuốc đắng đặc trưng của bệnh viện, hơi thở ấm áp, chữa lành và an toàn chỉ có trên người anh. Tất cả đan xen vào nhau, tạo thành một mạng lưới bảo vệ cô ở bên trong.

Những giọt nước mắt mà Chung Ý cố gắng kìm nén đang vô thức lăn trên gò má, cô vùi mình vào trong ngực anh, làm ướt quần áo anh: "Sao anh lại ở đây?"

"Không phải đã thỏa thuận rồi sao?" Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng xoa đầu cô: "Mưa sao băng."

--- CƠN MƯA SAO BĂNG ORIONID NĂM SAU, CỔ THANH HOÀI CÓ HẸN VỚI CHUNG Ỡ.

Thời gian đang bị ấN tạm dừng bằng cách nào đó lại bắt đầu hoạt động.

Lúc này Chung Ỡ mới nhận ra tiếng reo hò của đám đông vừa rồi, họ đang nói - "Mưa sao băng tới rồi!"

Cổ Thanh Hoài nhìn cô thật lâu, nhẹ nhàng cong mắt: "Chung Ỡ, anh đã giữ lời hứa."

Vào lúc này, Chung Ỡ mới tin Cổ Thanh Hoài là thật, anh đã tỉnh dậy và đến tìm cô.

Nước mắt đọng trên mi mắt, chảy dài trên má, cuối cùng rơi xuống bàn tay anh đang lau nước mắt cho cô.

Đầu ngón tay của anh rất lạnh, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi tím tái. Anh mới vượt qua cơn bệnh nặng.

Và chính cô là người đã khiến anh trở nên như thế này.

"Cổ Thanh Hoài."

"Ừm."

Tóc anh đã dài ra che đi đôi lông mày, gò má cũng gầy hơn trước.

Căn bệnh đã xóa đi vết sứt sẹo nặng nề trên khuôn mặt của anh, lúc này Cổ Thanh Hoài chỉ còn lại sự dịu dàng, mỏng manh yếu đuối, cho dù làn da trắng bệch vì bệnh thì anh vẫn đẹp mê lòng người.

Tất cả các tế bào trong phòng giam này đều như đang hét lên rằng cô rất nhớ anh, rất thích anh. Lý do nhỏ bé khiến cô rời đi

đã tạo nên một bức tường cao ngay khi cô điên cuồng cố gắng đến gần anh.

Giọng nói của Chung Ý rất khẽ, không cần gió thổi cũng tự tan đi.

"Em bị bệnh. Không biết có khỏi hay không, cũng không biết khi nào mới khỏi."

"Khi ngủ em không tắt đèn, chỉ cần ngủ là gặp ác mộng, em sẽ trở nên vô cảm, hết lần này đến lần khác làm tổn thương anh."

"Có thể một ngày nào đó, ở một nơi anh không nhìn thấy, em sẽ tự sát. Dù anh có tốt với em đến đâu, em cũng không cảm nhận được..."

"Cố Thanh Hoài, em là quái vật, em đã trở thành quái vật..."

Cô gom tất cả sức mạnh có thể tập hợp lại được để nói câu tiếp theo.

Trong mắt Chung Ý có những giọt nước mắt ẩm ướt, trước mắt là người cô yêu thương nhất trong đời.

"Chúng ta đừng ở bên nhau nữa, Cố Thanh Hoài."

Sao băng bắt đầu xuất hiện trên bầu trời đêm dẹt thành những vệt lớn.

Mây đến trêu chọc rồi lại bỏ rơi anh ấy.

Cô nhìn vào mắt Cố Thanh Hoài, kiên quyết không để nước mắt rơi.

Mưa sao băng lần lượt đi qua, tiếng hò reo sôi nổi thỉnh thoảng vang lên trong không gian nhỏ bé của bọn họ. Bầu

không khí giữa hai người vẫn yên lặng, Cố Thanh Hoài chỉ nhìn cô mà không nói một lời.

Trong mắt Chung Ý hiện lên một tia cầu xin nhỏ nhoi.

Cố Thanh Hoài rút cuộc cũng lên tiếng: "Không chia tay."

Có lẽ anh không biết, anh đã nói ba từ này khi còn hôn mê.

Trái tim của Chung Ý gần như tan vỡ, nhưng ý nghĩ buộc anh phải rời đi gần như điên rồ chiếm lấy cô.

Cô không kiềm chế được mà phát run, cuối cùng đành xé nát vết thương mà cô sợ bị nhìn thấy nhất trước mặt anh.

Cô không khống chế được sức lực của mình, chuỗi tràng hạt nhỏ được quấn thành nhiều vòng trên tay cô đã bị đứt do lực kéo mạnh trong khi cô chỉ muốn tháo nó ra. Một trăm lẻ tám hạt giống như những giọt nước mắt của cô, nó rơi xuống và biến mất trong thảm cỏ xanh, không ai có thể nhìn thấy.

Chung Ý tàn nhẫn duỗi cổ tay của mình ra trước mặt Cố Thanh Hoài. Vết sẹo đen ghê rợn cắt ngang mạch máu bên trong cổ tay cô. Bởi vì làn da trắng nên nó càng nổi bật đáng sợ, mà chúng không chỉ có một, nhiều vết đan xen vào nhau như một con nhện đỏ sạm dữ tợn.

Cô nhìn thẳng vào anh, giọng nói lạnh lùng hăm dọa: "Anh nhìn thấy chưa? Anh có thấy rõ người anh thích là người như thế nào chưa? Em đã không còn là cô bé ngây thơ ngày xưa nữa."

Cô muốn anh thấy rõ rằng việc mất kiểm soát như vậy không phải là ngẫu nhiên. Cô không muốn anh im lặng chịu đựng. Cô muốn anh tránh xa cô ra và không bao giờ đến gần cô nữa khi cô vẫn còn chút ý thức, khi cô vẫn có thể kiềm chế bản thân để không nắm lấy tay anh.

Cố Thanh Hoài nắm cổ tay cô, đôi mắt dưới hàng lông mi dày từ từ chuyển sang màu đỏ.

Chung Ý máu lạnh đến mức nhất quyết muốn cho anh nhìn thấy những vết thương xấu xí mà cô không muốn cho ai biết, chúng ẩn giấu trong cô, làm sao cảnh sát Cố của đội SWAT lại không biết vết sẹo trên cổ tay cô là gì? Cô nhẹ nhàng nói thêm: "Không chỉ có một lần."

Chung Ý mười bảy tuổi nhút nhát, sống nội tâm và tràn đầy tình yêu thuần khiết không có tạp chất, tất cả những điều đó cô đều dành cho người yêu của mình.

Nhưng Chung Ý của hiện tại đã suy sụp, không có sức sống, bên ngoài giống như một người bình thường nhưng thực chất bên trong đã mục nát từ lâu.

Chính bản thân cô còn không thích chính mình, cô chán ghét, cô cảm thấy ghê tởm.

Những ngón tay bầu chặt vào lòng bàn tay, đau như cắt từng miếng thịt, vai run lên không ngừng.

Đây là lần đầu tiên Cố Thanh Hoài nhìn thấy Chung Ý phát bệnh, trong nháy mắt trái tim anh như bị xé thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Anh muốn nắm lấy tay cô, nhưng những ngón tay cô cố chấp nắm chặt lại.

Cô cup mắt xuống và nhìn thấy máu đỏ sẫm chảy ra từ lòng bàn tay mình, nhưng cô lại không hề cảm nhận được sự đau đớn.

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng mở ra.

Anh nghĩ anh sẽ nhìn thấy thứ gì đó mà mình không muốn thấy.

Nhưng trong lòng bàn tay mềm mại của cô là một vỏ đạn đã rỉ sét.

Và cô ở trước mặt anh dường như sẽ rời đi bất cứ lúc nào, cũng sẽ không bao giờ quay lại.

Cố Thanh Hoài vén mái tóc dài đang rối bời của cô ra sau tai, nhẹ nhàng ôm khuôn mặt đang khóc của cô.

Lông mi rũ xuống của anh thật mềm mại, giọng điệu dịu dàng như dỗ dành một đứa trẻ đang nổi cơn thịnh nộ: "Em có nhớ lời anh dặn không?"

Chung Ý bắt gặp ánh mắt của anh, nhưng ánh mắt cô không tập trung, giống như linh hồn đã rời khỏi cơ thể, chỉ có nước mắt tự do rơi xuống.

Cố Thanh Hoài nhìn vào mắt cô, âm thanh dịu dàng du dương giống hệt như thời niên thiếu của nhiều năm về trước.

Anh nói: "Khi nào em lớn lên thì cầm đến cho anh, anh sẽ đổi nó thành chiếc nhẫn."

Ký ức xâm chiếm tâm trí cô ngay lập tức.

Giọng nói "chết đi", "con khốn", "anh ấy không cần mày" đột nhiên biến mất.

Giọng nói tươi vui của chàng trai đã xua tan mọi sương mù, chiếm hết ý thức, từng bước đưa cô trở lại thế giới thực.

Anh nói, Chung Ý, làm bạn gái của anh nhé?

Anh tên là Cố Thanh Hoài, chính là người mà cô hằng mong ước có được khi còn trẻ.

Anh nắm tay cô, hôn lên má cô và lặng lẽ cam kết trọn đời với cô trong trận tuyết đầu mùa đông.

"Nhưng hình như anh chưa nói với em." Cố Thanh Hoài cúi đầu lau nước mắt cho cô, đôi mắt trong veo như nước: "Chỉ cần em chưa kết hôn, câu nói này vĩnh viễn có hiệu lực."

Giọng nói của anh thật nhẹ nhàng và dịu dàng, khiến người ta có cảm giác hoài niệm, rơi vào tai, thấm vào lòng.

Chung Ý lúc này đã bị đánh bại, những chiếc gai cứng đó đều đổi hướng, quay ngược trở lại đâm vào chính mình.

"Xin lỗi..."

"Em xin lỗi, Cố Thanh Hoài."

"Em không nên đến và trêu chọc anh."

"Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy anh, em đã muốn quay lại với anh."

"Em tưởng mình ổn nên mới theo đuổi anh. Em tưởng mình khỏi rồi..."

Cô khóc nức nở và được anh ôm vào lòng như một đứa bé bị ốm ứ.

"Em sợ anh sẽ nhớ em."

"Em sợ sau khi em chết anh vẫn nhớ đến em..."

"Bác sĩ nói em đã có ý thức muốn sống, em tưởng mình đã khỏi bệnh, là người bình thường nên mới dám theo đuổi anh..."

Chung Ý nói chuyện không mạch lạc, nghẹn ngào như muốn khóc hết nước mắt trong đời.

"Ngay cả khi anh đứng đó và không làm gì, em cũng vẫn sẽ đi về phía anh mà không do dự."

Cố Thanh Hoài vòng tay ôm chặt lấy cô, thế giới nguy hiểm này đã trở nên an toàn, yên tĩnh và không bị quấy rầy.

"Em lại muốn giết người rất quý giá đối với anh à?"

Giọng nói lạnh nhạt, thiếu kiên nhẫn thường ngày đó mang đến niềm an ủi khó diễn tả được vào lúc này. Ngay cả khi cô đề nghị chia tay, anh cũng không nói với giọng điệu yếu ớt khiến người ta đau lòng và xót xa đến thế. Nước mắt của Chung Ý không kìm được, cứ thế mà rơi xuống.

Hóa ra việc làm tổn thương chính mình khiến anh đau lòng hơn là làm tổn thương anh. Lúc đó, Chung Ý đã mất hết sức lực để phản kháng. Cô muốn hỏi anh, thế anh có cần em nữa không? Anh đừng bỏ rơi em được không? Em muốn cho anh mọi thứ mà em có thể cho anh thấy được không?

Chung Ý cắn môi để ngăn mình khóc, biến thành một con thú nhỏ r3n rĩ vì đau khổ.

Cầm Cố Thanh Hoài tựa nhẹ vào hõm cổ cô, ở một nơi nào đó cô không nhìn thấy, trên cổ cô có thứ gì đó ương ướng và lạnh lạnh.

"Nếu một ngày nào đó em vẫn còn ý định từ bỏ cuộc sống này, hãy đến tìm anh được không?"

Cô bối rối ngẩng đầu lên, lúc này tầm nhìn của cô trở nên rõ ràng, lần đầu tiên cô nhìn thấy nước trong mắt Cố Thanh Hoài, sau đó cô nhận ra rằng những giọt nước mắt chảy dài trên cổ cô chính là những giọt nước mắt của người đàn ông không để gì rơi được.

Anh rõ ràng đã bị thương nặng, rõ ràng bị cô bắt nạt đến mức thảm hại như thế này, nhưng vào đêm sao băng bay qua trái đất,

ở cuối bầu trời dải ngân hà sáng chói, anh đã dùng sự dịu dàng nhất trong cuộc đời này để nói với cô từng chữ một:

"Em không cần em nữa, nhưng anh cần."

Tác giả có lời muốn nói:

"Phía dưới xe đồ ăn vặt, khuất tầm nhìn của khách hàng là một thế giới nhỏ cha mẹ đã tạo ra cho cô." Bắt nguồn từ một bức tranh trên mạng được vẽ dựa trên thực tế.

Chương 58

DTV-EBOOK

Một tuần sau, mọi chỉ số của Cố Thanh Hoài đều khôi phục bình thường, thuận lợi xuất viện.

Dù sao anh cũng là một sĩ quan cảnh sát xuất thân từ lực lượng cảnh sát vũ trang đặc biệt, thể chất của anh phải khỏe mạnh hơn người bình thường.

Sau vô số lần từ cõi chết trở về, vô số lần đối diện với thân chết hay cửa âm phủ, Cố Thanh Hoài đã được Cục Công an phong tặng bằng khen anh hùng hạng nhất.

Trong hệ thống công an, hầu hết những người được vinh danh như thế này là liệt sĩ.

Cố Thanh Hoài vẫn bình tĩnh như bình thường.

Anh nói rằng anh chỉ làm những gì mà một chuyên gia EOD nên làm, bất kỳ ai trong tình huống đó cũng sẽ làm như vậy.

Trong ngành rà phá bom mìn, nhiều đồng đội của anh đã hy sinh hoặc bị tàn tật vĩnh viễn, nhưng họ không bao giờ lùi bước.

Anh không đặc biệt cũng không xuất sắc, anh chỉ may mắn hơn họ mà thôi.

Đây là lần đầu tiên mọi người được nhìn thấy anh hùng hạng nhất của Cục Công an. Các thành viên trong chi đội SWAT đều nói lần này Cố Thanh Hoài đến âm phủ để bắt tay Diêm Vương rồi lại quay trở về.

Chi đội trưởng chi đội SWAT nhớ anh chưa từng nghỉ phép kể từ khi gia nhập ngành cảnh sát, ngoại trừ khi mẹ qua đời. Vết

thương lần này chưa khỏi hẳn mà anh đã đến đơn vị báo cáo khiến chi đội trưởng rất xúc động: "Tôi cho cậu một tuần để nghỉ ngơi."

Cố Thanh Hoài nhượng mảy, ánh mắt không mấy hiền lành, nhưng lời nói lại rất khiêm tốn: "Thế thì ngại lắm. Vì phục vụ nhân dân mà thôi."

Lãnh đạo rất thích nghe những lời này. Chi đội trưởng cảm thấy mình đã đánh giá thấp tên lưu manh họ Cố này. Nhìn xem, tính giác ngộ cao, tư tưởng chính trực, đúng là anh hùng hạng nhất.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc tiếp theo, ông ấy như bị dội một gáo nước lạnh lên người.

Chi đội trưởng nhìn thấy Cố Thanh Hoài có tư tưởng cảnh giới cao lấy tờ đơn xin nghỉ phép, dùng bút viết lia lia, đưa cho lãnh đạo không chậm trễ một giây: "Nếu sếp đã mở lời, thế thì cung kính không bằng tuân mệnh, tha thiết mong sếp ký tên."

Anh nói chuyện rất khiêm tốn, rất lịch sự, nhưng vẻ mặt như sợ giây tiếp theo nếu lãnh đạo không đồng ý, ánh mắt và giọng điệu không phải đang kính mong lãnh đạo ký tên mà như thể ông đây quyết định nghỉ phép, sếp không muốn ký thì cũng phải ký.

Lưu manh đúng là lưu manh, kiêu binh đúng là kiêu binh, bộ đồng phục trên người cũng không thể ngăn chặn sự nổi loạn!

Tên khốn nạn họ Cố này còn làm cho Cục trưởng tức rút luôn cả tóc giả chứ đừng nói đến một chi đội trưởng cõn con!

Chi đội trưởng cầm tờ giấy xin nghỉ phép, xem xét cẩn thận: "Cái thằng này sao không đi ngay tháng?"

Cố Thanh Hoài thẳng thắn nói: "Để sau đi."

Chi đội trưởng cảnh giác: "Cậu định làm gì?"

Cố Thanh Hoài khẽ mỉm cười: "Nghỉ phép cưới vợ."

Chi đội trưởng trợn mắt: "Chốt rồi hả?"

Cố Thanh Hoài lúc này mới nghiêm túc: "Chưa, tôi đang định cầu hôn."

Đúng nhỉ, có bạn gái thì khác.

Chi đội trưởng vui vẻ ký tên rồi nhét tờ đơn xin nghỉ phép vào lòng Thanh Hoài.

Đúng lúc này, mấy thanh niên mới gia nhập ngành cảnh sát năm nay đi huấn luyện về, nhìn thấy thần tượng của mình, đồng loạt hét lên: "Đội trưởng Cố, lúc bom nổ anh không sợ sao?"

Chi đội trưởng cười khẩy: "Cậu ta sợ mới lạ. Không mặc bộ đồ EOD, cứ thế lao xuống, ôm bom chạy đến nơi không người. Cái đồ không muốn sống, các cậu đừng có mà học theo cậu ta."

Bộ đồng phục cảnh sát của Cố Thanh Hoài thẳng thớm, cà vạt được thắt tỉ mỉ, quốc huy được ấn trên kẹp cà vạt, cúc áo được cài đúng quy định đến dưới yếm hầu, hai ống quần cảnh sát thẳng tắp, nhìn thôi cũng đủ k1ch thích sự chú ý của người khác. Nhưng mà cách đứng của anh không nghiêm chỉnh, nếu không có bộ đồng phục, nói anh là đầu gấu xã hội đen trên đường cũng có người tin.

Ở trình độ này, anh chắc chắn là thủ lĩnh của một băng đảng xã hội đen địa phương. Tên khốn ấy lười biếng dựa vào bàn ở phía sau, cười nói: "Sợ chứ."

Giọng của chi đội trưởng đầy vẻ giễu cợt: "Cậu sợ?"

Cố Thanh Hoài gật đầu, tuy rằng dáng người không nghiêm chỉnh, nhưng thái độ lại tương đối nghiêm túc.

Bao nhiêu lần thực hiện nhiệm vụ, Cố Thanh Hoài vẫn luôn mang dáng vẻ không muốn sống.

Nhiều khi người ta cảm thấy hy sinh có thể là sự giải thoát mà anh mong muốn.

Bởi sau khi mẹ anh qua đời, không có gì anh không thể buông bỏ.

Bây giờ anh lại nói là anh sợ.

Chi đội trưởng cũng rất tò mò: "Nói tôi nghe xem, cậu sợ cái gì?"

Sóng xung kích của quả bom không làm tổn hại đến khuôn mặt đẹp trai của Cố Thanh Hoài, hơn nữa vì anh đã nằm viện một thời gian nên da lại trắng hơn, tóc óng ả, khóe miệng cong lên, quan trọng hơn là đôi mắt sáng có hồn.

Bằng cách nào đó, con người này đã khác xưa rất nhiều.

Khi nhìn kỹ hơn, sương mù trong đôi mắt phượng đỏ đã tan biến, khiến chúng trở nên sáng hơn.

Chung Ý cầm camera trên tay, đến chi đội SWAT để tìm Cố Thanh Hoài.

Bộ phim tài liệu đã quay xong, hôm nay tổ quay phim sẽ rời đi.

Mọi người đều muốn tổ chức một bữa tiệc mừng sôi động.

Nhưng người bình thường nói không có tác dụng nên cô được phái đi hỏi đội trưởng Cố.

Lúc cô đẩy cửa vào, vừa đúng lúc nghe thấy Cố Thanh Hoài nói: "Tôi sợ nếu tôi đi trước, cô ấy sẽ khóc."

Một câu không đầu không cuối.

Chi đội SWAT ngay lập tức bắt đầu ồn ào, thậm chí còn hò reo lớn tiếng hơn sau khi nhìn thấy cô.

Và đội trưởng Cố không sợ trời không sợ đất lại vô cùng xấu hổ.

Hai tai anh đỏ bừng, dùng giọng nói lạnh lùng hù dọa mọi người: "Như vậy đó, cười gì mà cười."

Chung Ý ngơ ngác, dường như cô có thể đoán được anh đang nói cái gì.

Trái tim đập rộn ràng, cô đợi mọi người giải tán, túm lấy ống tay áo Cố Thanh Hoài, cố gắng xác nhận suy nghĩ của mình: "Anh vừa nói gì thế?"

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, khuôn mặt vẫn tuấn tú như thời thiếu niên, anh bày tỏ: "Nói anh thích em."

Cố Thanh Hoài như thế này đâu còn là Cố Diêm Vương của đội SWAT nữa. Đôi mắt anh cong lên và khóe môi mỉm cười, trông rất giống những công tử ăn chơi thích trêu chọc con gái nhà lành.

Nếu không phải cô biết anh từ thời cấp ba, khi anh mới biết yêu đã lừa được anh thì chắc chắn bây giờ cô rất nghi ngờ một Cố Thanh Hoài ưu tú như này có phải đã từng làm tổn thương vô số trái tim của các cô gái kèm theo cục nợ vô số hoa đào hay không.

Nhịp tim đập nhanh khiến Chung Ý quên mất việc chính.

Cố Thanh Hoài thấy cô đỏ mặt, anh đưa mu bàn tay lên má cô để làm cô bình tĩnh lại: "Tìm anh?"

Chung Ý càng xấu hổ: "Hôm nay phim tài liệu kết thúc. Mọi người muốn tổ chức ăn mừng, nên em qua đây để hẹn anh thôi..."

Nhưng cô chưa kịp nói xong, chuông báo động đã vang lên, đội đột kích chống khủng bố của chi đội SWAT nhận được một báo động mới---

Một người đàn ông lạ mặt để lại một gói hàng ở ga tàu điện ngầm, nếu không đồng ý với các điều khoản của anh ta thì anh ta sẽ cho nổ tung toàn bộ ga tàu điện ngầm.

Chung Ý chìa ống kính camera trên tay vào chi đội SWAT lần cuối.

Bộ phim tài liệu đã kết thúc, lần này cô không thể đi theo quay phim được nữa.

Cảnh tượng trước mặt đã xảy ra vô số lần, đây sẽ là cái kết hoàn hảo cho bộ phim tài liệu này---

Màn đêm buông xuống, đèn cảnh sát xanh đỏ nhấp nháy, xe bọc thép đen chờ đội đột kích chống khủng bố đã sẵn sàng xuất kích.

Trần Tùng Bách nhặt súng bắn tỉa lên và đưa cho Dụ Hàng. Động tác rút chốt và kiểm tra hộp đạn nhuần nhuyễn, cực kỳ chính xác.

Cố Thanh Hoài đội mũ sắt và kính bảo hộ, vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh, ném bộ đồ EOD vào cốp xe, nhanh chóng thông báo tắt tình hình báo động cho các thành viên trong đội.

Chỉ một giây trước khi xe cảnh sát rời khỏi đơn vị, một bóng đen điên cuồng đuổi theo xe cảnh sát, bước chân không ngừng nghỉ---

Trâu Dương đã thay đổi bộ đồng phục màu xanh tím sang đồng phục SWAT màu đen, anh ấy thở hổn hển, liều mạng vẩy tay về phía chiếc xe cảnh sát đang lái đi: "Ra quyết định luân chuyển của tôi rồi! Tôi quay về rồi anh chị em ơi!"

Vừa thấy chiếc xe cảnh sát dừng lại, Trâu Dương nhảy lên luôn.

Bộ phim tài liệu kết thúc cũng là một khởi đầu mới cho họ.

Sau lần này, mọi người đều được tái sinh.

Nhìn họ rời đi, Chung Ý khẽ cong mắt cười.

Cô tin rằng một ngày nào đó, cô cũng có thể được như họ.

-

Nhiệm vụ ngày hôm đó kết thúc thì đã là chín giờ tối, tiệc chúc mừng phim tài liệu vẫn diễn ra như dự kiến.

Hiếm khi mọi người đều được thư giãn. Trong phòng có đèn, bánh ngọt, đĩa trái cây, chai rượu đã khai và có người cô yêu nhất.

Chung Ý nhìn họ cười, nhìn họ sôi nổi, nghe họ hát "Mặt trời đỏ" bằng tiếng Quảng Đông không chuẩn, vừa hát vừa hực hơi.

Cuối cùng ánh mắt cô dừng trên khuôn mặt của Cố Thanh Hoài.

Trong không gian này, cô lướt qua gương mặt, sống mũi và đường quai hàm rõ ràng của anh, ánh mắt lang thang đến khóe miệng.

Anh mỉm cười, khoe miệng cong lên thật đẹp, anh hỏi: "Muốn hôn anh à?"

Bị nói trúng tim đen, khuôn mặt của Chung Ý trong ánh sáng mờ ảo hơi ửng đỏ, nhiệt độ lại tăng cao.

Cố Thanh Hoài cười, nói đùa: "Chờ về nhà đi."

Hai tay anh đặt trên đùi, các khớp ngón tay rõ ràng có cảm giác như ngọc, lòng bàn tay hướng lên có những đường nét rõ ràng.

Chung Ý không cần anh nói đã đặt tay mình vào tay anh, lòng bàn tay tiếp xúc, các ngón tay đan vào nhau.

Cả hai hành động một cách cởi mở công khai.

Chung Ý dựa vào vai Cố Thanh Hoài, cắn một miếng hoa quả do anh đưa.

Cố Thanh Hoài nghiêng đầu, cọ cằm vào trán cô: "Hồi cấp ba anh đã muốn nắm tay em."

Đôi môi mỏng đẹp đó rất biết cách nói lời tình tứ. Bây giờ ăn rất nhiều dưa, chắc chắn sẽ rất ngọt ngào.

Đôi mắt trong veo của Chung Ý không che giấu được bất kỳ cảm xúc nào, ý muốn hôn anh ngày càng rõ ràng.

Trong thời gian nghỉ giữa các bài hát, không khí im lặng.

Trâu Dương được điều về lại chi đội SWAT nên mừng ra mặt, cũng hoàn toàn quên mất tính khí thất thường của Cố Thanh Hoài.

Anh ấy rất giỏi được nước lấn tới, chạy tới trước mặt Cố Thanh Hoài cười nói: "Đội trưởng, ai cũng biết anh hát rất hay, hát một bài đi ạ."

Cố Thanh Hoài nhường mày, khí thế đội trưởng uy nghiêm vẫn còn, giọng nói lạnh lùng rất có tính uy hiếp: "Nghĩ tôi không trị được cậu hả?"

Chung Ý cảm thấy Cố Thanh Hoài là người giỏi lật mặt nhất mà cô từng thấy. Khi không nghiêm túc, anh trông giống như một công tử ăn chơi, khi mặt lạnh thì lại cực kỳ anh tuấn, giống như ngay lúc này anh ngầu đến mức khiến cô mềm hết tay chân.

Trâu Dương lập tức im lặng, dáng vẻ ngoan như chim cú, Dụ Hàng lập tức vào góp vui như thể chề vẫn chưa đủ nhiều chuyện: "Đội trưởng, hát lại bài "Không có số mệnh đó" đi. Chúng em nghe hết rồi, nhưng đạo diễn Chung chưa nghe mà."

Trần Tùng Bách khẽ cười: "Đúng đó, chúng em nghe chỉ tổ vô ích, nhưng đạo diễn Chung nghe thì có ích đây."

Cô hiểu ý mọi người, họ đều muốn cô cảm thấy thương anh, không bao giờ bỏ rơi anh nữa.

"Tôi hát." Chung Ý ấm áp nói.

Ánh mắt khó tin của mọi người đều đổ dồn lên người cô.

Khi đứng dậy bước tới chiếc ghế cao, cô còn lo lắng hơn cả khi đưa tin bão lũ thiên tai.

Cố Thanh Hoài nhìn Chung Ý.

Ánh sáng vốn mờ mờ ảo ảo chiếu lên trên người cô, trong nháy mắt trở nên rất dịu dàng, trong sáng.

Cô đang ngồi trên một chiếc ghế cao ở vị trí trung tâm, đôi mắt mèo trong veo, thực sự có chút bất lực giống như hồi cấp ba.

Khoảnh khắc khúc dạo đầu bắt đầu vang lên, nhịp tim của Chung Ý đập nhanh hơn bao giờ hết, lông mi của cô dường như đang chống đỡ một sức nặng nào đó.

Cô ngược mắt lên, đôi mắt trong veo như nước, nhìn thẳng vào Cố Thanh Hoài, tràn ngập sự dịu dàng vô hình.

"Người ngoài dần dần rời đi, cuối cùng chỉ có anh ở bên em..."

Khi Chung Ý hát câu đầu tiên, Dụ Hàng nhận ra đó là một câu trong bài hát "Nương tựa lẫn nhau" của Trần Tiểu Xuân.

Trải qua sinh tử, cô đang đáp lại "Không có số mệnh đó" của Đội trưởng Cố bằng "Nương tựa lẫn nhau".

Nữ đạo diễn nhút nhát và ít nói này không phải chợt nổi hứng lên hát bài hát này.

Giọng của cô nhẹ nhàng êm ái, cách phát âm tiếng Quảng Đông của cô không chuẩn, nhưng thể hiện rất chân thành.

Như đang đọc một bức thư tình gửi cho người cô yêu.

Đây là lần đầu tiên Chung Ý hát trước đám đông.

Thậm chí khi mới bắt đầu còn có chút run nhẹ, không che giấu được sự hồi hộp, những ngón tay nắm chặt lấy micro. Đôi mắt sáng màu ấy phản chiếu ánh sáng muôn màu, sâu trong ánh sáng đó chính là Cố Thanh Hoài của cô. Chiếc micro khuếch đại tình yêu nguyên sơ của cô, từng chữ nhẹ nhàng và chậm rãi, lướt qua trái tim như một chiếc lông vũ.

Cô biết anh chắc chắn sẽ hiểu.

"Thời gian như nước cuốn trôi đi những người thương và tri kỷ.

Hãy nhìn lên định mệnh sẽ soi sáng cho em và anh.

Có phải ai đó đã rời đi vì muốn chứng tỏ rằng thời gian tốt đẹp là có hạn?

Hãy để em vì anh học cách sống hết mình..."

Những ký ức hiện rõ trong đầu, từng khung hình, chỉ cần là anh thì đều vô cùng rõ ràng.

Ngày hôm đó anh ngồi xuống trước mặt cô, kiên nhẫn lấy quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào ra khỏi người cô.

Thực hiện bao nhiêu nhiệm vụ, anh chưa từng để lại lời cuối cùng nào.

Chỉ có ngày hôm đó, khi anh nhìn vào mắt cô, khuôn mặt anh dịu dàng đến mức đau lòng.

--- Ngày chúng ta gặp lại, em hỏi em mặc váy cưới có đẹp không.

--- Đẹp lắm, Chung Ý, rất đẹp.

"Cho dù phải bỏ hết mọi nguyên tắc trên đời này,

Chỉ cần được mãi mãi ở bên cạnh anh

Anh không thể rời xa em

Em không thể rời xa anh

Em muốn mỗi ngày nắm tay nhau như thế..."

Anh đã bị cô bắt nạt thành ra như vậy.

Anh vì cô mà đặt tính mạng lên quả bom sắp phát nổ, một mình chạy đến nơi hoang vắng.

Đến khi hôn mê, anh vẫn nói "không chia tay".

Anh còn nói, không khóc, anh dẫn em đi mua đồ ăn ngon.

"Không dám rời xa cõi đời này sớm vì muốn được ở bên anh

Em đã nếm trải đủ nỗi buồn từ những cuộc chia ly..."

Cô tàn nhẫn như thế, cho anh xem vết thương do chính mình gây ra. Cô một lần nữa muốn đẩy anh ra xa và không bao giờ muốn gặp lại anh nữa, nhưng anh chỉ ôm cô với đôi mắt đỏ hoe, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô

Dù mình đầy vết thương nhưng anh vẫn mặc kệ nỗi đau trên người ôm chặt người đầy gai như cô.

Anh nói, người anh yêu thương như vậy, em lại muốn giết cô ấy.

Anh nói, nếu một ngày nào đó em vẫn còn ý định từ bỏ cuộc đời mình thì hãy đến tìm anh được không.

Anh nói, em không cần chính mình, nhưng anh cần.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Thanh Hoài đạt được điều mình muốn, hốc mắt Chung Ý đỏ bừng.

Cô nhìn anh, nheo đôi mắt đắm lệ và nhẹ nhàng hát câu cuối cùng---

"Thấy mây bay gió nổi, làm sao nỡ rời xa anh..."

Cố Thanh Hoài, em sẽ không bao giờ buông anh ra nữa.

-

Tiệc chúc mừng ngày hôm đó kết thúc rất muộn, xuân hạ thu đông năm nay giống như đi qua cả một đời.

Trong màn đêm tĩnh mịch, Cố Thanh Hoài ở bên cạnh cô, hôn lên vết thương, mạch đập, nhịp tim của cô.

Thật dịu dàng, thật quan tâm, bằng sự gần bó sâu đậm nhất trên cuộc đời này, nhịp tim như tiếng trống đập bên tai, trong lòng cô tràn đầy yêu thương, muốn nói với anh rất nhiều điều.

Cố Thanh Hoài ôm cô vào lòng, nhiệt độ cơ thể thoải mái, cái ôm bình yên, còn có mùi hương cô yêu thích nhất.

Giọng nói của Chung Ý rất nhỏ, như đang thì thầm: "Tự đứng em nhớ đến một bài thơ đã đọc trước đây."

Lông mi dài của anh rủ xuống, khóe mắt hơi cong, tất cả đều biểu lộ sự yêu chiều: "Nguyễn rửa tai lắng nghe."

Thích anh mỉm cười khi nhìn cô.

Chung Ý nằm úp bên tai anh và nói rõ ràng từng chữ một---

"Đêm khuya ẩm ướt, mặt đất ẩm ướt, không khí tĩnh lặng, rừng cây im lặng."

Điều cô muốn nói thực ra là dòng tiếp theo của bài thơ, nhưng cô không nói được.

Cố Thanh Hoài tiến lại gần hơn, hơi thở của anh lướt qua trán cô, anh nhẹ nhàng mỉm cười bên tai cô: "Anh cũng yêu em."

Anh hôn lên trán cô: "Ngủ ngon."

Lúc ngủ trong lòng Cố Thanh Hoài, Chung Ý đang nghĩ ngày mai là sinh nhật cô.

Cô đã bỏ rơi anh vào ngày sinh nhật của cô năm đó, mà ngày mai, cô muốn cầu hôn anh.

Đêm trăng yên tĩnh, lâu dài và ngọt ngào.

Trên cuốn nhật ký đầy vết sẹo của Chung Ý còn có nét bút của người khác, chữ viết tựa như người, dịu dàng cũng mạnh mẽ---

[Nếu một ngày em không muốn chiến đấu với PTSD nữa

Em không yếu đuối

Em là chiến binh nhỏ bé dũng cảm nhất mà anh từng thấy

Đừng lo

Anh sẽ không nhớ em

Anh sẽ chăm sóc tốt cho chú dì thay em.

Nghiêm túc tận hưởng cuộc sống này rồi mới đi gặp em

Nhưng Chung Ý

Anh muốn được ở bên em

Không phải là em không thể sống thiếu anh

Mà là anh không thể sống thiếu em.]

...

Một đêm không mộng mị, một giấc ngủ ngon nhất từ trước tới nay, Cố Thanh Hoài quả thực là Paroxetine của Chung Ý.

Ánh nắng ấm áp trên mi mắt, trên chóp mũi còn có hương hoa thơm ngát.

Khi Chung Ý mở mắt ra, cô nhìn thấy một bông hồng trên gối của Cố Thanh Hoài.

Cô cong mắt cười tươi, vui vẻ cầm lên.

Khi cô đưa tay ra, có thứ gì đó lóe lên trong mắt cô.

Cô giơ tay lên trong ánh sáng mờ ảo của buổi sáng.

Có thứ gì đó trên ngón đeo nhẫn phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Đó là chiếc nhẫn đã được cất giấu trong lâu đài nhỏ suốt bốn năm.

Nó đã chờ đợi cô suốt bốn năm.

Cô nhìn chăm chăm vào nó, không thể tin được.

Nhịp tim đập dữ dội như tiếng trống rộn rã.

Đây là mơ sao? Giấc mơ này ngọt ngào quá.

Cố Thanh Hoài đeo cho cô từ khi nào?

Sao cô không biết...

Cô chưa cầu hôn anh mà.

Ngượng ngùng, bất ngờ và cả cảm động muốn khóc, cô chẳng để ý gì cả, nhặt bông hồng chạy về phía anh.

Ánh nắng hôm nay rất ấm áp, ấm áp đến mức nhuộm vàng bụi bặm trong không khí, trên đỉnh đầu anh còn có quầng sáng mềm mại.

Cố Thanh Hoài đang nấu ăn, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo như nước, liếc nhìn hoa hồng và nhẫn trong tay cô, nở nụ cười trong trẻo nhẹ nhàng.

"Chúc mừng sinh nhật."

Họ giống như nam chính và nữ chính trong phim, cắt một khung hình bất kỳ cũng chính là cuộc sống đời thường hạnh

phúc của họ.

Chung Ý cầm hoa, cong mắt cười.

Cố Thanh Hoài tới gần, nghiêng người hôn lên trán cô:
"Chung Ý, chúng ta kết hôn đi."

Nghĩ cả trăm nghìn lần làm thế nào để cầu hôn anh.

Vào lúc này, Chung Ý chợt nghĩ đến lời thề trong hôn nhân:
Cho dù nghèo khó hay bệnh tật.

Hoá ra thật sự có người yêu cô hơn mười năm.

Cô vừa muốn cười vừa muốn khóc, không chút do dự gật đầu:
"Vâng."

Cố Thanh Hoài dịu dàng hỏi: "Đêm giao thừa?"

Chung Ý gật đầu chắc chắn: "Đêm giao thừa."

Chiếc máy bay mà cô đuổi theo trong giấc mơ dường như
cuối cùng đã dừng lại trước mặt cô.

Người yêu của cô không rời đi, anh đưa tay ôm cô vào lòng,
không bao giờ rời đi nữa.

"Đám cưới không mời nhiều khách."

"Được."

"Phải có rất rất nhiều hoa tươi."

"Được."

"Phải có váy cưới lộng lẫy."

"Được."

"Cố Thanh Hoài."

"Ừm."

"Anh có nhớ chiếc váy cưới em từng mặc trông như thế nào không?"

Chung Ý từ trong ngực ngược lên: "Là chiếc váy cưới em đi thử trước khi Triệu Tuyết Tình kết hôn đó."

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nói: "Không nhớ."

Chung Ý cau mày: "Nhưng lúc anh gỡ bom anh đã nói đẹp mà."

"Anh chỉ quan tâm đến người mặc, không để ý váy áo." Cố Thanh Hoài cụp lông mi dài xuống: "Anh nói người đẹp, chứ không phải váy cưới."

Chung Ý không khỏi đưa tay chạm vào lông mi của anh. Tại sao cái người lông mi đã đẹp mà cái miệng còn ngọt nữa?

Ngọt tới mức khiến cô không muốn khóc, cô muốn hôn anh để xem môi anh mềm đến mức nào.

Nghĩ đến ngày đó, ánh mắt anh lạnh lùng như dao găm, trông thật hung hãn.

Chung Ý lẩm bẩm: "Anh thấy chưa? Anh thực sự đáng ghét."

Rõ ràng chỉ mới cách đây một năm, nhưng bây giờ khi ôm anh và nói về tâm trạng của mình lúc đó, cô có cảm giác giống như đã cách cả một đời.

Cho đến hiện tại, cô vẫn còn nhớ dáng vẻ anh mặc sơ mi và áo vest, khiến anh trông giống một anh chàng đẹp trai kiểu Hồng Kông của thế kỷ trước.

Đáng tiếc ánh mắt anh nhìn cô lại lạnh lùng, một cái nhìn khiến người ta thấy tủ thân.

"Anh tưởng em sắp kết hôn."

Nhìn thấy người mình thích sắp kết hôn thì thật sự không thể cười nổi.

Cô thậm chí còn xóa hết thông tin liên lạc của anh vì sợ nhìn thấy điều này.

Lúc này Chung Ý mới hài lòng, khoe mắt và lông mày hơi cong nhẹ: "Vậy lúc đó anh nghĩ gì?"

Cố Thanh Hoài cúi đầu hôn lên trán cô: "Cướp dâu."

Môi anh mềm mại đến không ngờ, chỉ một cái chạm nhẹ cũng khiến trái tim cô đập như điên.

Chung Ý dùng những lời khen có cánh nhất để mô tả chiếc váy cưới đó đẹp cỡ nào: "Kiểu váy cúp ngực, làn váy rất thanh lịch. Mặc lên giống như tiên nữ."

Cố Thanh Hoài nhịn không được bật cười, chiếc mũi cao cao nhẹ nhàng áp xuống gò má cô, môi mỏng mấp máy: "Không mặc nó thì em cũng là tiên nữ."

Bàn tay đang buông lỏng của Chung Ý nhanh chóng nắm chặt vạt áo thun của anh. Một cái chạm nhẹ trên má cũng khiến cô như bị điện giật, dần dần không nói được gì.

Cố Thanh Hoài cúi đầu, nụ hôn cuối cùng cũng dịch chuyển đến môi cô, nhẹ nhàng từ tốn, dịu dàng lại nóng bỏng: "Thích không?"

Chung Ý nóng bừng cả mặt, ngượng ngùng đáp: "Thích... nhưng đã có người mua rồi..."

Dường như dù cô có hôn anh thân mật bao nhiêu lần thì cô cũng không thể sinh ra kháng thể.

Cuối cùng của cuối cùng, cô luôn vùi mình vào chiếc cổ sạch sẽ sáng khoái của anh để điều hòa hơi thở, mặt nóng bừng bừng.

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô an ủi: "Ăn sáng xong chúng ta ra ngoài nhé?"

Chung Ý: "Hả?"

Cô vòng tay ôm chặt lấy anh, hiếm khi giống như một đứa trẻ bám người: "Ôm anh chưa đủ mà."

"Về rồi lại ôm." Anh hôn lên mặt cô, nở nụ cười rạng rỡ trên mặt: "Quà sinh nhật lớn lắm, đạo diễn Chung phải đích thân đến nhận."

Thời tiết rất đẹp và bầu trời trong xanh.

Khi đi bên cạnh Cố Thanh Hoài, Chung Ý cảm thấy mình đã biến thành một đám mây mềm mại, hấp thụ ánh nắng và vô tư phiêu bồng.

Trên đường đi, Chung Ý vẫn còn đang bày tỏ sự tiếc nuối: "Lần đầu tiên gặp lại, lẽ ra em nên mua nó, sau đó em sẽ nói, Cố Thanh Hoài, chúng ta kết hôn đi."

Cố Thanh Hoài không khỏi bật cười, khoe miệng từ đầu đến cuối đều mềm mại cong lên.

Cuộc đời này còn bao nhiêu năm nữa? Hãy yêu nhau bằng tất cả sức lực của mình.

Chung Ý đang mãi mê suy nghĩ, mãi cho đến khi Cố Thanh Hoài mở cửa một cửa hàng trong góc, vòng tay qua vai cô rồi bước vào.

Vừa bước vào cửa, cô vẫn đang nói: "Nhưng lúc đó anh có chịu làm chú rể của em không?"

Cố Thanh Hoài "Ừm", Chung Ý cảm thấy anh trả lời qua quýt, đúng lúc cô đang định phàn nàn thì bị bộ váy cưới xinh đẹp làm lóa mắt.

Cứ như thế, cô được anh dẫn đến tiệm áo cưới.

Chỉ vì sự chú ý của cô dành cho anh nên cô không nhận ra điều đó.

Một khách hàng mới đến cửa hàng, mắt người bán hàng sáng lên.

Gặp rất nhiều cặp đôi nhưng không có cặp nào hoàn hảo hơn cặp này.

Cô gái có đôi lông mày rậm, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt mèo sáng màu và một nốt ruồi nhỏ màu sáng ở giữa mũi. Cô ấy chưa bao giờ tin "tuyệt sắc nhân gian" được miêu tả trong tiểu thuyết, nhưng lúc này cô ấy có cảm giác, hóa ra thực sự có những cô gái xinh đẹp đến mức trên thế giới này không gì có thể so sánh được.

Người đàn ông bên cạnh cô cao gầy, trắng trẻo, vai và lưng thẳng, khuôn mặt đẹp, đó là vẻ đẹp lạnh lùng, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến người ta đỏ mặt, tim đập thành thịch.

Hai người đứng cạnh nhau, không biết nên ghen tị với ai.

Lông mày của Chung Ý cong lên thành hình trăng lưỡi liềm, mọi cảm giác xa lạ đều biến mất: "Anh muốn tặng em váy cưới làm quà sinh nhật à?"

Cố Thanh Hoài cười, dáng vẻ cực kỳ hấp dẫn: "Ừm, em xem thích cái nào."

Chung Ý lặng lẽ ghé vào Cố Thanh Hoài bên tai: "Anh xem, cái ở giữa chỉ có thể nhìn, không được mặc."

Chiếc váy cưới được trưng bày giữa phòng trưng bày, dưới ánh đèn đẹp đến mức trông như một con thiên nga trắng kiêu hãnh.

Người bán hàng mỉm cười nói: "Bộ váy cưới này là do một khách hàng đặt mua cách đây một năm, cô có thể xem những kiểu dáng khác."

Chung Ý không có hy vọng hỏi: "Anh ấy tên là gì? Có thể tiết lộ không?"

Lâu rồi mà chưa mang đi, có khi người ta đã mua được cái khác vừa ý hơn rồi.

Nhân viên bán hàng không đành lòng nhìn người đẹp tiếc nuối: "Cô chờ một chút, để tôi đi kiểm tra."

Chung Ý và Cố Thanh Hoài đan ngón tay vào nhau, từ từ ngắm nhìn những váy cưới xung quanh.

Thực ra cô không quan trọng mặc cái gì, miễn chú rể là anh thì đều được.

Cô sợ Cố Thanh Hoài để trong lòng nên nhẹ nhàng nói: "Nếu váy này không được thì chúng ta cũng có thể xem cái bên kia, có thêu hoa cỏ cây lá..."

Nhân viên bấm chuột trong tay, trang web nổi lên, nói với cô: "Là một anh họ Cố, Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài?!

Vào lúc đó, đầu óc Chung Ý trống rỗng: "Anh đặt hàng khi nào?"

Cố Thanh Hoài nhìn đáng vẻ cô không dám tin vào tai mình, anh đưa tay nhéo mặt cô: "Ngày anh gặp lại em."

Trong khoảnh khắc, tất cả hình ảnh âm âm hiện ra trong đầu cô.

Đám cưới kết thúc, cô và Triệu Tuyết Thanh đến trả váy cưới.

Nhân viên bán hàng cho biết chiếc váy cưới được một quý ông mua làm món quà bất ngờ cho vợ.

Thì ra thứ mà người ra "không bán" từ lâu đã là của riêng cô.

Cố Thanh Hoài cúi đầu khẽ nói vào tai cô: "Mặc vào cho anh xem."

Chung Ý nhìn anh, hốc mắt dần dần đỏ lên.

Cô thay váy cưới với sự giúp đỡ của nhân viên cửa hàng.

Mái tóc dài uốn xoắn được buộc thành đuôi ngựa thấp nhẹ nhàng, cổ áo để lộ bờ vai thẳng và thanh tú. Kiểu dáng đơn giản tôn lên đáng vẻ đẹp nhất của người đẹp.

Người bán hàng thực sự cảm nhận được thế nào là "tiên nữ giáng trần", thế nào là "đẹp đến chấn động lòng người".

Cô ấy không khỏi cảm thán, anh chàng đẹp trai này quả thực có gu thẩm mỹ.

Tinh mắt chọn váy cưới, còn tinh mắt chọn người yêu nữa.

Trong lúc tấm màn được kéo lên, Chung Ý đang cúi đầu vuốt thẳng váy, cô đứng thẳng lên, nhìn vào đôi mắt trong suốt của Cố Thanh Hoài.

Anh đã thay một bộ vest, áo sơ mi trắng và quần đen, trông giống như một anh chàng Hồng Kông đẹp trai của thế kỷ trước.

Lông mày đen nhánh, đôi mắt phượng lạnh lùng, anh chỉ vừa nhướn mi nhìn sang, trong lòng Chung Ý không khỏi run lên.

Đồng hồ dừng lại, không khí im lặng, trên thế giới này chỉ còn anh và cô.

Một năm trước, cô gặp anh.

Cô tuyệt vọng viết trong nhật ký: Mặc váy cưới để cho anh xem nhưng không thể làm cô dâu của anh.

Một năm sau, cô đứng trước mặt anh trong bộ váy cưới.

Cô nghe thấy anh khẽ hỏi: "Chung Ý, em làm cô dâu của anh nhé?"

Chung Ý gật đầu.

Ngay từ khi anh đưa cho cô vỏ đạn, cô đã muốn gắn bó trọn đời với anh.

Cô đã đi một chặng đường rất dài, chịu đựng rất lâu, trải qua rất nhiều gian khổ, cuối cùng cô cũng có thể đứng trước mặt anh, mặc một chiếc váy trắng, nhẹ nhàng hỏi anh:

"Cố Thanh Hoài, em mặc váy cưới có đẹp không?"

Một năm trước, cô vội vàng quay lại và nhìn thấy đôi mắt sắc bén của anh.

Nhưng bây giờ, đôi mắt của Chung Ý lại tràn ngập hạnh phúc.

Vào lúc này, chàng trai mà cô hằng mong ước có được năm cô mười bảy tuổi đang đứng trước mặt cô với nụ cười trên môi.

Thời gian trôi qua, vở đàn đã biến thành nhẫn, đồng phục học sinh xanh trắng đã biến thành váy cưới và áo vest, quan trọng nhất là họ vẫn ở bên nhau.

Chiếc váy cưới đó dường như muốn nói rằng, lần đầu tiên gặp lại sau nhiều năm xa cách, anh đã dự định sẽ chung sống trọn đời với cô.

Mà trong đôi mắt trong veo của Cố Thanh Hoài hiện lên một nụ cười ấm áp, ánh mắt anh nhìn cô giống như ánh mắt của thiếu niên khi xưa.

"Đẹp lắm, Chung Ý, rất đẹp."

Tác giả có lời muốn nói:

Phần chính đã kết thúc, cảm ơn tất cả các bạn. Sẽ có phần ngoại truyện dài và hoàn toàn ngọt ngào nữa nhé.

-

Chương 59

DTV-EBOOK

Một ngày thứ Bảy đầy nắng, đồng chí Cố Thanh Hoài, một cảnh sát kiểu mẫu, đã xin nghỉ một ngày.

Chi đội trưởng chưa kịp nói gì thì mấy nhóc con cấp dưới đã đứng lên---

Trần Tùng Bách tiến lên một bước, nói: "Sếp, để em trực thay."

Trâu Dương theo sau: "Sếp, để em đi gỡ bom."

Dụ Hành cũng bắt chước y chang: "Sếp, bắn tỉa để em."

Chi đội trưởng chấp tay sau lưng, liếc nhìn những gương mặt trẻ tuổi, cau mày: "Tôi có nói không hả? Các cô các cậu bảo vệ cấp trên quá nhỉ?"

Cố Thanh Hoài rất đắc ý, dáng vẻ ung dung thoải mái, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Khi chi đội trưởng liếc nhìn, tên khốn đó lập tức đứng thẳng dậy.

Cố Thanh Hoài từ không nghiêm túc trở nên đứng đắn, lúc nghiêm chỉnh lại cực kỳ có cảm giác lừa gạt: "Vâng, sao chúng em có thể gây áp lực cho lãnh đạo chứ? Đội trưởng coi trọng tình cảm nhân dân như vậy thì sao lại là kiểu người không duyệt phép cho cấp dưới được?"

Lúc tên khốn này giả vờ căm điếc còn có vẻ đáng yêu hơn, nhưng khi nói chuyện lúc nào cũng gây ức chế. Chi đội trưởng cau mày nói: "Hôm nay tôi mà không ký đơn này, có phải các

cậu định không cho tôi ra khỏi cửa đội đột kích chống khủng bố?"

Cố Thanh Hoài khẽ mỉm cười: "Sếp nặng lời quá."

Chi đội trưởng hừ lạnh một tiếng, ký tên vào đơn xin nghỉ phép rồi ném cho Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài đưa tay đỡ lấy: "Cảm ơn sếp nhiều."

Chi đội trưởng nhìn khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa khốn nạn của anh, nhớ lại năm ngoái anh đã cho toàn bộ đội đột kích chống khủng bố nghỉ phép để ngắm mưa sao băng rồi một mình đến gỡ bom.

Tình hình lần đó dẫn theo năm người cũng không tính là nhiều, nhưng Cố Thanh Hoài chỉ có một người, thậm chí quay về cũng không nói với cấp dưới một lời.

Chi đội trưởng cực kỳ tức giận, khiển trách đội đột kích chống khủng bố: "Tôi thấy Cố Thanh Hoài quá chiều các cậu, nếu ngày nào đó cậu ta không có mặt thì phải làm sao?"

Bây giờ có vẻ như lời nói đó đã sai rồi.

Cố Thanh Hoài mấy năm nay dùng mạng sống bảo vệ mạng sống, đổi chân thành lấy chân thành.

Cho dù một ngày nào đó anh không ở đây, đám nhóc dưới tay anh cũng đã trưởng thành, trở thành những vũ khí sắc bén có thể tự mình đứng vững.

Sau khi chi đội trưởng rời đi, Cố Thanh Hoài bỗng nhiên bị đám nhóc trong đội của mình làm cảm động, bản khoăn không biết có nên nói gì không.

Anh hoàn toàn quên mất rằng mình cũng là sếp, anh không có mặt thì bọn họ vui mừng nhất.

Thấy anh không có ý định rời đi, Trâu Dương vội vàng nói: "Đội trưởng, anh đang cần đi gấp à?"

Dụ Hành giả vờ xoa bụng: "Gần đây ăn nhiều cơm chó quá, dừng ở đây ngược đám độc thân chúng em nữa!"

Cố Thanh Hoài có khuôn mặt đẹp trai cận bã, thuộc kiểu phong lưu gánh vô số nợ tình.

Nội bộ có một đại hội thể thao, những hoa khôi cảnh sát muốn có thông tin liên lạc của anh sẽ xếp hàng ở sân huấn luyện đội đột kích chống khủng bố.

Có hàng chục người trong đội đột kích chống khủng bố. Mọi người đều nói, Đội trưởng Cố rủ lòng thương. Có anh ở đây, chúng em không còn hy vọng thoát kiếp sống độc thân...

Nhưng người này đẹp trai, độc miệng, tính thì xấu, khi anh lạnh lùng huấn luyện, những cảnh sát cao to mạnh mẽ xuất thân từ học viện cảnh sát còn không thể chịu đựng được.

Trước khi gặp Chung Ý, không ai có thể tưởng tượng được khi anh đi hẹn hò thì sẽ như thế nào.

Thậm chí mọi người còn lén lút cá cược rằng Cố Diêm Vương chắc chắn sẽ dành cả cuộc đời mình cho robot gỡ bom.

Nhưng không ngờ sau khi quen đạo diễn Chung Ý, phong cách mắng chửi của người này lại thay đổi theo hướng khiến mọi người phần nộ.

Ví dụ, khi làm nhiệm vụ quên cả giờ ăn, Trần Tùng Bách hỏi: "Đội trưởng, anh có đói không? Gọi đồ ăn nhé?"

Anh trai này sẽ trả lời với vẻ mặt nghiêm túc mà cũng không ngẩng đầu lên: "Tôi không đói. Tôi ăn bánh quy rồi. Bánh do bạn gái làm."

Được rồi, biết cả rồi, chúng tôi không có bánh quy do bạn gái làm.

Ví dụ, vào một đêm kiệt sức vì làm thêm giờ, Trâu Dương phàn nàn rằng đói quá, khát quá, muốn ăn quá, nhưng các cửa hàng bán mang về đều đóng cửa hết rồi.

Anh trai này thản nhiên lấy ra mấy hộp trái cây đã rửa sạch: "Muốn ăn trái cây không? Bạn gái tôi đưa cho trước khi đi làm đấy."

Được rồi, biết cả rồi, anh có bạn gái thương anh, còn chúng em thì không.

Một ví dụ khác, một buổi sáng khi Cố Thanh Hoài đến chi đội SWAT, anh đang mặc quần áo bình thường, chưa kịp thay đồng phục, Dụ Hành nhanh miệng khen anh: "Đội trưởng, hôm nay đẹp trai quá."

"Có lẽ là vì chiếc áo khoác này." Dáng vẻ của Cố Thanh Hoài thản nhiên, cực kỳ thiếu đòn: "Chung Ý nói tôi mặc đẹp nên tôi mặc thôi. Cô ấy cũng có một cái."

Được rồi, biết rồi, hai người là một cặp, hẹn hò yêu đương rất gì và này nọ.

Sau đó Dụ Hành nhin không được hỏi: "Hai người ai theo đuổi ai vậy?"

Cố Thanh Hoài nói: "Tôi theo đuổi cô ấy sau khi tốt nghiệp cấp ba."

Trâu Dương ngây người: "Ba năm mà không theo đuổi được?"

Cố Thanh Hoài tỏ vẻ tiếc nuối: "Sợ ảnh hưởng kỳ thi đại học của cô ấy."

Trên thực tế, so với "đa tình", Cố Thanh Hoài trông giống một tên đầu gấu hơn, kiểu đã để ý ai thì sẽ tấn công cướp lấy bằng mọi cách.

Nhưng điều không ai ngờ là anh đã kiên trì chịu đựng suốt ba năm vì sợ làm chậm trễ kỳ thi của con gái nhà người ta.

Tất nhiên, những thứ này không thú vị bằng phiên bản trực tiếp của cơm chó, thậm chí Dụ Hành cũng đã bắt đầu nếm mùi thơm hơn của việc đẩy thuyền.

Về bản chất, nghề nghiệp của họ không có cuối tuần hay ngày nghỉ, vì vậy cuối tuần đạo diễn Chung sẽ đến gặp đội trưởng Cố đưa đồ ăn ngon, ai cũng có phần.

Một lần, đội trưởng Cố vừa đi làm nhiệm vụ về và vẫn đang mặc áo chống đạn.

Người đàn ông mười phút trước đang cầm súng bắn tỉa với khuôn mặt lạnh lùng lập tức cau mày khi nhìn thấy bạn gái: "Sao em lại ở đây?"

Đạo diễn Chung thì thầm "nhớ anh" bằng một giọng rất êm ái.

Sau đó nhìn thấy đội trưởng Cố xoa đầu đạo diễn Chung, c ắn môi dưới cười lớn.

Tai họa cười lên đúng là tai họa. Chẳng trách các cô gái ở đơn vị khác lại mê mẩn, mỗi lần ăn ở căng tin họ đều đi một bước quay đầu ba cái.

Trên đường đến tòa nhà văn phòng, đạo diễn Chung hạ giọng hỏi: "Sao anh không nắm tay em?"

Đội trưởng của họ bất lực trả lời: "Người anh bản."

Khi đó, họ ngồi đợi nghi phạm ở lối ra đường cao tốc suốt đêm, người ai cũng đầy bụi đất.

Đạo diễn Chung nhẹ giọng lắm bầm: "Em đâu có chê anh đâu."

Đội trưởng Cố nhanh chóng hôn lên má đạo diễn Chung.

Bọn họ không nhìn thấy. Cặp đôi trẻ đi phía sau, họ đi phía trước.

Sở dĩ bọn biết được, là vì nghe được âm thanh phía sau, bọn không khỏi đồng loạt quay đầu lại.

Đạo diễn Chung đỏ bừng mặt, thất lưng của đội trưởng vẫn còn cong, khuôn mặt tuần tú vẫn nghiêng về phía trước mặt cô gái.

Không phải hôn thì còn là gì nữa? !

Ánh mặt chạm nhau, đạo diễn Chung vô cùng ngượng, ánh mắt không biết nhìn vào đâu.

Một bên khác, đội trưởng của bọn họ giữa ban ngày ban mặt nở nụ cười quyến rũ trêu chọc: "Xin lỗi, anh không kiềm chế được, gây ra tiếng động."

Đạo diễn Chung trợn mắt, mặt mày sinh động, không có cảm giác xa lạ lạnh lùng khó tiếp cận như bình thường: "Im đi, đồ khốn này!"

Hóa ra đội trưởng trêu ghẹo đùa giỡn là như thế này, hóa ra đạo diễn Chung làm nũng sẽ là như thế.

Lúc này, có nói gì thì đạo diễn Chung cũng không chịu ngẩng đầu lên. Đội trưởng của họ cố tình cúi đầu nhìn bạn gái.

Cố Thanh Hoài có khuôn mặt tuấn tú, tự nhiên đã có sức quyến rũ. Khi nói đùa, khuôn mặt mang hơi hướng tán tỉnh khiến các cô gái đỏ mặt, tim đập thành thịch.

Không ngờ anh lại ghé sát mặt đạo diễn Chung đang đỏ bừng mà hỏi một cách hết sức bỉ ổi: "Em hài lòng chưa? Nếu không anh sẽ hôn em lần nữa."

Khi đó, mọi người cuối cùng cũng nhận ra rằng đội trưởng của họ thực sự rất giỏi hẹn hò.

Sau đó, hai kẻ độc thân Trâu Dương và Trần Tùng Bách không biết đang nghĩ gì mà chạy đến xin lời khuyên từ anh.

Lúc đó Cố Thanh Hoài dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn hai kẻ độc thân, giọng rất lạnh lùng: "Gặp đúng người, không thầy cũng tự biết."

Giọng điệu đó thật sự ngứa đòn, giống hệt như khi anh nói: "Cái loại bom này nhắm mắt tôi cũng biết phát cắt kíp nổ nào."

Cuối cùng anh giáng cho Trâu Dương một đòn chí mạng: "Ngoại trừ loại mất não như cậu."

Sau đó, anh ngâm nga rời đi.

...

Khi Chung Ý đến sân tập thì đúng lúc đang là giờ nghỉ giải lao của chi đội SWAT.

Đội đột kích chống khủng bố thực sự khá bắt mắt. Họ có chiều cao trung bình cao nhất và độ tuổi trung bình trẻ nhất.

Ở góc riêng, các thành viên đều có ngoại hình đẹp nhất ở Cục thành phố nên những người làm công tác truyền thông ở đơn vị luôn thích đến đây.

Dụ Hành nhìn thấy cô đầu tiên, cô ấy nhiệt tình vẫy tay: "Đạo diễn Chung!"

Mặc dù Chung Ý đã trở lại làm việc tại Trung tâm Phim tài liệu nhưng tình cảm với đội SWAT mà cô đã gắn bó suốt một năm vẫn còn nguyên như lúc ban đầu.

Dụ Hành chạy tới, thân thiết nắm lấy cánh tay Chung Ý.

Người của đạo diễn Chung rất mềm mại và thơm tho, cô ấy rất thích.

Vào cuối mùa thu, Chung Ý mặc một chiếc váy dài gọn gàng, kiểu váy dịu dàng, khí chất

thục nữ của cô được bù đắp bằng áo vest rộng rãi kiểu nam và đôi giày thể thao màu trắng.

Đường cong được cố tình giấu đi trong những chiếc áo sơ mi rộng và áo khoác cứng ngày xưa nay đã lộ rõ, vô cùng héo léo phù hợp.

Trước đây Dụ Hành chỉ biết Chung Ý gầy và cao, cô ấy không biết cô lại có thân hình đẹp như vậy, Cố Thanh Hoài đúng là may mắn mà!

Cô ấy chân thành khen ngợi: "Đây là lần đầu tiên nhìn thấy đạo diễn Chung của chúng ta mặc váy! Đẹp quá!"

Cố Thanh Hoài tùy ý cụp mắt xuống, lời nói như đang đáp lại Dụ Hành, nhưng ánh mắt luôn nhìn về phía Chung Ý: "Đạo diễn Chung của mọi người có lúc nào không đẹp?"

Dụ Hành trong lòng âm thầm giơ ngón tay cái lên: Ở nơi đông người mà có thể thản nhiên trêu chọc người khác thì chỉ có thể là Cố Thanh Hoài!

Chung Ý dễ ngại, có thể dễ dàng bị đánh gục bởi một đòn, trong thâm tâm của cô vẫn có sự e dặt truyền thống của người Trung Quốc.

Cô mím môi cười xinh đẹp, nhưng vành tai lại đỏ đến đáng thương. Cố Thanh Hoài khéo léo giúp cô chuyển chủ đề: "Mang món gì ngon thế?"

Chung Ý nheo mắt: "Socola, thịt khô, gói bánh quy mini và một ít trái cây."

Đức hạnh gì vậy?! Đội trưởng biệt hiệu Diêm Vương của họ sao có thể tìm được cô bạn gái dịu dàng và đáng yêu như vậy?

Dụ Hành nắm lấy cánh tay của Chung Ý làm nũng: "Đạo diễn Chung, tôi kể cô nghe, hôm đó khi tôi đang tập bắn súng nằm sấp, tôi lại bị mắng một trận."

Trâu Dương cũng phàn nàn: "Hôm đó tôi cắt nhầm kíp nổ, suýt bị sóng xung kích thổi bay. Đội trưởng đứng cạnh tôi bắt chéo chân và cười hả hê."

Trần Tùng Bách cảm thấy mình cũng nên nói gì đó: "Tôi đu dây trên cao xuống trễ nửa giây, bị mắng đến mức không dám đi xuống."

Những người này là con dao sắc bén nhất trong số những con dao sắc bén, nhưng khi nhìn thấy cô lại như tìm được chỗ dựa. Chung Ý không khỏi bật cười và nhìn Cố Thanh Hoài.

Trên thực tế, cô không nhớ rõ khuôn mặt lạnh lùng và vẻ mặt dữ tợn của Cố Thanh Hoài như thế nào nữa, bởi vì anh quá dịu dàng với cô khi hôn và ôm, thậm chí còn hơn thế khi dỗ cô ngủ.

Nhưng các cấp dưới của anh lại phàn nàn với cô, nên cô nhăn mặt nghiêm túc nói: "Anh đừng dữ như vậy, thật sự rất đáng sợ."

Cảnh sát Cố Thanh Hoài mặc đồng phục thẳng tắp, hai tay đút trong túi quần, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, trong sáng sạch sẽ và đầy nuông chiều: "Lãnh đạo dạy rất đúng."

Vẫn là giọng nói lạnh lùng cùng giọng điệu không vội vàng đó, nhưng từ "lãnh đạo" có gì đó mờ ám và trù mến đến khó tả.

Như có một chiếc lông vũ quét qua trái tim, trong lòng Chung Ý cảm thấy ngứa ngáy tê dại, tai hơi nóng.

Trâu Dương đi tới bên cạnh Dụ Hành nói: "Đội trưởng thật sự không đáng giá bao nhiêu."

Cố Thanh Hoài nhướn mi: "Cậu nói tôi cái gì?"

Sự uy nghiêm của người lãnh đạo vẫn còn đó, khí chất điềm tĩnh nhưng uy quyền vẫn còn đó.

Nhưng nhớ đến Chung Ý như người ủng hộ và chống lưng, bọn họ lập tức không sợ gì cả.

Dụ Hàng khiêu khích: "Chị Chung Ý, chị xem! Anh rể dữ quá! Hay đổi đi nhé?"

Chung Ý buồn cười, trong con ngươi màu sáng nhấp nháy, giống như mặt hồ lấp lánh: "Không đổi, tôi thích thế này."

Ngay lập tức, mọi người bắt đầu la ó, thậm chí còn có cả đồng nghiệp từ các chi đội, đại đội khác cũng nhìn sang.

Người ta nói rằng Cố Diêm Vương đã làm một bộ phim tài liệu còn ôm được người đẹp về nhà, nhưng chưa ai nhìn thấy anh lúc yêu sẽ thế nào nên bấy giờ tất cả đều nhìn chăm chăm vào và cảm thấy kỳ lạ.

Cố Thanh Hoài dùng ngón tay mảnh khảnh xoa xoa sống mũi, lúc cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt như vẫn còn nét ngây thơ

thời niên thiếu. Anh ngưỡng đến đỏ cả vành tai.

Anh vòng tay qua vai Chung Ý, nói với mọi người cấp dưới: "Đi trước đi."

Bước ra khỏi sân tập, mặt trời đang chiếu sáng, bầu trời không một gợn mây.

Chung Ý ngẩng đầu nhìn Cố Thanh Hoài, trên má có lông tơ nhỏ hiện rõ trong ánh sáng ấm áp, trông thật mềm mại.

Cô lặng lẽ đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, đan xen với những ngón tay của anh. Cô cảm thấy thỏa mãn: "Xin nghỉ phép rồi, tạm thời anh không còn ở trong chi đội SWAT nữa."

Thời gian thật kỳ diệu, nó đã biến bộ đồng phục học sinh xanh trắng của anh thành bộ đồng phục cảnh sát lạnh lùng và trang trọng nhưng cũng không làm mất đi vẻ thanh tú trên khuôn mặt và tinh thần trẻ trung của anh.

Cố Thanh Hoài nói "Đúng, chỉ thuộc về mình em."

Chung Ý bỗng bị ngọt ngào chiếm trọn, trái tim cô đập thình thịch. chàng trai hư này thực sự rất giỏi nói lời tình cảm, có thể khiến người ta đỏ mặt bằng bất kỳ lời nói nào.

Khuôn mặt, lông mày, đôi mắt và giọng nói đó thực sự rất quyến rũ. Đôi môi anh đẹp hơn lời nói, tuy mỏng nhưng có đường nét rõ ràng. Khi anh không để lộ biểu cảm, khóe miệng thẳng tắp, khi mở miệng trêu chọc lại trở nên xinh đẹp, hấp dẫn người ta lúc nào không hay.

"Tốt nhất anh đừng dụ dỗ em khi ở bên ngoài." Chung Ý nghiêm túc nói: "Nếu không em sợ sẽ làm chuyện tổn hại đến tôn nghiêm của đội trưởng Cố đó."

Cố Thanh Hoài vờ như bị cô hù sợ, mi rũ xuống tạo thành bóng tối dưới mắt: "Giỏi thế à, đạo diễn Chung nói cho anh nghe xem? Ví dụ như?"

Nhìn sắc đẹp quyến rũ của anh, Chung Ý đột nhiên cảm thấy hơi ghen tị với những cô gái trong chi đội SWAT có thể nhìn thấy anh mỗi ngày.

Vì vậy, giọng nói của cô đậm mùi ghen tị: "Ví dụ như cưỡng hôn anh nơi công cộng hay gì đó."

Nói xong, cô còn gửi cho Cố Thanh Hoài một ánh mắt "Anh thấy đáng sợ chưa?"

Thực sự rất đáng yêu mà.

Cố Thanh Hoài không khỏi mỉm cười, khuôn mặt tươi sáng, đồng tử lấp lánh: "Sao anh lại mong chờ như vậy nhỉ?"

Ôi trời, cô xin thua, cô đã đánh giá thấp độ mặt dày của anh rồi.

Chung Ý giơ tay xoa má mình, đi về phía trước vài bước, thản nhiên hỏi: "Anh không thấy hôm nay em có gì khác khác hả?"

Cố Thanh Hoài: "VẬY ĐỂ ANH XEM XEM."

Khóe mắt của anh như dao sắc cụp xuống, mí mắt hai mí thực ra rất hẹp, mở rộng từ khóe đến cuối mắt.

Ánh mắt anh nhìn xuống từng centimet, từ lông mày, sống mũi cho đến chiếc váy mới tinh mà cô mặc hôm nay, như thể nó chứa đầy hơi ấm.

Chung Ý bối rối khi bị anh nhìn, trái tim cô biến thành một con cá nhỏ đang vẫy vùng vì bị mắc cạn, đề lên cổ họng cô.

Cô nhẹ nhàng hỏi: "Đẹp không?"

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống: "Em mặc gì cũng đẹp."

Anh véo mặt cô: "Phải để anh nói em mới biết à?"

Mặt Chung Ý bị anh nhéo đến méo xẹo, cô đành phải hỏi: "Đẹp thế nào?"

Cố Thanh Hoài quay đầu lại gần, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng như bạch ngọc phóng to trước mắt, ánh mắt rơi thẳng vào môi cô.

Chung Ý lập tức ý thức được anh muốn làm gì, huých vai anh: "Có người đấy."

Cố Thanh Hoài quay đầu lại, nhìn thấy phía sau mình có đám nhóc đội chống kh ủng bố đang quan sát đội trưởng yêu đương.

Anh nhướn mày kiếm, lạnh lùng ra lệnh, giọng nói bình tĩnh uy lực: "5km, chuẩn bị---"

Dụ Hành, Trâu Dương và những người khác vừa kêu la vừa cười toe toét đứng ở vạch xuất phát.

Cố Thanh Hoài dùng thân hình cao lớn chặn Chung Ý lại, dùng một tay nâng mặt cô lên và hôn cô.

Chuồn chuồn chạm nước, vừa chạm là buông ra ngay. Anh nhìn vào mắt cô rất chăm chú, trên mắt mang ý cười: "Đẹp đến mức muốn hôn em."

Chung Ý không khỏi lấy tay che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt trắng lười liềm ngượng ngùng.

Cố Thanh Hoài nắm lấy tay cô, giữ trong lòng bàn tay, kéo cô vào lòng, nhéo nhéo mặt cô một cách xấu xa.

Anh hỏi: "Em hài lòng chưa? Nếu không, anh có thể nói thêm vài lời với em được không?"

Chung Ý đỏ mặt nói: "Em hài lòng, em hài lòng." Xung quanh cô tràn ngập mùi thơm thoang thoảng của anh, cô say đắm trong hạnh phúc.

-

Đây là lần đầu tiên Chung Ý đến bệnh viện mà bên cạnh có người đi cùng, khỏe miệng cô khẽ mỉm cười.

Ngay cả khi chờ kết quả xét nghiệm, tâm trạng của cô cũng rất nhẹ nhàng, giống như một đứa trẻ có thứ gì đó để dựa vào.

Quá trình phục hồi rối loạn căng thẳng sau chấn thương được chia thành nhiều giai đoạn.

Từ sự yếu đuối và sợ hãi ban đầu, kìm nén bản thân và chống lại hiện thực, đến việc chấn thương liên tục tái phát dẫn đến rối loạn giấc ngủ và phản ứng giật mình.

Nếu may mắn, sau này sẽ phát triển được những suy nghĩ và hiểu biết tích cực, chuyển sang giai đoạn hội nhập một cách suôn sẻ, khi đó có thể mong đợi hồi phục và trở thành một người bình thường.

Tình trạng của Chung Ý đã lặp lại nhiều lần, nhưng giờ cô không còn sợ hãi nữa.

Bởi vì dù kết quả thế nào, Cố Thanh Hoài vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Anh nói: "Em không cần chính mình, nhưng anh cần em." Chỉ một câu thôi, anh đã đưa cô từ địa ngục trở lại hiện tại.

Anh tặng cô hoa hồng, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô và nói với cô: "Chúng ta kết hôn nhé."

Anh khiến cô có nơi để thuộc về, khiến cô cảm thấy bản thân là điều cần thiết với ai đó và khiến cô phát hiện ra rằng những lời thề trong đám cưới xa xưa là đúng.

Hóa ra thực sự có người dù nghèo đói hay bệnh tật vẫn yêu đối phương vài chục năm như ban đầu.

Cô cảm thấy tình trạng của mình ngày càng tốt hơn và mọi lo lắng của cô biến mất không dấu vết sau một tiếng nổ.

Cô chìm vào giấc ngủ yên bình trong hơi thở và vòng tay anh mỗi đêm, cơn ác mộng giam giữ cô đã xa như ở thế kỷ trước.

Áo khoác trắng của Ngụy Hàn xuất hiện trong tầm nhìn, Chung Ý lần đầu tiên ngược mắt lên với ánh sáng trong mắt.

Anh ấy mỉm cười: "Mặc dù chưa đến thời kỳ hội nhập nhưng tình hình rất ổn định và mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt."

"Chung Ý, cô giỏi lắm." Anh ấy liếc nhìn Cố Thanh Hoài và nói với cô: "Anh cảnh sát này có thể thực sự là Paroxetine của cô."

Chung Ý mím môi cười, chớp mũi cay và mắt đỏ hoe.

Bữa trưa ăn tại nhà Chung Ý.

Ngày hôm đó Chung Ý chuyển 200.000 tệ vào thẻ của cha mẹ. Mẹ của Chung Ý cảm thấy có gì đó không ổn nên gọi ngay, nhưng người nghe máy không phải là con gái mà là Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài chỉ nói Chung Ý đi ra ngoài chưa về, anh đang đi tìm. Mẹ của Chung Ý cúp điện thoại, bỗng nhiên nhìn thấy tin tức trên điện thoại.

Cô gái trong bản tin bị bắt nạt ở trường và bị sắp quấy rối tình d*ch hóa ra lại là con gái của bà...

Bây giờ, mọi thứ đã kết thúc.

Chung Ý cơm no rượu say, lười biếng ngáp dài.

Mẹ sờ mặt cô: "Ngủ một lát đi, mẹ đã phơi chăn cho con rồi."

Chung Ý có một giấc ngủ ngon và yên bình trong căn phòng đầy nắng.

Khi tỉnh dậy, cô mở cửa phòng ngủ ra, nghe thấy cha mẹ cô đang nói chuyện với Cố Thanh Hoài.

Mẹ nói: "Mấy năm nay cháu vất vả rồi."

Giọng nói Cố Thanh Hoài rất nhẹ nhàng: "Chung Ý vất vả hơn ạ."

Cha nói: "Nếu sau này Chung Ý gây ra nhiều rắc rối cho cháu thì mong cháu vẫn kiên nhẫn như vậy."

Cảm giác áy náy trong giọng nói của cha mẹ cô, cùng với thái độ bình tĩnh quên đi mọi tổn thương của Cố Thanh Hoài khiến cô cảm thấy đau lòng đến phát đau.

Lúc này, cô nghe thấy Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng lên tiếng, giọng điệu ôn hòa mà kiên quyết: "Cô ấy chưa bao giờ là rắc rối của cháu."

Mẹ Chung nhìn thấy Chung Ý đầu tiên. Bà nhanh chóng quay đầu lại và dùng mu bàn tay lau mắt: "Con dậy rồi à? Chúng ta chuẩn bị cơm tối nhé?"

Cha Chung đứng dậy với nụ cười ấm áp: "Cha sẽ làm món cá chua ngọt cho con ăn."

Ông bước tới cửa, cầm áo khoác lên, từ trong túi móc ra một túi hạt dẻ rang đường: "Lần trước người ta đóng quây, nhưng lần này mua được rồi."

Nói đến phần sau, âm thanh cuối cùng hơi run.

Chung Ý nhận lấy, mùi ngọt ngào tràn vào mũi.

Nếu ngày hôm đó, ngày mưa sao băng bay qua trái đất, cô không quay về thì sẽ như thế nào?

Cha mẹ người đầu bạc tiễn người đầu xanh, Cố Thanh Hoài vừa tỉnh dậy liền biết tin cô đã chết.

Những người cô yêu quý và yêu thương cô sẽ bị tổn thương.

Cô sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì tổn thương họ nữa.

Cha mẹ đứng dậy đi vào phòng bếp, Chung Ý đi đến bên Cố Thanh Hoài, duỗi tay ôm anh, tựa đầu vào ngực anh, trong lòng cảm thấy xúc động.

"Em thực sự không phải là rắc rối của anh à?"

Cô ngẩng mặt lên trong vòng tay anh và nhẹ nhàng hỏi.

Anh vuốt v3 mái tóc dài mềm mại của cô: "Không phải."

Chung Ý khịt mũi: "Nếu không phải rắc rối thì là cái gì?"

"Trước kia em là mối tình đầu của anh." Cố Thanh Hoài để cô ôm, cúi người hôn lên trán cô: "Bây giờ em là vị hôn thê của anh."

Em chỉ là em mà thôi.

-

Đám cưới đã được ấn định vào đêm giao thừa, nhưng nhìn Cố Thanh Hoài ngồi dưới bóng đèn nói chuyện với cha mẹ, Chung Ý lại muốn cưới anh ngay bây giờ.

Rượu mơ do chính cha cô ủ, bây giờ có vị ngon nhất.

Ánh mắt Chung Ý tham lam như mèo nhìn thấy cá khô: "Cha ơi, con cũng muốn uống rượu này."

Mẹ biết cô chỉ uống một ly sẽ say nên không đồng ý cho cô uống. Chung Ý cau mày nhìn Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ, giống như người lớn làm chỗ dựa cho trẻ em: "Cho cô ấy uống một chút, cháu sẽ trông kỹ ạ."

Chung Ý cầm chiếc ly bằng cả hai tay đưa đến trước mặt cha, vẻ mặt nịnh nọt của cô vô cùng đáng yêu.

Rượu mơ chua ngọt nhưng cũng cay. Cô nhấp một ngụm, mặt nhăn lại, hơi nhún vai. Trong mắt Cố Thanh Hoài có ý cười, anh nhỏ nhẹ nói với cô: "Y như trẻ con."

"Cháu chiều nó quá." Mẹ Chung Ý mỉm cười: "Sắp lấy chồng rồi mà như con nít."

Nói đến kết hôn, Chung Ý cầm chén mỉm cười, khuôn mặt lộ ra vẻ hạnh phúc ngọt ngào, nhưng cô cũng có phần ngượng ngùng.

"Con gái nhà đối diện nhỏ hơn Chung Ý hai tuổi, bây giờ có con đang học mẫu giáo rồi."

Chung Ý chớp mắt và nhận ra rằng cô không phải là người duy nhất ngại ngùng.

Vành tai Cố Thanh Hoài lặng lẽ đỏ lên. Tên khốn đẹp trai này lại có lúc xấu hổ à?

Anh dùng ngón tay khéo léo xoa nhẹ sống mũi, cười nói:
"Không phải vội ạ."

Buổi tối về đến nhà, hai má Chung Ý ửng hồng, cô đã say khướt. Mỗi bước đi đều nhẹ nhàng và bồng bênh như đi trên mây.

Sau khi tắm xong, trên người thoang thoảng mùi sữa tắm tươi mát mềm mại, cô đi đến trước mặt Cố Thanh Hoài, bắt đầu kế hoạch bám người của mình.

Cuốn sách trên tay anh bị lật úp trên đầu gối: "Sao không sấy khô tóc đi?"

"Vội đi gặp anh mà." Chung Ý say rượu là một cầu thủ bóng chày vô cùng ngang bướng: "Nên quên mất thôi."

Cố Thanh Hoài đành phải đi lấy máy sấy tóc, Chung Ý ngồi đối diện với anh.

Cô thấy anh không có ý định đưa cho cô nên hỏi: "Anh muốn giúp em sấy tóc hả?"

"Ừ." Cố Thanh Hoài hơi nhướng mày: "Vì nhân dân phục vụ."

Chung Ý dùng lý trí đang say xỉn của mình để suy nghĩ câu nói này và đưa ra kết luận: "Anh nói không đúng."

Cố Thanh Hoài vẫn luôn để cô tùy ý: "Sai gì, anh sửa."

"Anh không phải vì nhân dân phục vụ." Cô nghiêm túc nhấn mạnh, nhìn anh chằm chằm: "Anh vì vị hôn thê phục vụ."

Cô gái này khi say thật dễ thương.

Cố Thanh Hoài bị cô chọc cười: "Tuân lệnh, hôn thê của anh."

Chung Ý ôm đầu gối ngồi trên ghế sofa, để làn gió ấm áp sấy khô mái tóc dài của cô một cách nhẹ nhàng và thoải mái.

Tuy nhiên, mái tóc của cô vừa dài vừa nhiều, Cố Thanh Hoài kiên nhẫn sấy nó một cách cẩn thận và chậm rãi.

Nhưng Chung Ý lại không kiềm chế được, cô vươn tay ôm lấy anh, đổi tư thế thoải mái dựa vào trong ngực anh.

Trong lòng nghĩ thầm, sấy đi, sấy đi, sấy tùy thích, đừng làm chậm trễ việc ôm bạn trai của cô.

Cố Thanh Hoài rút điện, xoa đầu Chung Ý: "Không buồn ngủ à?"

Chung Ý lắc đầu, trầm giọng nói: "Em muốn ở cùng anh một lúc nữa."

Cô được coi là một người cao trong đám con gái nhưng bạn trai cô lại cao 1m88, vai rộng eo thon.

Sự khác biệt về hình dáng và chiều cao giữa hai người khá rõ ràng. Chung Ý nép vào vòng tay của Cố Thanh Hoài, trông cô vẫn nhỏ con hơn anh nhiều.

Cô tựa cằm vào ngực anh: "Cố Thanh Hoài, anh thích đám cưới kiểu Trung Quốc hay đám cưới kiểu Tây?"

Cố Thanh Hoài áp trán vào trán cô, lông mi dài như quét đến tận đáy lòng cô: "Em làm cô dâu thì gì cũng được."

Đôi mắt của Chung Ý nheo lại trước câu trả lời bất ngờ.

Đêm thật ngọt ngào, ánh trăng như áo một lớp đường, một lớp mỏng rắc lên không khí nơi anh đang ở.

Cô nghĩ, vì chiếc váy cưới đã được mua cách đây một năm: "Kiểu phương Tây thì sao?"

Cố Thanh Hoài đáp: "Được."

Bước tiếp theo của hôn nhân là sinh con, hôm nay mẹ đã nhắc đến chuyện đó trên bàn ăn.

Chung Ý lại hỏi: "Thế anh thích con trai hay con gái?"

Cố Thanh Hoài cụp mắt nhìn cô hồi lâu, sau đó nhéo mặt cô: "Em còn nhỏ, đã nghĩ đến việc sinh em bé à?"

Cô thực ra không thích trẻ con lắm, cũng chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Cô luôn cảm thấy cả đời này mình sẽ không bao giờ kết hôn.

Cô cũng cảm thấy mình bị bệnh và thậm chí không thể tự chăm sóc bản thân. Làm sao cô có thể nuôi dạy một đứa trẻ tốt được?

Hôm nay mẹ cô nhắc đến chuyện đó cô mới nhớ ra.

Cô cảm thấy nếu là con của Cố Thanh Hoài, cô nhất định sẽ rất thích và yêu thích nó.

Hai má Chung Ý nóng lên: "Em hỏi trước thôi mà. Trước khi kết hôn không phải nên biết rõ những vấn đề này sao?"

Cố Thanh Hoài cúi đầu hỏi cô: "Sống cả đời trong thế giới của hai người chẳng phải tốt hơn sao?"

Sống cả đời trong thế giới hai người, không cần phải trải qua chín tháng thai kỳ, không buồn nôn ốm nghén, không sưng tấy chân tay đi lại khó khăn, cũng không cần phải lên giường sinh và trải qua những chuyện không đáng có...

Trong tiềm thức, mọi người dường như đều coi việc "sinh con" là điều mà phụ nữ phải trải qua và những nguy hiểm liên quan ít khi được nhắc đến.

Cả đời này chỉ có anh và cô. Họ sẽ là những người gắn gũi nhau nhất và gắn bó với nhau sâu sắc nhất trên đời này.

Chung Ý nghe Cố Thanh Hoài nói: "Anh không muốn em chịu khổ, càng không muốn trải qua khả năng mất em đi lần nữa."

"Chung Ý." Anh dùng ngón tay thon dài trắng nõn vuốt v3 lông mày của cô, nhẹ giọng nói: "Anh không thích con trai hay con gái, anh chỉ thích em."

Anh chỉ thích em.

Nhưng nó còn ngọt hơn cả rượu mơ cô uống tối nay, khiến cô muốn bật cười.

Ngón tay Cố Thanh Hoài chai sạn nhẹ nhàng gãi cằm cô, nhìn cô bị nhột mà rụt cổ lại: "Sâu rượu, chuyện gì khiến em vui vẻ như vậy?"

Chung Ý từ rúc vào trong ngực chuyển sang ngồi đối diện trên đùi anh, ôm cổ anh: "Em cũng thích anh, Cố Thanh Hoài, em chỉ thích anh thôi."

Khi say rượu cô không chỉ hay cười mà còn thích bám người, thích làm nũng, thích nói những lời ngọt ngào.

Nói xong, cô vẫn biết xấu hổ, cô ôm cổ anh, vùi mặt vào vai anh.

Cố Thanh Hoài xoa đầu Chung Ý, dỗ dành một đứa bé: "Đi ngủ sớm được không?"

Chung Ý ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy nhìn anh bao nhiêu cũng thích.

Sau đó cô lại nghĩ anh không phải là bạn trai mà là chồng sắp cưới, cô cực kỳ vui sướng.

Cô lập tức từ chối: "Không muốn ngủ."

Sắc đẹp mê người, không biết là do uống rượu hay do anh quá đẹp trai.

Anh cảnh sát khôi ngô tuấn tú đang ở quá gần, trong đầu Chung Ý chỉ còn lại một ý nghĩ - hôn đi!

"Không ngủ thì muốn làm gì?"

Chung Ý lại gần, áp trán hai người vào nhau: "Anh không muốn hôn em à?"

Cố Thanh Hoài nhướn mí mắt, lông mi dày cọ vào lông mi của cô, khiến mí mắt và trái tim anh ngứa ngáy.

Giọng nói của Chung Ý rất nhẹ nhàng, dịu dàng đến mức quyến rũ: "Em muốn hôn anh."

Cố Thanh Hoài không nhúc nhích, hai tay anh lạnh lẽo, trắng nõn, nổi rõ gân xanh, uể oải khoác lên sau lưng Chung Ý.

Những ngón tay của anh dài và thon, khiến cho có vẻ như vòng eo của cô gái chỉ vừa đủ đầy dưới lòng bàn tay anh.

Anh kéo Chung Ý đến gần hơn, để cô ôm mặt anh, hôn anh từng chút một.

Cô gái say rượu trông không phải đang hôn anh mà giống như đang chơi đùa. Cô chạm vào trán, xoa xoa chóp mũi, mỉm cười và mỗ vào môi anh, véo tai anh và chạm vào lông mi của anh.

Từ giữa lông mày, sống mũi, cho đến khóe miệng và cằm, cuối cùng cô nhìn chằm chằm vào vết hằn đang lặn của anh. Chung Ý trở nên nghịch ngợm, dùng ngón tay chạm vào nó và giây tiếp theo muốn đặt môi hôn lên.

Cố Thanh Hoài hít sâu một hơi, dùng ngón tay dài và sạch sẽ véo gáy cô, anh bế cô lên, nhìn cô gái say rượu trong ngực: "Em hôn ở đâu đây?"

Chung Ý cau mày khó chịu, đôi mắt trong veo oán hận nhìn anh chăm chăm: "Hôn mà cũng không cho, anh keo kiệt quá."

Cô không cam lòng, dùng ngón tay xoa xoa vết hằn của anh, ngón tay chạm vào rồi tò mò nhìn nó, nhìn chỗ phình ra đang trượt xuống dưới đầu ngón tay. Cô cảm thấy vô cùng ngứa ngáy.

"Sờ chưa đủ, còn muốn cắn à?" Cố Thanh Hoài nhìn Chung Ý, giọng điệu không tốt lắm, lúc không cười, khuôn mặt anh khiến người ta vô cùng áp lực.

Khi ánh mắt họ gặp nhau, giọng nói của Cố Thanh Hoài đã không còn trong trẻo như thường lệ nữa, thậm chí còn có chút khàn khàn: "Đúng là trẻ con nghịch ngợm."

Chung Ý chỉ bĩu môi, mà Cố Thanh Hoài mạnh mẽ đã phòng thủ thất bại.

Anh cảnh sát trẻ tỏ vẻ bất lực, héch cằm hợp tác, để lộ chiếc cổ trong suốt.

Yết hầu mà Chung Ý muốn hôn nhưng không được đã ở gần trong tầm tay, được bao phủ bởi một lớp da mỏng và không có khả năng tự vệ, những đường nét lạnh lùng và sắc bén giống như những rặng núi gồ ghề phủ đầy tuyết.

Cố Thanh Hoài khẽ nói: "Cứ nghịch đi, anh chịu được."

Chương 60

DTV-EBOOK

--- Cứ nghịch đi, anh chịu được.

Cố Thanh Hoài ngồi ở trên sofa, Chung Ý ngồi trên đùi anh, đối diện với mặt anh.

Cô dùng áo hoodie của anh làm đồ ngủ và dùng sữa tắm của anh để tắm. Cô phải được bao quanh bởi mùi hương của anh thì mới có thể an tâm ngủ ngon.

Cố Thanh Hoài ngửa người ra sau, cam chịu nâng cằm lên. Chiếc cổ thon gọn của anh hiện ra bên trong chiếc áo hoodie màu xám.

Làn da chỗ đó trắng bóc như chưa từng được ánh mặt trời chiếu vào, những đường gân nổi ngoằn ngoèo dưới lớp da mỏng.

Nhìn xuống một chút liền thấy xương quai xanh thẳng tắp của anh lộ ra, ánh sáng và bóng tối càng làm cho xương quai xanh ngày càng sâu, trông càng gợi cảm hơn, như đang mời gọi người ta hôn lên nó.

Ban ngày, sĩ quan cảnh sát Cố vốn là một cảnh sát trẻ nghiêm nghị trong bộ đồng phục của chi đội SWAT, giờ đây trông anh như sẵn sàng đoạt lấy bất cứ thứ gì mình muốn. Khuôn mặt điển trai rung động lòng người khiến tim cô đập thành thịch.

Chẳng trách ma cà rồng trong phim đều thích cắn cổ, trên người Cố Thanh Hoài chỗ nào cũng đẹp, đường nét nào cũng là điểm yêu thích của cô.

Cô cũng muốn cắn một miếng ở đây.

Nhưng Cố Thanh Hoài lại keo kiệt không đồng ý, anh chỉ cho cô hôn vào yết hầu thôi.

Chung Ý nghĩ, lần sau mình sẽ cần.

Cô nghiêng đầu lại gần anh, mái tóc mềm mại cọ vào chiếc cằm lạnh lùng sắc bén của Cố Thanh Hoài.

Má chạm vào cổ anh, Chung Ý khẽ hé môi, hơi thở ấm áp phủ vào da anh, biến thành cảm giác ngứa ngáy khó tả.

Lông mi của anh cảnh sát trẻ khẽ rung lên, đôi môi mềm mại ẩm ướt nhẹ nhàng hôn lên phần cổ chưa từng được ai chạm vào.

Anh nghiêng đầu, vành tai nhanh chóng đỏ lên. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Yết hầu của anh lăn trên môi Chung Ý, một đường lên xuống mạnh mẽ nhưng vẫn nhìn ra được anh đang cố chịu đựng.

"Hay quá." Chung Ý dùng ngón tay vuốt v3, cơn say khiến cô mạnh dạn và táo bạo: "Nó lại động đây này."

Cô ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt đen láy của Cố Thanh Hoài dưới hàng lông mày nghiêm nghị của anh. Cô không biết tại sao, nhưng trông có vẻ rất hung dữ và nguy hiểm.

Cô chạm vào yết hầu đang lăn của anh, đôi mắt sáng đến mức không thể chịu nổi, nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy?"

Quai hàm của Cố Thanh Hoài nghiến chặt, ngữ điệu hung ác: "Sớm muộn gì anh cũng bị em chơi chết."

Chung Ý mím môi, cô muốn tiến về phía trước nhưng lại bị anh giữ lại, anh nói: "Đừng hôn nữa."

Giọng anh không còn trong trẻo như thường lệ, anh cảnh báo cô: "Hôn nữa là em sẽ khóc đấy."

Chung Ý cau mày.

Chơi đã chơi đủ, nghịch cũng nghịch đủ. Hôm nay Cố Thanh Hoài rất hung dữ, giống như lúc ở trên sân tập vậy.

Khi đó, cô không hề biết bốn chữ "em sẽ khóc đấy" sẽ thành hiện thực tàn khốc đến mức nào. Cố Thanh Hoài thật sự không phải muốn hù dọa cô.

-

Bộ phim tài liệu về chi đội SWAT đang được biên tập, Chung Ý trở về Trung tâm Phim tài liệu làm việc.

Trên thực tế cô vẫn không quen lắm, bởi vì một năm qua ngày nào cô cũng ở bên cạnh Cố Thanh Hoài.

Thỉnh thoảng, có những lúc Chung Ý mệt đến mức hoang tưởng rằng mình vẫn đang ở trong phòng họp của Cục Công an Thành phố.

Nhìn ra ngoài cửa sổ sẽ thấy một tòa nhà cao tầng có dây cáp hạ xuống hơn chục mét và một cây cầu vồng cao hơn 20 mét trên không.

Cố Thanh Hoài mặc bộ đồ gỡ bom nặng 35kg đang huấn luyện chống nhiễu, với bối cảnh là ngọn lửa dữ dội.

Và anh đang đi qua cây cầu ván đơn với chiếc cân thủy ngân trên tay, đôi lông mày tập trung của anh có một sức hút nguy hiểm và mạnh mẽ.

Nhớ anh quá.

Chung Ý nhìn thời gian còn lại, vẫn còn rất lâu mới đến bữa trưa, phải đợi hết giờ làm mới được gặp người thương.

Nếu biết khoảng thời gian không có anh sẽ khó khăn thế này thì sáng nay trước khi đi làm cô đã hôn anh thêm rồi...

Chung Ý mở hộp thoại của Cố Thanh Hoài: [Cho anh xem, trong phòng trà có rất nhiều đồ ăn vặt.]

Cố Thanh Hoài không có trả lời, Chung Ý tiếp tục một mình lẩm bẩm: [Hôm nay có một nhóm người mới tới.]

Một tay cô sờ cằm, không khỏi thắc mắc Cố Thanh Hoài bây giờ đang làm gì, anh đang làm nhiệm vụ hay đang huấn luyện nhỉ?

Sau đó, cô tiếp tục gửi cho anh một tin nhắn: [Em đang chỉnh sửa phim tài liệu, tuần này em sẽ cho anh xem một nửa thành phẩm.]

Cô nhớ ra cái gì thì nói cái đó, ngay sau đó hộp thoại đã chứa đầy tin nhắn của cô.

Làm vậy có phiền anh không nhỉ?

Cố Thanh Hoài vốn đã rất bận rộn rồi.

Chung Ý quyết định dừng lại ở đó, nhưng cô không khỏi băn khoăn, liệu Cố Thanh Hoài có nhớ cô không?

Anh bận rộn hơn cô nhiều nên có lẽ không quan tâm lắm đâu.

Buổi sáng khó khăn cuối cùng cũng trôi qua, đồng nghiệp gọi cô: "Chung Ý, chúng ta đi ăn trưa thôi."

"OK."

Chung Ý đi cùng đồng nghiệp đến căng tin của công ty, điện thoại trong túi rung lên.

Vừa nhìn thấy tên người đó, đôi mắt cô đã cong lên cười.

Tin nhắn trả lời của Cố Thanh Hoài cũng ngắn gọn như lời anh nói: [Đã rồi.]

Chung Ý có hơi bối rối, cô hỏi: [Anh rõ cái gì?]

Những lời nói duyên thuyên của cô suốt buổi sáng không hề liên kết với nhau, thậm chí cô còn không biết mình đã nói gì.

Cố Thanh Hoài làm sao biết rõ cô muốn nói với anh cái gì?

Lúc này, tin nhắn của anh lại đến: [Anh cũng nhớ em.]

Chung Ý cắn khước miệng đang sắp vênh lên, cô thích cái kiểu ngầm hiểu ý nhau mà không cần nói ra này chết đi được.

Anh nói với cô rằng "Anh cũng nhớ em" khi cô tìm ra đủ lý do khắp khiêng để bám lấy anh.

Bởi vì anh biết cô muốn ở bên anh lâu hơn một chút.

Anh nói với cô "Anh cũng yêu em" khi cô đang đọc bài thơ nhưng dừng lại trước dòng cuối cùng.

Bởi vì anh biết câu tiếp theo là "Tối nay anh yêu em".

Khi cô kể chi tiết cho anh nghe những câu chuyện nhàm chán, anh nói với cô rằng "Anh cũng nhớ em."

Bởi vì anh biết mỗi lời cô nói đều là nhớ anh.

Cô bảo các đồng nghiệp của mình đi trước.

Thực sự là kém cỏi, chỉ cần cách một cái màn hình nghe anh nói "Anh nhớ em" là tim cô đập liên hồi như thời 16, 17 tuổi.

Sao mà mình lại có thể bám người đến thế, bây giờ cô rất muốn được gặp anh, hôn anh, ôm anh và mặt đối mặt nói với anh để nói rằng em nhớ anh rất nhiều.

Tin nhắn của cô chưa gửi đi thì tin nhắn của anh đã xuất hiện trong hộp thoại.

Cố Thanh Hoài: [Ra ngoài.]

Chung Ý hỏi: [Để làm gì?]

Cố Thanh Hoài: [Cho mèo ăn.]

Bức ảnh anh gửi hiện lên trong hộp thoại.

Chỉ sau vài giây tải, nhịp tim của Chung Ý đã tăng tốc.

Cô bấm vào và thấy đó là một công viên nhỏ phía sau tòa nhà văn phòng của đài truyền hình.

Mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ và bầu trời có màu xanh đậm.

Có rất nhiều món ăn ngon được bày trên băng ghế như bánh mochi, bánh rong biển, bánh hoa mai...

Bàn tay của anh vô tình xuất hiện trong bức ảnh, nó có màu trắng lạnh, mảnh mai, khi sờ vào có cảm giác như ngọc trắng mịn, khiến nó trở thành khung cảnh hấp dẫn nhất.

Trong bụng có vạ cánh bướm rung rinh, Chung Ý bước nhẹ nhàng chạy ra khỏi tòa nhà đài truyền hình.

Nhưng khi vừa nhìn thấy Cố Thanh Hoài, cô đã dừng lại. Tâm trạng muốn gặp anh vẫn như ngày đầu hẹn hò vậy.

Cố Thanh Hoài ngồi ở trên ghế, cúi đầu nhìn điện thoại, chắc là đang gửi tin nhắn cho cô.

Anh cảnh sát trẻ có bờ vai rộng và thẳng, cổ áo len màu xám nhạt để lộ chiếc cổ thon, trắng trẻo.

Chung Ý nhẹ nhàng đến gần và bịt mắt anh từ phía sau.

Lông mi dày và dài của anh cọ vào lòng bàn tay cô, mềm mại và ngứa ngáy, lông mi mịn và cứng.

Cô thật ngây thơ, cố tỏ ra thần bí như trẻ con: "Đoán xem em là ai nào?"

Cố Thanh Hoài đặt điện thoại lên đùi, phối hợp với trò nghịch ngợm của cô, nhếch khóe miệng nói: "Không đoán được, xin cho gợi ý."

Cô phải mô tả bản thân thế nào nhỉ?

Chung Ý cười nói: "Người anh thích."

"Vậy thì anh biết rồi." Anh giữ tay cô lại, Chung Ý cúi đầu, bắt gặp một đôi mắt sáng ngời và một đôi môi đang mỉm cười: "Chung Ý."

Cô cứ thế ôm mặt anh, cúi xuống hôn lên gò má trắng như ngọc của anh: "Em trẻ con nhỉ?"

Một giây tiếp theo, mọi sự chú ý của cô đều đổ dồn vào những đồ ăn hấp dẫn mà anh đã mua. Cô ngồi cạnh anh, mắt sáng ngời, đi xem qua túi giấy bên cạnh.

Cố Thanh Hoài không khỏi cười lớn: "Em cũng đâu có lớn lắm."

Chung Ý cắn một miếng mochi, nheo mắt chống lại ánh nắng, chẳng khác nào một con mèo nhìn thấy cá khô.

Chỉ cần được cho đồ ăn ngon thì cô sẽ rất vui vẻ. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Một cô bé dễ hài lòng như vậy, chắc chắn đã phải trải qua quá nhiều tổn thương thì mới bị bệnh.

Cố Thanh Hoài lặng lẽ nhìn cô, nghe cô nói: "Anh già rồi nên coi em là trẻ con à?"

Chung Ý đưa bánh mochi lên miệng: "Rõ ràng em cũng già rồi."

Cố Thanh Hoài nắm lấy tay cô, hơi hé môi, cắn vào chỗ cô vừa cắn.

Ngón tay anh vuốt nhẹ cằm cô, có trêu ghẹo nhưng cũng rất dịu dàng: "Đạo diễn Chung dễ thương mà, nếu là người khác thì cũng sẽ cưng chiều em như thế này thôi."

Đôi mắt của Chung Ý trong veo, không có chút tạp chất, cô hỏi anh như một đứa trẻ hay vòi vĩnh: "Dễ thương nhiều không?"

Cố Thanh Hoài từ trên cao liếc nhìn cô một cái: "Loại đáng yêu này của em khiến anh muốn giấu ở nhà, không cho người khác nhìn thấy."

Hai má Chung Ý hơi phồng lên vì đồ ăn: "Anh rất biết cách làm em vui đấy."

Cố Thanh Hoài lau khóe miệng cô: "Sự thật là thế mà."

Anh dường như có vụn lời yêu thương, vụn cách khen ngợi người khác và vụn cách làm cô hạnh phúc.

Trong miệng cô có một miếng bánh mochi mềm dẻo và ngọt ngào, bên cạnh cô là người đàn ông mà cô đã yêu từ khi còn nhỏ cho đến tận bây giờ. Mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ trên bầu trời trong xanh, Chung Ý cảm thấy cô không thể hạnh phúc hơn thế này được nữa.

Căn nhà thuê tối tăm và nhỏ bé, cái lạnh ẩm ướt của mùa đông miền Nam, đêm giao thừa mà cô rơi nước mắt khi ăn mì gói một mình và những cơn ác mộng đeo bám cô hàng đêm, tất cả dường như đã xảy ra ở thế kỷ trước.

Ở bên cạnh anh, cô có thể thực sự trở thành một con mèo thảnh thơi tắm nắng mà không cần lo lắng gì.

Cô tựa đầu vào vai anh, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh. Lòng bàn tay chạm vào nhau, các ngón tay đan xen chặt chẽ.

Vết sẹo sau rất nhiều năm che giấu nay lộ rõ, rất gần với mạch đập của anh.

Mỗi phút giây ở bên anh đều khiến cô luyến tiếc, nhớ nhung đến mức không muốn rời xa.

Chung Ý muốn nhấn nút tạm dừng thời gian, để cô ở lại khoảnh khắc này mãi mãi.

Cho đến khi điện thoại của Cố Thanh Hoài vang lên.

Không biết người trong điện thoại đã nói gì, nhưng vẻ mặt của anh trong chốc lát trở nên nghiêm túc, ngay cả khi anh không mặc đồng phục cảnh sát vẫn có khí chất nghiêm nghị và lạnh lùng.

Sau khi cúp điện thoại, Chung Ý cẩn thận hỏi: "Có chuyện gì xảy ra à?"

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô: "Họ nói vừa đào được pháo cũ, anh đi xem thử."

Anh đến rồi đi vội vã, như thể chỉ đến để nhìn thấy đôi mắt tươi cười của cô sau khi ăn bánh mochi.

"Sao anh lại tốt như vậy?" Chung Ý cảm thấy đau lòng, cô không muốn anh rời đi. Sự quyến luyến trong mắt hiện rõ, không có nơi nào để che giấu: "Em có thể làm gì cho anh được không?"

Cố Thanh Hoài giơ đôi tay mà anh đang nắm chặt lên, nghiêng đầu hôn lên mạch đập của cô.

Cảm giác mềm mại xuyên qua làn da đầy sẹo, theo máu chảy đến trái tim khiến nó run lên liên hồi.

"Em ở bên cạnh anh đã là ơn trời cho rồi."

-

Khi Chung Ý tan sở về nhà, Cố Thanh Hoài vẫn chưa quay lại.

Cô vẫn ngồi trên ghế sofa nói chuyện video với Triệu Tuyết Thanh, Quy Lai ở bên cạnh cô.

Triệu Tuyết Thanh là người từng trải, từ việc trao giấy chứng nhận cho đến tổ chức đám cưới, mọi thứ đều được chuẩn bị tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ nhất, đầy đủ các thông tin vô cùng hữu ích.

Chung Ý đột nhiên nhớ ra rằng cô đã gặp lại Cố Thanh Hoài tại đám cưới của Triệu Tuyết Thanh.

Khi đó Triệu Tuyết Thanh còn đang nói sau này cô tổ chức đám cưới đừng riềm rà như cô ấy, chỉ cần tổ chức một đám cưới nhỏ đơn giản thôi.

Cô cũng nhớ hồi cấp ba, Triệu Tuyết Thanh từng đùa rằng mấy người họ sẽ tổ chức đám cưới tập thể, lúc đó Cố Thanh Hoài không đồng tình, anh còn nói nếu chúng tôi tổ chức sớm hơn các cậu thì sao.

Nếu cô không đề cập đến việc chia tay, có lẽ họ sẽ giống như Cố Thanh Hoài đã nói, vì vốn dĩ anh đã chuẩn bị giấy kết hôn và mua nhẫn đính hôn từ rất lâu, trước cả khi họ chia tay.

Càng nghĩ Chung Ý càng nhận ra cô có phúc phần gì để mặt trời chiếu rọi cuộc đời bùn lầy của mình rực sáng tới vậy.

Bên kia điện thoại, Triệu Tuyết Thanh vẫn đang nhiệt tình chia sẻ: "Kết hôn đi du lịch chắc là rất thoải mái, nhưng do tính chất công việc của Cố Thanh Hoài, chắc chắn không thể nghỉ phép dài ngày hoặc đi một nơi quá xa."

Chung Ý "Ừm", sau đó lại nghe cô ấy hơn hớn nói: "Giới thiệu cho cậu đến một nơi đặc biệt ấm áp."

Chung Ý nghĩ đến Đại Lý, Vân Nam, nghĩ đến việc mua một chiếc váy dài xinh đẹp để chụp ảnh cùng Cố Thanh Hoài: "Vậy mình sẽ chụp thật nhiều ảnh đẹp."

"Ngốc à, cậu thật sự nghĩ tuần trăng mật chỉ để cho vui à?" Triệu Tuyết Thanh lại lộ ra vẻ mặt xấu xa, biểu cảm gian xảo: "Đến nơi ấm áp, quần áo mỏng hơn, Cố Thanh Hoài cởi ra cho cậu cũng tiện hơn... Cái đó, cậu hiểu không? Vợ chồng mới cưới đó đó..."

Triệu Tuyết Thanh nhìn Chung Ý đang ngẩn ngơ, sau đó cầm chiếc cốc lên uống nước một cách trầm ngâm, cô ấy hả hê nói: "Cố Thanh Hoài ăn chay nhiều năm, nhất định phải hành hạ cậu đến mức không thể rời khỏi giường..."

"Dừng, dừng!" Chung Ý bị sặc, vừa nói vừa ho.

Thấy cô ngượng ngùng, Triệu Tuyết Thanh đột nhiên cao giọng: "Hai người ở cùng nhau một năm rồi chẳng lẽ chưa..."

Bắt gặp ánh mắt trong trẻo của Chung Ý, Triệu Tuyết Thanh sửng sốt: "Không phải chứ? Có phải Cố Thanh Hoài không

được?!"

Triệu Tuyết Thanh đã hỏi câu hỏi này khi họ đang học đại học ở tuổi đôi mươi.

Chung Ý không thể nói trôi chảy nổi một câu: "Không, không phải không được..."

Cô luôn nói Cố Thanh Hoài xấu tính, khi hôn rất không đơn thuần, khi hành động như một tên xã hội đen thì rõ ràng, anh sẽ làm bất cứ điều gì khiến mặt cô nóng bừng... nhưng anh cũng thực sự quan tâm đến cảm xúc của cô.

Khi cả hai quay lại với nhau, cô thực sự là người chủ động muốn hôn, muốn ôm, muốn tìm lại cảm giác tồn tại của riêng mình trong mối quan hệ thân mật với anh. Cô cảm thấy bản thân là điều cần thiết đối với anh, được anh yêu và được anh quan tâm.

Nếu hai người có cùng thời gian nghỉ ngơi thì sẽ xem phim, nhưng đôi khi cô không hề biết phim đang chiếu cái gì.

Những lúc đó, Cố Thanh Hoài cố ý trêu chọc cô: "Phim nói về cái gì?"

Cô mím đôi môi tê dại, vùi mặt vào vòng tay anh và nói cô không biết.

Anh chỉ cười và nói, em mà biết mới lạ, em chỉ biết ôm hôn anh thôi.

Những lúc say đắm trong tình yêu, đặc biệt là khi ngồi vào lòng anh, cô thực sự có thể cảm nhận được một sự thay đổi.

Ngoài ra, hơi thở của anh rõ ràng trở nên nặng nề hơn, đôi mắt trông bớt hung hãn hơn và giọng nói cũng không còn rõ ràng nữa.

Dù có si mê say đắm đến đâu, cuối cùng anh vẫn một mình đi vào phòng tắm...

Chung Ý mím môi, nghiêm túc suy nghĩ xem mình có thực sự tệ khi bắt nạt anh như thế này hay không.

"Triệu Tuyết Thanh."

"Ừm."

"Cậu nói xem, đàn ông... lúc nào cũng nhịn thì rất khó chịu phải không?"

"Có vẻ không thoải mái." Triệu Tuyết Thanh luôn nói chuyện không chút kiêng kỵ: "Nhưng dùng việc này uy hiếp cậu thì tuyệt đối không phải chuyện tốt."

"Mình chợt nhớ ra." Triệu Tuyết Thanh lại mang vẻ mặt ranh mãnh: "Mình có thứ này hay lắm, muốn chia sẻ với cậu, gợi cảm vài, để mình kể cho cậu nghe."

"Là cái gì?" Chung Ý nhìn thấy link video cô bạn gửi, không khỏi nghi hoặc.

Triệu Tuyết Thanh ngáp một cái: "Cậu xem là biết ngay. Nhớ đeo tai nghe vào. Mình cúp máy đây. Tạm biệt."

-

Đội đột kích chống khủng bố cho nổ một loạt đạn pháo đã qua sử dụng. Cố Thanh Hoài về đến nhà đã là mười một giờ tối.

Đêm cuối thu mát mẻ hơn, khi mở cửa nhà, không khí tràn ngập hương thơm trong lành, ấm áp.

Căn phòng tối lờ mờ vì có cô ở đó, ngôi nhà trống trải lúc này đã trông giống như một tổ ấm thực sự.

Trong lòng lập tức dịu lại.

Cố Thanh Hoài quỳ xuống trước mặt Chung Ý, nhìn thấy cô đang ngồi co ro trên ghế sofa.

Cô gái này luôn thích mặc quần áo của anh, điều này khiến cô trông gầy gò và nhỏ bé hơn.

Bên cạnh cô là Quy Lai của anh.

Lông mi dài của Chung Ý rung lên, khi nhìn thấy Cố Thanh Hoài, cô đưa tay sờ sờ mặt anh: "Anh về rồi."

Giọng nói của cô lúc chưa tỉnh táo rất nhẹ nhàng, Cố Thanh Hoài nắm tay cô: "Bị đánh thức sẽ rất khó ngủ hả?"

Chung Ý nheo mắt cười, trông giống một con mèo lười vẫn còn đang lơ mơ, sau khi tỉnh giấc lại càng bám người hơn, cô chui vào lòng anh và nói: "Có anh bên cạnh thì em sẽ ngủ được."

Anh véo chóp mũi cô và nói: "Bám người quá."

Chung Ý ôm eo Cố Thanh Hoài, không khỏi cau mày: "Anh lại sụt cân à?"

Cố Thanh Hoài: "Không, nhiệm vụ huấn luyện mới nhất rất nặng."

Chung Ý siết chặt vòng tay: "Hôm nay em hỏi Triệu Tuyết Thanh về chuyện đám cưới."

Cố Thanh Hoài yên lặng nghe, Chung Ý thấp giọng nói: "Tự nhiên nhớ chuyện anh cướp hoa cưới đưa cho em."

Thật khó để không rung động trước anh cảnh sát Cố trong bộ vest nghiêm chỉnh, khoảnh khắc anh ném bó hoa cho cô khiến trái tim càng đập nhanh hơn.

Hôm đó trông anh thật lạnh lùng và nghiêm túc, mặc vest lịch sự nhưng lại không cài được nút đàng hoàng, cũng lười thắt cà vạt.

Nhưng khi anh kéo cô đến bên mình và nói "trốn sau lưng anh đi", anh lại có phong thái nhẹ nhàng như một vị thần.

Chung Ý nâng cằm: "Nói đi Cố Thanh Hoài, lúc đó có phải anh có tâm tư không trong sạch không?"

Cô không biết tâm tư của anh có trong sạch hay không, cô chỉ biết lúc đó trong lòng mình hưng phấn đến phát điên.

Anh chưa kịp lên tiếng, cô lại hỏi: "Sao anh lại cướp hoa đưa cho em?"

Cố Thanh Hoài hơi nhướng mày: "Anh cảm thấy cô phù dâu này rất xinh đẹp."

Sao mà miệng anh ngọt thế nhỉ?

Chung Ý ngẩng mặt lên, không nhịn được mà nhẹ nhàng xoa cằm anh.

Cô hỏi: "Sau đó thì sao?" Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Cố Thanh Hoài cup mắt xuống, trên mắt mang theo ý cười, nhẹ giọng nói: "Anh muốn cưới cô ấy làm vợ."

Ánh mắt Chung Ý trong suốt, cả khuôn mặt hiện lên nụ cười nhẹ: "Em đồng ý!"

Cố Thanh Hoài nghiêng người ôm lấy cô, một cái ôm công chúa rất, cánh tay gầy gò mà rắn chắc, vô cùng vững vàng: "Vinh hạnh của anh."

Một chàng trai đi học trường quân sự ở tuổi mười sáu, mười bảy đã được trang bị vũ khí, thường xuyên hành quân xuyên

quốc gia với trọng lượng hàng chục kg.

Cường độ rèn luyện thể chất không hề giảm kể từ khi trở thành cảnh sát, dù sao thì thể lực cũng là một trong những tiêu chí vô cùng quan trọng.

Cố Thanh Hoài bế cô đi vào phòng ngủ, đặt cô lên giường rồi nói: "Anh đi tắm, xong ngay thôi."

Chung Ý gật đầu, cơn buồn ngủ của cô biến thành hư vô trước vẻ đẹp của bạn trai, ngọt ngào đến mức cô không thể ngủ được.

Cô cầm điện thoại lên chơi một lúc, chợt nhớ tới Triệu Tuyết Thanh từng nói hôm nay đã gửi cho cô "thứ hay ho" nên tò mò bấm vào.

Cô hoàn toàn quên mất lời dặn "đeo tai nghe" của cô ấy, thậm chí còn vặn âm lượng lên mức tối đa vì cảm thấy âm thanh quá nhỏ.

Trận địa dày đặc, Chung Ý chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng một trong số những người xuất hiện trên màn hình: [Tiếng thở hổn hển của người đàn ông thật quyến rũ!]

Ngay sau đó, giọng nói trầm khàn từ tính vang lên, Chung Ý choáng váng, da đầu tê dại.

Khi Cố Thanh Hoài tắm rửa xong đi vào, vừa lúc nghe được một âm thanh rất khó có thể miêu tả.

Anh tưởng mình nghe nhầm nhưng đã kịp nhìn thấy Chung Ý đang đỏ mặt và vội vàng tắt video.

Cố Thanh Hoài có nước da trắng lạnh, anh mặc quần short thể thao màu đen, áo ngắn tay màu trắng, lông mày sắc bén che đi đôi mắt đen láy: "Gì vậy?"

Mặt anh có vẻ lạnh lùng, còn đáng sợ hơn hơn lúc thẩm vấn tội phạm và yêu cầu họ thú nhận sự thật về tội ác của mình.

Chung Ý thành thật thú nhận: "Đó là... một người bạn đã gửi cho em, nói là rất hay... em mới chỉ nghe một tí thôi."

Lúc Cố Thanh Hoài tỏ ra vô cảm thì thật khó dò, lông mày sắc bén, ánh mắt nham hiểm: "Bạn gái đã lớn rồi, còn biết nghe hơi thở của đàn ông khác."

Anh ngồi xuống mép giường, vẻ mặt lạnh lùng đến lạ thường.

Chung Ý chậm rãi di chuyển đến bên cạnh anh, thận trọng hỏi: "Cố Thanh Hoài, anh tức giận à?"

"Không tức giận." Cố Thanh Hoài nhướn mi, "Anh ghen đấy."

Đáng yêu quá đi, ghen mà cũng có thể hùng hồn nói thẳng ra được.

Chung Ý c ắn môi dưới và mỉm cười, sau đó kìm nén biểu cảm khi gặp phải ánh mắt lạnh lùng của Cố Thanh Hoài.

Cô ôm đầu gối đối diện với anh, dùng ngón tay véo vào tai anh, cảm giác thật dễ chịu, mềm mại và mát lạnh: "Nói đi, anh muốn em dỗ như thế nào?"

Trên mặt Cố Thanh Hoài không có nụ cười, lạnh lùng như sương. Chẳng trách những con dao sắc bén của chi đội SWAT lại sợ anh như vậy.

Anh hỏi lại, giọng điệu không chút cảm xúc: "Làm sao để dỗ anh? Còn cần anh dạy em à?"

Chung Ý thực sự bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về cách làm cho anh vui.

Nếu muốn làm cho một người vui thì phải cho anh thứ gì anh thích nhất.

Chẳng lẽ giờ làm một robot EOD tặng cho anh?

Lúc này, giọng nói Cố Thanh Hoài lạnh lùng truyền vào tai cô: "Tối đây."

Chung Ý lại gần, chậm chạp hỏi như ốc sên nhỏ: "Làm gì?"

Cố Thanh Hoài nhướn mi: "Ngồi trên đùi anh."

Làm sao anh có thể nói những lời như vậy với một khuôn mặt tuyệt đẹp và vô cảm?

Anh có làn da trắng, đẹp trai đến nghẹt thở, còn cô thì đỏ mặt và tim đập thình thịch.

Khi Chung Ý say và khi đầu óc tỉnh táo, độ dày da mặt ở hai thái cực.

Khuôn mặt cô rất dễ đỏ bừng, cảm xúc bất lực tùy ý lan tỏa trong đôi mắt trong veo của cô.

Cô hy vọng Cố Thanh Hoài lúc này có thể ôm cô thay vì thanh thoi nhìn cô, xấu hổ muốn chết được.

Cố Thanh Hoài quanh năm luyện tập, tuy trông gầy gò nhưng cơ bắp rất rắn chắc, đường nét sạch sẽ và gọn gàng.

Anh cao và có đôi chân dài cuốn hút, đương nhiên nổi bật hơn người bình thường. Khi anh mặc quần short thể thao không đến đầu gối và chơi bóng rổ, những đường nét ở bắp chân của anh vô cùng bắt mắt.

Chung Ý đặt tay lên vai anh, cô ngồi lên chân anh, nhiệt độ cơ thể anh từ từ xâm nhập, hơi nóng lan đến tứ chi.

Bằng cách này, cô đã cao hơn Cố Thanh Hoài một chút, khuôn mặt tuấn tú của anh gần trong tầm tay, râu và tóc ngắn của anh chọc vào mu bàn tay của cô khiến cảm giác ngứa ngáy lan rộng.

Cô nhẹ nhàng hỏi: "Sau đó thì sao?"

Lông mày Cố Thanh Hoài đen nhánh nằm phía trên đôi mắt sắc bén, không có một ý cười.

Khoảng cách gần đến mức những đường nét do đôi môi mỏng của anh vẽ ra hiện rõ trước mắt cô.

Anh mấp máy môi: "Hôn anh đi."

Chung Ý mím môi, nắm tay áo ngắn của anh cúi đầu, đốt ngón tay trắng bệch, để lại một nếp nhăn.

Lông mi của cô căng thẳng đến mức run rẩy, cô không dám nhìn vào mắt anh nữa.

Cô chạm vào trán, lông mày, sống mũi và cuối cùng là môi anh, nhẹ nhàng ngậm lại.

Yết hầu của Cố Thanh Hoài lặn tròn, đường nét sắc bén, anh chưa bao giờ ngây thơ như Chung Ý, nhanh chóng từ bị động thành chủ động.

Anh dùng ngón tay捏 má cô, nâng mặt cô lên và hôn cô mãnh liệt.

Anh hung dữ giống như khi ở trên sân tập, Chung Ý nhớ lại khi anh bị bịt mắt bắn súng và khi nằm rạp xuống gỡ bom, anh cực kỳ tập trung, nghiêm nghị.

Tư thế thân mật, môi răng chạm vào nhau nhưng vẫn chưa đủ thỏa mãn.

Đôi môi mỏng của cô di chuyển xuống cằm và xuống dưới nữa, áo hoodie của anh quá rộng đối với cô, điều này chắc chắn là một sự tiện lợi.

Cô thở khó khăn, nếu không có trong vòng tay anh, có lẽ cô đã trượt xuống đất.

Được ôm ở tư thế này, hai chân tự nhiên quấn quanh eo anh.

Cô không biết anh đã đặt cô xuống giường bằng cách nào hay cô đã bị anh đè xuống như thế nào.

Môi bị m*т đến tê dại, hôm nay Cố Thanh Hoài hôm nay cực kỳ bá đạo.

Những ngón tay mảnh khảnh, sạch sẽ của anh đang nhẹ nhàng vuốt v3 phần tiếp giáp giữa má và cổ cô rồi từ từ di chuyển lên gấu áo len của cô.

Đầu ngón tay thô ráp chạm vào như có một dòng điện truyền thẳng vào tim.

Không thể nhìn thấy nhưng lại biết rất rõ ràng rằng ngón tay của anh dài và thon, các khớp xương sạch sẽ và gọn gàng.

Bởi vì da quá trắng nên còn hiện ra chút hồng nhạt, đẹp đến ngạt thở, xương gân mu bàn tay rõ ràng, hài hòa như cây trúc xanh.

Nhưng bây giờ những đầu ngón tay có vết chai cầm súng đang vuốt v3 nhịp tim của cô khiến chúng đập loạn dưới lòng bàn tay anh.

Rõ ràng chiếc áo hoodie vẫn còn trên người, nhưng bên trong đã bị bàn tay dài cầm dục của anh làm xáo trộn.

Bầu không khí đặc quánh không thông thoáng và tràn ngập âm thanh của nụ hôn.

Cố Thanh Hoài lùi bước trước, kéo chần bông đắp lên người cô, quần lung tung thành một cái kén.

Khuỷu tay anh tựa vào hai bên cô, nét mặt hung hãn, bờ vai rộng dài che khuất ánh sáng phía trên đầu, ánh mắt anh chăm chú nhìn cô.

Đôi môi đỏ mọng của Chung Ý khẽ hé mở, cô thở không ra hơi, nhưng anh lại cúi đầu ngậm vào miệng.

Lần này anh hôn thật dịu dàng, giống như sự dịu dàng lần trước, dùng ngón tay anh ôm mặt cô, hơi thở hòa quyện với hơi thở của cô.

Trán của họ chạm vào nhau và chóp mũi của họ chạm vào nhau.

Giọng nói của Chung Ý nhẹ đến mức gần như tan chảy: "Sao anh lại giỏi..." hôn như thế.

Còn giỏi hơn so với thời thiếu niên. Nếu có gì khác biệt thì chính là do hormone nam của anh đã mạnh mẽ hơn trước.

Cố Thanh Hoài vén mái tóc dài của cô ra sau tai, giọng nói không còn rõ ràng nữa: "Có phải em lại muốn hỏi anh đã hôn người khác chưa?"

Chung Ý mơ hồ "ừm". Trên thực tế, cô biết anh chỉ có mình cô.

Cô chỉ cảm thấy tại sao chỉ có mình anh càng ngày càng giỏi khiến người ta đam mê chìm đắm. So với anh thì cô trông như một cô ngốc vậy.

"Chung Ý, em hỏi lương tâm đi." Anh nhìn vào mắt cô, giọng trầm thấp thì thầm: "Lúc mới yêu, em đã lừa anh về nhà."

"Lúc mới yêu em dễ thương biết bao nhiêu..."

"Ừ." Cố Thanh Hoài cười nhéo mặt cô: "Lúc đó khi hôn ngay cả quay đầu hướng nào anh cũng không biết."

Chung Ý không hiểu sao lại bị chọc cười, mặt cô đỏ bừng, đôi mắt cong lên, giọng nói ngày càng nhỏ hơn: "Anh cũng không cho tay vào trong áo của em..."

Cố Thanh Hoài ngậy thơ chớp mắt, lông mi tạo thành bóng mờ dưới mắt.

Mũi của anh cảnh sát trẻ cao và thẳng, quai hàm cong rất đẹp. Vóc dáng của anh thực sự vượt trội, bởi vì vừa rồi anh đã hôn cô rất lâu, môi càng đỏ hơn nữa...

"Anh cho tay vào trong áo của em rồi à?"

Chung Ý trợn tròn mắt khó tin: "Rõ ràng là anh đã chạm vào..."

Cô muốn kéo chăn bông che mặt nhưng lại bị anh đè xuống, đành phải chịu đựng ánh mắt khiến mặt cô nóng bừng.

Không thể nói thành lời, độ mặt dày cũng không sánh bằng một kẻ lưu manh như Cố Thanh Hoài.

Anh mỉm cười, dùng đầu mũi dụi dụi vào cô, sự thân mật vừa dịu dàng lại vừa tà ác: "Anh chạm vào đâu vậy em?"

Làm sao anh có thể nói những điều như vậy với khuôn mặt đẹp đẽ và cấm dục như thế kia?

Đây có thực sự là chuyên gia gỡ bom mặt lạnh được trang bị đầy đủ thiết bị của đội SWAT không?

"Anh..."

Khuôn mặt của Chung Ý hoàn toàn biến thành quả cà chua chín mọng, nhịp tim không ngừng đập mạnh, rất nhanh và hoảng loạn.

Chiếc cài áo vốn ở mặt sau không biết vì sao đã bị mở ra là bằng chứng cho thấy trò lưu manh của anh, nhưng cô không thể buộc tội anh.

Lúc này, trọng lượng trên người biến mất, Cố Thanh Hoài đứng lên.

Nhìn từ phía sau, bờ vai rộng nhưng vòng eo lại rất gầy. Anh có nét duyên dáng, gọn gàng của một thiếu niên nhưng cũng có hormone mạnh mẽ của một người đàn ông trưởng thành.

Chung Ý đưa tay ôm lấy eo anh, ý nghĩ không muốn anh rời đi khiến cô quên đi sự ngượng ngùng, cô thấp giọng hỏi: "Anh không định ru em ngủ sao?"

Dưới ánh đèn, cánh tay ôm eo trắng bệch của Cố Thanh Hoài rõ ràng căng thẳng. Anh cảm nhận được trán cô áp vào lưng dưới của mình, dùng giọng nói mềm mại và quyến rũ: "Em bị bệnh, nếu không có anh thì em sẽ gặp ác mộng."

Anh nói: "Đợi một lát."

Chung Ý đào sâu vào vấn đề: "Vậy anh đi đâu?"

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ: "Phòng tắm."

Chung Ý bỗng chốc không phản ứng được, thậm chí còn bị thiếu oxy vì nụ hôn vừa rồi: "Đi làm gì?"

Cố Thanh Hoài bị cô đụng chạm nên đã hoàn toàn mất bình tĩnh, quay đầu nhìn người đang ôm mình làm bộ dáng nịnh nọt.

Anh cau mày, cười thở dài: "Nếu em ngốc như vậy, sau này em sẽ khóc đấy."

Chung Ý chớp mắt và thấy cái cổ trắng ngần của anh đỏ bừng, lan ra tận bên tai, cô cứ nhìn chăm chăm vào anh như thế.

Cố Thanh Hoài cuối cùng cũng bùng nổ: "Hỏi nữa là anh dẫn em đến hiện trường quan sát, muốn không?"

Đầu của Chung Ý từ từ bắt đầu hoạt động, cô nhận ra anh sắp làm gì. Hình như vừa rồi cô đã nhận ra có điều gì đó không ổn.

Chỉ nghĩ đến đây, mặt cô đỏ bừng sắp nổ tung như tôm luộc nhưng cô vẫn không chịu buông ra.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, hốc mắt Chung Ý ươn ướt, mặt đỏ bừng, môi càng đỏ hơn.

Bảo cô buông ra, nhưng cô không chịu, phải rất lâu sau cô mới thấp giọng hỏi: "Anh có cần em giúp không?"

Không khí im lặng, không có tiếng đáp lại. Người nói ra những lời như vậy quả thực là...

Chung Ý dùng răng cắn chặt môi dưới, đang định trốn thì bị bắt lại.

Cánh cửa mở ra, đóng lại một căn phòng xinh đẹp.

Phòng tắm tràn ngập hơi ẩm, thoáng thoảng mùi sữa tắm bạc hà sáng khoái nhưng khung cảnh lại không hề ngây thơ.

Cố Thanh Hoài vẫn ung dung, Chung Ý áp trán vào ngực anh, có chút ngơ ngác hỏi: "Em nên làm gì bây giờ?"

Giọng nói của cô không ổn định, lông mi của cô đang rung rinh, cô chỉ dùng ngón tay vén áo ngăn tay của anh lên. Giây tiếp theo, đôi mắt cô mở to.

Thắt lưng trắng lạnh, cơ bụng lộ rõ, nhưng vết thương cũ và mới, sâu và nông đan xen chẳng chịt, màu sắc cũng khác nhau.

Khi cô nhìn chăm chú vào chúng, đôi mắt cô chợt nóng lên. Vết sẹo hình tròn đỏ nếu không phải là một lỗ đạn thì có thể là gì?

Đột nhiên cô nhớ đến câu nói nửa đùa nửa thật của Trâu Dương lúc đó - "Đội trưởng của chúng ta có mảnh đạn còn sót lại trong người. Anh ấy nói nếu một ngày nào đó anh ấy hy sinh và hỏa táng thì hãy nhớ nhìn kỹ xem. Người có mảnh đạn trong tro tàn mới đúng là anh ấy."

Người trong ngực hồi lâu không nói gì, Cố Thanh Hoài cúi đầu, nhìn thấy lông mi của Chung Ý ước ướn, mí mắt đỏ bừng.

Anh xoa đầu cô: "Sợ thì đừng ép mình."

"Không phải." Trong lòng Chung Ý như thắt lại, khi ngước lên, đôi mắt đã ước ướn: "Sao nhiều như vậy... Mấy năm qua anh sống như thế..."

Cố Thanh Hoài quên mất cô sẽ nhìn thấy thứ này, anh hạ giọng dỗ dành: "Không phải anh vẫn lạnh lặn đứng trước mặt em à?"

Lần đầu tiên nhìn thấy những vết đạn trên người anh, Chung Ý đau khổ đến mức phát điên, cô ước mình có thể đáp trả kẻ đã làm tổn thương anh ngàn lần.

Mũi cô đau nhức, hốc mắt càng ngày càng nóng nhưng cô lại tùy tiện lau đi: "Không phải em rất đáng ghét à? Em cứ khóc mãi... Em cũng không muốn..."

"Anh yêu em còn không hết." Anh đối diện với ánh mắt của cô: "Sao anh chê em đáng ghét được chứ?"

Anh cúi đầu hôn lên mắt cô, đôi môi mềm mại đến không tưởng: "Là lỗi của anh, cứ luôn làm em khóc."

Nụ hôn di chuyển xuống dọc theo vệt nước mắt, cuối cùng nhẹ nhàng chiếm lấy môi cô, cướp đi toàn bộ hơi thở của cô.

"Em không tò mò về tiếng thở của người đàn ông sao?" Anh nói với giọng dịu dàng và dỗ dành, không ngại hy sinh vẻ đẹp của mình: "Đừng khóc, anh sẽ thở cho em nghe."

Giọng nói của Cố Thanh Hoài rất hay, trong trẻo, lạnh lùng, rất từ tính khi truyền vào tai. Đó là âm thanh từ loa siêu trầm tiêu chuẩn.

Giọng nói đó sẽ quyến rũ biết bao...

Chung Ý không chớp mắt nhìn Cố Thanh Hoài, cô khịt khịt mũi, vẻ mặt đáng thương ủy khuất nói: "Vậy anh thử đi."

Giọng điệu đó giống như một người họ hàng xấu đang cố gắng dụ bọn trẻ biểu diễn trong dịp Tết Nguyên Đán.

"Thử đi?" Cố Thanh Hoài bị cô chọc cười, trong mắt có vẻ cưng chiều: "Nói thử là thử được à?"

Tay cô bị anh nắm lấy và di chuyển xuống dưới.

Chung Ý vô thức nhìn xuống, mặt nóng bừng như sốt cao.

Cô không thể tin được, có người như ánh dương rực rỡ, như thần thánh trên cao lại dẫn dắt cô làm chuyện như vậy.

Dây thần kinh căng thẳng đến cực điểm gần như ngay lập tức, máu dồn lên mặt ngay tức thì.

"Muốn thử?" Cố Thanh Hoài tựa nhẹ cằm vào vai cô, hơi thở của anh kích thích mọi tế bào, dịu dàng lại ngang ngược: "Vậy thì phải xem năng lực của đạo diễn Chung."

Chung Ý xấu hổ đến mức tim cô đập điên cuồng, giống như một con cá nhỏ mắc cạn trên bãi biển, vùng vẫy giãy chết.

Trán cô áp vào ngực Cố Thanh Hoài, vành tai không thể che giấu, đỏ bừng và nóng rực, nhưng lời nói lại rất bướng bỉnh: "Anh muốn em làm gì thì em sẽ làm cái đó."

Sau đó, một tiếng cười dễ chịu lọt vào tai.

Da đầu cô tê dại, tim cô yếu ớt, gần như đứng không vững.

"Em yêu." Cố Thanh Hoài cố ý nhẹ nhàng ghé vào tai cô, giọng nói vốn lạnh lùng của anh lại vô cùng mơ hồ: "Nhờ em đó."

Chương 61

DTV-EBOOK

--- Em yêu.

--- Nhờ em đó.

Cô chẳng thể nào phản kháng trước giọng nói của anh, trước kia khi yêu xa, cô từng áp ống nghe vào tai để nghe được tiếng thở và tiếng cười của anh, những điều nhỏ nhặt đó đủ khiến cô đỏ mặt, tim đập mạnh.

Và bây giờ khi lại được nghe anh nói hai chữ “em yêu”, giọng anh vẫn lạnh, dứt khoát và dễ chịu nhưng không còn du dương như hồi đó nữa. Dù vậy, hơi thở thanh mát của anh vẫn dễ dàng đốt cháy ý thức của cô, khiến cô hoàn toàn không thể chống cự.

Bây giờ Chung Ý mới nhận ra rằng đoạn video hay ho mà Triệu Tuyết Thanh nhắc đến không thể so sánh với Cố Thanh Hoài. Nếu Cố Thanh Hoài muốn quyến rũ mê hoặc lòng người, có lẽ chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là được.

Anh sinh ra đã có khả năng như thế, khiến người ta sẵn sàng dâng hiến nụ hôn và trao đi trái tim chân thành của mình. Hơi thở lọt vào tai biến thành dòng điện mạnh chạy khắp cơ thể khiến người ta giật bắn cả người, trái tim loạn nhịp và ngứa ngứa khó tả, ý định lan rộng nhưng lại không thể chạm tới, chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Cô dựa vào trong ngực Cố Thanh Hoài, nhịp tim đập với tốc độ kinh người, thậm chí còn có cảm giác như sắp ngạt thở trong nụ hôn khiến mặt cô nóng bừng, ý thức của cô trở nên xa xăm, mơ hồ.

Nghĩ lại ngày đoàn tụ sau bao ngày xa cách, anh vô cùng nghiêm nghị trong bộ vest, chỉ đứng đó cúi đầu lắng nghe những người xung quanh, nở nụ cười nhẹ mà không trả lời;

Nhớ khi anh ở sân huấn luyện của chi đội SWAT, lông mày như dao sắc, đôi mắt phượng lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú phủ một lớp sương tuyết và không có một ý cười nào, tạo cảm giác xa cách ngàn dặm;

Nhớ cả khi anh mặc bộ đồng phục cảnh sát, áo khoác màu xanh nước biển và áo sơ mi cảnh sát màu xanh nhạt, cài cúc đến nút trên cùng, có hình quốc huy cài trên cà vạt, toát ra vẻ ngoài đầy sát khí nặng nề...

Người đẹp trước mặt người ngoài có vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị, trước mặt cô lại hỗn loạn như thế này. Đôi mắt đỏ hoe cuốn hút, khuôn mặt sắc bén, hormone nam tính mạnh mẽ khiến cô không khỏi si mê. Trong sự ngượng ngùng gần như nghẹt thở, cô đã hoàn thành việc anh nhờ cô làm, thân mật hơn bao giờ hết...

...

Ngày hôm sau, Chung Ý mơ màng ngủ quên.

Trên môi có một cảm giác mềm mại và ẩm ướt, hương vị quen thuộc và sáng khoái.

Ý thức của cô mơ hồ, cô biết đó là anh, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, hai tay cô vô thức ôm lấy cổ anh.

Chung Ý trong giấc ngủ táo bạo hơn bình thường, động tác của cô khiến Cố Thanh Hoài giật mình nhẹ.

Cô bé nhút nhát thường phải vùi mặt vào cổ anh rất lâu khi hôn, lúc này lại đang lúng túng cố gắng cạy răng anh ra.

Cố Thanh Hoài ngậm chặt miệng, Chung Ý cau mày không hài lòng.

Khi từ từ mở mắt ra, cô bất ngờ bị thu hút bởi một đôi đồng tử đen trong veo đầy ý cười.

Vẻ mặt cô ngơ ngác trong giây lát, không thể phân biệt được giữa mơ và thực. Cô nhìn người đang đặt tay lên người mình, hoàn toàn choáng váng.

"Hôn trộm một lần mà không thành công."

Trong ánh sáng ban mai, mái tóc của Cố Thanh Hoài đen tuyền và mềm mại, đồng tử sáng ngời, anh mặc áo ngắn tay màu trắng, tràn đầy sự trẻ trung khoan khoái.

"Đây là gì chứ?" Anh cúi đầu vuốt sống mũi của cô: "Trộm mèò không được mà lại bị mèò m út?"

Vốn tưởng đó là mơ nhưng hóa ra lại là anh thật.

Giọng nói của Chung Ý còn nhỏ hơn cả tiếng muỗi, cô mơ hồ lẩm bẩm: "Em cứ tưởng là mơ..."

Cô vẫn chưa tỉnh lại, đầu óc cô chậm rãi hoạt động lại, cô nghe thấy Cố Thanh Hoài hỏi: "Mơ gì?"

Khi dần tỉnh táo, một số hình ảnh cứ liên tục hiện lên trong đầu.

--- Không tò mò về hơi thở của người đàn ông đó sao? Đừng khóc, anh thở cho em nghe.

---Muốn anh thở à? Vậy thì phải xem khả năng của đạo diễn Chung.

--- Em yêu, nhờ em đó.

Anh quần lấy cô đến tận đêm khuya, hình ảnh cuối cùng là anh đứng sau lưng cô, tay vòng qua cô trước bồn rửa và giúp cô rửa tay...

Lúc đó cô bị nhan sắc mê hoặc đến mức choáng váng, mà bây giờ cô đã đủ tỉnh táo để cầm bút viết hai bài toán.

Chung Ý kéo chặn, muốn cuộn mình lại nhưng Cố Thanh Hoài lại ôm cô xuyên qua chặn, dùng vòng tay giam cô ở dưới người.

Anh có làn da trắng lạnh, đêm qua lớp đồ nhẹ ở khóe mắt anh hiện lên rõ ràng. Thậm chí khi đó còn có thể miêu tả là "nhìn thôi cũng thấy no" khiến người ta phải làm gì đó...

Nhưng bây giờ anh cảnh sát trẻ vừa mới tắm xong, trên người có mùi sữa tắm sảng khoái dễ chịu. Mái tóc đen mềm mại trên lông mày dày, rũ xuống lò xoà trước trán. Tuy có bóng dáng mơ hồ của tuổi trẻ nhưng quai hàm sắc sảo và đường nét yểu hâu, thể hiện rõ anh là một người đàn ông cấm dục nguy hiểm.

Sự tương phản giữa người trước mặt và người trong đầu rất lớn, Chung Ý tạm thời không thể tiêu hóa được.

Trước mặt người ngoài, cô có thể tỏ ra lạnh lùng và vô cảm bất cứ lúc nào, điều này khiến mọi người có ấn tượng rằng cô là người khó gần.

Nhưng ở bên cạnh Cố Thanh Hoài, cô không thể che giấu bất cứ cảm xúc nào, ngay cả sự xấu hổ, sự vui mừng, thậm chí ngay cả sự si mê anh cũng không thể giấu.

Hết cái hôn này đến cái hôn khác, cô bị anh ăn sạch sẽ, không có phản kháng, nhưng cô cũng cảm thấy mình có thể sống như thế này đến hết đời, cô rất thích.

"Anh đi đi." Cô không dám nhìn vào mắt anh: "Em muốn ngủ một lát..."

Cô có khuôn mặt mộc mạc và trắng trẻo khi không trang điểm, có đôi lông mày rậm và mái tóc bông bênh, trông như thể vẫn còn rất nhỏ tuổi.

Ngoài đôi mắt kiên định và điềm tĩnh trước người ngoài, cô không thay đổi nhiều so với thời cấp ba, ngay cả tính cách mím môi ngượng ngùng cũng không thay đổi.

Nhìn thấy ánh mắt anh rơi trên mặt mình, Chung Ý hỏi: "Sao anh cứ nhìn em mãi thế?"

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ nói: "Sao lại có cảm giác như đang phạm tội vậy nhỉ?"

Mái tóc dài của Chung Ý rối bù, vương vãi trên gối, có kết cấu giống tơ lụa. Hai má cô ửng hồng, dáng vẻ không dám nhìn ai trông vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Trong mắt Cố Thanh Hoài hiện lên ý cười trong trẻo, anh dùng ngón tay giữ lấy mặt cô, buộc cô phải nhìn anh.

Chung Ý nhẹ giọng nói: "Lại làm gì nữa..." Âm cuối nghe như đang làm nũng.

Cố Thanh Hoài hiếm khi bướng bỉnh giống như một thiếu niên nghịch ngợm: "Em vẫn chưa nói cho anh biết em mơ thấy gì."

Chung Ý co rúm trong chăn, cãi bướng: "Dù sao cũng không liên quan đến anh..."

"Không phải em mơ thấy anh ôm hôn em à?" Cố Thanh Hoài nhéo mặt cô, giọng điệu rất hung dữ nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng: "Em còn thử cho vào miệng..."

Chung Ý nhanh chóng dùng tay che miệng anh, bằng cách này, đôi lông mày thanh tú và sắc bén đó càng trở nên nổi bật hơn, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Giọng nói du dương của Cố Thanh Hoài có hơi khàn, đôi mắt đen nhánh nghiêm nghị nhìn cô, trên lông mày hiện lên ý trêu chọc xấu xa, trong thoáng chốc, anh vẫn là thiếu niên ngang ngược như xưa: "Nói đi. Trong mơ là thằng đàn ông nào? Hôm nay anh không đi làm, anh phải tìm hấn đánh một trận."

"Là anh, là anh được chưa?"

Chung Ý nhanh chóng rút tay lại trong chần, không chịu nổi ánh mắt chiếm hữu mãnh liệt của anh.

Cô không thể chịu đựng được khi anh nói, đôi môi mềm mại và nóng bỏng của anh sẽ áp vào lòng bàn tay cô, đốt cháy làn da cô như một nụ hôn thân mật.

Tuy nhiên Cố Thanh Hoài là một tên vô lại, anh vẫn ung dung nhìn cô xấu hổ, lại không có ý định buông tha cô. Anh nhướn mày, trêu ghẹo cô: "Mộng xuân?"

Chung Ý đỏ mặt như quả cà chua chín, hoàn toàn không phải là đối thủ của tên lính kiêu ngạo Cố Thanh Hoài này.

Cái khuôn mặt tuần tú đẹp trai này làm sao có thể biểu hiện thành thối và nói lời như vậy?

Trắng trợn trêu chọc, xấu xa công khai. Anh hoàn toàn khác với cảnh sát lạnh lùng trong bộ đồ EOD.

Cô cuộn mình trong chần, lông mi khẽ run run, nóng bức như ở trong phòng có hệ thống sưởi dồi dào vào mùa hè.

Cố Thanh Hoài tra hỏi từng chữ của cô bằng giọng điệu nghiêm túc và bình tĩnh, như thể cảnh sát đang phân tích vụ

án: "Anh trong mơ à? Anh có mặc quần áo không? Trong mơ em đã làm gì anh?"

Chung Ý: "Cố Thanh Hoài!"

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Có."

Khi anh cười, khóe mắt anh cong lên và con ngươi trở nên sáng hơn.

Toàn thân được bao bọc bởi mùi hương sảng khoái và thơm tho của anh. Bộ đồ ngủ là áo hoodie của anh, giường là giường của anh, phòng ngủ là phòng ngủ của anh.

Nhịp tim của Chung Ý hoảng loạn, giống như một con thú nhỏ bất ngờ rơi vào thế giới thần tiên của thợ săn, hoặc giống như một con cá nhỏ mắc cạn trên bãi biển.

Cô đỏ mặt và nói: "Đừng có mà lưu manh nữa..."

Giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nhưng thực tế lại dễ thương hơn là đáng sợ.

Cố Thanh Hoài bị đánh bại bởi dáng vẻ nghiêm túc che giấu sự xấu hổ đáng yêu của Chung Ý đến mức vai anh khẽ run lên vì cười.

Anh chỉ có khuôn mặt nghiêm túc khi ở trên sân tập, những lúc khác, khóe miệng anh chỉ hơi cong lên, không có biểu cảm gì nhưng lại rất thu hút.

Còn bây giờ, anh cười nhiều đến mức lộ ra cả hàm răng, khóe miệng mông nhếch lên rất đẹp, không những thế lại còn rất trắng trẻo và đẹp trai.

Nếu không có suy nghĩ gì về anh thì thật là thiếu tôn trọng vẻ đẹp đó.

"Tuân lệnh!" Cố Thanh Hoài không buông cô ra, dùng ngón tay vô tư chạm vào đôi tai đỏ mọng của cô: "Không giở trò trêu ghẹo thì có được hôn vị hôn thê của anh không?"

Làm sao Chung Ý có thể chịu đựng được sự trêu chọc như vậy?

Hơn nữa, anh muốn hôn thì hôn...

Làm sao phải hỏi?!

Tuy rằng cô cũng muốn ở bên anh, nhưng khi lời nói ra đến môi, cô lại biến thành: "Không..."

"Không thể?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày cười, nét mặt tươi sáng.

Đó là thiếu niên nhiệt huyết, là cảnh sát Cố thần cảm giết thần, Phật cảm giết Phật.

Anh gạt những lọn tóc của cô sang một bên, giống như mở một chiếc bánh trước khi ăn.

Ngón tay thon dài của anh nâng gò má cô: "Vị hôn thê của anh, anh nói mới tính."

Tim đập thành thịch, Chung Ý không khỏi suy nghĩ, nếu cô đưa cho anh một cặp kính gọng mỏng rồi cho anh mặc áo sơ mi quần dài thì trông anh sẽ càng giống một tên cận bã nho nhã. Khí chất phong lưu trên khuôn mặt, sự nổi loạn từ bên trong, sự vô lại bẩm sinh đã có, tất cả đều khiến người ta không thể chống cự.

Giọng điệu Cố Thanh Hoài ngang ngược, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, trong đôi mắt chứa ánh sáng của sự yêu thích và dịu dàng mà anh trân trọng.

Hơi thở thơm mùi bạc hà sảng khoái lan từ trán cô đến nốt ruồi nhỏ ở giữa mũi, tràn đến cả chóp mũi của cô. Anh mỉm cười hôn cô, hoàn toàn không có chút d*ng vọng nào khiến cô càng c*ảm động hơn.

Anh nắm lấy tay cô và quàng qua cổ anh.

Cố Thanh Hoài muốn Chung Ý ôm anh.

Hơi thở nóng hổi của anh phả vào má và tai cô, tim cô như tê dại.

Chung Ý yếu đuối đến mất hết sức lực: "Sao anh lại trở nên bám người như vậy..."

Cố Thanh Hoài cúi đầu nhìn cô nói: "Con trai tụi anh được ngủ cùng người yêu thì sẽ như thế này."

Chung Ý: "Em không có..."

Lúc cô đang phản kháng, Cố Thanh Hoài cắn một cái: "Em không có cái gì?"

Chung Ý quay mặt đi, tai nóng bừng, nghèn nghẹn nói: "...không ngủ với anh."

"Cái nên nhìn hay cái không nên nhìn cũng đều thấy hết rồi." Cố Thanh Hoài ra vẻ ngây thơ nhưng lời nói lại không mấy nghiêm túc: "Bây giờ em không nhận à?"

Chuyện này đúng là sự thật, lông mi của Chung Ý rung lên, đôi mắt lấp lánh.

Cố Thanh Hoài vẫn tiếp tục nhìn cô, trên mặt có khí chất thiếu niên thuần khiết: "Vậy khi nào anh được ngủ với em, để anh chuẩn bị?"

Trong đầu vang lên một tiếng "bang" và mọi thứ trở nên trống rỗng, Chung Ý ngay lập tức giống như con chín đỏ.

Tại sao người này từ tối qua hình như đã được dỡ bỏ phong ấn nào đó?

Chỉ một giây nữa thôi và cô sẽ nóng đến phát nổ, theo đúng nghĩa đen.

Cô thoát khỏi người anh và chạy vào phòng tắm, cảm giác như có một con thỏ đang nhảy trong lồng ngực mình.

Người trong gương nhếch nhác, môi và má đỏ bừng vì bị tra tấn bằng những lời trêu ghẹo và hành động ngọt ngào, mọi chuyện xảy ra ở đây đêm qua bắt đầu tua lại trong đầu cô.

Mái tóc dài được búi gọn một cách tùy tiện, cô mượn nước lạnh làm nguội đi cơn khô nóng, quyết định gội đầu thật nhanh để xua đi những hình ảnh vô cùng không thuần khiết đó khỏi đầu.

Khi hơi ẩm lan rộng, gương phòng tắm trở nên mờ sương.

Khóe mắt thoáng thấy thứ gì đó, Chung Ý dừng lại, nhìn kỹ hơn.

Trên tấm gương phòng tắm đầy hơi ẩm, ai đó đã dùng ngón tay viết một dòng chữ nhỏ.

Nét chữ rất ngang ngược và quen thuộc – "Anh rất thích em."

Chung Ý giật mình, sau đó cắn bàn chải đánh răng và nhắm mắt cười.

Người này khi trêu ghẹo cô toàn thả nhiên tố vẻ lưu manh nhưng thực ra cũng rất ngọt ngào, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là có thể mê hoặc trái tim người khác.

Ngoài Cố Thanh Hoài còn có ai? !

Cô mỉm cười, lớn tiếng gọi: "Cố Thanh Hoài."

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, bóng dáng cao lớn phản chiếu trong gương.

Anh mặc áo ngắn tay màu trắng và quần dài đen, dáng người cao gầy, tựa người vào khung cửa nhìn cô: "Lãnh đạo có chỉ thị gì ạ?"

Tim đập như điên, Chung Ý rất nghiêm túc nói: "Chờ em."

Anh hơi nhướn mày: "Chờ em làm gì?"

"Chờ em đánh răng xong..." Chung Ý dừng lại: "Em phải hôn anh thật tàn nhẫn."

Cô nhấn mạnh vào ba từ "thật tàn nhẫn", không giống như đang muốn hôn người yêu, mà giống một cuộc hẹn đánh nhau giữa các học sinh tiểu học hơn.

Cố Thanh Hoài cười tươi, anh nhìn thẳng vào gương, ánh mắt sáng ngời: "Sao em lại đáng yêu như vậy?"

Lông mi của anh vô cùng mềm mại, giọng nói cũng mang theo hơi thở của một đứa trẻ nghịch ngợm: "Còn thật tàn nhẫn nữa chứ, bỗng nhiên anh lại mong đợi chuyện đó đấy."

Chung Ý lau khô mặt, chạy về phía anh dù chỉ cách anh vài bước.

Cô ôm lấy cổ anh, buộc anh phải cúi thấp người xuống, trán chạm trán. Cô cong mắt, hàng mi rung rinh, ngang ngược nói: "Anh lén tỏ tình với em."

Cô ngẩng mặt hôn lên chiếc cằm sắc bén của anh, Cố Thanh Hoài để mặc cô hôn anh, vòng tay anh nới lỏng vòng qua eo cô,

làm như thần nhiên thả ra.

"Sao anh giỏi dỗ người khác thế?"

Những bông hồng trên gối, chiếc nhẫn trên ngón áp út khi ngủ và dòng chữ "Anh rất thích em" anh lặng lẽ viết trên gương...

Cố Thanh Hoài mỉm cười tiếp nhận nụ hôn bốc đồng của cô, dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào lông mày của cô: "Anh chỉ giỏi dỗ dành em thôi."

Anh thực sự yêu cô, nhưng cô lại rất tàn nhẫn, dứt khoát bỏ rơi anh, còn nói với anh rằng cô thích người khác, nói đi là đi, anh không nhận được tin tức gì của cô suốt ba năm họ rời xa nhau.

Kể cả sau khi chia ly gặp lại, hết lần này đến lần khác cô vẫn mất kiểm soát, cố tình đẩy anh ra xa.

Anh luôn ở đó, bị cô làm tổn thương hết lần này đến lần khác nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc rời xa cô.

Trong khi Chung Ý vẫn còn đang thất thần, cơ thể bất thành linh rơi vào trạng thái không trọng lượng.

Sau đó cô vững vàng ngã vào vòng tay ấm áp và bình yên của anh: "Hôn đủ chưa? Đủ rồi thì chúng ta đi ăn thôi. Ăn no rồi anh sẽ đưa em đi làm."

Chung Ý vui mặt vào chiếc cổ ấm áp của anh, hít một hơi thật sâu: "Nếu em nói chưa đủ thì sao?"

Ánh mắt Cố Thanh Hoài chột cong lên: "Vậy tan làm về lại tiếp tục."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy quai hàm rõ ràng và sắc bén của anh, tay cô ngửa ngáy, không khỏi chạm vào vết hằn của anh. Cô dùng đầu ngón tay xoa xoa chỗ phình ra dưới làn da mỏng.

Khi hôn lên vết hằn của anh sẽ có những đường nét sắc sảo, trượt lên trượt xuống đầy quyến rũ.

Cố Thanh Hoài dùng ánh mắt cảnh cáo cô, thấp giọng nói: "Em muốn nghịch thì về phòng ngủ nghịch là đủ rồi."

"Không, không, không, không..." Chung Ý rút tay như bị bỏng, liên tục phủ nhận, lúc này cô ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh, không dám cử động chút nào.

-

Chẳng trách các hoàng đế xưa "không vào triều sớm", có lẽ vì ôn nhu hương thực sự khiến người ta "mê đắm".

Khi chiếc viêt dã màu đen của Cố Thanh Hoài lái tới bãi đậu xe ngầm của đài truyền hình, Chung Ý đột nhiên chẳng muốn đi làm chút nào.

"Có chuyện gì thế?" Anh quay người sang và tháo dây an toàn cho cô.

Sĩ quan cảnh sát Cố khi đi làm trông rất khác so với khi ở nhà. Anh mặc một chiếc áo khoác đen rộng thùng thình, lông mày sắc sảo và đường nét trên người vô cùng nghiêm nghị.

Chung Ý khẽ thở dài: "Em không muốn đi làm."

Cố Thanh Hoài nghiêm túc nhìn vào mắt cô: "Có người bắt nạt em à?"

Chung Ý lắc đầu, chắc chắn là bị chuyện trước đó dọa sợ nên nhanh chóng giải thích: "Đồng nghiệp của em đều rất thân

thiện."

Cố Thanh Hoài nhìn cô hồi lâu, sau đó chậm rãi cong khóe môi: "Vậy nghĩa là em không nỡ xa anh phải không?"

Chung Ý gật đầu, giống như một đứa trẻ không muốn xa cha mẹ ở cổng trường mẫu giáo, đúng là ô không muốn rời xa anh.

"Sao mà như trẻ con thế?" Cố Thanh Hoài xoa đầu Chung Ý, sau đó nghiêng người nhặt túi đồ từ ghế sau xe lên.

Chung Ý nghiêm túc nói: "Em không phải trẻ con."

Cố Thanh Hoài nhét túi vào trong ngực cô, cô quên chớp mắt, giống như mèo nhìn thấy cá khô.

Cố Thanh Hoài cười nói: "Em còn nói không phải."

Đôi mắt sáng màu của Chung Ý lấp lánh những ngôi sao: "Tất cả đều là của em à?"

Cố Thanh Hoài bình tĩnh nói: "Nếu không thì sao? Ngoài em ra thì anh còn có người khác à?"

Tại sao một lời tùy tiện mà qua cái miệng xinh đẹp của anh lại dễ nghe, ngọt ngào như thế?

Trong túi là món ăn vặt cô rất thích. Hình dáng cánh hoa anh đào vô cùng tinh tế.

Lớp vỏ bên ngoài mềm dẻo, mát lạnh không dính răng, nhân bên trong bùng nổ vị giác, cắn một miếng lập tức tràn ngập cảm giác sung sướng.

Cố Thanh Hoài lười biếng nhào người về phía vô lăng nhìn cô, mái tóc đen dưới nắng trông vô cùng bóng bẩy mềm mại: "Anh mua tám vị, mỗi giờ em ăn một cái, ăn xong anh sẽ tới đưa em về nhà."

Đôi mắt của Chung Ý biến thành hình trăng lưỡi liềm khi cười: "Sao trông anh giống như đang dỗ dành một đứa trẻ không chịu đi học vậy?"

Trên thực tế, từ nhỏ đến lớn cô đều rất ngoan, đồng nghĩa với việc cô chưa bao giờ được hưởng sự đối đãi như vậy.

Vừa lúc chuẩn bị nói tạm biệt với Cố Thanh Hoài, màn hình điện thoại của cô sáng lên, trong xe vang lên một giọng nam xa lạ: [Đàn chị Chung Ý, hình như phần mềm chỉnh sửa có vấn đề. Chị có thể đến kiểm tra giúp tôi không?]

Cố Thanh Hoài thản nhiên hỏi: "Người này là ai? Vì sao lại gọi em là đàn chị?"

Chung Ý bình tĩnh nói: "Một đàn em, anh biết đấy, ở trong cơ quan của em có cả đàn anh, đàn chị và đàn em, nhiều người trong số họ đều đến từ trường học của chúng em."

Cố Thanh Hoài: "Vì sao phải hỏi em?"

Chung Ý chớp mắt: "Bởi vì em biết cách làm?"

Cố Thanh Hoài: "Biết cách cũng không được phép dạy cậu ta, bảo cậu ta tìm người khác."

Chung Ý xoa xoa sống mũi, nhin cười: "Tại sao?"

Cố Thanh Hoài nghiêm nghị, hung ác nói: "Bởi vì bạn trai của em sẽ ghen."

Chung Ý cố gắng nhin cười, nghe anh lạnh lùng nói thêm: "Nếu bạn trai của em ghen, tối nay em không cần ngủ nữa."

Anh rõ ràng trông giống một cảnh sát lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng đôi mắt lại rất trong trẻo và tràn đầy sự chiếm hữu.

Chung Ý nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, tai lập tức đỏ bừng.

Anh véo mặt cô: "Em có nghe thấy không?"

Chung Ý đã khổ sở nhìn cười nên tất nhiên cô sẽ không quan tâm. Một đài truyền hình lớn như vậy, tất nhiên phải có bộ phận chuyên xử lý các sự cố về mạng và phần mềm.

Cô lợi dụng Cố Thanh Hoài không để ý, nhanh chóng hôn lên mặt anh: "Em biết rồi!"

Chung Ý xuống xe và rời đi, hôm nay lại là một ngày đẹp trời.

Gương chiếu hậu phản chiếu khoe miệng nhếch lên của anh cảnh sát trẻ.

Chung Ý chỉ là một cô bé nhút nhát trước mặt Cố Thanh Hoài.

Khi quẹt thẻ và bước vào trung tâm phim tài liệu của đài truyền hình, chỉ bằng một cú nhấp chuột, cô nhanh chóng chuyển sang trạng thái của một nữ đạo diễn không hề mỉm cười.

Sản xuất phim tài liệu đòi hỏi một chu kỳ dài, cô rất thích quá trình này, như thể cô đang ở cùng anh suốt một năm qua.

Cố Thanh Hoài trong máy quay đẹp trai đến run chân, khác hẳn với người đàn ông đã lừa ôm cô vào lòng rồi hôn cô vào buổi sáng.

Ổ cứng di động của Cố Thanh Hoài ở chỗ cô, nó giúp cô tìm cảm hứng hoặc bổ sung tài liệu sống.

Ổ cứng màu đen được kết nối với máy tính, Chung Ý lại nhìn thấy thư mục có tên "Tình yêu của cuộc đời".

Khi cô nhìn thấy nó lần đầu tiên, cô đã nghĩ nó chắc chắn có liên quan đến EOD nên cô kìm nén mọi sự tò mò của mình.

Bây giờ cô đột nhiên muốn biết bên trong có gì.

Cô chụp ảnh rồi gửi hỏi anh: [Cố Thanh Hoài, em có thể xem tập hồ sơ này được không?]

Có lẽ trong giờ nghỉ tập, anh trả lời bằng một tiếng "Ừm" sau vài giây.

Chung Ý hỏi: [Mật khẩu là gì?]

Cố Thanh Hoài: [0610]

Chung Ý tò mò: [Có ý nghĩa gì không?]

Cố Thanh Hoài: [Ngày đó tỏ tình thành công với cô gái anh thích.]

Chợt nhớ lại hôm sau kỳ thi đại học, anh đã nắm tay cô khi chụp ảnh tập thể.

--- Giáo viên không nhìn thấy, chúng ta làm chuyện xấu đi.

--- Chung Ý, anh thích em, em có thể làm bạn gái của anh được không?

Trực giác cho thấy thư mục này sẽ liên quan đến mình.

Tim Chung Ý ngừng đập khi nhập mật khẩu.

Thư mục mã hóa được mở ra, chuyện xưa được đưa ra ánh sáng, mỗi bức ảnh đều được Cố Thanh Hoài đặt tên---

"Mèo ngủ gật"

"Mèo làm nũng"

"Mèo lông xù"

"Mèo ăn cá khô"

"Mèo nhút nhát thờ ơ"

...

Hơn nữa, còn có cả video.

"... Chào buổi tối các bạn khán giả thân mến, tôi là phóng viên thời sự Chung Ý. Phía sau tôi là khu vực thảm họa động đất, đang tiến hành hoạt động cứu hộ..."

"... Như mọi người đã thấy, cây cối bên đường đã bị bật gốc, mưa lớn đã đến đầu gối của tôi..."

"... Hiện tại chưa rõ số thương vong, cảnh sát vũ trang và bộ đội đang gia cố bờ kè trong đêm..."

...

Những năm tháng đó, cô tưởng mình cô đơn, đi đến hiện trường bão, động đất, lũ lụt, lở đất.

Hoá ra mọi việc đều được anh nhìn thấy và đặt trong tim.

Toàn bộ thư mục chứa đầy hình ảnh của cô và chỉ có cô từ đầu đến cuối.

Nó được tạo ra trong năm họ ở bên nhau, tất cả được gọi là "Tình yêu cả đời".

-

Khi Triệu Tuyết Thanh gửi tin nhắn, Chung Ý đang xem đi xem lại các bức ảnh trong tập tài liệu với đôi mắt đỏ hoe.

Triệu Tuyết Thanh: [Ngày mai là cuối tuần, buổi tối chúng ta cùng nhau tụ tập nhé?]

Chung Ý: [OK!]

Hạnh phúc quá, bạn thân nhất và người cô yêu nhất đều ở bên cạnh.

Tan làm về đến nhà không bao lâu, Triệu Tuyết Thanh và Tạ Lãm cũng tới.

Hai người đàn ông đang bận rộn trong bếp, Chung Ý chỉ chịu trách nhiệm ngồi trên ghế sofa, chiêu đãi khách và ăn trái cây cùng cô bạn thân.

Cố Thanh Hoài cắt trái cây thành từng miếng rồi mang đến cho cô.

Cô nói với Triệu Tuyết Thanh bằng giọng điệu của một đứa trẻ nghịch ngợm: "Bạn trai mà mình theo đuổi bằng thực lực đấy, đỉnh không?"

Cố Thanh Hoài nhin cười, nhìn cô với ánh mắt bất đắc dĩ, thuần khiết trong sáng và vô cùng thích thú.

"Đỉnh lắm đó." Anh đưa trái cây vào miệng cô: "Em tự ăn đi."

Miệng Chung Ý phồng ra, cười cong mắt. Triệu Tuyết Thanh biết rất rõ cô có tài năng gì*.

[*] Nguyên tác: 几把刷子- xuất phát từ thành ngữ 两把刷子, mô tả ai đó có tài năng, thông minh, có năng lực làm việc tốt. Trong đoạn này, có thể hiểu ý của Triệu Tuyết Thanh là đang khịa Chung Ý.

Hai người đã là bạn bè nhiều năm rồi, nhìn cái điệu bộ này có thể thấy Cố Thanh Hoài là người chủ động.

Nhưng cô ấy vẫn rất phối hợp với Chung Ý: "Theo đuổi như thế? Kể nghe coi?"

Chung Ý chọc Cố Thanh Hoài: "Anh nói đi."

Biểu cảm tự mãn vênh váo đó vô cùng dễ thương.

Cố Thanh Hoài giấu biểu cảm đi: "Đạo diễn Chung ngoắc ngoắc một cái ngón tay là tôi đồng ý luôn."

Triệu Tuyết Thanh ôm ngực: "Tôi tới đây ăn cơm, chứ không phải tới ăn cơm chó nhé..."

Đôi mắt của cô ấy quét quanh đường viền cổ áo len cổ chữ V của Chung Ý, chợt cảm thấy có chuyện thú vị đã xảy ra mà cô ấy chưa được nghe kể.

Chung Ý còn chưa kịp ý thức được chuyện gì, Cố Thanh Hoài ghé sát vào tai cô: "Em yêu, thay quần áo đi."

Chung Ý choáng váng vì bị gọi là "em yêu", thật sự không thể chịu nổi khi người có giọng nói lạnh lùng và dễ chịu thì thầm vào tai, chứ đừng nói đến việc anh còn gọi cô là "em yêu".

Cô tựa như bị mê hoặc, mãi đến khi được Cố Thanh Hoài dẫn vào phòng ngủ, cô mới khó hiểu ngẩng đầu hỏi: "Tại sao?"

Cố Thanh Hoài hơi nâng cằm: "Em tự xem đi."

Cô nhìn theo ánh mắt của anh, cúi đầu nhìn vị trí xương quai xanh của mình dưới đó có một vết đỏ sậm... May mắn thay, hôm nay cô mặc áo len cao cổ đi làm!

Chung Ý che mặt, ngượng ngùng không dám nhìn ai: "Tại anh đấy! Triệu Tuyết Thanh chắc chắn sẽ cười em rất lâu!"

Cố Thanh Hoài nheo mắt, ngón tay thon dài móc nhẹ cổ áo len dệt kim của cô: "Không đẹp à?"

Chung Ý tức giận: "Đẹp gì? Anh còn cười! Tại anh cả đấy!"

Cố Thanh Hoài cười to, vươn tay ôm cô vào lòng, vuốt tóc, xoa đầu sau đó sờ mặt cô: "Giữ dấu hôn của anh thì là người của anh rồi."

Sau khi Chung Ý thay quần áo, bữa tối bắt đầu.

Triệu Tuyết Thanh và Tạ Lãm đã truyền rất nhiều kinh nghiệm chuẩn bị đám cưới cho họ. Chung Ý đã hỏi rất nhiều câu hỏi chi tiết như một đứa trẻ ham học hỏi.

Mỗi khi Cố Thanh Hoài được hỏi ý kiến, anh đều cười nhẹ nói: "Tôi nghe lời vị hôn thê của mình."

Triệu Tuyết Thanh bị nhét cơm chó đến không đi nổi. Cô ấy cảm thấy nếu không có mình và Tạ Lãm ở đây, Chung Ý và Cố Thanh Hoài có lẽ chỉ cần nhìn nhau là đã hôn rồi.

Thế là sau khi truyền dạy hết kinh nghiệm nên có, cô ấy nhanh chóng kéo chồng về nhà.

Cửa vừa đóng lại, Chung Ý ngay lập tức vòng tay qua cổ Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài hơi giật mình nhưng vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Anh tiến lại gần đến khi chóp mũi họ chạm vào nhau: "Em không uống rượu, sao lại chủ động thế?"

Chung Ý nghĩ đến tập tài liệu có tên "Tình yêu cả đời" và cũng nghĩ đến tiếng "em yêu" mà anh nói vào tai cô hôm nay.

Cô thừa nhận mình đã bị anh dụ dỗ, cô phải tính sổ với anh.

Cô dừng cảm nhìn thẳng vào mắt anh: "Không uống rượu em không thể hôn anh được hả?"

Cố Thanh Hoài giống như đang để cho vương gia kiêu ngạo muốn làm gì thì làm, cười nói: "Chỉ cần em muốn thì lúc nào cũng được."

Cô ngồi lên đùi anh và hôn anh, tình tứ thân mật, cuối cùng hai người họ thuận nước đẩy thuyền, chìm đắm trong d*ch vọng.

Cô không biết từ khi nào cổ áo sơ mi của anh đã bị biến thành những nếp nhăn lộn xộn, càng khiến cho làn da trắng nõn trên cổ anh lộ ra. Những đường nét trên người anh cùng xương quai xanh có sự hấp dẫn rất đặc biệt.

Cố Thanh Hoài là kiểu người đẹp trai có tính xâm lược, là kiểu đẹp đến mức chỉ nhìn thôi mà mặt cũng đỏ bừng, tim đập liên hồi.

Chung Ý ôm lấy cổ anh, không dám nhìn vào mắt anh, nhỏ giọng nói: "Em cũng muốn trồng dâu tây* cho anh."

[*] 种个草莓: *Trồng dâu tây = tạo dấu hôn*

Cố Thanh Hoài hơi giật mình, lông mi rũ xuống tạo ra bóng dáng xinh đẹp, không khỏi vừa cười vừa nhéo mặt cô: "Sao em đỉnh thế, muốn trồng dâu tây cho anh cơ à?"

Giọng điệu của anh mang tính chất đùa giỡn, có ý trêu chọc một đứa trẻ, rất hư.

Dù là dấu răng hay dấu hôn, Chung Ý đều có tính chiếm hữu cao đến mức muốn đánh dấu, chắc chắn rất xấu hổ nhưng vẫn muốn lại gần.

Cô dùng tay nâng nhẹ cằm anh, để lộ chiếc cổ trắng trẻo lạnh lùng và yết hầu đang di chuyển.

Nhưng trước khi môi chạm vào, anh đã nhẹ nhàng khẽ giữ cổ cô giống như véo một con mèo.

Chung Ý ngẩng mặt lên.

"Đừng nghịch." Cố Thanh Hoài nhếch khóe miệng, lông mày quăn rũ, giọng điệu lười biếng: "Nếu bọn họ nhìn thấy, còn gì là đội trưởng uy nghiêm nữa?"

Chung Ý cau mày, ử rũ nhìn anh, không nói gì, rõ ràng là anh đã cho cô một vết...

Cố Thanh Hoài nhìn cô rồi mỉm cười, anh đầu hàng, nói với cô: "Cổ áo cảnh sát chắc cao tầm này."

Những ngón tay khéo léo của anh chỉ vào vị trí bên dưới yết hầu, anh nhẹ nhàng nói thêm: "Từ đó trở xuống là được."

Giống như là đang nói, chỗ không ai nhìn thấy thì em muốn làm gì cũng được.

Chung Ý bối rối, trong đầu bỗng một tiếng "bang" vang lên, nhìn đôi lông mày dịu dàng lạ thường của anh, tim cô đập nhanh đến mức cảm giác như sắp không chịu nổi.

Cố Thanh Hoài vừa cười vừa cởi cúc áo, ngón tay dài trắng nõn xinh đẹp.

Anh nghiêng đầu, hất cằm hợp tác, vẻ mặt cam chịu, vành tai hơi đỏ lên:

"Trông đi, nhẹ thôi nhé."

Chương 62

DTV-EBOOK

--- Trông đi, nhẹ thôi nhé.

Hôm nay, Cố Thanh Hoài có cuộc họp ở Cục, tan làm về cũng không thay quần áo, trên người vẫn là chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen, trông rất ngầu và lạnh lùng.

Nhìn anh bây giờ trông giống chú cảnh sát mà giống tên cặn bã nho nhả trong tiểu thuyết với đôi mắt phượng lạnh lùng, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt góc cạnh, đôi môi mỏng đỏ thẫm và đường nét khuôn mặt đẹp không góc chết.

Khi đầu ngón tay cô chạm vào những chiếc cúc áo ở cổ và cởi chúng ra, để lộ chiếc cổ thon dài trắng nõn, trong đầu Chung Ý như có một sợi dây vừa đứt "bụp".

Trong ánh sáng mờ ảo và ấm áp, chiếc áo sơ mi trắng trên người anh đã tuột xuống thắt lưng.

Chành cảnh sát trẻ có bờ vai rộng và vòng eo hẹp, quần áo không ngay ngắn, vẻ ngoài vô lại mà ung dung khiến không ai dám đụng vào, rất dễ k1ch thích người ta muốn làm gì đó với anh.

Chung Ý nghi ngờ rằng anh đang dụ dỗ cô một cách trắng trợn. Anh luôn như vậy, có thể dễ dàng dụ dỗ người khác mà chẳng tốn tí công sức nào. Tất nhiên, ngay chính cô cũng không thể chống lại anh.

Khi Cố Thanh Hoài từ chối, cô liên tục quấy rầy anh. Cô nói rằng cô đã có một cái và cô phải làm một cái tương tự cho anh.

Nhưng khi anh thực sự chiều theo mọi ý muốn của cô thì cô lại cảm thấy ngượng ngùng. Dù sao thì chỉ cần ôm cổ anh và tiến lại gần anh thì tai cô đã nóng bừng rồi.

Cố Thanh Hoài thấy cô chậm chạp chưa hành động nên thấp giọng hỏi: "Sao thế, không đủ cho đạo diễn Chung phát huy à?"

Anh dùng ngón tay kéo cổ áo xuống, ra vẻ hợp tác nâng cằm: "Không phải em muốn à? Làm thôi."

Cổ Cố Thanh Hoài thon dài, đường vai cổ tiêu chuẩn như sách giáo khoa, xương quai xanh trắng đến chói mắt.

Chung Ý tựa đầu vào vai anh, mặt nóng bừng, tức giận nói: "Hình như em không làm được..."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, nhìn thấy vành tai của cô đã đỏ bừng, anh véo một cái, cười nói: "Cái này cũng muốn anh dạy à?"

Chung Ý chớp mắt, đôi đồng tử ước ướn trông vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Cố Thanh Hoài khẽ thở dài, nâng tay ôm lấy sau đầu cô, kéo cô về phía mình, môi anh áp sát vào tai cô, hơi thở nóng hổi, giọng điệu cũng rất dịu dàng quyến rũ: "Dùng sức nữa."

Chung Ý căng thẳng, lông mi cũng rung rinh theo cảm xúc của cô: "Sao cái gì anh cũng biết làm..."

Cố Thanh Hoài nhướn mày, đồng thời nhẹ nhàng nói: "Bởi vì anh thích em, có thể không cần thầy dạy anh cũng hiểu."

Cả người anh đang lười biếng dựa vào ghế sofa, trông rất giống như một công tử ăn chơi cận bã làm tan vỡ vô số trái tim thiếu nữ.

Nhưng vào thời điểm không nghiêm túc như thế này, lời nói trong trẻo của anh lại vang lên, trong phút chốc khiến trái tim cô tan chảy.

Chung Ý cúi đầu, hơi hé môi, dồn lực vào dưới xương quai xanh của anh.

Khi cúp mắt xuống, cô thấy làn da trắng trẻo như chưa từng thấy ánh mặt trời đã có một dấu vết thuộc về cô.

Má cô nóng bừng nhưng đôi mắt không chớp, có cảm giác ngượng ngùng và mới lạ.

Đôi mắt sáng trong như nước, như mặt hồ lấp lánh.

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô với giọng điệu chiều ý trẻ con nghịch ngợm: "Có vui không?"

Chung Ý gật đầu, trên mặt mang theo nụ cười xinh đẹp, đầu ngón tay chạm vào dấu hôn như vật quý giá: "Đã đánh dấu rồi, anh chỉ thuộc về một mình em thôi."

Cố Thanh Hoài cúi đầu, trán chạm trán, mũi chạm mũi, trên người anh có mùi hương sạch sẽ và sáng khoái.

Ở một khoảng cách thân mật khiến người ta quẩn luyến, Chung Ý nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: "Cho dù không có cái này thì anh vẫn là của em."

Trên khuôn mặt Chung Ý tràn ngập ý cười dịu dàng, dù nhỏ nhoi nhưng cũng không thể che giấu.

Cố Thanh Hoài sờ vào khuôn mặt nóng bừng của cô: "Bây giờ có thể đi ngủ chưa?"

Cô gật đầu, định rời khỏi lòng anh...

So với các cô gái khác thì Chung Ý không thấp, nhưng vấn đề là Cố Thanh Hoài lại quá cao. Khi hôn lúc nào cô cũng phải rướn người lên để vừa với chiều cao của anh, nhưng kỳ lạ là khi ngồi lên đùi anh thì lại vừa vặn.

Nhưng mà Cố Thanh Hoài lại ôm cô đi về phía phòng tắm.

Cô vòng tay qua cổ anh, hai chân tự nhiên quấn quanh eo anh, dồn toàn bộ trọng lượng của mình lên cánh tay và eo anh.

Chung Ý không khỏi thở dài, thể chất của người đàn ông từng phục vụ trong quân đội quả thực rất khác biệt.

Sự kết hợp giữa bộ đồ và chiếc mũ bảo hiểm EOD mà anh mang trong cuộc chạy dài 5 km nặng gần bằng một bé gái, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn cô chạy không mang gì.

Chung Ý siết chặt cánh tay, tựa cằm lên vai Cố Thanh Hoài. Trong cánh mũi tràn ngập hơi thở của anh, hòa lẫn mùi bột giặt phơi nắng khiến người ta mê mẩn.

Cô nói vào tai anh: "Em hạnh phúc quá."

"Tiến bộ đấy." Cố Thanh Hoài bật cười: "Em dễ bị lừa vậy à?"

Ánh mắt Chung Ý sáng trong, cực kỳ nghiêm túc nói: "Em chỉ cho anh lừa thôi."

Trong mắt Cố Thanh Hoài hiện lên ý cười: "Anh nhận được báu vật gì thế này?"

Vào phòng tắm, anh nhẹ nhàng hỏi ý kiến cô: "Ôm anh thêm một lúc nữa, hay đi tắm bây giờ?"

"Ôm thêm một lúc nữa..." Chung Ý khó khăn đưa ra quyết định: "Thôi, tắm rửa xong rồi ôm tiếp."

Cố Thanh Hoài đặt cô ở cạnh bồn tắm, ngồi xuống: "Anh lấy đồ ngủ cho em."

Dưới ánh đèn sáng như ban ngày, Chung Ý có mái tóc dài như thác nước và làn da trắng như sứ, vẻ ngoài xinh đẹp đến mức ai nhìn thấy cũng sẽ phải kinh ngạc: "Em muốn chiếc áo hoodie xám của anh."

Cố Thanh Hoài cau mày, co đốt ngón tay gõ vào đầu cô: "Anh phải ghen tị với cái áo rách nát đó, em tự kiểm điểm đi."

Chung Ý giả vờ ngạc nhiên: "Không phải chứ cảnh sát Cố, anh ghen với quần áo nữa à?"

Cố Thanh Hoài cạn lời, khi đưa quần áo cho Chung Ý, vẻ mặt anh lạnh lùng, tức giận nói với chiếc áo: "Mày lời lắm rồi đấy."

Mày lời lắm rồi đấy?

Đáng yêu quá!

Tên khốn này thế mà vẫn còn có tính tình của thời thiếu niên. Thời gian không lấy đi tính cách ngang ngược của anh, thậm chí còn làm nó trở nên quyến rũ hơn.

Chung Ý cười lớn: "Cố Thanh Hoài, thừa nhận đi, thật ra anh là một người hay ghen!"

Cố Thanh Hoài lạnh mặt đóng cửa đi ra ngoài, Chung Ý nhìn không được nở nụ cười trên môi.

Cô chưa bao giờ hạnh phúc đến thế.

Người cuối cùng cô nhìn thấy trước khi nhắm mắt là anh và người đầu tiên cô nhìn thấy khi mở mắt ra cũng chính là anh.

Cho dù đêm khuya thỉnh thoảng tro tàn ác mộng còn vương vấn trong giấc mơ thì cô cũng không sợ hãi, chỉ cần Cố Thanh

Hoài ôm hôn cô thì mọi thứ đều sẽ biến mất.

Khi anh nằm bên cạnh cô, dù vẫn cảm thấy ngượng ngùng nhưng không thể ngăn được rung động.

Cố Thanh Hoài cách một cái chăn ôm cô lấy cô rồi nói: "Ngủ thôi."

Hai mắt Chung Ý không hề chớp, âm thanh mềm mại như tan chảy: "Nhìn chưa đủ..."

Nói xong, cô cảm thấy rất xấu hổ, bò vào vòng tay anh.

Chung Ý chăm chú nhìn bóng đèn mờ ảo trên trán anh, nhìn hàng mi đổ bóng rõ ràng, nhìn sống mũi thẳng tắp và đôi môi cô mà cô vừa hôn, nhìn cả dấu hôn đang dần mờ đi trên cổ áo hơi hé mở của anh.

Cô không muốn nhắm mắt lại, tự hỏi sao cô có thể lưu luyến đến vậy, lưu luyến đến mức muốn bù đắp cho ba năm không có anh.

Cố Thanh Hoài cười, cô gái này vẫn luôn như vậy, vẻ mặt bình tĩnh, cố gắng tỏ vẻ bình thường, sau đó lại tự khiến chính mình xấu hổ.

"Trước đây em cũng dính người thế này à?"

"Không..." Chung Ý bĩu môi: "Lúc đó em không dám."

Giọng điệu Cố Thanh Hoài rất nhẹ nhàng: "Sao lại không dám?"

"Bởi vì lúc nào anh cũng đi vội." Chung Ý lẩm bẩm, cô nhú mày, đáng yêu mà cũng rất đáng thương, "Vừa về là đi, vừa về là đi..."

Cuối câu, giọng cô chứa đầy sự tủi thân.

Cánh tay ôm eo anh siết chặt như sợ anh sẽ rời đi lần nữa.

"Anh không bao giờ rời đi nữa."

"Thôi đi ngủ" Cố Thanh Hoài hôn lên trán cô, giọng nói dịu dàng êm ái vang lên bên tai cô: "Trong mơ cũng sẽ có anh."

-

Ngày hôm sau là thứ bảy.

Chung Ý không cần đi làm, nhưng Cố Thanh Hoài không có ngày nghỉ cuối tuần, anh vẫn phải đi trực như bình thường.

Trong giờ ăn trưa, cô mua rất nhiều đồ ăn ngon đến đội SWAT nhưng không thấy Cố Thanh Hoài đâu.

Chung Ý hỏi Dụ Hành: "Đội trưởng Cố đâu rồi?"

Dụ Hành vừa mới huấn luyện xong: "Năm nay có một nhóm sinh viên học viện cảnh sát đến, đội trưởng Cố đi dạy bọn họ cách đối kháng chiến đấu rồi."

Sao cái gì anh cũng biết nhỉ? Chung Ý nghĩ, vừa tự hào vừa phẫn khích.

Cô mới đến võ đài của Cục Công an thành phố vài lần, xung quanh võ đài có một vòng cảnh sát, Dụ Hành chỉ tay: "Đội trưởng ở kia."

Trong quá trình huấn luyện đối kháng, tất cả đều mặc quần short thể thao không quá đầu gối và để ngực trần. Dù sao những người có mặt đều là những đồng chí đã cùng nhau trải qua sinh tử nên không có nhiều điều cấm kỵ.

Cố Thanh Hoài mặc bộ đồng phục huấn luyện SWAT màu đen, với những đường nét góc cạnh, bờ vai rộng, eo hẹp và đôi

chân dài, khuôn mặt tuấn tú nổi bật, các cô gái ở đó thường xuyên liếc nhìn anh.

Khi kết thúc quá trình quay phim tài liệu, Chung Ý hiếm khi được nhìn thấy anh trong bộ đồng phục cảnh sát. Khi anh lạnh lùng giải thích những động tác quan trọng, khuôn mặt nghiêm túc và đầy sát khí, rất khác so với khi anh quán quýt làm phiền cô.

Một nhóm đàn ông con trai cởi trần, Chung Ý da mặt mỏng, không biết nên nhìn hướng nào.

Dụ Hành thì mỉm cười khoanh tay: "Những sinh viên học viện cảnh sát mới tốt nghiệp này toàn là em trai tươi ngon."

Chung Ý nhìn theo hướng của cô ấy.

Hầu hết những chàng trai đó đều để tóc ngắn, mắt sáng, vai và lưng thẳng, trên cơ thể có những đường cơ sâu và rõ ràng. Họ là những "máu tươi" của chi đội SWAT.

Dụ Hành: "Ngày nay, nếu không có cơ bụng sáu múi, cởi áo trên võ đài đối kháng cũng chẳng có gì thú vị."

Chung Ý nhìn sang, đồng tử sáng lên, không thể cảm thán: "Hình như ai cũng có."

Dụ Hành: "Cô nhìn người bên cạnh đội trưởng kia, tám múi!"

Chung Ý phối hợp với cô và nói: "Dữ vậy! Bùng nổ hormone!"

Ngay lúc đó, một cái bóng đổ xuống trên đầu cô.

Chung Ý ngẩng mặt lên, bất thành linh bắt gặp đôi mắt lạnh lùng của Cố Thanh Hoài.

Toang rồi, bị bắt quả tang khi đang ngắm trai đẹp và cơ bụng. Cô tê cả da đầu, cảm thấy chột dạ như thể đang đọc tiểu thuyết

lãng mạn trong lớp và bị giáo viên chủ nhiệm nhìn thấy qua cửa sau.

Giọng nói cực kỳ lạnh lùng, nhẹ nhàng chậm rãi truyền vào tai: "Đẹp không?"

Cô ấp úng thành thật nói: "Đẹp."

Cố Thanh Hoài nhướn mày, vô cảm hỏi lại: "Thích không?"

Ai lại không thích xem trai trẻ chứ? Chung Ý gật đầu: "Thích."

"Nếu thích thì cứ ngắm thêm đi." Cố Thanh Hoài sáng khoải, hơi cúi đầu ghé sát vào tai cô: "Đêm nay về nhà cho em khóc."

Cảm giác ấm áp chạm vào tai, không thể biết đó là hơi thở của anh, môi anh hay cả hai.

Hơi ấm lan tỏa khắp toàn thân ngay lập tức. Chung Ý nghi ngờ Cố Thanh Hoài đang đóng vai xã hội đen, nhưng anh mặc bộ đồng phục trông cực kỳ nghiêm nghị, quai hàm lạnh lùng và khóe miệng không có nụ cười, có vẻ như cô bị ảo giác.

"Anh sẽ không làm em khóc đâu." Cô được anh chiều chuộng đến mức dám phản kháng bằng cách nhỏ giọng thì thầm với anh: "Anh chỉ ra vẻ hù thôi."

Cô rõ ràng đang rất ngại ngùng nhưng cách cô cố gắng hết sức giả vờ bình tĩnh lại cực kỳ đáng yêu.

Cố Thanh Hoài trịnh trọng nhìn cô, giọng điệu bình tĩnh hăm dọa: "Có hù em hay không, sau này đạo diễn Chung sẽ biết."

-

Cố Thanh Hoài rất khuya mới về.

Ngay cả khi không xảy ra tình huống xử lý bom, họ vẫn phải huấn luyện, đi làm nhiệm vụ, hợp tác bắt giữ hoặc xử lý các xung đột bạo lực.

Chung Ý đã tắm rửa xong từ lâu, đang ở giường đọc sách. Cố Thanh Hoài mở cửa bước vào, cô gấp sách trong tay lại, đặt ở đầu giường.

Rõ ràng là họ dùng cùng một loại sữa tắm, tại sao cơ thể anh luôn thơm hơn chứ?

Chung Ý nằm xuống, đắp chăn mỏng đến tận cằm, đôi mắt màu hổ phách nhạt như những viên ngọc trong suốt, trông rất xinh đẹp.

Trong phòng có bật đèn ngủ, ánh sáng ấm áp không chói mắt nhưng cô vẫn không thể nhìn rõ anh.

Sau khi Cố Thanh Hoài nằm xuống, cô mới chậm rãi di chuyển đến bên cạnh anh.

Bình thường lúc này Cố Thanh Hoài sẽ ôm cô vào lòng.

Nhưng hôm nay anh lại thờ ơ, không ôm cô.

Chung Ý mím môi: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài cụp mắt xuống, lông mi lóe lên bóng tối, cảm xúc trong mắt không rõ ràng. Khi anh không cười, khí chất nhà binh lộ ra khiến anh trở nên khó đoán, thậm chí có phần nguy hiểm.

Chung Ý vui mặt vào trong chăn: "Sao anh không ôm em..."

Cố Thanh Hoài không nói chuyện, cô cau mày, nhẹ giọng phàn nàn: "Anh không hôn em, cũng không gọi em là em yêu..."

Cố Thanh Hoài nghiêng người, gối đầu lên cánh tay: "Không phải em thích nhìn sinh viên cảnh sát mới tốt nghiệp sao?"

Cái người này! Lại ghen rồi!

Chung Ý phải cắn môi mới có thể nín cười.

Cố Thanh Hoài thẳng thắn nói tiếp: "Ngắm cơ bụng với Dụ Hành không phải rất hăng say à?"

Chung Ý nâng thân trên lên, nằm xuống bên cạnh Cố Thanh Hoài, thành thật nói: "Không đẹp trai, không đẹp bằng anh."

Khuôn mặt cô gái mềm mại, trên người thoang thoảng mùi hoa lan, mái tóc dài xõa qua cổ, những thứ ấy ở ngay trước mắt khiến lòng anh cảm thấy ngứa ngáy khó tả.

Đôi mắt của cô rất sáng, khi cố gắng lấy lòng lại có sự đáng yêu tự nhiên, điều này trái ngược hoàn toàn với nữ đạo diễn đứng sau máy quay ở trung tâm phim tài liệu.

Cố Thanh Hoài liếc nhìn cô: "Trước kia không phải nhờ anh giới thiệu cho em một thành viên đội SWAT đẹp trai hả?"

Anh vẫn thản nhiên đề xuất: "Ngày mai anh sẽ giới thiệu một vài người cho em lựa chọn nhé? Kiểu chân dài tới nách có ưng không?"

Chung Ý nhin cười, tựa cằm lên vai anh. Mái tóc dài bồng bênh khiến khuôn mặt cô nhỏ bằng lòng bàn tay, cô lắc đầu, kiên quyết nói: "Không cần."

Cố Thanh Hoài vẫn lạnh lùng, hỏi nghiêm túc: "Ngay cả đội trưởng của đội SWAT mà đạo diễn Chung còn không vừa mắt, vậy thì đạo diễn Chung muốn thế nào?"

Chung Ý khẽ nói: "Muốn đội trưởng, không phải đội viên."

Nghĩ tới điều gì đó, cô đến gần anh, vén mái tóc dài ra sau tai, hôn lên môi anh: "Em muốn anh."

Khi ánh mắt họ chạm nhau, bầu không khí nóng lên, hơi thở quyện vào nhau, lông mi của Chung Ý run lên, ba chữ "Em muốn anh" như ngọn lửa đang sắp sửa bùng cháy.

Cố Thanh Hoài đặt tay lên gò má của cô, thỉnh thoảng lại chạm vào khiến Chung Ý ngứa ngáy muốn trốn đi, nhưng anh lại véo cằm cô, thản nhiên hỏi: "Muốn anh làm gì?"

Khi anh đùa giỡn trông vừa hư hỏng lại dịu dàng, tất nhiên anh vẫn không hề mềm lòng. Anh muốn làm cô đỏ mặt tới mức không dám nhìn thẳng vào anh, nhưng da cô lại rất mỏng, gần như chỉ cần chạm nhẹ vài cái thì tai cô đã đỏ bừng như bị điện giật, giọng nói nhỏ nhẹ đến mức anh không nghe được: "Muốn anh hôn, muốn anh ôm..."

"Muốn hôn anh?" Cố Thanh Hoài luồn tay dưới vai cô, ôm cô vào trong lòng, hung dữ nói: "Lần sau thì cố chịu đựng đi."

Anh không hề thay đổi so với khi còn là thiếu niên. Mỗi khi ghen tuông, anh ghen đến bệu hình bệu dạng, kiên quyết không chịu hôn hay ôm cô.

Chung Ý không khỏi cong môi lên, Cố Thanh Hoài nghiêng người, cơ thể anh đè xuống, bờ vai thẳng tắp rộng lớn, cô không thấy được ánh sáng phía sau.

Anh nâng khuôn mặt cô lên, làn da chạm vào cô nhẹ nhàng và trong trẻo, nụ hôn rơi vào giữa lông mày cô mang theo sự dịu dàng và trân quý.

Má kè má, Chung Ý nhìn vào đôi mắt trong veo ngấn nước của anh, ngón tay vô thức nắm lấy quần áo của anh.

Cố Thanh Hoài lại đến gần, mỗi phút mỗi giây đều kéo dài vô tận. Hơi thở của anh gần gũi, chóp mũi chạm vào sống mũi cô.

Trái tim như đang đi trên một chiếc tàu lượn siêu tốc, không ngừng tăng độ cao, trước khi rơi trở lại lơ ngơ ngực, đôi môi mỏng ẩm ướt mềm mại của anh đã ấn xuống.

Giữa những nụ hôn, hơi thở của cô trở nên không ổn định, giọng cô trở nên trầm và gợi cảm.

Ngón tay lạnh lẽo của anh nhẹ nhàng chạm vào nơi nổi giữa quai hàm và cổ cô, hơi nâng lên: "Ở đây em có nốt ruồi."

Anh đến gần hơn, đôi môi mỏng mím xuống đó như có một dòng điện chạy qua tâm trí, ngay lập tức, dòng điện lan đến khắp tay chân, tràn vào tận xương cốt.

Cô chưa bao giờ nghĩ anh sẽ hôn ở đó.

Chung Ý nâng cổ lên, đón nhận nụ hôn lúc nhẹ lúc nặng của anh: "Mẹ nói đối em là nốt ruồi này hút hết sắc tố đen nên khi lớn lên em sẽ trắng."

"Ở đây." Cổ cô cảm thấy lạnh khi những ngón tay thon dài, sạch sẽ của anh nhẹ nhàng vuốt v3. Đầu ngón tay anh đi xuống và chạm vào đầu xương đòn của cô, "Ở đây."

Chung Ý đang mặc một chiếc áo len mềm mại màu be cổ chữ V, tuy rộng nhưng hoàn toàn có thể tôn lên những đường nét thanh tú xinh đẹp trên cơ thể cô. Cô có bờ vai thẳng, vòng eo không quá đầy đặn, đường nét thẳng tắp. Xương quai xanh sâu, phần cổ, ngực và da trắng như sữa vì không tiếp xúc với ánh nắng.

Rất tiện cho Cố Thanh Hoài làm gì đó.

Trên thực tế, cô chưa bao giờ mặc áo hay váy bó sát. Khi còn học đại học, Triệu Tuyết Thanh nhiều lần nói rằng cô toàn mặc những bộ quần áo trung tính rộng thùng thình, thật lãng phí đáng người này biết bao. Nếu cô ấy là cô thì ngày nào cũng sẽ khoe vòng eo và đôi chân "dài thẳng tắp" đáng mơ ước ấy.

Triệu Tuyết Thanh cũng từng nói rằng chị em không có điểm phúc nhìn thấy, lại hời cho Cố Thanh Hoài. Thấy Chung Ý xấu hổ đỏ mặt như quả cà chua chín, cô ấy còn ma lanh hỏi cô: "Chung Ý, Cố Thanh Hoài nhìn cậu hết chưa?"

Cố Thanh Hoài buông tay xuống, dừng lại ở chỗ da ngực và mép áo len dệt kim của cô tiếp giáp: "Ở đây cũng có."

Một bên cổ ngựa ngáy, giọng nói mang theo tiếng cười ở bên tai, toàn thân đều bao trùm bởi mùi hương của anh.

Khuôn mặt Cố Thanh Hoài tràn đầy khí chất phong lưu, giống như một tay chơi thực sự. Kể từ đêm đó, anh càng ngày càng ngang ngược, chẳng thêm che giấu.

Chung Ý xấu hổ muốn chết, giống như một con cá nhỏ mắc cạn trên bãi biển, không thể phản kháng, cô chỉ có thể mặc kệ anh di chuyển.

Những ngón tay gầy gò trắng nõn của cô nắm chặt lấy vạt áo phong của anh, nhịp tim nhanh như thể bị bệnh, tai đỏ bừng như bốc hơi nóng.

Nhưng Cố Thanh Hoài lại lười biếng dựa vào cổ cô cười nói: "Để anh xem còn có chỗ nào."

Đầu của Chung Ý ù đi, không chỉ má mà cả cổ cũng ửng hồng.

Ngoài giữa mũi, cô còn có những nốt ruồi nhỏ ở xương quai xanh, ngực, dưới ngực...

Thế là từng nốt ruồi đều được anh hôn nhẹ nhàng.

Nhưng dần dần, anh dường như không còn hài lòng với điều này nữa.

Chung Ý bất giác cắn môi: "Chỗ đó đừng hôn..."

Cố Thanh Hoài cười nhẹ: "Chỗ nào không được hôn?"

Giọng nói không còn rõ ràng nữa, lúc rơi vào tai cô như lông chim phẩy vào tim.

Anh cố tình trêu chọc cô, khuôn mặt đẹp trai nhưng nụ cười không đứng đắn, vừa xấu vừa nguy hiểm nhưng cũng rất hấp dẫn. Cô chỉ có thể trầm giọng phản nản trước sự dịu dàng và mạnh mẽ của anh.

Nhưng lời phản nản lại yếu ớt, giống vẻ mặt làm nũng hơn: "Cố Thanh Hoài, anh khôn quá..."

Cố Thanh Hoài mỉm cười, khóe miệng sắc bén, cực kỳ hấp dẫn.

Anh cúi đầu nhìn vào mắt cô, đôi đồng tử đen láy như được nhúng vào một dòng suối trong vắt, ánh mắt cô như nước trong veo.

Cuối cùng anh chiếm lấy môi cô, giọng nói bị bóp nghẹt giữa môi: "Ừm, tên khôn này yêu em."

Chương 63

DTV-EBOOK

Ngày hôm sau, khi Chung Ý tỉnh dậy thì đã là mười giờ.

Nửa đêm qua cô giật mình thức giấc, cô không nhớ giấc mơ đó là gì, chỉ nhớ Cố Thanh Hoài đã ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai: "Anh đây."

Thế là Chung Ý lại chìm vào giấc ngủ bình yên, chỉ là không ngờ lại ngủ được đến tận giờ này.

Bỗng nhiên, Chung Ý nhận ra dường như cô không còn bị chứng mất ngủ hành hạ, cũng không phải trải qua những cảnh đau thương tái diễn trong suốt thời gian dài.

Tối hôm qua, điều cô suy nghĩ trước khi đi ngủ là trước kia Cố Thanh Hoài đùa giỡn làm trò lưu manh cũng giỏi vậy à?

Chỉ nghĩ đến đó thôi cô đã cảm thấy xấu hổ và không thể thở được.

Cố Thanh Hoài không ở bên cạnh, cô muốn nhìn thấy anh, tâm trạng giống như mỗi lần khai giảng hồi cấp ba, trong lồng ngực có một con thỏ nhỏ đang trốn, nó nhảy nhót, háo hức chạy về phía anh.

Cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt. Khi thay quần áo, cô liếc nhìn gương, không khỏi do dự.

Mái tóc dài xoa trên bờ vai mềm mại, người trong gương có làn da rất trắng.

Nơi anh hôn để lại những bông hoa hồng lần lượt nở rộ, lan từ cổ đến những nơi không thể thấy trong cổ áo.

Chung Ý đưa ngón tay chạm nhẹ vào từng nốt ruồi nhỏ như đang nhắc nhở bản thân rằng đêm qua môi người yêu đã chạm vào những chỗ này, làm đi làm lại mãi mà không thấy chán.

Cô thay một chiếc áo len cao cổ màu trắng làm từ chất liệu mềm mại, cuộn mái tóc dài bồng bênh lên. Khi mở cửa phòng ngủ, cô ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào và ấm áp.

Chung Ý dựa vào cửa bếp, hai má nóng bừng, trong ngực phập phồng, im lặng nhìn ánh nắng chiếu rọi khuôn mặt tuấn tú của Cố Thanh Hoài.

Mái tóc của chàng cảnh sát trẻ bù xù, rũ xuống phía trên lông mày, sống mũi thẳng, nước da trắng, đôi môi đỏ và chiếc cằm thon gọn được khoe trọn vẹn khi nhìn từ góc nghiêng, kết hợp với một chiếc áo len rộng thùng thình được nâng đỡ hoàn toàn bởi đôi vai rộng của anh khiến Cố Thanh Hoài lúc này như trở lại tuổi đôi mươi khi còn học ở trường quân đội.

"Không mang dép đã đi lung tung rồi."

Cố Thanh Hoài ném hết nguyên liệu vào nồi, rửa tay và lau khô rồi đi đến trước mặt cô.

Chung Ý liếc nhìn xuống chân, biểu cảm trên mặt dần dần thay đổi từ "Chết rồi, lại bị bắt tại trận" thành "Anh có thể làm gì em?", giống như một đứa trẻ đã làm sai điều gì đó và không chịu thừa nhận.

Không giống như mái tóc và con ngươi đen tuyền của Cố Thanh Hoài, màu tóc và con ngươi của cô nhạt hơn. Cô rõ ràng là một người đẹp lạnh lùng, nhưng khi cô cong mắt lên và khoe miệng mỉm cười, trông cô chẳng khác nào người trong tranh bước ra thực tế, mắt ngọc mày ngài.

Cô được anh hiểu hư nên dứt khoát tiến lên một bước và dẫm vào chân anh.

Cố Thanh Hoài đành phải vòng tay ôm lấy cô, sợ cô đứng không vững.

Sự tinh lạnh vụng về nhưng dễ thương của Chung Ý hiện rõ trên khuôn mặt, hả hê: "Thế này không phải là được rồi à?"

Cố Thanh Hoài cúi đầu, dùng chóp mũi cọ vào cô: "Anh có thể làm gì em đây?"

Chung Ý ôm lấy vòng eo thon của anh, Cố Thanh Hoài bước một bước, cô lập tức đi theo sau.

Cô áp tai vào ngực anh, nghe thấy anh cười nhẹ và nói: "Mới sáng sớm mà bám thế à?"

"Em không bám," Chung Ý ngẩng mặt lên và nói sự thật với giọng điệu làm nũng: "Em chỉ thích bám lấy anh thôi."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, nhìn cô gái đang treo trên người mình như một con gấu túi.

Đầu Chung Ý tròn xoe, mái tóc xoăn buông xõa xuống một bên khuôn mặt, đôi lông mày thẳng, tự nhiên không qua chỉnh sửa.

Anh véo cằm cô, giọng điệu mang theo sự uy hiếp nhưng khuôn mặt lại đầy ý cười: "Anh nói cho em biết, cái miệng ngọt thế này thì sẽ bị hôn đấy."

Ánh mắt của Chung Ý không khỏi di chuyển xuống sống mũi thẳng tắp của anh.

Đôi môi của Cố Thanh Hoài gần trong tầm tay, tuy mỏng nhưng lại rất mềm mại, thậm chí còn có đường nét rõ ràng.

Tại sao chỗ nào của anh cũng đẹp, chỗ nào cũng khiến cô si mê?

Giọng nói vô cảm của Cố Thanh Hoài lúc này mới lọt vào tai cô: "Đạo diễn Chung, đang nhìn đi đâu vậy?"

Khuôn mặt của Chung Ý nóng lên, cô bắt gặp ánh mắt vui vẻ của anh.

Cái người này lông mi trên đã đẹp, lông mi dưới cũng đẹp nốt, chúng khiến đôi mắt phượng đỏ của anh càng thêm quyến rũ.

Tim cô bắt đầu đập nhanh, cô nhìn phải trái rồi hỏi: "Cháo trong nồi phải nấu trong bao lâu nữa?"

Điều hấp dẫn nhất ở Cố Thanh Hoài là dù anh hiểu rõ mọi suy nghĩ của cô, nhưng anh không vạch trần, phải đợi cô nói thì anh mới bỏ qua.

Anh rất ung dung, khuôn mặt nghiêm túc, ngón tay thon dài vén vạt áo len dệt kim rộng thùng thình của cô lên: "Mười phút."

Bàn tay thon dài dùng để gỡ bom và bắn tỉa, thậm chí vì nước da quá trắng nên các khớp xương trông thanh tú và hơi hồng hào.

Nhưng lòng bàn tay và đầu ngón tay đều có vết chai do cầm súng, khi chạm vào không hề mượt mà, bất cứ nơi nào nó đi qua đều mang theo một luồng điện.

Chung Ý suýt nữa không thể đứng thẳng như đang bị sốt cao.

Nhưng Cố Thanh Hoài lại bình tĩnh, tùy ý hỏi: "Đạo diễn Chung muốn làm gì anh?"

Đó rõ ràng là một câu hỏi, nhưng lại càng giống như một lời mời gọi quyến rũ. Chung Ý bị ngón tay anh trêu chọc đến đỏ mặt, cô muốn bỏ chạy.

Cô cấn môi dưới, tim đập thình thịch như có một con thỏ nhỏ đang náo loạn trong lòng bàn tay anh khiến cô không nói được lời nào.

Ánh mắt Cố Thanh Hoài nhìn cô tình tứ, anh cúi người xuống, khuôn mặt phong lưu không che giấu được: "Bây giờ chúng ta hôn để giết thời gian hử?"

Cuối tuần nắng đẹp, trong bếp thơm ngào ngạt, nắng ấm áp nhuộm không khí rục rờ.

"Chung Ý."

"Ừm..."

"Sao chỗ nào của em cũng mềm thế?"

"..."

"Giọng nói mềm mại, thân thể mềm mại, nhưng tính tình lại rất cứng rắn."

Anh mỉm cười hôn cô: "Như mèo có gai."

"Tên khốn này, im miệng cho em..."

Chung Ý da mỏng, chỉ vài câu nói trêu chọc của anh đã khiến cô đỏ mặt tía tai.

Cô giẫm lên đôi chân của anh, yếu đuối tới mức không thể đứng vững, chỉ có thể mặc kệ anh làm trò.

Cho đến khi nồi cơm điện nhảy lên, mùi cháo bí đỏ thơm ngọt đặc sệt lan tỏa trong không khí.

Cô thở d ốc, tựa trán vào cánh tay Cố Thanh Hoài, phàn nàn bằng giọng điệu mập mờ: "Đội SWAT có biết anh vô lại như vậy không?"

"Đội SWAT không cần biết." Cố Thanh Hoài giúp cô chỉnh sửa quần áo, tựa cằm lên vai cô, vừa cười vừa nói nhỏ: "Đạo diễn Chung biết là được."

-

Cố Thanh Hoài rất ít nghỉ ngơi, sau bữa sáng, anh dọn dẹp nhà cửa cả trong lẫn ngoài.

Một người đàn ông từng phục vụ trong quân đội sẽ rất gọn gàng trong công việc, dường như anh còn mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế khi dọn dẹp đồ đạc.

Chung Ý đang cầm trái cây mà Cố Thanh Hoài cắt cho cô, dùng thìa nhỏ gắp một miếng dưa đưa vào miệng anh: "Miếng này ngọt."

Cố Thanh Hoài nắm lấy tay cô, hơi hé môi: "Ngon."

Chung Ý cũng ăn một miếng, giống như cái đuôi đi theo Cố Thanh Hoài: "Em làm gì bây giờ?"

"Sao em có thể làm mấy việc này được?" Cố Thanh Hoài dùng giọng điệu không dứt khoát, xoa đầu cô: "Đạo diễn Chung của chúng ta phải cầm máy quay."

Chung Ý đột nhiên cảm thấy dưa không ngọt bằng Cố Thanh Hoài.

Cô mỉm cười hỏi: "Vậy chẳng phải em rất vô dụng à?"

Cố Thanh Hoài bình tĩnh giao cho cô một nhiệm vụ: "Vậy em suy nghĩ thử xem, nếu kết hôn, gia đình chúng ta sẽ sắp xếp như thế nào?"

Chung Ý gật đầu, đôi mắt trong veo không còn mờ mịt nữa.

Trước khi Chung Ý đến, Cố Thanh Hoài sống một mình trong một căn nhà rộng lớn, bên trong trống rỗng, hoàn toàn không thể gọi là nhà.

Chung Ý cầm trái cây vừa cắt đứng trên ban công: "Em muốn nhiều cỏ cây hoa lá, phải là màu trắng sữa, xanh nhạt và vàng tươi."

Cố Thanh Hoài đang chăm chỉ lau sàn, anh cười và nhìn cô: "Được."

Chung Ý cắn một miếng dưa ngọt: "Em cũng muốn một chiếc xích đu thoải mái, loại có thể vừa ngủ vừa đọc sách ấy."

Cố Thanh Hoài: "Được."

Hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ như một đứa trẻ hăng hái của Chung Ý nên Cố Thanh Hoài cứ để mặc cô: "Nghĩ tiếp xem còn muốn gì nữa không?"

Chung Ý xấu hổ mím môi, Cố Thanh Hoài hơi nhướn mày: "Nói đi, anh sẽ mua hết cho em."

Chung Ý sờ chóp mũi, nín nọt nói: "Em cũng muốn một cái máy nướng xúc xích, giống như cái ở căng tin trường cấp ba."

Cố Thanh Hoài nghĩ tới máy nướng xúc xích ở trường trông như thế nào, không khỏi bật cười.

Anh nhìn cô bằng đôi mắt sáng ngời, bất đắc dĩ cười nói: "Anh nhất được của quý rồi."

Sau đó anh nói: "Được rồi, mua hết."

Chung Ý giống như một đứa trẻ muốn dâng lên vật quý, cô không có nhiều, nhưng chỉ cần Cố Thanh Hoài muốn, cô đều có thể đưa cho anh.

Đôi mắt long lanh của cô nhìn anh chăm chú: "Vậy anh muốn gì? Em cũng mua cho anh."

Cố Thanh Hoài: "Anh không muốn gì cả."

Chung Ý khó hiểu: "Em có nhiều như thế, mà anh không có cái gì à?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày, vẻ mặt ngông nghênh giống như thời niên thiếu: "Anh có Chung Ý, ngưỡng mộ không?"

Anh thực sự rất kiêu ngạo, đồng tử của anh rất sáng, trong đó chỉ có một mình cô.

Nhưng anh càng kiêu ngạo thì trái tim cô càng xót xa, cảm xúc của cô dâng trào, không thể diễn tả bằng lời.

Cô ôm anh từ phía sau, vòng tay ôm lấy vòng eo thon của anh, tựa cằm vào tấm lưng rộng của anh, ừ ừ nói: "Không ngưỡng mộ, Chung Ý có gì tốt chứ?"

Nếu không gặp cô, làm sao anh có thể đau khổ đến thế.

Đến bây giờ khi nghĩ về quá khứ, cô vẫn cảm thấy có lỗi.

"Có sai gì à?" Cố Thanh Hoài kéo cô đến trước mặt mình, ánh mắt tập trung trong suốt như nước: "Chung Ý tốt nhất trên đời."

Khóe miệng Chung Ý hơi cong lên, mũi cay cay, mắt nóng bừng vì quá vui.

"Anh không muốn gì ngoài em."

Tay Cố Thanh Hoài bần, không dám chạm vào cô.

Anh chỉ cúi xuống áp nhẹ má mình vào má cô, giọng anh nhẹ nhàng lọt vào tai cô:

"Em ở đâu thì nhà anh ở đó."

-

Sau bữa trưa, Chung Ý ngủ một giấc dài trong chăn ấm.

Mãi đến lúc cần ra ngoài, Cố Thanh Hoài mới tới gọi cô. Anh cúi xuống hôn cô, dịu dàng nói: "Đến giờ ra ngoài rồi."

Chung Ý đang ngủ say, hàng mi dài rung rung, chưa mở mắt đã ôm lấy cổ anh theo phản xạ.

Cô vùi mặt vào chiếc cổ ấm áp thoải mái của anh, nhẹ nhàng dụi đầu, dùng giọng mũi nói: "Em ôm anh một lát, em sẽ dậy ngay thôi."

Cô vốn sợ phải thức dậy vào buổi trưa.

Trong mơ có thể thấy anh nhưng khi tỉnh dậy thì không còn nữa, nhất khi cô mất ngủ hoặc ngủ quá nhiều, bên ngoài trời đen như mực, trong lòng trống rỗng, trống trải đến đáng sợ.

Nhưng bây giờ Chung Ý có Cố Thanh Hoài ở bên cạnh, anh sờ mặt cô, hôn lên môi cô, giọng nói du dương rất dễ chịu: "Ôm bao lâu cũng được."

"Về rồi ôm tiếp." Chung Ý vừa tỉnh dậy, nở nụ cười dịu dàng: "Chúng ta đi sớm về sớm nhé."

Khi ngồi vào ghế lái phụ trên chiếc xe việt dã của Cố Thanh Hoài, cô vẫn thấp thỏm, căng thẳng không biết kết quả kiểm tra sẽ như thế nào.

Cô hạnh phúc vì có được anh, hạnh phúc đến mức quên mất mình vẫn đang là một bệnh nhân. Khi nghĩ đến điều này, đầu óc của cô chợt trở nên bối rối.

Chẳng lẽ cô thật sự phải mang theo căn bệnh không biết khi nào mới khỏi này mà kết hôn với Cố Thanh Hoài sao?

Phải chăng cô quá ích kỷ khi trở thành gánh nặng cho anh suốt quãng đời còn lại?

Nhưng dù thế nào đi nữa, cô sẽ không bao giờ buông tay anh.

Cố Thanh Hoài nghiêng người giúp cô thắt dây an toàn, hơi thở của anh nhẹ nhàng vuốt v3 lông mày của cô, anh nói: "Kiểm tra xong, anh sẽ dẫn em đi mua đồ ăn ngon."

Chung Ý mỉm cười để lộ hàm răng trắng, mắt sáng rực: "Anh lại coi em như trẻ con nữa rồi."

Cố Thanh Hoài khởi động xe, anh nhướn mày cười, liếc nhìn khóe môi xinh đẹp hấp dẫn.

Anh thực sự nói với cô bằng giọng dỗ dành trẻ con: "Bạn Chung Ý, ngồi ngay ngắn nào, chúng ta xuất phát nhé."

Thật kỳ lạ khi tâm trạng của cô có lúc u ám, có lúc lại rực sáng.

Có anh bên cạnh, việc đến bệnh viện trở thành cuộc đi chơi xuân của học sinh lớp một.

Chỉ mất mười phút đã đến bệnh viện.

Đến cửa phòng làm việc của Ngụy Hàn, Chung Ý buông tay Cố Thanh Hoài ra: "Đợi em bên ngoài nhé, em sẽ ra ngay."

Cố Thanh Hoài gật đầu, nhìn thấy Chung Ý đẩy cửa đi vào, sau đó cánh cửa đóng lại.

Anh hạ mi xuống, đầu đôn nghĩ về việc cô đến bệnh viện một mình trong ba năm biến mất.

Cũng chính cô là người hết lần này đến lần khác thất vọng trở về nhà, trốn trong căn nhà thuê tối tăm chật hẹp, cắt đứt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài.

Trong văn phòng, Ngụy Hàn sắp xếp lại đồng hồ sơ bệnh án trên bàn, thản nhiên hỏi: "Cảnh sát Paroxetine của cô đâu rồi?"

Hai mắt Chung Ý sáng ngời cười nói: "Anh ấy đợi tôi ở ngoài."

Ngụy Hàn khó hiểu: "Sao không kêu anh ta cùng vào?"

Khóe miệng Chung Ý hơi cong lên, khẽ mím: "Tôi sợ lỡ như."

"Không có lỡ như." Ngụy Hàn đặt bản báo cáo có ghi tên Chung Ý lên trước mặt cô: "Cô đã bước vào thời kỳ hòa nhập."

Khi nghe thấy ba chữ mà mình hằng mơ ước, Chung Ý ngẩn ngơ.

Làm sao mà một người ăn xin quần áo rách rưới nghèo nàn bị tờ vé số trúng giải độc đắc rút lên người thì đầu óc lại không trống rỗng chứ?

"Sau khi vượt qua thời kỳ hòa nhập, cô sẽ khôi phục hoàn toàn." Vẻ mặt Ngụy Hàn nhẹ nhõm: "Bất cứ lúc nào cũng có khả năng, chúng ta cùng chờ đợi nhé?"

Những đám mây đen trên đầu không thể che ánh nắng chói chang, bỗng chốc xiềng xích trên người biến mất không dấu vết.

Tâm hồn cô tự do và nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, thậm chí trông nó còn không giống tâm hồn của cô.

Cô bước ra khỏi phòng làm việc của Ngụy Hàn, đầu óc tê dại, quay lại nhìn Cố Thanh Hoài.

Dáng người cao lớn đang ngồi trên một chiếc ghế ở hành lang, bên cạnh có một bé gái đang khóc vì sợ tiêm thuốc.

Anh nhìn đứa trẻ vài lần rồi lấy hai hộp đồ ăn nhẹ được đóng gói gọn gàng từ trong túi áo khoác ra. Đó là món wagashi mà cô rất muốn ăn.

Một loại có vị trà xanh, loại còn lại có vị anh đào. Cô thích loại thứ nhất.

Sau đó cô thấy Cố Thanh Hoài so sánh thiệt hơn, keo kiệt nhét vị trà xanh lại vào túi.

"Đừng khóc, cho cháu cái này."

Mẹ của đứa trẻ cảm ơn, cô bé tầm bốn, năm tuổi đã ngừng khóc: "Chú ơi, chú cũng thích đồ ngọt à?"

"Chú không thích đồ ngọt."

Cô chưa từng thấy Cố Thanh Hoài trò chuyện với trẻ con bao giờ.

Khuôn mặt lạnh lùng hơi thả lỏng mang theo cảm giác ấm áp, dịu dàng từ sâu thẳm trong lòng của bậc cha chú.

Anh chắc chắn sẽ là một người cha tốt, hay nói cách khác, dù ở bất cứ vai trò nào anh cũng sẽ hoàn thành tốt.

Anh là một người con ngoan, một bạn trai tốt, một đội trưởng giỏi, tương lai sắp tới anh sẽ là người chồng cả đời của cô.

"Chú không thích đồ ngọt, thế sao trong túi lại có đồ ăn vặt?" Cô bé chớp chớp mắt: "Cháu nhìn thấy rồi, trong túi chú còn có một hộp nữa."

Cố Thanh Hoài nhếch môi: "Cô bé nhà chú thích ăn đồ ngọt."

Gọi cô là cô bé, rõ ràng cô bằng tuổi anh, nhưng lúc nào anh cũng như trẻ con.

Bỗng chốc trái tim cô như tan chảy. Bây giờ Cố Thanh Hoài mới ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt ươn ướt của cô.

"Đến rồi." Anh nói.

Cô bé cắn miếng bánh wagashi, khó hiểu hỏi: "Ai vậy?"

Anh trả lời câu hỏi nhưng lại nhìn cô: "Cô bé nhà chú."

Khóe mắt Chung Ý hơi cong lên, đôi mắt sáng ngời ấy giống như vàng trắng phản chiếu trong nước, nước mắt long lanh.

Cuối cùng cô cũng sẵn sàng cho Cố Thanh Hoài một thân thể khỏe mạnh.

Cố Thanh Hoài nghiêm túc nhìn vào mắt cô, anh không hỏi gì, chỉ ôn tồn nói: "Đi thôi, anh dẫn em đi mua đồ ăn ngon."

Sao anh có thể dịu dàng đến mức nếu cô không nói thì anh sẽ không hỏi như thế?

Chung Ý đưa cho anh xem báo cáo kiểm tra, rưng rưng nước mắt: "Quá trình khôi phục đã tới 90% rồi."

Cố Thanh Hoài liếc đọc mười dòng, anh nhìn hồ sơ bệnh án, sau đó nhìn vào đôi mắt ươn ướt của Chung Ý.

Một giây trước khi tầm nhìn mờ đi, Chung Ý đã được kéo vào một vòng tay ấm áp và bình yên.

Anh ôm cô vào lòng, thế giới trở nên yên tĩnh, không còn những âm thanh ồn ào, nước mắt lần cuối rơi xuống áo anh.

Đừng bao giờ khóc, cô phải cười nhiều lên.

Hoàng hôn buông xuống, hai người cùng nhau đi siêu thị.

Dưới ánh sáng rực rỡ như ban ngày, khuôn mặt của Chung Ý đẹp như tranh vẽ: "Em nhìn thấy rồi. Anh đưa wagashi cho một bạn nhỏ. Lúc đầu anh lấy hai cái ra nhưng cuối cùng anh giữ lại một cái."

Cô giả vờ ngạc nhiên: "Cảnh sát Cố keo kiệt quá đấy!"

Cố Thanh Hoài im lặng mỉm cười, ném đồ ăn vặt vào xe đẩy: "Em thích vị matcha, sao anh có thể đưa cho bạn nhỏ khác được?"

Bạn nhỏ khác, thế cô trong mắt anh cũng vậy à?

Chung Ý mỉm cười, cô đi tới khoác tay lên cánh tay của Cố Thanh Hoài đang đặt trên xe đẩy: "Em lớn rồi, đâu còn bé nữa, đồng nghiệp bằng tuổi em đã sinh được hai em bé rồi."

Nghĩ tới cách anh dỗ dành cô bé hôm nay, Chung Ý đột nhiên cảm thấy Cố Thanh Hoài rất thích hợp nuôi con gái.

Một lúc nào đó, anh sẽ đứng trước cổng trường mẫu giáo, chắc chắn sẽ là vị phụ huynh đẹp trai nhất.

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống, Chung Ý không biết đang suy nghĩ gì, trong lòng đầy lo lắng.

Anh véo mặt cô: "Sao lại ngăn người ra thế?"

Chung Ý ngẩng đầu: "Anh thật sự không thích trẻ con hả?"

"Thích chứ." Cố Thanh Hoài nhìn thấy đồ ăn nhẹ cô thích, anh tìm chính xác hương vị mà cô thích nhất rồi bỏ vào xe đẩy, "Nhưng anh thích em hơn."

Chung Ý lại hạ giọng, ghé sát vào tai Cố Thanh Hoài nói: "Vậy sau khi kết hôn chúng ta thật sự không cần có con sao?"

Cũng giống như một số người thích sầu riêng, còn một số thì không.

Cô không thích trẻ con, cô không bao giờ chủ động chơi đùa hay dỗ dành khi gặp chúng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô dành toàn bộ thời gian để đấu tranh chống quấy rối tình d*ch ở nơi làm việc và PTSD.

Cô không có đủ tự tin để làm một người mẹ tốt, cũng không muốn dành toàn bộ thời gian và sức lực để chăm sóc con cái.

Cố Thanh Hoài thản nhiên trả lời: "Không phải đã có rồi à?"

Có rồi? Có con rồi?

Chung Ý chớp chớp mắt khó hiểu. Gần đây Cố Thanh Hoài không có kiêng kỵ gì, luôn thích trêu đùa cô... Nhưng lại không có đi đến bước cuối cùng.

Nghĩ đến những cảnh tượng ấm lòng đó, tai Chung Ý đỏ bừng, nhưng nó chỉ xảy ra trong chốc lát.

"Em đang nghĩ ở đâu vậy? Suy nghĩ của em không trong sáng quá đấy đạo diễn Chung." Anh đưa tay kéo cô vào lòng, nhéo mặt cô. "Anh đang nói về em."

-

Bữa tối nay ăn ở bên ngoài, Cố Thanh Hoài dẫn cô đi mua bánh hoa mận, bánh rong biển, bánh lòng trắng trứng...

Thời gian thật kỳ diệu, lần trước cô không dám tới gần anh nửa bước, nhưng lần này cô lại có thể nắm lấy tay anh.

Về đến nhà cũng đã chín giờ tối, Chung Ý tắm rửa thay quần áo, chiếc áo hoodie rộng rãi màu xám của Cố Thanh Hoà mặc đi ngủ rất thoải mái.

Có một điều cô vẫn chưa nói với Cố Thanh Hoài, đó là đã rất lâu rồi cô không bị mất ngủ.

Bước vào thời kỳ hòa nhập, mọi triệu chứng hành hạ cô đều biến mất, cô không khác gì một người bình thường.

Cô không còn sợ tắt đèn, cũng không cần anh dỗ cô ngủ nữa.

Sở dĩ cô không nói với anh là vì cô rất thích có anh ở bên cạnh. Không có gì bình yên bằng việc ngủ trong vòng tay anh.

Vậy... ngày mai rồi nói với anh cũng được nhỉ? Để anh ru cô lần cuối.

Cố Thanh Hoài mở cửa đi vào, Chung Ý áy náy trốn dưới chăn vì đang mang trong mình bí mật lớn.

Anh ở bên cạnh liếc nhìn cô: "Sao em lại thích áo này thế?"

Một chiếc áo hoodie màu xám không có hoa văn, không đẹp và cũng không thoải mái lắm.

Cố Thanh Hoài mở chăn nằm xuống: "Ngày nào cũng xem như báu vật."

Chung Ý bất chợt nhớ khoảnh khắc họ gặp lại sau một thời gian dài xa cách: "Anh có nhớ khi anh nhặt vỏ đạn của em và nói: "Một mảnh sắt rỉ mà như báu vật"."

Sau đám cưới của Triệu Tuyết Thanh, cô nghĩ đó là lần cuối cùng cô được gặp anh.

Cô dựa sát vào anh: "Khi anh nói vậy, em rất buồn."

"Anh xin lỗi." Cố Thanh Hoài nghiêng người, cánh tay thon dài vuốt v3 gò má cô, "Thật ra lúc đó anh muốn nói điều khác."

Ánh mắt Chung Ý sáng lên, cô tò mò về tất cả những gì thuộc về Cố Thanh Hoài: "Anh muốn nói điều gì?"

Cố Thanh Hoài khẽ nhếch mép: "Anh muốn nói em không nhìn thấy báu vật, báu vật tặng vỏ đạn là anh."

Chung Ý muốn cười nhưng không cười nổi, cảm giác thật chua xót.

Cô bò vào lòng Cố Thanh Hoài, mỗi khi nghĩ đến việc mình bỏ rơi anh thì cô lại không thể tha thứ cho chính mình.

Đêm khuya lành lạnh, hơi thở của anh bao quanh cả người cô, nghe thấy anh thì thầm: "Em vẫn chưa nói cho anh biết tại sao em lại thích chiếc áo này đến vậy."

Chung Ý siết chặt vòng tay, giọng nói nghẹn ngào phát ra từ đáy lòng: "Bởi vì sau khi chia tay đây là thứ duy nhất có mùi hương giống anh..."

Nói xong, cô ngượng ngùng nhìn anh: "Nói ra thì nghe có vẻ biến thái nhỉ..."

Cố Thanh Hoài phủ nhận, vuốt v3 gương mặt của cô, nghe cô kể về chuyện cũ mà anh không biết: "Lúc mới chuyển về từ phía Nam, mẹ giúp em sắp xếp hành lý, thuận tiện mang nó đi giặt... Sau đó em đã khóc."

Cố Thanh Hoài rũ mắt xuống: "Mang theo mùi hương của anh quan trọng lắm sao?"

Chung Ý gật đầu: "Lúc không ngủ được thì em ôm nó..."

Giọng điệu Cố Thanh Hoài dịu dàng hơn: "Sao không tới tìm anh?"

Quá khứ đó đau đớn đến nỗi cô không dám nhớ lại, nhưng bây giờ khi kể cho anh nghe cô có cảm giác như nó đã xảy ra ở thế kỷ trước.

"Em nghĩ em có thể nhận được. Em nghĩ cho dù muốn đi tìm anh, ít nhất cũng nên khỏe lại..."

"Em đã xóa hết thông tin liên lạc của anh. Mà thật ra em có thể học thuộc nhưng không dám gọi điện, cũng không muốn nhìn thấy vòng bạn bè của anh..."

"Em sợ một ngày nào đó mở ra sẽ thấy anh cưới một cô gái khác rồi sinh con..."

Giọng Cố Thanh Hoài gay gắt: "Ngoại trừ em, anh có thể kết hôn với ai?"

"Chung Ý."

"Ừm."

Ánh trắng sáng trong soi rõ đôi mày thanh kiếm sắc bén và đôi mắt phượng nham hiểm. Ngày họ gặp lại nhau, anh rạng rỡ sáng chói như thần thánh.

Đôi mắt anh trong veo như nước, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi lọt vào tai: "Thật ra anh từng tìm em."

Giọng điệu thản nhiên, như thể anh không quan tâm đến bất cứ điều gì, như thể anh chưa bao giờ là người bị tổn thương.

Tim Chung Ý lúc đó như ngừng đập, cô nín thở hỏi anh: "Khi nào?"

Cố Thanh Hoài: "Sau khi làm đám tang cho mẹ."

Rất nhiều chuyện đã xảy ra vào năm đó.

Anh cởi bỏ bộ quân phục, biết mẹ mắc bệnh nan y, người yêu nói chia tay, rồi sau đó mẹ qua đời.

Anh cảm thấy mình không thể sống được nữa nên đã đi tìm cô, anh nhớ cô đến phát điên.

Đôi mắt Chung Ý lập tức nóng lên: "Vậy tại sao anh không liên lạc với em?"

Cố Thanh Hoài nhéo chóp mũi của cô: "Lại khóc rồi."

Giọng nói của anh rất nhỏ: "Anh nhìn thấy Ngụy Hàn đưa em lên lầu, cả đêm không đi xuống."

Vết sẹo trên cổ tay đã khỏi từ lâu rồi.

Nhưng mỗi lời anh nói ra dường như cô đều bị giằng xé thêm trong lòng.

Bây giờ máu rỉ ra, thịt lộ ra ngoài, đau đến thấu tim khiến cô muốn khóc.

Ngày đó gió lạnh, Cố Thanh Hoài một mình ở dưới đợi cả đêm sao? Nếu không làm sao anh biết Ngụy Hàn không đi xuống?

Cảm giác tội lỗi và tự trách tràn ngập trong Chung Ý. Cố Thanh Hoài nắm lấy cổ tay cô nhẹ nhàng xoa xoa: "Là lúc đó phải không?"

Cô kìm nén tiếng kêu trong giọng nói và nói "Vâng", hàng mi ướt đẫm nước mắt.

Đau khổ gần như phát điên.

Làm sao có thể bù đắp để không còn cảm thấy tội lỗi?

Rốt cuộc phải tốt với anh thế nào để xóa đi mọi vết sẹo?

Chung Ý không biết, chỉ nghĩ đến việc anh đợi dưới lầu cả đêm và sáng sớm ra đi một mình là cô đau như sắp chết.

Nó đau gấp trăm lần, gấp nghìn lần so với lưỡi dao cửa vào cổ tay.

Anh có làm gì sai?

Mà phải gánh chịu một thảm họa vô lý như vậy.

Nhưng cách anh nhìn cô, chẳng có gì ngoài tình yêu nồng cháy.

Cô không bao giờ muốn xa anh nữa.

Cô muốn anh là của riêng cô.

Trái tim vốn đã ngừng đập đột nhiên đập dữ dội, như thể nó sẽ nhảy ra khỏi cổ họng ngay khi mở miệng.

"Cố Thanh Hoài."

"Ừm."

"Thật ra em không còn mất ngủ nữa..." Chung Ý ôm eo anh, vùi mặt cô vào lòng anh.

Ngón tay cô nắm chặt tay áo ngăn ngủi của anh, giọng cô run lên vì lo lắng: "Nhưng em không muốn phải ngủ một mình."

Cố Thanh Hoài không suy nghĩ nhiều, dùng giọng nói trầm ấm xác nhận với cô: "Sợ ác mộng?"

Chung Ý ngược mắt lên, đôi mắt sáng như trăng được mưa gột rửa: "Không phải."

Dưới ánh trăng đang phát sáng, mái tóc đen như thác nước, đôi má trắng nõn ửng hồng, đôi tai cũng đã ửng đỏ.

Cô bướng bỉnh kiểm chế sự ngượng ngùng của mình và nhìn anh, muốn nhìn thấy từng chi tiết trên khuôn mặt anh.

Ý nghĩ coi người trước mặt là của mình đang hành hạ thần kinh mỏng manh của cô một cách điên cuồng.

Giọng cô nhỏ đến mức gần như khó nghe: "Em muốn... anh."

Cố Thanh Hoài có chút giật mình.

Chung Ý hoàn toàn không chịu nổi ánh mắt của anh, vừa lúc cô chuẩn bị trốn vào trong chăn thì Cố Thanh Hoài đã lật người, đè cô xuống dưới.

Những ngón tay mảnh khảnh mạnh mẽ giữ cầm cô, buộc cô phải nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt phượng đỏ tối sẫm, chứa đầy hung hãn nguy hiểm: "Em muốn gì? Anh nghe không rõ."

Đôi môi đỏ mọng của Chung Ý hơi hé mở, ngọt ngào và căng mọng như quả anh đào. Về ngoài lạnh lùng và xa cách trái ngược hoàn toàn với tính cách của cô.

Miệng cô nhẹ nhàng nói chữ: "Muốn anh."

Yết hầu của Cố Thanh Hoài lặn tròn, phần nhô ra sắc nhọn giống như đỉnh núi tuyết phủ nguyên sơ.

Lúc không cười, ánh mắt anh lạnh như dao sắc, không phân biệt được vui buồn, khiến tim cô đập thành thịch không tìm được điểm dừng.

Trong lúc căng thẳng gần như ngạt thở, Chung Ý nghe thấy anh khẽ hỏi: "Em cưới anh hay anh tự cưới?"

Anh mặc áo màu trắng ngắn tay rộng và quần thể thao màu đen.

Những ngón tay cô nắm chặt rồi buông ra trước khi rơi xuống gấu tay áo ngăn ngủi của anh, cô nhắc chúng lên, tay không kiềm được mà run rẩy, mắt không dám nhìn anh.

"Được thế thôi à?" Đôi mắt Cố Thanh Hoài đen nhánh, anh không cười, cúi đầu nhìn cô: "VẬY còn nói muốn làm anh?"

Anh ôm mặt cô, hôn môi cô, hòa lẫn với những giọt nước mắt ướt đầm của cô khiến trái tim anh đau đớn.

Những ngón tay đan vào nhau, chìm sâu vào tấm ga trắng như tuyết, bóng đèn đung đưa, tất cả tụ lại sau bờ vai rộng của anh.

Anh đưa tay kéo áo thun lên. Cơ bụng, cơ ngực và thậm chí cả vai và cổ đều đạt tiêu chuẩn sách giáo khoa.

Con thú đang ngủ say thức dậy, chậm rãi nhìn con mồi mà nó thèm muốn. Đôi môi mỏng lướt qua quai hàm, cổ và xương quai xanh của cô, mãnh liệt chưa từng thấy.

Thì ra trước đây anh đều kiềm chế.

Chung Ý giống như một con cá nhỏ mắc cạn trên bãi biển.

Ngón tay gầy gò trắng nõn nắm chặt ga trải giường, giọng nói khó nghe: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài không ngẩng đầu lên, qua loa "Ừm" một tiếng.

Chung Ý nóng bừng cả mặt, tim quên cách đập trong hơi thở nóng hổi, nhẹ giọng cầu xin tha thứ: "Đừng cắn..."

Cố Thanh Hoài nhướng mi, tóc đen mắt đen, lông mày dài thẳng tắp, đôi mắt đẹp đến nghẹt thở.

Cô xinh đẹp mỹ miều, nhìn thôi cũng đủ khiến anh gục ngã.

Đối với anh, cô chính là một chất k1ch thích.

Anh cúi đầu nhìn, hỏi một cách rất vô lại: "Em bảo không được ăn ở đâu cơ?"

Hư hỏng quá.

Một sức nóng khó tả lan khắp tay chân xương cốt khiến cô gân như mềm nhũn, hai má nóng bừng, chắc giờ người cô đã đỏ bừng như quả cà chua.

Cô lấy tay che mặt, chỉ để lộ ra lỗ tai và làn da hai bên mặt, đỏ đến mức không có chút tạp chất, dưới ánh đèn dịu dàng đến mức hư ảo.

Ngón tay thon dài cấm dục của anh kéo bàn tay đang che mắt xuống.

Các khớp ngón tay của anh nổi rõ gân xanh, mà bàn tay cô lại gầy gò, trắng trẻo và mềm mại như không có xương.

Độ tương phản quá sắc nét, ngón tay đan chặt vào tấm chăn mềm mại.

"Đừng che nữa." Cố Thanh Hoài dùng đầu ngón tay chai sạn nhẹ nhàng xoa xoa lòng bàn tay cô. Chung Ý bắt gặp đôi mắt trong veo lạnh lùng không giấu được dục vọng của anh, anh thổi vào tai cô khiến cô nổi da gà: "Đỏ mặt trông cũng đẹp đấy."

Lần gần nhất nghe anh nói điều giống thế này là lúc họ mười sáu, mười bảy tuổi.

Cô đang mặc bộ đồng phục học sinh màu xanh trắng, quần áo cũng chưa cởi hết hoàn toàn như bây giờ.

Anh cũng khác bây giờ, tóc anh bóng bẩy mềm mại dưới nắng, đồng tử sáng và lông mi dày.

Nhiều năm trôi qua, chàng trai tuấn tú ngày càng trở thành một người đàn ông cấm dục nguy hiểm.

Cơ bắp rắn chắc, gân nổi rõ ràng, khuôn mặt mỹ miều, tiếng thở hổn hển bên tai chính là chất xúc tác.

Trong vô thức, cô cắn chặt môi để không phát ra những âm thanh khiến mình xấu hổ muốn chết.

Và khi ngón tay chạm vào môi cô, chàng trai hư hỏng thì thào vào tai: "Đừng nhìn, anh muốn nghe."

Chung Ý nghe được tiếng bao bì bị xé mở, cô bối rối mở mắt ra, thấp giọng hỏi: "Sao anh lại có..."

Cố Thanh Hoài nhướn mày cười, giọng trầm thấp khàn khàn, thẳng thắn nói: "Lúc mua chắc chắn không có ý tốt."

Chung Ý ước gì có thể giấu mình trong chăn, giọng nói ngắt quãng hỏi: "Tại sao, sao cả cái này anh cũng biết..."

"Từng làm."

Chung Ý hoang mang suy nghĩ, bị sức nóng của anh làm tan chảy.

Ngón tay của cô để lại dấu vết trên vai và lưng Cố Thanh Hoài, trong con người nhạt màu tràn đầy vẻ không thể tin được.

Cố Thanh Hoài ở phía trên cô, cong miệng chạm vào má, cổ và cánh tay của cô.

"Trong giấc mơ của anh, với em, khi anh mười tám, mười chín tuổi."

Họ thực sự đã dây dưa rất nhiều năm.

Chung Ý dứt khoát ngẩng cổ lên và hôn anh như một vật hiến tế.

Họ hôn nhau chậm rãi, không nói gì cả, Chung Ý chỉ kịp liếc nhìn chiếc bàn trang điểm mới cô mua sau khi chuyển đến.

Những hình bóng sáng tối trong gương giống như những cảnh xưa trong phim, lay động nhẹ nhàng trước mắt.

Đôi vai của anh cảnh sát trẻ tuổi rộng dài, giống như một đỉnh núi nguy hiểm chưa ai leo lên, trong người anh tràn đầy sức mạnh không thể diễn tả được.

Mồ hôi làm mờ mắt cô, hơi thở làm nhịp tim cô rối loạn và một cảm giác chiếm hữu nặng nề xâm chiếm cô.

Con thú đang ngủ yên trở nên hung dữ, cử động không còn bị kiềm chế nữa, nồng cuồng mãnh liệt như thời thiếu niên.

Sự đụng chạm găm nhám k1ch thích mạnh mẽ các dây thần kinh, bên cạnh tai là hơi thở trầm thấp của anh---

"Nói em yêu anh."

"Nói chưa bao giờ em quên anh."

"Nói từ đầu đến cuối em chỉ có anh."

Ánh mắt hung hãn đó khóa chặt cô: "Chết tiệt, những năm qua..."

Lần đầu tiên văng tục với cô lại là câu nói: "Anh nhớ em đến phát điên mất."

"Cố Thanh Hoài."

Đầu ngón tay của Chung Ý chạm vào lông mày, mắt, mũi và môi của anh, mỗi một lần chạm đều mang theo nỗi nhớ vô tận.

Những ngón tay anh trượt xuống, chạm vào vết sẹo vì cứu cô mà có, nó sẽ vĩnh viễn không biến mất.

Đôi mắt cô bỗng đỏ hoe, cô không thể phát ra âm thanh nào nhưng vẫn mấp máy nói với anh từng chữ một:

"Em yêu anh."

Chương 64

DTV-EBOOK

Ánh đèn nhấp nháy.

Những ngón tay yếu ớt của Chung Ý chạm vào từng vết thương của Cố Thanh Hoài.

Từ bên vai nơi gân bị rách và được ghim bởi những chiếc đinh thép cho đến thắt lưng và bụng nơi mảnh đạn còn sót lại, trên vai, lưng và cánh tay đều có sẹo do nổ bom.

Cô bắt đầu không phân biệt được nguồn gốc của những cơn đau.

Đôi đồng tử sáng màu chứa đầy nước, tầm nhìn trở nên mơ hồ. Trong mắt cô chỉ có thể nhìn thấy những đường gân trên cổ và những đường nét trên vết hằn sắc bén của anh.

Cố Thanh Hoài thở dốc trên vai và cổ cô, tính chiếm hữu không còn bị anh kiềm chế bộc lộ hoàn toàn khiến toàn bộ ý thức của cô tan biến.

Có vẻ như tiếp theo anh sẽ cắn vào cổ cô.

Cô cảm thấy mình sắp chết trong vòng tay anh.

Cô luôn nhớ đến vết hằn của anh lăn tròn khi anh hôn cô mãnh liệt trong bộ đồng phục cảnh sát thẳng tắp.

Nhưng bây giờ, khi khoảng cách giữa hai người họ không thể gần hơn nữa, khi được anh ôm trong vòng tay, cô chợt nhớ lại tấm vải đen buộc quanh mắt và cánh tay giơ thẳng để nhắm bắn của anh.

Trong một khoảnh khắc, không thể biết ai mới thật sự là Cố Thanh Hoài.

Cho đến tận đêm khuya, mọi thứ dần im lặng, thậm chí Chung Ý chẳng còn sức để e thẹn nữa.

Cố Thanh Hoài vén mái tóc xoắn đằm mồ hôi của cô sang một bên, anh hôn lên lông mày, hôn nốt ruồi nhỏ ở giữa mũi, dùng ngón tay ôm lấy má cô, coi cô như báu vật, tất cả những hành động trôi chảy đó đều rất dịu dàng.

Hơi ấm còn sót lại trên má chưa bay đi, giọng nói lạnh lạnh của anh cũng không còn rõ ràng nữa, gần như đang thì thầm: "Đi tắm nhé?"

Ánh sáng ấm áp mờ ảo rọi lên khuôn mặt cô.

Trên người Chung Ý có một lớp mồ hôi mỏng, cô vẫn chưa tỉnh táo hẳn, đáp lại anh bằng một tiếng "ừm" không rõ ràng, giọng nói cũng đã trở nên khàn khàn.

Cố Thanh Hoài tiện tay lấy một ít đồ mặc vào rồi đi xả nước ở bồn tắm. Chiếc quần thể thao rộng rãi trên người càng làm nổi bật cơ bụng rõ ràng.

Vai của anh rất rộng, vòng eo lại hẹp, đó là một hình tam giác ngược tiêu chuẩn. Cơ bắp của anh không đồ sộ, trông vẫn mảnh khảnh nhưng những đường nét lạnh lùng cấm dục cực hút mắt.

Khi anh quay lại cúi người ôm cô, theo phản xạ cô ôm lấy cổ anh.

Mãi cho đến khi ánh sáng trắng lạnh lẽo của phòng tắm chiếu xuống, mọi thứ trước mắt đều không bị che mờ, Chung Ý mới chợt có nhận thức rõ ràng trở lại.

Thân trên của Cố Thanh Hoài không có áo, làn da trắng trẻo, xương cánh tay cứng rắn, nhiệt độ cơ thể không có gì ngăn cản truyền qua người cô, thậm chí cô còn có ảo giác như thể mình bị bỏng.

Nhanh quá... Làm sao có thể để anh ôm mình đi tắm, trên người cũng chẳng còn mảnh quần áo nào nữa...

"Đừng che nữa, anh không nhìn."

Cô đỏ mặt, tim đập thình thịch, cô chỉ dám hé mắt liếc nhìn anh.

Ở góc độ này, cô có thể thấy rõ quai hàm của Cố Thanh Hoài trắng như sương lạnh như tuyết, sống mũi thật sự rất cao.

Cô chưa kịp nói lời nào thì anh đã cúi xuống đặt cô vào bồn tắm.

Nước ấm thấm vào da, dễ chịu đến khó tả, cô thoải mái hít một thở dài.

Nhưng Cố Thanh Hoài vẫn còn ở đây, Chung Ý ôm đầu gối, co ro thành một đống: "... Anh đi ra ngoài trước đi."

Má cô đỏ bừng, vai và cổ trắng nõn, khắp người đều có những dấu vết mơ hồ. Đôi mắt sáng màu tỏa sáng dưới ánh đèn, trông cô đẹp đến nghẹt thở.

Cố Thanh Hoài ngồi ở bên cạnh bồn tắm, hai tay để xuôi theo đáng ngồi, quay đầu nhìn cô.

"Còn có cái gì trên người em mà anh chưa nhìn thấy hay chưa hôn à?" Anh mang khuôn mặt đẹp trai khốn nạn và lạnh lùng nhưng lại nói toàn lời vô sỉ: "Em chỉ cho anh đi."

Ánh mắt đó vừa thẳng thắn vừa vô tư, thản nhiên để lộ sự vô sỉ chẳng cần che giấu. Từ khuôn mặt, mắt, mũi và môi của cô chứa đầy hơi nóng, chỗ nào chạm tới cũng bị đốt cháy.

Toàn bộ máu trong nháy mắt dâng lên. Chung Ý xấu hổ đến mức muốn chìm vào bồn tắm, cơ thể nóng bừng dưới ánh mắt của anh, cô cắn môi không nói được gì.

Cố Thanh Hoài dùng ngón tay chạm vào má cô, động tác rất thân mật và dịu dàng, nhỏ giọng xác nhận với cô: "Có đau không?"

Chung Ý cực kỳ buồn ngủ, đôi mắt trong như nước, giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng: "... Thật ra vẫn ổn."

Toàn bộ chuyện này diễn ra theo hướng hoàn toàn khác với những gì cô tưởng tượng về sự đấm máu, tàn nhẫn và đau đớn đến mức cong cả người.

Có lẽ vì anh vẫn mềm lòng với cô, không chỉ không gây đau đớn mà thậm chí còn có chút cảm giác khó diễn tả, khiến người ta không dám nghĩ sâu.

Ánh mắt của Cố Thanh Hoài dịu dàng dừng lại trên gương mặt cô, nhìn ánh mắt tránh né của cô, hàng mi nhẹ rung và chiếc răng khể c ắn môi dưới, lòng anh hiểu rõ.

Anh cười khẽ: "Anh đâu có dám dùng sức."

Mặt Chung Ý như bị lửa đốt, dáng vẻ không thể tin nhìn anh, ánh mắt vừa ngượng ngùng vừa hờn giận.

Cố Thanh Hoài sao có thể thản nhiên nói ra những lời như vậy?

Cô không chịu được thêm giây nào nữa, nhú mào lại, hất nước vào anh: "Anh mau ra ngoài đi đồ khốn..."

Cố Thanh Hoài cười không ngớt khiến Chung Ý càng thêm hờn dỗi.

Tại sao chỉ có cô xấu hổ muốn chết, cũng mệt như muốn ngất đi, trong khi anh lại thần thái sáng sủa, đầy mùi hương nam tính mạnh mẽ và cả nét thanh xuân không thể phai mờ.

Bất cứ lúc nào, anh cũng đều khiến cô rung động.

"Xong thì gọi anh nhé." Cố Thanh Hoài nói với giọng sáng khoái: "Anh sẽ lấy quần áo cho em."

Chung Ý gật đầu, khuôn mặt ngoan ngoãn đến lạ, vừa đáng yêu lại vừa đáng thương.

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô một cái, đứng lên ra khỏi phòng tắm.

Cô đã quen với việc lấy áo của Cố Thanh Hoài làm đồ ngủ, anh cao một mét tám tám, áo của anh có thể che đến đùi cô.

Lề mề mãi cô vẫn không mở cửa ra, cho đến khi anh nghĩ cô có chuyện gì, gõ cửa ba cái.

Cửa mở, anh bế cô kiểu công chúa, từ phòng tắm đến giường, chân không chạm đất.

Anh ở bên cạnh, ánh mắt thoáng qua cũng đủ làm cô nóng mặt.

"Tắt đèn nhé?"

"Vâng..."

Trong phòng tối om, ánh trăng như tấm voan mỏng, nhẹ nhàng bay lượn.

Chung Ý từ từ xích lại gần Cố Thanh Hoài, giọng mũi nặng nề nói một tiếng: "Ôm."

Cố Thanh Hoài quay người lại: "Em muốn gối đầu lên tay anh không?"

Chung Ý buồn ngủ đến không chịu nổi, đôi mắt sáng long lanh, giọng nói lẫn vào trong cổ họng: "Muốn."

Cố Thanh Hoài bóp má cô, giọng điệu bất đắc dĩ chỉ còn lại sự nuông chiều: "Lúc thì đuối anh đi, lúc thì muốn anh ôm, thật khó chiều."

Đôi mắt trong veo của Chung Ý chớp chớp, dù không nhìn rõ nhưng cô vẫn kiêu ngạo nhờ sự chiều chuộng của anh, bình tĩnh dùng giọng điệu đe dọa hỏi: "Vậy anh có ôm không?"

"Ôm." Cố Thanh Hoài khẽ cười, cánh tay đặt dưới đầu cô, tay kia ôm cô vào lòng: "Sau này ngày nào cũng ôm."

-

Sáng sớm hôm sau, nụ hôn mang vị bạc hà thay thế tiếng chuông đánh thức Chung Ý.

Bình thường cô ngủ rất dễ tỉnh, chỉ một chút tiếng động cũng có thể khiến cô tỉnh giấc, nhưng tối hôm qua họ chơi đùa đến tận khuya, cơn buồn ngủ ập đến, cả người mệt mỏi khiến cô ngủ say như chết.

Cố Thanh Hoài ôm cô qua lớp chăn bông: "Chung Ý."

Lông mi dài và cong của Chung Ý khẽ động, cô không mở mắt ra, chỉ theo bản năng mà dựa vào anh.

Cố Thanh Hoài cúi đầu hôn lên má cô: "Mèo à..."

Ý thức của cô dần thức tỉnh, giọng anh thật dễ nghe, ở gần ngay bên tai nhưng cô vẫn không muốn dậy.

Cố Thanh Hoài nâng mặt cô lên, đôi môi mềm mại hơi lạnh lạnh áp xuống, Chung Ý nghe thấy anh dịu dàng gọi hai tiếng: "Em yêu."

Cô nhắm mắt lại, khóe miệng cong lên, khuôn mặt trong lòng bàn tay anh cọ cọ thoải mái: "Thật sự không muốn đi làm..."

Cố Thanh Hoài: "Xin nghỉ nhé?"

Về mặt này Chung Ý luôn rất nguyên tắc, cô đáng thương ngáp một cái, đôi mắt nhạt màu ướm át: "Thiếu một mắt xích là em đây thì cả kế hoạch làm việc sẽ bị đảo lộn."

Cố Thanh Hoài: "Vậy thì dậy nhé?"

Chung Ý chớp chớp mắt, cô không nói gì, chỉ mím môi cười, dang tay ra.

Cố Thanh Hoài nhượng mày, ra vẻ vô tội hỏi: "Ý gì đây?"

Chung Ý nghiêm mặt, giọng còn ngái ngủ rất mềm mại: "Dậy không nổi, không muốn đi, muốn anh ôm."

Cố Thanh Hoài mỉm cười cúi xuống, Chung Ý vòng tay ôm lấy cổ anh để anh bế cô lên, sau đó cô tự nhiên vòng chân quanh eo anh.

Khi cô rửa mặt, Cố Thanh Hoài ôm cô từ phía sau, xung quanh đều là mùi bạc hà dễ chịu.

Chung Ý đeo băng đô khi rửa mặt, trên đầu có đôi tai gấu tròn tròn, gương mặt thanh tú không chút che giấu.

Đúng là sắc đẹp tự nhiên, lông mày và lông tơ trên má nhỏ bé khiến cô trông chẳng khác nào thời cấp ba.

Khi cô thoa kem dưỡng da, Cố Thanh Hoài cúi đầu, hơi thở ấm áp rơi trên cổ cô, đầu ngón tay cô tê tê trong thoáng chốc.

Anh vén tóc dài trên vai và cổ cô lên rồi hôn, ngón tay kéo cổ áo xuống, đôi môi mỏng nhẹ nhàng gặm nhấm.

Trong lòng Chung Ý như có con thỏ đang nhảy, cô không thể thở được, tay chống lên bồn rửa mặt, suýt đứng không vững.

Liếc nhìn trong gương thấy hai bóng người, trên người cô là áo thun của anh, chất liệu không quá cứng, nhấp nhô theo động tác của ngón tay thon dài của anh...

Dòng điện chạy khắp người cô, cảm giác và thị giác k1 thích khiến cô nói không vững, giọng nói lắp bắp trong cổ họng: "... Anh chỉ giỏi chọc ghẹo em."

Cố Thanh Hoài cười, xoay cô lại đối diện với mình, đôi mắt cười rất sáng: "Anh chọc ghẹo chỗ nào, nói anh nghe xem."

Chung Ý mấp máy môi, nghẹn mãi chỉ thốt ra được một câu: "Ghét anh."

Cố Thanh Hoài cúi người nhìn cô, đôi mắt trong veo, đôi môi cũng rất đẹp.

Giây trước còn đang trêu chọc, giây sau lại thanh tú vô cùng, đôi lông mi dài rũ xuống chăm chú nhìn cô.

Khi trêu đùa, dáng vẻ của anh như thiếu niên ở tuổi mười bảy mười tám, rất dễ làm người ta rung động, tim cô đập thành thịch như sắp phát điên.

Cố Thanh Hoài khẽ mở môi: "Em nói dối."

Mặt Chung Ý đỏ như quả táo, cô không đủ tự tin, chỉ có thể nhìn anh bằng ánh mắt trong trẻo như nước: "Em đâu có."

Cố Thanh Hoài nhéo má cô, đầu ngón tay tiếp xúc thân mật, anh nhường mày cười, đôi mắt sáng ngời: "Rõ ràng trên giường, em còn rất thích anh."

Chung Ý tròn xoe mắt, bị bắt nạt đến không thốt nên lời.

Nhưng cô cũng phải thừa nhận, Cố Thanh Hoài làm cô say đắm, anh rất xấu, nhưng cũng có sức hút chết người đối với cô.

Đến khi ngồi cả ngày trong văn phòng của trung tâm làm phim tài liệu, đầu óc cô vẫn đầy hình ảnh về anh.

Cố Thanh Hoài trêu ghẹo, Cố Thanh Hoài lạnh lùng nghiêm túc.

Cố Thanh Hoài mặc đồng phục cảnh sát, gân xanh nổi lên, cơ bắp căng cứng, tiếng thở d ộc bên tai cô...

Vì vậy, có lúc tim cô ngọt ngào, có lúc lại xấu hổ đến mức úp mặt vào cánh tay...

Trên màn hình máy tính, một nhóm cảnh sát đặc nhiệm vũ trang đầy đủ, đội mũ bảo hiểm và đi giày chiến đấu.

Khi ánh mắt cô lướt qua một người, tay cầm chuột bấm tạm dừng, mặt cô bỗng nóng lên.

Cuối mùa thu đầu đông, mái tóc dài của cô được buộc thành búi thấp, cô mặc áo len cổ cao màu xám và quần dài rộng cùng màu.

Cô cao ráo, chân dài, vai thẳng và hơi rộng, là một người mẫu trời sinh.

Dù vẻ ngoài cuốn hút như vậy nhưng Chung Ý vẫn là đạo diễn phim tài liệu lạnh lùng không bao giờ gần gũi với người khác.

Nếu không phải cô đang dùng tay quạt mặt, đáng thương cố gắng làm mát một cách thủ công.

"Anh ta cũng là người trong đội của họ à? Đúng là nam vương ngành cảnh sát!" Đồng nghiệp tình cờ đi qua, ghé mắt nhìn vào màn hình máy tính của cô, "Quả nhiên trai đẹp đều được giao cho nhà nước rồi."

Chung Ý nhìn người trong màn hình máy tính.

Trong khung hình, Cố Thanh Hoài đang bò trước quả bom, mặt nạ bảo vệ chỉ để lộ đôi mắt, lông mày kiếm ép sát mắt phượng, toát ra sát khí đáng sợ.

Cố Thanh Hoài thực sự rất đẹp trai, khi mặc đồng phục cảnh sát thì không ai đứng đắn và cấm dục hơn anh, khi trêu chọc cũng rất vô sỉ, trên khuôn mặt luôn là vẻ phong thái lãng tử.

Hình ảnh nào đó đêm qua bắt đầu xâm chiếm tâm trí khiến cô không kiểm soát được. Chung Ý không dám nhìn nữa, nói bừa một câu: "Anh ấy cũng chỉ bình thường thôi."

"Thế này còn gọi là bình thường? Mặc đồng phục cảnh sát vào là đẹp trai đỉnh nóc, kịch trần đấy! Tôi có thể tưởng tượng khi phim tài liệu được phát sóng, anh cảnh sát này sẽ nổi tiếng tới mức nào."

Đồng nghiệp bấm chuột, tặc lưỡi khen ngợi: "Không thể tưởng tượng được kiểu cấm dục này khi yêu sẽ như thế nào..."

Tay Chung Ý lướt qua má, anh thì cấm dục cái gì chứ!

Cô chuyển chủ đề một cách uyển chuyển, mắt sáng trong: "Cô đổ nước hoa à? Thơm quá."

Đồng nghiệp đắc ý: "Đúng vậy."

Chung Ý cười mắt cong cong: "Gửi link cho tôi nhé."

Đồng nghiệp ngạc nhiên: "Nhưng cô đã bao giờ dùng nước hoa đâu, sao vậy, có chuyện gì à?"

Chung Ý cười: "Chỉ là tôi rất thích mùi này thôi."

Khi đồng nghiệp gửi link, tin nhắn của Cố Thanh Hoài cũng đến: [Xe ở dưới lầu.]

Lúc này cô mới nhìn thời gian, hóa ra đã hết giờ làm từ lâu, vội vàng thu dọn đồ xuống lầu.

Nhìn thấy chiếc xe việt dã màu đen, Chung Ý không tự chủ bước nhanh hơn, khóe miệng vô thức cong lên.

Vừa mở cửa xe, mùi thơm nóng hổi ập vào mặt, Cố Thanh Hoài đưa túi giấy trong tay cho cô.

"Hạt dẻ rang đường!"

Mắt Chung Ý ngay lập tức sáng lên khi mở túi giấy, con người sáng lấp lánh như mèo nhìn thấy cá nhỏ: "Anh đã bóc hết rồi à?"

Cố Thanh Hoài thuận miệng nói: "Đợi em lâu quá."

Chỉ cần từ đôi môi đẹp của anh nói ra, dù là gì cũng đều nghe thật êm tai như lời tình tứ giữa những người yêu nhau.

Cố Thanh Hoài nghiêng người lại để thắt dây an toàn cho cô, khi gương mặt tuần tú của anh ở gần kề, lòng cô ngứa ngứa, nâng mặt anh lên hôn một cái thật mạnh.

Cố Thanh Hoài khởi động xe, ngón tay trắng lạnh đặt trên vô lăng, khóe miệng nở một đường cong đẹp: "Một túi hạt dẻ đổi lấy một nụ hôn của đạo diễn Chung, lời quá rồi."

Hạt dẻ ngọt bù, hương vị ngọt ngào lan tỏa đến tận tim.

Hạnh phúc quá, hạnh phúc như hồi tiểu học được cha mẹ đến đón, sau đó một nhà ba người nắm tay cùng về nhà.

Ba năm sau khi tốt nghiệp, cô ở lại thành phố học đại học một mình, không có gia đình, không có bạn bè, cũng không có anh.

Thỉnh thoảng thời tiết xấu, vào dịp lễ hoặc những ngày làm việc muộn, thấy bạn trai hoặc gia đình đồng nghiệp đến đón họ, cô thật sự rất ghen tị, cũng rất nhớ anh.

Nhưng bây giờ, cô không phải ghen tị với bất cứ ai nữa.

-

Trước khi ngủ, Chung Ý vừa tắm xong nhưng không tìm thấy máy sấy tóc.

Mở cửa phòng tắm, cô thấy Cố Thanh Hoài đang ngồi trên ghế sofa tháo đồ.

Đây là thói quen nghề nghiệp của anh, ngoài gỡ bom, bất cứ thứ gì khiến anh tò mò thì đều phải tháo ra rồi lắp lại.

Đôi tay thon dài, khớp xương không lộ rõ, giống như trúc được khắc từ ngọc, móng tay được cắt tròn trịa lộ ra một chút hồng nhạt.

Chung Ý hỏi: "Anh để máy sấy tóc ở đâu rồi?"

Cố Thanh Hoài lắp lại chiếc máy chụp ảnh nhiệt trong tay, lấy máy sấy tóc từ tủ ra nhưng không có ý định đưa cho cô.

Chung Ý hiểu ý, mỉm cười ngồi xuống tắm thử bên cạnh anh, ngay giữa đôi chân dài quyến rũ của anh.

Cố Thanh Hoài mặc áo hoodie màu xanh đậm, quần thể thao trắng ngắn qua đầu gối, màu sắc này làm nổi bật làn da trắng lạnh của anh.

Chung Ý ngược mặt lên, cảm thấy người này nhìn thế nào cũng thích, ngón tay khẽ nhắc cầm ảnh: "Tony* của em sao mà đẹp trai quá."

[] Tony hay Master Tony là tiếng lóng trên Internet để chỉ thợ làm tóc ở Trung Quốc, trò đùa này bắt nguồn từ một bài đăng năm 2018 nói rằng hầu hết các thợ làm tóc đều được gọi là Tony hoặc Kevin để tạo ấn tượng chuyên nghiệp với khách hàng dù kỹ thuật của họ rất đáng ngờ.*

Đôi tay chuyên dùng để gỡ bom của Cố Thanh Hoài cầm máy sấy tóc cho cô, cúi đầu nhìn cô và phản bác: "Chúng ta ngủ chung một giường, anh phải là Honey chứ."

Giọng Cố Thanh Hoài khi nói tiếng Anh rất quyến rũ, chỉ là vừa nói xong, dường như anh tự thấy những gì mình vừa nói rất sến nên xoay mặt cô đi: "Đừng làm ảnh hưởng đến công việc của anh."

Tai đỏ ửng.

Chung Ý quay lưng lại, cười tí mắt.

Lúc giờ trò thì anh không ngại ngủ nhưng khi nói lời ngọt ngào lại ngượng, sao mà đáng yêu thế.

Ngón tay anh dịu dàng vén mái tóc dài của cô, động tác nhẹ nhàng như chăm sóc trẻ con khiến cô cảm thấy mình được yêu thương, được người ta đặt trong lòng, từ người trưởng thành tự lập biến thành đứa trẻ được chăm sóc, được cưng chiều.

Cô tiện tay lấy laptop của Cố Thanh Hoài, mở trang web nước hoa mà đồng nghiệp giới thiệu, chăm chú tìm tòi như phát hiện ra châu lục mới.

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm chọn nước hoa, cảm giác đọc mô tả sản phẩm là đã ngửi thấy hương thơm ngọt ngào rồi.

Cô có suy nghĩ riêng của mình, không quan tâm người ngoài nhìn mình thế nào.

Chung Ý về cơ bản chỉ muốn trước mặt Cố Thanh Hoài thì cô phải xinh đẹp và thơm tho, khiến anh say mê và chìm đắm.

"Cố Thanh Hoài, anh thích hương chanh cam hay sữa đào?"

Chung Ý không chọn được, cô nghĩ bụng, hỏi ý kiến anh thì tốt hơn, dù gì họ cũng gặp nhau mỗi ngày, thậm chí còn ngủ cùng nhau.

Mái tóc dài đã trở nên bông bênh mềm mại, Cố Thanh Hoài cắt máy sấy tóc sang một bên, nhìn màn hình máy tính của cô: "Gì vậy?"

Chuông Ý quay lưng lại với anh, để lộ chiếc cổ mảnh mai trắng muốt không phòng bị: "Em đang chọn nước hoa, hôm nay phát hiện mùi hương trên người đồng nghiệp rất thơm."

Cố Thanh Hoài ngồi sau cô, cô ngồi ở giữa hai chân dài của anh, được anh ôm từ phía sau.

Cầm anh dựa vào vai cô, cánh tay ôm lấy eo cô, gân xanh hiện rõ, đường nét cơ bắp và tư thế đều tỏa ra vẻ chiếm hữu đầy mạnh mẽ.

"Em đã đủ thơm rồi."

Cố Thanh Hoài lười biếng, khi nói chuyện hơi thở phả vào tai và cổ cô. Nơi đó vốn nhạy cảm, Chung Ý bị anh làm cho ngứa ngáy.

Cô luôn cảm thấy trên người Cố Thanh Hoài có một mùi rất đặc biệt, không phải mùi sữa tắm cũng không phải mùi nước xả vải, mỗi lần ngửi thấy đều khiến cô muốn hôn anh, ôm anh.

Nói ngắn gọn, chính là rất say mê.

"Đó là mùi nước xả vải và sữa tắm." Chung Ý cầm áo hoodie của mình và ngửi: "Anh thích mùi này à?"

Cô không quan tâm đến ai khác, chỉ quan tâm đến anh.

Cố Thanh Hoài ở bên tai cô "Ừ" một tiếng.

Chung Ý cảm thấy anh quá qua loa, quay mặt nhìn anh, trách móc: "Anh qua loa quá đấy, cảnh sát Cố!"

Cô vừa tắm xong, mặt mộc sáng ngời, trên người như còn vương lại hơi nước từ phòng tắm, mùi sữa tắm thơm ngát, tóc mai không được buộc nên rủ xuống lòa xòa.

Áo hoodie rộng thùng thình của anh bị cô lấy làm áo ngủ, chất liệu mềm mại khiến những góc cạnh trên người cô bị bào mòn.

Cố Thanh Hoài cười khẽ bên tai cô, giọng anh vốn dĩ đã dễ nghe, khi nói nhẹ nhàng còn như mê hoặc lòng người: "Em không cần nước hoa nào, đối với anh, em đã là..."

Ánh mắt giao nhau, lông mi anh rủ xuống như lông quạ tạo bóng dưới mắt, ánh nhìn từng chút một hạ xuống, dừng trên đôi môi cô.

Tim cô bị anh nhìn đến thất lại, đôi mắt đẹp thanh tao của Cố Thanh Hoài phóng to trước mắt, khóe miệng còn mang theo nụ cười dịu dàng.

Câu nói sau chưa kịp nói xong thì anh đã xoay mặt cô lại, cúi đầu ngậm lấy đôi môi cô, nhẹ nhàng hôn.

Lông mi anh thật dài, quét lên mí mắt cô, cảm giác ngứa từ da thịt lan đến tận trái tim.

Chuông Ý không kìm được vòng tay qua cổ anh, trán tựa vào nhau, cô thở không đều, ngắt quãng hỏi trong hơi thở: "Là gì vậy?"

Anh nghiêng đầu lại gần, ngón tay dài trắng muốt luồn vào tóc cô, hơi thở nóng bỏng, hòa quyện vào nhau khó phân biệt.

Khi Chung Ý bị hôn tới mức sắp thiếu oxy, Cố Thanh Hoài nâng mặt cô, dùng giọng trầm khàn sau nụ hôn dài nhẹ nhàng trả lời: "Chính là thuốc... k1ch thích."

Chương 65

DTV-EBOOK

---Em không cần dùng nước hoa gì cả, đối với anh...

--- Em đã là thuốc k1ch thích rồi.

Chỉ một câu nói khiến cô toàn thân nóng rực như sốt cao, chỉ có Cố Thanh Hoài mới có khả năng siêu phàm như vậy.

Vai cô mát lạnh do cổ áo hoodie bị kéo xuống, hơi thở nhẹ nhàng, sức nóng theo lỗ chân lông lan tỏa khắp cơ thể.

Đêm yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng kim rơi.

Tiếng tim đập và tiếng hôn hòa vào nhau làm tai cô đỏ bừng.

Mái tóc dài xoắn tít của cô rủ xuống cổ, vai và ngực, mượt mà như dải lụa.

Cố Thanh Hoài vén chúng lên, thay vào đó là ngón tay của anh, ngón tay gầy thẳng, da trắng lạnh, mạch máu xanh và xương cốt đẹp đẽ.

Khi hơi thở nóng bỏng của anh phả vào dái tai cô, Chung Ý vô thức muốn né tránh.

Nhưng Cố Thanh Hoài một tay ôm eo cô, một tay nhẹ nhàng vuốt cổ cô, kéo cô về phía anh...

Môi chạm môi, tai kề tai, mỗi ngày đều như vậy, không bao giờ chán.

Như thể muốn bù đắp tất cả những thân mật mà mấy năm qua chưa làm.

Trái tim rung động, tình cảm hòa vào nhau, cảm giác ngứa ngáy khó tả truyền đi bốn phương tám hướng theo dây thần kinh.

Chung Ý được anh bế lên.

Mười năm làm lính và cảnh sát đã rèn luyện Cố Thanh Hoài thành một thanh kiếm sắc bén.

Cố Thanh Hoài đã từng làm lính ở đội lực lượng vũ trang đặc biệt và làm cảnh sát ở đội SWAT chống khủng bố.

Những nơi khó khăn nhất, rèn luyện khắc nghiệt nhất, môi trường nguy hiểm nhất, anh đều đã trải qua.

Áo phong trắng trơn rộng rãi được đôi vai rộng nâng lên tạo thành những đường nét gọn gàng. Dáng anh gầy nhưng cao ráo, vai và lưng như đỉnh núi vững chãi cao vời vợi.

Trên cánh tay đầy mạch máu và những vết sẹo chằng chịt trên làn da trắng lạnh, càng tôn lên vẻ đẹp nguy hiểm và cấm dục của anh.

Cố Thanh Hoài dùng đầu gối đẩy cửa phòng ngủ, để lưng Chung Ý chìm vào chiếc chăn mềm mại.

Mái tóc dài xõa tung trên gối trắng tinh, tóc đen như gỗ mun, da trắng như tuyết, dáng vẻ mê hoặc lòng người mà bản thân cô chẳng hề hay biết.

Cố Thanh Hoài chống khuỷu tay bên người Chung Ý, chăm chú nhìn kỹ cô.

Ánh mắt dường như cũng có nhiệt độ, mang theo sự chiếm hữu sâu đậm, làm người ta đỏ mặt hơn cả những nụ hôn.

Ngón tay cô nắm chặt chiếc áo ngán tay của anh, lông mi run rẩy không dám nhìn thẳng: "Anh nhìn em làm gì..."

Cố Thanh Hoài vuốt lọn tóc bên mặt cô ra sau tai, yết hầu chuyển động lên xuống, đường nét sắc bén ẩn nhẫn, chỉ như vậy thôi cũng đủ khiến tim người đập thình thịch.

Anh thật sự có một ngoại hình khiến người ta mê mẩn, vào những khoảnh khắc như thế này mà anh vẫn đẹp thanh tao, môi đỏ răng trắng làm người ta rung động không thôi.

Anh cúi đầu, tóc mái mềm mại mát mẻ quét qua trán, lông mi dày và dài, khóe miệng cong lên đầy mê hoặc.

"Tối qua em nói gì nhỉ, muốn làm anh?" Cố Thanh Hoài cười khẽ, con ngươi đen phát ra ánh sáng lạnh: "Cho em cơ hội đấy."

Mỗi từ đều như một cái búa nhỏ, rơi vào dây thần kinh mỏng manh của Chung Ý.

Lúc đó cô đau lòng cho anh đến phát điên, nôn nóng muốn anh hoàn toàn thuộc về mình nên mới muốn nói gì nói nấy...

Bây giờ cảm xúc trào dâng đã rút đi, Chung Ý không thể kháng cự trước vẻ đẹp của anh, dễ dàng rung động trước sự mê hoặc của anh tới nỗi không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ muốn chạy trốn thật nhanh vì quá ngượng.

Cố Thanh Hoài trông thì gầy nhưng vai rất rộng, có thể che hết tầm nhìn của cô.

Bị anh giam cầm dưới thân khiến cô đỏ mặt, không thở nổi vì thiếu oxy. Cô nghiêng mặt trốn khỏi ánh nhìn của anh.

Nhưng tay anh đặt trên má và tai cô, xoay mặt cô lại, bắt cô nhìn vào mắt anh.

"Mặt em đỏ nhanh quá." Giọng Cố Thanh Hoài rất trầm, trầm đến mức khiến tai cô tê dại: "Sao vẫn dễ ngại như vậy chứ?"

Mặt Chung Ý trong veo, rơm rớm nước mắt, ướm át sáng ngời, thành thật nói: "... Em chỉ như vậy trước mặt anh."

Đồng nghiệp luôn nhận xét cô rất khó gần.

Chung Ý làm phóng viên nhiều năm, ở hiện trường thảm họa hay án mạng phải đối mặt với máy quay đều không biến đổi sắc mặt.

Không biết tại sao, chỉ cần ở trước mặt Cố Thanh Hoài thì kết quả dành cho cô định sẵn sẽ thất bại, có lẽ đây có thể gọi là vật gặp khắc tinh.

Khóe miệng Cố Thanh Hoài nhếch lên, môi mỏng khi cười trông rất đẹp, khóe miệng nhỏ tinh tế: "Tai cũng vậy."

Ngón tay đang nắm chặt áo anh ngay lập tức siết chặt, khớp ngón tay vì căng thẳng mà trắng bệch.

Cố Thanh Hoài lại rất xấu xa, anh thích nhất là chọc cô đỏ mặt, thấy sắc đỏ lan đến vai cổ, anh thản nhiên nói: "Nơi này cũng vậy."

Anh phóng khoáng tự nhiên, còn cô lại yếu ớt không thể phản kháng, mà thực ra thì cô cũng không muốn phản kháng.

Nụ hôn vừa dịu dàng vừa tra tấn khiến cô dần mất hết sức lực, thậm chí có cảm giác chóng mặt.

Cô nhẹ đẩy ngực Cố Thanh Hoài: "Hôm nay chúng ta còn...?"

Cô thực sự rất cố gắng để dùng giọng thản nhiên nói ra câu này.

Mặt cô trông sẽ nghiêm túc nếu lông mi cô run rẩy, tai đỏ bừng.

Cố Thanh Hoài bị cô chọc cười, tựa cằm vào hõm vai cô và cười khẽ: "Sao em đáng yêu vậy?"

"Nói rõ ràng đi." Mắt anh rất sáng, khóe miệng cong lên đầy nguy hiểm và cuốn hút: "Hôm nay chúng ta còn gì?"

Chung Ý bực bội, nhưng giọng nói mềm mại chẳng có chút uy hiếp nào: "Cố Thanh Hoài!"

Cố Thanh Hoài lười biếng đáp: "Biết rồi, anh là đồ khốn."

Người này khi giở trò trêu ghẹo thực sự không có giới hạn nào cả.

Lúc còn học đại học, anh mặc quân phục gọi video với cô, cả vật được thắt chỉnh tề dưới yếm hầu, dáng vẻ lạnh lùng nhạt nhẽo nhưng lại đặc biệt thu hút.

Sau này, khi Chung Ý nhìn thấy anh mặc đồ huấn luyện, đồ gỡ bom và đồng phục cảnh sát, từng phút từng giây đều bảnh bao đến mức trở thành tượng đài của phong thái cấm dục. Không chỉ những đồng đội trong đội SWAT chống khủng bố sợ anh, mà ngay cả đồng nghiệp trong đoàn làm phim sau khi quay xong phim tài liệu cũng nói, đội trưởng Cố thực sự là một người đàn ông cuốn hút, trên người không còn gì khác ngoài sự máu lửa.

Bây giờ nhìn lại mới thấy những gì họ hiểu về anh thật quá phiến diện.

Chung Ý bỗng nhiên nhớ tới lời cảm thán của Triệu Tuyết Thanh, rằng Cố Thanh Hoài thật biết kiềm chế. Cô ấy cũng nói người ăn chay nhiều năm như vậy, một khi được ăn mặn không biết sẽ như thế nào.

Lúc đó cô nghĩ rằng Cố Thanh Hoài tuy có chút vô lại, trên người mang nặng phong thái lưu manh, nhưng thực ra là một người lạnh lùng và ít h@m muốn.

Dù sao thì ở bên nhau nhiều năm như vậy, không phải là không có những lúc say mê, tình cảm dâng trào, nhưng anh luôn tôn trọng cảm giác của cô, chưa từng vượt quá giới hạn.

Ai biết được bây giờ...

Tim Chung Ý đập nhanh đến phát điên, cô gọi tên anh: "Cố Thanh Hoài..."

Cố Thanh Hoài "ừm" một tiếng, đường nét lông mày và đôi mắt sắc bén.

Lông mày đen rậm, lông mi như cánh quạ, đôi mắt phượng khi nhìn người luôn mang vẻ u ám.

Cô đột nhiên rất tò mò tất cả những điều không ai biết về anh trong những năm qua.

Tò mò liệu người luôn lạnh lùng, nhạt nhẽo trước mặt người ngoài, người được đồng nghiệp gọi là "Cố Diêm Vương" này có khi nào mất kiểm soát không?

Giọng nói tan chảy trong sự nóng bừng trên má, cô bướng bỉnh muốn một câu trả lời: "Anh có thường xem những thứ đó không?"

Cố Thanh Hoài rũ mắt, Chung Ý trong lòng anh không còn bướng bỉnh, mặt cô đỏ lan đến tai và cổ, thậm chí là toàn thân...

Anh nhướn mày: "Sao tự nhiên lại tò mò chuyện này."

Người mà anh thầm yêu lúc mười sáu mười bảy tuổi, giờ đang nằm trong lòng anh, ánh mắt nhìn anh thuần khiết và

trong veo.

Cố Thanh Hoài cảm thấy những lời này không nên nói với cô.

"Từng xem, không nhiều." Cố Thanh Hoài nói ngắn gọn: "Anh không có nhiều thời gian rảnh."

Chung Ý mím môi, gần như thì thầm: "Vây những năm qua anh làm sao mà sống..."

Trong mắt Cố Thanh Hoài có sự hứng thú, cũng có sự nuông chiều: "Em thực sự đã lớn rồi, những câu hỏi này chứng tỏ em đã bắt đầu tò mò..."

Anh cười nhẹ, giọng nói có chút bất lực, thực sự coi cô như một đứa trẻ: "Muốn biết à?"

Hơi thở hòa quyện, Chung Ý không dám thở mạnh, đôi mắt ngượng ngùng trong sáng, không giấu được bất kỳ cảm xúc nào.

Cố Thanh Hoài nhướn mày, ánh mắt và lời nói đều thẳng thắn, không do dự nói với cô: "Nghĩ về em mà sống."

Chung Ý nhớ lại, cô từng hỏi anh, sao anh cái gì cũng biết.

Anh nói, đã làm rồi, với em, trong giấc mơ mười bảy mười tám tuổi.

Rõ ràng trời đã vào thu, nhưng Chung Ý lại toát mồ hôi mướt khắp người.

Cơ thể nóng rực, trái tim mềm mại nóng bỏng, tan chảy lặng lẽ trong lòng Cố Thanh Hoài.

Cô không dám nhìn vào mắt anh nữa, nhưng trong đầu lại không ngừng tò mò.

Nhìn thấy lông mi cô nhẹ nhàng rung động, đôi mắt không dám nhìn thẳng, đầu lưỡi cấn môi dưới, Cố Thanh Hoài hiểu rõ.

Ánh mắt anh trầm xuống, nhìn vào má cô, đầy sự chiếm hữu: "Có phải lại tò mò, anh đã tưởng tượng về em như thế nào không?"

Tâm sự bị vạch trần, Chung Ý muốn trốn tránh nhưng bị anh giam cầm dưới thân, không thể cử động.

Cố Thanh Hoài lại rất phóng khoáng, ngay cả khi nói những lời hư hỏng như vậy cũng vẫn giữ vẻ lãng tử thản nhiên.

Anh luôn dễ dàng quyến rũ lòng người, chỉ cần anh muốn.

Cô mấp má môi, không nói nên lời, bị anh nâng mặt lên.

Đôi môi mỏng hạ xuống mở khóa răng và môi, giọng Cố Thanh Hoài khàn khàn: "Như thế này."

Cô thích mặc áo của anh khi ngủ, thói quen này không thay đổi và cô không chỉ mặc một chiếc.

Bàn tay Cố Thanh Hoài dễ dàng di chuyển, từ mép áo rộng đi lên đến lưng cô.

Tim Chung Ý đập nhanh không kiểm chế, cô rơi vào lòng bàn tay anh, bị anh dễ dàng chơi đùa.

Cố Thanh Hoài dùng hành động thay vì lời nói, nói cho cô biết anh đã làm như thế này.

Chung Ý cấn môi dưới, không hiểu sao anh luôn có nhiều cách làm cô đỏ mặt, tim đập nhanh.

Nhịp độ của trái tim dần mất kiểm soát, mỗi lần đập lại càng gần bàn tay anh hơn, vết chai trên tay cọ xát với làn da của cô khiến dòng điện lan tỏa.

"Như thế này."

Ngón tay thon dài trắng trẻo của anh từ từ di chuyển xuống, vừa dịu dàng lại gây khó chịu.

Nhịp tim ngay lập tức đạt đỉnh điểm, Chung Ý nhíu mày nhưng không phải vì đau, cũng không phải vì cô không thoải mái.

Môi cô đỏ thắm tự nhiên, dưới đầu lưỡi càng đỏ hơn: "Cố Thanh Hoài..."

Giọng cô run rẩy như van xin, nhưng không thể nói thêm lời nào.

Ngón tay cô nắm chặt cánh tay cứng rắn của anh, cảm giác ngứa ngáy lan đến từng khớp xương, tim run rẩy.

Cố Thanh Hoài chăm chú nhìn vào mắt cô: "Sao thế?"

Chung Ý cũng không biết mình làm sao, cảm giác khó nói tấn công cô, cuối cùng chỉ nói ra hai từ: "Khó chịu..."

"Lãnh đạo." Cố Thanh Hoài nhướn mày, khi trêu đùa người khác, ánh mắt anh đầy vẻ phong lưu: "Muốn anh làm gì, lãnh đạo chỉ đạo đi."

Làm sao cô có thể nói ra, Chung Ý ngượng ngùng đến mức muốn khóc.

Nhưng Cố Thanh Hoài nhất quyết không tha cho cô: "Em biết anh tưởng tượng về em như thế nào rồi chứ?"

"Cuối cùng..." Anh hôn lên mắt cô, tấn công dịu dàng nhưng chậm rãi, vài phút sau lại không kiềm chế được mà dùng lực: "Như thế này."

Chung Ý nhớ lại lần đầu tiên gặp anh là vào ngày khai giảng lớp 10.

Thiếu niên có đôi mắt lạnh lùng và đẹp đẽ, bên cạnh luôn có một nhóm bạn nam.

Anh hiếm khi tham gia vào cuộc nói chuyện của họ, cùng lắm là khi nghe được điều gì thú vị, anh sẽ yên lặng mỉm cười. Điều đó càng làm anh trở nên lạnh lùng khó gần.

Chung Ý cũng nhớ lại khi họ gặp lại sau nhiều năm xa cách.

Trong đám cưới hôm đó, cô mặc váy dài, anh mặc vest.

Cố Thanh Hoài vẫn là chàng trai phong lưu, nhưng ánh mắt không còn dừng lại ở cô nữa.

Cô còn nhớ lần đầu tiên thấy anh mặc quân phục, đồng phục cảnh sát và bộ đồ gỡ bom.

Nhiều lần một mình đi ngược dòng hướng về phía tử thần, trên người có khí chất làm người ta sợ hãi.

Rất khác với anh lúc này.

Những lúc đó, ai có thể nghĩ rằng hai người sẽ thân mật đến vậy.

Cô biết người này kiêu ngạo tùy tiện, nhưng không ngờ sau khi cửa phòng ngủ đóng lại thì anh mới thực sự không kiêng dè gì.

Nhận ra cô đang nghĩ ngợi lung tung, Cố Thanh Hoài cắn môi cô: "Đang nghĩ gì vậy? Trên người anh mà không tập trung."

Cô đau đớn, nhú mày, môi đỏ hé mở, vừa đúng lúc cho anh cơ hội thừa cơ xâm nhập, anh hôn không hề nhẹ nhàng, rất dữ dội.

Giọng Chung Ý tan chảy: "Nghĩ về anh."

Ánh mắt cô càng ngập nước, anh càng kiêu ngạo tùy tiện:
"Gọi một tiếng hay, anh sẽ tha cho em."

Tim và linh hồn đã bị anh nắm giữ, Chung Ý không thể phản kháng: "Đội trưởng Cố..."

Cố Thanh Hoài cười nhẹ, mũi cọ vào cô, hơi thở quyến rũ lòng người: "Em mười bảy mười tám tuổi gọi anh thế nào?"

Cuối cùng cô chỉ đành để anh tiếp tục, yếu ớt gọi một tiếng:
"Anh Tiểu Cố..."

Nhưng lần này, người chưa bao giờ dám bắt nạt cô lại phá lời hứa, không còn kiềm chế, động tác càng lúc càng mãnh liệt.

Chung Ý lúc này mới hiểu tại sao anh lại nói rằng bản thân còn không dám dùng lực.

Giọng cô khàn đi, mày nhíu lại, thở d ốc: "Anh nói lời không giữ lời... anh... đồ khốn..."

Răng cắn chặt môi, những cảm giác lạ lẫm mà cô chưa từng được trải qua trước đây đang ngày càng mạnh mẽ, từ từ cắn xé dây thần kinh của cô.

Gương mặt áp vào nhau, Cố Thanh Hoài đặt cằm lên vai cô, tiếng thở d ốc khiến trái tim đập loạn: "Mèo, cúi đầu nhìn xem."

"Cuối cùng là ai trên ai." Anh cố tình làm chậm động tác, giọng nói trầm ấm và quyến rũ khiến tai cô đỏ lên, "Hiểu chưa?"

...

Chung Ý mở mắt ra khi trời vẫn chưa sáng.

Cảm giác toàn thân mỗi mệt như tuần đầu tiên chạy bộ với Cố Thanh Hoài.

Khuôn mặt chôn trong gối, không khí xung quanh toàn bộ đều là hơi thở của anh, gò má cô không kiểm soát được mà nóng bừng, dáng vẻ đầy sự lưu luyến và say mê.

Từ phòng tắm vang lên tiếng nước mơ hồ.

Cô đứng dậy rời khỏi giường mới nhận ra rằng bộ đồ ngủ của mình đã được thay bằng chiếc áo phông của anh.

Nửa đêm bị anh quán lấy làm cho không còn sức lực, sau khi tắm xong cũng là anh thay cho cô...

Cô mở cửa phòng tắm, ngay lập tức đối mặt với đôi mắt đen thẫm của Cố Thanh Hoài, không có chút kiêng kỵ nào.

Anh cảnh sát trẻ tuổi hơi cúi người, một tay chống lên bồn rửa mặt, tay kia cầm dao cạo râu.

Anh không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần thể thao rộng thùng thình.

Dây quần không thắt, treo lỏng lẻo trông rất lôi thôi nhưng cũng rất quyến rũ, khiến người ta muốn làm gì đó với anh...

Ngoài ra, anh cảnh sát này còn có một bờ mông khá gợi cảm.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, Chung Ý vội vàng chuyển ánh mắt đi.

Từ eo hẹp đến bờ vai rộng, cơ bắp tay rõ rệt, cơ bụng và đường cong cơ thể rõ nét trong gương...

Các đường nét cơ bắp của anh vừa vặn, thậm chí vì cơ thể gầy gò mà có một vẻ đẹp nghiêm nghị cực kỳ quyến rũ.

"Ngủ ngon không?"

Nửa mặt của Cố Thanh Hoài phủ đầy bột cạo râu, đôi mắt và lông mày lúc này càng thêm nổi bật, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng và nghiêm nghị.

Chung Ý từ phía sau ôm lấy anh, mặt dựa vào lưng anh, lẩm bẩm "ừ" một tiếng. Cô vẫn không có sức lực, cần dựa vào anh.

"Có vẻ anh đã giúp em dễ ngủ."

Anh cất dao cạo râu, cúi người rửa sạch bột dưới cằm, diện mạo trắng trẻo và thanh tú, nhìn qua vẫn là chú cảnh sát đặc nhiệm nghiêm nghị.

Chung Ý chưa kịp phản ứng với việc anh nói giúp dễ ngủ. Anh nói một cách lơ đãng nhưng giọng điệu khá nghiêm túc: "Từ giờ hãy làm nhiều hơn."

Chung Ý ghép hai câu này lại trong đầu, chợt cảm thấy bực bội: "Cố Thanh Hoài!"

"Anh lưu manh, anh biết."

Giọng anh trong trẻo mang theo nụ cười, có sự dung túng khiến mặt người ta nóng lên.

Khi anh cười lộ hàm răng rất đẹp, cảm giác tuổi trẻ trên cơ thể không hề bị thời gian làm mờ nhạt, vẫn nguyên sơ như thuở ban đầu. Răng trắng, môi mỏng, âm thanh trong trẻo dễ chịu: "Tối qua mắt anh hàng trăm lần, anh cũng mơ thấy."

Chung Ý đỏ mặt, tim đập loạn rồi lại bị chọc cười, khóe miệng cong lên nhẹ nhàng.

Cô thấy vết trầy màu đỏ đậm trên vai anh, nổi bật trên làn da trắng lạnh.

Cô lo lắng, mới ngủ dậy nên nói bằng giọng mũi: "Lưng anh làm sao vậy?"

Cố Thanh Hoài nghiêng đầu, thấy Chung Ý không chớp mắt, khi vừa ngủ dậy đầu óc còn mơ màng, ánh mắt mềm mại, rất dính người.

Anh không nhìn, trực tiếp nói: "Bị mèo cào."

Chung Ý nhú mày, cô không hiểu, khuôn mặt trống rỗng.

Cố Thanh Hoài nâng lông mày: "Cần anh nói bị cào lúc nào không?"

Chung Ý chớp mắt, hàng mi nhấp nhô, linh cảm điều Cố Thanh Hoài sắp nói không phải chuyện tốt.

Trước khi cô phản ứng kịp, Cố Thanh Hoài đã lên tiếng: "Khi em khóc gọi anh Tiểu Cố."

Chung Ý cứng đờ, xấu hổ đến không biết giấu mặt vào đâu, đầu ngón tay không có sức lực đẩy vào hông anh.

Nhưng cảnh sát Cố thường xuyên tập luyện, cơ bụng quá căng cứng, cô không thể nắm lấy, lại càng thêm tức giận.

Nhưng chính khoảnh khắc này Chung Ý lại phát hiện, cảm giác chạm vào cơ bụng của Cố Thanh Hoài thật sự rất tốt, vì vậy cô lại tiếp tục nhẹ nhàng chạm vào đường cong đó.

Cô như bị nghiện, còn muốn chạm thêm lần nữa thì cổ tay bị Cố Thanh Hoài nắm nhẹ.

Anh nhú mày trông cũng rất đẹp, ánh mắt đen thẫm có ý cảnh cáo: "Nếu em còn chạm nữa, hôm nay cả hai chúng ta sẽ không đi làm được đâu."

Chung Ý miễn cưỡng rút tay về, lẩm bẩm: "Chạm cũng không cho, keo kiệt."

Cô đã cho anh chạm hết rồi, vậy mà anh lại keo kiệt, chỉ chạm vào cơ bụng thôi, cô chỉ là hiếu kỳ thôi mà.

Cố Thanh Hoài kéo cô lại gần, nhìn thẳng vào mắt cô, đường nét khuôn mặt mượt mà, đôi mắt như ngâm trong nước suối, diện mạo thanh tú trẻ trung.

Anh ôm lấy eo cô, dịu dàng dỗ dành, giọng nói trong trẻo mang theo ý cười càng thêm dễ nghe: "Anh đâu có không cho em chạm, hử? Nói cho anh nghe."

Chung Ý nhẩn nhện, trái tim lại rung động. Cô nhìn anh, anh vừa cạo râu xong, tóc cũng mới cắt gần đây, đường nét dưới cằm trông rất đẹp.

Cô không nói gì, anh dùng ngón tay gỡ cằm cô, hành động nhẹ nhàng mang theo sự dung túng không thể diễn tả: "Tối về anh sẽ cho em chạm thoải mái."

"Anh nói rồi đó." Chung Ý đôi mắt sáng lên như thấy món ăn ngon.

"Ừm, là anh nói." Cố Thanh Hoài cười, khi nói những lời vô sỉ càng lộ rõ nét thiếu niên nghịch ngợm: "Ai không chạm thì là chó con."

-

Thời tiết hôm nay rất đẹp.

Trước khi ra khỏi nhà để đi làm, Chung Ý đã thay một chiếc váy dài màu đen không quá cứng nhắc.

Chất liệu đặc biệt, khi di chuyển sáng lấp lánh. Cô có tỷ lệ eo và hông vượt trội, được ẩn dưới lớp áo khoác rộng lớn.

Vì vậy, chiếc váy này khiến người cô trở nên mảnh mai và gọn gàng.

Phụ kiện trang trí duy nhất là đôi hoa tai ngọc trai trên vành tai.

Chung Ý: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài: "Ừ."

Chung Ý: "Giúp em với."

Cố Thanh Hoài: "Có chuyện gì?"

Anh cúi xuống, Chung Ý đưa hai đôi hoa tai ngọc trai cho anh, hơi ngượng ngùng nhấp môi: "Em không đeo được."

Cố Thanh Hoài cúi người, hơi thở nặng nề có mùi bạc hà tươi mát và hormone nam tính đầy chiếm hữu, giọng nói bất đắc dĩ tràn đầy sự cứng chiều: "Em đấy."

Ngón tay lạnh lẽo chạm vào vành tai cô, hơi thở của anh cũng vậy. Máu dường như dồn hết lên tai, khu vực đó trở nên cực kỳ nhạy cảm.

Chung Ý không nhịn được mà rụt cổ lại, bị anh giữ đầu: "Đừng động đây."

Hoa tai đã được đeo xong, Chung Ý đưa tay nắn đôi tai đang nóng bừng: "Anh không thấy hôm nay em có gì khác lạ à?"

Cố Thanh Hoài cúi đầu nhìn cô gái trước mặt, tóc dài xoắn được buộc thành đuôi ngựa, chiếc váy dài rủ xuống tạo ra đường nét thanh tú, vai và cổ trắng ngần.

Nhưng sự ngại ngùng trong ánh mắt của cô giống như cô gái mà anh gặp lần đầu.

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng hỏi: "Khác lạ ở chỗ nào?"

Chung Ý khéo léo dụ dỗ: "Chẳng hạn, đẹp hơn một chút?"

Cố Thanh Hoài nghiêm túc nhìn vào mắt cô: "Ngày nào em cũng đẹp."

Chung Ý trong lúc này rất đáng yêu, đôi mắt sáng trong suốt: "Làm anh phải mê mẩn rồi?"

Cố Thanh Hoài nghe vậy, không nhịn được cười nhẹ, muốn khiến cô vui hơn: "Ừ, bị mê hoặc rồi."

Chung Ý đưa cho anh một ánh mắt "Em biết ngay mà", vẻ kiêu ngạo ở khóe mắt và lông mày cực kỳ sống động và tươi tắn.

Cố Thanh Hoài cười, nắn mặt cô: "Còn nói không phải trẻ con, rõ ràng là đứa trẻ kiêu ngạo."

Chung Ý mỉm cười, không trang điểm vẫn đẹp đến ngỡ ngàng: "Hôm nay em sẽ ăn tối với Triệu Tuyết Thanh."

Cố Thanh Hoài bất lực: "Em đó, bé hư không về nhà."

Chung Ý tiến thêm một bước gần anh, váy xòe lướt qua quần dài của anh.

Cô vòng tay quanh cổ anh: "Trẻ con thì sao? Anh không thích à?"

Cố Thanh Hoài rất hợp tác cúi người, tay nắm lấy thắt lưng của cô kéo về phía mình, mỉm cười và hôn cô: "Thích chết đi được."

Khi Chung Ý tan làm, xe của Triệu Tuyết Thanh đã đậu dưới lầu.

Hai người lâu ngày mới cùng ăn tối, Triệu Tuyết Thanh ăn uống no say, chăm chú ngắm vẻ đẹp trước mặt.

Triệu Tuyết Thanh gọi: "Chung Ý."

Chung Ý đối diện nhấp một ngụm trà, mắt sáng và nụ cười rạng rỡ: "Ừ?"

Triệu Tuyết Thanh nghiêng người về phía cô, hỏi với vẻ không có ý tốt: "Chẳng lẽ cậu lại lớn lên rồi?"

Chung Ý nhìn theo ánh mắt của cô, khuôn mặt đỏ bừng như quả cà chua chín.

Triệu Tuyết Thanh hiểu ra, nói đầy ẩn ý: "Công lao của Cố Thanh Hoài à? Mình nghe nói massage..."

Chung Ý suýt nữa bị sặc, cô cắn chặt môi, sau một lúc lâu mới lắp bắp nói: "Đừng nói nữa!"

Triệu Tuyết Thanh cười lớn, giờ đây Chung Ý so với một năm trước, đã hoàn toàn khác biệt.

Ánh mắt sáng rỡ, đã biết cười, biết ngại ngùng, cũng có lúc giận dỗi, đó mới là bản chất của cô.

Cô đề nghị: "Đi thôi, ăn quá nhiều rồi, chúng ta đi dạo."

Chung Ý gật đầu, cô cũng đã lâu không đi dạo, sau giờ làm cũng chỉ muốn ở bên Cố Thanh Hoài.

Hai người đi qua một cửa hàng nội y nổi tiếng với phong cách tiên nữ, Triệu Tuyết Thanh không chút do dự, kéo tay Chung Ý vào trong.

Khi Chung Ý vừa vào còn có chút ngượng ngùng, dần dần sự chú ý của cô bị thu hút.

Đồ ngủ của cô đều là áo phông và quần thể thao, thoải mái như thế nào thì mặc như vậy, hoàn toàn khác biệt với những gì cô đang nhìn thấy trước mắt.

Ánh mắt lướt qua những chất liệu mềm mại mỏng như cánh ve.

Triệu Tuyết Thanh chỉ vào chiếc váy ngủ dây đeo màu hồng nhạt, giọng đầy phấn khích: "Da cậu trắng, mặc cái váy ngủ này chắc chắn sẽ rất đẹp!"

Chung Ý nhìn vào dây đeo mảnh như sợi chỉ, thân váy mỏng như cánh ve, kiên quyết nói: "Không được đâu, không được..."

Nhưng Triệu Tuyết Thanh đã nhanh chóng chọn kích cỡ của cô và thanh toán bằng thẻ: "Cậu cứ mặc ngay cho mình! Đừng giấu dáng vóc đẹp của mình nữa!"

Chung Ý hơi ngừng thở, sau đó mắt cô cong lên, nhẹ nhàng cười.

Cô hiểu tại sao mình thích phong cách rộng rãi và trung tính, cũng hiểu tại sao mình bảo thủ như một bà lão nhỏ.

Là do những trải nghiệm trong quá khứ.

Giờ đây, những u ám đã không còn tồn tại, tự nhiên không cần phải như trước nữa.

Cầm lấy túi mua sắm được Triệu Tuyết Thanh đưa cho cô, Chung Ý gật đầu: "Hôm nay mình sẽ mặc nó!"

Tối hôm đó sau khi tắm xong, Chung Ý cầm bộ đồ ngủ mới, đột nhiên cảm thấy rất ngượng ngùng.

Đồ ngủ màu hồng nhạt bằng lụa, thiết kế dây đeo.

Nhẹ đến mức khi cầm trong tay dường như không có trọng lượng, bên ngoài phối với một chiếc áo choàng ngủ nhẹ nhàng.

Cô lau khô tóc dài, do dự rất lâu không biết có nên mặc không, cuối cùng vẫn quyết định thay đổi.

Màu hồng nhạt làm nổi bật làn da như sữa, chiều dài vừa đủ che qua đùi.

Cô ngượng ngùng, khi mặc áo choàng ngủ lại để tóc dài xoắn rủ xuống trước ngực, sự ấm áp trên gò má vẫn không giảm.

Cố Thanh Hoài ngồi cạnh giường, tay cầm tạp chí nội bộ hệ thống.

Trên đó có một bài báo về robot phá bom do Nhậm Trung Hoa viết.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh nhìn về phía cô, ánh mắt chạm nhau như va phải trái tim cô.

Chung Ý như nghe thấy trái tim mình "thình thịch" va vào lồng ngực, ngay sau đó là vô số tiếng đập dồn dập liên hồi.

Cô đột nhiên muốn quay lại phòng tắm để thay bộ đồ ngủ thành áo phông và quần thể thao của mình, nhưng cuối cùng cô vẫn cắn răng bước đến trước mặt Cố Thanh Hoài.

Người cảnh sát trẻ tuổi với vẻ đẹp sắc sảo, lông mày sắc bén, mắt phượng lạnh lùng, sở hữu vẻ đẹp mang tính tấn công mạnh mẽ. Khi im lặng nhìn người khác sẽ có cảm giác bị áp bức rất mạnh, huống chi anh còn là một cảnh sát, khi không nói chuyện

hay cười, biểu cảm không rõ ràng thường làm người khác cảm thấy lo lắng.

Chung Ý đi đến trước mặt anh, anh đang ngồi, hai chân dài mở rộng, cô bước tới gần, đứng giữa hai chân anh. Cửa sổ không đóng, gió thổi qua, chiếc áo choàng lụa mềm mại quét qua bắp chân cơ bắp rõ ràng của anh.

"Đây là bộ đồ ngủ em mới mua hôm nay..."

Anh cảnh sát đẹp trai, môi đỏ, răng trắng không nói gì, Chung Ý nhỏ nhẹ hỏi: "Anh không thích em như vậy sao?"

Cô lo lắng như một đứa trẻ, giọng điệu nhẹ đến mức gần như không thể nghe thấy, căng thẳng đến mức chỉ muốn trốn đi.

Ngón tay vô thức nắm lấy dây áo choàng ở giữa, vòng eo được làm nổi bật rõ ràng hơn.

Cố Thanh Hoài nhìn vào mắt cô: "Em như thế nào, anh cũng thích."

Trái tim Chung Ý mới thả lỏng lại bắt đầu như một đứa trẻ khoe khoang đồ chơi: "Vậy em có đẹp không?"

Cố Thanh Hoài cười, ý cười sâu trong đáy mắt, xác nhận với cô: "Để anh xem nào."

Chung Ý đỏ mặt gật đầu, anh kéo tay cô về phía mình, bất ngờ khiến cô ngồi lên đùi anh.

Qua lớp vải mỏng, nhiệt độ cơ thể truyền qua mà không gặp bất cứ trở ngại gì.

Quần thể thao của anh chạm vào bắp chân trần của cô, tạo ra cảm giác nhột nhạo không thể diễn tả.

Cố Thanh Hoài cúi mắt, lông mi dày, đôi tay tháo gỡ bom của anh đặt lên dây thắt lưng của cô như đang mở món quà chỉ dành riêng cho anh.

Khi thắt lưng được nới lỏng, áo choàng ngủ mở ra, để lộ chiếc váy ngủ dây đeo màu hồng nhạt lấp lánh như ngọc trai bên trong. Trái tim của Chung Ý lại càng thắt chặt, đến nỗi cô không thể thở nổi.

Không biết tại sao, cho đến giờ khi đối diện với đôi mắt của anh vẫn khiến cô rung động, vừa muốn nhìn anh, vừa không dám nhìn.

Nhịp tim đập nhanh như lúc mới thích anh năm mười sáu tuổi.

Mũi cô ngửi thấy mùi cỏ xanh của sữa tắm, không phân biệt được là của ai, dường như còn mang theo những giọt nước trong phòng tắm, không khí đều ẩm ướt.

Cố Thanh Hoài với vẻ đẹp thanh tú đầy phong lưu, ánh mắt di chuyển từ đôi mày, đến sống mũi, nhìn kỹ từng chút một khiến Chung Ý không tự chủ được cắn môi.

Anh nói ngắn gọn: "Rất đẹp."

Cô mỉm cười: "Đẹp đến mức nào?"

Vì đang ngồi trên đùi anh, cô cao hơn anh một chút.

Gương mặt của Cố Thanh Hoài đẹp lạnh lùng như khắc từ đá cẩm thạch trắng, lông mày cao, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng mềm mại.

Anh hỏi: "Anh có thể nói thật không?"

Cô gật đầu, "Ừ" một tiếng.

Cố Thanh Hoài nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, môi cong lên, ánh mắt sáng rực: "Muốn làm em ba ngày không thể xuống khỏi giường..."

Chung Ý gần như ngay lập tức hiểu anh muốn nói gì, cô nhanh tay bịt miệng anh, ngượng ngùng đến mức gần như sắp chết: "Trong đầu anh toàn suy nghĩ đen tối!"

"Ấy, oan uổng." Anh cảnh sát trẻ cười tươi, mắt cong cong, nhẹ nhàng hôn lòng bàn tay cô, "Trong đầu anh chỉ có em thôi."

Chương 66

DTV-EBOOK

--- Muốn làm em ba ngày không thể rời khỏi giường...

--- Oan uống, trong đầu anh chỉ có em thôi.

Không khí lặng lẽ nóng lên, trái tim Chung Ý như bị bỏng rát, toàn thân tỏa hơi nóng hầm hập.

Lúc này, Cố Thanh Hoài thật sự không nghiêm túc chút nào.

Đôi mắt anh quá thẳng thắn và trong sáng, giọng nói lạnh lùng và sạch sẽ, đôi môi đã hôn lên lòng bàn tay cô mềm đến mức khiến người khác rùng mình.

Cô bị nóng đến mức rút tay lại, người vẫn ngồi trên đùi anh, tay vòng qua cổ anh.

Lông mi dài rủ xuống mang theo nhiệt độ ấm nóng, từ gò má lan ra khiến vai và cổ cô ửng hồng nhẹ.

Mái tóc ngắn của anh cọ vào mu bàn tay của cô, chất liệu vải mỏng manh của áo choàng khiến cô cảm thấy không an toàn chút nào.

Trái tim không biết phải bám vào đâu, hoảng loạn đến mức không thể diễn tả thành lời.

Ánh trắng chảy trên áo choàng lụa, một lúc lâu sau cô mới hỏi: "Bộ đồ ngủ này có đẹp không?"

Giọng nói vốn mềm mại, lúc này đã gần như tan chảy.

Cố Thanh Hoài luôn có thiên phú trong việc làm cô vui vẻ: "Em mặc gì cũng đẹp."

Chung Ý có vòng eo nhỏ, vì vậy dù chiếc váy ngủ được may theo kiểu ôm sát thì phần eo vẫn còn chỗ trống.

Những vị trí khác như làn da trắng không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, dưới ánh sáng có độ mịn màng như sữa.

Chung Ý mỉm cười hài lòng.

Cô không biết khi cô xấu hổ không dám nhìn người khác cũng là lúc cô đẹp nhất.

Cố Thanh Hoài vòng tay qua eo cô, ôm cô rất nhẹ nhàng.

Chàng cảnh sát lạnh lùng với đôi mắt phượng sắc lạnh và sống mũi thẳng tắp, mỗi đường nét đều lộ vẻ kiêu chể thản nhiên buông lời trêu ghẹo: "Em không mặc còn đẹp hơn."

Mặt Chung Ý ngay lập tức đỏ bừng, môi cô mấp máy, cuối cùng tỏ ra bực bội: "Cố Thanh Hoài, anh là đồ biến thái..."

"Ừ." Đường cong hàm và vết hằn của anh nhẹ nhàng chuyển động, thẳng thắn không che giấu, hoàn toàn không phủ nhận ý kiến của cô.

Cánh tay dài và mạnh mẽ có gân nổi rõ ôm sát người cô, anh thay đổi tư thế, để cô ngồi lên đùi mình.

Chiếc váy quá ngắn, không thể che phủ được nhiều phần da thịt, trong tư thế này, Chung Ý không dám cử động mạnh.

Cô ngồi đối diện với Cố Thanh Hoài, ngón tay nắm chặt vai anh, giọng nói như bị kẹt trong cổ họng: "... Anh làm gì vậy?"

Áo choàng bên ngoài trượt xuống vai, ánh trắng như dòng suối chảy lên người cô, vô cùng quyến rũ.

Cố Thanh Hoài giữ gáy cô, không chút do dự hôn xuống:
"Làm việc mà đồ biến thái nên làm."

Đôi môi bị anh chiếm hữu, cảm giác lạnh lẽo ở đùi là do váy bị nâng lên.

Chung Ý không tự chủ được mà cắn môi dưới, ánh mắt chứa đầy nước.

Cố Thanh Hoài thì vẫn đứng đưng.

Tư thế đối diện cho phép anh nhìn thấy từng chút một sự mềm mại của Chung Ý, cho đến khi cô hoàn toàn mất kiểm soát vì anh.

Ngay cả sức lực để cáo buộc cũng không còn, những ngón tay trắng trẻo và mảnh khảnh ấn vào tay anh: "Đừng làm hỏng nó..."

Anh khẽ cười: "Thích không?"

Nhịp tim loạn nhịp, cảm giác ngứa ngáy không thể diễn tả lan đến tận xương tủy, Chung Ý mặt đỏ hồng chỉ có thể im lặng.

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Thì cứ mặc đi."

Đôi môi bị cắn sắp biến thành màu đỏ tươi.

Tư thế này rất tiện cho Cố Thanh Hoài làm những bất cứ điều gì mà anh muốn.

Những cái vuốt v3 không thể kiềm chế, những nụ hôn nhẹ nhàng lên từng nốt ruồi nhỏ trên cơ thể cô.

Chung Ý nhẹ nhíu mày, cô sắp không thể chịu đựng nổi trước những đòn tấn công của anh.

Cô xấu hổ tới nỗi không dám nhìn anh, bị anh nâng mặt lên, trong đôi mắt nhạt màu là sự lúng túng và tức giận, lông mi run

rầy.

"Em cần môi làm gì?" Đôi mày anh đen nhánh, quang người toàn là hơi thở chiếm hữu, môi mỏng nhếch lên, vừa lạnh lùng vừa đáng ghét, "Không phải nghe rất dễ chịu sao?"

Mặt Chung Ý đỏ tới mức gần như sắp nổ tung, chỉ có thể chửi anh là đồ biến thái, lưu manh, không đứng đắn...

Cô nói không muốn, đồ biến thái đó chỉ cười và đáp lại bằng cách hoàn toàn không động đậy, còn tỏ vẻ vô tội và nhàn nhã nhìn cô.

Đôi mắt trong trẻo của Chung Ý chứa đầy nước, trông cô lúng túng và hoang mang biết bao.

Bàn tay đặt trên người anh, móng tay cắm vào vai anh, khớp xương hơi hồng trắng.

Cố Thanh Hoài nhướn mày, không che giấu sự xấu xa: "Em muốn anh dừng lại hay tiếp tục thì phải cho anh gợi ý chứ."

Ngón tay có các khớp xương rõ ràng lướt trên môi cô, đầu ngón tay lạnh lẽo, vừa xấu xa vừa dịu dàng: "Nếu em không nói, anh biết làm sao được?"

Lý trí đứng trên bờ vực bị tiêu hủy hoàn toàn, cảm giác ngứa ngáy những không thể gãi lan tỏa khắp từng chân tơ kẽ tóc.

Chung Ý thuận theo bản năng, chủ động đưa mình lên để anh hôn.

Những ngón tay thon dài của anh luồn vào mái tóc đen của cô, nụ cười dịu dàng nhưng cứng rắn: "Anh hiểu rồi."

Dù sao cũng là người từng vào quân đội từ tuổi mười bảy, mười tám, là thành phần tinh nhuệ trong lực lượng vũ trang.

Chung Ý có cảm giác, những năm tháng tập luyện thể lực của Cố Thanh Hoài hiện tại đều được dùng hết trên người cô.

...

Chung Ý bị anh quán quýt đến mức quên cả thời gian.

Khi ngâm mình trong làn nước ấm, cô mơ mơ màng màng, mắt cứ nhắm rồi mở.

Cố Thanh Hoài ngồi cạnh bồn tắm, anh đưa tay đỡ lấy mặt cô, giọng nói trong trẻo: "Mệt thế à?"

Cô chỉ khẽ mím môi vì không thể nói gì, mệt mỏi như vừa chạy một cuộc marathon toàn phần.

Cố Thanh Hoài thì vẫn sạch sẽ và rạng rỡ, như một cây dương nhỏ bên lề đường.

Tóc anh vừa đen vừa rối, lông mi mang ý cười, anh thậm chí còn có tâm trạng để cười đùa với cô: "Có vẻ như anh dẫn em đi chạy bộ hơi ít."

Chung Ý không còn sức để xấu hổ, tóc dài buông rơi vài sợi trên vai trắng nõn, làn da trắng như tuyết vốn đẹp tự nhiên: "Vấn đề đó đâu quan trọng, cũng chỉ vì anh..."

"Vì anh cái gì?"

Cố Thanh Hoài chống hai tay xuống cạnh bồn tắm, mỉm cười với những đường cong tinh xảo trên mặt, thần thái vẫn có chút nghịch ngợm của thời thiếu niên.

Anh tỏ vẻ vô tội, luôn lợi dụng rồi giả vờ ngây thơ, chỉ lắc đầu cười cười rồi không nói thêm gì nữa.

Lông mi dài rũ xuống dưới mắt, cảm giác của thời thiếu niên dường như chưa bao giờ bị phá vỡ.

Cô rõ ràng đã mệt mỏi đến cực điểm, nhưng trái tim vẫn vì anh mà đập mạnh, không thể cứu chữa nổi.

Vẻ đẹp quyến rũ của anh dù là bất cứ chi tiết nào, bất cứ thời điểm nào đều khiến cô mê mẩn.

Vì vậy, khi nhìn vào gân xanh trên cổ anh, nghe thấy hơi thở nặng nhọc của anh, nhận thức của cô như bị thiêu đốt tới mức tan chảy.

Cô khẽ mỉm cười hỏi anh: "Anh cười gì vậy?"

Gương mặt lạnh lùng của Cố Thanh Hoài trắng trẻo và điển trai, anh nhẹ nhàng nâng lông mày: "Đây là em bảo anh nói mà."

Chung Ý ngay lập tức có cảm giác không tốt.

Chỉ là lúc này cô quá mệt mỏi, đầu óc cứ lơ mơ.

"Anh đang nghĩ em sao lại mệt đến vậy?" Cố Thanh Hoài mắt cười cong lên, không thể nhịn cười, "Em có làm gì nhiều đâu, toàn là do anh..."

Chung Ý hoàn toàn nổi giận: "Cố Thanh Hoài!"

Cố Thanh Hoài kìm nén cảm xúc, vui vẻ đáp lại: "Có anh."

Cô xấu hổ không biết phải làm sao, còn anh thì vẫn cứ ung dung và đẹp trai như thế.

Cố Thanh Hoài đứng dậy lấy khăn tắm, nhẹ nhàng nói: "Đến anh ôm em đi ngủ."

Chung Ý mặt đỏ rực, nhưng cô thực sự không muốn động dậy chút nào.

Cô thoải mái nằm trong vòng tay Cố Thanh Hoài, lúc nhắm mắt lại cô vẫn thì thầm: "Nếu sáng mai em không dậy, anh phải

đánh thức em... Em phải đi làm..."

Anh nhẹ nhàng thì thầm: "Biết rồi, em yêu."

Chung Ý mở mắt ra một cách khó khăn, ánh mắt mơ màng, khóe môi hơi hạ xuống.

Cô thấy Cố Thanh Hoài với đôi lông mi dài và dày, ánh mắt trong veo như nước thật dịu dàng.

Anh đang nhìn cô.

Anh hỏi: "Có chỉ thị gì không?"

Chung Ý bị quyến rũ đến mức trái tim lại bắt đầu đập nhanh không ngừng: "Anh chỉ..."

Cố Thanh Hoài hạ thấp ánh mắt: "Chỉ cái gì?"

Chung Ý đưa cho anh một ánh mắt "hãy suy nghĩ lại cho kỹ": "Anh chỉ biết gọi em là em yêu trên giường, còn nói là anh yêu em!"

Cô hiếm khi thể hiện sự trẻ con, làm cho Cố Thanh Hoài bật cười: "Anh oan ức quá."

Anh ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: "Ngủ thôi."

Ngoài trời bắt đầu lạnh, trên chiếc giường ấm áp có hai người ôm nhau.

Đồng hồ sinh học của Cố Thanh Hoài gần như không thay đổi suốt những năm qua.

Khi anh tỉnh dậy thì Chung Ý vẫn đang ngủ say, tóc cô rối bù, chẳng gọn gàng chút nào.

Gương mặt thanh tú của cô nằm trong vòng tay anh, làn da trong suốt như quả vải vừa mới lột vỏ.

Anh chỉnh lại chăn cho cô, vừa định đứng dậy thì bị cô ôm từ phía sau.

Lúc chưa tỉnh ngủ Chung Ý thường rất quẩn quýt, cô mơ màng nói: "Không cho anh đi..."

Cố Thanh Hoài cúi đầu, Chung Ý vẫn nhắm mắt.

Ngón tay anh vuốt v3 lông mày, gò má và tai cô: "Anh đi mua món ngon cho em."

Chung Ý lười biếng ngáp: "Em muốn bánh nếp dẻo, nhiều đường và thêm vùng nữa."

Giọng nói ngái ngủ nặng nề, không rõ ràng, Cố Thanh Hoài không phân biệt được cô thực sự đã tỉnh hay vẫn đang mơ.

Anh cười: "Tổ tông ơi, đúng là khó chiều thật đấy."

Anh lại hỏi: "Bây giờ em có muốn dậy luôn không, hay đợi chút nữa?"

Chung Ý nhỏ giọng trả lời, hình như cô vẫn đang trong giấc mơ: "Ngủ thêm một chút, rồi dậy..."

Sau khi Cố Thanh Hoài đánh răng rửa mặt xong, anh mặc một chiếc áo khoác đen rộng thùng thình, dắt Quy Lai ra ngoài.

Tiệm bánh bên đường đón khách hàng đầu tiên trong ngày.

Trong làn hơi nóng bốc lên nghi ngút, Cố Thanh Hoài cao gầy và trắng trẻo trông có vẻ không hợp với sự nhộn nhịp xung quanh.

Anh khẽ mỉm cười, giọng nói rất nhẹ: "Cháu lấy một phần bánh nếp dẻo, thêm nhiều đường và vùng ạ."

Bà cụ bán hàng vui vẻ cười, nói bằng tiếng địa phương: "Thêm quá nhiều đường sẽ hư răng đấy!"

"Nhà có cô bé thích ăn như tể ạ." Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ nói, trong ánh sáng buổi sớm mờ ảo, các đường nét trên mặt anh hiếm khi mềm mại, "Cháu phải nghe lời cô ấy."

Khi Cố Thanh Hoài về đến nhà, mọi thứ vẫn yên tĩnh, bữa sáng được đặt trên bàn ăn.

Chung Ý vẫn đang ngủ, hơi thở đều đặn và nhẹ nhàng.

Anh ôm cô qua lớp chăn, tay chống bên cạnh, vén những sợi tóc rối trên gò má cô ra phía sau, khẽ nói: "Sao lại đáng yêu thế này..."

Anh nhẹ nhàng hôn lên lông mày và mắt của Chung Ý khiến cô nhú mày trong giấc ngủ, tay vô thức dụi những sợi lông mi dài như quạt nhỏ của mình khiến anh bật cười: "Lông mi cũng dài nữa."

Chung Ý từ từ tỉnh dậy nhưng vẫn chưa mở mắt được, có lẽ vẫn còn đang mơ màng. Cố Thanh Hoài nói: "Nhìn em như trẻ con vậy."

Chung Ý mở mắt ra, ngay lập tức va vào đôi mắt sáng chứa đầy nụ cười của anh.

Đôi mắt phượng hai mí sâu thẳm, từ khóe mắt đến đuôi mắt đều tinh xảo đến khó tin.

Xung quanh đều bị hơi thở của anh bao quanh, Chung Ý dụi mắt thì thầm: "Anh nhìn gì vậy..."

Cố Thanh Hoài hôn lên mặt cô: "Nhìn cô bé xinh đẹp của anh."

Mặt lại nóng bừng vì bị anh trêu ghẹo, Chung Ý ngượng ngùng hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Dù sao cũng đã muộn, chi bằng xin nghỉ phép luôn nhé?"

Trên mặt Chung Ý hiện lên vẻ trống rỗng, cô nhắm mắt lại: "Tại anh đó..."

Cô phải xin nghỉ phép sao?

Lý do xin nghỉ phép phải là gì nhỉ?

Nếu phải xin nghỉ vì chuyện này thì mất mặt quá...

Gương mặt cô nhỏ nhắn, trong chớp mắt biến đổi từ bối rối đến lúng túng rồi tràn đầy tức giận.

Cuối cùng, cô với tay lấy điện thoại ở đầu giường ném cho Cố Thanh Hoài, sau đó cô co người lại trong chăn, hoàn toàn không còn mặt mũi gặp người: "Anh giúp em xin phép..."

"Không có gì mà mất mặt, lãnh đạo của em cũng đâu biết em vì ngủ với anh mà không dậy được..."

Chung Ý nhanh chóng bịt miệng anh.

Chàng cảnh sát trẻ tuổi với gương mặt thanh tú, sống mũi thẳng tắp như lưỡi dao, đôi môi ấm áp chạm lòng bàn tay cô.

Anh là cảnh sát của đội SWAT, còn là cán bộ lãnh đạo trẻ nhất của cục cảnh sát, thế mà trước mặt cô, Cố Thanh Hoài y hệt một tên lưu manh, hoàn toàn ra dáng công tử phong lưu, chẳng thèm kiêng nề gì.

Cố Thanh Hoài để mặc cô gửi tin nhắn.

Thường thì những người dưới quyền anh mới là người lo lắng báo cáo xin nghỉ.

Câu chữ của cô khá nghiêm túc: [Chào chủ nhiệm, tôi không được khỏe, xin phép nghỉ một ngày.]

Phía bên kia nhanh chóng trả lời: [Có chuyện gì không? Ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.]

Chung Ý nằm trong chăn, chỉ để lộ đỉnh đầu lông xù và đôi mắt sáng nước, không muốn nói thêm gì.

Không dám nhìn gương mặt anh đang cười, nhưng từng phần tử trong không khí và mỗi tế bào trên người đều kêu gào: *Thích anh quá.*

Cố Thanh Hoài liếc qua điện thoại, thời gian không còn sớm, anh phải đi làm.

Vì vậy anh phải dặn dò cẩn thận cô gái còn đang ngái ngủ này.

"Anh mua bánh rồi, hâm nóng lên hãy ăn."

"Vâng..."

Anh đặt tay lên bên cạnh cô, ôm cô qua lớp chăn.

Hơi thở của anh lạnh lẽo, từng đường nét trên mặt đều tinh xảo khiến người ta mê đắm.

"Anh cũng nấu cháo rồi, khi múc ra đừng để bị bỏng."

"Ừ..."

"Trái cây đã rửa sạch, đừng ăn thay cơm."

"Em biết rồi..."

"Anh vừa thử máy nướng xúc xích của em, nướng cho em hai cái xúc xích đây."

Chung Ý ngay lập tức sáng mắt lên, kèm theo một tiếng "wow".

Cố Thanh Hoài khẽ cười: "Sao chỉ cần có món ngon là có thể dễ dàng được em vậy?"

Chung Ý chân thành nói: "Nếu anh không cho em món ngon, em cũng sẽ đi cùng anh."

Cố Thanh Hoài liếc cô: "Nay giỏi quá nhỉ, miệng ngọt lắm đấy"

Mặt cô bị anh véo, môi biến thành đường thẳng nhỏ, mắt cười hỏi anh: "Còn gì muốn bổ sung nữa không?"

"Còn chứ." Cố Thanh Hoài véo mũi cô, cười nói: "Đừng để chân không chạy lung tung, coi chừng bị cảm."

Chung Ý thích anh đến phát điên: "Anh dễ trẻ con à?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày, với cô, anh lúc nào cũng đầy sức hút chết người: "Anh dễ mè." "

Chàng trai lạnh lùng của thời niên thiếu khiến vô số nữ sinh thầm yêu chưa bao giờ dừng ánh mắt trên bất kỳ ai.

Cảnh sát trẻ tuổi lạnh lùng và nghiêm túc, ánh mắt có thể khiến người khác sợ hãi, làm cho các thành viên của đội chống khủng bố không dám thở mạnh.

Chuyên gia gỡ bom luôn đi ngược chiều với mọi người để tiến về phía quả bom, khi kéo dây cảnh báo, trên vai anh gánh sinh

mạng của vô số người, tỏa ra luồng khí nghiêm trang, không ai dám đến gần.

Nhưng trước mặt cô, Cố Thanh Hoài lại giống như một người cha luôn luôn lo lắng.

Chung Ý cảm thấy trái tim mình mềm mại và ấm áp, cô rất muốn cười, giọng nói nhẹ nhàng: "Nếu các thành viên dưới quyền anh biết anh ở trước mặt em như thế này, họ sẽ nghĩ sao?"

Gương mặt Cố Thanh Hoài chứa đựng sự dịu dàng và chữa lành: "Những thằng nhóc đó làm sao so sánh được với em."

Ánh sáng ban mai phủ lên cái trán sạch sẽ của Chung Ý, vừa mới ngủ dậy nên cô lười biếng như một con mèo, làn da mặt hơi xù xì.

Cố Thanh Hoài áp mặt vào mặt cô: "Em là ngoại lệ của anh."

"Chúng ta thật sự không cần có con sao?" Chung Ý chớp chớp mi mắt, đôi mắt sáng màu nhẹ nhàng, phát ra ánh sáng ấm áp: "Em nghĩ anh chắc chắn sẽ là một người cha tốt..."

Cố Thanh Hoài là người có lông mi dài, lông mi của con trai không cong như con gái, chỉ có một độ cong rất nhẹ, dày giống như lông quạ.

Chung Ý suy tư, bổ sung thêm: "Kiểu rất biết cách chăm sóc trẻ con ấy."

Vẻ đẹp trước mắt khiến cô không tự chủ bị quyến rũ, tay cô mò mẫm trên mặt anh.

Từ xương chân mày, sống mũi, gò má và khóe miệng, cô lần lượt chiếm lấy hết mà vẫn không chịu dừng tay.

Không thể không tưởng tượng được Cố Thanh Hoài khi chăm sóc trẻ con sẽ như thế nào.

Cô muốn xác nhận lại với anh, liệu anh có thật sự quyết định không có con hay không.

"Anh còn phải chăm sóc đứa trẻ nào khác sao?"

Bàn tay của anh phủ lên tay cô, anh nghiêng đầu hôn lên mạch đập của cô.

Dưới mạch đập đó vừa là sự sống căng tràn của hiện tại, vừa là những vết thương cũ chưa thể phai mờ.

"Chỉ cần em là đủ."

Chung Ý mặt vui trong chần, hạnh phúc đến mức như muốn nổi bong bóng.

"Anh đi làm đây." Cố Thanh Hoài cúi xuống hôn nốt nhỏ trên trán cô, "Tối gặp lại."

Cửa phòng ngủ bị đóng lại, nhưng trong không khí vẫn còn lưu lại hơi thở của anh.

Có phải chỉ cần yêu đương thì sẽ hạnh phúc như vậy, hay chỉ khi yêu Cố Thanh Hoài cô mới có thể hạnh phúc như thế?

Chung Ý nghiêng về phương án thứ hai.

Cô đã ngủ đủ giấc, nhanh chóng đứng dậy đi tắm rửa.

Bánh bánh nếp dẻo được đặt vào lò vi sóng để hâm nóng. Khi mở tủ lạnh, một bó hoa tươi mới hiện ra trước mắt cô.

Màu vàng ấm, xanh nhạt và trắng kem được gói trong giấy kraft thành bó.

Mùi thơm chữa lành kèm theo sương sớm tươi mới, hoa hướng dương nổi bật làm tâm trạng của cô trong cả ngày đều bừng sáng rực rỡ.

Cô đưa tay ra cầm lấy bó hoa, trên đó có một tấm thiệp nhỏ với chữ viết sắc bén nhưng cũng đầy dịu dàng và bá đạo: "Em yêu, anh yêu em."

Nhớ lại ngày hôm qua cô còn trách móc Cố Thanh Hoài chỉ biết gọi em yêu và nói yêu em khi ở trên giường.

Những lời oán trách nho nhỏ mà cô không hề cố ý lại được anh ghi nhớ kỹ lưỡng.

Chung Ý kéo rèm cửa ra, bên ngoài cửa sổ kính từ sàn đến trần đều có cây xanh và mây trắng, cả căn phòng tràn ngập ánh sáng mặt trời vàng rực.

Đầu đông vẫn còn ấm áp, gò má của Chung Ý nóng bừng, đôi mắt sáng lên nụ cười hạnh phúc.

Chung Ý nằm trong xích đu trên ban công, ăn bánh nếp dẻo và tắm nắng.

Một năm trước khi mới bắt đầu quay phim tài liệu, căn phòng này vẫn chưa có dáng vẻ như hiện tại.

Khi đó chỉ có những bức tường trắng và một vài món đồ nội thất đơn giản, phong cách lạnh lùng giống như chủ nhân của nó, một kẻ bất cần.

Nhưng bây giờ nó đã hoàn toàn khác biệt.

Ngay cả trước khi họ tái hợp, Cố Thanh Hoài đã dần dần cải tạo ngôi nhà này theo sở thích của cô.

Hiện tại, ban công có cây xanh, có hoa cỏ không sợ mùa đông, có thú cưng là Quy Lai và có cả cô đang nằm trên xích đu tắm nắng.

Căn phòng không còn trống trải như trước, giờ đây không chỉ đầy ắp cả căn nhà mà còn là cả trái tim cô.

Cô ôm máy tính, mở phần mềm làm việc nhưng không còn tâm trạng, cô chỉ muốn gặp anh.

Cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa, cô không thể chờ đợi thêm nữa, đứng dậy thay đồ ra ngoài.

Chung Ý mặc áo len cao cổ trắng rộng rãi kết hợp với quần jeans xanh, đi đôi giày vải.

Khi đến sân huấn luyện của đội đột kích chống khủng bố, những thành viên đội đang tập luyện với lớp xe 150kg, nóng đến mức cởi áo, ánh mắt nơi họ nhìn vào đều tràn ngập testosterone mạnh mẽ.

Tại một góc của sân huấn luyện, Cố Thanh Hoài đang dùng ánh mắt để quét mắng.

Anh không nói một lời, chỉ đứng đó, vai và lưng thẳng như thanh kiếm, khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai, khí thế áp đảo.

Các thành viên đội chống khủng bố xếp thành hàng trước mặt anh, ai cũng cúi đầu, không dám thở mạnh.

Chung Ý yên lặng đứng ở bên cạnh, cho đến khi Trâu Dương nhìn thấy cô và báo cho Cố Thanh Hoài thì anh mới quay đầu lại.

Người vừa nãy còn nhú mày với vẻ mặt lạnh lùng đầy sát khí, giờ đây lộ hơi bất ngờ, ngay lập tức nụ cười nở trên môi như băng tuyết tan chảy.

Các thành viên đội chống kh ủng bố nhìn thấy sắc mặt của đội trưởng không còn lạnh lùng, thậm chí khi ra lệnh giải tán, giọng nói của anh còn mang theo sự vui vẻ.

Trâu Dương: "Nhìn đội trưởng của chúng ta kìa, chỉ trong một giây đã thay đổi biểu cảm!"

Trần Tùng Bách: "Xuyên kịch* không có đội trưởng Cố, đó là tổn thất của họ."

[*] Xuyên kịch: 川剧 (Chuān Jù) là một loại hình nghệ thuật biểu diễn truyền thống của Trung Quốc, xuất phát từ tỉnh Tứ Xuyên và các khu vực lân cận như Trùng Khánh, Quý Châu, và Vân Nam. Nó là một trong những thể loại kịch truyền thống nổi tiếng của Trung Quốc, cùng với Kinh kịch, Côn khúc và các thể loại khác. Một trong những đặc trưng nổi bật nhất của 川剧 là kỹ thuật "biến mặt" (变脸), nơi các nghệ sĩ có thể thay đổi mặt nạ trên mặt một cách nhanh chóng và mượt mà, thường là để thể hiện sự thay đổi tâm trạng hoặc thân phận của nhân vật.

Dụ Hành giả vờ đau răng: "Có người bên ngoài là đội trưởng đội chống kh ủng bố, thực chất lại là nô lệ tình yêu."

Cố Thanh Hoài ném cho họ cái nhìn "Bạn gái tôi đến rồi, không thêm bận tâm đến đám ngốc các cậu" rồi đi thẳng về phía Chung Ý.

Khi nhìn thấy Chung Ý, các thành viên đội chống kh ủng bố ngay lập tức trở nên hoạt bát...

Trâu Dương: "Đạo diễn Chung đến rồi!"

Trần Tùng Bách: "Ngại quá, lần nào cô cũng phải tốn kém!"

Dụ Hành: "Lần này cô lại mang đến món ăn ngon gì đó?"

Chung Ý đưa cho họ những túi lớn nhỏ, bảo họ mang đi chia nhau, rồi ngẩng mặt nhìn Cố Thanh Hoài.

Người này ở nhà và bên ngoài khác biệt rõ rệt.

Vẻ mặt lạnh lùng vừa rồi, không chỉ các thành viên dưới quyền anh cảm thấy áp lực mà ngay cả cô cũng cảm thấy bị đè nén.

Cố Thanh Hoài có đôi mắt sáng trong, sâu thẳm trong đó chứa đựng sự nhượng bộ dành riêng cho cô: "Sao em lại đến đây?"

Cô cũng không biết, rõ ràng họ mới xa nhau có bao lâu đâu, hình như mới chỉ là một buổi sáng. Trước đây khi yêu, một năm chỉ gặp một hoặc hai lần đã là tốt lắm rồi.

Chung Ý muốn nói rằng mình đã đi từ phòng này đến phòng khác trong nhà, không thấy anh, cảm thấy mọi nơi đều không đúng.

Tên khốn này lại cố tình hỏi, buộc cô phải nói ra.

Cô sẵn lòng chiều theo anh, nhẹ nhàng nói: "Nhớ anh."

Cố Thanh Hoài cong mắt lên, cúi người thì thầm bên tai cô.

Anh dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy, nhẹ nhàng nói: "Ngày hôm qua mắng anh là đồ khốn đến mức khản cả giọng, hôm nay lại nhớ anh?"

Trước mặt các thành viên, đội trưởng Cố vẫn giữ vẻ nghiêm túc, lông mày đen đậm trên đôi mắt phượng, khuôn mặt lạnh lùng trắng trẻo, anh vốn đã rất cao, nay lại mặc bộ đồng phục SWAT nên trông càng thêm hấp dẫn, đôi chân dài nổi bật, đáng vẻ thật sự rất đẹp.

Ai nhìn cũng phải cảm thán một câu "trời sinh ra để cấm dục."

Tim Chung Ý đập nhanh nhưng không thay đổi sắc mặt, chỉ có tai đỏ lên trong

một giây, tức giận nói: "Ghét anh."

Cố Thanh Hoài cười một cách mãn nguyện, anh nhìn cô từ trên cao với ánh mắt chế giễu: "Đạo diễn Chung, rõ ràng em yêu anh chết đi được."

Anh có vẻ hơi kiêu ngạo nhưng thật sự cũng rất dễ thương, như một cậu thiếu niên nghịch ngợm, làm nũng với người mình yêu.

Được rồi, cô tự nguyện đầu hàng, có mười cô cũng không phải là đối thủ của tên cảnh sát thô lỗ Cố Thanh Hoài này.

Vừa đúng đến giờ tan sở, các thành viên đội đặc nhiệm cởi trần đã hoàn thành buổi tập, ồn ào chạy đến tìm đồ.

Chung Ý còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Cố Thanh Hoài nắm lấy cổ tay, kéo vào lòng, ấn đầu cô vào ngực anh.

Trước mắt là một mảng đen kịt.

Vị đội trưởng đội chống khủng bố này vẫn giữ được vẻ uy nghiêm, nhẹ nhàng ra lệnh: "Mười giây, không mặc xong quần áo sẽ phải mang thêm 10km."

Chung Ý ngẩng mặt lên, đối diện với chiếc cằm lạnh lùng và môi mím thành một đường thẳng của anh, không thể kìm nén nụ cười.

Cố Thanh Hoài hạ mắt nhìn cô, ánh mắt chứa đầy cảnh cáo: "Đừng nhìn, anh ghen đấy."

Anh ghen thì sẽ nói rõ ràng, thật sự làm người ta cảm động.

"Cái gì em cũng không nhìn." Chung Ý cố ý nheo mắt lại thành một đường cong, "Chỉ nhìn thấy anh thôi."

Cố Thanh Hoài bị chọc cười nhưng phải kìm nén, chỉ có thể cắn môi dưới.

Khi anh cười, các thành viên bên cạnh bắt đầu gây ồn ào, uy nghiêm của đội trưởng hoàn toàn bị phá hủy.

Họ sợ anh trên sân huấn luyện, nhưng lại rất ngưỡng mộ và thích anh, quan hệ của bọn họ với anh rất tốt.

Chung Ý nhìn anh không chớp mắt, thấy đôi môi mỏng của anh mím thành một đường rồi lại không kìm được nhếch lên.

Dáng vẻ bất lực nhưng cố nhịn cười của anh giống như một chàng trai hai mươi tuổi, thật sự làm người ta rung động.

Anh cúi đầu nhìn cô, lông mi dài và mềm mại quét qua trái tim cô.

Trái tim ngứa ngáy, cô muốn hôn anh, ngay bây giờ.

Vì vậy khi mọi người từ sân huấn luyện đi về phía căng tin, cô nắm tay Cố Thanh Hoài.

Sân huấn luyện rộng lớn không có ai, chỉ một ánh nhìn Cố Thanh Hoài đã biết cô đang nghĩ gì, khóe môi anh cong lên, nhẹ nhàng cười.

Nhìn các đồng đội đang đi xa, anh nhìn Chung Ý trước mặt.

Anh cúi xuống ngang tầm mắt với cô, cười cười nắm lấy phần thịt mềm trên má cô: "Nhóc con, em đang tính kế chiếm đoạt anh à?"

Chung Ý được sự chiều chuộng nhẹ nhàng trong giọng nói của anh làm tai nóng bừng.

Anh quá mức tinh ý, rõ ràng nhìn thấu tất cả tâm sự của cô nhưng không vạch trần, chỉ đợi cô tự mình để lộ, những lúc này anh tuyệt đối sẽ không chủ động.

Cố Thanh Hoài đứng dựa vào tường, tư thế đứng có vẻ ngả nghiêng nhưng lưng và vai tự nhiên thẳng tắp.

Anh mặc đồng phục cảnh sát trông rất bảnh bao, khi không nói không cười thì chính là kiểu người cao ngạo, lạnh lùng.

Cầm anh cứng cáp, khuôn mặt anh tuấn rõ nét, từng đường nét đều toát lên vẻ nghiêm nghị, không tức giận mà vẫn đầy uy nghi.

Chung Ý đặt tay lên vai anh, ngôi sao bốn góc trên quân hàm chạm vào lòng bàn tay cô.

Cô bị anh quyến rũ, thì thầm: "Anh mặc đồng phục cảnh sát trông thật đẹp."

"Quá khen." Cố Thanh Hoài nhướn mày, "Đạo diễn Chung cũng rất xinh đẹp."

Chung Ý nắm chặt đồng phục của anh, cô đứng nhón chân, môi chạm vào môi anh, Cố Thanh Hoài giữ lấy eo cô.

Anh không nhắm mắt, im lặng quan sát sự ngượng ngùng của cô, xem khuôn mặt cô đỏ bừng, nhìn đôi mắt cô lúng túng và ươn ướt.

Con thỏ nhỏ trong lòng Chung Ý nhảy lên cuồng nhiệt khiến cô không đủ tự tin: "Anh có muốn hôn hay không..."

Cố Thanh Hoài nhướn mày, ánh mắt ngày càng nhu hòa, đầu ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

Đôi môi mỏng của anh dù nói gì cũng rất quyến rũ: "Mỗi lần thấy em đỏ mặt, anh đều rất muốn hôn em."

Trán chạm trán, giọng nói vốn lạnh lùng của anh trở nên dịu dàng đến mê hoặc: "Ngay cả lúc học cấp ba cũng vậy."

Dù có những lúc gần gũi hơn, nhưng một câu nói của anh vẫn khiến cô đỏ mặt, tim đập nhanh.

Khi đôi môi mỏng của anh hạ xuống, cô nghe thấy Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nói: "Bây giờ cũng vậy."

-

Cục Công an thành phố rất gần trường trung học mà họ từng học.

Khi quay phim tài liệu trước đây, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng chuông của trường.

Hai người ăn bữa trưa ở khu phố ăn vặt phía sau trường.

Chung Ý thích những nơi nhộn nhịp, đông đúc. Cố Thanh Hoài quay đầu lại, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng của người yêu, anh nắm tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Vào giờ ăn, khắp nơi đều là những thanh thiếu niên mặc đồng phục học sinh, không khí tuổi trẻ tràn ngập trong không khí.

Chung Ý không khỏi thở dài: "Có nhiều cô gái xinh đẹp quá."

Họ có ánh mắt sáng ngời, làn da căng bóng, gương mặt vẫn còn non nớt.

Chưa từng trải qua gian khổ, cũng chưa phải đối mặt với sự khắc nghiệt của xã hội, các cô gái đều đang ở thời điểm đẹp nhất trong cuộc đời.

Nhiều năm trước Chung Ý cũng có dáng vẻ như vậy, nhưng cô ngại ngùng, ít nói, rất ít khi trò chuyện.

Điều dừng cảm nhất cô từng làm là lên nhìn Cố Thanh Hoài khi anh ngủ.

May mắn thay, chàng trai mà cô thầm thương trộm nhớ thời trẻ giờ đã trở thành vị hôn phu của cô.

Điều đó làm cô cảm thấy số phận thật tử tế, những khó khăn mà cô đã trải qua không hề vô ích.

Cố Thanh Hoài nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Chung Ý, thản nhiên nói: "Em cũng vậy."

Chung Ý chớp chớp mắt: "Cũng vậy cái gì?"

Cố Thanh Hoài: "Cô gái xinh đẹp."

Chung Ý nhăn mũi: "Em đã lớn rồi."

Cố Thanh Hoài véo nhẹ khuôn mặt cô: "Điều đó có liên quan gì đến tuổi tác đâu."

Anh rất cao, thường xuyên cúi xuống khi nói chuyện với cô, như vậy thì cô không cần phải ngước lên.

Xung quanh đông người qua lại, chỉ có cô được bao quanh bởi hơi thở tươi mới của anh.

Giọng nói trong trẻo, dễ nghe, gần gũi bên tai cô: "Dù Chung Ý có bảy, tám mươi tuổi thì vẫn là cô gái của Cố Thanh Hoài."

"Cô gái của Cố Thanh Hoài..." Chung Ý lặp đi lặp lại những từ này trong đầu, hương vị ngọt ngào lan tỏa không ngừng.

Có quầy bán kẹo bông gòn bên đường, cô cảm thấy trái tim mình mềm mại hơn cả kẹo bông, chúng đang mở rộng không ngừng, cuối cùng trở thành một đám mây nhẹ nhàng, tự do bay bên cạnh Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài nắm tay cô, để cô tò mò nhìn quanh từng quầy, kiên nhẫn chờ cô quyết định muốn ăn gì.

Khu phố ăn vặt đã thay đổi nhiều, Chung Ý không biết nên nhìn vào đâu.

Cô buộc tóc đuôi ngựa cao, mắt sáng và nụ cười rạng rỡ, vô cùng nổi bật giữa đám cô gái mặc đồng phục xanh trắng.

Có những cậu bé thường xuyên nhìn cô, chúng gọi bạn bè của mình, cuối cùng cả đám cùng nhìn về phía cô.

Sau đó, khi nhìn thấy người đàn ông cao lớn và anh tuấn bên cô thì lại cùng nhau quay mặt đi.

"Phải làm sao đây?" Chung Ý nhíu mày, có vẻ khó lựa chọn: "Em muốn ăn tất cả."

"Vậy thì thử hết đi," Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Ăn không hết thì anh sẽ ăn."

Takoyaki, bánh gạo chiên giòn, cuộn dâu tây, bánh cá, bánh bột...

Chung Ý vui vẻ ăn no căng bụng.

Cô liếc thấy những học sinh cấp ba đang đi về phía mình, các cặp đôi nắm tay nhau lén lút.

Cô chọc vào người Cố Thanh Hoài, để anh cũng nhìn họ: "Tiếc quá, hồi cấp ba chúng ta không yêu sớm."

Cô vừa mua một que bánh gạo chiên giòn, vì rất cay, cô không ăn được nên đưa cho Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài vừa ăn cay, da anh trắng và môi lại đỏ, sắc thái rất quyến rũ, không hề nhận ra sức cuốn hút của mình.

Nghe cô nói vậy, anh nhẹ nhàng nói: "Anh luôn đứng sau em, chỉ quan sát mình em."

Giọng nói thường ngày thờ ơ không cảm xúc, lúc này nhẹ nhàng như lông vũ, mềm mại và đọng lại ở trái tim: "Khi em tập thể dục, khi em viết bài trên bảng và cả trên đường đến căng tin."

Cảm xúc không thể diễn tả bằng lời, xung quanh ồn ào nhưng cô vẫn không thể che giấu nhịp đập của trái tim.

Lông mi và đôi môi của anh đều mềm mại, Chung Ý đọc được lời nhắn từ môi của anh: "Anh luôn thích em."

Có thể cho cô một cỗ máy thời gian trở về quá khứ, quay lại thời điểm khi anh nhìn cô, để cô quay lại nhìn anh được không?

Có thể cho cô thuốc hồi tiếc, khi cô không kiểm soát được mà nói chia tay đổi thành cô chạy đến ôm anh được không?

Có thể tạm dừng thời gian vào những khoảnh khắc khi anh ở bên cạnh cô được không?

Chung Ý nắm chặt tay anh, ánh mắt sáng lên, rơm rớm nước mắt: "Em cũng vậy, Cố Thanh Hoài, em rất thích anh."

Ánh nắng buổi chiều tươi sáng, còn một lúc nữa Cố Thanh Hoài mới phải trở lại làm việc ở Cục.

Hai người ngồi trên ghế dài trong công viên nhỏ, yên lặng ngắm nắng, cảm giác thật dễ chịu như trong một bộ phim tình cảm nhẹ nhàng.

Chung Ý dựa vào vai Cố Thanh Hoài, nghe anh hỏi: "Chiều nay định làm gì?"

"Em không biết." Cô hiếm khi không có kế hoạch, "Có thể em sẽ xem một bộ phim rồi chờ anh về nhà."

Cố Thanh Hoài cúi mắt: "Về nhà ngủ một giấc?"

Chung Ý nghiêm túc nói: "Chỉ khi có anh ở nhà, em mới ngủ trưa."

Cố Thanh Hoài: "Tại sao?"

Chung Ý: "Khi em thức dậy, căn phòng rất tối, giống như trên thế giới chỉ còn lại mình em."

Cô mím môi: "Em cảm thấy rất buồn, đặc biệt là khi trong giấc mơ thấy anh, mở mắt ra lại không thấy anh..."

"Đợi em tỉnh dậy thì anh sẽ về nhà." Anh thì thầm nhẹ nhàng, "Không tin thì đạo diễn Chung thử đi."

Chung Ý cong khóe mắt, trả lời với vẻ trẻ con: "Thử thì thử, ai sợ ai?"

Buổi chiều trở về nhà, Chung Ý xử lý công việc trước rồi thay bộ đồ ở nhà mềm mại, cuộn mình trong chăn đã được ánh nắng hong khô.

Tối qua bị Cố Thanh Hoài quán quýt nên cô không ngủ được nhiều.

Người này như muốn đòi lại tất cả những gì cô đã nợ trong những năm qua.

Không thể nghĩ thêm nữa, vừa nghĩ đã thấy mặt nóng bừng.

Chung Ý ngáp một cái, trong mùi hương giống như của Cố Thanh Hoài, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi cô mở mắt ra lần nữa, trong phòng tối mờ, rèm cửa chỉ kéo một nửa, có thể thấy bên ngoài đã tối.

Không thấy người khác, không phân biệt được giấc mơ hay hiện thực.

Không phân biệt được bây giờ là bốn năm trước hay bốn năm sau, thậm chí không phân biệt được việc họ tái hợp có phải là do cô tưởng tượng hay không.

Nỗi sợ hãi lớn lao ập đến như muốn nhấn chìm cô, đúng lúc này cửa phòng ngủ bị đẩy ra, ánh sáng chiếu xuống chân của Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài bước đến, cúi người ôm cô: "Em tỉnh lâu chưa?"

Nỗi tủi thân trong lòng Chung Ý còn chưa kịp lan tỏa đã bị mùi hương ngọt ngào của anh lấn át: "Em chỉ mới tỉnh thôi."

Ánh mắt anh trong trẻo như nước: "Anh đã nói gì nhỉ, khi em tỉnh dậy anh sẽ về."

Chung Ý ôm cổ anh: "Khi em mở mắt ra mà anh không ở đây, em tưởng mình đang mơ."

Cô hơi tủi thân, giọng nói nhỏ nhẹ bên tai anh: "Em sẽ nghĩ việc chúng ta ở bên nhau là một giấc mơ đẹp, tỉnh dậy lại chẳng có gì, anh lại bay đi..."

Cố Thanh Hoài thở dài, anh xoa đầu cô, nghiêng đầu hôn vào tai và má cô: "Em ở đây, anh còn có thể đi đâu?"

Chung Ý nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, cảm thấy như tìm lại được cái gì đã mất.

"Thức dậy ăn cơm nhé?"

"Được!"

Cô không thích mang giày, trong thời tiết như thế này cô thích mang tất chạy loanh quanh.

Nhưng khi Cố Thanh Hoài ở nhà thì cô không cần phải mang giày, yên tâm làm người lười biếng trong vòng tay anh, đi đâu anh bế là được.

Sau bữa tối, Cố Thanh Hoài mở máy tính gõ báo cáo.

Chung Ý lại gần nhìn một cái, ngôn từ rất chuẩn chỉnh.

Sự tập trung trong đôi lông mày lạnh lùng của anh giống như khi viết bài toán hồi còn thiếu niên.

Chàng cảnh sát này khi làm việc thật sự rất nghiêm túc.

Chung Ý từ phía sau ôm lấy cổ anh: "Khoảng bao lâu nữa mới xong?"

Cô mặc bộ đồ ở nhà mềm mại, hơi thở nồng nịu quét lên vành tai anh.

Cố Thanh Hoài không rời mắt khỏi màn hình: "Còn nửa giờ nữa."

Chung Ý nhăn nhó, ngay lập tức bị ôm lấy eo, cả người ngồi lên đùi anh.

Cố Thanh Hoài ôm cô, mặt mày vẫn lạnh lùng như băng, liếc cô một cái: "Biết nũng nịu như thế, học từ ai vậy?"

Chung Ý ngồi trong lòng anh, tỏ vẻ không quan tâm.

Vẻ ngoài của chàng cảnh sát không cười khi đó thật sự rất hấp dẫn, chỉ có anh là không biết.

Khi anh đang nhận điện thoại thảo luận công việc với đồng nghiệp, cô đã tạo được hình hoa bằng dây mũ của áo hoodie màu xám của anh.

Điện thoại vẫn chưa cúp, giọng nói của anh lạnh lùng, trong giọng điệu là sự bình tĩnh chuyên nghiệp của một cảnh sát khi phân tích tình hình.

Nhưng sắc đẹp trước mặt khiến cô dần không thỏa mãn với việc này, sự chú ý đã chuyển sang chính Cố Thanh Hoài.

Cô chạm vào mặt anh, ngón tay lướt dọc theo đường viền hàm cứng nhắc của anh. Cổ anh dài và trắng, trông rất đẹp, đầu ngón tay cô ngứa ngáy, chạm vào vết hằn nhô lên của anh qua lớp da mỏng, cảm giác thật kỳ lạ.

Anh cảnh cáo nhìn cô một cái, chỉ là tiếp xúc nhẹ nhàng, vết hằn anh di chuyển dưới đầu ngón tay cô.

Chung Ý càng ngày càng dửng dưng, càng lúc càng táo bạo, cô càng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Vì vậy, sau khi anh cúp điện thoại, cô không chỉ chạm vào vết hằn của anh mà còn cúi xuống hôn một cái.

Cố Thanh Hoài nhăn mặt, trông rất dữ dằn: "Lát nữa em sẽ khóc đấy."

Chung Ý được anh nuông chiều đến mức ương bướng, cô mặc kệ, từ từ ngập một cái.

Cô liếc qua thấy báo cáo đã được gửi qua email, Cố Thanh Hoài đóng máy tính lại.

Trong đầu cô vang lên chuông cảnh báo, khi cô định đứng dậy khỏi đùi anh để chạy trốn, anh đã giữ chặt eo cô bằng đôi tay dài và mạnh mẽ.

Gương mặt lạnh lùng của anh rất nguy hiểm, cảm giác xâm lược không thể bỏ qua: "Có phải anh quá nuông chiều em đúng không?"

Chung Ý chớp mắt, lảng sang chuyện khác: "Chúng ta ra ngoài vận động nhé... Đã lâu anh không đưa em đi chạy rồi..."

Cố Thanh Hoài khẽ cười: "Vận động trên giường vẫn chưa đủ với em hả?"

Chung Ý giận dỗi: "Cố Thanh Hoài!"

Cố Thanh Hoài không do dự, bế cô từ phòng làm việc vào phòng ngủ.

Anh cảnh sát thường xuyên tập thể dục, khi bế cô như bế một con mèo vậy.

Cô đỏ mặt giải thích: "Bây giờ vẫn chưa đến giờ ngủ!"

"Anh biết." Cố Thanh Hoài dùng đầu gối mở cửa, đặt cô lên giường rồi áp người lên: "Tối nay để em ngủ sớm."

Chung Ý đỏ mặt vì hành động của anh, ánh mắt cô lạc lối, từ lông mày rậm đến sống mũi thẳng, khóe miệng mềm mại...

Tâm tư không đơn giản, không chỉ có Cố Thanh Hoài, cô không thể không thừa nhận, ngay cả cô cô cũng vậy.

Yêu một người không thể không muốn ở gần, cô yêu Cố Thanh Hoài, cô thích tất cả về anh.

Không quan trọng là hôn, ôm hay tiếp xúc gần gũi hơn.

Nhưng gần đây, có phải họ hơi... quá phóng túng không?

Chung Ý nhú mào, nhìn anh một cách nghiêm túc: "Anh có phải miệt mài quá độ không...?"

Cô lắp bắp nói: "Thì... chúng ta không ở bên nhau nhiều năm như vậy, không phải vẫn sống tốt sao?"

Cố Thanh Hoài không trả lời cô, ánh mắt đen láy lạnh lùng, cúi đầu chuẩn bị hôn cô, bị tay cô ngăn lại trước ngực.

Giọng nói của cô nghẹn trong cổ họng, cô đỏ mặt chỉ nói được một câu nhỏ: "Anh nghiện à?"

Cố Thanh Hoài ngẩn ra một chút, bất ngờ bật cười, đôi lông mày cong lên, khoe miệng cong cong để lộ hàm răng đều và trắng, trong đồng tử có ánh sáng lấp lánh.

Nhìn như thế này trông anh vẫn là chàng trai đầy khí phách và tự do trong ký ức.

Trên người có sự ngang ngược như thần thánh cùng sự tinh khiết thanh nhã.

Anh nắm lấy khuôn mặt cô, giọng nói cũng mang theo nụ cười: "Em thật dễ thương, còn điều gì mà anh không biết không?"

Tim Chung Ý đập nhanh, lồng ngực cô phập phồng.

Cố Thanh Hoài có nhiều góc cạnh sắc nét rất có tính công kích, khi không cười thì thực sự nghiêm nghị khó gần

Nhưng chỉ cần anh cười, khí chất phong lưu trong đôi mắt không thể che giấu.

Vẻ đẹp lạnh lùng thực sự rất thu hút người khác làm gì đó với anh.

Chỉ cần bị anh nhìn như vậy, cô đã mất hết sức lực, trở thành con cá nhỏ sắp chết ngạt trên bãi biển.

Ánh mắt Cố Thanh Hoài từ từ di chuyển xuống, dừng lại trên đôi mắt ướt ánh nước và những hàng mi run rẩy vì phải cố gắng kiềm chế sự xấu hổ.

Khi còn ở quân đội, mỗi ngày đều là những buổi huấn luyện căng thẳng, giữa trời đất đạn lửa sinh tử, tâm hồn không phải lúc nào cũng thanh thản.

Trong những đêm thực hiện nhiệm vụ, anh không thể ngủ được, nhắm mắt lại tất cả là cô, nhiều hơn thế là sự đau lòng, nhớ nhung chứ không phải là sự bốc đồng.

"Chuyện này không làm anh ngại."

"Nhưng mà..." Đôi mắt của anh đẹp như ngâm trong băng, không hề che giấu sự chiếm hữu thẳng thắn: "Em có thể."

Chương 67

DTV-EBOOK

--- Chuyện này không làm anh nghiên.

--- Nhưng Chung Ý, em có thể.

Ý của Cố Thanh Hoài là anh chỉ nghiên em thôi.

Sao câu nói nào của anh cũng giống như lời tỏ tình, cũng có thể dễ dàng khiến trái tim cô trở thành kẹo bông trên lò than, được làm nóng đến ngọt ngào, mềm mại đến tan chảy.

Người này nhìn như một tên lưu manh côn đồ, nhưng thực ra luôn nhường nhịn cô.

Mọi chuyện đều chiều theo ý cô, chưa bao giờ bắt nạt cô.

Nhưng cũng có ngoại lệ, như bây giờ chẳng hạn.

Suy nghĩ trôi nổi, tim đập loạn xạ.

Cô như một đám mây không tìm được chỗ dừng chân, đôi mắt ngấn nước, tầm nhìn mơ hồ không rõ.

Nước mắt bị anh cướp lấy bằng những nụ hôn, anh thì thầm dỗ dành bên tai cô, dịu dàng đến chết người.

Nhưng động tác của anh vẫn rất mạnh, không hề nhẹ nhàng chút nào, nói một đằng làm một nẻo.

Nếu anh hỏi, Chung Ý, em không thích sao?

Có lẽ, cô sẽ rất vô dụng, không thể nói nổi một chữ "không"...

Ánh mắt chứa đầy ham muốn chiếm hữu, hơi thở hỗn hển khi đắm chìm trong dục vọng, đường gân xanh trên chiếc cổ trắng lạnh, yết hầu chuyển động, hàm dưới căng chặt, thậm chí là cơ bắp trên cánh tay và cả đôi môi đã dịu dàng hôn lên mắt cô, tất cả những gì thuộc về anh cô đều thích.

Thích ánh mắt anh chỉ có mình cô, thích anh vì cô mà mất kiểm soát.

Cũng thích anh bên ngoài lạnh lùng nghiêm nghị, luôn giữ khoảng cách với người ngoài nhưng trước mặt cô lại hoàn toàn khác biệt.

Hầu hết thời gian Cố Thanh Hoài đều nhường nhịn và cưng chiều Chung Ý như một đứa trẻ, chỉ trừ những lúc như thế này, trông anh vừa dữ dằn vừa hư hỏng.

Nhưng dù thế nào, chỉ cần là anh thì đối với cô đều có sức hút chết người.

Ánh trắng như nước, lạnh lẽo xuyên qua rèm cửa.

Trong khoảnh khắc đầu óc trống rỗng, ngay cả đầu ngón tay của Chung Ý cũng mất hết sức lực.

Mái tóc dài ướt đầm mồ hôi dính vào bên mặt bị ngón tay dài của Cố Thanh Hoài gạt sang một bên, má nóng áp vào lòng bàn tay anh.

"Chung Ý."

Cô mở mắt, bóng đèn chao đảo không còn lay động.

Cố Thanh Hoài hôn lên trán, hôn lên nốt ruồi ở sống mũi cô, tiếp tục hôn xuống sâu hơn nữa ...

Tai kề vai, da kề da, dịu dàng thăm thiết, tràn đầy tình cảm.

Anh ôm chặt cô, cầm tựa vào hõm cổ cô, hơi thở đứt quãng, thì thầm: "Tại sao rõ ràng em ở đây, mà anh vẫn rất nhớ em..."

Sau nhiều năm bên nhau, cô mơ màng một lúc rồi ngay lập tức hiểu ý anh.

Lần đầu tiên, Cố Thanh Hoài nói lời thô tục trước mặt cô: "Anh nhớ em đến phát điên rồi."

Chung Ý cảm thấy sống mũi cay cay, ngón tay vuốt v3 lông mày và đôi mắt của anh.

Dục vọng tan đi, đôi mắt hung dữ của anh chìm trong ánh trắng.

Ánh mắt của anh khi nhìn cô thậm chí có vài phần chân thành của tuổi trẻ.

Sự hối hận và tự trách dày vò Chung Ý, cô nhìn anh, giọng khàn khàn: "Em sẽ không để anh nhớ em nữa."

Chung Ý nén nỗi đau lòng, từ từ nói cho anh nghe: "Bất cứ khi nào, chỉ cần anh muốn nhìn thấy em, em sẽ có mặt."

Đôi mắt cô dần đỏ lên, đến cuối anh không thể nghe rõ giọng cô được nữa, chìm đắm trong nỗi đau không thể kìm nén: "Sau này em sẽ đến ngay khi anh gọi, được không?"

"Nói được thì phải làm được."

Cố Thanh Hoài nhìn vào mắt cô, tỉ mỉ quan sát từng biểu cảm của cô như một chàng trai cố chấp đòi hỏi lời hứa từ người yêu.

Nỗi đau lan tỏa, Chung Ý gật đầu: "Nói được làm được."

Cố Thanh Hoài hôn lên má cô, giọng khàn hiếm khi dịu dàng: "Anh bế em đi tắm, tối nay ngủ sớm."

Rõ ràng người đòi ngủ sớm là cô.

Nhưng khi cô tìm được một tư thế thoải mái trong vòng tay của Cố Thanh Hoài thì cô lại không chớp mắt, cứ thế nhìn chăm chăm anh.

Cố Thanh Hoài cụp mắt: "Đạo diễn Chung không muốn ngủ, sao không nói thẳng?"

Chung Ý giữ vẻ mặt nghiêm túc: "Anh lại đang nghĩ mấy chuyện không đúng đắn phải không?"

Khi Cố Thanh Hoài không đứng đắn, thực sự khiến người khác không chống đỡ nổi.

Khuôn mặt cấm dục đẹp đẽ lại nói những lời trêu ghẹo thẳng thắn, không làm cô đỏ mặt tim đập thì không chịu dừng.

"Đừng nói với anh là em không muốn." Cố Thanh Hoài nhướn mày, có chút kiêu ngạo: "Vừa nãy rõ ràng em rất thích, ôm chặt anh không buông tay."

Đường nét lông mày và đôi mắt anh sắc nét, đồng tử đen tuyền, ý tứ thẳng thắn không chút kiêng dè.

Chung Ý không hiểu sao lại có người hành xử lưu manh mà vẫn mang đầy vẻ trẻ con như vậy, từng hành động từng lời nói đều đâm thẳng vào lòng người.

Cô không nói gì, chỉ im lặng vùi mặt vào ngực anh, giả vờ mất thính lực, đôi tai đỏ bừng.

Chăn bông có mùi nắng, hòa quyện với hương bạc hà dễ chịu trên người anh.

Tay cô ôm lấy eo thon của anh, áp một bên mặt vào chất vải mềm mại của áo T-shirt trắng.

Chung Ý ghen ngào: "Em hối hận quá, Cố Thanh Hoài... Hối hận vì đã chia tay."

Hối hận vì ba năm vắng mặt trong cuộc đời anh.

Hối hận vì khi anh cô đơn nhất lại khiến anh thêm buồn bã.

Câu nói "Tại sao rõ ràng em ở đây, mà anh vẫn rất nhớ em" làm tim cô đau nhói.

Tim đau bao nhiêu, cô ôm anh chặt bấy nhiêu.

Đến khi mặt cô bị anh nâng lên, đối diện với đôi mắt trong veo của anh.

Cô cười nhẹ, nhưng nụ cười cay đắng, trông còn tệ hơn khóc, như thể vừa chịu ảm ức rất lớn.

Cố Thanh Hoài dỗ dành Chung Ý như dỗ trẻ con, giọng mũi nhẹ nhàng: "Sao lại đáng thương thế này?"

Chung Ý siết chặt vòng tay, không nói nên lời, giọng anh không mang cảm xúc như thường ngày, lúc này chỉ còn lại sự dụi dằng, nhẹ nhàng bên tai cô---

"Chuyện chia tay không phải lỗi của em."

Giọng Cố Thanh Hoài mềm mại, sâu lắng, chạm đến lòng người: "Em nghĩ rằng mình bị bệnh, nếu chia tay với anh sẽ tốt hơn, đúng không?"

Chung Ý gật đầu, Cố Thanh Hoài nhẹ giọng: "Anh mới là người phải xin lỗi, ở bên em bao nhiêu năm mà lại khiến em có suy nghĩ như vậy."

Sao lại là lỗi của anh?

Anh càng dụi dằng, bao dung, cô càng thấy hối hận, tự trách.

Giọng anh thật hay, khi nói chuyện nghiêm túc, không còn vẻ bất cần thường ngày.

Chung Ý sợ nhất là sự dịu dàng bất ngờ của anh, khiến cô không chống đỡ nổi. Khi anh nói chuyện dịu dàng, tim cô nhanh chóng sụp đổ, không thể kiểm soát.

"Anh không để em biết, em mới là người quan trọng nhất với anh," Cố Thanh Hoài xoa đầu cô: "Ngoài em ra, anh không cần ai cả."

Chung Ý hiếm khi trể con: "Chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời!"

Cố Thanh Hoài thuận theo: "Ừ."

Chung Ý dùng giọng trể con hện thê: "Cả kiếp sau nữa!"

Cố Thanh Hoài: "Ừ."

Chung Ý vẫn chưa hài lòng: "Cả kiếp sau sau nữa!"

Giọng Cố Thanh Hoài ẩn chứa nụ cười trêu chọc, tay nghịch tai cô: "Không ngờ đạo diễn Chung lại bá đạo thế?"

Chung Ý nhớ lại những truyền thuyết cổ xưa: "Người ta không phải nói là tình định ba kiếp à?"

Phật giáo nói nhân quả luân hồi, cô lại có chút lo lắng: "Anh nói xem, đến lúc đó em có thể nhận ra anh không?"

Cố Thanh Hoài không tin vào ma quỷ, anh là người kiên định tin theo chủ nghĩa duy vật.

Lúc này để làm vui lòng vị hôn thê trong lòng, anh nhẹ nhàng nói: "Nếu thật sự có kiếp sau, anh nhất định nhận ra em."

Chung Ý đôi khi thực sự rất trể con.

Làm nữ đạo diễn phim tài liệu rất khó, nếu muốn điều phối cả đoàn làm phim mà không có chút quyết đoán thì về cơ bản là không thể thực hiện, đó là lý do trước mặt người ngoài cô luôn lý trí và lạnh lùng.

Nhưng trước mặt Cố Thanh Hoài, Chung Ý luôn thoải mái trở về làm cô gái nhỏ dễ xấu hổ, tò mò, trong đầu đầy những suy nghĩ kỳ lạ.

Cô cau mày tinh tế, suy nghĩ nghiêm túc: "Làm sao anh có thể nhận ra em? Lúc đó em có thể không còn giống bây giờ, cũng có thể da đen, thân hình to lớn, biết đâu còn có cảm chẻ..."

"Anh vẫn nhận ra được." Cố Thanh Hoài nhìn cô rất nghiêm túc: "Dù sao dễ thương như em thì không có nhiều, trong vạn người không có một."

Niềm vui nho nhỏ lan tỏa đến ánh mắt và chân mày của Chung Ý.

Đôi đồng tử màu nhạt trong suốt sáng ngời, như vầng trăng được vớt lên từ hồ nước, đầu mày nhướng lên, ngọt ngào như được cho một viên kẹo.

Cầm cô bị ngón tay dài của anh gỡ nhẹ, cô nghe anh cười khẽ: "Em bé tò mò nhà ai, sao lại có nhiều câu hỏi như vậy?"

Đôi mắt Chung Ý cong như trăng non, cô ngẩng mặt, hôn lên cằm anh: "Anh nói xem là nhà ai?"

Cố Thanh Hoài ôm cô vào lòng, dường như anh càng ngày càng thích cười, khi cười sẽ để lộ vẻ tinh quái.

Nếu cười hở răng, khuôn mặt anh sẽ đẹp trai tươi sáng, là một chàng trai mang lại cảm giác sạch sẽ và thanh xuân tràn đầy sức sống,

Nhiệt độ cơ thể và hương thơm trên người anh thật dễ chịu, chúng khiến người khác say mê.

Chung Ý nghe thấy anh nói: "Trước đây anh ở trong quân đội nên không nhận được điện thoại của em, khiến em chịu nhiều khổ."

Cô ngẩng đầu, đối diện ánh mắt dịu dàng như nước của anh.

Cố Thanh Hoài vuốt v3 lông mày và mắt cô, đầu ngón tay lành lạnh, mang theo sự trân trọng sâu sắc: "Sau này có chuyện gì, em đều phải nói với anh, được không?"

Chung Ý gật đầu thật mạnh.

Cố Thanh Hoài cười nhẹ: "Ngủ ngon."

Lúc này da mặt Chung Ý dày hơn một chút, hai tay cô ôm lấy mặt anh, gửi cho anh ánh mắt như muốn hỏi "Anh có phải hơi qua loa không", nhẹ nhàng oán thán: "Chỉ ngủ ngon thôi hả?"

Cố Thanh Hoài mỉm cười, môi mỏng hôn nhẹ cô theo cách cô thích nhất: "Ngủ ngon, em yêu."

Chung Ý hài lòng, như con mèo nhỏ cọ vào lòng anh: "Thế này còn tạm được..."

-

Sáng hôm sau, Chung Ý tỉnh dậy rất sớm.

Mở mắt ra liền nhìn thấy người mình yêu, thế là cả ngày đều có tâm trạng tốt như được ánh nắng chiếu qua.

Cô nhẹ nhàng rời giường, Cố Thanh Hoài hiếm khi ngủ say, không vì cô động dậy mà tỉnh dậy.

Sau khi Chung Ý dọn đến nhà Cố Thanh Hoài, bữa sáng và bữa tối đều do anh làm.

Thông thường, việc nhà cần phải phân công, người nấu ăn nên được miễn rửa bát.

Nhưng với Cố Thanh Hoài, mọi thứ đều do anh lo liệu.

Anh nói, tay của đạo diễn Chung là để cầm máy quay, sao có thể làm những việc này.

Người xuất thân từ quân đội cực kỳ yêu sạch sẽ, mỗi ngày trên người đều có mùi sữa tắm nhè nhẹ, dễ chịu.

Nhà cửa cũng vậy, gần như không có hạt bụi nào.

Cố Thanh Hoài ngoài việc thích đùa giỡn thì thực sự không có điểm nào để chê trách.

Chung Ý không biết nấu món gì phức tạp, cô chuẩn bị làm sandwich, bắt đầu từ việc chiên trứng.

Vừa lấy bánh mì cắt lát từ tủ lạnh ra thì đã bị người từ phía sau ôm lấy, hương bạc hà nhè nhẹ bao quanh cô.

"Sáng sớm không ôm bạn trai ngủ, lại ở đây phá nhà bếp?"

Gương mặt đẹp trai của Cố Thanh Hoài áp vào chỗ giao nhau giữa cằm và cổ của Chung Ý, cảm giác da thịt chạm vào nhau làm dòng điện lan khắp người.

Cách nói chuyện vẫn lắc cắc và cộc nhả, mang theo giọng mũi khi chưa tỉnh ngủ, hơi thở ấm áp và mái tóc mềm mại quét qua tai khiến cô ngứa ngáy.

Chung Ý rụt lại một chút, anh lại ôm chặt hơn, cánh tay vòng quanh eo cô có thể thấy những mạch máu nổi lên rõ ràng, mang lại cảm giác sức mạnh kiểm chế.

Lưng cô dán vào ngực anh, Chung Ý bất giác nghĩ đến con chó lớn đang làm nũng dù mô tả dễ thương như vậy không phù hợp với Cố Thanh Hoài, nhưng lúc này cảm giác của cô thực sự là như vậy.

Chung Ý quay người lại, đối mặt với anh.

Tóc đen của Cố Thanh Hoài hơi rối, chúng quét qua lông mày, độ bóng rất tốt, chất tóc khỏe khiến mái tóc phồng lên làm anh trông trẻ trung hơn rất nhiều.

"Chúng ta không phải đã nói sau này chuyện gì cũng nói ra sao?" Chung Ý ngoắc ngoắc ngón tay: "Bây giờ em có chuyện muốn nói với anh."

Cố Thanh Hoài xoa đầu rồi lại vuốt mặt cô, giọng mũi kêu một tiếng "ừ", chạm vào tai cô.

Dáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ của anh có chút lười biếng hiếm thấy, trung hòa với sát khí độc nhất của quân nhân.

Khi anh cúi xuống, tai gần miệng cô, dáng vẻ thực sự ngoan ngoãn.

Ánh mắt cô nhìn anh, thái dương như dao cắt, đường cong cằm mượt mà tinh tế, cảm giác rung động mạnh mẽ.

Chung Ý cố tình tỏ vẻ bí mật, nói bằng giọng chỉ hai người có thể nghe thấy: "Em rất thích anh."

Cố Thanh Hoài vòng tay qua eo cô, giọng điệu khá nghiêm túc: "Vì đã nói không giấu giếm, anh cũng có chuyện muốn hỏi em."

Chung Ý gật đầu.

Cố Thanh Hoài bắt chước dáng vẻ của cô, cúi người ghé sát tai cô, môi mỏng mở ra như muốn chạm vào tai cô: "Hôm qua làm chuyện đó với anh thích không?"

Biểu cảm trên mặt Chung Ý mơ hồ trong một khoảnh khắc, tiếp đó mặt đỏ như bị đổ sơn lên giấy trắng.

Dịu dàng không quá ba giây, anh lại bắt đầu đùa giỡn!

Cô cau mày, mím chặt môi tỏ vẻ tức giận, Cố Thanh Hoài lại cười vô hại dưới ánh nắng sớm mai, khóe miệng cong lên mềm mại.

Mặt Chung Ý đỏ bừng, cô véo má anh: "Anh đúng là đồ xấu xa..."

Cố Thanh Hoài nắm lấy tay cô, cúi người tiến đến gần cô hơn nữa, gương mặt đẹp trai như ngọc trắng, mỗi đường nét đều đánh trúng tim cô: "Em yêu đồ xấu xa."

Anh và cô nhìn thẳng vào mắt nhau, đôi mắt rạng rỡ và sáng chói. Chung Ý tự hỏi sao lại có người khi không đứng đắn lại tràn đầy sự trẻ trung như Cố Thanh Hoài nhỉ?

Anh nói: "Thừa nhận đi, em yêu đồ xấu xa đến phát điên rồi."

Người này thực sự buông thả không chút kiềm chế, giọng điệu đầy phản nghịch.

Mặt Chung Ý đỏ bừng, tim đập nhanh, cơ thể đột nhiên nhẹ bồng vì Cố Thanh Hoài bị bế lên bằng một tay.

Anh đặt cô ngồi lên bàn bếp, trước khi đặt cô xuống, anh thậm chí không quên tìm cho cô một chiếc đệm dày mềm mại.

Anh rửa tay sạch sẽ, bắt đầu nấu ăn.

Rõ ràng là cô muốn nấu bữa sáng cho anh ăn.

Chung Ý cầm ly sữa nóng mà Cố Thanh Hoài đưa cho, ngại ngùng nói: "Có phải em rất ngốc không?"

Cô nghiêm túc tự kiểm điểm bản thân: "Em không biết nấu ăn, không làm được việc nhà, khi bận rộn với công việc thậm chí còn không thể chăm sóc anh, đôi khi em cũng rất trẻ con nữa."

Đối diện với ánh mắt của Cố Thanh Hoài, giọng Chung Ý càng trở nên nhẹ nhàng: "Ví dụ như bây giờ, đáng lẽ phải là em nấu ăn cho anh, cuối cùng lại để anh coi như trẻ con mà chăm sóc."

Cố Thanh Hoài bước tới, anh lấy đồ từ tủ phía sau cô, đặt xuống bên cạnh.

Cánh tay chống bên cạnh cô, như đang ôm trọn cô vào lòng.

Chàng cảnh sát trẻ chăm chú nhìn vào mắt cô: "Không có tư cách quan tâm em mới là khó chịu nhất."

Ba năm đó, thực ra anh không cho mình nhiều thời gian để nghĩ về cô, đơn giản là vì anh không dám.

Nhưng luôn có những khoảnh khắc tinh thần buông lỏng, ký ức tràn vào bất ngờ, không để lại chỗ trống.

Nhắm mắt lại sẽ thấy cô khóc, cô cười, cô đỏ mặt hôn anh, nói nhỏ một câu "thích anh."

Khoảnh khắc tiếp theo anh lại nghĩ đến...

Chung Ý không còn yêu anh nữa.

Chung Ý có người khác ở bên cạnh.

Khoảng cách giữa họ cách một nửa Trung Quốc, quan trọng là anh còn ở trong quân đội.

Quá nhiều điều không thể nói, như thú dữ bị giam cầm.

Chung Ý ôm lấy cổ anh, độ cao này thật tuyệt, cô có thể thoải mái ngắm nhìn gương mặt đẹp trai của anh từ góc độ tốt nhất: "Tại sao anh nghĩ bên cạnh em nhất định sẽ có người khác?"

Cố Thanh Hoài nhìn cô từ trên cao, đôi mắt sắc bén, giọng nói lạnh lùng nhưng lời nói lại đậm vẻ ghen tuông: "Đạo diễn Chung đáng yêu thế này, nếu thích ai, chắc chỉ cần ngoắc ngón tay là có được."

Chung Ý cẩn thận hỏi: "Vậy một năm trước khi anh gặp lại em, cảm giác thế nào?"

Nghe cô nói không còn yêu anh, nghe cô nói cô thích người khác, nhưng lại thấy cô xuất hiện, rốt cuộc là thích nhiều hơn hay hận nhiều hơn?

Hàng mi dài của Cố Thanh Hoài rủ xuống, lộ vẻ bất lực: "Em tha cho anh đi."

Muốn anh đầu hàng thì chỉ cần một nụ hôn, Chung Ý đến gần hôn lên má anh: "Em muốn biết..."

Cố Thanh Hoài giận dữ véo má cô, sự trừng phạt của cô khiến anh đau khổ: "Anh nghĩ bác sĩ Ngụy là bạn trai em, lần đầu tiên trong đời nghi ngờ mình không có đạo đức."

Chung Ý không hiểu: "Sao lại không có đạo đức?"

Lúc này dáng vẻ của Cố Thanh Hoài là sự hung dữ mà cô chưa từng thấy: "Suýt chút nữa vì em mà làm người thứ ba rồi."

Tuy nói như vậy nhưng Chung Ý biết anh chắc chắn sẽ không làm thế.

Nếu không chi đội SWAT cũng không nói Cố Thanh Hoài hát "Không có số mệnh đó" rất hay.

"Lúc đó anh nghĩ, không quan tâm là bác sĩ Ngụy hay bác sĩ Triệu, bác sĩ Tôn." Tuy Cố Thanh Hoài mang gương mặt cấm dục lạnh lùng nhưng lời nói lại rất ngang ngược: "Tất cả cắt hết cho ông."

Ánh mắt mang theo sự xâm chiếm, thẳng thắn nhìn cô: "Em là của anh."

Dáng vẻ cau mày của anh cũng rất đẹp, đôi mày vừa đen vừa sắc như thanh kiếm ép xuống đôi mắt phượng lạnh lẽo và sắc bén.

Chung Ý cảm thấy đau lòng, nhưng cũng bị sự đẹp trai vô tình ấy của anh cuốn hút. Hình ảnh chiếm hữu đầy mạnh mẽ của anh khiến trái tim cô rộn ràng đến nỗi không thể kiềm chế bản thân mà hôn anh.

Ôm lấy cổ anh, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Trán chạm trán, cô khẽ nói: "Cố Thanh Hoài."

Cô thích tên anh, mỗi lần gọi lên ba tiếng "Cố Thanh Hoài" đều khiến tim cô đập mạnh.

Ánh mắt Chung Ý ướm át, xấu hổ trốn tránh: "Cháo còn phải nấu một lúc nữa, chúng ta hôn nhau đi."

Trước mắt cô là Cố Thanh Hoài với đôi mắt, mũi và môi hoàn hảo cùng dáng người cao lớn, hàng mi đen nhánh dày như lông quạ khẽ rủ xuống, anh nghiêng đầu, nâng khuôn mặt cô lên và hôn cô.

Tính khí anh mạnh mẽ, xương cốt cứng rắn, tấm lưng thẳng tắp không bao giờ khuất phục trước bất kỳ ai, nhưng đôi môi anh lại mềm mại đến không ngờ, khiến cô mê mẩn.

"Nhẹ thôi em yêu." Cố Thanh Hoài lười biếng như một công tử phong lưu, vuốt v3 sau gáy cô: "Sao em dịu dàng với người khác mà lại thô bạo với anh?"

Chung Ý mở mắt, nhìn đôi môi của anh mỏng manh mà ướn át như đang mời gọi cô.

Cố Thanh Hoài rất giỏi việc lợi dụng tình thế, anh vừa đưa mình lại gần để cô hôn, vừa nói một câu không mặn không nhạt: "Em cắn môi anh đau lắm."

"Anh là đồ khốn..."

"Anh biết."

"Cố Thanh Hoài, tay anh đang để ở đâu..."

Chung Ý tội nghiệp, chưa kịp nói hết câu đã bị môi anh chặn lại, lời phản kháng nghẹn trong cổ họng.

Giọng Cố Thanh Hoài mang theo tiếng cười, cùng với sự ngang ngạnh "em có thể làm gì anh" càng trở nên táo bạo, có một loại tinh thần không sợ hãi của tuổi trẻ.

"... Mềm quá, thích ghê."

Rõ ràng là cô nói "chúng ta hôn nhau", nhưng người bị bắt nạt đến đỏ mặt lại là cô.

Mặt Chung Ý chôn trong hõm cổ ấm áp của Cố Thanh Hoài để lấy lại hơi thở, giọng cô mềm đến nỗi có thể tan ra thành nước: "Hôm nay anh vẫn sẽ rất bận hả..."

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô: "Hôm nay phải tập trung phá hủy một loạt bom cũ."

Chung Ý ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào từng biểu cảm nhỏ của anh: "Rất nguy hiểm phải không?"

Cố Thanh Hoài nhíu mày: "Chỉ là mấy mảnh sắt vụn cũ kỹ, tuổi đời đã lâu rồi không còn gì nguy hiểm."

Nhưng khi đối diện với đôi mắt đầy lo lắng của cô, anh lại hứa: "Anh sẽ chú ý."

Một người có thể gọi buôn thuốc phiện là "pháo hoa" thì lời nói của anh thực sự không đáng tin.

Dù vậy, Chung Ý cũng không thể ngày nào cũng lo lắng, cuối cùng thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Cô chỉ nghĩ đến việc trân trọng từng phút từng giây có anh ở bên, để anh biết được tình cảm của cô dành cho anh nhiều như thế nào.

Cố Thanh Hoài: "Hôm nay đạo diễn Chung có kế hoạch gì không?"

Chung Ý lười biếng ngáp một cái: "Em chưa nghĩ ra..."

Cô rõ ràng chỉ xin nghỉ một ngày, nhưng chủ nhiệm nhớ đến việc cô trước đây quay phim tài liệu rất vất vả, không có thời gian nghỉ ngơi nên thoải mái cho cô thêm hai ngày nữa.

Cố Thanh Hoài đề nghị: "Tạ Lãm đi công tác rồi, em muốn đi tìm Triệu Tuyết Thanh chơi không?"

Mắt Chung Ý ngay lập tức sáng lên: "Được!"

Cô cười tươi: "Sao anh giống như người lớn trước khi đi làm, giao con nhỏ ở nhà cho người khác chăm sóc vậy?"

"Anh đâu nữa giao em cho người khác chăm sóc."

Cố Thanh Hoài tiện tay bế cô lên, mang cô đến phòng ăn, đặt cô lên ghế: "Trước khi đi làm anh sẽ đưa em đi."

Chung Ý lắc đầu: "Không tiện đường đâu, em tự đi tàu điện ngầm là được rồi."

Cô buộc tóc đuôi ngựa, trán bóng loáng, đôi mắt sống động, đồng tử nhạt màu tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Chỉ cần không tỏ ra lạnh lùng với gương mặt xinh đẹp đó và mặc áo sơ mi quần dài, thực sự nhìn cô không khác gì lúc học cấp ba.

"Vì em quá dễ thương nên anh không yên tâm." Cố Thanh Hoài liếc cô một cái, giọng điệu đầy chiếm hữu: "Thằng đàn ông khác nhìn em một cái thì anh cũng muốn móc mắt hắn ra."

Người này trong đội SWAT chỉ huy hàng chục người, ngay cả đội chống khủng bố tinh nhuệ nhất cũng phải nghe theo răm rắp. Chỉ cần một ánh mắt của anh, mọi người đều im lặng.

Nhưng trước mặt cô, anh luôn có những khoảnh khắc giống như một cậu bé vừa ngầu vừa dễ thương, một bộ dạng không chín chắn, trên người mang đầy tinh thần trẻ trung làm rung động lòng người.

Chung Ý từ từ ăn bánh sandwich, vừa ăn vừa nói: "Nếu em có thể phóng to thu nhỏ thì tốt rồi."

Cô tưởng tượng: "Khi anh đi làm, anh có thể bỏ em vào túi áo cảnh sát của anh, khi tan làm thì lấy ra."

Cố Thanh Hoài không nhịn được cười, đôi mắt cong lên: "Vậy anh sợ rằng cả ngày cũng không thể tập trung."

Anh nắm tay cô qua bàn ăn: "Đồ trẻ con."

Chung Ý không hài lòng: "Em trẻ con?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày, khi không cười gương mặt lạnh như sương tuyết, nhìn rất gian xảo.

Anh ở dưới bàn ăn kẹp chân cô giữa đôi chân dài của mình, làm tim cô đập thình thịch.

Cô đỏ mặt tía tai, xấu hổ không chịu nổi, muốn rút chân về nhưng anh không cho.

Chàng cảnh sát trẻ tuổi bình thản, vừa đọc đoán vừa dịu dàng: "Xin lỗi, anh nói sai rồi, là đồ đáng yêu."

Mặt cô nóng bừng, Chung Ý mỉm cười khế: "VẬY MỚI ĐÚNG..."

Trước khi đi làm, Cố Thanh Hoài đưa Chung Ý đến dưới nhà Triệu Tuyết Thanh.

Chỉ trong một năm, cuộc sống của cô đã hoàn toàn khác biệt.

Có phải những khó khăn trước đây đã đổi lấy cho cô hiện tại, có gia đình, có bạn bè và có người trong lòng.

Chiếc xe việt dã dừng lại, Cố Thanh Hoài mang theo cho cô trái cây và đồ ăn vặt để cô đến nhà bạn chơi, tất cả đều là những thứ cô thích ăn.

Chung Ý ôm các túi lớn nhỏ trong lòng: "Em nhớ lại hồi em học mẫu giáo."

Ngón tay Cố Thanh Hoài vừa dài vừa sạch sẽ, trắng trẻo, hờ hững đặt trên vô lăng, anh nghiêng đầu nhìn cô, dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

Chung Ý nhớ lại hồi nhỏ: "Ba đạp xe đưa em đến cổng, còn để nhiều đồ ăn ngon vào cặp của em, sợ em sẽ khóc."

Cố Thanh Hoài cong ngón tay gõ lên trán cô.

Chú cảnh sát khi đi làm thực sự rất đẹp trai, khác hoàn toàn với hình ảnh mặc áo hoodie và quần thể thao ở nhà.

Gương mặt đẹp trai lạnh lùng và nghiêm nghị, mỗi đường nét trên người đều không thể xâm phạm, tỏa ra nét cuốn hút trong vô thức.

Đôi môi đẹp của anh khẽ động, không chút cảm xúc nói: "Thôi, cứ gọi anh là anh đi."

Chung Ý nhú mày: "Anh lại muốn kiếm hời à, em không gọi đâu."

Cả hai bằng tuổi nhau, sao anh chưa bao giờ gọi cô là chị?

"Cũng gọi đâu ít." Cố Thanh Hoài nhướn mày, giúp cô nhớ lại: "Cái người khóc lóc gọi anh Tiểu Cố không phải là em à?"

Anh tỏ vẻ vô tội, hàng mi dưới ánh nắng ấm áp và mềm mại, làm rung động lòng người: "Chẳng lẽ anh nhớ nhầm? Còn có ai khác sao?"

Chung Ý giận đỏ mặt, chỉ nói được một câu: "Em ghét anh!"

Trông cô chẳng giống đang giận dữ chút nào, càng giống như làm nũng với anh hơn.

Cố Thanh Hoài bật cười, nhìn cô nhưng không nói gì.

Đôi mắt chứa đầy nụ cười đặc biệt cứ chiều làm trái tim Chung Ý rung động, chỉ nhìn thêm một giây cũng dễ làm lòng rối bời, cô không do dự mở cửa xe bước xuống.

Dáng người Chung Ý cao ráo, thân hình mảnh mai, chỉ cần đứng yên cũng là một mỹ nhân lạnh lùng không màng thế sự,

nhìn vẻ ngoài không thể tưởng tượng cô có tính cách dễ thương đến thế nào.

Lúc này, cô đi vòng đến cửa sổ ghế lái của Cố Thanh Hoài.

Gương mặt Chung Ý như quả vải vừa bóc vỏ, cô ngẩng cao cằm, lạnh lùng gõ cửa xe.

Cửa xe hạ xuống, Cố Thanh Hoài cười nhẹ: "Lãnh đạo còn chỉ thị gì nữa?"

Quay phim tài liệu một năm, Chung Ý không phải chưa từng thấy anh trước mặt lãnh đạo, tóc giả của cục trưởng không biết đã bị anh làm rớt bao nhiêu lần.

Nhưng khi anh gọi cô là "lãnh đạo", trong giọng nói luôn có chút cứng chiều không thể nói rõ, phát âm mơ hồ, lơ đãng.

Chung Ý không biểu cảm tiến gần, hôn lên gương mặt điển trai của anh.

Chỉ trong nửa giây, hình ảnh người đẹp lạnh lùng hoàn toàn sụp đổ.

Cô mỉm cười, giọng nói rất ngọt ngào: "Em đi đây."

Đôi mắt của Cố Thanh Hoài bất ngờ cong cong, anh xoa đầu cô một cái.

Chung Ý đi xa, trong gương chiếu hậu hiện lên đường nét cằm căng thẳng của chàng cảnh sát trẻ, khóe miệng kéo lên, hiếm khi nở nụ cười.

Chiếc xe địa hình màu đen lăn bánh đi mất.

Đến nhà Triệu Tuyết Thanh chơi không chỉ có Chung Ý, còn có cả Quy Lai.

Vừa vào cửa, Quy Lai đã nhào tới chơi đùa với chú chó Alaska, bạn tốt gặp nhau, một người trầm ổn một người hoạt bát.

Triệu Tuyết Thanh tìm cho cô đôi dép riêng: "Sao hotboy Cổ giống như đưa con gái đến nhà trẻ vậy?"

Chung Ý cúi đầu thay giày: "Đúng nhỉ, mình cũng thấy vậy, anh ấy càng ngày càng giống một ông bố già, lo lắng đủ thứ."

Đến nhà bạn thân, Chung Ý cảm thấy thoải mái như ở nhà mình.

Khuôn mặt của Chung Ý nhỏ nhắn thanh thoát, mềm mại và không có tính tấn công: "Rõ ràng mỗi lần mình đến đội SWAT, đám nhóc ở đó đều sợ anh ấy."

Bây giờ ánh mắt Chung Ý sáng rõ, làn da mịn màng như ngâm trong sữa.

Ngay cả thân hình vốn hơi gầy cũng trở nên cân đối, đôi mày không còn u ám.

Khiến người ta có cảm giác cô chưa từng trải qua khó khăn.

Trước đây, Triệu Tuyết Thanh từng đau lòng đến phát khóc vì cô, có lẽ Cổ Thanh Hoài phải đau đớn hơn cả thế.

Một cô gái tốt đẹp như Chung Ý, ai mà không trân trọng.

Triệu Tuyết Thanh: "Chung Ý, mình có chuyện muốn nói với cậu."

Chung Ý nằm trên ghế sofa, cô ôm gối, trông như một bức tranh mỹ nhân lười biếng: "Cậu nói đi."

Triệu Tuyết Thanh chớp mắt: "Mình có thai rồi."

Chung Ý lập tức ngồi thẳng dậy, không thể tin nhìn cô: "Cậu có mệt không?"

Triệu Tuyết Thanh: "Mình không sao, không có triệu chứng thai nghén, nhưng một đồng nghiệp của mình thì bị rất nặng, ăn vào là nôn, thoáng chốc đã giảm hơn 5kg."

Ánh mắt Chung Ý nhìn cô đầy thương xót.

Triệu Tuyết Thanh không nhịn được véo má cô: "Sao trông cậu còn lo lắng hơn mình?"

Một lúc lâu sau, Chung Ý mới nhỏ giọng nói: "Làm mẹ là một quyết định rất dũng cảm."

Triệu Tuyết Thanh vô tư: "Mình và Tạ Lãm đều thích trẻ con nên cứ sinh thôi."

Cô ấy cười rạng rỡ: "Mình đã nghĩ rồi, khi nào anh ấy làm mình giận, mình sẽ để lại con và bỏ đi!"

Chung Ý lại bị chọc cười, vì người đẹp cười nên cảnh sắc xung quanh đều trở nên nhạt nhòa.

Triệu Tuyết Thanh từ hồi cấp ba đã rất tò mò, liệu con của Chung Ý và Cố Thanh Hoài sẽ đẹp như thế nào.

Cô không nhịn được hỏi: "Cậu và Cố Thanh Hoài thì sao? Khi nào định có con? Chúng ta định hôn từ nhỏ nhé?"

Chung Ý chưa kịp nói, Triệu Tuyết Thanh lại nói: "Nếu là hai bé trai, hoặc hai bé gái thì sao?"

"Thì cũng không sao." Chung Ý dịu dàng nói: "Thích người cùng giới hay khác giới đều không sai, không liên quan đến giới tính."

Triệu Tuyết Thanh tán thưởng: "Cậu chắc chắn sẽ là một bà mẹ cõi mở."

Chung Ý lắc đầu: "Mình và Cố Thanh Hoài quyết định không có con."

"Ồ!"

Triệu Tuyết Thanh lập tức giơ ngón cái: "Nói ra thì, chuyện sinh con đàn ông không đau nên họ khó mà cảm thông, có lẽ còn một số người thấy may mắn vì không phải sinh con."

Chung Ý nghiêm túc: "Nhưng Tạ Lãm không phải người như thế."

"Mình biết." Ánh mắt Triệu Tuyết Thanh mềm mại, "Nên mình mới muốn sinh."

Cô ấy không ngạc nhiên với quyết định của Chung Ý: "Sinh con, nuôi con gần như là chuyện cả đời, mười tháng mang thai, đau đớn khi sinh chẳng là gì so với việc nuôi con sau này."

Cuối cùng cô ấy nói: "Cố Thanh Hoài thực sự yêu thương cậu."

Ngày nắng đẹp, không khí trong lành.

Là con gái, sinh con vì thích, không sinh con vì không thích.

Không ai quy định chỉ vì là con gái thì nhất định phải trải qua sinh nở.

Đơn giản như vậy thôi.

-

Đến giờ tan làm, chuông cửa nhà Triệu Tuyết Thanh vang lên.

Chung Ý vội vàng chạy ra mở cửa.

Cố Thanh Hoài đã tới, anh đưa tay xoa đầu cô.

Anh nhìn thấy Triệu Tuyết Thanh phía sau cô nên gật đầu chào.

Là bạn bè, anh luôn biết chừng mực và lịch sự, không bao giờ thiếu quà khi đến nhà bạn.

Trong hộp quà lớn là chiếc xe đẩy em bé mới, chắc Tạ Lãm đã nói với anh rằng mình sắp làm cha.

Triệu Tuyết Thanh cười: "Khách sáo thế đội trưởng Cố."

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Nhà chúng tôi một lớn một nhỏ phiền cậu nhiều rồi."

Triệu Tuyết Thanh: "Có gì đâu, tôi ở nhà chán chết đi được, may mà có Chung Ý đến chơi cùng."

Chung Ý quay người ôm cô: "Nhớ chăm sóc bản thân."

Triệu Tuyết Thanh nhẹ giọng đáp lại: "Yên tâm đi."

Cánh cửa đóng lại.

Triệu Tuyết Thanh đứng trên ban công, thấy Chung Ý đưa tay ra cho Cố Thanh Hoài như đứa trẻ đòi kẹo.

Cô ấy cũng thấy Cố Thanh Hoài, người chẳng để ai vào mắt, cầm tay Chung Ý và bỏ vào túi áo của mình.

Không biết Chung Ý nói gì mà làm Cố Thanh Hoài bật cười, cúi xuống hôn lên má cô, bên cạnh là Quý Lai ăn "cơm chó" đến ngán.

Sao có những người lại có thể yêu nhau mãnh liệt suốt mười mấy năm như vậy nhỉ?

Cô nghĩ, Chung Ý và Cố Thanh Hoài sẽ sống một đời hạnh phúc, làm một cặp thần tiên quyến lữ suốt đời.

-

Bữa tối hai người sẽ ăn ở nhà Chung Ý.

Vừa mở cửa xe, hương thơm ngọt ngào ấm áp lập tức tràn vào.

Trên ghế có rất nhiều đồ ăn ngon, Chung Ý liếc vào túi giấy: "Bánh tart trứng!"

Bánh tart với nhân trứng, cắn một miếng liền cảm nhận được hương vị đậm đà khiến người ta phải thốt lên "ngon tuyệt".

Cố Thanh Hoài nghiêng người sang giúp cô cài dây an toàn, trêu cô: "Khô cá nhỏ ngon hay bánh tart trứng ngon?"

Chung Ý nghiêng đầu nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của anh: "Xong rồi, Cố Thanh Hoài, anh càng ngày càng giống cha em."

Cô mở bánh tart đưa đến miệng anh rồi mới tự cắn một miếng: "Lúc em học mẫu giáo, cha em cũng thường thưởng cho em đồ ăn ngon như vậy."

Cố Thanh Hoài khởi động xe, khóe miệng khẽ nhếch, cảm nghiêng nhẹ, cười nói nhỏ: "Em đúng là..."

Trước khi trời tối, xe vượt dã dậu dưới nhà Chung Ý.

Cố Thanh Hoài nghiêng người sang tháo dây an toàn cho cô, Chung Ý đôi mắt sáng ngời, mím môi suy nghĩ.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Hôn một cái được không? Vào nhà thì không thể hôn nữa."

Đúng lúc này, cửa sổ xe bị gõ, Chung Ý nhìn ra ngoài, là mẹ cô.

Đôi tay dài của Cố Thanh Hoài xoa mũi, nhẹ nhàng gọi: "Dì ạ."

Không biết có phải vì bị mẹ vợ tương lai nhìn thấy không mà tai anh đỏ ửng.

Trong bữa tối, mẹ Chung Ý nói chuyện về người con gái hàng xóm, cũng tầm tuổi Chung Ý mà con đã biết đi.

Chung Ý mím môi, đặt đũa xuống, dịu dàng nói: "Cha, mẹ, con đã quyết định không sinh con rồi."

Không khí im lặng một lát, cha mẹ Chung Ý nhìn nhau.

Mẹ lên tiếng trước: "Có phải cha mẹ đã làm gì không tốt, khiến con cảm thấy làm cha mẹ là một điều vất vả?"

Sao lại là lỗi của bố mẹ, cô luôn nhớ đến cái xe đẩy bán đồ ăn vật dưới mái nhà nhỏ ẩm cúng.

Có chiếc gối mềm mại và chăn bông, là thiên đường tuổi thơ của cô.

"Không phải." Chung Ý mỉm cười, "Con có vẻ không thích trẻ con, công việc của con rất bận, công việc của anh ấy cũng thế."

"Chúng con cảm thấy, không có con chúng con sẽ sống tốt hơn."

Cha gật đầu, những nếp nhăn giãn ra trong ánh sáng ấm áp: "Không muốn thì không cần sinh, cũng không phải sinh con thì đời người mới hoàn chỉnh."

"Đúng thế." Mẹ tiếp lời, "Mẹ thấy dì hàng xóm bây giờ phải chăm cháu ngoại, không thể đi nhảy múa buổi tối được, trẻ con khóc suốt đêm không ngủ được."

Chung Ý bị cú chuyển đề tài này làm cho bối rối, nghe mẹ nói tiếp: "Mẹ còn nghe nói con gái sinh con sẽ già đi mười mấy tuổi? Vậy con cả đời sẽ không già đi."

Cha nhớ lại quá khứ, gật đầu đồng ý: "Sinh con đúng là đáng sợ, lúc đó mẹ con khóc trong phòng sinh, cha ở ngoài cũng rơi nước mắt... Không sinh cũng được."

Phản ứng của cha mẹ hoàn toàn ngoài dự đoán của Chung Ý.

Thực ra cô đã chuẩn bị tinh thần bị mẹ thuyết phục, cô nghĩ rằng ở tuổi này cha mẹ sẽ khó có thể chấp nhận chuyện con cái không muốn sinh con.

Chỉ không ngờ rằng, mẹ không nói con sao có thể không sinh con, cũng không nói mỗi cô gái đến tuổi đều phải trải qua điều đó.

Càng không nói sau này con già rồi thì sao, họ chỉ cẩn thận hỏi cô, liệu có phải là lỗi của cha mẹ.

Dưới bàn ăn nơi cha mẹ không nhìn thấy, Cố Thanh Hoài nắm chặt tay cô, ngón tay đan vào nhau.

Sau bữa tối, cha mẹ dọn dẹp bàn, Cố Thanh Hoài giúp dọn bát đĩa mang vào bếp.

Trước mặt cha mẹ, Cố Thanh Hoài thực sự rất được lòng người, nhìn trông lạnh lùng nhưng lại lịch sự.

Khuôn mặt đẹp trai nổi bật, đôi môi luôn nở nụ cười nhẹ khiến người ta động lòng và xao xuyến.

Chung Ý lau bàn sạch sẽ, định vào bếp giúp cha mẹ rửa bát thì nghe mẹ hỏi Cố Thanh Hoài: "Chung Ý không thích trẻ con, dì luôn biết điều đó, Tiểu Cố, cháu nghĩ sao?"

Giọng cha trầm hơn: "Dù con bé là con gái chúng ta, nhưng nhiều năm qua chú dì đã coi cháu như con trai... Kết hôn là chuyện của hai đứa."

Chung Ý tựa vào tường, cô hiểu ý của cha mẹ.

Kết hôn là chuyện của hai người, anh không thể luôn chịu thiệt thòi vì cô.

"Cháu tôn trọng cảm nhận của cô ấy." Giọng Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng và kiên định: "Chung Ý đã chịu nhiều đau khổ, cháu không muốn cô ấy phải vất vả thêm để làm mẹ."

Bên ngoài đang giảm nhiệt độ, không khí lạnh mạnh mẽ tràn vào.

Trong nhà có ánh đèn ấm áp, không có nơi nào ấm áp hơn ngôi nhà.

Chung Ý, mà xem.

Mày luôn là người được yêu thương và trân trọng.

Sao mày có thể rời xa?

-

Trước khi ngủ, Cố Thanh Hoài bước ra từ phòng tắm, Chung Ý đã nằm trên giường.

Chăn đắp đến cằm, cô cười tí mắt gọi anh: "Lại đây nhanh, em đã làm ấm giường rồi!"

Cô gái mà anh thích từ thời niên thiếu, giờ đây đang ở ngay bên cạnh.

Mọi thứ trong tầm mắt, anh đang ở trong căn phòng cô đã ở từ nhỏ đến lớn, trước mắt anh là giường của cô.

Dù cô không làm gì thì đối với anh, cô vẫn luôn có sức hút mãnh liệt.

Cố Thanh Hoài lật chăn lên rồi nằm xuống, đôi chân dài của anh thực sự không vừa với giường.

Giường của Chung Ý là giường đơn, nằm hai người có hơi chật.

Chung Ý nhỏ giọng hỏi: "Sao anh không ôm em?"

Cố Thanh Hoài quay người về phía cô, ngón tay xoa nhẹ đầu cô: "Ôm."

Chung Ý gối đầu lên cánh tay mà cô muốn gối, mắt chớp chớp, lại hỏi: "Vậy sao anh không hôn em?"

Cố Thanh Hoài đặt môi xuống, không có gì khiêu khích, hôn từ lông mày đến sống mũi, rồi đến khóe miệng.

Chung Ý cau mày, cả ngày không gặp, không hôn không ôm, anh lại hời hợt như vậy.

Những suy nghĩ nhỏ nhặt của cô, Cố Thanh Hoài có thể nhìn thấu ngay, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cô: "Em muốn thế nào? Tự làm à?"

Chung Ý vén tóc ra sau tai.

Cố Thanh Hoài ung dung nhìn cô, có vẻ lười biếng, nhưng càng khiến người khác muốn làm gì đó với anh.

Hơi thở hòa quyện, Chung Ý cúi đầu, tóc dài lướt qua cổ anh, cô khẽ mở môi, ngậm lấy môi dưới của anh, nhẹ nhàng hôn.

Là vì biết ở nhà cô, anh không dám làm nên cô càng táo bạo hơn.

Môi cô di chuyển xuống cằm và cổ anh, thậm chí còn kéo áo len của anh xuống đến xương quai xanh trắng trẻo không thấy ánh mặt trời...

Yết hầu của Cố Thanh Hoài chuyển động, đường nét mạnh mẽ nhưng kiềm chế.

Ngón tay cô chạm vào, gần như gây ngứa, vừa hôn anh, vừa chạm vào đó.

Cô mở mắt, thấy đôi mắt đen của Cố Thanh Hoài trầm lắng, anh không nhắm mắt, cảm giác xâm chiếm không thể diễn tả.

Cô đột nhiên hiểu ra, vì sao chỉ một ánh mắt của anh có thể khiến đội chống khủng bố im lặng.

Cô chưa chơi đủ đã bị Cố Thanh Hoài lật người đè xuống.

Không chút do dự, hormone mạnh mẽ xâm chiếm tất cả các giác quan.

"Đạo diễn Chung đang đùa với anh à?"

Anh hạ giọng đầy cảnh cáo, hơi thở phả vào tai cô, mang theo sự chiếm hữu nặng nề: "Muốn làm loạn phải không? Chiều hư em rồi phải không?"

Chàng trai ngạo nghễ ngày xưa đã trở thành người đàn ông nguy hiểm nhưng kiềm chế, anh cắn môi cô, tay lần vào dưới áo ngủ của cô, dường như không bao giờ chán.

Cố Thanh Hoài không nặng không nhẹ nhéo một cái: "Vừa rồi không phải rất kiêu ngạo sao? Sao bây giờ không nói gì nữa?"

Chung Ý qua lớp áo nắm lấy tay anh, bị bắt nạt đến đôi mắt ướm ắt: "Anh thật xấu xa..."

Hơi thở của Cố Thanh Hoài rõ ràng nặng nề hơn, đôi môi mỏng cọ xát vào tai cô, đe dọa ác ý: "Muốn cùng kẻ xấu trong phòng của em? Em chắc chắn có thể không phát ra tiếng à?"

Anh thậm chí còn tượng trưng thử nghiệm vài động tác để cô cảm nhận một chút.

Hôm nay Cố Thanh Hoài thật hung dữ, anh hôn cô đến mức cô không thở nổi, muốn thu mình như con rùa vào trong vỏ.

Cô trượt xuống trốn vào dưới chăn, đưa tay ra sau lưng chạm rãi cài lại những nút áo bị anh mở, không muốn hôn cũng không muốn ôm nữa, chạy trốn thật xa.

Nhưng Chung Ý hứa kịp hành động xong xuôi đã bị Cố Thanh Hoài kéo lại, động tác rất bá đạo khiến người ta run rẩy.

Anh hung dữ như một đứa trẻ bướng bỉnh: "Sợ anh ăn em à?"

Anh ôm cô qua lớp chăn, chân dài dè lên chân cô, tư thế chiếm hữu hoàn toàn.

Chung Ý đỏ mặt, lông mi khẽ run, trông vừa đáng yêu vừa đáng thương: "Anh không phải đã có phản ứng sao... Em có nên ở xa anh một chút không?"

Cố Thanh Hoài nhắm mắt lại: "Sớm muộn gì cũng bị em làm cho chết."

Ngón tay Chung Ý chạm vào đường quai hàm căng chặt của anh: "Không phải rất khó chịu sao?"

"Không phải chỉ khó chịu một lần này." Anh cau mày nhìn cô, "Khó chịu cũng phải ôm."

Chung Ý xấu hổ, nhưng lại rất muốn cười.

Cố Thanh Hoài lúc này như một thiếu niên bướng bỉnh, dễ thương chết đi được.

Anh lườm kẻ chủ mưu: "Còn cười."

Môi Chung Ý bị anh làm cho đỏ mọng, mắt sáng như nước, tựa như có ánh trăng chảy tràn.

Cô thực ra có chút ác ý, thích nhìn anh kiềm chế, bất lực với cô.

Ngón tay chạm vào đôi tai đỏ bừng của anh, giọng cô nhỏ nhẹ, hơi trầm thì: "Em trước đây không biết... Hóa ra anh lại dễ có phản ứng như vậy?"

Cố Thanh Hoài trực tiếp kéo cô vào lòng, không để cô chạm loạn nữa, nghiêm giọng nói: "Chỉ với em mới như vậy."

"Cố Thanh Hoài." Chung Ý ngoan ngoãn không dám động, "Anh không thấy chán em sao? Nhiều người nói, thời gian yêu nồng nàn chỉ có ba tháng..."

"Nhanh làm anh chán em đi" Cố Thanh Hoài lườm cô một cái, có chút giận dỗi, "Để anh không còn tâm trí làm việc, chỉ nghĩ đến em."

Chung Ý nghe vậy, lập tức từ lòng anh chui ra, không còn chút xấu hổ nào, mắt sáng rực: "Anh không còn tâm trí làm việc, chỉ nghĩ đến em sao?"

Cố Thanh Hoài nhìn cô một cái, đưa cho cô ánh mắt "cần anh nói sao" lạnh nhạt.

"Mấy thằng nhóc kia nghĩ anh không nói chuyện, có lẽ đang giận, thực ra anh đang lén nghĩ về em."

"Nghĩ về em mà phải lén nghĩ?" Chung Ý cầm tựa vào ngực anh: "Cố Thanh Hoài, anh dễ thương chết đi được."

"Không dễ thương bằng em."

Anh nhúu mày, thật sự không hiểu: "Anh ngày nào cũng có nhiều chuyện để bức mình thế à? Anh so với mấy ông già đội trưởng khác dễ tính hơn nhiều chứ?"

Anh là đội trưởng trẻ nhất của cục, khi đứng cùng các đội trưởng khác, anh trẻ trung đến mức đáng sợ, vẻ ngoài đẹp trai nổi bật nhưng khí thế không hề thua kém, mưa bom bão đạn đã mài dũa anh thành một lưỡi kiếm.

Làm gì có anh đẹp trai nào lại dùng từ "dễ tính" để mô tả mình, Chung Ý lắc đầu: "Anh thật sự rất dữ."

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Vậy em không sợ anh sao?"

Chung Ý chân thành: "Anh không dữ với em, ngoại trừ..."

Cô hơi đỏ mặt, khoe miệng Cố Thanh Hoài nhếch lên, bắt đầu đùa cợt: "Ngoại trừ gì?"

Chung Ý giả vờ không nghe thấy, chỉ nói điều cô muốn nói: "Dù sao em cũng không sợ anh."

Cô ngừng lại một chút, dùng giọng điệu ngọt ngào hoàn thành câu nói: "Em thích anh."

Bệnh tật đã thay đổi con người Chung Ý, dễ thấy nhất là khiến cô sẵn lòng bày tỏ tình cảm của mình.

Nghề nghiệp của Cố Thanh Hoài nhiều lúc sống chết cận kề, có thể yêu thích ai đó thì sẽ yêu hết mình.

Chung Ý: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài: "Ừ."

Chung Ý: "Khi Tạ Lãm nói với anh rằng cậu ấy sắp làm bố, khi anh đi mua xe nôi cho em bé nhà cậu ấy, anh có ghen tỵ không?"

Cố Thanh Hoài không chút do dự: "Không."

Chung Ý: "Hôm nay Triệu Tuyết Thanh đã kể cho em rất nhiều về quá trình mang thai và sinh đẻ, thật ra em cũng đã tìm hiểu qua, nhưng không kỹ lưỡng như vậy."

Mẹ không nói cho cô biết, giáo viên ở trường không dạy, việc sinh con sẽ gây ra tổn thương lớn cho cơ thể mẹ, tổn thương đó không thể khắc phục.

Cô chưa bao giờ hiểu rằng quá trình sinh con lại mất đi nhiều thứ đến vậy, lại giống như một loài động vật nguyên thủy, thậm chí vì đau đớn mà những điều đó chẳng còn ý nghĩa gì.

Do đó không khó hiểu vì sao lại có chứng "trầm cảm sau sinh", vì bóng đen tâm lý còn khó xóa nhòa hơn cả vết rạn da trên bụng.

Cố Thanh Hoài: "Không sợ, em sẽ không phải trải qua những điều đó."

Khi còn học cấp ba cô đã thầm thích anh, nhưng nào dám tưởng tượng hai người sẽ như bây giờ.

Trong đêm trời trở lạnh, cô ở nhà mình, rúc vào lòng anh, ấm áp và thoải mái.

Chung Ý ằm trên ngực anh, được anh vuốt v3 tóc, lông mày, sống mũi, má, cô muốn mãi chìm đắm.

Giọng nói Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nhưng đầy kiên định:
"Mèo của chúng ta sẽ không làm mẹ, không làm bà nội, cũng không làm bà ngoại."

Những điều nặng nề, vất vả, cần sự hy sinh, cần từ bỏ bản thân mình, tất cả sẽ không liên quan đến em.

"Vậy em sẽ làm gì?" Chung Ý để tóc dài xõa trên vai, trông rất mềm mại, "Làm kẻ lười biếng bên cạnh anh? Làm con mèo phơi nắng?"

Ngón tay thanh mảnh của Cố Thanh Hoài nâng khuôn mặt cô lên, ánh trăng soi rọi đôi mắt trong veo của anh, trông thật tuần tú: "Em chỉ cần làm cô gái xinh đẹp của Cố Thanh Hoài suốt đời."

Chương 68

DTV-EBOOK

--- Mèo của chúng ta sẽ không làm mẹ, không làm bà nội, cũng không làm bà ngoại.

--- Em chỉ cần làm cô gái xinh đẹp của Cố Thanh Hoài suốt đời.

Trong ba năm bệnh tật, Chung Ý từng rơi vào những ngõ cụt không thể thoát ra.

Cô đã nhiều lần tỉnh dậy trong sợ hãi, liên tục hỏi một câu hỏi: *Tại sao lại là tôi?*

Cô từ nhỏ đến lớn luôn ngoan ngoãn, hiểu chuyện và nghe lời, chưa bao giờ làm việc gì ác độc, vi phạm đạo đức hay nhân phẩm.

Tại sao cô lại là người bị bạn cùng bàn quấy rối tình d*ch, bị bắt nạt ở trường, bị cấp trên có ý đồ lạm dụng?

Tại sao cô lại là người bị mất ngủ, bị mắc kẹt trong cơn ác mộng, liên tục trải qua những cảnh tượng đau thương để rồi đau khổ đến mức nghĩ cái chết là giải thoát?

Dù cô rất yêu thế giới này, yêu cha mẹ mình, yêu Cố Thanh Hoài và Triệu Tuyết Thanh.

Trước khi bị bệnh, cô đã gần như vào được trung tâm thông tấn của lực lượng vũ trang, chỉ còn một bước nữa là cô có thể đến bên Cố Thanh Hoài.

Nhưng rồi những ký ức về Đỗ Tử Đằng và Tiền Vinh đã biến mất cùng với tiếng nổ.

Số phận đã xoa dịu nỗi đau, xóa bỏ tất cả những quá khứ đau thương, chỉ còn lại người mà cô yêu nhất trong cuộc đời này.

Cô không còn hỏi tại sao.

Cô chỉ cảm thấy mình thật may mắn.

Có được tương lai bên anh chính là điều cô mong mỏi nhất.

Cô thực sự đã nghĩ nếu Cố Thanh Hoài thích trẻ con, có lẽ cô sẽ sinh một đứa.

Mặc dù cô không thực sự thích, nhưng nếu như Cố Thanh Hoài muốn thì chỉ nghĩ đến thôi đã làm trái tim cô mềm yếu.

Khi ở nhà Triệu Tuyết Thanh, Chung Ý đã nghe cô ấy nói về quá trình mang thai và sinh nở, chỉ riêng giai đoạn sinh nở đã khiến cô chùn bước.

Cơn đau không phải là vấn đề chính, chỉ là sự thiếu tôn nghiêm, giống như động vật nguyên thủy, cô không thể vượt qua được rào cản tâm lý của mình.

Bất kỳ cô gái nào có dũng khí làm mẹ đều rất vĩ đại.

Nhưng khi nào xã hội này mới không còn âm thầm coi việc sinh con là điều bắt buộc đối với mọi phụ nữ?

Là tôi có quyền chọn sinh hay không sinh, chứ không phải là tôi có khả năng này thì tôi bắt buộc phải thực hiện nghĩa vụ truyền thừa.

Không làm mẹ, không làm bà ngoại, không làm bà nội.

Không cần hy sinh thời gian của mình để chăm sóc trẻ con, không cần tiêu tốn năng lượng vào việc nuôi dưỡng thế hệ tiếp theo.

Tất cả thời gian của cô có thể dành cho những người cô yêu thương, theo đuổi những sở thích kỳ quặc của chính mình.

Chụp phim tài liệu, yêu đương, ở bên cha mẹ, ăn hết tất cả các món ngon, xem hết tất cả các cảnh đẹp...

Ánh mắt Chung Ý trong veo mềm mại, nụ cười nhẹ nhàng như nước: "Nếu vậy, có phải là quá hạnh phúc không?"

Cố Thanh Hoài nhìn cô chăm chú, đôi mắt đen trắng rõ ràng, từ đầu đến cuối chỉ có bóng hình cô: "Anh không muốn trải qua bất kỳ khả năng nào dẫn tới việc mất em, cũng không muốn em chịu thêm chút khổ nào nữa."

Lông mi dài rủ xuống như cánh diều, từng sợi từng sợi rõ ràng, mắt anh đẹp đến mức ngay cả lông mi dưới cũng nổi bật, đúng là người có lông mi đẹp.

Giọng nói ngày thường lạnh lùng giờ đây mềm mại như lông vũ, nặng nề lướt qua trái tim: "Anh đã mất em một lần rồi."

Ánh trắng vẽ nên đôi mắt anh sắc sảo, khi anh cúi xuống nhìn, chúng biến thành những móc câu kéo cô lại.

Cô không hiểu tại sao người ta phải dùng những cái hôn, chạm và ôm để thể hiện tình yêu, nhưng giờ cô chỉ muốn hôn anh.

Chung Ý chống tay ngồi dậy, vừa ngượng ngùng vừa lưu luyến, nâng mặt Cố Thanh Hoài lên, cúi đầu lại gần.

Cho đến khi đầu mũi cô chạm nhẹ qua sống mũi thẳng tắp của anh, hôn lên đôi môi mà cô muốn hôn.

Những nụ hôn nhẹ nhàng, đầy tình cảm.

Đôi mắt sáng trong như ngọc, ướt át và sáng ngời, ánh trắng hòa vào sâu trong đồng tử, góc mắt và lông mày tràn đầy tình yêu.

Cố Thanh Hoài không nhắm mắt, ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, anh cho cô tự do, làm cho người ta không nhận ra chính mình đã bị cuốn hút.

Đến khi Chung Ý nhíu mày, anh mới cười khẽ và ôm cô vào lòng: "Em đúng là quỷ bướng bỉnh."

"Muốn hôn thì phải hôn, muốn ôm thì phải ôm." Anh cúi đầu hôn môi cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt v3 bên tai và cổ cô, sự ngứa ngáy lan tỏa ra toàn thân: "Ai đã chiều em hư đến mức này?"

Chung Ý ôm cổ anh, cô mở mắt ra, nhìn lông mi phủ xuống như cánh diều của anh, khi hôn cô luôn tràn đầy sự chiếm hữu, trái tim mềm mại và nóng bỏng, hơi thở không ổn định: "Ngoài anh ra thì còn ai..."

Kết thúc nụ hôn ngắn, không thể tiếp tục sâu hơn vì họ vẫn đang ở nhà cô. Cố Thanh Hoài ôm cô vào vòng tay, giọng nói không còn rõ ràng: "Không thể hôn thêm nữa, em yêu."

Chung Ý thở d ốc, ngực phập phồng, mặt dán vào hõm cổ anh.

Cô xấu hổ nhưng không chịu thua, như vừa mới nếm thử một chút ngọt ngào lại bị lấy đi.

Cố Thanh Hoài thì thầm: "Nếu tiếp tục hôn, dù sao anh cũng không sợ mất mặt nếu bị chú dì nghe thấy, nhưng em thì sao?"

Mặt Chung Ý đỏ bừng, Cố Thanh Hoài hôn lên tai đỏ rực của cô, cười khẽ bên tai: "Đợi về nhà, em muốn làm gì anh cũng sẽ không phản kháng."

Sao anh có thể nói những câu lơ bịch một cách tự nhiên như vậy chứ?

Cô không thể thể hiểu được vì sao người trông có vẻ lạnh lùng, nghiêm túc, đặc biệt là khi mặc đồng phục với khí thế khác biệt lại có sự trái ngược lớn như vậy khi ở bên cô, đúng là một tên lưu manh.

Chung Ý dùng tay bóp eo anh, vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn chôn mặt mình trong vòng tay anh...

-

Ngày hôm sau là thứ Sáu, Cố Thanh Hoài cần phải trở lại cục cảnh sát, Chung Ý vẫn còn một ngày nghỉ.

Sau một đêm ngủ đủ giấc, đầu óc cô có hơi chậm chạp, chớp mũi có mùi hương của anh và mùi chần ấm đã được ánh mặt trời chiếu rọi, cảm giác thật ấm áp và dễ chịu.

Chung Ý chưa mở mắt đã mỉm cười, tay dò dẫm xung quanh nhưng không chạm vào người cô muốn tìm nên mới từ từ mở mắt.

Cố Thanh Hoài không biết đã dậy từ lúc nào, anh như một người chăm sóc trẻ con, cẩn thận giúp cô chỉnh lại chăn trước khi rời khỏi phòng.

Chung Ý nhìn quanh, trước mắt là căn phòng của chính mình, tường màu trắng ngà, đồ nội thất bằng gỗ, sách thời học sinh sắp xếp gọn gàng trên giá sách, cha mẹ không nỡ bán đi.

Mọi thứ cô đã sử dụng đều để lại dấu ấn cho trưởng thành của cô, đều đáng được ghi nhớ đối với họ, có lẽ đó là tâm trạng của những bậc cha mẹ.

Ánh sáng mặt trời làm tâm trạng của cô trở nên ấm áp, Chung Ý mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện và âm thanh của bát đĩa trong bếp.

Cô rửa mặt xong rồi mở cửa phòng ngủ, vừa lúc chạm mặt với Cố Thanh Hoài từ bên ngoài trở về.

Mùa đông đã đến, anh mặc một chiếc áo khoác đen rộng thùng thình, mũ áo xám đã đội trên đầu.

Tóc đen mềm mại xõa xuống che đi chân mày, trông vừa đẹp trai vừa lạnh lùng.

Chàng cảnh sát đẹp trai môi đỏ răng trắng, còn cầm một túi đồ ăn sáng mới mua về.

Khi ánh mắt chạm nhau, anh nhẹ nâng mày, khẩu hình như muốn nói: "Mua đồ ăn ngon cho em."

Chẳng khác nào đang dỗ dành một bạn nhỏ.

Chung Ý mỉm cười, gạt đầu ra vẻ hài lòng.

Bữa sáng do Cố Thanh Hoài mua được mẹ cô tiếp nhận: "Khi cháu ra ngoài, cô và cha Chung Ý đều không nghe thấy gì, sao không ngủ thêm chút nữa?"

Trước mặt bậc trưởng bối, Cố Thanh Hoài trông rất lịch sự và cẩn thận, khuôn mặt đẹp trai là mẫu hình con rể lý tưởng: "Cháu quen rồi ạ."

Mẹ cô quay lại nhìn thấy cô, lại cười hỏi: "Sao dậy sớm vậy?"

Dưới ánh sáng buổi sáng mờ ảo, Chung Ý mặc áo len trắng rộng thùng thình, khuôn mặt và vẻ ngoài đều mềm mại, lười biếng như một con mèo: "Con ngủ đủ rồi."

Cô muốn giúp chuẩn bị bữa sáng nhưng bị cha mẹ đuổi ra khỏi bếp: "Chẳng mấy khi được nghỉ ngơi, ra phòng khách đợi đi, không cần con phải giúp ở đây."

Có cha mẹ và anh ở đây là cảnh tượng mà trước đây cô chưa bao giờ mơ thấy.

Chung Ý nằm dài trên ghế sofa, cô duỗi người, dưới ánh sáng ấm áp, những sợi lông tơ trên má cô rõ ràng.

Trên bàn trà trước mặt có một túi bánh hoa mai mà cô yêu thích nhất, bóng của Cố Thanh Hoài đổ xuống, hơi lạnh tỏa ra, rơi trên người cô.

Chung Ý ngẩng mặt lên, Cố Thanh Hoài cúi xuống, dáng người cao lớn chắn cô lại.

Khi chỉ có hai người, buổi sáng cô muốn hôn hít và ôm ấp, còn muốn quăn quít bên anh, bắt anh gọi vài câu "em yêu".

Tất nhiên, cũng có những tình huống quá đáng hơn, Cố Thanh Hoài nhìn đồng hồ, chỉ cần còn thời gian trước giờ làm việc, anh sẽ trực tiếp ôm lấy cô.

Nhưng giờ đây anh đứng trước mặt cô, không thể hôn cũng không thể ôm.

Chung Ý mím môi, như nhìn thấy một viên kẹo ngọt nhưng không thể ăn được, lòng cô cảm thấy ngứa ngáy.

Anh cảnh sát đẹp trai, môi đỏ răng trắng, mỗi đường nét trên cơ thể đều hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của cô.

Khi ánh mắt chạm nhau, anh dùng khẩu hình nói với cô: "Chú dì không thấy, chúng ta làm chuyện xấu đi."

Chung Ý còn chưa kịp phản ứng, Cố Thanh Hoài không chân chừ, ngay lập tức giữ lấy khuôn mặt cô và hôn xuống.

Cho đến khi bước chân của cha mẹ đến gần, Cố Thanh Hoài mới buông cô ra, cảm giác môi lưỡi hòa quyện như vẫn còn lưu lại trên môi cô.

Còn anh thì làm như không có gì xảy ra, thản nhiên tiếp nhận bát đĩa từ tay cha mẹ, bình tĩnh trò chuyện với họ.

Anh ngồi bên cạnh cô, góc nghiêng tinh xảo như tranh vẽ, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Trái tim Chung Ý đập nhanh đến cực điểm như vừa trải qua một vòng tàu lượn, bị anh hôn đến mức đầu óc quay cuồng.

Mẹ cô nhẹ nhàng đặt tay lên mặt cô: "Sao mặt con lại đỏ vậy? Thấy không khỏe chỗ nào à?"

Chung Ý ấp úng đáp không có gì, độ nóng trên má gần như làm cô tan chảy.

Nhưng ngay lúc đó, Cố Thanh Hoài quay đầu, anh cười cười nhìn cô, ánh mắt tỏ vẻ vô tội: "Có vẻ là vậy."

Cô mặt đỏ tai hồng, như thế thật sự đã làm điều gì sai trái, còn người có lỗi lại cứ thản nhiên, thật không công bằng!

Chung Ý không dám nhìn thẳng vào anh, hơi thở của anh vẫn quanh quẩn xung quanh cô, mang theo một ý nghĩa không dễ tan biến.

Trái tim đập thành thịch, đột nhiên lại cảm thấy ngọt ngào.

Trước đây cô đã từng nghe nói, khi hôn người mình thích thì có cảm giác ngọt ngào, đó là sự lựa chọn gen kỳ lạ.

Nói ra thì xấu hổ...

Nhưng giờ đây cô cảm thấy trong miệng rất ngọt.

Gương mặt đỏ bừng và trái tim đập nhanh, cô nhẹ nhàng mím môi.

Ngay sau đó, bàn tay lướt qua sống mũi, cô quay đầu lại, tai đỏ bừng, cười cong mắt.

Cố Thanh Hoài, tên xấu xa này...

Trong lúc hôn còn lén bỏ vào miệng cô một viên kẹo.

Ban ngày, Cố Thanh Hoài đi làm, Chung Ý ở nhà với cha mẹ.

Buổi tối, Cố Thanh Hoài đến đón cô, trước khi rời khỏi nhà, Chung Ý lén gọi mẹ.

Khi Cố Thanh Hoài đang trò chuyện với cha, cô hạ thấp giọng hỏi: "Mẹ, con cần mượn sổ hộ khẩu một chút."

Mẹ cô ngay lập tức hiểu ý, nếp nhăn nơi khóe mắt mờ dần: "Mẹ sẽ đi lấy cho con."

Vài ngày nữa là Đông chí, ngày giỗ của dì Hạ.

Chung Ý nghĩ, vào ngày Đông chí, cô sẽ cho anh một gia đình.

Trước khi về nhà, họ đi qua trường trung học mà họ từng học.

Cuối năm, khu chợ đêm phía sau trường đông đúc nhộn nhịp, nhiều hàng quán đã bắt đầu phát nhạc Giáng sinh.

Thấy Chung Ý liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ xe, Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng hỏi cô: "Em có muốn xuống xem một chút không?"

Đôi mắt Chung Ý sáng lấp lánh, gật đầu như gà con mổ thóc, trông vẫn như một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Cô mặc áo khoác lông trắng bông bênh kết hợp với quần jean xanh, tóc dài buộc thành kiểu búi.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô được khăn quàng che qua mũi, chỉ còn lộ ra đôi mắt sáng trong.

Cố Thanh Hoài bật cười hỏi cô: "Vui vậy hả?"

Chung Ý nắm tay Cố Thanh Hoài, đi qua đi lại, nhìn ngắm mọi thứ như một đứa trẻ lạc vào đồng kẹo: "Anh không vui sao?"

"Em nhớ hồi cấp ba anh rất thích Giáng sinh." Cô nghiêm túc hồi tưởng: "Giáng sinh năm lớp 10 anh tặng em táo, năm lớp 11 tặng thiệp chúc mừng, Giáng sinh lớp 12 có phải hẹn em đi xem phim không?"

Cố Thanh Hoài kéo khăn quàng lên cao hơn: "Ngốc."

Chung Ý nâng cằm lên: "Ngốc ở đâu, anh nói rõ cho em!"

Có vẻ như nếu không được giải thích rõ ràng thì cô sẽ làm ầm lên.

Cố Thanh Hoài hơi cúi xuống ngang tầm mắt cô, anh vốn đã đẹp trai và quyến rũ, khoảng cách gần lại khiến trái tim người ta đập nhanh, đôi mắt phượng dưới ánh đèn đường đẹp đến mức lấp lánh.

Đôi môi mỏng của anh chuyển động: "Anh không phải thích Giáng sinh, anh muốn lấy cái cơ Giáng sinh để gặp em."

Khăn quàng che phần lớn khuôn mặt Chung Ý, làm cho đôi mắt cong cong như trăng lưỡi liềm của cô càng thêm sáng ngời.

Cô nắm tay Cố Thanh Hoài, cho tay vào túi của anh.

Cô muốn cả đời như vậy, chỉ cần anh bên cạnh, mọi thứ đều đẹp dễ.

Chung Ý cảm thán: "Em thấy hạnh phúc lắm!"

Cố Thanh Hoài không nhịn được cười, đôi mắt cong cong: "Anh cũng vậy."

Cố Thanh Hoài lại nghĩ về những năm tháng qua Chung Ý đã sống như thế nào.

Cô gái dễ dàng vui vẻ, dễ dàng hài lòng như cô phải trải qua bao nhiêu tổn thương mới muốn từ bỏ cuộc sống?

Anh ở quân đội, dù vất vả thế nào cũng vẫn có đồng đội, có thầy, có những người cùng vào sinh ra tử.

Dù nằm dưới màn trời chiếu đất, xông pha giữa mưa đạn, anh chưa bao giờ cảm thấy cô độc.

Vậy còn Chung Ý của anh thì sao?

Đi qua một cửa hàng bán đồ trang sức nhỏ, Chung Ý nắm tay anh: "Chúng ta vào xem một chút nhé?"

Cửa hàng vừa nhỏ vừa hẹp, xung quanh đều là các con thú nhồi bông.

Chung Ý thấy một chiếc bờm tuần lộc nhỏ xinh, cô lấy xuống, thử đeo lên đầu: "Có đẹp không?"

Cố Thanh Hoài cười: "Giờ không phải là mèo nữa, mà là hươu con rồi."

Chung Ý tháo bờm ra, lúc này cô mới nhận ra xung quanh mình phần lớn là học sinh trung học.

Nhận ra điều này khiến mặt cô đỏ bừng, cô ra hiệu tay về phía Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài hiểu ý, cúi xuống để tai gần miệng cô.

Chung Ý hạ thấp giọng: "Hình như đều là trẻ con đến mua."

"Em cũng không lớn lắm." Cố Thanh Hoài véo má cô, "Trông cũng chỉ như học sinh cấp ba."

Anh nắm tay Chung Ý đi thanh toán, cô bất đắc dĩ nói: "Cảnh sát Cố, anh nói chuyện sến quá."

Cố Thanh Hoài cười nhếch môi, nhìn cô: "Đúng vậy, không có học sinh cấp ba nào đẹp như em."

Chung Ý được khen, bình thần kéo khăn quàng lên mặt, chỉ còn lộ ra đôi tai đỏ ửng và đôi mắt ngượng ngùng.

So với thời cấp ba, hình như cô không thay đổi nhiều lắm.

Hai tay của Cố Thanh Hoài nhét vào túi, anh quay người về phía cô, đi lùi bước.

Anh cao ráo, dáng người thẳng đứng như cây trúc, mặc áo khoác đen rộng thùng thình rất đẹp, tôn lên làn da trắng.

Anh thường chăm sóc cô như một đứa trẻ, nhưng lúc này, trông anh thật sự không giống như một cảnh sát trưởng thành, mà giống như một hot boy của trường đại học gần đó.

"Em học lớp mấy?"

"Có bạn trai chưa?"

"Nếu chưa thì cần nhắc anh nhé?"

Chung Ý không nhịn được cười thành tiếng: "Sao anh cứ làm em vui như vậy?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày, vẻ trẻ trung của anh vẫn quyến rũ như xưa: "Nếu có một bạn gái đáng yêu như em, có thể em còn làm hơn cả anh nữa."

Chung Ý ngẩng mặt, nhanh chóng hôn lên mặt anh: "Miệng ngọt thế này sẽ bị hôn đấy!"

Cố Thanh Hoài nhướn mày cười: "Chỉ cần vài câu khen đã được đạo diễn Chung đã hôn một cái, lời quá."

Không xa là trường cấp ba mà họ từng học.

Tay được Cố Thanh Hoài nắm, Chung Ý dịu dàng nói: "Thực ra hồi cấp ba em đã thích anh rồi..."

Ánh mắt cô không che giấu sự yêu mến: "Trong kỳ nghỉ cũng mong đợi đến ngày khai giảng, vì khai giảng mới được gặp anh."

Cố Thanh Hoài mỉm cười, khi không đùa giỡn, vẻ ngoài của anh trông như một quý ông lịch lãm.

Ánh trăng lạnh bao phủ khuôn mặt sắc sảo của anh, đôi mắt sáng như nước suối trong: "Sao không nói cho anh biết?"

Chung Ý ậm ừ: "Làm sao em nói được? Lúc ngồi cùng bàn, anh thật sự rất lạnh lùng, nói chuyện với em cũng ít..."

Cô vốn đã rất nhút nhát, không phải kiểu người chủ động bắt chuyện.

Cố Thanh Hoài chỉ cần nói vài câu gì đó thôi cũng đủ làm cô bối rối một thời gian dài...

"Oan quá." Đôi mắt của anh như những viên bi thủy tinh đen, tập trung nhìn cô: "Anh cũng từng nói chuyện nhiều với em

mà."

Chung Ý bị nụ cười tinh nghịch của anh làm cho vui vẻ, mắt cong cong: "Hóa ra là vậy..."

Hồi đó, Cố Thanh Hoài được nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ, trông rất lạnh lùng và khó gần.

Nếu không phải ở bên anh, bây giờ ấn tượng của cô về anh chắc vẫn sẽ như vậy.

Cắm dục nhưng lại hấp dẫn, khiến lòng người xao xuyến nhưng không dám động chạm.

Làm sao mà một người như thế lại có thể có những cuộc trò chuyện không ngừng, những nụ hôn không dứt, những cái ôm không bao giờ thấy chán với cô nhỉ?

Giọng nói êm dịu của anh gần kề: "Tất cả những gì anh muốn nói đều đã nói trong lòng rồi."

Chung Ý mỉm cười hỏi: "Anh đã nói gì trong lòng?"

Cố Thanh Hoài giọng nói mang theo nụ cười, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô---

"Bạn cùng bàn của tôi thật đáng yêu."

"Thích cô ấy quá."

"Giá mà cô ấy là của tôi thì tốt."

Những cửa hàng ven đường vừa đúng lúc chuyển sang bài hát tiếp theo.

Chung Ý ôm Cố Thanh Hoài: "Nghe này, em thích bài này!"

"Look at the stars"

"Look how they shine for you"

.....

Trên con phố mùa đông lạnh giá, trong vòng tay Cố Thanh Hoài, Chung Ý yên lặng lắng nghe bài hát "Yellow".

Và khi bài hát kết thúc, Cố Thanh Hoài cúi xuống gần tai cô, nhẹ nhàng hát câu cuối của bài hát---

"You know I love you so"

Anh yêu em rất nhiều.

Chương 69

DTV-EBOOK

Việc đầu tiên Chung Ý làm khi về nhà là tắm nước nóng cho thật thoải mái.

Sau khi tắm xong, cô mới nhận ra rằng mình quên mang đồ ngủ, còn quần áo thì đã bỏ vào máy giặt.

Cô kéo cửa phòng tắm, để lộ ra một khe hở nhỏ: "Cố Thanh Hoài..."

Cô cao và gầy, khi quấn mình trong khăn tắm vừa đủ che qua đùi, tóc dài được cuốn trong khăn để lộ ra vai và chân dài không bị che chắn, dưới ánh đèn ánh lên vẻ mịn màng như sữa.

Cố Thanh Hoài đứng bên cửa, anh tựa người vào tường, khoe miệng nhếch lên, trông có vẻ khá gian xảo: "Sao thế, muốn làm ở trong phòng tắm à?"

Chung Ý nắm chặt khăn tắm trước ngực, tim đập nhanh, nhúu mày nói: "Em quên mang đồ ngủ, anh giúp em lấy đồ ngủ nhé."

Cố Thanh Hoài cười, nụ cười thật sự không có gì nghiêm túc nhưng lại rất thu hút.

Chung Ý biết rõ anh không có ý tốt nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Anh lại nghĩ linh tinh gì vậy..."

Cố Thanh Hoài chớp mắt vô tội: "Không nói, nói ra lại bị mắng là lưu manh."

Tất cả sự tò mò của cô như đều tập trung vào anh, vai trắng nõn, má ửng đỏ, đôi mắt ướt át đẹp đến kinh ngạc: "Nói đi."

Cố Thanh Hoài: "Anh đang nghĩ, lấy đồ ngủ ra, mà lát nữa còn phải giúp em c ởi đồ..."

Gương mặt Chung Ý đỏ lên vì hơi nước ấm trong phòng tắm, tai đỏ ửng, gần như sắp chảy máu.

Nhưng vì hai tay đều phải giữ chặt khăn tắm để che cơ thể, cô không thể làm gì khác.

Cố Thanh Hoài lại nhếch môi, nhìn xuống cô với ánh mắt hài hước: "Thích anh giúp em c ởi đồ à?"

Anh nhìn xuống cô, cười nói: "Còn che cái gì, đâu phải chưa từng thấy qua."

Anh lấy cái mặt đẹp trai cỡ đó để nói những lời như thế này sao?!

Chung Ý xấu hổ không thôi, Cố Thanh Hoài lại tỏ vẻ nghiêm túc, miệng mỉm cười nói: "Không chỉ thấy qua, mà còn hôn nữa."

Trước khi Chung Ý nổi giận, Cố Thanh Hoài hỏi: "Cần áo của anh nữa không?"

Chung Ý đỏ mặt "ừ" một tiếng, nhận lấy đồ ngủ rồi đóng cửa lại, chặn anh ở ngoài.

Cái tên hư hỏng.

Trước khi đi ngủ, cô mở cuốn tiểu thuyết lãng mạn mà Triệu Tuyết Thanh đã mượn cho cô.

Triệu Tuyết Thanh mang thai, nằm ở nhà rất chán, không biết từ đâu kiếm được một đồng sách.

Cuốn sách này rất hợp sở thích của Chung Ý, kể về một cặp anh em giả mạo, Chung Ý đọc đến mức quên ăn quên ngủ.

"Hay không?"

"Rất hay!"

Áo trắng ngắn tay che bờ vai rộng của anh, quần đùi thể thao không tới đầu gối làm cho đôi chân dài thẳng tắp trông rất nổi bật.

Cố Thanh Hoài ngồi xuống bên cô.

Anh vừa tắm xong, tóc còn ẩm và hơi rối, cơ thể tỏa ra hương nước tắm thơm mát, trên người chỉ còn lại cảm giác của một cậu trai trẻ.

"Xem thêm năm trang nữa, rồi dừng lại nhé."

Chung Ý khá gầy, khi mặc áo hoodie và áo phông của anh trông rất nhỏ nhắn, không nhìn anh mà giọng mềm mại hỏi: "Khi còn nhỏ, giáo viên chủ nhiệm không cho em xem tiểu thuyết lãng mạn, lớn lên rồi cũng không được à?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Xem thêm năm trang nữa, anh sẽ hôn em."

Chung Ý dừng tay, cô nghe thấy tim mình đập nhanh, ngay cả tiếng lật sách cũng khiến cô rung động.

Toàn bộ máu dường như dồn lên mặt, vì anh ở bên cạnh đã chiếm hết sự chú ý của cô, khiến cô không thể tiếp tục đọc nữa.

Một trang, hai trang, đến trang thứ ba...

Sách trong tay bị rút ra và ném sang một bên, Cố Thanh Hoài nâng mặt cô lên, đôi môi mỏng áp xuống.

Giọng Chung Ý không rõ ràng, nhẹ nhàng đẩy ngực anh: "Không phải năm trang sao?"

Cố Thanh Hoài thì thầm vào tai cô: "Không kìm lòng được."

Chung Ý lằm bằm: "Tiểu thuyết của em chưa đọc xong, đang đến phần quan trọng..."

Cố Thanh Hoài nhướn mày, Chung Ý lằm bằm: "Cuốn tiểu thuyết này thực sự rất hợp xp* của em."

[*] xp là viết tắt của từ "性癖" (xìng pǐ) trong tiếng Trung có nghĩa là sở thích hoặc khuynh hướng tình d**c*. Thuật ngữ này được sử dụng để mô tả những gì một người thích hoặc thấy hấp dẫn trong tình d**c*, bao gồm cả hành vi, sở thích và tưởng tượng liên quan đến tình d**c*.

Cố Thanh Hoài dựa tay lên đầu cô: "Gì cơ?"

Cô vốn chỉ đùa, nhưng anh hỏi nghiêm túc như vậy, cô bỗng cảm thấy xấu hổ, không muốn nói nữa.

Khi vị chuyên gia phá bom trẻ tuổi đẹp trai này tò mò, thật không dễ dàng để lừa gạt cho qua, anh hỏi cô: "Anh không nghe rõ, hai chữ đó là gì?"

Mặt Chung Ý dần đỏ lên, cô quay đầu đi, không dám nhìn anh: "Sở thích...là một loại thiên hướng về mặt đó."

Cố Thanh Hoài đáp lại, vẻ mặt bình tĩnh, không gợn sóng.

Anh vừa tắm xong, tóc bỗng bết rơi xuống trán, ánh sáng làm cho nó trở nên đặc biệt mềm mại.

Khuôn mặt anh đã bớt sắc sảo hơn hồi niên thiếu, tay anh cũng có những đường cơ bắp rõ ràng và nhiều vết thương mới cũ.

Ngoài ra, so với hồi trẻ thì thực ra anh cũng không có nhiều thay đổi.

Không mặc cảnh phục đi trên đường, anh trông như một hot boy da trắng đẹp trai của trường nào đó.

Chung Ý nắm lấy cổ áo của anh, mi mắt rung rinh, hỏi anh: "Xq của anh là gì?"

Cố Thanh Hoài thực sự hơi bị bất ngờ.

Anh nhẹ nhàng gạt sợi tóc dài rơi bên mặt cô ra sau tai, ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy xương tai của cô.

"Em thật sự đã trưởng thành rồi, những câu hỏi gần đây đều ngày càng táo bạo."

Chung Ý rùng mình, cảm giác như có dòng điện chạy qua.

Cố Thanh Hoài nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng hỏi: "Có thể hiểu đơn giản là anh bị k1ch thích bởi điều gì à?"

Chung Ý gật đầu, đôi mắt sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Cố Thanh Hoài thờ ơ nhếch môi: "Em không biết à?"

Chung Ý ngơ ngác, cố gắng kiềm chế xấu hổ và nhìn anh.

Cố Thanh Hoài cúi người, ánh mắt thẳng thắn nhìn cô: "Là em đó."

...

Khi anh nói mấy câu mập mờ như vậy, Chung Ý cực kỳ muốn trốn thoát: "Anh trước đây đâu có như thế..."

Cố Thanh Hoài kéo chân cô xuống: "Vì anh thích em."

Chung Ý nắm chặt chân: "Vậy bây giờ thì sao..."

Cố Thanh Hoài mỉm cười rất đẹp, đôi môi mỏng áp lên, êm dịu đến mức làm người ta rung động: "Vì anh càng thích em hơn."

Vì ngày mai là thứ Bảy, cô không phải đi làm, Cố Thanh Hoài hoàn toàn không biết kiểm chế.

Chung Ý tắm xong nằm quay lưng về phía Cố Thanh Hoài, tai đỏ bừng như sắp cháy, xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ để chui vào.

Cô thường nói Cố Thanh Hoài là một tên đẹp trai đáng ghét, khi cửa phòng ngủ đóng lại, tên đáng ghét đó thật sự không có gì kiêng dè...

Không thể nghĩ thêm, Chung Ý chôn mặt vào gối, cảm giác nóng bỏng như muốn làm tan chảy mình...

Cô nhận ra Cố Thanh Hoài đang áp sát từ phía sau, ngón tay nhẹ nhàng trên lưng cô.

Ngón tay nhẹ nhàng vẽ những nét ngang dọc như trên giấy vẽ, đôi khi là một nụ hôn nhẹ.

Những cảm giác ngứa ngáy và tê dại không thể diễn tả, dọc theo cột sống lan ra, kích thích các dây thần kinh.

Chung Ý nắm chặt chăn, bị kích thích đến mức tim đập loạn xạ, như cá mắc cạn nằm trên bãi biển, không thể thở được.

Dần dần nhận ra rằng những ngón tay cứng cáp không phải đang vu vơ lướt qua.

Anh nhẹ nhàng viết trên lưng cô vài chữ...

Chung Ý, yêu em.

Khi nhiệt độ giảm dần, không khí đón năm mới càng thêm rõ rệt.

Vào một đêm mùa đông bình thường, Chung Ý và Cố Thanh Hoài ôm nhau ngủ.

Ngoài cửa sổ có gió bắc lạnh lẽo, tiếng gió nằm ngoài bị sự ấm áp của anh bao bọc.

Hương bạc hà nhẹ nhàng của anh thật sạch sẽ và chữa lành, là thuốc an thần cuối cùng của cô.

Khi trước mắt tối om, ý thức chìm vào giấc mơ vô tận.

Khi mở mắt ra, cô nhìn thấy ngôi nhà cũ màu vàng ấm, bụi trong không khí đều được ánh hoàng hôn nhuộm thành vàng.

Như thể bước vào sâu trong ký ức của ai đó.

Chung Ý không biết mình ở đâu, phải làm gì, suy nghĩ nhẹ nhàng không tìm được phương hướng.

Cho đến khi một đứa trẻ nhỏ đi ra khỏi phòng, đi vào bếp một cách thuần thục, Chung Ý theo bước chân của cậu.

Nhà bếp rất nhỏ, nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, các nồi chảo đều được lau chùi bóng loáng.

Cậu bé dùng hai tay bưng nồi, thực ra chiều cao của cậu không cao hơn bếp bao nhiêu.

Chung Ý cúi đầu, ánh mắt đột nhiên dừng lại.

Cậu bé bận rộn trong nhà bếp khoảng sáu bảy tuổi.

Cậu còn gầy, nhỏ nhắn, da trắng, mắt hẹp dài, con ngươi đen láy, môi mỏng, vẻ mặt rất buồn bĩnh.

Mũi bỗng dựng đau, trái tim như bị người nắm chặt, không thể hoạt động như bình thường.

Đây chính là Cố Thanh Hoài khi còn nhỏ.

Không có gì lạ khi món ăn của anh lại ngon như vậy.

Là từ khi còn nhỏ đã bắt đầu tự mình nấu ăn sao?

Khi đó, cô là một đứa trẻ như thế nào?

Là người theo sau cha mẹ, đi đến đâu cũng phải theo đến đó. Dù là chỉ cần mang một cái ghế nhỏ đứng bên cạnh xe bán đồ ăn ở nhà để làm bài tập, cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Còn Cố Thanh Hoài dường như đã quen với việc tự chăm sóc bản thân.

Kể cả khi bị tay bị bỏng bởi lửa nóng của nồi, anh chỉ nhúu mày một chút.

Một nửa mì nóng được múc vào bát, nửa còn lại để lại trong nồi.

Anh cẩn thận mang lên bàn ăn, vừa ăn vừa không thể không nhìn về phía cửa.

Anh đang nhìn gì vậy?

Chung Ý theo ánh mắt của anh nhìn sang, thấy trên tường có một lịch.

Lịch đã đánh dấu ngày này, viết bằng chữ rất đẹp: Sinh nhật của con trai.

Vậy nên anh đang chờ mẹ về nhà để mừng sinh nhật sao?

Cô nhìn anh ăn xong bữa tối, rửa bát, dọn dẹp bàn ăn, rồi mở sách làm bài tập.

Sau đó, anh ngoan ngoãn đi ngủ, chần phủ đến cằm, tay gãi nhẹ qua mắt.

Trái tim cô nhói đau, Chung Ý bước đến gần anh, nhẹ nhàng gọi: "Cố Thanh Hoài."

Cậu bé khép chặt môi không để mình khóc, dường như cậu không thấy cô.

Chung Ý hít một hơi sâu, kiềm chế tất cả sự chua xót: "Em dẫn anh về nhà chơi nhé?"

Rất nhiều lần, cô nghĩ đến Cố Thanh Hoài lúc còn nhỏ, giấu mình không dám mừng sinh nhật, cô đau lòng đến phát điên.

Cô chân thành nói: "Em có một con heo đất, chúng ta cùng đập nó, lấy tiền bên trong mua bánh sinh nhật cho anh nhé?"

Cố Thanh Hoài sáu bảy tuổi, lông mi dài còn dính nước mắt, nhìn cô mà không nói gì.

Khi cô chạm vào tay anh, mọi thứ trước mắt bỗng biến mất.

Tai nghe thấy tiếng ồn ào, đêm đen đặc như mực rơi xuống.

Một đoàn xe quân đội vào khu vực doanh trại, cô lập tức nhìn thấy bóng dáng gầy gò cao lớn đó.

Đó là thời kỳ Cố Thanh Hoài rực rỡ nhất.

Là một tài năng cao cấp trong lực lượng vũ trang, một chuyên gia gỡ bom nổi tiếng, tương lai rộng mở.

Anh đội mũ sắt, mặc quân phục vũ trang, mặt và tay đầy vết thương, khuôn mặt đẹp trai không có một chút ý cười, dường

nét cằm căng thẳng rõ ràng, giữa đôi lông mày lạnh lùng là sự kiêu ngạo của vị Cố Diêm vương nổi tiếng "thần cản giết thần, phật cản giết phật".

Chiến dịch chống m@ túy thắng lợi, điện thoại được phát sau khi đã tập trung và kiểm tra, vừa nhận được thì điện thoại liền reo.

Những chiến sĩ vũ trang có vẻ mặt băng giá trước đó ngay lập tức tan chảy, lông mi rủ xuống mềm mại.

Chung Ý nghe thấy giọng anh mang theo nụ cười, gọi một tiếng "Mẹ".

Người bên đầu dây bên kia lạnh lùng như một cái máy, thông báo không chút cảm xúc - mẹ anh mắc bệnh hiểm nghèo.

Cảm giác đau đớn thật đến mức không phân biệt nổi mơ hay thật.

Chung Ý đứng trước mặt anh, nước mắt chảy ướt mi: "Cố Thanh Hoài."

Khi Cố Thanh Hoài ngẩng đầu lên, cô thấy đôi mắt đỏ bừng của anh, là một Cố Thanh Hoài mà cô chưa bao giờ thấy.

Đôi mắt sắc bén như lưỡi dao lúc này trở nên mơ màng, lúng túng, thậm chí là uất ức, yếu đuối...

Chung Ý mở tay muốn ôm anh, nhưng ngay lúc đó, Cố Thanh Hoài đã biến mất...

Cô lang thang trong giấc mơ vô tận, không thấy ánh sáng cho đến khi cảnh vật lại chuyển đổi.

Dáng vẻ Cố Thanh Hoài trong quân phục rất đẹp, vai rộng eo hẹp, chân dài như một giá treo đồ.

Đồng phục chỉnh tề hoàn toàn làm nổi bật lợi thế vóc dáng, cả người tỏa ra sự uy nghiêm không thể xâm phạm.

Nhiều lần xem video mắt cô chẳng thém chớp lấy một cái, bị anh cười nhẹ gọi là "đồ mê trai".

Nhưng ngay sau đó, đôi tay dài và rõ khớp của anh bắt đầu tháo từng quân hàm trên cánh tay đến huy hiệu trước ngực.

Từng cái, từng cái, tất cả đều được tháo ra và đặt lên bàn.

Cô không tin vào mắt mình, ngay sau đó, tiếng còi tập hợp vang lên trên doanh trại.

Cố Thanh Hoài giọng khàn khàn hỏi: "Thầy, em có thể tham gia lần hành động này không?"

Nhậm Trung Hoa không mềm lòng: "Cậu không còn là người của chúng tôi nữa."

Đêm chia tay, những món ăn phong phú bày trên bàn, không ai động đũa.

Thầy của anh, đồng đội của anh, những người anh em sống chết có nhau, chạy về xe quân đội, hướng về tiền tuyến.

Chỉ còn lại một mình anh, đối mặt với bàn ăn đầy ắp món ngon, khóe miệng nhếch lên, anh lại cười.

Trái tim Chung Ý đau đến tan vỡ.

Khi đó cô đang ở đâu làm gì?

Ồ, đúng rồi. Cô đang chia tay anh.

"Cố Thanh Hoài." Nước mắt tuôn trào, cô vội vã lau đi, cố gắng mỉm cười: "Chào mừng trở về nhà."

Dù anh có nghe thấy hay không, cô vẫn phải nói, dù giọng nói không vững, nghẹn ngào.

"Anh vẫn còn có em đợi anh."

"Không chia tay nữa... Em hối hận rồi..."

"Dù anh không còn là Cố Thanh Hoài của lực lượng vũ trang... Anh vẫn là Cố Thanh Hoài của Chung Ý..."

Cố Thanh Hoài không nghe thấy, anh lướt qua cô. Trước khi lên xe, anh quay lại một lần cuối.

Cờ năm sao của doanh trại vẫy trong đêm tối, như ngọn hải đăng chỉ đường.

Xe khởi động, ngay sau đó, Quy Lai chạy ra khỏi doanh trại.

Chú chó Côn Minh đầy uy thế đuổi theo xe.

Cho đến khi anh hạ lệnh cuối cùng - ngồi!

Trái tim đau nhói, đau đến mức như muốn xé nát, đau như mọi thứ xảy ra trên chính mình.

Nước mắt tràn ra, không ngừng chảy ra từ khóe mắt, cô trong giấc mơ gào khóc, không tìm thấy lối thoát.

Tiếng thông báo khẩn cấp bỗng vang lên bên tai - "Phát hiện bom tại hội trường, đề nghị đội SWAT ngay lập tức xuất phát!"

Nghe lệnh này, toàn bộ máu trong người Chung Ý như bị đông lại trong một khoảnh khắc.

Đừng đi, Cố Thanh Hoài, đừng đi.

Dì Hạ đang trong quá trình cấp cứu, nếu anh đi, anh sẽ không gặp được dì lần cuối.

Cố Thanh Hoài ở đâu?

Cô nhìn thấy từ xa bóng dáng cao gầy đó, mặc bộ đồng phục SWAT thần thánh không thể xâm phạm.

Cô dùng hết sức chạy về phía anh, cổ họng đắng ngắt, chân mềm nhũn, khi mở mắt, anh đã lên chiếc xe hổ chiến.

Đèn đỏ xanh nhấp nháy, xe cảnh sát rời khỏi cổng thành phố, lạnh lẽo lướt dọc theo sông lưng.

Nếu anh không đi, ai sẽ đi? Hàng triệu người, sinh mệnh của họ đều phụ thuộc vào anh.

Lãnh đạo cũ của lực lượng vũ trang thấy Cố Thanh Hoài, nói rằng quả bom này rất khó giải quyết, anh có cần hút một điếu thuốc để bình tĩnh lại không?

Cố Thanh Hoài cười nhẹ như mây, nói không cần.

Chung Ý khóc không ra tiếng, trái tim co lại như một quả hạch nhọn, mỗi nhịp đập đều là nỗi đau không thể diễn tả.

Điện thoại dừng reo.

Điện thoại dừng có reo.

Cô thấy Cố Thanh Hoài ra hiệu cho Trâu Dương và Trần Tùng Bách mặc bộ đồ gỡ bom, ngay trước khi người bên cạnh đưa cho anh điện thoại.

Không khí như ngừng lại trong một khoảnh khắc, bụi nhỏ vẫn chuyển động.

Cố Thanh Hoài cúi đầu, như thể bị bịt miệng và mũi, không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì.

Anh tắt máy.

Chung Ý thấy các khớp ngón tay của anh đã chuyển thành màu trắng.

Chỉ sau vài giây, anh ra hiệu, Trâu Dương và Trần Tùng Bách giúp anh mặc bộ đồ gỡ bom nặng 35kg.

Bóng dáng bước ra khỏi dây chần và tiến về phía quả bom, như một anh hùng đơn độc cuối cùng trên thế giới, không hề do dự.

Cố Thanh Hoài đang nghĩ gì vào lúc này?

Có phải đang nghĩ đến mẹ mình đang ở trong tình trạng nguy kịch, hay là quả bom chưa gặp mặt?

Có phải đang nghĩ đến việc có thể gặp mẹ lần cuối, hay là nghĩ đến sinh mệnh của hàng triệu người, vợ con của họ đang phụ thuộc vào anh?

Anh cúi người trước quả bom, mặc bộ đồ tháo bom nặng 35kg, che chắn toàn bộ cảm xúc cá nhân của mình.

Đôi mắt sau mặt nạ tháo bom bình tĩnh và tập trung, toát lên khí chất lạnh lùng làm người khác sợ hãi.

Cô đứng bên cạnh, như một kẻ vô dụng, không thể ngừng khóc.

Cô muốn ôm anh, muốn chạm vào anh, nhưng ngón tay chỉ là sự trong suốt, không có chút sức lực nào.

Khi báo động được gỡ bỏ, đám đông đứng xem vỗ tay reo hò.

Chỉ có một mình Cố Thanh Hoài, đứng dưới ánh mặt trời, lại giống như đang chìm trong một cái hồ sâu vắng lặng.

Chung Ý nghe anh lầm bầm: "Tôi không còn mẹ nữa."

Cô trở thành một người quan sát bất lực.

Cô nhìn anh một mình đi bệnh viện, lo liệu hậu sự, hỏa táng, tang lễ.

Trong căn phòng trống rỗng, anh quỳ trước di ảnh của mẹ, khóc như một đứa trẻ.

Rất nhiều lần, cô không thể kiềm chế mà bước về phía anh, muốn ôm anh, dùng hết sức lực, nhưng chỉ ôm được không khí trống rỗng...

...

Chung Ý đột ngột mở mắt, ngực cô phập phồng, hơi thở gấp gáp.

Nỗi đau không thể diễn tả, cảm giác tủi thân và bất lực tràn ngập nhấn chìm cô.

Đôi mắt ướt, mũi cô đau rát, gối của cô đã bị nước mắt làm ướt đầm.

Trên lịch điện thoại hiện ngày hôm nay: Đông chí, ngày giỗ của mẹ Cố Thanh Hoài.

Nước mắt mờ ảo, cô thấy những bông hoa sương còn đọng trên đầu giường, bữa sáng vẫn bốc khói trên bàn.

Nhưng Cố Thanh Hoài đã không còn ở đây.

...

Nghĩa trang yên tĩnh, đường phân cách vô hình chia tách nơi này và thế giới trần tục thành hai thế giới khác biệt.

Không khí mùa đông lạnh buốt, hơi thở biến thành hơi trắng mà mắt thường có thể thấy.

Cố Thanh Hoài mặc đồ đen, mày nhíu lại, giọng nói đau đớn:
"Cha, mẹ."

Những từ ngữ đã lâu không gọi, giờ đây trở nên xa lạ.

Không nhận được bất kỳ phản hồi nào, chỉ có sự lặng lẽ trong
nghĩa trang.

Muôn vãn lời nói không thể diễn tả, biến thành sự im lặng vô
tận.

Bia mộ đứng thẳng, giống như thân hình của người tháo bom
bị nổ vụn, không bao giờ cong lưng.

Nếu cha mẹ còn sống, nếu cha đã gặp anh, liệu cha sẽ tự hào
về anh, hay là cười nhạo rằng anh còn kém xa?

Cố Thanh Hoài nói với giọng ôn hòa: "Con vẫn đang ở tuyến
đầu gỡ bom, không chết, không bị thương, không thiếu tay
chân, đừng lo, con quý mạng sống hơn bất kỳ ai."

"Bởi vì..." Nghĩ đến người đó, khóe miệng anh hiếm khi cong
lên, dù chỉ là một chút: "Chung Ý ở đây."

Cô gái anh yêu từ thời còn trẻ, giờ đây là người duy nhất của
anh trên thế giới, là sợi dây buộc chặt nhất trong cuộc đời anh.

Anh không sợ bom đạn, không sợ sinh tử, chỉ sợ cô rơi nước
mắt. Anh sẵn sàng chăm sóc bản thân vì cô.

Cuối cùng mặt trời cũng mọc lên, ánh sáng trắng nhạt chiếu
lên Cố Thanh Hoài.

Mọi đường nét trên cơ thể anh đều cứng rắn, nhưng tóc, lông
mi và độ cong của khóe miệng đều mềm mại.

"Chúng con sắp kết hôn, vào giao thừa năm nay."

Nếu mẹ còn sống, chắc mẹ sẽ rất vui.

Bà ấy rất thích Chung Ý.

"Lần sau, con sẽ dẫn cô ấy đi cùng."

Cố Thanh Hoài quay người, bất ngờ bắt gặp Chung Ý, người đang ôm bó hoa hồng, đôi mắt họ giao nhau.

Cô gái của anh, mặc chiếc áo khoác đen rộng thùng thình, gương mặt trắng trẻo ẩn sau khăn quàng cổ.

Lỗ tai, mũi và những ngón tay lộ ra của cô đều đỏ ửng, không biết cô đã đứng một mình bao lâu.

Khi ánh mắt chạm nhau, Chung Ý nhẹ nhàng cong khoe miệng.

Chỉ cần đến bên anh, chỉ cần cúi xuống đặt hoa trước mộ bia, nước mắt đã rưng rưng trong mắt.

Năm ngoái vào ngày này, cô không thể chấp nhận việc dì Hạ trở thành một bia mộ vĩnh viễn im lặng, cô khóc không ngừng, cần anh dỗ dành.

Lần này, cô nuốt hết mọi sự đắng cay, nắm chặt tay Cố Thanh Hoài, lòng bàn tay gắn chặt với anh.

Cô muốn trở thành điểm tựa của anh.

Chung Ý với giọng nói dịu dàng: "Chào chú dì, cháu là Chung Ý."

Cố Thanh Hoài cúi đầu, Chung Ý đứng bên anh.

Chỉ cần nhìn tên cha mẹ anh trên bia mộ, cô đã từ từ đỏ mắt.

Ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy, nhưng từng chữ đều được nói rõ ràng.

"Cháu không có gì để cho anh ấy... Từ đầu đến cuối toàn là anh ấy dỗ dành và nhường nhịn cháu..."

Giọng Chung Ý khàn khàn.

Cuộc đời của cô, không có gì đặc biệt.

Chỉ có tình yêu dành cho anh, mười mấy năm vẫn không thay đổi.

Nếu cuộc đời căn cỗi của cô có thể nở một đóa hoa thì cô sẽ chỉ dâng cho anh.

"Nhưng..." Cô hít một hơi sâu, "Cả đời này, Chung Ý sẽ không rời bỏ Cố Thanh Hoài."

Đây là lời hứa nặng nhất mà cô, một người từng mắc chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương, người đã nhiều lần muốn từ bỏ cuộc sống, có thể đưa ra.

Cô rất cố gắng, không để giọng nói của mình có sự ghen ngào, nhưng nước mắt vẫn không kiểm soát được, trượt xuống theo đường nét của gương mặt.

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, giọng nói lạnh lùng thường ngày giờ đầy sự bất lực và dịu dàng: "Đồ mít ướt."

Mắt anh cũng đã đỏ, nhưng anh vẫn lau nước mắt cho cô.

Chung Ý cắn môi, nuốt tất cả sự buồn bã: "Tự đừng nghĩ đến hình ảnh chúng ta lúc về già... em lại muốn khóc..."

Lúc đó, họ có nhau và chỉ có nhau, đã yêu nhau cả đời.

Anh là một ông cụ cao lớn, đẹp trai, chiến công lẫy lừng, uy nghiêm mà không cần tức giận.

Cô là một bà cụ tóc bạc, đã làm nhiều phim tài liệu, đã đi nhiều nơi, nhưng nơi cô muốn đến nhất vẫn là bên anh.

Dù cô hay anh ra đi trước, cô cũng không thể tưởng tượng.

Nhưng cô không muốn để Cố Thanh Hoài cảm nhận sự mất mát.

Cố Thanh Hoài khẽ vuốt v3 khóe mắt và lông mày của cô: "Em có nhớ bộ phim chúng ta xem không?"

Chung Ý gật đầu, hỏi với giọng mũi: "Ý anh là "Flipped"*?"

[*] Nguyên tác: "怦然心动" (Bàng Rán Xīn Dòng) là tên tiếng Trung của bộ phim "Flipped". Đây là một bộ phim tình cảm, hài hước của Mỹ, được sản xuất vào năm 2010, dựa trên cuốn tiểu thuyết cùng tên của tác giả Wendelin Van Draanen. Bạn đọc có thể tìm hiểu qua video này: <https://www.youtube.com/watch?v=dsAwFEPm2JO>

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nhướn mày: "Trong phim, hai ông bà già cùng nhau rời đi."

Cuối bộ phim đó, các nhân vật chính đã đến tuổi già, họ nắm tay nhau ra đi, hẹn gặp lại ở kiếp sau.

Chung Ý vừa khóc vừa cười, trông vừa đáng yêu vừa đáng thương: "Hôm nay em đến không phải để nói chuyện này..."

Cố Thanh Hoài cười và ôm cô vào lòng, tay đặt lên gáy cô, xoa nhẹ: "Vậy em định nói gì?"

Chỉ khi cảm xúc lắng xuống, Chung Ý mới rút ra khỏi vòng tay của anh.

Cô mở túi, lấy ra hai cuốn sổ hộ khẩu, đặt nghiêm túc vào lòng bàn tay Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài ngạc nhiên.

Chung Ý với giọng mũi nặng, lông mi dính nước mắt: "Ngày trước anh nói, khi còn nhỏ không chịu tổ chức sinh nhật, dì đã nói anh đã nhận lấy gậy tiếp sức từ tay chú, thay chú bảo vệ bà."

"Em cũng muốn nhận lấy gậy tiếp sức từ tay dì." Cô nói rồi lại nghẹn ngào, mắt đầy nước, nhìn Cố Thanh Hoài, "Cùng anh trải qua mỗi ngày còn lại, cho đến khi nhắm mắt xuôi tay."

Cố Thanh Hoài lướt qua sống mũi, mắt dần đỏ lên, mãi mới nói ra được một chữ.

Hiện tại, Chung Ý dù có muốn trăng trên trời, anh cũng sẽ hái cho cô, hướng chi, cô chỉ cần anh mà thôi.

Chung Ý nghiêm túc nói với anh: "Cố Thanh Hoài, em không cần ngày kỷ niệm lấy giấy đăng ký kết hôn, không muốn kỷ niệm ngày mẹ anh qua đời bằng việc chúng ta lấy giấy kết hôn... nhưng mà..."

Ngoài ba năm chia tay, lúc không thấy anh, cô thật sự rất ít khi khóc.

Nhưng bây giờ nước mắt đã tràn bờ, không thể kiểm soát được.

"Nhưng em muốn sau này, khi anh nhớ mẹ và cảm thấy buồn, cũng có thể nghĩ rằng ở nhà vẫn có người chờ đợi anh."

"Vậy nên, hôm nay chúng ta đi lấy giấy đăng ký kết hôn nhé?"

Nước mắt khiến tầm nhìn của cô mờ đi, chỉ thấy người yêu của cô đang nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp: "Anh vốn định chờ

đến trận tuyết đầu tiên."

Lần đầu gặp nhau năm đầu đại học là vào ngày tuyết rơi, anh đã tặng cô một viên đạn, nói rằng khi cô lớn lên sẽ đổi thành nhẫn.

Chung Ý với đôi mắt cong cong đầy nước mắt: "Không cần chờ nữa, lấy ngay hôm nay đi."

"Được, hôm nay."

Giữa cơn gió lạnh, trong nghĩa trang yên tĩnh, trước bia mộ lạnh lẽo, Cố Thanh Hoài ôm cô vào vòng tay ấm áp.

Vào ngày đông chí năm đó, Chung Ý và Cố Thanh Hoài chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp.

Hai cuốn sổ đăng ký nhỏ, Chung Ý cầm trong tay, nhìn thế nào cũng thấy thích, giống như đứa trẻ nhận được món đồ mình mơ ước.

Cố Thanh Hoài không nhịn được cười, véo má cô: "Lúc nãy còn khóc, bây giờ lại cười, đúng là trẻ con thay đổi nhanh chóng."

Chung Ý cẩn thận đặt sổ hộ khẩu và giấy đăng ký kết hôn vào túi, khoác tay lên cánh tay của Cố Thanh Hoài.

Cô nhẹ giọng gọi: "Cố Thanh Hoài."

Cố Thanh Hoài nhướn mày: "Gọi anh là gì?"

Chung Ý khựng lại một chút.

Bỗng nghĩ ra, không phải là bạn trai, cũng không phải là hôn phu, giờ anh đã là chồng của cô rồi.

Cô cảm thấy ngượng ngùng, tim đập nhanh như lúc mới quen.

Chỉ trong một hai giây ngắn ngủi, đôi tai của Chung Ý đã đổ bưng: "Không gọi được..."

Cố Thanh Hoài mỉm cười, trêu chọc cô: "Khó gọi hơn cả anh Tiểu Cố à?"

Khi nghĩ đến một số cảnh tượng, mặt Chung Ý như bị đốt cháy, ánh mắt trong suốt của cô không thể che giấu được sự ngại ngùng.

Lúc này Cố Thanh Hoài trông rất nghiêm túc, vì đi lấy giấy đăng ký kết hôn nên anh mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen bên trong chiếc áo khoác đen rộng. Bờ vai rộng, chân dài, vẻ đẹp khuôn mặt anh đều có, đôi mắt đen và đường nét sắc sảo, khi cười lên lại rất tươi, đúng là kiểu công tử phong nhã trong tiểu thuyết, còn là người tuyệt sắc nữa.

Có nhiều cô gái đi qua, có vài người không thể rời mắt khỏi anh...

Chung Ý nghiêm mặt, giọng điệu nghiêm túc: "Anh có thể nghiêm túc một chút được không?"

"Không thể nghiêm túc với em." Cố Thanh Hoài nhướng mày cười, ánh mắt phong tình khiến người ta đỏ mặt tim đập nhanh: "Anh có cách để nghe em gọi nhiều lần."

Chung Ý: "Cố Thanh Hoài!"

Anh có vẻ rất vô tội, ánh mắt dài và mi cười nhìn cô: "Lãnh đạo có chỉ thị gì?"

Giọng điệu thật sự ôn hòa, nhưng cô biết, tên hỗn đản này thật sự rất xấu.

Ra khỏi cổng tòa nhà đăng ký kết hôn, ánh nắng tươi sáng chiếu xuống ấm áp trên mí mắt.

Chung Ý nắm tay anh: "Đi với em đến một nơi."

Chương 70

DTV-EBOOK

Xe việt dã dừng lại dưới chân núi.

Không khí mùa đông lạnh giá, nhìn xa xa vẫn là một màu xanh tươi mát.

Chung Ý nắm tay Cố Thanh Hoài, theo từng bậc đá, từng bước đi lên.

Đây là ngôi chùa mà họ đã đến cùng năm trước.

Chung Ý ngẩng mặt: "Anh còn nhớ em nói nơi đây rất linh không?"

Cố Thanh Hoài gật đầu: "Vậy là vì sao?"

Phật Tổ từ bi, khói hương bay quanh.

Lúc này trong đôi mắt của Chung Ý không còn nét u ám, trong lòng cũng không còn những nỗi đau không thể nói ra.

Chỉ còn lại một vẻ trong sáng.

Cô không nói với Cố Thanh Hoài về sự tuyệt vọng của mình năm ngoái, khi đứng ở đây cầu xin số phận, hãy mang hết khổ đau đến với cô.

Cô chỉ như một người quan sát, kể về câu chuyện của người khác: "Năm em thi lên cấp ba, cuộc sống rất khó khăn."

Bị quấy rối, bị bắt nạt, trở thành người lẻ loi trong lớp.

Cô không giao du với ai, tất cả thời gian và năng lượng đều dành cho việc học.

Không biết ngày tháng khó khăn này sẽ kéo dài bao lâu, không biết có thi đỗ vào trung học phổ thông hay không.

Chung Ý: "Năm thi lên cấp ba, khi cha mẹ đưa em đến đây và cầu nguyện cho em thi đỗ vào một trường cấp ba tốt, em cũng cầu xin một điều."

Cố Thanh Hoài nhìn cô với ánh mắt trong trẻo như nước. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Chung Ý nhìn anh, trong đôi mắt và khóe miệng chứa đầy tình cảm, nói từng chữ: "Hãy cho em gặp được thần hộ mệnh của em."

Cô có chút ngượng ngùng, má và đầu tai lại bắt đầu đỏ ửng.

Nhưng ánh mắt trong suốt đầy can đảm, nhìn thẳng vào mắt Cố Thanh Hoài: "Nửa năm sau, khi học kỳ đầu tiên của lớp 10 bắt đầu, em đã gặp anh."

Gặp người mà khi em gặp nguy hiểm, đã ôm em vào lòng.

Gặp người đã tặng em viên đạn, nói sẽ đổi thành nhẫn.

Gặp người đã ôm bom chạy đến nơi không có người, không ngần ngại hy sinh bản thân vì sự an toàn của mọi người.

Chung Ý quỳ trước tượng Phật từ bi, thành tâm lạy.

Phật Tổ trên cao.

Cuộc đời dài đằng đẵng, hãy cho con trở thành thần hộ mệnh của anh.

Con cảm ơn Người.

-

Vào giờ ăn trưa, Chung Ý nắm tay Cố Thanh Hoài trở về nhà của mình.

Hoặc nói rằng, đó không còn là nhà của cô nữa, mà là nhà của hai người họ.

Cánh cửa mở ra, mẹ đang đeo tạp dề và cầm chảo, cha nhìn họ với nụ cười trên mặt, những nếp nhăn trên trán đã được xóa nhòa.

Chung Ý còn thấy mẹ từ từ rưng rưng nước mắt, nhưng lại cố gắng nói: "Khói dầu quá nặng, bị cay mắt."

Chung Ý và Cố Thanh Hoài nắm tay nhau, cô nhẹ nhàng mở lời: "Em giới thiệu nhé."

Giọng cô vừa mềm mại vừa kiên định: "Đây là cha, đây là mẹ."

Cố Thanh Hoài hơi cười, vẻ mặt thanh tú, ánh mắt trong trẻo như nước nhìn cô.

Anh từng nghĩ sẽ sống cô đơn đến cuối đời, hoặc trước khi sống cô đơn đến cuối đời thì anh sẽ từ bỏ cuộc sống.

Cô từng nghĩ về việc anh kết hôn và sinh con, không quan trọng cô gái đó là ai, nhưng nhất định cô ấy phải là một cô gái khỏe mạnh.

Ngay cả khi quỳ trước Phật Tổ, cầu xin tất cả chỉ vì anh.

Chưa bao giờ nghĩ rằng, số phận lại ưu ái, từ đầu đến cuối, cô mới là người được yêu thương nhất.

Chung Ý cười mỉm, chưa kịp lên tiếng thì đã rưng rưng nước mắt: "Còn em nữa, em là vợ của anh."

Sau bữa trưa, ga trải giường đã được phơi nắng, mềm mại và ấm áp, Chung Ý nằm trong vòng tay của Cố Thanh Hoài, nhỏ giọng nói: "Em mơ thấy anh hôm qua."

Cố Thanh Hoài: "Mơ thấy gì?"

Chung Ý: "Mơ thấy lúc nhỏ anh không dám tổ chức sinh nhật, mơ thấy anh cưới quân phục, cũng mơ thấy ngày mẹ qua đời."

Cô nhẹ giọng hỏi: "Cố Thanh Hoài, anh có buồn không?"

"Không." Anh xoa đầu cô, mặt và mắt với sự dịu dàng và bao dung: "Sáng sớm mở mắt thấy em trong vòng tay, anh cảm thấy số phận đối xử với mình cũng không tệ."

"Dù cha mẹ em từ lâu đã xem anh như con trai của họ." Chung Ý siết chặt tay: "Nhưng em vẫn muốn nói, sau này cha của em là cha của anh, mẹ của em là mẹ của anh."

Những gì em có, em đều cho anh.

Cha của em, mẹ của em, còn có cả em.

"Ừm" Cố Thanh Hoài hôn lên trán cô: "Anh là của riêng em."

Khi Chung Ý trở về từ nhà bố mẹ, anh mang theo một cuốn album ảnh thời thơ ấu.

Tối hôm đó sau khi tắm xong, cô thoải mái ngồi trên giường, lật từng trang một.

Cố Thanh Hoài lau tóc, đi từ phòng tắm ra mang theo mùi bạc hà dễ chịu: "Xem gì mà nghiêm túc thế?"

Cánh tay anh ôm vòng qua eo cô, cầm tựa trên cổ cô.

Chung Ý hơi nghiêng đầu, gò má chạm vào môi anh, cảm giác mềm mại và ấm áp khiến tim cô đập nhanh.

Đôi môi mỏng rõ nét gần trong gang tấc, mềm mại đến bất ngờ, khiến người ta không khỏi lúng túng.

Cố Thanh Hoài dùng ngón tay dài và trắng của mình cướp lấy cuốn album từ tay cô.

Chàng cảnh sát trẻ tuổi lướt qua cuốn album dưới hàng mi dài, tự nói như đang tự thì thầm: "Vợ anh hồi còn nhỏ."

Vợ anh...

Lần đầu tiên cô nghe thấy anh nói hai từ đó.

Giọng nói trong trẻo làm gì cũng nghe thật dễ chịu, khiến cô cảm động không thể tả.

Chung Ý nằm trong vòng tay anh, tay lướt qua gò má, mặt cô nóng bừng: "Mẹ rất thích chụp ảnh, em khóc cũng chụp, em cười cũng chụp, em ngã cũng chụp..."

Những bức ảnh đã hơi phai màu, nhưng có thể thấy rõ ràng, người trong ảnh từ nhỏ đã rất xinh đẹp.

Cố Thanh Hoài chăm chú nhìn, khi lật đến trang tiếp theo, Chung Ý nhanh tay che lại một bức ảnh.

Anh hỏi: "Sao vậy?"

Chung Ý: "Bức này bị chó cắn, khóc xấu lắm, anh đừng xem..."

Cố Thanh Hoài nắm tay cô, nhìn thấy bức ảnh mà cô đã che lại.

Trong hành lang bệnh viện, Chung Ý khóc rất dữ dội khi được ba bế. Ngay cả qua bức ảnh, có thể cảm nhận được nỗi uất ức sâu sắc.

Và ở vị trí gần tường trong hành lang, có một cậu bé với vẻ mặt thanh tú.

Bức ảnh này đã nằm ở đó bao năm trời, nhưng Chung Ý chưa bao giờ chú ý đến.

Cố Thanh Hoài nhìn qua bức ảnh đó. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Chung Ý nhìn kỹ, mơ hồ có chút ấn tượng: "Hình như đây là cậu bé đã cứu em khi bị chó cắn hồi nhỏ..."

Cô có chút xấu hổ, môi mím lại: "Lúc đó em quá sợ hãi, không kịp nói lời cảm ơn."

Ánh mắt Cố Thanh Hoài bất ngờ cong lên: "Nhìn kỹ đi, cậu bé đó có giống anh không?"

Chung Ý lập tức nổi da gà: "Không phải chứ, Cố Thanh Hoài? Vậy là khi học lớp 10 anh đã biết em là người đó rồi hả?"

Cố Thanh Hoài cười bất đắc dĩ: "Không phải, sau này khi em nói hồi nhỏ bị chó cắn, anh mới chắc chắn."

Chung Ý mở to mắt: "Thảo nào khi gặp chó ở công viên, anh lại nói vẫn giống hồi nhỏ!"

Cô đột nhiên cảm thấy điều này thật sự là định mệnh: "Anh đúng là ân nhân cứu mạng của em!"

Cố Thanh Hoài chậm rãi đóng cuốn album, đặt lên đầu giường, không nhịn được cười: "Khỏi làm ân nhân cứu mạng, làm chồng là được rồi."

Chung Ý vẫn cảm thán số phận sao mà khéo thế, nhưng chỉ trong chớp mắt đã bị Cố Thanh Hoài đẩy xuống giường: "Ở thời cổ đại, ân nhân cứu mạng phải làm thế nào?"

Người lúc trước vẫn thanh thoát, giờ phút này lại phong lưu, tay gài chặt dây áo ngủ của cô, giọng nói rất thấp, thấp đến mức mê hoặc trái tim cô: "Có phải nên lấy thân báo đáp không?"

Cô xấu hổ đến nỗi không thể trả lời được, nhưng Cố Thanh Hoài không cho cô thời gian ngượng ngùng, anh thì thầm bên tai: "Nói đi, tự cởi hay để chồng giúp?"

Cô bị anh cởi hết áo.

Cố Thanh Hoài người này thật là ngang ngược, cô càng xấu hổ, anh càng muốn nhìn cô hơn.

Cố Thanh Hoài có bờ vai rộng và thẳng, cơ bắp rắn chắc.

Trong tầm mắt của cô lúc này chỉ có vai và cánh tay anh, đường nét hoàn hảo như sách giáo khoa, không nhìn thấy gì khác.

...

Chung Ý rất buồn ngủ, mí mắt sắp dúi lại, cô dựa vào tay của Cố Thanh Hoài, vẫn còn day dứt về việc không thể trải nghiệm cảm giác làm cha: "Anh có tiếc nếu suốt đời không biết cảm giác làm cha là như thế nào?"

Anh rõ ràng thích trẻ con, chắc chắn sẽ là một người cha rất tốt.

Cô thường nói anh là kẻ xấu, nhưng thực ra anh không có điểm nào để chê.

Mỗi vai trò của anh đều được anh xử lý rất tốt.

"Không tiếc." Cố Thanh Hoài hôn lên lông mày, mũi và đôi môi mềm mại của cô: "Anh có thể nuôi bấu vạt của anh như con gái."

Tâm hồn ngọt ngào gần như tan chảy, Chung Ý cười rạng rỡ: "Báu vật của anh ở đâu?"

Cố Thanh Hoài siết chặt tay: "Ở trong vòng tay anh."

Khuôn mặt cô vui vào ngực anh, nghe thấy nhịp tim của anh, Chung Ý xấu hổ nhưng vẫn ngọt ngào nói: "Chồng ơi, chúc mừng đám cưới."

Cố Thanh Hoài cúi đầu hôn lên má cô: "Chúc mừng đám cưới."

-

Chớp mắt đã đến ngày đầu năm mới, không khí vui vẻ náo nhiệt ở khắp mọi nơi.

Bộ phim tài liệu về đội đột kích chống khủng bố của chi đội SWAT đã trải qua một thời gian dài sản xuất, cuối cùng cũng được phát sóng.

Trong hình ảnh, những bóng dáng trong bộ đồng phục cảnh sát SWAT chạy nhảy trên mái nhà.

Nếu không biết đây là bộ phim tài liệu, có lẽ sẽ tưởng đây là một bộ phim điện ảnh lớn.

Cầu cầu vòng dài 25 mét và cao 15 mét, họ phải chạy từ đầu này đến đầu kia trong 15 giây.

Chiều cao tòa nhà cao tầng 16 mét, họ phải thả dây xuống từ độ cao này, quá 10 giây là không đạt yêu cầu.

Lốp xe khổng lồ nặng hơn 150kg, họ phải liên tục nâng lên, dùng nó để tập luyện sức mạnh.

Kinh khủng nhất là còn có một đội trưởng mặt lạnh như sư tử, ánh mắt như thể đang mắng người.

Trong sân tập chống nhiễu, hình ảnh người mặc bộ đồ chống bom nặng 35kg từ trong ngọn lửa bước ra.

Mặt nạ chống bom che gần hết khuôn mặt của anh, chỉ lộ ra đôi mắt, lông mi dài, đường nét sắc sảo, lạnh lùng như lưỡi dao, đầy sự uy nghiêm khiến người khác sợ hãi.

Khi tắt cả hình ảnh phai nhạt, trên màn hình xuất hiện một dòng chữ-

"Đây là một đội quân cảm tử dám chiến thắng, đội đột kích chống khủng bố của chi đội SWAT."

Chung Ý ôm máy tính bảng, mắt dán chặt vào màn hình, trái tim đập thình thịch, có cảm giác như chờ kết quả thi.

Mỗi dòng bình luận cô đều muốn đọc thật kỹ, thậm chí vừa mở bình luận xem một lần, lại tắt bình luận và xem thêm một lần nữa.

Cô vốn nghĩ bộ phim tài liệu với đề tài nghiêm túc như vậy sẽ không có ai xem, không ngờ từ tập đầu tiên đã có xu hướng bùng nổ.

[Nữ cảnh sát kia ngẫu quá! Cô gái bắn tỉa có gương mặt lạnh lùng như lolita! Cầm súng bắn tỉa trông quá ngẫu! Một phát bắn trúng một nghi phạm!]

[Anh chàng trắng trẻ đó giống như Đồ Đồ tai to! Tôi thích vẻ ngoài giống chú khỉ của anh ấy!]

[Cựu vô địch đấu võ thể giới? Trời ơi, đội đột kích chống khủng bố giấu hổ, không thể tin nổi!]

[Ôi ôi ôi ôi ôi ôi, anh gỡ bom quá đẹp trai! Tôi muốn ôm cảnh sát!]

[Muốn có tất cả thông tin cá nhân của đội gỡ bom]

[Tốt nghiệp học viện cảnh sát, cựu chỉ huy đội đặc nhiệm vũ trang, nhân tài chống khủng bố cấp cao, học trò của chuyên gia tháo bom Nhậm Trung Hoa, có nhiều chiến công.]

[Trai đẹp đều đã giao cho quốc gia, không lừa tôi!]

[Yêu cầu quốc gia phân phối cảnh sát, phải là loại biết tháo bom]

[Tôi xin chào chồng tôi trước]

[Bạn trai trong cơ cấu hệ thống]

[Nhân vật chính trong tiểu thuyết hạng sang đều có mặt rồi!]

...

Mùa xuân, mùa hè, mùa thu, mùa đông của năm đó đều đáng nhớ như vậy, mỗi kỳ của bộ phim tài liệu được ra mắt thì Chung Ý đều chăm chú theo dõi trực tiếp.

Cô lại nhìn họ đến từng hiện trường vụ án, nhìn Cố Thanh Hoài nâng hàng rào cảnh báo đi ngược dòng người, nhìn Trần Tùng Bách bố trí binh lực phối hợp với Cố Thanh Hoài từ bên trong ra ngoài, nhìn Trâu Dương vì sự kiện dư luận mà rời khỏi đội phản ứng chống khủng bố, cũng nhìn Dụ Hành bị thương nặng nhưng vẫn bám chặt vào áo của nghi phạm không chịu buông.

Cảnh cuối cùng của bộ phim tài liệu là đội đột kích chống khủng bố của chi đội SWAT chuẩn bị xuất phát, là các thành viên đội đột kích chống khủng bố trang bị đầy đủ súng ống chạy lên xe bọc thép, Trâu Dương nhận lệnh điều động chạy đuổi theo xe cảnh sát, anh hét lên: "Tôi đã trở lại, đợi tôi với, anh em ơi!"

Chiếc xe bọc thép đen dừng lại vững vàng, Trâu Dương nhảy lên.

Trong bóng tối vô tận, đèn cảnh báo đỏ và xanh nhấp nháy như một thanh kiếm rút khỏi vỏ, không gì là không thể thắng.

Chỉ có điều, Chung Ý không ngờ rằng độ nổi tiếng của Cố Thanh Hoài không hề giảm.

Tài khoản của cảnh sát thành phố, tài khoản công chúng, thậm chí là tài khoản trên các nền tảng video ngắn gần như bị "bùng nổ".

"Chuyên gia gỡ bom" trong thời bình nghe đã thấy rất là kỳ lạ, chưa kể người chuyên gia gỡ bom đó còn có thành tích chiến công hiển hách và vẻ ngoài nổi trội.

Khi gỡ bom, ánh mắt anh tập trung đến mức nhìn như thánh nhân cấm dục, trong bộ đồng phục cảnh sát nghiêm nghị và lạnh lùng khi quở trách người khác, trông thật linh thiêng không thể xâm phạm.

Nhưng có vài cảnh không may bị quay lại, anh đang cười.

Lông mi dày, khóe môi mềm mại, độ cong của lông mày và đôi mắt đẹp đến mức khiến người ta say đắm.

Không có gì lạ khi mọi người đều nói, toàn bộ cảnh sát thành phố nợ đào hoa, chẳng ai nợ nhiều bằng Cố Thanh Hoài.

Tuy nhiên, cục cảnh sát thành phố không để người dân có quá nhiều không gian mơ mộng, ngay lập tức phát một tuyên bố: Cảm ơn sự quan tâm và hỗ trợ của mọi người đối với sự nghiệp công an, cuối cùng còn nhắc đến một câu: "Cố Thanh Hoài nói, anh ấy đã có chủ rồi."

Về việc ai chỉ đạo thì không ai biết. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Sự phát sóng của bộ phim tài liệu không ảnh hưởng gì đến Cố Thanh Hoài.

Anh vẫn như bình thường, đi làm khi đến giờ, khi cần sẽ bỏ bom cho Trâu Dương tháo dỡ.

Anh thật sự có chút kỳ quặc, không giống giáo viên giao bài tập về nhà, anh lại có cảm hứng đột ngột trước khi tan làm, để lại một quả bom cho Trâu Dương tháo dỡ.

Khi thấy anh chuẩn bị tan làm, Trâu Dương lo lắng: "Anh không ở đây chờ em tháo xong rồi mới về à?"

Cố Thanh Hoài nhướn mày cười, bị anh chọc cười: "Nhìn thấy cậu gỡ bom sao thú vị bằng về nhà ở bên vợ."

Ai nhìn thấy cũng phải mắng anh một câu "chỉ biết hành hạ người khác".

Ngày hôm đó, Cố Thanh Hoài vừa chuẩn bị thay đồng phục cảnh sát để về nhà thì bị Tiểu Lưu từ phòng chống lừa đảo của cục cảnh sát chặn lại.

Cố Thanh Hoài nhìn Tiểu Lưu mồ hôi đầy trán chạy tới, cười lạnh: "Sao vậy, lại muốn tôi làm người chụp ảnh và quét mã à?"

Tiểu Lưu nhớ họ đã từng ở góc phố đông người kêu gọi mãi không có người dân quét mã, nhưng chỉ cần nói "quét mã tải ứng dụng chống lừa đảo quốc gia có cơ hội chụp ảnh với các chú cảnh sát đặc nhiệm" thì trong một buổi chiều đã hoàn thành KPI của cả năm.

Cũng chính vào ngày hôm đó, Tiểu Lưu phát hiện cái biệt danh "Cố Diêm Vương" không hợp với thực tế, "thiên thần

miệng cứng tâm mềm" mới đúng!

Tiểu Lưu cười: "Đội trưởng Cố, đó không phải là làm công việc chụp ảnh, mà là đóng góp cho sự nghiệp chống lừa đảo."

"Cậu nghĩ nhiều rồi." Cố Thanh Hoài mỉm cười: "Tôi chỉ muốn thấy vợ tôi vui."

Tiểu Lưu bị sốc, Cố Thanh Hoài vỗ vỗ vai anh: "Có việc gì thì mai hãy nói, hôm nay tôi không rảnh, phải về nhà với vợ."

Các thành viên của đội đột kích chống kh ủng bố không chịu nổi.

Không phải, Tiểu Lưu hỏi anh tan làm làm gì?

Sao anh lại ném một chậu thức ăn cho chó vào mặt người ta thế?

Nhà anh có nhiều thức ăn cho chó quá à?

Trâu Dương thương xót nhìn Tiểu Lưu một cái, đưa cho anh khăn giấy lau mồ hôi, Tiểu Lưu lắp bắp mở miệng: "Đội trưởng Cố, anh không xem phát sóng trực tiếp chuyên mục chống lừa đảo của cục cảnh sát hôm qua à, các fan đều nhấn màn hình yêu cầu "cho chồng tôi xuất hiện, tôi sẽ cho cả gia đình tải ứng dụng chống lừa đảo"..."

Cố Thanh Hoài mặt không biểu cảm liếc anh một cái, khuôn mặt anh tuấn trắng trẻo gần như viết rõ: "Nghịện vợ, xin đừng làm phiền."

Tiểu Lưu cắn răng nói: "Cục cảnh sát thành phố gần đây đang làm quảng bá chống lừa đảo, hy vọng anh có thể xuất hiện trên phát sóng trực tiếp... Sau khi bộ phim tài liệu phát sóng, người xem đã nhấn màn hình không ngừng, tin nhắn riêng mỗi ngày có vài chục nghìn cái, mọi người đều phát cuồng..."

Cố Thanh Hoài thờ ơ hỏi: "Tin nhắn riêng nói gì?"

Tiểu Lưu: "Yêu cầu phân phối bạn trai, yêu cầu thông tin liên hệ cá nhân của anh, còn nhấn màn hình trực tiếp gọi chồng, nói anh đã kết hôn nhưng mọi người không tin."

Cố Thanh Hoài: "Vậy sao?"

Tiểu Lưu: "Tối nay anh có thể đến phòng phát sóng làm khách không?"

Cố Thanh Hoài làm bộ như không nghe thấy, Tiểu Lưu vì áp lực công việc mà không thể thở nổi, tự nói tự đáp cũng rất có phong cách: "Vì là phát sóng trực tiếp, nên còn cần một người dẫn chương trình đọc các bình luận của người xem..."

Lúc này, Chung Ý đã tan làm trước đến đón Cố Thanh Hoài, cười tươi gọi một tiếng "chồng".

Tiểu Lưu mắt sáng lên, có rồi! Chính là đạo diễn Chung!

Cố Thanh Hoài bình thường có vẻ hơi hợm không nghiêm túc, nhưng chỉ cần chăm chút một chút, có thể dùng mặt mà giết người.

Chung Ý ngẩng mắt, Cố Thanh Hoài trong bộ đồng phục cảnh sát, vẻ đẹp lạnh lùng vô cùng cuốn hút.

Bình thường cô chỉ thấy anh mặc áo ngắn, quần thể thao, áo hoodie, áo gió, giờ lại được thấy anh trong bộ đồng phục cảnh sát, đẹp trai đến mức không thể chống cự.

Trước đây cục cảnh sát đã nói, có người nhìn thì có vẻ như là một chuyên gia tháo bom không cười, nhưng thực ra ngoài đời lại là người nghiện vợ, Tiểu Lưu không tin. Nhưng giờ, anh ta thực sự tin rồi.

Đội trưởng Cố nhìn ai cũng có vẻ hung dữ, chỉ riêng khi nhìn Chung Ý thì ánh mắt lại cong lên.

Chung Ý không cần xuất hiện trên màn hình, chỉ cần giúp đọc tin nhắn và đưa ra câu hỏi.

Trước đây, những cảnh sát cấp thấp sẽ làm công việc này, bất kể nói gì, mọi bình luận đều yêu cầu "để Cố Thanh Hoài ra xem một cái", cuối cùng họ bỏ cuộc, đi ngồi ở góc tường như một cái nấm.

Khi buổi phát sóng trực tiếp bắt đầu, Cố Thanh Hoài đeo khẩu trang màu xanh nhạt.

Tóc đen không che trán, đôi mày và đôi mắt anh càng thêm nổi bật, đẹp trai đến mức khiến người ta phải thở hổn hển.

Các bình luận sôi nổi hơn nhiều so với tưởng tượng của Chung Ý.

Cô đọc từng bình luận một, cảm thán rằng Cố Thanh Hoài thật sự quyến rũ.

Nhìn thấy nhiều cô gái gọi anh là chồng, không ghen tỵ là giả...

Lúc trước khi thảo luận về việc có nên làm mờ mặt anh hay không, lẽ ra nên làm mờ đi.

Đẹp trai đến mức dù đeo khẩu trang vẫn khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Chung Ý: "Trong phim tài liệu có một vài cảnh, đội trưởng Cố cười, anh ấy cười vì cái gì vậy?"

Cố Thanh Hoài làm rất nhiều bài tập chống lừa đảo nhưng không dùng đến, bất đắc dĩ nói: "Nếu có cười, chắc chắn là vì

nhìn thấy vợ tôi."

Chung Ý: "Một người xem hỏi, lý tưởng của đội trưởng Cố là như thế nào?"

Cố Thanh Hoài không cần suy nghĩ: "Giống như vợ tôi."

Chung Ý tiếp tục đọc: "Tài khoản chính thức nói đội trưởng Cố đã có người yêu, vậy có thật không?"

Trái tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Cảnh sát mặt lạnh trong ống kính nhìn về phía cô, ánh mắt của anh ngoài ống kính bắt gặp ánh mắt cô.

Cả buổi phát sóng trực tiếp yêu cầu chuyên gia tháo bom buộc phải hoạt động, đôi mày và đôi mắt trên khẩu trang có độ cong đẹp đẽ.

Cố Thanh Hoài cuối cùng đã nở nụ cười đầu tiên trong ngày hôm đó.

Anh nhìn về phía cô với nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Ừ, anh đã có em rồi."

Chương 71

DTV-EBOOK

Tập cuối của bộ phim tài liệu phát sóng xong, đêm giao thừa năm nay đã gần kề.

Chung Ý nghe theo ý kiến của Triệu Tuyết Thanh, không tổ chức đám cưới hoành tráng.

Cô không thích bị vây quanh, cũng không muốn những người không liên quan chứng kiến điều gì, luôn cảm thấy kết hôn chỉ là việc của hai người.

Ngày trước khi cưới, Chung Ý ở nhà cùng cha mẹ.

Ngoài cửa nhà không chỉ treo đèn lồng đỏ mà còn có chữ hỷ rất lớn, nhìn rất vui tươi và náo nhiệt.

Mẹ gợi ý: "Tối nay gọi Tiểu Cố đến nhà ăn cơm nhé?"

Cha đồng tình: "Đúng, để thằng bé đến, không để nó ăn một mình."

Chung Ý cười nhẹ: "Tiểu Cố hôm nay rất bận, có lẽ không có thời gian đâu."

Nghe nói anh chuẩn bị kết hôn, các đồng đội từng cùng sống chết trong quân đội đã nghỉ phép, hiện tại họ đều ở bên anh, có lẽ sẽ ồn ào đến khuya.

Ánh sáng buổi chiều thật ấm áp, Chung Ý nằm bên mẹ, ngáp dài.

Mẹ cười hỏi: "Đi ngủ một lát đi. Đến lúc ăn mẹ sẽ gọi con."

Chung Ý gật đầu: "Vâng ạ."

Chăn mềm mại và ấm áp, đều được ánh nắng chiếu lên.

Những ký ức như những cảnh phim chiếu trong đầu, cuối cùng dừng lại ở ngày tái ngộ.

Cố Thanh Hoài trong bộ đồ vest đứng trên cao, lúc đó cô cảm thấy vô cùng bất lực.

Cô không khỏi nghĩ, khi anh kết hôn, nhất định đối phương phải là một cô gái đáng yêu và may mắn thì mới xứng đáng là vợ của anh.

Hóa ra người đó chính là cô.

Nhắm mắt lại, cô có thể nghe thấy tiếng trẻ con vui đùa ở dưới lầu, thỉnh thoảng có tiếng pháo nổ.

Gần Tết, khu chung cư cũ này tràn ngập không khí Tết, lúc nào cũng rất náo nhiệt, là thời điểm cô yêu thích nhất trong năm.

Từ từ, ý thức của Chung Ý dần chìm vào giấc ngủ.

Khi mở mắt ra, là căn hộ cho thuê tối tăm.

Mùa đông ở miền nam ẩm ướt, xương cốt đều thấm lạnh.

Bên ngoài cửa sổ là những đợt pháo bông lớn bay lên bầu trời đêm, ánh sáng lấp lánh.

Mỗi ô cửa sổ màu vàng ấm áp đối diện, đại diện cho một gia đình đoàn tụ.

"Cha mẹ, con vẫn ổn, đừng lo lắng cho con..."

"Tiền đủ dùng, con ăn uống đầy đủ, thật đấy..."

Chung Ý đi theo âm thanh, khi vào phòng ngủ, cô thấy một cô gái co ro ở góc phòng.

Cô ấy có vẻ mặt tái nhợt, má có dấu vết nước mắt, nhưng vẫn không để bố mẹ bên đầu dây bên kia phát hiện ra điều gì khác thường.

Cô ấy liên tục, liên tục dùng mu bàn tay lau nước mắt, cuối cùng không kìm được, giọng nói có vẻ khóc: "Con không sao... đợi năm sau khi không bận, con nhất định về nhà..."

Cuộc gọi kết thúc, mặt cô gái kia vùi vào đầu gối, vai không ngừng run rẩy.

Chung Ý nhìn mãi, cuối cùng đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy ra một túi bánh bao đông lạnh.

Không biết nghĩ đến điều gì, cô đứng một mình trong bếp, đột nhiên nước mắt như mưa rơi.

Cô ấy không nói, nhưng cô biết.

Cô ấy đang nhớ đến Cố Thanh Hoài.

Căn hộ nhỏ này, căn bếp hẹp này, từng tràn ngập mùi hương của anh.

Anh xuất hiện như một món quà từ trời trong đêm giao thừa năm đó, và khi máy bay bay qua đầu, anh lại biến mất không dấu vết.

Cuối cùng, cô ấy chỉ rót một cốc nước, lấy ra thuốc ngủ và uống.

Nằm trên giường, cơ thể cuộn tròn trong cái lạnh thấm vào xương, tay vẫn ôm lấy chiếc áo hoodie xám mà anh quên mang theo.

Chiếc áo đó đã không còn mùi của anh nữa.

Cuối cùng, cô ấy vẫn không thể kìm nén.

Cô ấy dùng số điện thoại mới đổi, bấm dãy số đó.

Xóa hết tất cả các liên hệ chỉ là tự lừa dối mình.

Trước khi cuộc gọi kết nối trong vài giây, cô ấy đã cúp máy.

Nỗi đau giống như vật chất, khiến cơ thể cô ấy co lại, mỗi tác xương, mỗi cơ bắp, như bị nghiền nát.

Cô ấy đứng dậy, đột nhiên như có được dũng khí, tìm ra lưỡi dao bị khóa trong nhà.

Cắt đi, cắt đi thì sẽ không đau nữa, cắt đi thì không phải nghĩ về anh nữa.

Khi lưỡi dao lạnh lẽo chạm vào lớp da mỏng trên cổ tay, khi máu đỏ sẫm chảy ra, cô ấy ném lưỡi dao đi.

Cô ấy vẫn rất muốn gặp anh, vẫn rất muốn gặp anh, làm sao bây giờ.

Chung Ý đứng bên cạnh, cuối cùng khi cô ấy khóc đến ngất đại, gập ánh mắt của cô.

Cô mở rộng tay ôm lấy chính mình đang run rẩy.

Cô gái gầy gò, gầy đến mức khiến người ta lo lắng, đã bị bệnh tật hành hạ đến mức không còn hình dạng.

Lúc đó, Chung Ý đột nhiên chấp nhận chính mình.

"Ngụy Ninh qua đời không phải lỗi của em, việc Đỗ Tử Đằng quấy rối không phải lỗi của em, việc Tiền Vinh bắt nạt càng không phải lỗi của em..."

"Em chỉ là một nạn nhân... em đã làm rất tốt rồi Chung Ý"

Người trong vòng tay nhìn cô ngẩn ngơ, như đã đánh mất linh hồn.

Chung Ý nâng mặt cô ấy lên, nhìn thẳng vào mắt của đối phương: "Cố Thanh Hoài đã đang trên đường đến gặp em, em hãy kiên nhẫn thêm chút nữa nhé, được không?"

Người trong vòng tay đến lúc đó mới như hồi thần, nước mắt rơi lã chã, cô khóc hỏi: "Sao chị biết?"

Chung Ý mắt cong cong, ánh nước lấp lánh: "Vì chị là em của bốn năm sau..."

.....

Khi Chung Ý mở mắt ra, trời đã hoàn toàn tối.

Những đợt pháo bông lớn bay lên bầu trời đêm, giống hệt như trong giấc mơ.

Cảm giác lạnh lẽo leo lên lưng, lòng cô trống rỗng đến đáng sợ.

Cô đột nhiên không phân biệt được giấc mơ và thực tại, không quan tâm đến việc đi giày, trong bóng tối mở cửa phòng ngủ---

Ngực cô phập phồng mạnh mẽ, cho đến khi thấy mọi thứ trước mắt.

Dưới ánh sáng ấm áp vàng nhạt, mẹ đang bận rộn trong bếp, cha đang bày trí nhà cửa.

Chữ hỷ đỏ tươi ở đó, thật vui tươi, thật cảm động.

Những người yêu quý nhất đều ở trước mặt, chỉ thiếu Cố Thanh Hoài.

Cô đột nhiên rất muốn gặp anh, rất muốn gặp chú rể của cô.

Lúc này, điện thoại reo lên.

Cuộc gọi đến từ cảnh sát Paroxetine của cô, ghi chú này vẫn chưa thay đổi.

Khi Chung Ý nhận cuộc gọi, giọng mũi vẫn còn nặng, nhưng cô không cần phải kìm nén nỗi buồn như trong giấc mơ nữa.

Như một đứa trẻ có chỗ dựa, cô biết có người sẽ an ủi mình.

Chỉ một âm tiết, Cố Thanh Hoài đã nhận ra sự khác thường của cô: "Có chuyện gì thế?"

Chung Ý hít một hơi, có chút ngại ngùng nói: "Đột nhiên rất nhớ anh..."

Bên kia điện thoại có tiếng gió nhẹ, giọng nói lạnh lùng nhưng có nhiệt độ vang lên bên tai: "Vậy em xuống dưới đi."

Chung Ý cầm điện thoại chạy ra ban công, pháo bông trên đầu nổ tung, ánh sáng lấp lánh, cứ tối rồi lại sáng.

Tại điểm kết thúc của ánh sáng và bóng tối, là người cô yêu.

Mọi thứ lại một lần nữa trùng khớp với đêm giao thừa trước khi chia tay.

Chung Ý khoác áo ngoài chạy ra khỏi nhà, hình dáng cao lớn của anh dần hiện rõ với những đường nét rõ ràng.

Cố Thanh Hoài cao như một cây trúc, vẻ ngoài thanh tú không gì có thể sánh được. Ngay khi nhìn thấy cô, anh mở rộng vòng tay, ôm chặt cô vào lòng.

Cơn gió lạnh lẽo đã biến mất, anh là nơi trú ẩn an toàn của cô.

Người mà trong giấc mơ cô không dám nghe thấy tiếng, giờ đang ôm chặt lấy mình.

Cố Thanh Hoài mặc một chiếc áo khoác dài màu đen rộng rãi, anh kéo khóa lên và ôm cô vào lòng: "Sao lại mặc ít thế này?"

"Vì vội gặp anh." Chung Ý ôm chặt lấy eo anh, áo hoodie màu xám nhạt mang theo hơi ấm của anh, toàn thân bị hơi thở của anh bao phủ: "Không phải anh đi ăn với đồng đội à? Sao lại đột ngột đến đây?"

Chung Ý ngẩng mặt lên: "Không phải trước ngày cưới, chú rể và cô dâu không được gặp nhau sao?"

Cố Thanh Hoài khẽ mỉm cười, trán chạm vào trán cô, giọng nói dịu dàng, thấm vào lòng người: "Ngày mai là ngày cưới."

Giọng nói của anh trong trẻo như suối, nhẹ nhàng rót vào tai: "Nhưng hôm nay anh vẫn rất muốn gặp em."

-

Đêm giao thừa năm nay đẹp như một thế giới cổ tích.

Là chiếc váy cưới trắng tinh, là những hộp kẹo hạnh phúc được gói cẩn thận, là bó hoa cưới xinh đẹp.

Là những đèn lồng đỏ rực rỡ, và nụ cười nở ra trên những nếp nhăn của cha mẹ.

Trên thiệp mời, tên cô và tên anh song song.

Chung Ý Cố Thanh Hoài, như một lời tỏ tình viết cho anh.

Chiếc váy cưới mà cô đã phải lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên, lúc này đang được mặc trên người Chung Ý.

Trước khi cưới, cô bận rộn trang điểm, tóc dài được cuộn thành kiểu tóc duyên dáng, gương mặt trắng nõn nhẹ nhàng điểm chút phấn, đã đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Ngay lúc này, Triệu Tuyết Thanh từ ngoài bước vào: "Chung Ý, có một bức thư gửi cho cậu!"

Chung Ý đang trang điểm cảm thấy có chút bối rối, không ngờ có ai gửi thư cho cô vào ngày cưới.

Cô cúi đầu mở bức thư, nhìn thấy chữ viết thanh thoát, đẹp đẽ:

[Chung Ý, xin lỗi vì không thể tham dự đám cưới của cô.

Tôi đã nhận được lời mời từ một phòng nghiên cứu tâm lý học ở nước ngoài, chuyến bay ngày hôm nay.

Cảm ơn cô đã đứng bên cạnh Ngụy Ninh khi em ấy gặp chuyện.

Cũng xin lỗi vì chuyện của em gái tôi đã làm cô phải chịu đựng nhiều.

Báo cáo xét nghiệm mới nhất cho thấy, cô đã vượt qua giai đoạn hòa nhập và chiến thắng PTSD.

Chúc mừng cô.

Chúc mừng đám cưới nhé.

Không gặp lại nữa, giữ gìn sức khỏe.]

Ký tên là anh trai của Ngụy Ninh, Ngụy Hàn.

Chữ viết trên giấy đã bị nhòe đi, Chung Ý nước mắt lưng tròng.

Cô đã tưởng tượng vô số lần khoảnh khắc được tuyên bố vô tội.

Nhưng khi khoảnh khắc ấy thực sự đến, đầu óc cô trống rỗng, không thể thốt nên lời.

Cuối cùng, chỉ còn lại một ý nghĩ.

Cô cuối cùng có thể trả lại cho Cố Thanh Hoài một bản thân khỏe mạnh.

Nhân viên nhắc nhở cô dâu vào lễ đường.

Chung Ý đứng dậy, cuối cùng ôm chặt Triệu Tuyết Thanh: "Cảm ơn bó hoa cưới của cậu đã biến giấc mơ của mình thành hiện thực."

Triệu Tuyết Thanh đột nhiên muốn khóc: "Nếu phải cảm ơn, cậu nên cảm ơn Cố Thanh Hoài, vì cậu ấy đã cướp lấy bó hoa đó... Hai người thực sự là một cặp trời sinh."

Trước mắt cô hiện lên từng khoảnh khắc có anh.

Anh nói, anh không thương hại em, anh thích em.

Anh nói, nếu một ngày nào đó em muốn từ bỏ cuộc sống, hãy tìm anh nhé.

Anh nói, em không cần bản thân mình nữa, anh cần.

Anh là người kéo cô ra khỏi vực thẳm vô tận, làm cho cơn ác mộng của cô hoàn toàn biến mất.

Vậy thì có gì là định mệnh đâu, từ đầu đến cuối, chỉ có anh kiên định không thay đổi.

Trong vô số lần cô muốn trốn tránh và từ bỏ, anh luôn nắm chặt tay cô.

Những bông tuyết đầu tiên của năm đã rơi một cách lặng lẽ.

Lâu đài tổ chức đám cưới như thế giới trong câu chuyện cổ tích.

Khách mời đã được sắp xếp, có cha mẹ của Chung Ý và các đồng đội của Cố Thanh Hoài.

Cố Thanh Hoài mặc vest lịch lãm, anh vốn đã có vóc dáng cao ráo và khuôn mặt hoàn hảo, bộ đồ trắng đen càng làm tăng vẻ thanh tú của anh.

Dụ Hành đưa ngón tay cái lên khen: "Đội trưởng, hãy giữ phong cách này nhé! Thực sự là quá đẹp trai!"

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng nhướn mày: "Chắc cô chưa thấy cô dâu mặc váy cưới."

Được rồi, đúng là người yêu vợ, ba câu đều không rời khỏi vợ.

Vài phút trước khi đám cưới bắt đầu, Nhậm Trung Hoa vội vàng đến: "Gặp một quả bom đặc biệt khó gỡ, không làm lỡ việc chứ?"

Cố Thanh Hoài: "Thầy không phải không có thời gian sao ạ?"

Nhậm Trung Hoa hừ lạnh, nhìn anh, giọng điệu đột nhiên hạ thấp xuống: "Dù thế nào tôi cũng phải thay mặt Lão Cố chứ."

Hai chỗ ngồi còn trống trong hàng ghế khách mời.

Đó là người cha chưa bao giờ gặp mặt và người mẹ chưa kịp nhìn con lần cuối.

Lúc này, cô dâu bước vào.

Cố Thanh Hoài đứng thẳng lưng, nhìn về phía cô dâu của anh.

Là Chung Ý của anh, cô mặc váy trắng, xinh đẹp đến mức kinh ngạc, từ giờ trở đi, cô chỉ thuộc về anh.

Họ đã hứa hẹn trong ngày tuyết đầu tiên, giờ đây, vỏ đạn đã thực sự biến thành nhũn.

Váy cưới lướt trên sàn, từng bước đi của Chung Ý đều rất vững chãi.

Khách mời quay lại, cô như thấy mình của bốn năm trước.

Cô nhìn thấy mình đang cười.

Cô khẽ cúi mắt, cuối cùng cũng nhìn thấy chính mình tan biến trong ánh sáng ấm áp.

Trong nhà thờ, lời thề cổ xưa vẫn vang vọng bên tai...

"Dù bệnh tật hay khỏe mạnh, dù nghèo khó hay giàu sang, con có sẵn sàng cùng người bên cạnh nắm tay suốt đời, cho đến khi kết thúc cuộc sống không?"

Chung Ý cầm bó hoa tươi, nhìn vào mắt Cố Thanh Hoài.

Hai giọng nói, một dịu dàng, một lạnh lùng, hòa quyện thành một lời hứa vĩnh cửu---

"Con đồng ý."

Tác giả có lời muốn nói:

Phần đô thị đến đây là kết thúc, còn một chương về tình yêu học đường~ Cảm ơn mọi người.

-

①

"Look at the stars"

"Look how they shine for you"

"You know I love you so"

Trích từ 《Yellow》 <https://www.youtube.com/watch?v=yKNxeF4KMsY>

②

"Dù là trong bệnh tật hay khỏe mạnh, dù là trong nghèo khó hay giàu sang, bạn có sẵn lòng cùng người bên cạnh mình nắm tay nhau đi suốt cuộc đời, cho đến khi cuộc sống kết thúc không?"

Câu gốc từ Baidu, đã được chỉnh sửa một chút.

Chương 72

DTV-EBOOK

Mối tình đầu của em thuộc về anh

(1) Thất Lý Hương

Lần đầu tiên Chung Ý nhìn thấy cái tên "Cố Thanh Hoài" là trên tờ thông báo phân lớp dán ở bảng thông báo của trường.

Cái tên đó ở vị trí đầu tiên, muốn không chú ý cũng khó.

Rất nhanh, cô đã có thể gặp anh trong đợt huấn luyện quân sự và nhận ra rằng người đúng như tên.

Chàng trai mặc đồng phục huấn luyện quân sự, dáng người vừa gầy vừa cao, da trắng, vai và lưng thẳng như cây bạch dương bên cạnh trạm gác.

Anh không giống như những chàng trai trong tuổi dậy thì ồn ào, cũng không tham gia vào các chủ đề linh tinh của họ, chỉ cúi đầu mỉm cười một cách yên tĩnh.

Cô nhận lệnh của chủ nhiệm lớp, viết bài phát biểu của học sinh mới cho anh.

Khi cô tiến lại gần, nhẹ nhàng gọi tên anh, các bạn nam trong lớp lập tức reo hò.

Chàng trai ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong veo còn vương nụ cười.

Đường cong đó thật đẹp, dễ dàng làm người ta rung động.

Sau này nhớ lại ngày hôm đó, cô không nhớ mình đã hoảng hốt và luống cuống đến mức nào, tim đập nhanh ra sao.

Chỉ nhớ khoảnh khắc quay lưng lại, đột nhiên đài phát thanh của trường vang lên phần mở đầu của bài hát "Thất lý hương".

Giai điệu đó như đang dẫn đường vô hình.

Dẫn đường tới một mùa hè rực rỡ hoàn toàn khác biệt.

[*] Nguyên tác: "七里香" là một bài hát nổi tiếng của ca sĩ Đài Loan Châu Kiệt Luân (Jay Chou), phát hành trong album cùng tên vào năm 2004. Bài hát này được rất nhiều người yêu thích và nói về tình yêu và những kỷ niệm đẹp đẽ.

https://www.youtube.com/watch?v=Bbp9ZaJD_eA

(2) Thích Em

Sau khi kết thúc huấn luyện quân sự, cô và anh vẫn không có thêm sự tiếp xúc nào quá đặc biệt.

Chỉ có ánh mắt của cô không kiểm soát được, luôn có thể bắt gặp bóng dáng anh khi anh bước vào lớp.

Đôi tai dường như cũng trở nên nhạy cảm hơn, dù lớp học có ồn ào thế nào cũng có thể nghe thấy giọng nói của anh khi giảng bài cho người khác.

Giọng anh rất hay, lạnh lùng không có nhiều cảm xúc, có một sự cuốn hút trong vẻ trẻ của tuổi trẻ.

Cho đến lần đó tan học muộn, cô bị Tiền Vinh chặn ở con hẻm trước cổng trường.

Anh kéo cô lại gần, giọng nói nhẹ nhàng như sợ làm trẻ con sợ hãi: "Không phải tôi đã bảo cậu đợi tôi cùng đi à, sao lại một mình chạy ra trước thế này?"

Chàng trai cao lớn, ngón tay thon dài đặt lên vai cô.

Hơi thở trong trẻo, trên đồng phục còn có mùi nước giặt phơi dưới nắng.

Qua khoe mắt, cô nhìn thấy bóng mờ của lông mi rũ xuống dưới mắt anh, khoe miệng hơi cong lên, một đường cong thật mềm mại.

"Nếu cậu không phiền, sau này có thể đợi tôi cùng đi."

Tim đập nhanh hơn, đầu óc trống rỗng, sự bối rối chưa từng có ập đến.

Cô đột nhiên không phân biệt được là vì sợ hãi hay là vì cảm động.

Cô lắp bắp: "Tôi tên là..."

Dưới ánh đèn đường, anh cười thật khẽ như ngọn gió núi sạch sẽ nhất: "Tôi biết, cậu tên là Chung Ý."

(3) Bạn cùng bàn

Sau này, họ trở thành bạn cùng bàn, từ lớp mười đến lớp mười hai, chưa bao giờ thay đổi.

Lần đầu tiên xếp chỗ ngồi, không phải do giáo viên chủ nhiệm sắp xếp mà hoàn toàn tự nguyện nên ai cũng vui vẻ.

Trong lớp có nhiều học sinh từ trường cấp hai chuyên.

Họ quen biết nhau, đã hẹn ai ngồi với ai từ lâu, chỉ có cô là chờ đợi được sắp xếp.

Cố Thanh Hoài thì khác, anh rất nổi tiếng và được ưa thích, không chỉ các bạn nam mà cả các bạn nữ đều muốn ngồi cùng anh.

Dù sao anh là học sinh đứng đầu lớp, là hạt giống tốt có cơ hội thi vào Thanh Bắc*, ngoài việc học giỏi, khuôn mặt và ngoại hình cũng rất nổi bật.

[*] Thanh Bắc: *ý chỉ đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh.*

Cô mở sách ra, giả vờ mình đang học, giả vờ mình không quan tâm.

Đầu mũi nhạy cảm bắt được hơi thở của anh, cô ngẩng đầu lên ngơ ngác, trong mắt đầy mờ mịt.

Anh có khuôn mặt mang tính công kích cao, khi không cười, khí chất khó gần rất rõ ràng.

Nhưng khoảnh khắc đó, cô lại cảm thấy anh đã hạ giọng nói chuyện với cô.

"Ngồi cùng bàn với tôi nhé?"

Cô như bị đóng băng, thực sự nghi ngờ mình nghe lầm.

Một lúc lâu sau, cô từ từ gật đầu.

Khuôn mặt không có biểu cảm gì, nhưng tim đã đập loạn lên.

Chỉ là sự ngượng ngùng lúng túng của cô trong mắt anh lại thành sợ hãi.

Anh nghiêm túc nhìn vào mắt cô: "Cậu rất sợ tôi hả?"

Cô mím chặt môi không thể nói được nửa lời, chỉ biết lắc đầu.

Anh bất đắc dĩ nheo mắt cười, nói: "Tôi đâu có ăn thịt người."

Làm sao để nói cho anh biết rằng---

Cô rất vui, vì được làm bạn cùng bàn với anh.

Rất lâu sau, cô mềm giọng than phiền với anh, khi mới quen anh lạnh lùng thế nào.

Cố Thanh Hoài bất đắc dĩ nói việc chủ động rất khó, nhưng kết quả không tệ.

Anh cười nhéo má cô: "Anh lúc đó mới là một chàng trai tuổi hai mươi tám, chẳng lẽ không cần sĩ diện sao?"

(4) Ưu tiên

Cô học rất chăm chỉ, mỗi môn đều có kết quả tốt, nhưng so với các môn khác, vật lý là môn "liệt" của cô.

Cố Thanh Hoài rất giỏi vật lý, hay nói đúng hơn, anh giỏi tất cả các môn, luôn là trò cưng của các thầy cô giáo.

Ban đầu không quen nên dù có học sinh xuất sắc ở bên cạnh, cô cũng không dám hỏi anh.

Cố Thanh Hoài là người thỉnh thoảng sẽ cười mỉm với cô, khi cười miệng cong lên, trông anh như chàng trai tự do phóng khoáng.

Nhưng khi không cười, lông mi dày và dài rũ xuống, mắt phượng sắc nét trông rất khó gần.

Một ngày nọ, cô dành nửa tiết học mà không tìm ra đáp án đúng cho một bài tập vật lý nên rất buồn chán.

Vừa lấy hết can đảm định hỏi Cố Thanh Hoài thì chuông tan học vang lên, ủy viên học tập bàn trước và lớp trưởng ngồi cách lối đi đều vây lại.

Vở bài tập cô nắm chặt vừa định cất đi thì bị chàng trai cầm lấy.

Các bạn nam bên cạnh reo hò, anh không chút biểu cảm nói: "Đợi chút, tôi dạy bạn cùng bàn trước đã."

Tim cô bỗng mất kiểm soát và đập mạnh, cô sợ anh nghe thấy.

Không biết vì cái "dạy trước" ưu tiên cho mọi người, hay vì "bạn cùng bàn của tôi" rõ ràng mang ý thân mật khác biệt.

Khi anh nghiêng người lại gần, không khí dường như chậm lại, từng giây từng phút đều có thể cảm nhận.

Mùi nước giặt sạch sẽ từ đồng phục của anh quanh quẩn nơi mũi, cô không tự chủ mà nín thở.

Khoảng cách gần như vậy, hơi thở của anh vô cùng rõ ràng.

Cô phát hiện anh còn có lông mi dưới, thật sự là người có lông mi đẹp.

Cho đến khi ngón tay trắng trẻo dài của anh nhẹ gõ lên bàn học: "Tập trung nào."

Giọng nói có chút bất lực, ẩn hiện ý cười như đang chiều chuộng một đứa trẻ.

Cô thật sự không chịu nổi những lời đùa, mặt đỏ bừng lên trong vài giây.

Cố Thanh Hoài nhin không được cười mỉm: "Sao cậu dễ đỏ mặt vậy."

Anh lại nói: "Tôi không trêu nữa, xem bài đi."

Ngón tay cầm bút của anh dài và mảnh như ngọc trắng mịn màng.

Giọng anh khi giảng bài hơi trầm, mang theo âm mũi nhẹ nhàng.

Lỗ ng ngực cô như có con thỏ nhỏ đang nhảy loạn khiến cô chóng mặt.

Thành ra, bài tập đó Cố Thanh Hoài giảng ba lần mà cô vẫn chưa hiểu, làm cô xấu hổ muốn chui xuống đất.

Sau đó, hai người dần thân hơn.

Cô cẩn thận hỏi anh: "Tôi cứ hỏi bài cậu thế có làm mất thời gian của cậu..."

Cố Thanh Hoài dừng xoay bút, nghiêng đầu nhìn cô, giọng nhạt: "Không, tôi rất thích."

Cô chớp mắt, hơi khó hiểu: "Thích cái gì?"

Hiếm khi thấy tai anh đỏ lên, Cố Thanh Hoài đưa tay xoa đầu cô một cách lung tung---

"Thích cậu, hỏi bài."

(5) Rất Đáng Yêu

Không giống như cô luôn lẻ loi, Cố Thanh Hoài đi đâu cũng có người nhận ra anh.

Thầy cô thích anh, bạn học cũng vậy.

Trường cấp hai có rất nhiều bạn học của Cố Thanh Hoài, bạn nam nào cũng muốn nói chuyện với anh.

Hào quang của học sinh giỏi ở đó, dù là về diện mạo, trí tuệ hay tính cách, không thứ gì thuộc về Cố Thanh Hoài là không hoàn hảo.

Lúc Chung Ý quay lại sau giờ tập thể dục, từ xa đã thấy Cố Thanh Hoài bị vài bạn nam lớp bên cạnh chặn lại, đứng ở hành lang trò chuyện.

Không khí chậm lại khi cô đi qua anh, tay áo đồng phục che tay, cô không tự chủ nắm chặt ngón tay, không biết mình đang căng thẳng vì gì.

Đến khi đi qua anh, tim đột nhiên thả lỏng, cô thở ra hơi nín.

Sau đó nghe thấy vài bạn nam nói: "Cô gái vừa rồi là bạn cùng bàn của cậu à?"

Hành lang ồn ào, tiếng đọc sách và nói cười trộn lẫn.

Tai cô như có radar nhạy bén, nghe rõ giọng nói lạnh lùng của anh, mang theo nụ cười: "Ừ."

Mấy bạn nam đó lại nói: "Nghe nói tính cách rất lạnh lùng, không thèm nói chuyện với ai."

Lưng cô cứng lại, ép mình không nghe không nhìn.

Cô có thể không quan tâm đến nhận xét của bất kỳ ai, nhưng không thể không quan tâm đến nhận xét của anh.

Cô thấy mình mất kiểm soát, trạng thái rất khác thường, cô bực bội nhưng không thể làm gì khác.

Đến cả bước đi cũng không tự chủ mà chậm lại.

"Người khác nói gì cậu cũng tin à? Có não không đấy."

Chắc chắn là bạn học rất thân, anh mới nói chuyện như vậy.

Giọng anh trong trẻo, như cơn gió đầu thu nóng nực.

Giọng nói không còn hờ hững, anh nói rõ ràng và nghiêm túc.

Thậm chí như muốn thay cô phản bác lại những hiểu lầm---

"Rõ ràng rất đáng yêu."

(6) Đi cùng anh

Học sinh xuất sắc luôn có sự kiêu ngạo riêng.

Cố Thanh Hoài không bao giờ vào tiết tự học buổi sáng.

Anh mỗi ngày đều mơ màng đến lớp khi có tiếng chuông reo, cặp sách đeo lỏng lẻo trên vai.

Nếu không phải bảng thông báo dán ảnh anh, có lẽ bác bảo vệ đã coi anh là cậu bé hư không học hành đàng hoàng mà chặn lại ngoài cổng.

Anh không phải là người có thiên phú, lịch sinh hoạt khác người bình thường.

Anh thích thức đêm làm bài, khi đêm khuya yên tĩnh thì hiệu suất học tập sẽ rất cao nên buổi sáng không dậy nổi, từ lâu đã xin phép không vào tiết tự học buổi sáng.

Thành tích của anh nổi bật, từ giáo viên chủ nhiệm đến hiệu trưởng đều bật đèn xanh.

Các bạn học ganh tỵ, thầy cô đều nói cùng một lời: Nếu em có môn nào đạt điểm cao hơn Cố Thanh Hoài, em cũng có thể ở nhà ngủ vào buổi sáng.

Cô ở trọ, mùa đông trời chưa sáng đã phải ra khỏi nhà.

Trăng nấp sau mây, con đường nhỏ gần trường hầu như không có người.

Gần đến trường, Chung Ý nghe thấy có người bên đường gọi: "Bạn học..."

Cô không nhìn qua, cho đến khi người đàn ông trung niên gọi lần thứ hai.

Gió lạnh cắt da, làm đầu óc cô đóng băng, người đàn ông cười đều: "Em gái, làm quen nhé."

Khi cô nhận ra có gì đó không ổn bèn kìm nén cảm giác buồn nôn, chạy nhanh về phía cổng trường gần kề.

Cổ họng tanh ngọt, bắp chân mỗi nhừ, người đàn ông sau lưng vẫn cười đều, giọng nói ghê rợn.

Đến cửa lớp, mắt cô ướt nhòe.

Suốt buổi sáng, cô không tập trung học từ mới, mặt vui trong cánh tay, hoảng sợ chưa dứt.

Cho đến khi Cố Thanh Hoài đến trường, nhận ra cô có chút bất thường.

Anh gọi nhỏ tên cô: "Chung Ý."

Giọng anh hiếm thấy dịu dàng, cô mím môi, thực sự muốn khóc.

Rõ ràng có thể rất mạnh mẽ, rõ ràng có thể tự mình tiêu hóa mọi cảm xúc, rõ ràng anh chỉ là bạn cùng bàn thôi.

Tại sao cảm giác tủi thân khi gặp anh lại lớn hơn.

Anh hỏi: "Sao vậy?"

Môi cô run rẩy: "Sáng nay đến trường, tôi gặp kẻ xấu..."

"Sợ hãi?"

Khi anh tập trung nhìn vào đối phương, đồng tử đen sáng trong như viên bi thủy tinh, rõ ràng và trong suốt.

Cô vừa định phủ nhận, chưa kịp, anh đã nói khẽ: "Cậu chắc hẳn đã rất sợ rồi."

"Không sao." Anh xoa đầu cô an ủi: "Tôi có cách."

Sáng hôm sau, cô ra khỏi nhà rất sớm như bình thường.

Nhìn ra ngoài cửa sổ trời vẫn chưa sáng, lòng đầy lo lắng.

Mở cửa nhà, luồng không khí lạnh tràn vào, cô thắt chặt khăn, đóng cửa.

Quay lại liền thấy có người trong hành lang.

Người đó cao gầy, mặc áo lông đen rộng, cặp sách đeo trước ngực, lưng tựa vào tường.

Đầu cúi thấp, tóc đen mềm mại che mắt, sống mũi thẳng, cằm thanh tú sắc nét, như đang ngủ.

Cô tiến gần tới người đó, không tin vào mắt mình, mỗi khi tiến thêm một bước là nhịp tim lại náo loạn thêm mấy phần.

Cho đến khi ngón tay chạm vào tay áo lông của anh, cô thấy chúng lạnh lẽo nên cẩn thận lay: "Cố Thanh Hoài."

Chàng trai tỉnh giấc, anh nhìn cô, xoa mắt.

Khi anh nói, giọng vẫn còn ngái ngủ, mềm mại như lông vũ khẽ chạm vào tim cô.

"Cậu đi sau tôi."

"Như thế sẽ không phải sợ nữa."

(7) Cô bé xinh đẹp

Vì từng bị bắt nạt và quấy rối ở trường trung học cơ sở, cô rất ghét bị người khác nhìn chăm chăm.

Những ánh mắt tò mò dò xét đó khiến cô cảm giác như có đàn kiến bò lổm ngổm trên người.

Từ khi bắt đầu huấn luyện quân sự, những lời bàn tán về cô đã bắt đầu.

Cô kéo thấp vành mũ, cố gắng không nghe nhưng những âm thanh đó vẫn chui vào tai cô không kiểm soát được---

"Cô ấy có đeo kính áp tròng không nhỉ? Làm sao có người có mắt màu hổ phách nhạt như mắt mèo được."

"Tóc dài thật, lại còn xoăn, có uốn không nhỉ?"

"Nhìn giống nữ phụ dịu dàng yếu đuối trong tiểu thuyết."

Mặt cô đỏ bừng, lặng lẽ kéo vành mũ thấp hơn, không muốn bị người khác nhìn thấy, cũng không muốn bị người khác bàn tán.

Đến khi kết thúc huấn luyện quân sự, đám học sinh lớp 10 nhàn rồi đó mới bắt đầu có vẻ giống học sinh cấp ba hơn.

Cô mặc đồng phục rộng thùng thình giống như mọi người, rất ít nói chuyện, cũng ít khi ra khỏi lớp, trong mắt các bạn, cô là một cô gái kiêu kỳ.

Cô học rất chăm chỉ và nghiêm túc, là "chuyên gia làm bài tập" ở thị trấn nhỏ, cũng là con ngựa ô không thể bị bỏ qua.

Từ vị trí trung bình đến top 5 của lớp, cô chỉ mất một học kỳ.

Trong đại hội thể thao lớp 11, lớp cần một cô gái cầm biển hiệu.

Thông thường, cô gái cầm biển hiệu là "bộ mặt" của lớp.

Đầu tiên là lớp phó thể dục rồi đến lớp trưởng khuyên nhủ cô hết lời, cuối cùng cô cũng mềm lòng và đồng ý.

Chiếc váy là quà sinh nhật do Triệu Tuyết Thanh mang từ nhà đến, là một chiếc váy công chúa rất đẹp.

Tóc cô xoăn tự nhiên, dài và có độ cong tự nhiên, môi tô một chút màu nhạt.

Cô nhìn thấy mình trong mắt Triệu Tuyết Thanh, rất xinh đẹp, mặc dù bên trong chiếc váy cô mặc quần đồng phục dài xắn lên một đoạn.

Cô chưa từng mặc váy nên suốt lễ khai mạc cô vô cùng bất an, vừa kết thúc liền vội vã chạy về lớp như trốn chạy thứ gì đó.

Cô đi đến đâu, tiếng reo hò của các cậu con trai vang lên đến đó.

Cô bé nhỏ không cảm thấy vui mừng khi được chú ý, chỉ cảm thấy bối rối đến mức muốn chết.

Cô mím chặt môi, không để lộ sự lo lắng và xấu hổ của mình ra ngoài.

Cho đến khi cô kéo Triệu Tuyết Thanh vào nhà vệ sinh thay váy, mặc lại đồng phục rộng thùng thình như mọi người, cảm giác an toàn mới dần trở lại.

Cô thở phào một hơi, nghĩ rằng cuối cùng đã kết thúc.

Sau đại hội thể thao, cô tưởng mọi chuyện sẽ trở lại bình thường.

Nhưng cô không ngờ, dù cô có khiêm tốn đến đâu, trên tường tỏ tình của trường và các diễn đàn vẫn đầy hình ảnh của cô.

Người ta gọi cô là hoa khô, họ nói rằng trước cô, trường không có cô gái nào đẹp như vậy, sau cô cũng sẽ không có ai.

Ngoài đôi mắt màu hổ phách nhạt, người ta còn khen mái tóc dài "như rong biển" của cô.

Có lời khen thì cũng có lời chê bai.

Họ nói cô kiêu ngạo, bình thường không thềm nói chuyện với ai, không hiểu cô kiêu ngạo cái gì.

Có người đáp lại rằng cô chỉ không nói chuyện với con gái, trước mặt con trai thì yếu đuối không tự lo được.

Cũng có người nói cô EQ thấp, khi bị người khác theo đuổi thì không biết từ chối khéo léo, lần nào cũng từ chối rất dứt khoát.

Cũng có người nói cô không đồng ý với ai theo đuổi mình, chắc chắn là muốn tìm một cậu con trai giàu có hơn vì gia đình cô rất nghèo.

Đi đến đâu, luôn có vài cậu con trai hoặc các cô gái bàn tán về cô, to hoặc nhỏ giọng đều có.

Cuối tuần đó, cô chạy đến tiệm cắt tóc của trường, cắt mái tóc dài nhiều năm đến ngang tai.

Chị nhân viên tiệm tóc tiếc nuối, vuốt mái tóc dài đến eo của cô, nói: "Em để tóc dài trông như búp bê vậy, thật sự muốn cắt à?"

Từ mẫu giáo cô đã để tóc dài, mẹ luôn nói, công chúa trên tivi đều có tóc dài, Chung Ý nhà mình cũng có tóc dài, nên Chung Ý nhà mình cũng là công chúa.

Cô gật đầu, nhìn vào mắt chị nhân viên trong gương: "Vâng, cắt đi ạ."

Cắt hết, càng xấu càng tốt.

Nhân viên tiệm tóc giúp cô buộc tóc thành đuôi ngựa, kéo kéo chuẩn bị cắt, cô nghe thấy tiếng kéo cắt đứt tóc, mũi bỗng nhiên cay xè.

Đúng lúc đó, cửa tiệm bị đẩy ra.

Gió thu tràn vào, cô nghe thấy tiếng cậu con trai tranh cãi xem có nên cắt tóc húi cua không.

Trong tiếng ồn ào, cô nghe rõ một câu lười biếng: "Tùy."

Giọng nói thường ngày lan man, lạnh lùng không gần gũi.

Cô không nhận được quay đầu lại nhìn.

Áo thun trắng, quần thể thao đen, Cố Thanh Hoài cao cao gây gây đi vào sau cùng, khoảnh khắc cửa mở, ánh mắt họ giao nhau.

Rõ ràng anh chỉ là bạn cùng bàn, rõ ràng ngoài điều đó ra không có quan hệ gì, rõ ràng... chỉ là cô đang thầm thích anh.

Nhưng tại sao, khi nhìn thấy anh, dũng khí biến thành tủi thân.

Như thể một cô bé bị oan, rõ ràng có thể rất mạnh mẽ tự mình chịu đựng.

Nhưng khi nhìn thấy người lớn đến bên vực mình, bỗng muốn làm nũng, muốn khóc nhè.

Cố Thanh Hoài nhìn thấy cô, dường như hơi sững lại.

Ánh mắt dừng lại, cô mỉm cười chào.

Giá mà cắt trễ hơn chút, giá mà không gặp anh.

Giờ tóc ướt đầm, ngồi trên ghế tiệm cắt tóc, trông thật xấu xí.

Cô hít mũi, cúi đầu, không nói, không mong chờ an ủi.

Cố Thanh Hoài cúi đầu nhìn cô qua gương, khuôn mặt nhỏ nhắn sắp khóc.

Cô gái nhỏ cứng đầu, găng nhịn nước mắt, mũi đỏ, môi mím chặt.

Trong tiếng ồn của máy sấy, cô nghe anh nhẹ nhàng hỏi: "Lấy tóc ra xả giặt, tóc có đồng ý không?"

Giọng anh mềm mại, dịu dàng đến mức như ảo giác.

Cô nhỏ giọng đáp: "Không..."

Tóc cắt xong, sấy khô, đen mềm mượt.

Đuôi tóc hơi xoắn, dài đến cằm, chị nhân viên cắt thêm mái mỏng.

Cắt máy sấy, chị thở phào cười: "Tuởng cắt tóc dài sẽ thấy tiếc, giờ nhìn em còn đẹp hơn, như búp bê sứ."

Tóc ngắn khiến khuôn mặt cô càng nhỏ, chiếc cổ thon thả, bao ưu điểm đều nổi bật.

Cố Thanh Hoài gõ vai Tạ Lãm: "Tôi về trường trước."

Tạ Lãm hiểu ý, nhưng giả vờ ngạc nhiên: "Vãi, không phải chứ?"

Sau đó, cậu ta nhìn Chung Ý đầy ẩn ý, nhăn nhó: "Được rồi, tôi không làm kỳ đà cản mũi."

Mặt cô nóng bừng, cúi đầu không dám nhìn người.

Vừa ngại ngừng vừa hối hận, hối hận vì quyết định cắt tóc quá vội vàng.

Cô không muốn người khác nhìn mình, nhưng lại muốn trong mắt Cố Thanh Hoài, mình đẹp.

Nhưng giờ cô có "đầu nấm", chắc chắn rất ngốc.

Ngốc thì ngốc, cô nghĩ.

Sau khi thi đại học xong, mình sẽ lại xinh đẹp trở lại.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng cô vẫn mím môi.

Ngón tay vô thức kéo tóc ngắn đến má, mặt nhăn lại.

Cố Thanh Hoài không nhịn được cười: "Sao thế?"

Cô lấy hết can đảm, lo lắng đến nổi mi rung rung: "Cậu thấy... học sinh cấp ba để tóc dài hay ngắn đẹp hơn?"

Cô xem ngoại hình như gánh nặng, nhưng lại quan tâm đến cách anh nhìn mình.

Một câu, dùng hết dũng khí của cô, thậm chí trong giây tiếp theo cô muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Tại sao lại đi hỏi anh chuyện này...

Cố Thanh Hoài cười nhìn cô.

Cô ngơ ngác đứng yên với mái tóc ngắn mới cắt.

Anh bật cười, trong ánh mắt chứa đầy ý cười, cô đỏ mặt, nghe Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng hỏi: "Để tôi xem nhé?"

Giọng anh thường ngày lạnh lùng, giờ lại có chút mềm mại lạ lùng.

Không phải giọng lạnh lùng như thường ngày, mà là giọng rất nghiêm túc hỏi ý kiến cô.

Cô không nói gì, Cố Thanh Hoài cúi người, tay chống đầu gối, thật sự nghiêm túc nhìn cô.

Khoảng cách vừa đủ, đủ thân mật nhưng không khiến cô cảm thấy bị xâm phạm.

Vì thế, cô có cơ hội nhìn rõ khuôn mặt đẹp trai của anh.

Làn da trắng không tì vết, đôi mắt phượng có nếp gấp sâu.

Đuôi mắt cong như cái móc, vô tình mà cuốn hút.

Cô đỏ mặt, nhẹ nhàng quay đầu đi, lo lắng đến nỗi thở không đều, muốn rời xa anh để hít thở không khí trong lành.

Đúng lúc đó, Cố Thanh Hoài đứng thẳng, nhẹ nhàng nói: "Đi nào."

Cô ngẩng mặt, không nhận được câu trả lời, đoán anh đủ khéo léo, không muốn làm tổn thương cô.

Khoảnh khắc tiếp theo, giọng nói dịu dàng của anh vang lên: "Cô bé xinh đẹp."

Tâm trạng cô lập tức tốt lên, khi anh hỏi muốn ăn kem không, mọi lo lắng tan biến.

Trên đường về trường, anh hỏi: "Không nữa mà còn đi cắt?"

Cô nhăm nháp kem: "Tôi... không thích họ nhìn mình."

Gió thu lướt qua đuôi tóc xoắn của cô, báo hiệu một khởi đầu mới.

Chẳng bao lâu, mái tóc mái dài che mắt cô.

Khi cô nhờ Cố Thanh Hoài giải bài, vài lọn tóc cứ chọc vào mắt cô, làm cô khó chịu, phải dùng tay dụi.

Cố Thanh Hoài mở nắp bút, nhẹ nhàng nói: "Đừng nhúc nhích."

Chung Ý nhìn anh, mắt ngơ ngác.

Anh cúi người, khuôn mặt phóng to trước mắt cô.

Đôi mắt phượng sắc lạnh, đuôi mắt dài lạnh lùng, trông không gần gũi chút nào.

Lông mi dài lúc này đang rũ xuống, trong ánh nắng ấm áp buổi chiều trông thật mềm mại.

Mũi cao thẳng, môi tinh tế đẹp đẽ, khóe môi khi cười rất cuốn hút, môi đỏ răng trắng.

Cô không biết anh định làm gì, tim đập nhanh, lo lắng đến mức mi rung rung.

Cô nín thở cho đến khi anh đặt tay lên đầu cô, tay kia vuốt tóc chọc vào mắt cô lên trên.

Anh dùng nắp bút kẹp tóc lên, cố định những sợi tóc nghịch ngợm của cô.

Cố Thanh Hoài cúi đầu cười cười, ánh mắt sáng ngời: "Xong rồi."

Chương 73

DTV-EBOOK

(8) Đàn chị là của đàn anh

Chung Ý thường không ngủ trưa, cô dành thời gian để làm bài.

Một ngày nọ, cửa sau lớp học bất ngờ mở ra, khiến Chung Ý đang làm bài giật mình.

Cô nhìn ra cửa sau, chợt thấy một khuôn mặt hoàn toàn lạ lẫm.

Chàng trai cười cợt: "Đàn chị, kiểu tóc mới của chị đẹp quá!"

Cảm giác khó chịu không lý do khiến cô nhú mào: "Tôi không biết cậu."

Chàng trai thản nhiên: "Giờ thì biết rồi nhé, em là học sinh lớp 10/7."

Không chịu buông tha, cậu ta ngồi ngay bên cạnh cô, là chỗ của Cố Thanh Hoài, đối diện với cô: "Tan học đi uống trà sữa không?"

Trong lớp đã có người nhìn qua, cô thật sự tức giận, lạnh lùng cảnh cáo: "Tôi không đi, đó là chỗ ngồi của bạn cùng bàn tôi, tránh ra."

Cậu ta mặc đồng phục không chỉnh tề, kéo khóa áo mở.

Điều này khiến cô không khỏi nhớ tới Cố Thanh Hoài, người luôn sạch sẽ, gọn gàng, mọi thứ thuộc về anh đều khiến người ta thích.

Chàng trai nằm dài trên bàn, nhìn cô: "Đàn chị, chỉ cần chị đồng ý đi uống trà sữa với tôi, tôi sẽ tránh ra."

Cô càng nhú mày, nếu cô là con trai thì sẽ không có sự chênh lệch sức mạnh rõ ràng như vậy, cô nhất định sẽ không ngần ngại mà ném cậu ta ra khỏi lớp học.

Đúng lúc đó, một cái bóng đổ xuống phía trên cô.

Chưa kịp phản ứng, chàng trai bên cạnh đã bị ai đó nắm lấy cổ áo.

Đôi tay dài và trắng trông rất thanh lịch, vừa rồi còn đặt trước mặt cô một hộp bánh phô mai.

Bây giờ các đường gân trên mu bàn tay nổi lên đầy sức mạnh, da trắng lạnh lẽo càng làm rõ sự căng thẳng.

Chàng trai không đề phòng, suýt nữa ngã xuống đất: "Anh là ai?"

Cố Thanh Hoài cao lớn, bước tới gần tạo áp lực, hoàn toàn che chắn cô phía sau: "Đàn chị là của đàn anh."

Chàng trai làm mặt lạnh, đôi mắt đen láy đầy sát khí, ánh mắt sắc bén như dao: "Lông còn chưa mọc đủ, về nhà tự chơi đi."

Cửa sau lớp học đóng lại.

Thế giới trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại nhịp tim của cô.

Cô nghĩ, tối nay chắc chắn cô sẽ mất ngủ.

Bởi vì, anh nói "Đàn chị là của đàn anh."

(9) Chúc mừng năm mới

Nếu là hiện tại, cô có thể bị xem là "người mắc chứng sợ giao tiếp."

Nhưng thời cấp ba, từ "chứng sợ giao tiếp" chưa phổ biến, chỉ có từ "nhút nhát" là bao quát mọi thứ.

Cô không chủ động nói chuyện với người khác, khi người khác bắt chuyện, cô cảm thấy ngượng ngùng, càng không gửi tin nhắn chúc Tết Trung thu hay Giao thừa cho những người quen biết.

Điện thoại luôn ở chế độ im lặng, khi chuông reo sẽ khiến cô căng thẳng, chỉ mong đó là cục gạch.

Kỳ nghỉ đông năm đó, cô bắt đầu thường xuyên kiểm tra điện thoại, xem có cuộc gọi nhỡ hay tin nhắn chưa đọc từ người cô mong chờ không.

Biểu tượng chú chim cánh cụt hiển thị thông báo đỏ.

Cô nín thở mở ra, ngón tay run rẩy.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy, trái tim đang ghen ngào rơi xuống.

Hóa ra không phải là anh.

Cô có vẻ thật sự khác thường, đến mức mẹ cô cũng nhận ra, hỏi: "Có chuyện gì à? Mẹ thấy con liên tục xem điện thoại."

Cô cảm thấy bí mật của mình có nguy cơ bị lộ, cười khô khốc: "Không có gì ạ, chỉ là thấy trong nhóm lớp có người chúc Tết."

Cô có thói quen thức đêm chờ giao thừa, dù bình thường không thức khuya, cũng phải chờ đến khi năm mới đến mới đi ngủ.

Trong nhóm lớp có thầy cô và bạn học, có người nhắc đến Cố Thanh Hoài, nói năm mới cần cầu nguyện học thần, để năm sau thi đậu đại học tốt.

Nhưng anh không xuất hiện.

Cô mở khung chat với Cố Thanh Hoài, dòng chữ "Chúc mừng năm mới" mãi không gửi đi.

Đến 23:59, khi các MC trên TV bắt đầu đếm ngược, năm mới sắp đến, cô vẫn còn do dự.

Đúng lúc đó, điện thoại của cô vang lên.

Cố Thanh Hoài: [Cậu đang trò chuyện với em trai à?]

Cậu em trai nhà hàng xóm cũng thi đậu vào trường trọng điểm, thường tìm cô hỏi bài hoặc mượn sách.

Cố Thanh Hoài gặp vài lần, đôi khi cố ý bắt chước gọi cô là "chị."

Cô không hiểu tại sao hai chữ đơn giản, từ miệng anh nói ra lại khiến tim cô đập nhanh.

Cô gõ phím không vững: [Không.]

Cô không hay trò chuyện với người khác, không biết bắt đầu câu chuyện thế nào, đành hỏi: [Sao cậu chưa ngủ?]

Anh trả lời: [Đang đợi nói chúc mừng năm mới với một người nào đó.]

Một người nào đó?

Một suy nghĩ bất chợt nảy mầm trong màn pháo hoa rực rỡ.

TV đếm ngược đến 0, đồng thời tin nhắn của anh gửi đến:
[Chúc mừng năm mới.]

Cô cười rạng rỡ, mặt đỏ như quả táo trên bàn: [Chúc mừng năm mới.]

(10) Em rất quan trọng

Ở trường, khi có buổi học tối, Cố Thanh Hoài luôn theo sát nhịp điệu làm bài của cô.

Khi cô phân vân trước bài nào đó, anh sẽ nghiêng đầu hỏi: "Cần tôi giảng không?"

Bây giờ là kỳ nghỉ đông, cô đánh dấu những bài không làm được, kết quả ngày càng nhiều.

Cô mở điện thoại, nhóm lớp rất nhộn nhịp, ngoài những trò đùa còn có những bài toán không làm được gửi vào nhóm và gắn thẻ Cố Thanh Hoài.

Thời gian online của Cố Thanh Hoài không cố định, nhưng anh luôn giải đáp hết mọi câu hỏi của mọi người.

Thường thì anh sẽ gửi ảnh chụp các bước làm, lần này anh gửi một đoạn ghi âm.

Có lẽ anh đang ở ngoài, có thể nghe thấy tiếng gió và nhịp thở của cậu thiếu niên, giọng nói trong đêm đông lạnh lẽo càng thêm trong trẻo và dễ nghe.

Cô mở đoạn ghi âm lên, tai bắt giác nóng bừng. Lúc âm thanh lưu lại, mặt cô cũng đỏ như quả cà chua chín.

Cô nhận ra mình rất nhớ anh, nhưng không có lý do để liên lạc.

Ai cũng có thể hỏi bài anh trong nhóm lớp một cách tự nhiên.

Chỉ riêng cô không thể, vì trong lòng cô có tình cảm đặc biệt.

Triệu Tuyết Thanh online, Chung Ý gửi bài khó cho cô ấy, muốn xem cô ấy có làm được không.

Không ngờ, Triệu Tuyết Thanh trực tiếp nói: [Để mình hỏi Cố Thanh Hoài.]

Chung Ý ngừng thở, vừa định nói [Đừng làm phiền cậu ấy] thì Triệu Tuyết Thanh nhún: [Đã gửi rồi!]

Tim cô đột nhiên không kiểm soát được, còn căng thẳng hơn khi anh ở bên cạnh.

Cô dán mắt vào danh bạ, avatar của Cố Thanh Hoài tối đen, nghĩa là anh không online.

Cô chớp mắt, avatar của anh nhấp nháy, tin nhắn đã tới.

Cô mở ra, như quên cả thở.

Cố Thanh Hoài: [Sao không hỏi trực tiếp tôi?]

Cô cắn môi, cẩn thận nói: [Tôi sợ làm phiền cậu.]

Anh giảng các bước, không phải trên giấy nháp, mà trên tờ giấy giống như xé từ tờ quảng cáo nào đó.

Điều này khiến cô rất áy náy: [Cậu đang ở ngoài à?]

Cố Thanh Hoài trả lời ngắn gọn "Ừ," lập tức khiến cô đầy hối hận, hối hận vì sự đường đột của bản thân.

Cô nhanh chóng gõ: [Vậy không làm phiền cậu nữa, cậu mau xem lại đi, cảm ơn nhé!]

Màn hình điện thoại sáng lên, anh gọi trực tiếp.

Các bạn trong lớp hỏi bài, anh gửi đoạn ghi âm ngắn gọn, hoặc là viết các bước trên giấy nháp.

Còn cô thì anh gọi điện trực tiếp, có phải nghĩa là trong lòng anh, cô có gì đó đặc biệt không?

Ý nghĩ này khiến trái tim cô đập mạnh, khi bắt máy đầu óc cô trống rỗng.

Đầu bên kia không yên tĩnh.

Cô nghe thấy tiếng mấy bạn nam trong lớp, đang gọi anh: "Cố Thanh Hoài, cậu đi đâu đấy? Trận đấu sắp bắt đầu rồi!"

Cô nhận ra giọng của Tạ Lãm: "Wow wow, Cố Thanh Hoài, thần tượng của cậu xuất hiện rồi, còn đi đâu thế?!"

Cô cầm chặt điện thoại, các khớp ngón tay trắng bệch, gọi tên anh: "Cố Thanh Hoài."

Giọng cô rơi vào không gian yên tĩnh, như giọt nước rơi vào đại dương, nhẹ nhàng đẩy lên một vòng sóng.

Cố Thanh Hoài "Ừ" một tiếng, rồi Chung Ý nghe thấy tiếng mở cửa, xung quanh dần trở nên yên tĩnh.

Có lẽ anh từ trong phòng đi ra ngoài, gió lạnh mùa đông qua điện thoại thổi vào tai cô.

Cô cảm thấy rất áy náy, nghĩ rằng mình làm phiền anh.

Anh đang đi chơi, cô lại hỏi bài, thật là không phải lúc.

"Cậu bận thì thôi, chuyện của tôi cũng không có việc gì quan trọng..."

Bây giờ thời tiết dưới 0 độ, anh ở ngoài nghe điện thoại có lạnh không?

Không gian yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở trong trẻo của anh, cô nghe thấy Cố Thanh Hoài nói nhỏ: "Không sao."

Cô sợ nhịp tim quá ồn, khiến cô không nghe rõ từng chữ của anh.

Nín thở, giọng thiếu niên lạnh lùng như thế, nhẹ nhàng rơi vào tai cô: "Cậu rất quan trọng."

Mỗi chữ như một bông pháo hoa "bùm bùm" nổ tung trong đầu.

Cô tưởng tượng khi anh cười sẽ như thế nào, đôi mắt có lẽ cũng sẽ cong lên. Mặt cô đỏ bừng, giọng ngập ngừng: "Cậu không xem trận đấu à?"

Mỗi cậu trai đều có một cầu thủ yêu thích, cô biết, anh cũng không ngoại lệ.

Cố Thanh Hoài: "Không xem."

Anh phủ nhận có chút đáng yêu, như một cậu bé cố chấp.

Cô muốn trêu đùa, giọng nhẹ nhàng, không ngần ngại nói thật: "Vừa rồi tôi nghe thấy, Tạ Lãm gọi cậu đi xem trận đấu."

Nghe anh nói "cậu rất quan trọng" như đột ngột được cho kẹo.

Cô không muốn trong lúc anh xem trận đấu lại bắt anh giảng bài, như vậy thật phiền phức.

Cô cười nói: "Cậu mau đi xem đi, tôi có thể làm bài khác trước, hơn nữa, tôi không muốn họ nói cậu..."

Cố Thanh Hoài cười như không cười hỏi cô: "Nói gì tôi?"

Cô đỏ mặt: "Họ nói cậu... thấy gái quên bạn."

Vừa rồi cô nghe thấy, ngoài "thấy gái quên bạn," còn có "vợ
quản nghiêm," có người hỏi "có phải là bạn cùng bàn trong
truyền thuyết"...

Không phải đùa ác ý, chỉ là mấy cậu trai bông đùa.

Nhưng cô không muốn họ trêu anh.

Cố Thanh Hoài cười thật: "Kệ họ."

Anh không phủ nhận cũng không thừa nhận, là thái độ
không thể đoán được.

Thật sự không quan tâm trò đùa... hay là, anh mặc định.

Đừng nghĩ nhiều, đừng nghĩ nhiều.

Cô tự nhủ, để điện thoại sát tai, nghe giọng anh gần gũi.

Anh hỏi: "Các bước tôi viết trên giấy cậu hiểu không?"

Cô không cần giả vờ, năng lực của cô, Cố Thanh Hoài còn hiểu
rõ hơn cả thầy dạy vật lý: "Thật ra không hiểu lắm."

Tiếng gió qua điện thoại càng lạnh, dự báo thời tiết nói hôm
nay có đợt rét mạnh.

Cô đoán Cố Thanh Hoài vì nghe điện thoại mà ra ngoài: "Cậu
mau đi xem trận đấu đi, tôi có thể nghe cậu giảng sau mà."

"Này bạn Chung Ý."

Có lẽ điện thoại khuếch đại âm thanh của anh, giọng vốn đã
hay, nay trở nên đặc biệt ấm áp.

Không phải giọng điệu bất cần như thường, mà là nghiêm túc, thẳng thắn.

Giọng anh nhẹ nhàng, thân mật như thì thầm vào tai, hơi thở và tiếng nói rõ ràng.

"Cậu nên biết giá trị của mình."

Chung Ý ngừng thở, tim như ngừng đập.

Thiếu niên bỏ đi sự bất cần, giọng điệu thật ảm áp: "Trận đấu này không thể so với cậu."

(10) Muốn gặp em

Sau cuộc điện thoại đó, cô không còn kiểm chế được sự thôi thúc muốn liên lạc với anh.

Toán học, vật lý, hóa học, ngày nào cô cũng phải làm rất nhiều bài tập để có thể tìm ra nhiều câu hỏi không hiểu.

Rất lâu sau, Tạ Lãm đùa rằng thành tích thi đại học của Cố Thanh Hoài cũng có công của cô.

Cô không hiểu, Cố Thanh Hoài bảo Tạ Lãm im lặng, nhưng Tạ Lãm không hề ngần ngại nói thật: "Để giảng bài cho cậu, cậu ta đã hoàn thành tất cả bài tập trước. Trước đây cậu ta luôn dựa vào thành tích tốt để thích làm gì thì làm, có khi nào nghiêm túc làm bài tập đâu..."

Thời điểm đó, cô không hề hay biết.

Điện thoại gọi đi, Cố Thanh Hoài ngắt máy rồi gọi lại cho cô.

Cô bắt máy, nói nhỏ: "Tiền điện thoại đắt lắm, cậu giảng bài cho tôi, không nên để cậu phải tốn tiền thêm."

Anh cười, âm thanh nhẹ nhàng: "Nhìn bài tập đi."

Còn có những câu hỏi khác, cô càng ngại ngùng, rồi nghe thấy anh nói: "Còn gì nữa không?"

Giọng anh không biểu lộ cảm xúc, cô lập tức nhận ra mình đã gây phiền toái cho anh, mặt cô nóng bừng.

Bên kia điện thoại, giọng Cố Thanh Hoài lạnh nhạt: "Hay là ngày mai cậu ra ngoài?"

Chung Ý ngơ ngác, hỏi: "Ra ngoài? Đi đâu?"

Giọng Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng: "Thư viện thành phố?"

Nhịp tim đột nhiên trở nên rõ ràng, anh đang hẹn mình sao?

Cô cố giữ giọng bình tĩnh nói "Được," rồi nhỏ giọng bổ sung: "Vậy mai gặp."

"Ừ." Anh đáp.

Cúp điện thoại, Chung Ý chột nghĩ đến một từ - hẹn hò.

Nhắm mắt lại, hình ảnh của anh cứ thể hiện lên, từng khung cảnh một trôi qua trước mắt.

Anh nói, Chung Ý, cậu nên biết giá trị của mình, trận đấu không thể nào so sánh với cậu.

Anh nói, đàn chị là của đàn anh, lông mọc chưa đủ, về nhà tự chơi đi.

Anh nói, cậu thích người nhỏ tuổi hơn à? Chị ơi, em cũng không có số điện thoại của chị.

Anh có phải... cũng thích cô không?

Cô úp mặt vào chăn, hơi nóng làm má cô đỏ bừng, tim đập mạnh.

Nửa đêm không ngủ được, cô lục đục ra khỏi giường, lục tung tủ quần áo.

Lúc Tết, cô nói thường ngày mặc đồng phục không cần mua mới, vì áo khoác dày mùa đông và áo choàng thực sự rất đắt.

Mẹ ngoài miệng đồng ý, nhưng vẫn mua cho cô chiếc áo khoác dày chống gió kiểu học viện, không dễ lỗi mốt.

Cha nói, cha mẹ có thể không có quần áo mới nhưng Chung Ý nhất định phải có.

Chung Ý rất xót xa, nhưng lúc này lại thấy may mắn vì có một bộ quần áo mới.

Vì cô sẽ đi gặp anh.

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, cô đeo ba lô: "Mẹ ơi con đi thư viện!"

Mẹ cười hỏi cô: "Lại là bạn cùng bàn của con à?"

Tóc dài cô buộc thành đuôi ngựa, má không có gì che chắn, nóng bừng.

Cứ nghĩ mẹ sẽ hỏi gì khác, hoặc nhắc nhở "Đừng yêu sớm," nhưng mẹ chỉ cho cô tiền tiêu vặt: "Ra ngoài mua gì ngon mà ăn."

Khi cô đến thư viện thành phố, Cố Thanh Hoài đã đợi ở cổng.

Thiếu niên mặc áo khoác lông vũ trắng, quần jeans xanh, quàng khăn xám che nửa mặt, đôi mắt đậm nét.

Cô chớp mắt: "Quần áo mới?"

Cố Thanh Hoài cười gật đầu.

Cô cười nhẹ khen ngợi: "Rất đẹp."

Anh hồ hững cười: "Gặp cậu không thể không mặc đẹp hơn tí."

Giọng anh nửa thật nửa đùa, mắt cười, rất đẹp.

Cô lại hỏi: "Cậu thấy tôi rất phiền... nói chuyện qua điện thoại không rõ?"

"Vậy mới..." Cô mím môi, cẩn thận hỏi anh: "Vậy mới gọi tôi ra ngoài."

"Không phải."

Cố Thanh Hoài cầm hai cốc trà sữa nóng, để cô chọn một cốc.

Cô chọn cốc có nhiều trân châu: "Vậy là thích học toán?"

Cố Thanh Hoài cầm ống hút đưa cho cô: "Tôi không thích gì bài toán."

Bàn tay lạnh giá trở nên ấm áp, môi cô nhẹ nhàng bặm lại.

Rõ ràng anh không thích bài toán, nhưng vì cô mà ra ngoài, thật khó cho anh.

Lúc đó, thiếu niên thanh tú cúi xuống, nhìn vào mắt cô.

"Cậu không thực sự nghĩ rằng, trời đông giá rét tôi chạy xa như thế này chỉ vì vài bài toán chứ?"

Gương mặt anh không tì vết, rõ ràng lạnh lùng, gần cô đến mức chưa từng thấy.

Hơi thở trở thành làn khói trắng, thiếu niên cos hơi thở thanh mát, đôi mắt đen láy: "Cậu không muốn gặp tôi chút nào sao?"

Hơi thở của cô ngưng lại, từ "muốn" như ở ngay cổ họng, cùng với nhịp tim, vang lên, đập vào lồng ngực.

Cô ngơ ngác, Cố Thanh Hoài xoa đầu cô: "Tôi chỉ muốn gặp cậu."

(11) Cậu không phải là cô gái khác

Rõ ràng cô rất thích những kỳ nghỉ.

Thích ngủ dậy tự nhiên trong phòng của mình, thích đi ra ngoài và nhìn thấy cha mẹ cười tươi.

Nhưng không biết từ khi nào, cô bắt đầu mong đợi ngày khai giảng, vì chỉ có ngày khai giảng mới có thể gặp anh.

Ba năm cấp ba tưởng chừng khó khăn, lại không biết từ lúc nào đã đi đến hồi kết.

Trước giờ học thể dục cuối cùng của lớp 12, Triệu Tuyết Thanh kéo cô đi mua nước ở quán tạp hóa của trường.

"Dù thế nào cũng phải có tí hình thức chứ." Cô ấy đưa cho cô một chai nước: "Cậu cũng đưa cho bạn cùng bàn một chai."

Cô cười, nói cũng được.

Mỗi tiết thể dục, nếu không có hoạt động tập thể, cô đều đứng bên cạnh sân bóng rổ xem Cố Thanh Hoài chơi bóng.

Ôm áo đồng phục của anh trong tay, cô cũng thường cầm một quyển sách từ vựng.

Áo đồng phục của Cố Thanh Hoài có mùi thơm, là mùi bột giặt nắng gió, chiếm lấy toàn bộ tâm trí của cô.

Cô ép mình tập trung vào quyển sách từ vựng.

Học thuộc năm từ, thưởng cho mình việc xem anh một lúc.

Hầu hết thời gian của tiết học, chỉ chăm chăm nhìn anh, sách từ vựng không học được nhiều.

Không biết từ lúc nào, chuông tan học vang lên.

Cô vừa định đưa nước cho anh thì thấy có những cô gái từ lớp khác vây quanh anh.

Cô cúi đầu nhìn chai nước thể thao trong tay, hình ảnh chanh trên chai thật phù hợp với tình cảnh này.

Không sao, cô có thể giữ lại để tự uống.

Bóng tối che phủ trên đầu cô, là Cố Thanh Hoài, người vừa bị các cô gái vây quanh.

Chàng trai có tóc đen, mắt đen, mọi đường nét trên cơ thể đều gọn gàng và đẹp trai, trông rất thu hút.

Tay anh không có gì.

Anh nhìn cô với ánh mắt mong chờ: "Cho tôi à?"

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Anh mỉm cười xoa đầu cô: "Cảm ơn mèo nhé."

Sự chua xót trước đó biến mất không còn dấu vết, cô cố tỏ ra không quan tâm: "Không phải có rất nhiều cô gái đưa nước cho cậu à?"

Cố Thanh Hoài gập hai chân dài, cầm tựa trên đầu gối, nghiêng đầu nhìn cô.

Đôi mắt chàng trai sáng lên, môi anh động đậy, giọng điệu nghiêm túc: "Mẹ tôi nói con trai không thể tùy tiện nhận đồ của

những cô gái khác."

Giọng nói của anh thật dễ thương, chàng trai đầy tự tin, lúc này lại tỏ ra như một đứa trẻ ngoan trước mặt cô.

Ánh mắt cô dần dần rơi xuống, dừng lại ở cổ tay anh, xương cổ tay tinh tế, ngón tay dài nắm chai nước cô mua.

Cô tự nhiên hỏi anh: "Vây tay cậu đang cầm gì?"

Cố Thanh Hoài vò rối tóc cô: "Cậu không phải là cô gái khác."

Chuông tan học vang lên, mùa hè rực rỡ đang diễn ra.

Cô đứng ngẩn ngơ, chưa kịp bình tĩnh, trái tim đập thành thịch.

Cố Thanh Hoài đứng dậy, cười nhìn cô: "Đi thôi, về lớp."

Ánh sáng mặt trời chiếu lên anh, tóc đen và lông mi của anh đều mềm mại, nụ cười nhẹ trên môi có thể làm tan chảy trái tim người khác.

(12) Mọi đường phụ của tôi đều gọi là Chung Ý

Dù Cố Thanh Hoài không lạnh lùng, nhưng cũng không phải là kiểu dễ gần.

Nhưng dần dần, cô phát hiện ra anh không giống như tưởng tượng.

Ví dụ, bộ phim hoạt hình yêu thích nhất của anh là "Shin - Cậu bé bút chì."

Ví dụ nữa, anh còn rất trẻ con, thích vẽ trên sách toán.

Nhiều lần cô tưởng anh đang chăm chú làm bài, gương mặt đẹp trai lạnh lùng không biểu lộ cảm xúc, môi mỏng mím chặt

thành một đường.

Nhưng ánh mắt lén nhìn thấy, anh vẽ tranh bên cạnh mỗi bài toán, có khuôn mặt cười nhả, có khuôn mặt khóc nước mắt, còn có khuôn mặt đeo kính mát.

Cô không nhìn được, cười cong mắt: "Những cái này là gì vậy?"

Ánh nhìn đối diện, ngón tay thanh mảnh của chàng trai xoa lên mũi, hiếm khi cảm thấy hơi xấu hổ.

Thấy cô thực sự tò mò, anh chỉ vào khuôn mặt cười nhả: "Đây là bài mà Chung Ý biết."

Câu trả lời hoàn toàn bất ngờ, cô thật sự không ngờ lại liên quan đến mình.

Đôi mắt cô quên chớp, hơi ấm lan ra trên má, thậm chí ngừng thở.

Cố Thanh Hoài chỉ vào khuôn mặt khóc nước mắt: "Đây là bài mà Chung Ý không biết."

Bên ngoài cửa sổ là ánh hoàng hôn rực rỡ.

Ánh sáng ấm áp làm nổi bật lông mày thanh tú của anh, ánh sáng nháy nhót trên lông mi, trông thật mềm mại và quyến rũ.

Cuối cùng, chàng trai chỉ vào khuôn mặt đeo kính mát, giọng nói nhàn nhạt nhưng lông mi rung rinh theo tiếng cười: "Đây là bài mà Chung Ý cần Cố Thanh Hoài giải thích."

Đầu óc cô trống rỗng, trái tim đập mạnh trong lồng ngực, cảm giác hiện diện rất rõ.

Nhìn nhau một cái, nhịp tim rối loạn làm cô không thể nói nên lời.

Cô chợt nhớ lại hồi trước Tạ Lãm hỏi Cố Thanh Hoài, tại sao đường phụ của cậu đều dùng "zy"?

Khi đó Cố Thanh Hoài không ngắc đầu, giọng điệu nhạt nhẽo hỏi: "Tôi thích zy có sao không?"

Lúc này, cô bình tĩnh lại, cố gắng giữ giọng hỏi: "Tại sao mỗi lần làm đường phụ, cậu đều bắt đầu từ 'z' và 'y'?"

Cố Thanh Hoài hơi ngẩn ra, sau một lúc, đuôi mắt bỗng cong lên, cười nhẹ.

"Cậu phát hiện ra rồi."

"Mỗi đường phụ của tôi đều gọi là Chung Ý."

[*] zy là viết tắt chữ cái đầu của Chung Ý /zhōngyì/

Chương 74

DTV-EBOOK

(13) Gọi mẹ chồng cũng được

Sau khi có kết quả kỳ thi cuối cùng trước kỳ thi đại học, trường học chuẩn bị tổ chức một cuộc họp phụ huynh lần nữa.

Kết quả lần này của cô rất tốt, không thể không tưởng tượng cảnh cha mẹ nhìn thấy bảng điểm chắc chắn rất vui.

Cố Thanh Hoài hỏi cô: "Chú đến hay dì đến?"

Cô cười tươi: "Mẹ tôi đến."

Nhưng ngay sau đó, cô bỗng nhớ ra, Cố Thanh Hoài không có sự lựa chọn như vậy.

Cha của anh đã hy sinh từ lâu, chỉ còn mẹ.

Trái tim như bị vật nhọn đâm vào một cái, chỉ tưởng tượng mình là anh, đã cảm thấy buồn đến mức muốn khóc.

Cô lúng túng chuyển chủ đề: "Đến lúc đó tôi gặp mẹ cậu, có cần gọi là dì không? Có hơi ngại không?"

Khi nói ra, đột nhiên có cảm giác sai sai.

Cảm giác không phải là gặp mẹ của bạn cùng bàn, mà là gặp phụ huynh.

Chàng trai nheo mắt, ẩn chứa chút tinh quái chỉ khi trêu đùa mới có.

Đôi mắt phượng nhon, lông mi dài, quyến rũ lòng người, anh thật sự không tổn sức.

Anh cười nói: "Nếu cậu muốn, gọi mẹ chồng cũng được."

Sau này, cô mới biết.

Khi Cố Thanh Hoài giới thiệu cô với mẹ, không nói đây là bạn cùng bàn.

Mà là mẹ, đây là cô gái con thích, tên là Chung Ý.

(14) Chúng ta còn nhiều thời gian

Tháng Sáu, trong tiếng ve kêu, kỳ thi đại học năm nay kết thúc.

Tiếng chuông nộp bài của kỳ thi cuối cùng vang lên, thông báo thời học sinh của cô kết thúc.

Đầu óc cô mơ màng, không vui như tưởng tượng.

Tại sao cô cảm thấy trong lòng trống rỗng, không hề vui vẻ.

Cô thu dọn đồ đạc ra khỏi phòng thi, Cố Thanh Hoài đã đứng đợi cô ở cửa lớp.

Câu trả lời cho câu hỏi đã hiện ra ngay khi nhìn thấy anh.

Là vì thi đại học kết thúc, cô sẽ không còn gặp anh nữa.

Anh sẽ không còn cùng cô đi học và về nhà mỗi ngày, cũng không còn ngồi ở vị trí bạn cùng bàn, giải thích cho cô những bài không hiểu.

Anh sẽ không còn dùng món ăn ngon để làm cô vui, cũng sẽ không còn dùng tên viết tắt của cô để đặt tên cho từng đường phụ của mình.

Anh học giỏi như vậy, chắc hẳn có thể vào trường quân đội rất tốt.

Trong quân đội cũng có con gái đúng không...

Khi Cố Thanh Hoài yêu đương sẽ là như thế nào nhỉ?

Phải may mắn và xuất sắc thế nào mới có thể sánh đôi cùng anh?

Khi kỳ thi đại học kết thúc, cô chưa kịp vui mừng, đã như bị đổ một xô nước lạnh.

Ánh sáng mặt trời và ánh nhìn đều nghiêng về anh, anh không nói gì, chỉ giơ tay xoa đầu cô.

Ánh sáng hoàng hôn phủ lên anh, anh là tia sáng cô muốn giữ kín trong thời học sinh.

Trong hành lang, người đến người đi, có người vui vẻ, có người buồn bã, có người tiếc nuối rơi nước mắt, có người cười tươi chạy ra khỏi phòng thi.

Khoảnh khắc đó, cô đột nhiên rất muốn ôm anh.

Ôm một cái thôi, nếu không ôm bây giờ, sau này sẽ không có cơ hội.

Không biết từ đâu có dũng khí, cô nhìn thẳng vào mắt anh, môi mấp máy, mãi không nói nên lời.

Cố Thanh Hoài không hề nhận ra, khi anh quay người chuẩn bị rời đi, cô đã nắm chặt áo thun của anh.

Sự ăn ý của ba năm ngồi cùng bàn khiến chàng trai hạ mắt, nhẹ nhàng hỏi cô: "Có gì muốn nói hả?"

Cô do dự, trái tim đập thành thịch, gật đầu trong khi đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Hành lang sau kỳ thi đại học thật sự ồn ào, sợ không nghe rõ lời cô nói, chàng trai cúi người, tai gần sát miệng cô.

Anh có một khuôn mặt nghiêng thật đẹp, lông mi như cánh quạ rũ xuống, sống mũi cao thẳng, đường viền cằm thanh tú.

Nhưng môi lại mềm mại, có nụ cười hơi nhếch lên nhưng không rõ ràng.

Cô đỏ mặt, anh nhìn cô một cái, đuôi mắt bỗng cong lên, có chút dịu dàng như đối xử với trẻ con: "Khó mở miệng như vậy sao? Không sao, từ từ nói."

Cô áp sát tai anh, máu dâng lên mặt trong chớp mắt, trái tim như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, như thể chỉ cần mở miệng là nó sẽ thoát ra.

Giọng nói của cô nhỏ đến mức có lẽ chỉ mình cô nghe thấy: "Tôi có thể ôm cậu một cái không?"

Sau đó, Cố Thanh Hoài sững sờ.

Không khí trong góc này như ngừng lại.

Trong sự im lặng của anh, cô càng cảm thấy mình đột ngột, nhỏ giọng giải thích: "Sau này chúng ta không thể làm bạn cùng bàn nữa, cũng không thể gặp mặt, cho nên tôi chỉ muốn ôm một cái..."

"Nếu cậu không muốn..."

Câu sau của cô còn chưa nói hết, chàng trai đã mở tay ra ôm lấy cô, mùi nước giặt tươi mát phủ ngập.

"Muốn ôm thì ôm, sao còn phải do dự lâu như vậy."

Giọng anh mềm mại và ấm áp, rơi vào tai trong trẻo như suối, nhẹ nhàng lướt qua trái tim.

Trái tim Chung Ý quên đập, mắt có thể nhìn, tai có thể nghe, đầu không thể suy nghĩ, như thể bị chứng mất tiếng, không nói được nửa câu.

Xuyên qua lớp vải áo mùa hè, có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh, chàng trai thật sự khác con gái, xương cốt rất rắn chắc.

Hóa ra chàng trai cô thích khi ôm là cảm giác này, tay cô buông bên cạnh, nhưng không dám ôm thắt lưng anh.

Mũi có chút cay cay và trái tim lộn xộn, cô thậm chí có cảm giác muốn khóc.

Cả thế giới như chỉ còn lại anh.

Giọng nói lạnh lùng của anh rơi từ trên đầu xuống, trái tim không kiểm soát được run rẩy.

"Cậu nói sai rồi, chúng ta còn nhiều thời gian."

"Vào đại học cũng không được quên tôi, nghe rõ chưa?"

Lúc đó, cô nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp của Cố Thanh Hoài, không dám tưởng tượng thêm điều gì.

Tất nhiên Chung Ý cũng chẳng thể ngờ được, ngay ngày mai, Cố Thanh Hoài sẽ nắm tay cô, hỏi cô---

"Chung Ý, tôi thích cậu, làm bạn gái của tôi nhé?"

(15) Nụ hôn đầu tiên

Đó là một mùa hè dài nhất và không lo lắng nhất trong ký ức.

Là những bàn tay nắm chặt nhau đầy hồi hộp, là những khuôn mặt đỏ bừng khi ôm nhau.

Là sân bóng rổ dưới ánh trăng, và miếng dưa hấu ngọt nhất mà anh để lại cho cô.

Là vòng tay anh ôm cô, ánh mắt nở nụ cười, lông mi dày, vẻ trẻ trung của anh thật cuốn hút.

Là ngày đầu tiên bên nhau, trong hành lang, nụ hôn của chàng trai mang hương bạc hà trong trẻo.

Khi đêm xuống, anh đưa cô xuống dưới.

Cô bị chứng quáng gà, mọi thứ trước mắt như bị phủ một lớp màn mờ ảo.

Mọi thứ xung quanh đều mờ nhạt, chỉ có anh là nổi bật, đáng người thẳng tắp như một thanh kiếm.

Trong đầu cô như có một cuốn lịch nhỏ.

Ngày trước khi bên nhau, họ đã ôm nhau.

Ngày đầu tiên bên nhau, họ đã nắm tay.

Vậy bây giờ, có nên hôn nhau không?

Ánh mắt không kiểm soát được, trong bóng tối, cô nhìn vào đôi môi của anh rồi nhanh chóng chuyển đi, lòng thổn thức.

Gò má cô bị anh nhẹ nhàng chạm vào, giọng nói của Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng đến mức mê hoặc: "Anh có thể hôn em không?"

Trong lòng như có một con hươu điên cuồng đập mạnh vào lồng ngực.

Cô cố gắng tỏ ra bình thản, chỉ đáp một tiếng "Ừ."

Cô thấy may mắn vì chứng quáng gà, may mắn vì hiện tại tối tăm khiến cho sự đỏ mặt của cô không quá rõ rệt.

Bóng tối làm tăng sự nhạy bén của các giác quan, đầu ngón tay của chàng trai lướt trên mặt cô rất rõ ràng.

Chung Ý lo lắng đến mức quên thở.

Mùi hương từ cơ thể anh bao phủ toàn bộ, cảm giác mềm mại và ẩm ướt chạm vào gò má của cô, chỉ dừng lại trong chốc lát rồi rút lui.

Đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại một suy nghĩ--- Sao lại mềm như vậy...

Mềm mại đến mức không thể tin nổi, mặc dù Cố Thanh Hoài là người cứng rắn, nhưng đôi môi của anh lại mềm đến mức làm tim cô rung động.

Chỉ cần áp má vào, hơi thở hòa quyện, đã khiến trái tim cô đập nhanh như sắp chết.

Cố Thanh Hoài không buông tay cô, thấp giọng hỏi: "Có thể hôn cả mặt không?"

Mặt? Ngoài gò má ra, anh còn muốn hôn nơi nào nữa...

Cô xấu hổ đến mức như sắp chết, thời gian từng giây từng phút trôi qua như đè nặng lên trái tim cô.

Khoảng cách ngày càng gần, gần đến mức cô có thể đếm từng sợi lông mi đen dài của anh, tay cô nắm chặt áo T-shirt của anh.

Lúc này, cô chợt nghĩ đến việc khi trước cô đã âm thầm yêu anh, không dám tưởng tượng rằng một ngày nào đó sẽ được anh ôm trong lòng, hôn nhau, gần gũi đến mức này.

Chàng trai bối rối, có chút lúng túng, nụ hôn của anh như một sự thử nghiệm nhẹ nhàng, cẩn thận.

Đôi môi rất mềm, mang theo sự dịu dàng quý giá, đôi tay dài và trắng của anh nâng mặt cô, làm trái tim cô rung động như sắp tan chảy.

Anh nhẹ nhàng chạm vào đầu mũi cô, đôi môi mềm mại không thể tin nổi áp lên.

Hơi thở của anh mát lạnh như hương bạc hà và chanh, gợi nhớ đến những bông tuyết đầu đông.

Cô không thể không mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt đen lạnh lùng của anh.

Cố Thanh Hoài lại gần, lần này anh mở miệng một chút, nhẹ nhàng ngậm môi dưới của cô, hôn nhẹ.

Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, tay nắm chặt áo T-shirt của anh đã trắng bệch, mặt cô đỏ đến mức có thể sưng lên.

Cô lo lắng không thể thở, cảm giác như sắp bị ngạt thở.

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô, an ủi như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Cô xấu hổ đến mức không dám nhìn anh, chàng trai đỏ bừng tai, nhẹ nhàng cười.

Anh thì thầm với âm thanh chỉ hai người nghe thấy: "VẬY em nghỉ ngơi đi."

Đôi tay dài và rõ khớp của anh nhẹ nhàng vuốt v3 gò má mềm mại và nóng của cô, ánh mắt dừng lại, từ từ di chuyển xuống.

Đôi môi mỏng lại áp xuống, âm thanh của lời nói chìm trong sự chạm vào của đôi môi: "Anh còn muốn nữa."

Đó chính là nụ hôn đầu tiên của cô và Cố Thanh Hoài.

Có sự bá đạo tự mãn, cũng có tình cảm thuần khiết của một chàng trai trẻ.

(16) Nhớ em

Mùa hè rõ ràng nhất trong ký ức bắt đầu từ ngày Cố Thanh Hoài nhận được thông báo trúng tuyển học viện quân sự, chính thức bước vào giai đoạn đếm ngược.

Khi anh chuẩn bị rời khỏi thành phố này, mọi cảm xúc hồi hộp và xấu hổ đều biến thành nỗi lưu luyến và không nỡ rời xa.

Trên sân bóng rổ, Cố Thanh Hoài ném xong cú bóng cuối cùng rồi chạy về phía cô.

Cô đưa nước cho anh, anh mở nắp chai, đưa cho cô trước, rồi mới uống.

Cô hỏi: "Ngày mai dì đưa anh đi hả?"

Cố Thanh Hoài lắc đầu: "Mẹ đi công tác, anh sẽ tự đi."

Cô đề nghị: "Vậy em sẽ đi tiễn anh."

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô: "Không cần, anh lớn rồi."

Cô hiếm khi cứng đầu: "Em nhất định phải tiễn anh."

Cố Thanh Hoài gật đầu: "Ngày mai anh sẽ đến đón em."

Cô đáp một tiếng "Ừ."

Cô cảm giác như có rất nhiều lời chưa nói xong, còn nhiều cái ôm chưa hoàn thành.

Còn nhiều bộ phim chưa xem, còn nhiều chuyện chưa cùng anh trải qua.

Sao anh lại phải rời đi?

Trên đường về nhà, nỗi đau nhói trong lòng cô không ngừng dâng lên như đang lên men không ngừng.

Cho đến khi anh đưa cô về đến dưới nhà mình.

Thời gian không còn sớm, cô lo anh sẽ lỡ chuyến xe buýt đêm: "Đến rồi."

Dưới ánh đèn đường, đôi mắt phượng đen nhánh, trong trẻo, sáng lấp lánh.

Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng đáp "Ừ" nhưng không rời đi.

Xấu hổ, thích, hồi hộp, không nỡ rời xa đều đang dâng tràn trong lòng cô.

Cô mỉm cười, môi cong lên, nhìn anh, không nói gì.

Ngay sau đó, cổ tay cô bị anh nắm lấy.

Dựa theo lực từ tay anh, cô rơi vào vòng tay trong trẻo của chàng trai.

Bên tai là tiếng ve sầu mùa hè, không khí thoang thoảng mùi dưa hấu ngọt ngào.

Gò má cô dựa vào vị trí mềm mại trên áo ngắn tay của anh, có thể nghe thấy nhịp đập trái tim của anh.

Cố Thanh Hoài đặt cằm lên đỉnh đầu cô: "Ôm thêm năm phút nữa."

Ngày mai không thể ôm, cô nhỏ giọng nghĩ trong lòng--- phải cả đời mới đủ.

Chưa đầy năm phút, Cố Thanh Hoài đã buông tay.

Cô ngơ ngác, Cố Thanh Hoài cúi xuống nhìn cô: "Hôn nhé? Khi khai giảng không thể hôn được nữa."

Nếu anh trực tiếp hôn, có lẽ cô sẽ đỡ ngượng hơn, nhưng anh lại hỏi như vậy, ngay lập tức khiến mặt cô đỏ bừng.

Cô không nói gì, anh cố ý ôm cô vào lòng, vẻ mặt kiêu hãnh, tràn đầy sức sống và cũng thật cuốn hút: "Em không thích à?"

Mũi cô ngập tràn hương thơm nhẹ nhàng từ cơ thể anh, cô xấu hổ, đến mức không thể thốt nên lời.

Cô cố gắng nén lại, cuối cùng thì thào đáp: "Không phải."

Đôi mắt lạnh lùng của Cố Thanh Hoài hiện lên nụ cười của một chàng trai kiêu hãnh.

Anh cúi xuống, khoảng cách gần đến mức cô có thể cảm nhận được đôi môi mềm mại ẩm ướt của anh, khiến trái tim cô run rẩy.

Cô thật sự không nghĩ rằng, đôi môi mỏng của anh lại mềm đến như vậy...

Chàng trai nâng mày, vẻ mặt đùa cợt vừa quyến rũ vừa bướng bỉnh: "Không phải cái gì?"

Cô xấu hổ đến mức sắp chết, cuối cùng nói: "Em... thích."

Anh lại gần hơn, hơi thở như hòa quyện vào gò má của cô, lần vào nhau: "Thích cái gì?"

Có lúc anh thật sự rất thiếu nghiêm túc

, khi nghịch ngợm lại khiến người ta khó có thể chống cự.

Cô cảm giác như tim mình sắp ngừng đập, như bị anh mê hoặc.

Câu nói còn chưa ra khỏi miệng, mặt đã nóng đến mức sắp nổ tung: "Thích hôn..."

Nói xong, giọng nói của cô như không phải của mình.

Không dám nhìn vào đôi mắt cười của anh, căng thẳng đến mức lông mi run rẩy, tai nóng rực.

Cố Thanh Hoài nắm lấy gương mặt cô, buộc cô phải nhìn vào mắt anh: "Thích ai hôn?"

Về việc làm cô đỏ mặt và vui vẻ, Cố Thanh Hoài thật sự có tài năng thiên bẩm.

Cô đỏ mặt, giọng nói lắp bắp: "Thích anh hôn..."

.....

Một kỳ nghỉ dài, cô không có tiến bộ gì, nhưng anh lại ngày càng trở nên thành thạo hơn.

Có lẽ vì sự chia ly đang đến gần, anh giữ cô lâu hơn rất nhiều mới chịu buông tay.

Gò má cô dựa vào cổ anh, bình ổn lại hơi thở.

Cố Thanh Hoài đặt cằm lên đỉnh đầu cô, giọng nói không còn trong trẻo mà đã hạ thấp hơn, anh nói một câu---

"Dù em đang ở trong vòng tay của anh, nhưng anh đã bắt đầu nhớ em rồi."

(17) Em đã có anh rồi

Sân bay luôn là nơi chứng kiến nhiều nhất những cuộc chia tay.

Cố Thanh Hoài chỉ mang theo một ba lô đen, áo T-shirt trắng và quần thể thao đen, người cao gầy, mặt trắng trẻo, trông đã khác nhiều so với thời trung học.

Cô lúc thì hỏi về thời tiết bên đó, lúc thì hỏi về cuộc sống ở học viện quân sự, cuối cùng, chẳng còn gì để nói, chỉ cầu nguyện trong lòng.

Cầu mong thời gian trôi chậm lại, khi anh còn ở trước mặt cô.

Cố Thanh Hoài khẽ cười, véo mặt cô, nhẹ giọng nói: "Không nên để em đến đây."

Đôi mắt cô ươn ướt, từ năm nhất đến năm ba, họ luôn bên nhau.

Dù vui hay buồn, anh luôn ở bên cạnh.

Tính ra, đây là lần đầu tiên đối mặt với sự chia ly.

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô: "Bây giờ anh muốn mang em đi cùng."

Cô nói nhỏ, sợ có vẻ như đang có tiếng khóc: "Vậy anh mang đi đi."

Cô tưởng tượng mình có thể thu nhỏ và lớn lên, đi cùng anh.

Cố Thanh Hoài nhìn cô, ánh mắt đầy lo lắng, bất lực và lưu luyến.

Anh khum tay lại, vuốt v3 hàng mi ướt của cô, giọng nói mềm mại chưa từng có, như đang dỗ dành một đứa trẻ không hiểu chuyện.

"Thời tiết ở miền Nam ẩm ướt lạnh lẽo, anh đã mua cho em một số đồ dùng, ngày mai sẽ giao hàng."

"Áo khoác dày mùa đông vẫn cần mang theo, nếu không mang theo được thì có thể để chú dì gửi chuyển phát nhanh."

Mặc dù anh cũng đi học, mặc dù họ cùng tuổi.

Bây giờ anh lo lắng chi tiết về các lưu ý khi nhập học của cô, giống như một người anh trai không yên tâm về cô.

Cô vốn không định khóc, vốn không nên để anh dỗ dành như thế, nhưng cô thực sự cảm thấy rất buồn.

Cô tiến lại gần anh một bước, đầu dựa vào ngực anh, không muốn để anh thấy nước mắt.

Cố Thanh Hoài đặt cằm lên đỉnh đầu cô, khiến người ta cảm thấy lưu luyến, khiến người ta muốn chiếm hữu.

Anh dịu dàng nói: "Khi đi tàu cao tốc đừng nói chuyện với người lạ, xuống tàu chuyển sang tuyến số 6."

Trước mắt cô mờ mịt.

Anh không chờ đợi phản ứng của cô, lẩm bẩm: "Làm sao đây, em không biết đường, anh không thể đưa em đi."

Những năm qua đều là anh đưa đón sau giờ học, buổi sáng anh đều đợi cô ở dưới lầu.

Cô lắp bắp: "Không sao, em có thể sử dụng định vị âm thanh."

Cố Thanh Hoài xoa xoa đôi mắt cô: "Mèo nhà ta phải trưởng thành một mình rồi."

Một câu nói khiến cô đỏ mắt.

Khoảnh khắc đó, Cố Thanh Hoài thấy nước mắt của cô, cũng hoang mang và lúng túng.

Kể từ hôm nay, sẽ có quá nhiều sự không thể tự chủ, không thể nói thành lời.

"Sau này điện thoại sẽ bị thu lại, phát điện thoại anh sẽ liên lạc với em."

"Nếu gặp phải chuyện gì, nếu không liên lạc được với anh..." Anh nhìn cô như đang nhìn một đứa trẻ mà dù thế nào cũng không thể yên tâm: "Thì tìm Tạ Lãm, tìm Triệu Tuyết Thanh, đừng tự mình giữ trong lòng."

Cô cố gắng kiềm chế nước mắt, gạt đầu như một đứa trẻ bị bỏ rơi, đôi môi mím chặt không ngừng run rẩy.

Cố Thanh Hoài chống đầu gối, cúi xuống trước mặt cô, vào giây phút cuối cùng anh vẫn muốn làm cô cười.

Anh thậm chí còn có tâm trạng đùa giỡn với cô: "Để em sờ đầu, lần tới gặp mặt là đầu đỉnh rồi."

"Đầu đỉnh cũng sẽ rất đẹp... dù thế nào anh cũng đẹp trai."

Cô đặt tay lên đầu anh, tóc mềm mại và phồng lên, độ bóng rất tốt, cô đã muốn sờ thử từ lâu.

Nhưng nước mắt không nghe lời, vào lúc loa phát thanh sân bay vang lên, không kiểm soát được mà rơi xuống gò má.

Anh cuối cùng cũng ôm cô vào lòng: "Tủi thân thế hả?"

Hôn lên gương mặt đã khóc nhoe của cô, anh nhẹ nhàng dỗ dành: "Có gì mà khóc, đâu phải không bao giờ gặp lại."

Anh cao lớn, vì ôm cô khiến lưng và vai anh hơi cong.

Miệng tuy không nghiêm túc, nhưng thực ra rất lịch sự và có chừng mực.

Anh cúi đầu, nhìn cô chăm chú: "Đừng tin vào những lời tỏ tình của con trai."

Đôi tay dài và rõ khớp xương của anh nắm lấy gương mặt cô: "Em đã có anh rồi."

Đỗ trẻ con, cô vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Nhìn thấy có người xách hành lý chạy vội.

Thực sự đã đến lúc phải nói lời tạm biệt.

"Em sẽ chú ý an toàn, sẽ không bị lạc."

"Em sẽ không để ý đến chàng trai khác, em chỉ thích mỗi anh."

"Dù anh không mở điện thoại, em cũng sẽ gửi tin nhắn cho anh."

Cuối cùng, đôi mi của cô đã đầm nước mắt, đôi mắt sáng nhẹ nhàng lấp lánh.

Cô như một đứa trẻ lo lắng, sợ bị bỏ rơi, nhỏ nhẹ hỏi anh: "Em ngoan như vậy, kỳ nghỉ đông có thể đến sớm hơn không..."

Cố Thanh Hoài đưa tay ôm cô, vỗ lưng cô: "Ừm."

Cô cố gắng mỉm cười, giọng nói mềm mại, là tiếng khóc bị nén lại: "Anh nhanh lên đi."

Thêm một cái nhìn nữa, em sẽ không để anh rời đi.

Cố Thanh Hoài hôn lên gương mặt cô: "Chăm sóc bản thân, nghỉ đông rồi gặp lại."

Chương 75 (Hoàn)

DTV-EBOOK

(19) Để em ôm, cứ từ từ ngắm

Đại học đã đến trong sự chia ly như thế.

Người ta thường nói yêu xa rất khổ, nhưng cô không sợ, chỉ là rất muốn Cố Thanh Hoài ở bên cạnh.

Khi huấn luyện quân sự, nhìn các huấn luyện viên mặc quân phục, cô không khỏi nghĩ đến việc Cố Thanh Hoài trông như thế nào trong quân phục.

Khi gặp các chàng trai tỏ tình, cô không thể không so sánh họ với Cố Thanh Hoài. Trong lòng cô tin chắc rằng, Cố Thanh Hoài là người tuyệt vời nhất trên thế giới.

Vào cuối tuần, khi Cố Thanh Hoài có thể dùng điện thoại và gửi tin nhắn cho cô, đó là ánh sáng chiếu vào cuộc sống bình thường của cô.

Khi cô ngồi trong lớp học đại học và nhìn ra ngoài cửa sổ, cây cối xanh tươi.

Sân bóng rổ nơi những chàng trai chơi bóng đã thay đổi, kỳ nghỉ hè sau kỳ thi đại học như một giấc mơ đẹp.

Tính cách của cô vẫn còn nhút nhát, không có Triệu Tuyết Thanh cũng không có Cố Thanh Hoài, thời gian nhiều nhất là dành cho thư viện.

Trước khi thư viện đóng cửa, cô dọn sách và vội vã trở về ký túc xá.

Đại học không giống như cấp ba, yêu đương phải gọi là yêu sớm, các cặp đôi phải giấu diếm.

Ở cửa ký túc xá, một cô gái đang được chàng trai ôm và hôn.

Cô quay mặt đi và nhanh chóng bước vào ký túc xá, gần như là đang chạy.

Đột nhiên cô nhớ lại, vào mùa hè ngập tràn hương nước cam, Cố Thanh Hoài cũng đã hôn cô như vậy.

Lúc đó cô thật sự nghĩ rằng, với tính cách lạnh lùng của Cố Thanh Hoài, chắc chắn sẽ không thân mật với các cô gái.

Lông mi dài của chàng trai khi hôn sẽ chạm vào má cô khiến cô cảm thấy ngứa, bật cười và né tránh.

Anh nhẹ nhàng cắn môi cô, cười cảnh cáo, ánh mắt đầy vẻ phong lưu: "Hôn anh mà cũng không tập trung."

Bây giờ nghĩ lại, cô thấy lạ lùng, xấu hổ và trái tim đập loạn nhịp.

Cố Thanh Hoài hiện tại đang ở đâu, đang làm gì nhỉ? Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Sau khi rửa mặt xong, cô thấy tin nhắn chưa đọc trên điện thoại, khóe miệng lập tức cong lên.

Cô cầm điện thoại ra ban công để gọi lại cho anh, nghe thấy giọng nói trong trẻo của anh, gọi một tiếng "Mèo."

Lưng cô dựa vào tường, những sợi tóc bên tai bị gió chiều nhẹ nhàng làm xao động, giống như ánh mắt của anh nhìn về phía cô trước đây.

Trong điện thoại, Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng hỏi: "Gần đây em thế nào?"

Khoảnh khắc đó, cô muốn nói mọi thứ đều ổn, chỉ là rất nhớ anh.

Nhưng cô nghe thấy anh ở bên kia, bạn học quân sự của anh đang trêu ghẹo: "Cô bé này là ai vậy?"

Dù cô ở đầu dây bên này, nhưng vẫn xấu hổ đến mức lông mi run rẩy.

Nghe thấy Cố Thanh Hoài ra khỏi ký túc xá, bên tai có gió nhẹ, ổng nghe trở nên yên tĩnh.

"Cô bé nào?" Cô giọng mềm mại, kiêu hãnh nói, "Anh có bao nhiêu cô bé thế?"

Sau đó, cô nghe thấy anh cười, tiếng cười nhẹ nhàng, hơi thở trong trẻo như lướt qua vành tai cô.

Tai cô nóng lên, ngứa ngáy, dần dần đỏ bừng.

Cố Thanh Hoài mỉm cười nói với cô: "Chỉ có cô bé Chung Ý."

Trái tim cô như có mật ong lặng lẽ tan chảy, mỗi nhịp đập đều tỏa ra hương vị ngọt ngào.

Trong thời gian không thể liên lạc, cô đã tích lũy rất nhiều điều muốn nói, giờ đây nhỏ giọng nói với anh---

"Khi mới kết thúc kỳ quân sự, lên lớp học đầu tiên, em không cẩn thận ngủ quên trong giờ giải lao."

"Em mơ mơ màng màng còn tưởng mình đang học cấp ba, lại hỏi anh tiết sau học gì..."

"Mở mắt ra mới phát hiện, ở đại học, không có bạn cùng bàn, cũng không có anh."

Trên ban công dường như tín hiệu không tốt, giọng anh bị ngắt quãng.

Cô nghe thấy Cố Thanh Hoài hình như đã nói gì đó, nhưng không rõ.

Cô áy náy: "Có vẻ tín hiệu không tốt."

Cô vừa tìm chỗ có tín hiệu tốt, vừa hơi ngượng ngừng nói: "Anh có thể nói lại những gì vừa rồi được không?"

Cô không muốn bỏ lỡ bất kỳ câu nào, từng chữ, từng hơi thở của anh.

Giọng anh là giọng của một chàng trai lạnh lùng, rất dễ nghe.

Dòng điện khiến giọng anh thêm phần trầm ấm, ống nghe áp sát tai, thân mật như thì thầm.

Anh cười nhẹ nói: "Dù anh nói gì cũng chỉ có một ý nghĩa."

Cuối cùng tìm được nơi tín hiệu tốt, cô nhỏ giọng hỏi: "Một ý nghĩa là gì?"

Trong điện thoại, giọng Cố Thanh Hoài nhẹ nhàng, như nước suối rơi vào tai cô: "Là anh rất nhớ em."

Cô dựa lưng vào tường ban công, nhìn về phía mặt trăng mà cả hai đều thấy.

Nhịp tim đập thành thịch, như thể anh có thể nghe thấy qua ống nghe.

Khi ở bên nhau, tay nắm chặt, ôm hôn, tất cả đều nói cho cô biết anh đã thuộc về cô.

Nhưng giờ đây, sau một thời gian dài không gặp, giống như đang trở lại ba năm cấp ba khi cô còn yêu thầm anh.

Lúc đó cô thích thăm anh, mỗi lần nhận cuộc gọi của anh đều rất hồi hộp.

Cô rũ lông mi, giọng nói mềm mại như đang nũng nịu: "Em sắp quên anh trông như thế nào rồi..."

Trong điện thoại, giọng Cố Thanh Hoài chỉ còn sự nhượng bộ: "Đợi đến kỳ nghỉ đông gặp nhau, anh sẽ cho em ôm, cứ từ từ ngắm."

Mặt cô lập tức đỏ bừng. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Âm thanh gió bên tai không thể át đi tiếng tim đập, Cố Thanh Hoài cười hỏi: "Em không muốn à?"

Cô đỏ mặt, ở sau ban công, các bạn cùng phòng đang trêu ghẹo, nháy mắt với cô cười rất tinh quái.

Khi chàng trai trẻ nghịch ngợm trêu chọc người khác rất hấp dẫn, anh lúc nào cũng biết cách làm cô đỏ mặt.

Cô nhỏ giọng nói anh là một đứa trẻ hư, sau đó đỏ mặt nói: "Muốn."

Cô vốn không có sức kháng cự với anh.

Dường như có một sợi chỉ đỏ vô hình.

Cách nửa đất nước Trung Quốc, một đầu quán quanh cổ tay Cố Thanh Hoài, một đầu nối với cô.

Cố Thanh Hoài: "Bọn anh lại phải tập hợp rồi."

Cô ngoan ngoãn nói: "Vậy anh tắt điện thoại đi nhé."

Giọng của Cố Thanh Hoài bên kia nhẹ nhàng đáp lại: "Lãnh đạo tắt máy trước đi."

(20) Võ đạn

Thời gian trôi qua rất nhanh khi Cố Thanh Hoài ở bên cạnh cô.

Nhưng khi anh không ở đó, thời gian lại trở về bình thường.

Mỗi tuần, Cố Thanh Hoài chỉ được dùng điện thoại một lần, vì vậy thời gian của cô được đo bằng tuần.

Cô luôn mong chờ, mong mùa thu qua nhanh, mong mùa đông đến nhanh, để cô có thể gặp người mình yêu.

Khi phố phường bắt đầu hát bài "Chúc mừng phát tài", khi đèn lồng đỏ khắp nơi, khi kỳ thi cuối cùng kết thúc...

Kỳ nghỉ đông cuối cùng cũng đến, Cố Thanh Hoài hẹn gặp cô.

Dự báo thời tiết nói rằng, ngày hôm đó sẽ có tuyết đầu mùa.

Cô rất thích mùa đông, rất thích tuyết, và hơn hết, rất thích Cố Thanh Hoài.

Cô dậy rất sớm, nghĩ đến việc hôm nay sẽ gặp anh, mặt cô chôn vào gối, cảm thấy ấm áp lan tỏa.

Trời vẫn chưa sáng, cô đã nhẹ nhàng thức dậy, tắm rửa và chọn trang phục.

Áo khoác lông màu trắng kết hợp với quần jeans xanh rộng, tươi mới như bông hoa giao mùa.

Cô không biết, đẹp không phải là ngày tuyết rơi, không phải là áo mới, mà là khuôn mặt đỏ ửng của cô khi không dám nhìn người.

Khi kim đồng hồ mỗi gần đến giờ hẹn, trái tim cô càng đập nhanh hơn.

Điện thoại rung, cô hoảng hốt, suýt không cầm chắc.

Cố Thanh Hoài: [Anh ở dưới lầu.]

Từ tháng Tám khi anh nhập học đến tháng Một của hiện tại, họ đã nửa năm không gặp.

Cô không thậm chí còn chưa kịp quàng khăn đã chạy xuống lầu, tim đập thình thịch hòa cùng tiếng bước chân, xáo trộn hết cả.

Dù cô mỗi ngày đều rất nhớ anh.

Dù mùa hè năm ngoái đã ở bên nhau.

Dù họ đã nắm tay, ôm nhau và hôn nhau.

Nhưng tại sao khi thấy anh lần đầu tiên, ngực cô vẫn đầy ắp cảm xúc rung động, sự xấu hổ gần như làm cô chìm ngập.

Họ vô tình mặc đồ đôi, cô mặc áo khoác lông dài màu trắng, còn anh thì áo khoác lông ngắn màu đen.

Quân đội có yêu cầu về kiểu tóc, chàng trai có tóc ngắn không che trán, đôi lông mày rõ nét, mắt phượng, đôi môi mềm mại, đẹp trai đến mức không thể chống lại.

Cô nhìn anh, lông mi run rẩy, khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Cố Thanh Hoài khẽ cong khóe mắt, từ từ mở vòng tay: "Lại đây, để anh xem."

Trái tim cô đập nhanh hơn, cảm xúc vui mừng cuối cùng vượt qua sự xấu hổ, khiến cô lao vào vòng tay của anh không quan tâm gì nữa.

Cố Thanh Hoài vững vàng đón lấy cô, vóc dáng cao gầy, lông mày dày, mắt phượng, khóe miệng mềm mại, đó là chàng trai

của cô không sai.

Ngón tay của chàng trai thon dài vuốt nhẹ xuống khăn quàng cổ của cô, kéo nó xuống.

Khuôn mặt đỏ bừng không bị che khuất, ánh mắt anh từ từ dọc theo mắt và sống mũi của cô, thật sự đang chăm chú quan sát.

Cô bị anh nhìn đến mặt nóng bừng, nhỏ giọng hỏi: "Anh đang nhìn gì vậy?"

Cố Thanh Hoài xoa đầu cô, động tác nhẹ nhàng, ngay cả lông mi dường như cũng đang cười: "Xem Mèo đã lớn chưa."

Anh thật sự coi cô như một đứa trẻ, khéo mắt và lông mày của cô không thể che giấu sự thích thú.

Ngón tay của Cố Thanh Hoài lần dọc theo đường viền khuôn mặt cô, với sự nâng niu trân trọng.

Anh chăm chú nhìn cô, thì thầm: "Sao từ Chung Ý cấp ba trở thành Chung Ý đại học rồi?"

Tuyết đầu mùa năm nay, trong ánh mắt dịu dàng và nụ cười của anh, rơi xuống trái đất.

Dưới ánh sáng của tuyết, chàng trai là sắc đẹp vô song trên trần gian: "Cái này tặng em."

Ngón tay anh thon dài, lòng bàn tay sạch sẽ, trong đó là một viên vỏ đạn.

Chung Ý nhận lấy, tò mò quan sát, coi như báu vật.

Ánh mắt Cố Thanh Hoài sâu thẳm như sao, sạch sẽ và sáng ngời: "Chờ em lớn lên, cầm nó đến tìm anh."

Cô mơ màng, tò mò hỏi: "Để làm gì?" Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Anh cúi đầu hôn cô, nụ cười còn tươi hơn gió: "Để đổi nhẫn cho em."

Tuyết đầu mùa làm chứng, đôi thiếu niên nhỏ nhắn dùng một viên vỏ đạn để định đời.

...

Viết đến đây, Chung Ý dừng bút.

Vận mệnh xoay vòng trở lại điểm khởi đầu, dù viên vỏ đạn đó đã lâu ngày bị gỉ sét.

Mỗi khoảnh khắc ở bên Cố Thanh Hoài đều đáng ghi nhớ, cô phải viết hết tất cả.

Chỉ là ký ức về họ thật sự quá nhiều quá nhiều, cô không biết phải viết bao lâu mới hết.

Không sao cả, họ còn cả đời.

Cô vươn tay đuổi người trong căn phòng ấm áp, vừa lúc cửa phòng làm việc được gõ.

Cố Thanh Hoài đứng cao và thẳng, hỏi cô: "Em đang viết gì vậy? Còn chuyên tâm hơn khi lên lớp toán."

Người yêu thời trẻ, hiểu rõ từng khoảnh khắc trong quá khứ của cô.

Giống như đang nhìn cô trưởng thành vậy.

Ánh nắng ấm áp tràn ngập toàn bộ phòng.

Chung Ý cong mắt cười, đồng tử sáng màu không còn mờ ảo, sáng và trong suốt.

Cô một tay chống cằm, tay kia cầm bút, nhẹ nhàng nheo mắt.

Đầu bút vẽ những đường nét của anh, những đặc điểm mà cô yêu thích.

Cảnh sát trẻ với vẻ ngoài hoàn mỹ, ánh mắt của anh luôn chiều chuộng, vẫn là chàng trai cô yêu thầm năm xưa.

Thấy cô đang vui đùa, Cố Thanh Hoài trực tiếp đến ôm cô theo kiểu công chúa: "Thưa bà Cố, nếu tiếp tục chơi thì cơm sẽ bị nguội."

Chung Ý vui mình trong lòng anh, cười dịu dàng: "Cảnh sát Cố đã làm món gì ngon?"

Cố Thanh Hoài liếc cô, giọng nói nghiêm túc: "Khô cá, phiên bản đặc biệt cho Mèo."

Chung Ý không thể nhịn cười, tay nắm lấy mặt anh: "Nói thật đi!"

Cố Thanh Hoài nhượng mảy: "Bánh nếp dẻo."

Mắt Chung Ý sáng lên ngay lập tức, không hề phóng đại: "Em thích bánh nếp dẻo!"

Cố Thanh Hoài đặt cô xuống, Chung Ý vẫn treo mình trên người anh, không muốn buông tay.

Anh cúi xuống, trán chạm vào trán cô: "Thích bánh nếp dẻo hay thích anh?"

Chung Ý nhú mảy: "Cố Thanh Hoài, anh thật trẻ con!"

Giọng Cố Thanh Hoài lạnh lùng, giống như khi thẩm vấn người khác: "Nói đi, không thì không được ăn."

Vì vậy, Chung Ý dùng giọng điệu của học sinh tiểu học, nghiêm mặt nói: "Thích anh, thích anh, trên thế giới này em thích anh nhất!"

Cố Thanh Hoài mỉm cười, khi hôn sẽ biết môi anh mềm mại đến mức nào, nhìn gần cũng khiến người ta mê mẩn.

Cô đặt cằm lên ngực anh, nhỏ giọng thì thầm: "Tiếc quá, cấp ba chúng ta không yêu nhau, còn chia tay ba năm..."

Cố Thanh Hoài vuốt tóc dài của cô ra sau tai, nâng mặt cô lên.

Anh cúi xuống hôn cô: "Nhưng việc anh thích em, chưa bao giờ dừng lại."

Quy Lai nhắm mắt lại.

Lại một ngày bị làm tổn thương.

Nó đã quen rồi, thật đó.

...

Cuốn sổ giấy đã ngả màu nằm trên bàn làm việc trong phòng sách.

Trên đó, từng vết thương của cô qua bao năm tháng, những giọt nước mắt, cũng như những lời đáp lại nhẹ nhàng mà kiên định của anh, kéo cô trở lại với cuộc sống đầy màu sắc.

Gió thổi qua, các trang giấy xào xạc, như thể đang lật lại những năm tháng đã qua.

Cuối cùng, ánh sáng dừng lại trên trang cuối cùng.

Mực mới chưa khô, chữ viết của Chung Ý thanh thoát, từng nét chữ viết rằng---

[Rồi họ gặp lại nhau sau khi chia tay.

Họ cùng ngắm tuyết đầu mùa rất nhiều lần.

Họ cùng trải qua rất nhiều mùa xuân, hè, thu, đông.

Đây chính là mối tình đầu của em thuộc về anh.]

Tác giả có lời muốn nói:

"Mối tình đầu của em thuộc về anh" được lấy cảm hứng từ tên phim "Tình đầu dành hết cho em"

[*] "属于你的我的初恋" (*Shǔyú Nǐ de Wǒ de Chūliàn*) là tên tiếng Trung của bộ phim Nhật Bản "Boku no Hatsukoi wo Kimi ni Sasagu" (Tôi Dành Tặng Em Mối Tình Đầu) hay "I Give My First Love to You". Đây là một bộ phim tình cảm lãng mạn Nhật Bản được phát hành vào năm 2009, dựa trên bộ truyện tranh cùng tên của tác giả Kotomi Aoki.

-